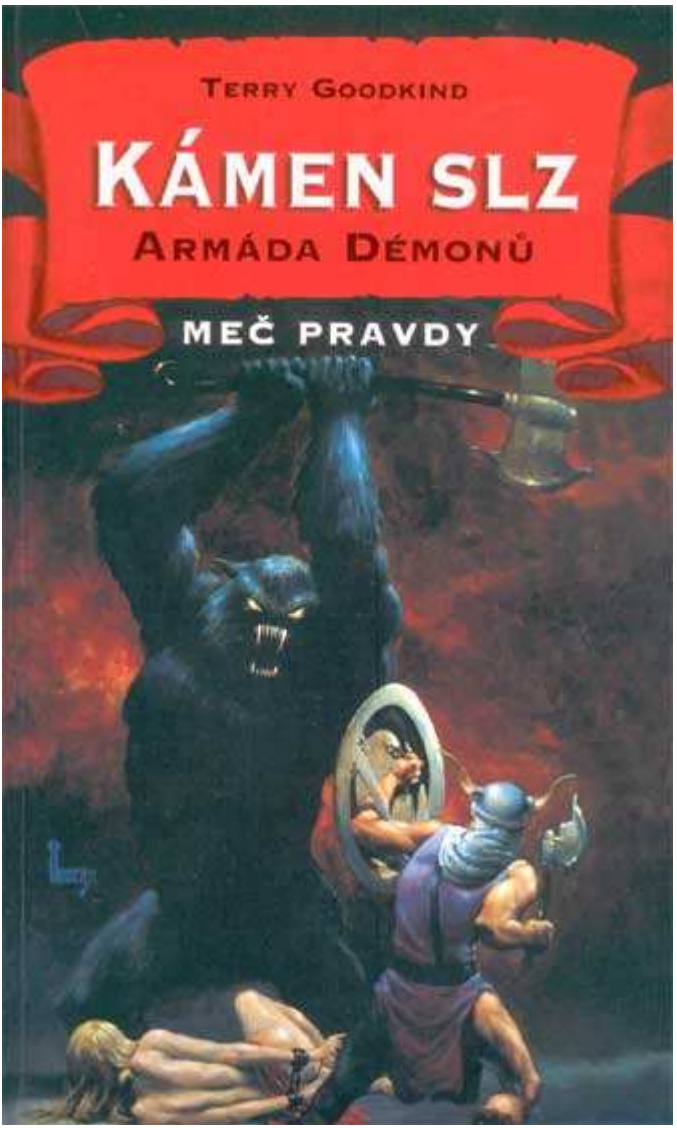

TERRY GOODKIND
KÁMEN SLZ
ARMÁDA DÉMONŮ
MEČ PRAVDY

STONE OF TEARS

Copyright © 1996 by Terry Goodkind

All rights reserved, which includes
to reproduce this book or portions
any form whatsoever.

CLASSIC, 1998

Translation © Vincent Šinský, 1998

ISBN: 80-86139-10-7

Distribuce
tel: (02) 691 33 57

Vytiskla *Akcent* Tiskárna Vimperk s. r. o.

TERRY GOODKIND

KÁMEN SLZ

ARMÁDA DÉMONŮ

MEČ PRAVDY

Překlad názvů na mapě:

Westland - Západozemí, **The Boundary** - Hranice, **Hartland** - Hartland, **Southaven** - Jižní úkryt, **King's Port** - Královský průchod, **Upper Ven** - Horní Ven, **Trunt Lake** - jezero Trunt, **Drun River** - řeka Drun, **Agaden Reach** - Agadenská pustina, **Mud People** - Bahenní lid, **Rang'Shada Moutains** - hory Rang'Šada, **The Midlands** - Středozemí, **Aydindril** - Aydindril, **Tamarang** - Tamarang, **The Wilds** - Divočina, **Callisidrin River** - řeka Callisidrin, **D'Hara** - D'Hara, **People's Palace** - Palác lidu, **Azrith Plains** - Azrithské plániny, **Kern River** - řeka Kern, **Tanimura** - Tanimura, **The Old World** - Starý svět.

Kapitola první

Ráchel si pevněji přitiskla panenku k hrudi a upřeně se dívala na něco černého, co ji pozorovalo z křoví. Alespoň si myslela, že ji to pozoruje. Dalo se to těžko říci, protože oči to mělo stejně černé jako zbytek těla, výjimkou byly okamžiky, kdy na ně dopadlo světlo pod tím správným úhlem, tehdy totiž zazářily zlatou barvou.

Zvířata už předtím v lese viděla, byli to králíci, mývali, veverky a podobně, toto zvíře však bylo větší. Bylo stejně velké jako ona, pokud nebylo větší. Medvědi jsou tmaví, a tak ji napadlo, zda by to nemohl být medvěd.

Toto však nebyl opravdový les, protože byl pod střechou. Ještě nikdy nebyla v lese, který by byl pod střechou. Přemýšlela o tom, zda lesy pod střechou mají stejnou zvěř, jakou mají lesy pod širým nebem.

Kdyby tady s ní nebyl Slídič, tak by asi měla strach. Věděla však, že s ním je v bezpečí. Slídič byl nejstatečnější člověk, kterého kdy poznala. Stejně však měla trochu strach, ale protože jí Slídič řekl, že ona je to nejstatečnější děvce, které zná, nechtěla, aby si myslel, že se bojí nějakého velkého králíka.

Je možné, že to není nic jiného než nějaký velký králík, který sedí na nějaké skále nebo na něčem podobném. Králíci však mají dlouhé uši. Možná je to opravdu medvěd. Vložila si do úst nohu panenky a pak se otočila a podívala se na chodník, který byl za hezkými kytkami a nízkými zídkami pokrytými psím vínem. Hleděla pres trávník, kde

Slídič mluvil s čarodějem Zeddem. Stáli u kamenného stolu, dívali se na schránky a mluvili o tom, co s nimi udělat. Ráchel měla radost z toho, že je nezískal ničemný Darken Rahl, a že už nikdy nikomu nebudou moci ublížit.

Ráchel se otočila zpět, aby se ujistila, že se k ní ta tmavá bytost nepřibližuje. Bytost však zmizela. Podívala se kolem sebe, ale nikde ji neviděla.

„Sáro, co myslíš, kam mohla odejít?" zašeptala.

Její panenka na to neměla odpověď. Ráchel se znovu zakousla do Sářiny nohy a vydala se k Slídičovi. Její nohy se toužily rozběhnout, ona však nechtěla, aby si o ní Slídič pomyslel, že není statečná. Tehdy jí řekl, že je statečná, a ona z toho měla dobrý pocit. Při chůzi se ohlížela přes rameno, zda tam něco není, ale tu temnou bytost nikde neviděla. Možná žije v nějaké noře a zalezla do ní. Její nohy přesto chtěly běžet, ale ona jim to nedovolila.

Když se Ráchel dostala k Slídičovi, přitlačila se k němu a objala mu nohu. Mluvil se Zeddem a ona věděla, že není zdvořilé skákat do řeči. Cucala tedy Sářinu nohu a čekala.

„Co by se tedy mohlo stát, kdybys jednoduše schránku zavřel?" zeptal se Slídič čaroděje.

„Stát by se mohlo cokoliv!" Zedd pozvedl své vychrtlé paže do vzduchu. Jeho vlnité bílé vlasy byly uhlazené, přesto mu však na několika místech odstávaly. „Jak to mám vědět? To, že vím, co jsou schránky Ordenu, ještě neznamená, že vím, co s nimi udělat poté, co jednu z nich otevřel Darken Rahl. Magie Ordenu ho zabila proto, že ji otevřel. Mohla by zničit svět. Mohla by zabít mě, že ji zavírám. Mohla by udělat ještě horší věci."

Slídič si povzdychl: „Dobře, ale nemůžeme je jenom tak nechat ležel, to souhlasíš? Neměli bychom s nimi něco udělat?"

Čaroděj svraštil čelo, podíval se na schránky a zamyslel se. Asi po minutě ticha Ráchel zatahala Slídiče za rukáv. On se na ni seshora podíval.

„Slídiči... "

„Slídiči? Řekl jsem ti pravidla." Založil si ruce v bok a zkřivil obličej. Snažil se vypadat, že je rozzloben, až se z toho zachichotala a

pevněji mu objala nohu. „Jsi mou dcerou jenom několik týdnů a už porušuješ pravidla. Řekl jsem ti, že mi máš říkat 'Otče'. Žádné z mých dětí mi nesmí říkat Slídič. Chápeš to?"

Ráchel se zašklebila a přikývla na souhlas. ,,Ano, Slí..., otče."

Zakoulel očima a zavrtěl hlavou. Pak jí rozcuchal vlasy.

,,Co se děje?""

,,Mezi stromy je nějaké velké zvíře. Myslím, že by to mohl být medvěd nebo ještě něco horšího. Myslím si, že bys měl vzít meč a jít se tam podívat."

Zasmál se. „Medvěd! A tady?" Opět se zasmál. „Ráchel, tato zahrada je pod střechou. V zahradách pod střechou nebývají žádní medvědi. Možná to byl nějaký stín. Světlo tady dělá divné věci."

Zavrtěla hlavou. ,,Nemyslím si to. Slí..., otče. Dívalo se to na mě."

Usmál se na ni, ještě jednou jí rozcuchal vlasy, přiložil jí velkou ruku ze strany na obličej a přitiskl si její hlavu k noze. ,,Tak tedy zůstaň u mě a ono ti to dá pokoj."

Cucala Sáře nohu a přikývla hlavou, kterou jí držel u své nohy. Když na sobě cítila jeho ruku, neměla už takový strach a opět se podívala ke stromům.

To černé zvíře, které bylo z větší části kryto nízkými zídkami porostlými psím vínem, se přískoky přibližovalo. Ráchel se ještě silněji zakousla Sáře do nohy a se slabým zafňukáním se podívala nahoru na Slídiče, který právě ukazoval na schránky.

,,Co je to tam za věc, je to kámen nebo drahokam? Nebo co to je? Vypadlo to ze schránky?"

Zedd přikývl. „Ano, vypadl z ní. Dokud ale nebudu mít jistotu, nechci říkal, co si myslím o tom, jaký je to kámen. Přinejmenším to nechci říkat nahlas."

,,Otče," zanaříkala Ráchel, ,,ono se to přibližuje."

Podíval se dolů. „Dobře. Tak mi na to chvíli dávej pozor." Opět se podíval na čaroděje. ,,Co tim myslíš, že to nechceš říci? Myslíš si, že má něco společného s tím, jak jsi říkal, že je možná roztržená opona k podsvětí?"

Zedd se mračil, když si hladil oholenou bradu kostnatými prsty, a díval se na černý drahokam ležící před otevřenou schránkou. „Právě toho se obávám."

Ráchel se podívala k zídce, aby zjistila, kde je ta černá bytost. Trhlo s ní, když uviděla ruce zvedající se přes okraj zídky. Byly o mnoho blíž. Nebyly to však ruce, byly to drápy. Dlouhé zahnuté drápy.

Podívala se nahoru na Slídiče a na všechny jeho zbraně jenom proto, aby se ujistila, že jich má dost. Měl u pasu nože, spoustu nožů, vzadu mu na rameni visel meč, za opaskem měl zaháknutou velkou sekyru a viselo mu z něj ještě několik předmětů, které vypadaly jako kyje s ostrými bodlinami. Na zádech měl ještě kuši. Doufala, že to bude stačit.

Všechny tylo zbraně naháněly strach jiným lidem, nezdálo se však, že by naháněly strach té černé věci, která se přibližovala. A čaroděj, ten neměl ani nůž. Měl na sobě pouze nezdobenou hnědou řízu a byl tak hubený. Nebyl tak veliký jako Slídič. Čarodějové však vládnou magii. Taková magie by mohla zahnat tu černou věc na útěk.

Magie! Ráchel si vzpomněla na kouzelnou ohňovou hůlku, kterou ji dal čaroděj Giller. Dala si ruku do kapsy a sevřela kolem ní prsty. Možná bude Slídič potřebovat její pomoc. Nedovolí, aby ta věc jejímu novému otci ublížila. Bude statečná.

,,Je nebezpečný?"

Zedd zvedl hlavu a podíval se na Slídiče. ,,Pokud je tím, co si o něm myslím, tak kdyby se dostal do nesprávných rukou, slovo 'nebezpečný' by nestačilo ani jako začátek jeho popisu."

„Tak bychom ho možná měli hodit do hluboké díry nebo zničil."

,,To nemůžeme, možná ho budeme potřebovat."

„Co kdybychom ho ukryli?'"

„Právě na to myslím. Problém je, kam ho ukrýt. V úvahu se musí vzít mnoho věci. Potřebuji doslat Adie do Aydindrilu a studoval s ní proroctví. Až poté budu mít jistotu, co mám udělal s kamenem a co se schránkami."

,,A do té doby? Do doby, než budeš mít jistotu?"

Ráchel se podívala na tu černou bytost. Byla blízko, stejně blízko jako zídka. S drápy přes okraj zídky zvedla hlavu a podívala se jí přímo do oči.

Ta bytost se na ni šklebila a ukazovala dlouhé ostré zuby. Zastavil se jí dech. Bytosti se třásla ramena, ona se smála! Ráchel vytřeštila oči tak, že už nemohly být větší. Slyšela, jak ji srdce prudce buší v uších.

„Otče!" zanaříkala přiškrceným hlasem.

Nepodíval se na ni, ale sykl,. aby byla zticha. Ta bytost přehodila nohu přes zídku a před ní seskočila na zem. Nepřestala se na ni dívat a stále se smála. Její lesklé oči pozorovaly Slídiče a Zedda. Zasyčela a pak se opět zasmála, když se přikrčila k zemi

Ráchel zatahala Slídiče za nohavici a snažila se, aby jí neselhal hlas. „Otče, přibližuje se to k nám "

„Ráchel, to je v pořádku. Zedde, stále mi to není jasné."

Černá bytost zavyla a vyskočila na volné prostranství. Běžela jako blesk a vypadala přitom jako černá šmouha. Ráchel vykřikla. Slídičem to pootočilo jak do něj bytost narazila. Vzduchem se zableskly drápy. Slídič upadl na zem a ta věc skočila na Zedda.

Čarodějova ramena zamávala vzduchem a z jeho prstů vyrazily světelné blesky, odrazily se od černé bytosti a tam, kam dopadly, rozrývaly zem nebo drtily kameny. Bytost srazila Zedda k zemi.

Její smích se podobal hlasitému kvílení. Opět skočila na Slídiče, který se pravě snažil vytáhnout ze svého opasku sekyru. Ráchel vykřikla ještě jednou, když se do Slídiče zasekly drápy. Bytost byla rychlejší než všechna zvířata, která v životě viděla. Její drápy byly vidět jenom jako šmouhy.

Ráchel byla vyděšena z toho že Slídič bude zraněn. Bytost mu vyrazila sekyru z ruky a přitom se smála tím strašlivým smíchem. Zraňovala Slídiče. Ráchel měla v ruce ohňovou hůlku. Skočila dopředu a položila bytosti hůlku na hřbet a vykřikla kouzelná slova, aby ohňová hůlka fungovala „Zapal to!"

Z černé bytosti vyšlehly plameny. Strašlivě vykřikla a začala se k ní otáčet. Její tlama byla široce otevřená a zuby chňapala po plamenech, které na ní všude hořeli. Opět se zasmála, nepodobalo se to však smíchu lidí, kterým je něco směšné. Z jejího smíchu jí naskakovala

husí kůže. Bytost se nahrbila a kráčela směrem k ní. Ještě stále hořela a Ráchel před ní ustupovala.

Slídič zamručel, když hodil jednu ze svých kyjů, ze kterého trčeli ostré hroty. Kyj zezadu udeřil černou bytost a zůstal zabodnut do jejích zad. Bytost se ohlédla na Slídiče a zasmála se, když sáhla dozadu a uvolnila si kyj ze zad. Opět se rozběhla k Slídičovi.

Zedd se mezitím postavil na nohy. Z jeho prstů znovu vyrazil oheň, který bytost zahalil dalšími plameny. Ta se na Zedda zasmála a všechny plamem zhasly. Kouřilo se z ní. Její tělo vypadalo stejně, než začalo hořet. Bytost ve skutečnosti vyhlížela, jako spálená ohněm už předtím.

Slídič se postavil zalitý krví. Ráchel vyhrkly slzy, když to uviděla. Slídič strhl kuši ze zad a v mžiku vystřelil šíp, který se bytosti zabodl do hrudi. Se stejným strašlivým smíchem si šíp vytrhla.

Slídič nyní odhodil samostříl a vytrhl meč z pochvy, kterou měl přes rameno. Pak se k té bytosti rozběhl a když ji přeskakoval, bodl po ní mečem. Ona se však pohybovala tak rychle, že ji Slídič minul. Zedd udělal něco, co ji srazilo do trávy. Slídič se postavil před Ráchel a jednou rukou ji tlačil dozadu, zatímco v druhé držel meč.

Bytost opět vyskočila na nohy a podívala se na každého z nich.

„Kráčejte!"vykřikl Zedd. „Neutíkejte, ale rovněž nezůstávejte stát na místě!"

Slídič popadl Ráchel za zápěstí a začal ustupovat. Zedd rovněž. Černá bytost se přestala smát, dívala se střídavě na každého z nich a přitom mrkala. Slídič namáhavě dýchal. V jeho drátěné košili a hnědé kožené blůze, kterou měl pod ní, byly velké trhliny po drápech. Ráchel vyhrklo ještě víc slz z krve, kterou měl na sobě. Krev mu stékala po rameni až na její ruku. Nechtěla, aby byl zraněn. Měla ho strašně ráda. Ještě silněji k sobě tiskla Sáru a ohňovou hůlku.

Zedd se zastavil. „Vy jděte dál." řekl Slídičovi.

Černá bytost se podívala na Zedda, který se zastavil, a na jejím obličeji se opět objevil široký úsměv odhalující ostré zuby. Zasmála se tím svým strašlivým smíchem a vytrhávala kousky země, když se řítila na čaroděje.

Zedd zvedl ruce nahoru. Kousky trávníku a hlíny létaly kolem bytosti do vzduchu. Něco ji zvedlo do vzduchu a tam do ní ze všech stran zabušily modré blesky. Pak dopadla na zem. Vyla smíchy, když se zaduněním narazila na zem. Kouřilo se z ní.

Dělo se ještě něco. Ráchel nemohla říci, co to bylo, ale bytost se zastavila, s rameny napřaženými, jako kdyby se pokoušela běžet, její nohy se však nehýbaly. Vyla a kroutila se, ale pohnout se nemohla. Zedd rychle zakroužil pažemi a pak je opět prudce napřáhl před sebe. Země se zatřásla, jako kdyby do ní udeřil hrom, a do bytosti udeřily blesky. Zasmála se, ozval se trhavý zvuk jako při lámání dřeva a pak vyrazila na Zedda.

Zedd se opět začal pohyboval. Bytost se zastavila a zamračila se. Pak se čaroděj opět zastavil a ještě jednou napřáhl paže. Strašlivá plamenná koule plachtila vzduchem k bytosti, která zase vyrazila k Zeddovi. Ohnivá koule vydávala hlasitý řev a zvětšovala se, když se blížila k černé bytosti.

Oheň na ni narazil tak prudce, až se zatřásla země. Modré a žluté světlo bylo tak silné, že Ráchel musela přimhouřit oči. Ohnivá koule zůstala stát na místě a hořela s hlasitým řevem.

Černá bytost však znovu vystoupila z ohně a její ramena se třásla smíchy. Plameny pohasínaly malými jiskřičkami, které poletovaly vzduchem.

„Do pytle," řekl čaroděj, když, začal opět ustupovat zpět.

Ráchel nevěděla, co znamená 'do pytle', ale Slídič Zeddovi řekl. aby to neříkal před dětskýma ušima. Co to znamená, to nevěděla taky. Čarodějovy dlouhé vlnité vlasy byly celé pocuchané a v chumáčích trčely na všechny strany.

Ráchel a Slídič byli na stezce mezi stromy a byli téměř u dveří. Zedd couval pozpátku k nim a černá bytost se po nich dívala. Zedd se zastavil a bytost se opět rozběhla.

Teď před ní vyrostla zeď z plamenů. Vzduch byl cítit kouřem a otřásal se burácením. Bytost ale prošla plamennou zdí. Zedd udělal další a přes tu se opět dostala.

Když čaroděj opět začal couvat, bytost se zastavila u nízké, psím vínem porostlé zídky a dívala se. Samy od sebe se tlusté šlahouny

psího vína odtrhly od zídky a náhle se prodloužily. Pak se v mžiku omotaly kolem černé bytosti, která tam stála, a propletly se do sebe.

„Kam jdeme?" zeptal se Slídič čaroděje.

Zedd se otočil, vypadal přitom unaveně. „Uvidíme, zda se nám to povede uzavřít tady."

Bytost ze sebe strhávala šlahouny psího vína, které ji tlačily k zemi. Prořezávala se jimi svými ostrými drápy, zatímco tři lidé procházeli velkými dveřmi. Slídič uchopil jedno křídlo zlatem kovaných dveří. Zedd druhé a dveře zavřeli.

Z druhé strany se ozvalo zavytí a pak hlasitý třesk silného úderu. Na dveřích se objevila velká boule a úder srazil Zedda k zemi. Slídič položil ruce na křídla dveří a opíral se do nich celou váhou, zatímco bytost do nich bušila z druhé strany.

Kov dveří přenášel z druhé strany strašlivé skřípění, jak bytost rozdírala dveře drápy. Slídič byl zalit potem a krví. Zedd rychle vyskočil na nohy a pomáhal Slídičovi držet dveře zavřené.

Štěrbinou mezi křídly dveří se protáhl dráp a sklouzl dolů. Pak se zezdola objevil druhý. Ráchel mohla přes dveře slyšet, jak se bytost směje. Slídič hekal, jak tlačil do dveří, které začaly skřípět.

Čaroděj poodstoupil a napřáhl paže s prsty otočenými nahoru, jako kdyby tím směrem tlačil vzduch. Skřípění ustalo a bytost zavyla ještě hlasitěji.

Zedd popadl Slídiče za rukáv. „Pojďme pryč!"

Slídič odstoupil od dveří. „Zadrží to ty dveře?"

„Nemyslím si to. Když se to za tebou rozběhne, tak kráčej. Když budeš běžet nebo stát, tak upoutáš jeho pozornost. Řekni to i všem ostatním."

„Zedde, co to je?"

Ozval se další hlasitý třesk a na dveřích se objevila další velká boule. Špičky drápů prorazily kov a rvaly ve dveřích trhliny. Z toho hluku bolely Ráchel uši.

„Jděte! A hned!"

Slídič ji popadl paží koleni pasu a začal chodbou utíkat pryč.

Kapitola druhá

Zedd přes hrubou látku své řízy poklidně ohmatával kámen, který měl ve vnitřní kapse. Díval se na drápy, jak se stahují a mizí z trhlin v kovu dveří. Otočil se a podíval se na hraničáře, jak odnáší Ráchel chodbou. Neudělali více než pár tuctů kroků, když jedno křídlo dveří se strašlivým zaduněním vyletělo z veřejí. Silné veřeje se roztříštily, jako kdyby byly z hlíny.

Zedd se skokem vrhl na stranu. Zlatem pobité železné dveře ho minuly jenom o vlásek a narazily na leštěnou žulovou zeď. Chodbou se rozlétly úlomky kovu a valil se po ní kamenný prach. Zedd se postavil na nohy a rozběhl se.

Screeling vyskočil ze Zahrady života na chodbu. Jeho tělo nebylo nic než skrčená kostra pokrytá suchou, vráscitou a zčernalou kůží. Vypadal jako mrtvola, která dlouhá léta vysychala na slunci. Bílé kosti vyčnívaly na těch místech, kde byla kůže při boji roztrhaná a odchlipovala se. Nezdálo se však, že by to stvůře nějak vadilo. Byla to bytost z podsvětí a neomezovala ji křehkost života. Nebylo vidět žádnou krev.

Kdyby se ji povedlo dostatečně roztrhat nebo rozsekat, možná by ji šlo zastavit. Byla však strašně rychlá. Magie jí zřetelně příliš neubližovala. Byla výtvorem subtraktivní magie; aditivní magii absorbovala jako houba.

Možná by jí šlo ublížil subtraktivní magií. Zedd však o tomto aspektu magie nevěděl nic. Za posledních několik tisíc let nežil žádny takový kouzelník. Někteří mohli pociťovat vábení subtraktivní magie - Darken Rahl byl toho důkazem - žádný z nich však k tomu neměl talent.

Ne, jeho magie tuto věc nezastaví. Čaroděj věděl, že se mu to přímo nepodaří. Nešlo by to ale nepřímo?

Zedd kráčel pozpátku a screeling se díval kolem sebe udiveně mrkajícíma očima. *Teď*, pomyslel si Zedd, *teď, když stojí*. Zedd se soustředil, shromáždil vzduch a zhustil ho natolik, že byl sto zvednout těžké dveře. Byl unavený a šlo mu to ztěžka. Opřel se do vzduchu s mentálním zahekáním, a nechal dveře spadnout screelingovi na záda. Dveře přirazily stvůru na podlahu a prach se po chodbě valil nahoru i dolů. Když zakvílela, tak Zedd přemýšlel, zda vyje bolestí nebo vztekem.

Dveře se nadzvedly a sesypaly se z nich úlomky kamene. Screeling nadzvedl těžké dveře jednou rukou plnou drápů a zasmál se. Dřevnatý šlahoun psího vína, který se ho snažil uškrtit, měl ještě stále obtočený kolem krku.

,,Do pytle," řekl Zedd. ,,Nic není nikdy lehké."

Zedd dále kráčel pozpátku. Dveře narazily na podlahu, když zpod nich screeling vylezl a šel za ním. Začínal chápat, že lidé, kteří kráčeli, byli stejní jako ti, kteří běželi nebo stáli. Tento svět byl pro něj cizí. Zedd musí něco vymyslet dřív, než se toho screeling naučí více. Kdyby jenom nebyl tak unavený.

Slídič sestupoval po širokém mramorovém schodišti. Zedd ho rychlým krokem následoval. Kdyby si byl jistý, že screeling nejde po Slídičovi nebo Ráchel, šel by jinou cestou a odlákal by nebezpečí od nich. Kdyby však po nich screeling šel, nechtěl nechat Slídiče, aby s ním bojoval sám.

Po schodech nahoru přicházeli muž a žena, oba měli bílé řízy. Slídič se je pokusil obrátit, proklouzli však kolem něj.

,,Kráčejte!" zaječel na ně Zedd. ,,Neutíkejte! Vraťte se, nebo budete zabiti." Zmateně na něj vraštili čela.

Screeling se pajdal ke schodům a jeho drápy cvakaly a škrábaly po mramorové podlaze. Zedd slyšel, jak supí tím svým nervy drásajícím pseudosmíchem.

Když ti dva uviděli černou bytost, zastavili se a vytřeštili své modré oči. Zedd jimi smýkl, otočil je a donutil je jít zpátky dolů po schodech. Oba se najednou rozběhli, schody brali po třech, dlouhé vlasy a bílé řízy za nimi vlály.

„Neutíkejte!" křičel za nimi společně Zedd i Slídič.

Screeling se postavil na nohy s dlouhými drápy, protože ho upoutal náhlý pohyb. Vyrazil ze sebe kdákavý smích a prudce se vrhl ke schodům. Zedd po něm mrštil vzduchovou pěst, ta ho udeřila do prsou a srazila ho o krok zpět. Moc si toho však nevšímal. Nakoukl přes zdobené kamenné zábradlí a uviděl běžící lidi. Zakejhal, chytil se zábradlí a přeskočil ho. Dopadl pouze pět metrů od dvou utíkajících postav v bílém. Slídič okamžitě přitiskl obličej Ráchel k svému rameni, obrátil se nazpět a couval do schodů. Věděl, co se stane, a věděl že proti tomu nemůže nic dělat.

Nahoře čekal Zedd. ,,Pospěšte si, dokud se zabývá něčím jiným."

Zápas byl velmi krátký, stejně krátce trvaly výkřiky. Kvílivý smích se odrážel prostorem nad schodištěm. Krev vysokým obloukem stříkala na bílý mramor a málem dosahovala k místu, kolem kterého se Slídič řítil nahoru do schodů. Ráchel si k němu tiskla obličej a pevně ho objímala kolem krku. Nevydala přitom ani hlásku.

Zeddovi Ráchel zaimponovala. Ještě neviděl nikoho tak malého, kdo by používal hlavu tak dobře jako ona. Opravdu byla chytrá. Chytrá a kurážná. Teď chápal, proč ji Giller použil, když se snažil zachránit poslední schránku Ordenu před Darkenem Rahlem. To dělají čarodějové, pomyslel si Zedd - používají lidi, aby udělali to, co se udělat musí.

Všichni tři utíkali chodbou, dokud se screeling neobjevil nahoře na schodech; pak zpomalili a šli pozpátku. Screeling se šklebil zakrvavenými zuby, jeho nemrtvé černé oči se v slunečním světle, které přicházelo přes vysoké úzké okno, na okamžik zaleskly zlatem. Když na něj dopadlo světlo, trhlo to s ním. Slízl si krev z drápu a pak se klusem vydal za nimi. Šli dolů nejbližším schodištěm. Screeling šel za

nimi a občas se nakrátko zmateně zastavoval. Zdálo se, že si není jist, zda pronásleduje ty správné lidi.

Slídič měl Ráchel na jedné ruce a v druhé držel meč. Když šli pozpátku malým sálem, Zedd se držel mezi nimi a screelingem. Ten se vyšplhal na zeď, ryjíc rýhy do hladkého kamene, a při pronásledování trojice skákal přes gobelíny a trhal je svými drápy.

Leštěné ořechové stolky u zdi sálu, každý měl tři nohy zdobené řezbami vinných listů a pozlacenými květy, se kácely, když do nich screeling při pronásledování narážel. Při zvuku křišťálových váz tříštících se na kamenné dlažbě se šklebil a smál. Voda s květy se rozlévala po kobercích. Screeling seskočil dolů a na cáry roztrhal velmi vzácný žlutý a modry tanimuranský koberec. Pak se kvílivě zasmál a vyskákal po zdi na strop.

Pohyboval se po stropu jako pavouk, hlava mu visela dolů, když se na nedíval.

„Jak to jenom dokáže?" zašeptal Slídič.

Zedd jenom vrtěl hlavou, když se pozpátku dostávali do obrovských ústředních sálů Paláce lidu. Zde byly stropy vysoké přes patnáct metrů, všude byly stejné žebrové klenby zužující se do čtyř hrotů. Klenby byly neseny sloupy umístěnými ve všech čtyřech rozích.

Screcling najednou poskočil po stropě malé chodby, ve které se nacházel, a pak se na ně vrhl.

Zedd vypustil ohnivý blesk, když stvůra ještě letěla vzduchem. Netrefil se a oheň rozžhavil žulovou zeď. Zanechal za sebou stopu sazí a pak zmizel.

Slídič tentokrát neminul. Jeho meč rázným úderem usekl jednu ze screelingových paží. Ten poprvé zavyl bolestí. Válel se po podlaze a pak se bleskově ukryl za zeleně žilkovaný šedý mramorový sloup. Useknutá paže ležela na kamenné podlaze, křečovitě sebou škubala a chňapala kolem sebe.

Obrovským sálem přibíhali vojáci s meči v rukou, chřestění jejich brnění a zbraní se odráželo vysoko nad hlavou od klenutého stropu, dupání jejich bot se odráželo od dlažby kolem modlitebního jezírka, když kolem něj probíhali. D'haranští vojáci, to je divoká cháska, která je ještě divočejší, když zjistí, že se v paláci nachází útočník.

Zedda zachvátily obavy, když je spatřil. Před několika dny by ho odvlekli před bývalého Mistra Rahla, který by ho zabil; nyní jsou loajální přívrženci nového Mistra Rahla. Zeddova vnuka Richarda.

Když Zedd uviděl přibíhat vojáky, uvědomil si, že sály jsou plné lidí. Právě skončily odpolední pobožnosti. I když teď screeling měl pouze jednu paži, mohlo by dojít ke krvavému masakru. Screeling by stačil zabil několik tuctů lidi dřív, než by je napadlo utíkat. A pak by jich zabil ještě více, když by běželi. Musí odsud doslal všechny lidi.

Vojáci se bleskově shromáždili kolem čaroděje, oči měli nelítostné a pátrávé, připravené a hledající původce rozruchu. Zedd se obrátil k jejich veliteli, mimořádně svalnatému muži oblečenému v kůži s vyleštěným náprsním krunýřem, na němž bylo vypuklé zdobené písmeno R, symbol rodu Rahlů. Hodnostní jizvy vyřezané na jeho rameni byly zakryty jenom hrubými rukávy drátěného brnění. Pronikavé modré oči se nasupeně dívaly zpod lesklé přílby.

„Co se tady děje?" dožadoval se odpovědi. „Co to je?"

„Dostaňte lidi pryč z toho sálu! Všem hrozí nebezpečí." Velitelův obličej za chrániči lícních kostí přílby zrudl. „Jsem voják, nejsem žádný zatracený ovčák!"

Zedd zaskřípěl zuby. „První povinností vojáka je ochraňovat civilisty, veliteli. Když nedostanete lidi z tohoto sálu pryč, postarám se o to, abyste se ovčákem stal!"

Velitelova pěst se ve vojenském pozdravu rychle dotkla jeho srdce a hned ovládl hlas. Uvědomil si totiž, s kým se to hádá. „Na váš rozkaz, čaroději Zorandere." Svou zlost si teď vyléval na svých vojácích. „Vyžeňte odsud každého! A to zatraceně rychle! Vytvořte rojnici a vyčistěte sál."

Vojáci se rozvinuli a tlačili překvapené lidi před sebou. Zedd doufal, že se jim podaří dostal všechny mimo nebezpečí. Pak by se možná s pomocí vojáků mohlo podařit screelinga obklíčit a rozsekal na kusy.

Hned nato však zpoza sloupu vystartoval screeling. Připomínal černou šmouhu řítící se po podlaze. Vrazil do chumlu diváků, které vojáci vytlačovali pryč, a srazil mnohé na podlahu, kde se váleli jeden přes druhého. Výkřiky, nářek a screelingův odporný smích se rozlehly sálem.

Vojáci se vrhli na stvůru, která je zkrvavené odhodila zpátky. Na pomoc jim však přicházeli další. V chumlu lidí zachváceném panikou se vojáci nemohli pořádně ohánět meči nebo sekyrami a screeling si tak mezi těly razil krvavou stezku. Z vojáků měl stejně malý strach jako z neozbrojených nevinných lidí. Jednoduše trhal každého, koho měl v dosahu.

„Do pytle!" zaklel Zedd a obrátil se k Slídičovi. „Drž se u mě. Musíme ho odlákat pryč." Podíval se kolem. ,,Tam k tomu modlitebnímu jezírku."

Rozběhli se ke čtverci plnému vody, který se nacházel pod otvorem ve střeše. Přes něj dovnitř proudilo sluneční světlo, které se odráželo vlnitými obrazci na sloupu stojícím v jednom z jeho rohů. Na černém zvrásněném balvanu, který ležel ve vodě mimo střed čtverce, byl zvon. Oranžové rybičky se prohánělv mělkým jezírkem a nestaraly se o vraždění, které se odehrávalo nahoře,

Zedd začal dostávat nápad. Screeling si zřejmé nedělá nic z ohně; když ho zasáhne oheň, tak se z něj pouze trochu zakouří. Ignoroval zvuky bolesti a umírání, natáhl ruce nad vodu a odebíral z ní teplo. Připravoval ji na to, co zamýšlel udělat. Těsně nad povrchem vody uviděl vlny horka. Udržoval stoupající zář na úrovni těsně pod bodem vzplanutí.

„Když přijde," řekl Slídičovi. ,,Tak ho musíme dostat do vody."

Slídič přikývl. Zedd byl rád, ze hraničář nepatří mezi ty, kterým se musí všechno vysvětlovat. Slídič byl inteligentní a neztrácel vzácné vteřiny dotazy. Postavil Ráchel na podlahu. ,,Zůstaň za mnou." řekl jí.

Ani ona se na nic nevyptávala. Přikývla a přitiskla panenku k sobě. Zedd viděl, že v druhé ruce drží svou ohňovou hůlku. Opravdu má kuráž. Otočil se ke zmatku na druhé straně sálu, zvedl ruku a poslal tam žhavé plamenné jazyky na stvůru, aby upoutal její pozornost na sebe. Vojáci odstoupili.

Screeling se narovnal a otočil, jak se otáčel, tak ze zubů upustil paži bez těla. Z míst, kam ho zasáhly plameny, stoupal dým. Zasyčel kdákavým smíchem na čaroděje, který nehybně stál v slunečním světle u jezírka.

Vojáci vytlačovali zbylé lidi ze sálu a chodeb. Už je nebylo třeba povzbuzoval. Zedd kutálel po podlaze ohnivé koule. Screeling je odrážel z cesty a ony vyhasínaly. Zedd věděl, že mu oheň neublíží, chtěl pouze přilákal jeho pozornost. To se mu dařilo.

„Nezapomeň na tu vodu," řekl Slídičovi.

„Nebude ti vadit, když se do ní dostane jako mrtvola?"

„To by bylo ještě lepší."

Screeling běžel přes sál a klapal přitom drápy o kámen. Hroty drápů se zarývaly do podlahy. Dozadu odlétaly malé obláčky kamenného prachu spolu s odštěpky a úlomky kamene. Zedd do něj bušil koulemi zhuštěného vzduchu, srážel ho k zemi a upoutával tak neustále jeho pozornost. Snažil se ho zpomalit natolik, aby ho dokázati zvládnout. Stvůra pokaždé bleskově vyskočila na nohy a vrhala se vpřed. Slídič se přikrčil ještě více, aby byl připraven. Teď měl v rukou místo meče šestihranný palcát.

Screeling neuvěřitelným skokem prolétl vzduchem, zakvílel a přistál na čaroději, který už neměl šanci odklonit ho. Když Zedd padal k podlaze, rukama pletl provazce vzduchu, jež ho měly chránit před drápy, kterými screeling sekal kolem sebe. Jeho zuby divoce chňapaly čarodějovi po krku.

Člověk a bestie se překulili po podlaze, a když se screeling dostal nahoru, Slídič palcátem zamířil na jeho hlavu a prudce udeřil. Screeling se okamžitě otočil k němu a hraničář udeřil znovu, tentokrát přímo do prsou, a srazil ho z čaroděje. Když úder dopadl, Zedd slyšel praskání kostí. Screeling si toho ale příliš nevšímal.

Jeho jediné rameno se ohnalo a podrazilo Slídičovi nohy. Když Slídič s tvrdým zafuněním dopadl na podlahu, skočil mu bleskurychle na prsa. Zedd se snažil začít opět jasně myslet. Ráchel přiložila ohňovou hůlku sereelingovi na záda. Plameny prudce vyšlehly. Zedd na něj tlačil vzduchem a snažil se ho strčit do vody, screeling se však drápy držel Slídiče, aby ho to neodneslo. Zlostné černé oči na ně nasupeně hleděly přes plameny. Rty se mu stihly ve vzteklé grimase.

Slídič oběma rukama pozvedl palcát a udeřil screelinga přímo do zad. Náraz srazil screelinga do jezírka. Při doteku plamenů s vodou zasyčela pára.

Zedd okamžitě zapálil vzduch nad vodou, aby udržoval oheň používal teplo z vody. Čarodějův oheň tak vysál z vody všechno teplo. Celé jezírko zmrzlo do jednoho pevného kusu ledu. Screeling byl uvězněn. Oheň zaprskal a vyhasl, když došlo teplo, které ho krmilo. Najednou se rozhostilo ticho přerušované jen sténáním raněných na druhé straně sálu.

Ráchel padla na Slídiče a hlas se jí zalykal slzami. „Slídiči, Slídiči, jsi v pořádku?"

Posadil se a objal ji. „To jsem, maličká."

Zedd viděl, že to není úplná pravda. „Slídiči, posaď se tam na tu lavičku. Musím pomoci lidem a nechci, aby malé oči viděly, jak to tam vypadá."

Věděl, že tato žádost zapůsobí lépe, než kdyby Slídičovi řekl, že nechce, aby se svými poraněními chodil, dokud je nebude možné ošetřit. Přesto byl Zedd trochu překvapen, když Slídič bez protestu souhlasil.

Přiběhl velitel spolu s osmi vojáky. Někteří z nich byli zakrváceni, jeden měl kov náprsního krunýře rozervaný ostrými drápy. Všichni se podívali na screelinga zamrzlého v jezírku. „Dobrá práce, čaroději Zorandere." Velitel přikývl a uznale se usmál. „Je tam ještě pár lidí, kteří zůstali naživu. Můžete pro ně něco udělat?"

„Podívám se na ně, veliteli. Řekněte vašim mužům, aby použili válečné sekery a rozsekali ho na kousky dříve, než přijde na to, jak led rozpustit."

Vytřeštil oči. „Myslíte tím, že je ještě živý?"

Zedd zamručel, že to je pravda. „Čím dřív to udělají, tím lépe, veliteli."

Muži si už sundali obloukovitě zakřivené sekery ze svých opasků a čekali na rozkaz. Velitel přikývl na souhlas a oni vyrazili na led. Když se zastavovali, tak se potáceli a klouzali. Velitel ztišil hlas.

„Čaroději Zorandere, co je to za bytost?"

Zedd přesunul pohled z mužova obličeje na Slídiče, který pozorně poslouchal. Díval se hraničáři přímo do očí. „Je to screeling." Slídič neukázal žádnou reakci, hraničář ji totiž ukazoval málokdy. Zedd se otočil k veliteli.

Obrovitý muž vytřeštil modré oči. „Screelingové jsou na svobodě?" zašeptal. „Čaroději Zorandere, to nemyslíte vážně."

Zedd si pozorně prohlížel mužův obličej. Uviděl jizvy, které předtím neviděl, byly to jizvy, které si vysloužil v bojích na život a na smrt. Pro d'haranského vojáka sotva existovaly jiné bitvy. Tento člověk patřil mezi ty, kteří ve svých očích obvykle neukazují strach a nedělají to, ani když čelí smrti.

Zedd si povzdychl. Nespal už několik dní. Od té doby, co přišla komanda a pokusila se zajmout Kahlan, která si myslela, že Richard je mrtvý. Proto se dostala do stavu Con Dar, do stavu vražedného běsnění a útočníky pozabíjela. Ona, Slídič a Zedd šli tři dny a tři noci, aby se doslali k paláci a aby se mohla pomstit. Zpovědnici, zachvácenou Con Darem, tou prastarou směsicí různých magií, nešlo zastavit. Pak byli zajati a zjistili, že Richard žije. To se stalo teprve včera, ale zdálo se to být v dávné minulosti.

Darken Rahl pracoval po celou noc, když ze tří schránek vyvolával magii Ordenu, a oni se na to museli bezmocně dívat. Bylo to dnes ráno, co ho zabila skutečnost, že otevřel nesprávnou schránku. Zabilo ho první čarodějovo pravidlo použité Richardem. Byl to důkaz, že Richard má nadpřirozený talent, i když on sám tomu nevěřil. Pouze lidé s talentem mohli použít první čarodějovo pravidlo proti čarodějovi s kvalitami Darkena Rahla.

Zedd se na chvilku podíval na muže rozsekávající screelinga v ledu. „Jak se jmenujete, veliteli?"

Muž hrdě strnul v pozoru. „Jsem velící generál Trimack z První řady palácové gardy."

„První řada? Co to je?"

Muži hrdostí ztuhla čelist ještě více. „My jsme prstenec oceli kolem Mistra Rahla samotného, čaroději Zorandere. Je nás dva tisíce. Padneme s radostí do posledního dříve, než se nějaká hrozba vůbec dostane k Mistru Rahlovi na dohled."

Zedd přikývl. „Velící generále Trimacku, člověk ve vašem postavení ví, že jednou z povinností vysoké hodnosti je nést břímě vědomostí v tichu a osamění."

„Ano, vím to."

„Vaše znalost o tom, že tato stvůra je screeling, je jedním z těch břemen. Tedy alespoň po jistou dobu."

Trimack hluboce vydechl a přikývl. „Rozumím." Podíval se na lidi na podlaze na druhé straně sálu. „A co zranění, čaroději Zorandere?"

Zedd si vážil vojáka, který si dělal starosti o zraněné nevinné civilisty, jehož předchozí nevšímavost se zakládala na vojenské povinnosti a ne na nečitelnosti. Instinkt vojákovi velel, aby čelil napadení.

Zedd se vydal přes sál s Trimackem po boku. „Víte, že Darken Rahl je mrtev?"

„Ano. Byl jsem dnes na velkém nádvoří a viděl jsem, jak nový Mistr Rahl odlétá na rudém drakovi."

„Vy budete sloužit Richardovi stejně oddaně, jak jste sloužili v minulosti?“

„On je Rahl, není tomu tak?"

„Ano, on je Rahl."

„Má nadpřirozený talent?"

„Má."

Trimack přikývl. „Padneme až do posledního muže předtím, než se nějaká hrozba dostane k němu na dohled."

Zedd se podíval na něj. „Pod ním se nebude lehce sloužit. Má tvrdou hlavu."

„Je to Rahl."

Zedd se proti své vůli usmál. „Je také mým vnukem, on to ale zatím neví. On dokonce ani neví, že je rodem Rahl, nebo že je Mistrem Rahlem. Richard nemusí dobře snášet postavení, ve kterém se ocitne. Jednoho dne vás však bude potřebovat. Bral bych to jako osobní laskavost, velící generále Trimacku, kdybyste mu věnoval trochu porozumění."

Trimackovy oči prohledávaly okolí, on byl neustále připraven na každé nové nebezpečí. „Obětoval bych pro něj svůj život."

„Myslím si, že trocha porozumění mu na začátek udělá lepší službu. On si o sobě myslí, že není ničím jiným než průvodcem po lesích. Je průvodcem od přírody i podle původu, není jím však podle vlastní-

ho ohodnocení. On asi nebude chtít mít s tímto postavením nic společného, přesto to na něm zůstane."

Trimackovi se v obličeji nakonec objevil úsměv. „Udělám to." Zastavil se a otočil k čaroději. „Jsem d'haranský voják. Sloužím Mistru Rahlovi. Mistr Rahl však musí rovněž sloužit nám. Já jsem ocel proti oceli. On musí být magií proti magii. On může přežít bez oceli, my ale bez magie nepřežijeme. A teď mi řekněte, co dělá screeling mimo podsvětí."

Zedd si povzdychl a přikývl. „Váš předchozí Mistr Rahl si zahrával s nebezpečnou magií, s magií podsvětí. Roztrhl oponu mezi tímto světem a podsvětím."

„Zatracený blázen. Měl sloužit nám a ne nás přivádět do věčné noci. Někdo ho za to měl zabít."

„Někdo to udělal. Richard."

Trimack zamumlal. „Mistr Rahl nám už tedy slouží."

„Před několika dny by někteří považovali tuto myšlenku za zradu."

„Větší zradou je vydat živé mrtvým."

„Včera byste Richarda zabil, abyste mu zabránil ublížit Darkenovi Rahlovi."

„A on by mě včera zabil, aby se dostal ke svému nepříteli. Teď však sloužíme jeden druhému. Pouze blázen kráčí do své budoucnosti pozpátku."

Zedd přikývl a obdaroval ho malým ale teplým úsměvem plným respektu. Pak se k němu naklonil a jeho oči se přimhouřily. „Veliteli, když se opona neuzavře a Strážce podsvětí se dostane na tento svět, tak nás všechny čeká stejný osud. Nebude to pouze D'Hara, ale celý svět, který bude pohlcen. Z toho, co jsem se dozvěděl v proroctvích, je Richard možná tím jediným člověkem, který dokáže oponu uzavřít. Pamatujte si to, když se k Richardovi na dohled dostane nějaká hrozba."

Trimackovy oči byly jako led. „Ocel proti oceli, aby mohla být magie proti magii."

„Dobře. Pochopil jste to správně."

Kapitola třetí

Když Zedd přicházel blíž, tak si prohlížel mrtvé a umírající. Nešlo to jinak, musel kráčet krví. Srdce ho bolelo, když viděl to utrpení. Jeden jediný screeling. Co by se stalo, kdyby jich bylo víc?

„Veliteli, pošlete pro nějaké ranhojiče. Je tu toho více, než můžu ošetřit já sám."

„Už se stalo, čaroději Zorandere."

Zedd přikývl a začal s prohlídkou živých. Vojáci První řady byli roztroušeni mezi těly a odtahovali na stranu mrtvé, z nichž mnozí patřili k nim, a dodávali odvahu raněným. Zedd přikládal prsty na spánky, aby vycítil zranění, aby vycítil, co zvládne ranhojič a co si bude vyžadovat něco víc.

Dotkl se mladého vojáka, který se snažil dýchat přes bublání krve. Zedd zamručel nad tím, co vycítil. Podíval se na něj a uviděl kosti žeber, které čněly přes otvor v náprsním krunýři, jenž byl velký jako pěst. Zeddův žaludek chtěl vybuchnout. Trimack si klekl k mladíkovi z druhé strany. Čarodějovy oči se na okamžik zahleděly na velitele, který přikývl, že rozumí. Výdechy, které ještě mladíkovi zbývaly, se daly počítat na tucty.

„Pokračujte," řekl velitel tichým hlasem. „Zůstanu u tohoto hocha."

Zedd šel dál, Trimack uchopil mladíkovu dlaň do svých a začal mu šeptat utěšující lži. Rychlým krokem přicházely tři ženy v dlou-

hých hnědých sukních, na kterých byly našity řady kapes. Jejich zralé obličeje pozorovaly všechno bez záchvěvu.

Ženy vytáhly obvazy a obklady ze svých velkých kapes a sklonily se k raněným, začaly sešívat rány a ordinovat lektvary. Na většinu ran stačila zručnost ranhojiček, nebo na ně nestačila ani zručnost čaroděje. Zedd požádal tu ze tří žen, která nejméně vypadala na to, že by protestovala, aby se šla podívat na Slídiče. Zedd ho viděl, jak sedí na lavičce na druhé straně sálu s bradou položenou na prsou. Ráchel seděla na podlaze a rukama mu objímala nohu.

Zedd a obě ranhojičky se pohybovali mezi lidmi ležícími na podlaze a pomáhali tam, kde to šlo, nebo šli dál, když už pomoci nemohli. Jedna z ranhojiček na něj zavolala. Byla skloněná nad ženou středního veku, která se ji pokoušela mávnutím ruky poslat pryč.

„Prosím," říkala slabým hlasem, „pomozte ostatním. Já jsem v pořádku. Potřebuji si pouze trochu odpočinout. Prosím, pomozte ostatním."

Zedd cítil na svých kolenou vlhkost krví nasáklé řízy, když poklekl vedle ní. Jednou rukou tlačila pryč jeho ruce, zatímco druhou si držela tržnou ránu na žaludku, aby jí nevyhřezly vnitřnosti.

„Prosím, jsou jiní, kterým je třeba pomoci."

Zedd povytáhl obočí, když se podíval na její šedý obličej. Jemný zlatý řetízek ve vlasech jí držel na čele modrý kámen, který měl stejnou barvu jako její oči, takže to téměř vypadalo, že má tři oči. Čaroději se zdálo, že poznává kámen a přemýšlel, zda to může být pravda, nebo zda to je pouze cetka koupená z rozmaru. Bylo to velmi dlouho, co neviděl nikoho nosit kámen věštců. Nikdo tak mladý jistě nemůže vědět, co ten kámen znamená.

„Jsem čaroděj Zeddicus Zu'l Zorander. A kdo jsi ty, dítě, že mi dáváš rozkazy?"

Její obličej ještě více zbledl. „Promiňte mi to, čaroději."

Uklidnila se, když se Zedd prsty dotkl jejího čela. Bolest mu vyrazila dech tak prudce, že škubl prsty pryč. Musel se přemáhat, aby neukázal slzy bolesti.

Teď už nepochyboval, že měla věštecký kámen. Kámen, který ladil s jejíma očima a který nosila na čele jako oko mysli. Byl to talisman, který dosvědčoval její vnitřní vize.

Za řízu ho popadla ruka a zatahala za ni.

„Čaroději!" ozval se zezadu rozmrzelý hlas. „Mě ošetříš jako první!" Zedd se otočil k obličeji, který byl stejný jako hlas, možná ještě rozmrzelejší. „Jsem lady Orditha Condatithová de Dackidvichová z rodu Burgalassů. Toto děvče není ničím, je to má osobní komorná. Kdyby byla tak rychlá, jak měla být, tak bych tolik netrpěla! Byla tak pomalá, že mě to mohlo zabít! Ošetříš mě jako první! Každým okamžikem mohu vydechnout naposled!"

Zedd mohl říci i bez toho, aby se jí dotkl, že její zranění bylo lehké. „Promiňte mi, urozená paní!" Okázale přiložil prsty k její hlavě. Bylo to tak, jak si myslel. Velká modřina na žebrech, několik menších na nohou a malá tržná rána na rameni, která by potřebovala jeden nebo nanejvýš dva stehy.

„No?" Svírala si stříbrný volán u krku. „Čarodějové," zamumlala. „Jsou téměř k ničemu, pokud chcete vědět pravdu. A ty stráže! Myslím, že spaly ve svých postaveních! Mistr Rahl se to dozví! Tak co? Jaká jsou má poranění?"

„Urozená paní, nejsem si jist, jestli tady mohu pro vás něco udělat."

„Co!" Popadla límec jeho řízy a slabě jím škubla. „Raději se vynasnaž, abys tady něco udělal, nebo se postarám, aby Mistr Rahl nechal tvou hlavu nabodnout na kopí! Pak uvidíš, k čemu ti bude tvá líná magie!"

„Samozřejmě, urozená paní. Vynasnažím se ze všech sil."

Roztrhl malou trhlinu v tmavě kaštanové látce jejího rukávce a vytvořil tím obrovský ovislý praporec. Pak opět položil ruku na rameno ženy s modrým kamenem. Zasténala, když odblokoval část její bolesti a dal jí sílu. Její trhaný dech se vyrovnal. Držel na ní položenou ruku a vpouštěl do ní malý pramének magie obsahující uklidnění a útěchu.

Lady Ordilha zaječela. „Mé šaly! Ty jsi mi zničil šaty!"

„Je mi to líto, urozená paní, nemůžeme si však dovolit, aby rána začala hnisat. Je lepší ztratit šaty než ruku, nemyslíte?"

„Myslím, že asi ano."

„Deset nebo patnáct stehů by to spravilo," řekl ranhojičce s robustní postavou, která byla skloněná mezi oběma ženami ležícími na podlaze. Její tvrdé, modrošedé oči se podívaly na malou ránu a pak opět na čaroděje.

„Jsem si jistá, že to víte nejlépe, čaroději Zorandere," řekla klidným hlasem a pouze pohledem prozradila, že chápe čarodějův skutečný úmysl.

„Co! Ty chceš nechat tuto porodní bábu, která se podobá dobytčeti, aby pracovala za tebe?"

„Urozená paní, já jsem starý člověk. Nikdy jsem neměl žádné vlohy k šití a mé ruce se strašně třesou. Obávám se, že bych toho poškodil více, než bych dal do pořádku, ale když na tom trváte, pokusím se to udělat co nejlépe."

„Ne," ohrnula nos. „Ať to udělá ten dobytek."

„Tak dobře." Podíval se na ranhojičku, jejíž obličej nevyjadřoval nic, ale rudé skvrny jí zbarvily tváře. „Obávám se, že na její další zranění je tady pouze jediná pomoc, pokud vezmeme v úvahu bolesti, které má. Máte nějaký kořen akácie-kapinice v těch vašich velkých kapsách?"

Překvapením svraštila čelo. „Ano, ale..."

„Dobře," přerušil ji. „Myslím, že by dvě kostky měly stačit."

Povytáhla obočí. „Dvě?"

„Nepokoušej se na mně škudlit!" zavřískla lady Orditha. „Když ho není dost, tak ho zkrátka bude muset dostat méně někdo méně významný! Vy mi dáte plnou dávku!"

„Tak dobře." Zedd pohlédl na ranhojičku. „Podejte jí plnou dávku. Tři kostky a budou rozdrcené, ne v celku."

Ranhojička trochu vykulila oči, když nevěřícně zapohybovala nehlasně rty: *rozdrcené?* Zedd přimhouřil oči, podíval se na ní a přikývl, že to tak má být. Koutky jejích úst se zvedly v pevně ovládaném úsměvu.

Kapinicový kořen zbaví bolesti z drobných ran, musí však být polknut v celku. Stačí pouze jedna malá kostka. Tak velká dávka a nadto ještě rozdrcená, rozpálí trubky lady Ordithy. Laskavá lady stráví většinu příštího týdne na svém záchodku.

‚Jak se jmenujete, milá paní?" zeptal se ranhojičky.

„Kelley Hallicková."

Zedd si unaveně povzdychl. „Kelley, je tady ještě někdo, na koho nestačí tvé značně velké nadání?"

„Není, pane. Middea a Annalee končí ošetřování posledních."

„Tak, prosím tě, odveď lady Ordithu někam, kde nebude... kde jí bude pohodlněji, když ji budeš ošetřovat."

Kelley se podívala dolů na ženu, na kterou Zedd položil utěšující ruku, na její roztržené břicho a pak se mu podívala do očí. „Přirozeně, čaroději Zorandere. Vypadáš velmi unaveně. Kdybys za mnou později přišel, připravila bych ti stenadinový čaj." Slabý úsměv se opět dotkl koutků jejích úst.

Zedd nemohl ze svého obličeje zahnat široký úsměv. Kromě toho, že vracel čilost, stenadinový čaj se používal, aby dodal milencům vytrvalost. Podle třpytu jejího oka usuzoval, že vaří výborný stenadinový čaj.

Zamrkal na Kelley. „Možná přijdu." Kdykoliv jindy by nad tím vážně zauvažoval - Kelley byla hezká žena - ale právě teď nebylo jeho myšlenkám nic vzdálenějšího.

„Lady Orditho, jak se jmenuje vaše komorná?" „Džebra Bevinvierová. Stejně za nic nestojí, je líná a nestydatá."

„Tak už více nebudete obtěžována jejími nepřiměřenými službami. K vyzdravění bude potřebovat velmi dlouhou dobu a vy zanedlouho palác opustíte."

„Opustit? Co tím myslíš?" Zvedla nos do vzduchu. „Nemám žádný úmysl odejít."

„Palác přestal být bezpečný pro dámu vašeho významu. Budete muset odejít kvůli vlastní bezpečnosti. Jak jste to řekla sama, stráže polovinu doby prospí. Budete se muset vydat na cestu."

„Tedy. já vůbec nemám v úmyslu..." „Kelley," důrazně se na ni podíval, „pomoz, prosím tě, lady Ordith na místo, kde ji budeš moci ošetřit."

Kelley tahala lady Ordithu pryč jako ranec prádla ještě dříve, než měla šanci způsobit další potíže. Zedd se s vřelým úsměvem otočil na Džebru a odhrnul jí pár krátkých nazrzlých vlasů z obličeje. Jednu ruku si držela přes hroznou ránu. Zeddovi se podařilo zastavit většinu krvácení, to ji však nezachrání; to, co měla venku, se musí dostat zpátky na své místo.

„Děkuji, pane. Teď se cítím o mnoho lépe. Když mi pomůžete na nohy, nebudu vám tady překážet."

„Jen tiše lež, mé dítě," řekl jemně. „Musíme si promluvit."

Přísným pohledem donutil dívající se lidi ustoupit. Vojákům První řady stačilo uvidět pouze jeden krátký pohled a začali tlačit lidi zpět.

Její rty se roztřásly a její hruď se začala rychleji zvedat a klesat. Slabě přikývla. Její oči zamžikaly. „Já zemřu, je to tak?"

„Dítě, nebudu ti lhát. Tvé zranění by se nacházelo na hranici mé dovednosti, i kdybych byl odpočinut. Tobě nezbývá tolik času, abych si odpočinout mohl. Pokud něco neudělám, tak zemřeš. Když se ale o něco pokusím, mohu přiblížit tvůj konec."

„Jak dlouho ještě?"

„Když nic neudělám, možná už jen pár hodin. Možná jednu noc. Mohl bych utišit bolest, abys měla zbytek života alespoň trochu snesitelný."

Zavřela oči a z jejich koutků vyhrkly slzy. „Nikdy jsem si nemyslela, že mi na životě tak záleží."

„Kvůli kameni věštců, který nosíš?"

Její oči se rázem otevřely. „Ty to víš? Ty ten kámen poznáváš? Ty víš, kdo jsem?"

„Ano, vím to. Už je dávno pryč doba, kdy lidé poznali věštce podle kamene, ale já jsem starý. Podobný kámen jsem už předtím viděl. Tak proto jsi nechtěla, abych ti pomohl? Bojíš se toho, co by mi dotek mohl způsobit?"

Nemohoucně přikývla. „Ale teď zjišťuji, že mám chuť žít."

Zedd ji pohladil po rameni. „To je to, co jsem chtěl vědět, mé dítě. Neměj o mě strach. Jsem čarodějem prvního řádu, nejsem nějaký novic."

„Prvního řádu?" zašeptala s vykulenýma očima. „Nevěděla jsem, že z nich někdo zůstal. Prosím vás, pane, nevystavujte se nebezpečí kvůli někomu, jako jsem já."

Zedd se usmál. „Není to příliš veliké nebezpečí, spíše trocha bolesti. Jmenuji se Zedd."

Na chvíli se zamyslela, pak mu její volná ruka sevřela paži. „Zedde, když si tedy mohu vybrat, rozhodla jsem se a vybrala jsem si život."

Zedd se trochu usmál a pohladil její studené zpocené čelo. „Tak ti tedy slibuji, že se do toho pustím s největším úsilím." Přikývla, když ho uchopila za rameno, a chopila se své jediné šance. „Džebro, existuje něco, co bys mohla udělat pro potlačení bolesti z tvých vidění?"

Zakousla se do spodního rtu, zavrtěla hlavou a opět jí vytryskly slzy. „Je mi to líto," zašeptala a bylo ji sotva slyšet. „Možná bys neměl."

„Pst, mé dítě," uklidnil ji.

Zedd se zhluboka nadechl a položil ruku na paži, kterou si zadržovala vnitřnosti. Dlaň druhé ruky jí jemně položil na oči. Toto nebylo nic, co by šlo dát do pořádku zvenčí. Muselo se to spravit zevnitř a s pomocí její vlastní mysli. To ale mohlo zabít nejen ji ale i jeho.

Napnul všechny síly a uvolnil bariéru ve své mysli. Nával bolesti mu z plic vyrazil vzduch. Neodvažoval se obětovat energii na nadechnutí. Zaťal zuby a bojoval s bolestí, svaly měl námahou ztvrdlé na kámen. A to se ještě vůbec nedotkl bolesti její rány. Musel se vypořádat s bolestí jejích vizí budoucnosti, dostat se přes ně. Až pak se bude moci zabývat jejím problémem.

Mučivá bolest vtahovala jeho mysl do řeky temnoty. Kolem zakroužily přízraky jejích vizí. Jejich význam byl schopen pouze odhadovat, bolest jejich reálnosti však byla až příliš pronikavá. Slzy tekly z jeho pevně zavřených očí a celé tělo se mu třáslo, jak se snažil bojovat s přívalem mučivé úzkosti. Věděl, že nemůže dovolit, aby ho proud strhl s sebou, protože by byl ztracen a pohlcen.

Emoce jejích vidění do něj bušily, když byl vtahován stále hlouběji do její mysli. Temné myšlenky nacházející se těsně při povrchu jeho vnímání se mu zarývaly do vůle a pokoušely se ho vtáhnout do hlubiny beznadějné odevzdanosti. Jeho vlastní bolestné vzpomínky mu omývaly povrch vědomí, aby se spojily s Džebřiným celoživotním žalem do jediného víru strašlivého utrpení a šílenství. Pouze zkušenost a odhodlanost ho udržovaly při zdravém rozumu a zachraňovaly ho před tím, aby byl vtažen do bezedných vod hořkosti a zármutku.

Konečně se mu podařilo prorazit až ke klidnému bílému světlu uprostřed jejího bytí. Zedd si liboval v poměrně mírné bolesti rány ohrožující její život. Realita se zřídka mohla srovnávat s představivostí a v představivosti byla bolest reálná.

Ze všech stran kolem klidného centra pronikala do něj, do ubývajícího tepla a světla jejího života, studená temnota věčné noci, celá dychtivá navždy obléci Džebřina ducha do rubáše. Zedd tento rubáš odtahoval, aby umožnil světlu svého nadpřirozeného talentu zahřívat jejího ducha životem a životaschopností. Stíny ustupovaly před silou jeho aditivní magie.

Síla této magie, jejího naléhavého požadavku po životaschopnosti života, vtahovala obnažené tělesné orgány zpět na ta místa, kde je chtěl mít Stvořitel. Zedd se zatím neodvažoval obětovat něco na to, aby odblokoval její utrpení. Džebřina záda se zkřivila křečí a bolestně zanaříkala. Její bolest ucítil i on. Vlastní břicho mu vzplálo stejnou mučivou bolestí, jakou cítila ona. Roztřásl se její pronikavou palčivostí.

Když skončilo to nejtěžší, co bylo mimo jeho chápání, mohl si konečně dovolit obětovat část své magie na odblokování její bolesti. Džebra se s úlevným povzdechem ochable sesunula na podlahu. Ulehčení pocítil Zedd i ve vlastním těle.

Zedd cíleným směrováním magie dokončoval léčení. Používal svou moc na to, aby uzavřel její rány, aby se spojily tkáně a svaly, jedna vrstva po druhé až k povrchu pokožky, která se uzavřela, jako kdyby nikdy nebyla od sebe oddělena.

Když byl Zedd konečně hotov, musel už jenom uniknout z její mysli. To bylo stejně nebezpečné jako do ní vniknout, a on málem

spotřeboval všechnu svou sílu; předtím ji předal této ženě. Než aby dále ztrácel čas přemýšlením, tak se vnořil do proudu mučivé bolesti.

Téměř hodinu poté, co začal, zjistil, že klečí svinut do klubíčka na kolenou a neovladatelně pláče. Džebra seděla, objímala ho a tiskla si jeho hlavu k rameni. Když si uvědomil, že je zpátky, pokusil se lépe ovládat a napřímil se. Rozhlédl se kolem sebe po sálu. Všichni byli zatlačeni na dosti velkou vzdálenost a byli z doslechu. Nikdo neměl zájem být blízko u čaroděje, který používal magii, z níž lidé křičeli tak, jak to dělala Džebra.

„Tedy," řekl nakonec se špetkou znovuzískané důstojnosti, „nebylo to až tak zlé. Věřím, že je všechno v pořádku."

Džebra se zasmála tichým roztřeseným smíchem a objala ho. „Učili mě, že čaroděj nemůže uzdravit věštkyni."

Zeddovi se povedlo vztyčit kostnatý prst do vzduchu. „Žádný obyčejný čaroděj to nemůže udělat, má drahá. Ale já jsem Zeddicus Zu'l Zorander, čaroděj prvního řádu."

Džebra si setřela slzu z tváře. „Nemám nic cenného, čím bych se ti odvděčila, snad s výjimkou tohoto." Rozepnula zlatý řetízek, který měla ve vlasech, sundala si ho a položila mu ho do dlaně. „Prosím, přijmi tuto skromnou nabídku."

Zedd se podíval na řetízek s modrým kamenem. „Je to od tebe velmi laskavé, Džebro Bevinvierová. Jsem dojat." Zedd pocítil bodnutí viny, že jí do mozku nasadil tento nápad. „Je to pozoruhodný řetízek a já ho přijímám v pokorné vděčnosti."

Použil jako nit tenký proud síly na uvolnění kamene z jeho uložení. Vrátil jí kámen, potřeboval pouze řetízek. „Ale řetízek jako odměna postačuje. Ponech si kámen, právem patří tobě."

Sevřela prsty kolem kamene a přikývla, pak ho políbila na tvář. Přijal tento letmý polibek s úsměvem.

„Má drahá, teď si potřebuješ odpočinout. Spotřeboval jsem značnou část tvých sil, když jsem věci dával do pořádku. Budeš jako znovuzrozená, když si několik dnů poležíš v posteli."

„Obávám se, že jsi mě nejen vyléčil, ale rovněž připravil o zaměstnání. Musím si nalézt práci, abych měla co jíst." Podívala se na

zakrvácenou, rozcupovanou trhlinu ve svých zelených šálech. „A taky, abych se mohla obléct."

„Proč jsi nosila kámen, když jsi byla služebnou lady Ordithy?"

„Není mnoho těch, kteří vědí, co ten kámen znamená. Lady Orditha to neví. Její manžel, vévoda, to ví. Přál si mít mé služby, jeho manželka, by však nikdy nedovolila, aby zaměstnával ženu, tak mě zařadil mezi její služebnictvo.

Vím, že to pro věštkyni není příliš čestné, dostat se někam v přestrojení, v Burgalassu je však velký hlad. Má rodina ví o mých schopnostech a zavřela přede mnou dveře. Všichni se báli vidění, která bych mohla o nich mít. Předtím, než má babička skonala, dala mi do ruky kámen a řekla mi, že bude poctěna, když ho budu nosit."

Džebra si přitiskla pěst s kamenem k tváři. „Děkuji," zašeptala, „že jsi ho nepřijal. Děkuji za porozumění."

Zedd opět pocítil bodnutí viny. ,,Takže vévoda tě vzal k sobě a využíval pro své vlastní účely?"

,,Ano. Bylo to asi před tuctem let. Jelikož jsem byla komornou lady Ordithy, byla jsem téměř vždy přítomna na každém setkání nebo společenské události. Vévoda za mnou později chodil a já jsem mu vyprávěla, co jsem viděla v jeho nepřátelích. S mou pomocí zvětšil svou moc i bohatství.

Dnes už prakticky nikdo neví o kameni věštců. Vévoda pohrdal lidmi, kteří ignorovali staré vědění. Vysmíval se nevědomosti protivníků tím, že mě nutil nosit kámen na veřejnosti.

Také jsem měla dával pozor na lady Ordilhu. To jí zabránilo, aby se udělala vdovou. Teď se spokojuje s tím, že je mimo vévodova domu, kdykoliv je to možné. Nebude se zlobit, když se mě zbaví; vévoda využíval své postavení, aby mě držel v zaměstnání, lady Orditha, si přála opak."

„Proč by měla být tak nespokojená s tvými službami?" Zeširoka se na ni usmál. Jsi líná a nestydala, jak to tvrdí?"

Džebra opětovala úsměv a jemné vrásky v koutcích jejích očí se prohloubily. „Jedná se o ta vidění. Když někdy nějaké mám, tak mám bolesti a ty sám jsi z nich něco cítil, když jsi mě uzdravoval. Myslím

si však, že to pro mě není natolik zlé, jak to bylo pro tebe. Někdy mi však jistou dobu zabraňují, abych jí sloužila."

Zedd si zamnul bradu. „.Dobře tedy, jelikož nemáš zaměstnání, budeš hostem Paláce lidu, dokud se nezotavíš. Mám tady nějaký vliv." Znenadání se podivil nad tím, že to, co říká, je pravda, a z kapsy své řízy vytáhl měšec. Zacinkal jím. „Tady máš na výdaje a jako mzdu, pokud se mi povede přesvědčit tě, abys přijala nového zaměstnavatele."

Potěžkala váček v dlani, aby zjistila, jak je těžký. „Pokud by to byla měď, pro každého kromě tebe by to bylo málo." Usmála se a trochu se k němu naklonila, její oči byly současně veselé a vyčítavé. „A jestli je to stříbro, je toho příliš mnoho."

Zedd se na ni podíval s vážným výrazem v obličeji. „Je to zlato." Zamrkala překvapením. „Nebudu to ale já, pro koho budeš většinou pracovat."

Upřeně se zadívala na váček zlata v ruce a pak se podívala na něj. „Pro koho tedy?"

„Pro Richarda, nového Mistra Rahla."

Džebra zbledla, energicky zavrtěla hlavou a shrbila se. Strčila váček Zeddovi zpět do ruky. „Ne." Když opět zavrtěla hlavou, byla ještě bledší. „Ne, je mi to líto, ale pro něj pracovat nechci. Ne."

Zedd se zamračil. „On není špatný člověk. Ve skutečnosti má docela laskavé srdce."

„To já vím."

„Ty víš, kdo to je?"

Sklopila oči, až se jí dívaly do klína a přikývla. „Vím. Viděla jsem ho včera, v první zimní den."

„A měla jsi vidění, když jsi ho uviděla?"

Její hlas byl tichý a plný strachu. „Ano."

„Džebro, řekni mi, co jsi viděla. Do poslední podrobnosti, prosím. Je to důležité."

Vzhlédla k němu a dlouho se na něj dívala, pak se opět podívala do klína a kousala si spodní ret.

„Bylo to včera při ranní pobožnosti. Když zazvonil zvon, šla jsem na náměstí. On tam stál a díval se do jezírka. Všimla jsem si ho, pro-

tože měl opásán meč hledače a také proto, že byl vysoký a hezký, a že neklečel jako ostatní. Stál tam, díval se, jak se lidi shromažďují, a když jsem přicházela, jeho oči se setkaly s mými. Bylo to na pouhý okamžik. Síla, která z něj vycházela, mi ale vyrazila dech.

„Věštec dokáže pociťovat některé druhy síly v podobě nadpřirozeného talentu vycházejícího z člověka." Podívala se na Zedda. „Už jsem viděla lidi s nadáním. Viděla jsem jejich aury. Podobaly se té vaší, byla v ní laskavost a něha. Vaše aura je krásná, jeho aura je však jiná. Je v ní všechno, co ve vaší, ale je tam toho více."

„Zuřivost," řekl Zedd tichým hlasem. „Je to hledač."

Přikývla. „Mohlo by to být ono, já nevím. Nikdy předtím jsem nic podobného neviděla. Mohu však říci, co jsem při tom cítila. Bylo to, jako kdyby mi někdo ponořil obličej do umyvadla plného ledové vody a já jsem se nestačila nadechnout.

Stává se, že u někoho nikdy nemám vidění. Někdy ho zase mám. Nikdy nedokáži říci, kdy přijde. Stává se, že když je člověk v nebezpečí, vysílá aury a vidění silněji. Aura, která se z něj šířila, byla jako blesky v bouři. Nacházel se ve stavu velké emocionální bolesti. Podobal se zvířeti v pasti, které se pokouší ukousnout si vlastní nohu. Pociťoval hrůzu nad tím, že musí zradit své přátele, aby je mohl zachránit. Tomu jsem nerozuměla. Nedávalo mi to žádný smysl.

Byl tam obraz ženy, krásné ženy s dlouhými vlasy. Možná to byla zpovědnice, i když nevím, jak by něco takového mohlo být. Aura plála tak silnou mučivou úzkostí o ni, že jsem si sáhla na obličej, neboť jsem měla strach, že mi shoří kůže. Kdybych nebyla na pobožnosti, tak bych byla stejně klesla na kolena z bolesti vydávané aurou.

Málem jsem se k němu rozběhla, abych ho utěšila, když se objevily dvě mord-sithy a uviděly, že stojí a nekleční. Neměl z nich žádný strach, přesto však padl na kolena, trpně odevzdán osudu z hrozné zrady, ke které byl nucen. Ulevilo se mi, když poklekl, a pomyslela jsem si, že tím všechno skončí. Byla jsem ráda, že jsem převážně viděla pouze auru a ne skutečné vidění. Nechtěla jsem se dívat na žádné vidění vycházející z tohoto člověka." Odvrátila pohled a upřeně se zadívala do prázdna, zjevně ztracená ve vzpomínkách.

„Tím to ale neskončilo?"

Její oči se vrátily. „Ne. Myslela jsem si, že to nejhorší už mám za sebou. To, však nebylo nic proti tomu, co mělo přijít."

Džebra si na chvíli zamnula ruce, jako kdyby si je chtěla očistit. „Prozpěvovali jsme chorál k Otci Rahlovi, když náhle s úsměvem v obličeji vyskočil na nohy. Vyřešil záhadu, která ho spoutávala. Poslední kousek skládačky zapadl na své místo. Auru naplnil obličej ženy a jeho láska k ní."

Zavrtěla hlavou. „Je mi líto člověka, který by někdy chtěl vložit mezi ty dva jenom jediný prst. Ztratí prst a je možné, že ztratí ruku nebo celou paži ještě dříve, než bude mít čas pomyslet na to, aby prst stáhl."

„Jmenuje se Kahlan," řekl Zedd s náznakem úsměvu. „Co se stalo pak?"

Džebra si zkřížila paže na břiše. „Pak přišla vidění. Viděla jsem, jak zabíjí nějakého muže, nemohla jsem ale říci, jak ho zabíjí. Nebylo vidět žádnou krev, přesto ho zabil. A pak jsem uviděla, koho bude zabíjet: bude to Darken Rahl. A pak jsem uviděla, že to je jeho otec, ale že on o tom neví. Tehdy jsem se dozvěděla, kdo to je: syn Darkena Rahla, který bude zanedlouho Mistrem Rahlem. Aura pulzovala strašlivými konflikty. Neurozený člověk se stane králem."

Zedd jí konejšivě položil ruku na rameno. „Darken Rahl chtěl vládnout světu s pomocí strašlivé magie. Tím, že ho Richard zastavil, zachránil mnoho lidí před mučením nebo smrtí. I když zabíjení je hrozné, tím, že zabil, zachránil mnohem více životů. Jistě bys kvůli tomu neměla strach z Richarda."

Zavrtěla hlavou. „Ne, ale kvůli tomu, co přišlo pak. Dvě mordsithy se přiblížily, protože se chystal opustit pobožnost. Jedna pozvedla svůj Agiel a hrozila mu. Byla jsem překvapená, když jsem viděla, že má rovněž jeden kolem krku, byl stejně rudý jako jejich Agiely. Sevřel ho v pěsti a držel před sebou v napřažené paži. Řekl jim, že když ho nenechají projít, tak je zabije. Aura zuřivosti, která ho obklopovala, mi vyrazila dech. On chtěl, aby se o to pokusily. Cítily to a nechaly ho projít.

Když se otáčel, že odejde, tehdy jsem měla další vidění." Přiložila si ruku k srdci a po tvářích jí tekly slzy. „Zedde, má vidění nejsou

vždy jasná. Někdy nevím, co vlastně znamenají. Jednou jsem u jednoho sedláka měla vidění, že ptáci klovou do břicha jeho i s rodinou. Nevěděla jsem, co to má znamenat. Dopadlo to tak, že přilétlo hejno kosů a sežralo obilí, co právě vysel. Byl ale schopen osít pole ještě jednou a pak ho strážil. Pokud by to neudělal, on i jeho rodina by mohli hladovět."

Prsty si otřela slzy z tváří. „Někdy nejsem schopna říci, co které vidění znamená, nebo zda se splní, nelze to u všech říci." Nervózně si pohrávala s vlasy. „Někdy však všechno dopadne přesně tak, jak jsem to viděla. Dokáži říci, kdy jsou vidění pravdivá a nepochybně se stanou skutečností."

Zedd ji poklepal po zádech. „Chápu tě, Džebro. Vidění jsou formou proroctví. Já vím, jak zmatená mohou být proroctví. Jaké vidění jsi měla u Richarda? To zmatené nebo jasné?"

Zhluboka se navzájem podívali do očí. „Měla jsem je všechna. Měla jsem každý druh vidění, co jsem v životě zažila, od těch zmatených až k těm jasným, od těch pravděpodobných až k těm jistým. Valila se na mě jedno za druhým. Nikdy předtím to s nimi tak nebylo. Většinou mám jedno vidění a buď vím, co znamená, a že je pravdivé, nebo mu nerozumím a nemohu říci, jestli se stane. Z tohoto člověka vycházela vidění proudem. Hnala se kolem jako déšť hnaný větrem. V každém však byly bolest a nebezpečí.

Nejhorší byla ta vidění, která vystupovala do popředí, ta, o kterých jsem věděla, že jsou pravdivá. Jedno bylo o něčem, co měl kolem krku. Nepoznala jsem, co to bylo. Bylo to však něco, co mu způsobovalo velkou bolest a vzdalovalo ho od té ženy, řekl jste, že se jmenuje Kahlan, co ho vzdalovalo od všech, které měl rád, co ho zamykalo a činilo nepřístupným."

„Richarda zajala mord-sitha a mučila ho. Je možné, že jsi viděla toto," uvedl Zedd.

Džebra vehementně zavrtěla hlavou. „Nebylo to o tom, co se stalo, ale o tom, co se jednou stane. A bolest byla jiná než bolest od mord-sithy. Byla jiná, to jsem si jistá."

Zedd zamyšleně přikývl. „Co ještě?"

„Viděla jsem ho v přesýpacích hodinách. Klečel ve spodní polovině a plakal mučivou bolestí. Kolem něj všude padal písek, ale ani zrníčko se ho nedotklo. V horní polovině byly náhrobní kameny všech, co miluje, kvůli proudu padajícího písku je však nemohl dosáhnout.

Viděla jsem nůž u jeho srdce, smrtící nůž, který držely jeho třesoucí se ruce. Dříve, než jsem mohla uvidět, co se stane, přišlo další vidění - ony totiž nepřicházejí vždy v tom pořadí, ve kterém se něco odehrává. Měl krásný rudý kabátec, měl zlaté knoflíky a brokátové lemování. Ležel dolů obličejem a v zádech měl nůž. Byl mrtev, ale zároveň nebyl. Jeho vlastní ruce ho obracely, ale předtím, než jsem mohla uvidět obličej, přišlo další vidění.

A to bylo to nejhorší a nejsilnější vidění." Opět jí vytryskly slzy a začala tiše vzlykat. Zedd jí stisk povzbudivě rameno a ona pokračovala: „Viděla jsem, jak hoří jeho tělo." Utřela si slzy a v pláči se mírně kolébala dopředu a dozadu. „Křičel. Dokonce jsem cítila zápach hořící kůže. Nevím, co to bylo, ale když se to, co ho spalovalo, odtáhlo, byl v bezvědomí a měl na sobě znak. Znak, který byl do něj vypálen."

Zedd projížděl jazykem v ústech a snažil se je zvlhčit. „Mohla jsi vidět, jaký to byl znak?"

„Ne, neviděla jsem, jak vypadá. Věděla jsem ale, co znamená, věděla jsem to stejně jistě, jako poznám slunce, když ho vidím. Měl na sobě znak smrti, znak Strážce podsvětí. Sám Strážce podsvětí si označil, že mu patří."

Zedd se snažil uklidnit dech a roztřesené ruce. „Bylo těch vidění ještě více?"

„Ano, nebyla však tak výrazná a já jsem jim nerozuměla. Hnaly se kolem tak rychle, že jsem nemohla pochytit jejich tvar, pouze jejich bolest. On pak odešel.

Zatímco byly mord-sithy otočené a pozorovaly ho, utekla jsem do svého pokoje a zamkla jsem se tam. Dlouhé hodiny jsem ležela na posteli a neovladatelně plakala od bolesti, kterou jsem předtím viděla. Lady Orditha mi bušila do dveří a chtěla mě. Já jsem však zavolala, že mi není dobře, a tak nakonec nasupeně odešla. Plakala jsem, až jsem

byla celá roztřesená. Viděla jsem v tom člověku dobro a statečnost a plakala jsem ze strachu nad zlem, jež se po něm sápe.

I když se má vidění od sebe lišila, v něčem byla všechna stejná. Všechna byla cítit nebezpečím. Na tohoto člověka se ze všech stran tlačí nebezpečí tak těsně, jako se voda tlačí na rybu." Když Zedd tiše seděl a pozoroval ji, tak se opět trochu uklidnila. „Kvůli tomu nechci pro něj pracovat. Kéž mě ochraňují dobří duchové, nechci mít nic společného s nebezpečím, které obklopuje toho člověka. Ani s podsvětím."

„Možná bys mu mohla svým nadáním pomoci, možná bys mu pomohla vyhnout se nebezpečí. V to jsem alespoň doufal," řekl Zedd tichým hlasem.

Džebra si osušila tváře rukávem. „Ani za všechno vévodovo zlato. Strašně se bojím být v blízkosti Mistra Rahla. Nejsem zbabělá, nejsem však ani hrdinka z písní, a také nejsem blázen. Nechci mít vnitřnosti nazpět jenom proto, aby mi je někdo opět vyrval a abych spolu s nimi ztratila i svou duši."

Zedd tiše pozoroval, jak popotahuje a uklidňuje se, jak od sebe zahání strašlivá vidění. Zhluboka se nadechla a povzdychla si. Její modré oči se mu konečně podívaly do očí.

„Richard je mým vnukem," řekl prostě.

Její oči se bolestně zavřely. „O dobří duchové, odpusťte mi to." Přikryla si dlaní ústa, pak otevřela oči a její obočí se spojilo hrůzou. „Zedde, je mi tak líto, že jsem ti řekla, co jsem viděla. Promiň mi to. Kdybych to věděla, nikdy bych ti to neprozradila." Její ruce se třásly. „Promiň mi to, prosím, promiň."

„Pravda je pravda, Džebro, a já nejsem ten, kdo by zavřel dveře před tebou jenom proto, že jsi ji uviděla. Já jsem čaroděj, já už vím o nebezpečí, ve kterém se nachází. Proto jsem požádal o tvou pomoc. Opona k podsvětí je natržená. Ta věc, která ti roztrhla břicho, unikla touto trhlinou do světa živých. Když se opona natrhne ještě víc, unikne i Strážce podsvětí. Richard udělal věci, které ho podle proroctví označují za pravděpodobně jediného člověka, který je schopen tuto trhlinu zacelit."

„Mohlo by to být velmi nebezpečné?" zeptala se po chvíli slabým hlasem.

Zedd se usmál, když zvedla oči. „Nebude to nebezpečnější než se vydat na odpolední procházku opevněným palácem."

Reflexivním trhnutím si sevřela rukou břicho, kde předtím měla ránu. Zvedla oči, aby se podívala po širokých oslnivých sálech, jako kdyby hledala, kudy uniknout, nebo se možná jenom obávala napadení. Mluvila bez toho, aby se na něj dívala.

„Má babička byla věštkyní a byla mým jediným učitelem a rádcem. Jednou mi řekla, že mé vize mi budou po celý život přinášet bolest a že není nic, co bych někdy mohla udělat, aby ta vidění přestala. Řekla, že kdyby se mi někdy naskytla příležitost využít tato vidění k dobrým účelům, abych tuto šanci uchopila. To by mi mělo trochu pomoci ulehčit to břímě. Stalo se to v den, kdy mi do dlaně položila kámen."

Džebra pozvedla váček se zlatem a položila ho Zeddovi do klína. „Neudělám to za všechno zlato D'Hary, udělám to však pro tebe."

Zedd se usmál a pohladil ji po tváři. „Děkuji ti, mé dítě." Položil jí zlato zpět do klína a mince přitom tlumeně zacinkaly. „Budeš to potřebovat, budeš mít výdaje. Co zůstane, bude tvoje. Tak si to přeji."

Odevzdaně přikývla. „Co musím udělat?"

„Tedy, nejdříve se na to oba musíme pořádně vyspat. Ty si budeš muset pár dnů odpočinout, abys opět nabyla sil. A pak budeš muset trochu cestovat, lady Bevinvierová." Usmál se nad tím, jak pozvedla obočí. „Jsme teď velmi unavení. Zítra, hned jak si odpočinu, budu se muset vydat za důležitými záležitostmi. Předtím, než odejdu, přijdu k tobě a promluvíme si o tom více. Chtěl bych však začít hned, chtěl bych tě požádat, abys kámen věštců nenosila tak, aby ho bylo vidět. Nic dobrého nemůže vzejít z toho, že budeš poukazovat na své nadání před očima skrytýma v stínech."

„Takže mě můj nový zaměstnavatel bude rovněž používat tajně? Není to ta nejčestnější věc."

„Ti, kteří by tě teď mohli poznat, netouží po zlatě. Ti slouží Strážci podsvětí. Chtějí toho mnohem více než zlato. Když tě objeví, budeš si přát, abych tě dnes nezachránil."

Trhlo to s ní, ale pak přikývla.

Kapitola čtvrtá

Zedd se postavil, pomáhal si přitom rukou opřenou o koleno. Pomohl vstát i Džebře. Jak očekával, nebyla schopna stát na nohou, aniž by se o něj neopřela. Omlouvala se mu za tu zátěž a on ji přinutil k úsměvu, když jí řekl, že by použil jakoukoli výmluvu, aby mohl mít paži kolem pasu hezké dívky.

Lidé se začínali zabývat svými věcmi a šeptem mluvili mezi sebou. Jejich oči přitom pobíhaly po paláci, který znenadání už nebyl tak bezpečný jako předtím. Zraněným pomohli odejít a mrtvé odnesli. Služebné v těžkých sukních se uslzeně daly do práce a čistily krev, namáčely mopy v kbelících rudě se zbarvující vody. Vojáci První řady se nacházeli všude. Zedd přes sál pokynul veliteli Trimackovi.

„Stejně budu ráda, že se dostanu pryč z tohoto místa," řekla Džebra. „Viděla jsem tady aury, ze kterých mě ve spánku zaléval pot."

Když k nim důstojník přicházel, Zedd se zeptal: „Vidíš něco na muži, který k nám jde?"

Chvíli ho pozorovala, jak k nim kráčí a kontroluje rozmístění svých vojáků. „Nejasná aura. Aura povinnosti." Svraštila čelo, když se na něj upřeně dívala. „Vždy byla pro něj břemenem. Snaží se doufat, že teď v ní možná bude moci najít hrdost. Pomohlo ti to nějak?"

Zedd se trochu usmál. „Ano, pomohlo. Máš nějaké vidění?"

„Ne, je tam jenom slabá aura."

Čaroděj zamyšleně přikývl a pak se mu obličej rozjasnil. „Mimochodem, proč si tak půvabná žena jako ty nenašla manžela?"

Úkosem se na něj podívala. „Tři mě požádali o ruku. Když každý z nich klečel přede mnou, měla jsem vidění, že leží s jinou ženou."

Zedd se zašklebil. „Zeptali se tě, proč jsi řekla ne?"

„Neřekla jsem ne, pouze jsem každému dala takovou facku, že jim pořádně zahučelo v hlavě."

Zedd se smál, dokud se k němu nepřipojila.

Trimack se před nimi zastavil. „Velící generále Trimacku, dovolte, abych vám představil lady Bevinvierovou." Trimack se elegantně uklonil. „Stejně jako vy a já, je i tato paní jednou z těch, jejichž úkolem je nedopustit, aby se nějaká hrozba dostala k Mistru Rahlovi. Chtěl bych, aby byla pečlivě střežena po celou dobu, co bude v paláci. Mistr Rahl potřebuje její pomoc a já nechci opět riskovat její život, jak se to stalo dnes."

„Dokud bude v paláci, bude ve stejném bezpečí, jako nemluvně v matčině náručí. Na mou čest." Otočil se a zaklepal si v nějakém kódu po rameni. Asi dva tucty mužů z První řady přiběhly rovnou k němu a ztuhly v pozoru. „To je lady Bevinvierová. Každý z vás ručí za její život svým vlastním!"

S břesknym prásknutím dopadly všechny pěsti jako jedna na obrněná srdce. Dva z nich odebrali Zeddovi Džebru. Jednu ruku měla stále pevně sevřenou kolem kamene. Váček se zlatem vydouval kapsu její dlouhé zelené sukně, která byla téměř po celé délce pokrytá zaschlou krví.

Zedd oslovil muže, kteří ji drželi. „Bude potřebovat přiměřené ubytování a bude jí třeba přinášet jídlo. Postarejte se prosím, aby ji nerušil nikdo kromě mě." Podíval se do jejích unavených modrých očí a jemně se dotkl jejího ramene. „Pořádně si odpočiň, mé dítě. Ráno tě navštívím."

Slabě se usmála. „Děkuji ti, Zedde."

Když s pomocí vojáků odcházela, začal věnovat svou pozornost Trimackovi. „V paláci bydlí jedna žena, je to lady Orditha Condadith de Dackidvichová. Mistr Rahl bude mít dost starostí i bez takových

lidí. Chci, aby byla odsud pryč ještě dnes večer. Když odmítne odejít, tak jí nabídněte, aby si vybrala kočár nebo smyčku."

Trimack se uličnicky zašklebil. „O to se postarám osobně."

„Pokud znáte ještě někoho v paláci, kdo má povahu jako ona, neváhejte mu udělat stejnou nabídku. S novou vládou přicházejí změny." Zedd nemohl vidět aury, byl jsi však jistý, že kdyby tady stála Džebra, tak by uviděla, jak se Trimackova aura rozjasnila.

„Někteří nemají ze změny dobrý pocit, čaroději Zorandere."

Ten člověk vyslovil víc než pouhá slova. „Má někdo tady v paláci vyšší velitelské pravomoci než vy? Někdo jiný než Mistr Rahl?"

Trimack sepnul ruce za zády a jeho oči prolétly síní. „Je tady někdo jménem Demmin Nass, velitel komand, který rozkazuje všem s výjimkou Darkena Rahla."

Zedd ztěžka vydechl při vzpomínce na něj. „Ten je mrtev."

Trimack přikývl a zdálo se, že se mu ulevilo. „Pod palácem, v příbytcích vytesaných do skály podloží, je asi třicet tisíc vojáků armády. Jejich generálové mají vyšší postavení na válečném poli, tady v paláci je však slovo velícího generála První řady zákonem. Někteří, jak je znám, změnu přivítají, jiní ne."

„Richard to bude mít dost obtížné s tím, aby byl magií proti magii - proti magii podsvětí - bez toho aby měl potíže s ocelí. Máte volnou ruku, veliteli, udělejte k jeho ochraně všechno, co budete považovat za potřebné. Raději vykonávejte svou povinnost důkladněji, než abyste něco opomenul."

Trimack zamumlal souhlas a pak pokračoval. ,,I když je Palác lidu pod jednou střechou, je to vlastně město. Žijí tady tisíce lidí. Obchodníci a jejich zboží, od karavan vozů po osamělého obchodníčka, přicházejí a odcházejí nekonečným proudem Azrithskými planinami všemi směry s výjimkou východu. Silnice, které vedou sem, jsou artériemi živícími srdce D'Hary - Palác lidu.

Vnitřek plošiny, na které stojí palác, obsahuje dvakrát tolik místností, než má palác na povrchu. Jako v každém tak velkém městě, přesahují motivy tak velkého množství lidí, kteří sem přicházejí, naši schopnost jejich přesného odhadu.

Nechám uzavřít velké vnitřní brány a izoluji nadzemní část paláce. Něco takového se nestalo už několik set let, jistě to mezi obyvateli D'Hary vyvolá obavy, raději však budu riskovat ustarané řeči. Jedinou cestou do paláce mimo vnitřní vchody je silnice vedoucí po úpatí srázu na východní straně. Most nechám vytáhnout.

Stejně nám tady v samotném paláci zůstanou tisíce lidí. Každý z nich by mohl mít úmysly, které by se nám nemusely líbit. A co je ještě horší, máme tady v útrobách paláce tisíce v bitvách zocelených vojáků a mnohé z nich vedou lidé, kterým bych nechtěl dopřát ani pohled na Mistra Rahla. Mám pocit, že nový Mistr Rahl není ten typ Rahlů, se kterým jsou zvyklí jednat, a že se jim změna nebude líbit.

D'Hara je obrovská říše a zásobovací cesty jsou dlouhé. Možná právě nadešla doba, aby některé z divizí byly vyslány k ochraně těchto cest, obzvlášť těch daleko na jihu. Slyšel jsem nějaké pověsti, že tam jsou nepokoje a problémy. A je možné, že z těch, kterým věřím, by bylo možné zvýšit velikost První řady trojnásobně."

Zedd pozorně studoval Trimackův obličej, který nadále pozoroval sál. „Nejsem žádný voják, ale vaše nápady mají smysl. Palác musí být zabezpečen tak, jak je to jen možné. Záleží jenom na vás, jak to uděláte."

„Ráno vám tedy dám seznam generálů, kterým lze důvěřovat, a těch, s kterými si je nutno dělat starosti."

„K čemu budu potřebovat takový seznam?"

Trimackův pronikavý pohled se nezachvěl. „Protože takové příkazy musí pocházet od toho, kdo má nadpřirozený talent."

Zedd zavrtěl hlavou a přitom si mumlal. „Čarodějové nemají vládnout lidem. Není to správné."

„Tak tomu ale je v D'Haře. Magie a ocel. Já chci ochraňovat Mistra Rahla a považuji za potřebné to udělat."

Zedd se zadíval do dálky a v kostech cítil bolest z vyčerpání. „Trimacku, víte, že jsem bojoval proti čarodějům, kteří se chtěli uchopit vlády, a že jsem je za to zabíjel?"

Když Zedd nedostal odpověď, otočil se k důstojníkovi. Trimack teď studoval jeho. „Kdybych měl na výběr, čaroději Zorandere, dal

bych přednost sloužit tomu, kdo velení považuje za břemeno, před tím, kdo nosí velitelský plášť, jako kdyby to bylo jeho právo."

Zedd si vzdychl a přikývl. „Tak tedy ráno. Je tady ještě jedna věc, která je ze všech nejdůležitější: chci, aby byla střežena Zahrada života. Tam screeling zaútočil poprvé. Nevím, jestli jich nebude více. Jsou tam dveře, které bude třeba opravit. Rozložte kolem zahrady ocelový prstenec. Musí tam být tolik mužů, že budou mít místo pouze na to, aby se rozmáchli sekyrou. Nikdo, absolutně nikdo nesmí do zahrady vejít, výjimkou jsem já nebo Richard, nebo někdo na náš rozkaz.

Každého, kdo se bude pokoušet dostat do té místnosti, je nutno považovat za nebezpečí, které se pokouší dostat na dohled Mistra Rahla. Bude jím i ten, kdo vám řekne, že tam chce pouze kvůli tomu, aby vytrhal plevel. A můžete vsadit čest své matky na to, že cokoliv, co se bude pokoušet dostat ven, bude nebezpečí, které se pokouší o něco více než jen se dostat na dohled."

Trimack se bouchl pěstí do obrněné hrudi. „Do posledního muže, čaroději Zorandere."

„Dobře. Mistr Rahl může potřebovat, co se v místnosti nachází. Prozatím se těmi věcmi neodvažuji pohnout, jsou mimořádně nebezpečné. Veliteli, ostrahu té místnosti berte velmi vážně. Mohou přijít další screelingové nebo něco ještě horšího."

„Jak brzy?"

„Nemyslel bych si, že prvního uvidíme dříve než za rok nebo ještě za delší dobu. Přinejmenším by to měly být měsíce. To, že Strážce podsvětí vypouští jednoho ze svých zabijáků tak brzy, je zdrojem velkých obav. Nevím, za kým byl poslán. Je možné, že byl poslán prostě proto, aby zabil každého, kdo bude kolem. Strážce podsvětí nepotřebuje k zabíjení důvod. Musím zítra opustit palác, abych zjistil, co se dá, abychom nebyli opět překvapeni."

Trimack nad tím uvažoval a oči měl plné starostí. „Víte, kdy se vrátí Mistr Rahl?"

Zedd zavrtěl hlavou. „Nevím. Myslel jsem si, že budu mít čas naučit ho něco z toho, co musí znát, teď však musím ihned pro něj poslat, abychom se setkali v Aydindrilu. Tam uvidíme, jestli budeme moci zjistit, co se musí udělat. On je ve velkém nebezpečí a nic o něm

neví. Události mě předběhly. Nemám ani potuchy, co Strážce podsvětí udělá příště, ale teď mám obavy z toho, jak hluboko mohou sahat jeho chapadla. To, že byly kolem Darkena Rahla ještě předtím, než byla natržena opona, znamená, že jsem v těchto věcech ignorantským bláznem.

Kdyby se Richard neočekávaně vrátil nebo kdyby se něco stalo mně, pomozte mu. Nepovažuje se za Mistra Rahla, ale za průvodce po lesích. Bude nedůvěřivý. Povězte mu, že jsem řekl, že vám má důvěřovat."

„Když je nedůvěřivý, jak ho mám přesvědčit, aby mi věřil?"

Zedd se usmál. „Řekněte mu, že je to pravda. Pravda, pravdička jako pečená žabička."

Trimack nevěřícně vykulil oči. „Vy si přejete, aby velící generál První řady říkal takovou dětinskost Mistru Rahlovi?"

Zedd nasadil vážný obličej a odkašlal si. „Je to heslo, veliteli. On mu bude rozumět."

Trimack přikývl, přesto vypadal skepticky. „Raději bych se měl postarat o Zahradu života a o další věci. Nemyslím to neuctivě, ale mohl byste si trochu odpočinout." Naklonil hlavu k armádě služebných, které ještě stále čistily mramorovou podlahu od krve. „Vypadá to, že vás vyčerpalo všechno to uzdravování."

„Ano, unavilo mě. Děkuji vám, veliteli Trimacku. Budu se řídit vaší radou."

Trimackova pěst dopadla na jeho srdce, salutování změklo náznakem úsměvu. Začal se otáčet, pak zaváhal. Jeho pronikavé modré oči se zahleděly na čaroděje.

„Dovolil bych si říci, čaroději Zorandere, že mi je radostí mít nakonec v paláci někoho s nadáním, kdo se více zajímá o to, jak dostat vnitřnosti zpět do člověka, než je rvát ven. Nikdy jsem neviděl nic takového."

Zedd se neusmíval a jeho hlas byl tichý. „Veliteli, je mi líto, že jsem nemohl udělat nic pro toho chlapce."

Trimack zarmouceně přikývl. „Vím, že to je pravda, čaroději Zorandere. Pravda, pravdička, jako pečená žabička."

*****

Zedd pozoroval velitele, jak kráčí přes sál a jako obrovský magnet přitahuje k sobě muže v pancířích. Čaroděj pozvedl ruku a upřeně se díval na zlatý řetízek, který měl zapleten mezi svými hůlkovitými prsty. Bolestně si povzdychl. Čarodějnická práce - využívání lidí. A teď to nejhorší. Z kapsy uložené hluboko ve své říze vytáhl černý kámen ve tvaru slzy. Kéž jsou duchové prokleti za věci, které čaroděj musí dělat.

Držel místo, kde byl uchycen modrý kámen a přitlačil k němu hrot hladkého černého kamene. Přízračná síla prýštila z prstů ruky, spojovala se uprostřed a upevňovala kámen v uchycení.

Zedd doufal, že se mýlí a poté přivolal bolestivou vzpomínku na svou dávno mrtvou ženu. Poté, co Džebřina mysl roztříštila jeho bariéry, nebylo to těžké. Když mu po tváři začala stékat slza, navlhčil si v ní palec a s velikým úsilím potlačil tuto vzpomínku. Trochu se usmál nad tím, že čarodějové musí využívat i sebe sama, a také nad tím, že mu strašlivá vzpomínka přinesla v sobě i trochu radosti, aby to vyrovnala.

Držel černý kámen v dlani jedné ruky a leštil jeho povrch palcem vlhkým od slzy. Když ho otíral palcem, kámen se měnil na průzračný jantar. Srdce mu trochu kleslo, teď se už vůbec nedalo pochybovat, jaký je to kámen.

Zedd se už nevzpíral tomu, co musí udělat, a vytvořil kolem kamene čarodějné předivo. Zaklínadlo bude působit tak, aby skrylo pravou podstatu kamene před každým kromě Richarda. A co je ještě důležitější, předivo bude ke kameni poutat Richardovu pozornost. Až ho někdy uvidí, jeho přitažlivost se mu pevně zaryje do mysli.

Pohlédl na Slídiče, který ležel na druhé straně sálu natažen na zádech na mramorové lavici. Jednu nohu měl spuštěnou na podlahu. Ráchel seděla na zemi, měla ruku ovinutou kolem jeho stehna a hlavou se mu opírala o koleno. Jeho druhá noha byla na lavici. Ovázanou paži měl položenou na čele.

Zedd si znovu povzdychl a vydal se po lesklé mramorové dlažbě k nim. Na chvíli se zamyslel nad tím, co má teď vlastně hraničář strážit, když hranice zmizela. Pak se zastavil a zůstal nad nimi stát.

Slídič promluvil bez toho, aby si sundal ruku z očí. „Zedde, můj starý příteli, když ještě jednou přemluvíš nějakou bezohlednou násilnickou čarodějnickou ranhojičku, aby do mě nalila břečku, která chutná, jako kdyby mi do hrdla káleli prokletí duchové, tak ti otočím hlavu nazpátek a budeš muset chodit pozpátku proto, abys viděl, kam jdeš."

Zedd se zašklebil. Teď věděl, že si na tu práci vybral správnou ženu.

„Slídiči, ten lék chutnal opravdu tak strašně?" zeptala se Ráchel.

Trochu nadzvedl ruku a nechal ji vznášet se nad očima, když se díval dolů na ni. „Když mi ještě jednou řekneš Slídiči, tak to možná zjistíš."

„Ano, otče." Zašklebila se. „Je mi to líto, že tě donutila vypít tak hrozný lék." Našpulila se. „Ale nahání mi stále strach, když na tobě vidím krev." On na to jen zamručel.

Zvědavě se na něj podívala. „Je možné, že příště, když vytáhneš meč tehdy, až ti řeknu, že to máš udělat, nebudeš od krve a nebudeš muset pít ten strašný lék."

Zedd obdivoval dětskou nevinnost perfektně směrované pichlavé výčitky. Slídič trochu zvedl hlavu z lavice, paže mu ztuhla několik centimetrů nad očima a zlostně se zahleděl na malé děvče. Zedd ještě nikdy neviděl člověka tak mohutně bojovat s návalem smíchu. Ráchel skrčila nos a rozchichotala se nad zkřiveným obličejem, který dělal.

„Kéž mají dobří duchové soucit s tvým budoucím manželem," řekl Slídič, „ať mu dopřejí alespoň pár let pokoje tomu ubohému k záhubě odsouzenému ubožákovi, než na něj dopadne tvůj pohled."

Svraštila čelo. „Co to znamená?"

Slídič sundal nohu z lavice a posadil se. Popadl ji do náruče a posadil si ji na koleno. „Řeknu ti, co to znamená. Znamená to, že tady máme nové pravidlo. A nesnaž se toto pravidlo porušit."

„Ne, otče, to nebudu dělat. Jaké je to pravidlo?"

„Od tohoto okamžiku," řekl a zaškaredil se s obličejem blízko ní, „když mi budeš potřebovat říci něco důležitého a já tě nebudu poslou-

chat, tak mě máš kopnout. Tak silně, jak ti to jen půjde. A budeš mě kopat, dokud tě nezačnu poslouchat. Pochopila jsi to?"

Usmála se. „Ano, otče."

„Nedělám si legraci. Myslím to vážně."

Vážně přikývla. „Slibuji ti to, Slídiči."

Velký muž zakoulel očima a rozmáchle si ji přitiskl jednou paží k hrudi. Držel ji u sebe stejně, jako ona držela u sebe svou panenku. Zedd polkl knedlík, který se mu vytvořil v krku. V tomto okamžiku se sám sobě příliš nelíbil, alternativy se mu však líbily ještě mnohem méně.

Čaroděj před nimi poklekl na jedno koleno. Zaschlá krev způsobovala, že jeho říza byla na kolenou jako naškrobená. „Ráchel, musím tě požádat, abys pro mě něco udělala."

Přikývla. „Co to je, Zedde?"

Zvedl paži, zlatý řetízek mu visel z prstů. Kámen se pod jeho rukou houpal sem a tam. „Toto patří někomu jinému. Nemohla bys to prozatím nosit a chránit to před nebezpečím? Jednoho dne může přijít Richard a vezme si to od tebe, aby to donesl, kam to patří, já však nevím, kdy to bude."

Slídičovy pronikavé jestřábí oči připadaly Zeddovi jako oči, které vidí myš okamžik před koncem.

„Je velmi hezký, Zedde. Nikdy jsem neměla tak hezkou věc."

„Je také velmi důležitý. Je stejně důležitý jako byla schránka, kterou ti svěřil čaroděj Giller."

„Darken Rahl je však mrtvý. Ty sám jsi to řekl. Už nám nemůže ublížit."

„Dítě, to já vím, toto je však přesto důležité i nadále. Se schránkou jsi všechno udělala tak dobře a statečně, že si myslím, že ty jsi ta nejlepší osoba, která by tento kámen nosila kolem krku až do té doby, co si pro něj přijde ten, komu patří. Až do té doby ho musíš neustále nosit. Nedovol, aby si ho vyzkoušel někdo jiný, i kdyby to bylo jen při hraní. Není určen na hraní."

Její výraz zvážněl, když mluvil o schránce. „Zedde, když říkáš, že je to důležité, tak se o něj budu dobře starat."

„Zedde," zasyčel Slídič, když si k sobě přitáhl hlavu Ráchel a přikryl jí rukama uši, aby neslyšela, „co si myslíš, že tady provádíš. Je to ta věc, na kterou teď myslím?"

Zedd se na něj odstrašujícím způsobem podíval. „Pokouším se zachránit všechny děti na světě před velmi špatnou noční můrou, která potrvá navěky."

Slídič zaskřípal zuby. „Zedde, já nechci."

Zedd ho přerušil. „Slídiči, jak dlouho mě znáš?" Slídič neodpověděl, pouze se na něj zlostně díval. „Ublížil jsem za celou tu dobu, co mě znáš, někomu a obzvlášť dítěti? Víš o tom, že bych někdy někoho kvůli hlouposti vystavil nebezpečí?"

„Ne," řekl Slídič hlasem podobným skřípění kamene. „Ale nechci, abys s tím začal teď."

Zedd promluvil rozhodným hlasem. „Budeš muset věřit, že vím, co dělám." Oči mu prolétly místem, kde screeling zabíjel. „Co se stalo dnes, není zdaleka nic proti tomu, co se stane. Pokud se opona nezacelí, utrpení a smrt přesáhnou naše chápání. Dělám to, co jako čaroděj udělat musím. Jako čaroděj poznávám, že v tom dítěti něco je, stejně jak to poznal Giller. Ona je tiché zavlnění v jezírku. Je předurčená k velkým věcem.

Když jsme byli v kryptě Panise Rahla, bylo to tehdy, když jsme kontrolovali, zda ji pořádně zazdívají, prostudoval jsem si některé runy na zdech. Ještě se všechny úplně neroztavily. Byly v horní d'haranštině a mnoho jsem z nich nerozuměl, ale stačilo mi to. Byl to návod, jak se dostat do podsvětí. Pamatuješ se na kamenný stůl v Zahradě života? Je to obětní oltář. Darken Rahl ho používal k tomu, aby se dostal do podsvětí, aby cestoval pod hranicemi."

„On je ale mrtev. Co má..."

„Zabíjel děti a nabízel Strážci podsvětí darem jejich neposkvrněné duše, aby se tam mohl dostat. Chápeš, co říkám? Spolčil se se Strážcem podsvětí.

To znamená, že Strážce již jistou dobu využívá lidi z tohoto světa. Když využíval jednoho, jistě jich využíval vícero. A teď je opona natržena. Skutečnost, že se tady objevil screeling, to potvrzuje mimo veškerou pochybnost.

Myslím si, že mnoho z nejstarších proroctví je o tom, co se začíná dít teď, je o Richardovi. Ať je sepsal kdokoli, měl v úmyslu poslat mu přes propast času pomoc. Věřím, že jsou míněná tak, aby mu pomohla v boji se Strážcem podsvětí. Za posledních pár tisíc let se toho stalo mnoho, aby to význam těchto slov zmátlo. Obávám se, že je to trpělivá práce Strážce, která zatemnila ta proroctví.

On nemá schopnost, která by byla důležitější, než je trpělivost. Má celou věčnost trpělivosti. Pravděpodobně vysílá opatrná chapadla na tento svět, aby ovlivnil lidi, aby ovlivnil čaroděje jako byl Darken Rahl, aby dělali to, co si přeje. Skutečnost, že právě teď potřebujeme tak naléhavě proroctví a že nezbyli žádní čarodějové, kteří by jim rozuměli, nemůže být náhodná. Nemám ani tušení, kde číhají oči Strážce nebo co chce udělat příště."

Slídič měl v očích ještě stále oheň, nepodobal se už však ohni, který v nich byl předtím. „Řekni mi, jak mám pomoci. Co chceš, abych udělal?"

Zedd se smutně usmál a poplácal velkého muže po zádech. „Chtěl bych, abys toto dítě vychoval tak, že bude jako ty. Vím, že je chytrá. Pěstuj to v ní dál. Ať se stane tvou žákyní. Nauč ji ovládat každou zbraň, kterou znáš. Nauč ji být silnou a rychlou."

Slídič si vzdychl a přikývl. „Je to malá válečnice."

„Ráno musím odejít za Adie a vzít ji do Aydindrilu. Chci, abys zajel k Bahennímu lidu. Jeď ostře, jak rychle to jenom půjde. Richard, Kahlan a Siddin budou dnes večer s rudou dračicí a ona je tam zítra dopraví. Tobě potrvá týdny, než se tam dostaneš. Nesmíme si dovolit ztrácet čas.

Řekni Richardovi a Kahlan, aby okamžitě přišli za mnou do Aydindrilu. Řekni jim o nebezpečí všechno, co jsem řekl tobě. Pak bys možná měl zavést do bezpečí toto dítě, pokud něco takového ještě existuje."

„Není tady ještě něco, co bych mohl udělat?"

„Tou nejdůležitější věcí je dostat se k Richardovi. Byl jsem blázen, když jsem si myslel, že budeme mít dost času. Nikdy jsem ho neměl spustit z očí." Zedd si chvíli zamyšleně zamnul bradu. „Možná bys mu mohl říci, že jsem jeho dědou a že Darken Rahl byl jeho ot-

cem. Do té doby, než se ke mně dostane, by jeho zuřivost měla mít dost času na to, aby vychladla."

Zedd povytáhl obočí a usmál se. „Víš, jak mu říká Bahenní lid? Říkají mu 'Richard plný zlosti'. Jen si to představ. Právě Richardovi. On, který je jeden z nejklidnějších lidí, co znám. Obávám se však, že meč pravdy v něm vyvolal k životu i jeho opačnou stránku."

Slídič mu věnoval jeden ze svých vzácných uklidňujících pohledů. „Nebude mít zlost, až se dozví, že je tvým vnukem. On tě má rád."

Zedd si povzdychl. „Možná ano, ale nemyslím si, že bude potěšen, až se dozví, kdo je jeho skutečným otcem. A to, že jsem to před ním skrýval. George Cypher ho vychoval a oba se navzájem hluboce milovali."

„To je pravda, a na tom se nic nemění."

Zedd přikývl. Pozvedl náhrdelník. „Budeš mi věřit?"

Slídič si chvíli čaroděje zkoumavě prohlížel, pak si Ráchel posadil rovně na koleně. „Já jí ho zapnu místo tebe."

Když jí Slídič zapnul řetízek kolem krku, Ráchel uchopila jantarový kámen do svých malých dlaní a sklonila obličej, aby si ho prohlédla. „Zedde, budu o něj místo tebe dobře pečovat."

Čaroděj jí pocuchal vlasy. „Jsem si jist, že budeš." Přiložil jí k oběma spánkům prsty a nechal do ní proudit magii. Vložil do ní myšlenku, jak opravdu důležitý je ten náhrdelník, že s lidmi nemá mluvit ani o něm, ani o tom, jak se k němu dostala, a že ho má chránit, jako to dělala se schránkou Ordenu.

Oddálil prsty, ona otevřela oči a usmála se. Slídič ji chytil oběma rukama za pas, zvedl ji a postavil vedle sebe na lavici. Prohledal si sbírku nožů, kterou měl za pasem, a nalezl řemínek, na kterém byl ten nejmenší. Rozvázal kožený provázek a uvolnil nůž, který byl v pochvě. Zvedl jí ho před obličej.

„Jelikož jsi teď mou dcerou, budeš nosit nůž jako já. Nechci však, abys ho vytahovala, dokud tě nenaučím s ním zacházet. Mohla by ses ošklivě zranit. Naučím tě, jak ho bezpečným způsobem používat. Naučím tě, jak se máš bránit, abys byla v bezpečí. Je to v pořádku?"

Ráchel se rozzářila. „Naučíš mě, abych byla jako ty? Slídiči, to bych si tak strašně přála."

Slídič zamručel, když jí uvazoval kožený řemínek u pasu. „Nevím, jak dobrý budu při učení. Zdá se, že tě nedokážu naučit ani to, abys mi říkala 'otče'."

Ostýchavě se usmála. „Slídič a otec znamenají pro mě to samé."

Slídič zavrtěl hlavou a na obličeji se mu objevil rezignovaný úšklebek. Zedd se postavil a srovnal si řízu. „Slídiči, pokud budeš něco potřebovat, velící generál Trimack se o to postará. Vezmi sebou tolik mužů, kolík budeš chtít."

„Nechtěl bych nikoho. Spěchám a nepotřebuji další přítěž, o kterou budu muset pečovat. Kromě toho si myslím, že otec s dcerou budou vzbuzovat menší pozornost. Není to dobrý nápad?" Významně se podíval na kámen, který měla Ráchel kolem krku.

Zedd se usmál a ocenil hraničářův důvtip. Z těch dvou bude jednou hezký pár. „Pocestuji s vámi, dokud se nedostanu na silnici vedoucí k Adie. Ráno musím ještě něco udělat a pak se můžeme vydat na cestu."

„Dobře. Vypadáš, že by ti neuškodil odpočinek předtím, než vyrazíme."

„Myslím si, že máš pravdu."

Zedd si náhle uvědomil, proč je tak unavený. Předtím si myslel, že je to proto, že několik dnů nespal, nebylo to však kvůli tomu. Bylo to proto, že se celé měsíce snažili zastavit Darkena Rahla, a v okamžiku, kdy si myslel, že je po všem a že nakonec zvítězili, zjistil, že to všechno pouze začalo. Teď to nebyl nebezpečný čaroděj, proti kterému bojovali, ale samotný Strážce podsvětí.

U Darkena Rahla znal většinu pravidel. Věděl, jak se chovají schránky Ordenu a kolik času jim zbývá. Teď nevěděl skoro nic. Strážce mohl zvítězit v nejbližších pěti minutách. Zedd se cítil beznadějně nevědomý. V duchu si povzdychl. Domníval se ale, že když spoustu věcí zná, bude moci z těchto znalostí vycházet.

„Mimochodem," řekl Slídič, když srovnával Ráchel nůž za pasem, ,,jedna z ostatních ranhojiček - řekla, že se jmenuje Kelley - mi nechala vzkaz pro tebe. Zaklonil se a hrabal se dvěma velkými prsty v kapse, pak vytáhl malý kousek papíru a podal ho čaroději.

„Co to je?" Na papíře bylo napsáno *Západní okraj, Severní horní cesta, třetí řada.*

Slídič ukázal na papír, který Zedd držel před sebou a četl. „Řekla, že tam ji můžeš najít. Řekla, abych ti vzkázal, že si potřebuješ odpočinout a že když přijdeš k ní, tak ti udělá stenadinový čaj, a že ho uvaří slabý, abys mohl dobře spát. Dává ti to nějaký smysl?"

Zedd se v duchu pousmál, když v dlani mačkal papír. „Trochu ano." Zamyšleně si zaťukal na spodní ret. „Jděte si trochu odpočinout. Pokud by sis myslel, že ti bolest z rány nedovolí usnout, mohl bych zařídit, aby ti některá ranhojička uvařila nějaký lektvar."

Slídič odmítavě pozvedl paži. „Není třeba, budu spát výborně."

„Tak dobře." Poplácal Ráchel po paži, Slídiče po zádech a odcházel. Něco ho napadlo a otočil se k nim. „Viděli jste někdy Richarda v rudém kabátci? Je to rudý kabátec se zlatými knoflíky a je zdobený vyšíváním."

Slídič ironicky zasupěl. „Richard? Zedde, vždyť jsi ho napůl vychoval ty sám. Měl bys vědět nejlépe, že Richard takový rudý kabátec nemá. Má jeden sváteční, ale ten je hnědý. Richard je průvodcem po lesích. Dává přednost zemitým barvám. Nikdy jsem ho neviděl, že by měl na sobě alespoň rudou košili. Proč se ptáš?"

Zedd ignoroval jeho dotaz. „Když ho uvidíte, řekněte mu, že mu vzkazuji, aby nenosil rudý kabátec." Zahrozil prstem Slídičovi. „Nikdy! Je to velmi důležité, tak to nezapomeň. Žádný rudý kabátec."

Slídič přikývl. „Jako kdyby se stalo." Věděl, kdy nemá na starce naléhat.

Zedd se usmál na Ráchel a krátce ji objal, pak se vydal sálem pryč. Zahálčivě přemýšlel, zda si dokáže vzpomenout, kde je jídelní sál. Už asi je po obvyklém času na večeři.

Nevěděl, kam vlastně jde. Neudělal nic proto, aby si našel místo, kde by se vyspal. Pomyslel si, že to až tak nevadí, palác má pokoje pro hosty. Řekl o nich Slídičovi. Mohl do nich jít také.

Rozložil pomačkaný kus papíru, který měl v dlani, a podíval se na něj. Distinguovaný pán s úhledně zastřiženým šedivým vousem, který byl oblečen do úřednické zlaté řízy, právě procházel kolem. Zedd ho jemně zastavil.

„Promiňte mi, ale nemohl byste mi říci kde...," podíval se na papírek, „kde se nachází Západní okraj, Severní horní cesta, třetí řada?"

Vousatý muž zdvořile sklonil hlavu. „Samozřejmě, pane. Jsou tam ubytované ranhojičky. Není to daleko. Já vás část cesty doprovodím a pak vám řeknu směr na zbytek cesty."

Zedd se široce usmál a náhle se necítil až tak unavený. „Děkuji vám. Je to od vás velmi laskavé."

Kapitola pátá

Když sestra Margaret na posledním kamenném stupni schodů zahnula za roh, uviděla ji stará služebná, která nesla kbelík a smeták a padla na kolena. Sestra se na chvilku zastavila, aby se dotkla temene skloněné hlavy staré ženy.

„Stvořitelovo požehnání jeho dítěti."

Žena vzhlédla a její tvář se svraštila do teplého bezzubého úsměvu.

„Díky vzdávám tobě, sestro, a žehnám ti v Jeho díle."

Margaret opětovala úsměv a dívala se, jak stará žena táhla svůj těžký kbelík dolů chodbou. Ubohá žena, pomyslela si, musí pracovat uprostřed noci. Pak jí došlo, že ona byla uprostřed noci rovněž čilá jako rybička.

Její šaty jí nepříjemně tlačily na rameni. Podívala se tam a uviděla, že si ve spěchu špatně zapnula tři vrchní knoflíky. Spravila je ještě předtím, než se opřela do těžkých dubových dveří a otevřela je do tmy.

Procházející strážce ji uviděl, přiběhl k ní a prudce se zastavil. Přidržela si před ústy knihu, aby skryla své zívnutí.

„Sestro! Kde je matka představená? On neustále řve a chce ji. Opravdu mi z něj běhá mráz po zádech. Kde je?"

Sestra Margaret se zlostně dívala na strážce, dokud si nevzpomněl na správné způsoby, rychle neklesl k zemi a neuklonil se. Pak se opět postavil, ona šla dolů po předprsni hradby a měla ho za patami.

„Matka představená nepřijde jenom kvůli tomu, že prorok řve."

„On ale volá jenom po ní."

Zastavila se a sepnula volnou ruku s tou, která držela knihu. „Chtěl bys to být ty, kdo uprostřed noci zabuší na dveře ložnice matky představené a vzbudí ji, protože po ní vykřikuje prorok?"

Jeho obličej v měsíčním světle pobledl. „To bych nechtěl, sestro."

„Nestačí, že kvůli tomuto nesmyslu bylo nutné vytáhnout z postele sestru?"

„Vy však nevíte, sestro, co říká. Vyřvává, že..."

„Už je toho dost," varovala ho tichým hlasem. „To ti mám připomínat, že ztratíš hlavu, když se ti na jazyk dostane jenom jedno slovo z toho, co řekne?"

Ruka mu vyletěla k hrdlu. „Ne, sestro. Nikdy bych z toho nepronesl ani slovo. S výjimkou sestry."

„Neříkej to ani sestrám. Nikdy ti to nesmí přijít na jazyk."

„Odpusťte mi, sestro." Jeho hlas začal znít omluvně. „Je to proto, že jsem ho ještě nikdy předtím neslyšel tak vykřikovat. Nikdy předtím jsem neslyšel jeho hlas, výjimkou bylo, když volal sestru. Věci, které řekl, mi nahánějí strach. Nikdy jsem ho neslyšel mluvit o takových věcech."

„Povedlo se mu hlasem dostat přes odstínění. Už se to předtím stalo. Někdy se mu to povede. Proto strážci musí přísahat, že nikdy nebudou opakovat nic, co by mohli slyšet. Ať uslyšíš cokoli, raději to zapomeň dříve, než skončí rozmluva, pokud nechceš, abychom ti v zapomínání pomohly my."

Zavrtěl hlavou, byl příliš vystrašen na to, aby mluvil. Nerada pouštěla hrůzu na strážce, ale nemohly si dovolit, aby nad džbánkem piva mlel jazykem před svými kamarády. Proroctví tady nebyla proto, aby se o nich dovídali prostí lidé. Jemně mu položila ruku na rameno.

„Jak se jmenuješ?"

„Vojín Kevin Andellmere, sestro."

„Když mi dáš své slovo, vojíne Kevine Andellmere, že dokážeš o všem, co jsi slyšel, mlčet až do hrobu, zařídím tvé přeložení. Zřejmě se nehodíš pro tuto službu."

Padl na jedno koleno. „Buď pochválena, sestro. Raději bych se postavil stovce pohanů z divých krajů, než abych poslouchal hlas proroka. Máte mou přísahu, sestro, přísahám na svůj život."

„Ať se tak stane. Vrať se zpátky na své místo. Až ti skončí služba, řekni kapitánovi gardy, že sestra Margaret nařídila tvé přeložení." Dotkla se jeho hlavy. „Stvořitelovo požehnání jeho dítěti."

„Děkuji za vaši laskavost, sestro."

Kráčela dále hradbami, až se dostala k malé kolonádě na konci, pak se dala dolů po točitých schodech a poté vešla do pochodněmi osvětlené chodby před dveře prorokova příbytku. Dva strážci s kopími stáli po obou stranách dveří. Oba se uklonili.

„Slyšela jsem, že prorok promluvil přes odstínění."

Studené tmavé oči opětovaly její pohled. „Opravdu? Neslyšel jsem nic." Promluvil na druhého strážce, zatímco se sestře díval do očí. „Slyšel jsi něco?"

Druhý strážce se opřel o kopí, otočil hlavu a odplivl si. Otřel si bradu hřbetem dlaně. „Vůbec nic. Je tam ticho jako v hrobě."

„Ten mládenec nahoře měl moc řečí?" zeptal se ten první.

„Už je to dlouho, co se prorokovi povedlo dostat přes naše odstínění něco většího než volání po sestře. Nikdy předtím neslyšel proroka mluvit, v tom to je."

„Chcete, abychom zařídili, že už nikdy víc nic neuslyší? Nebo ani neuvidí?"

„To nebude potřebné. Mám jeho přísahu a přikázala jsem ho přeložit."

„Přísahu." Muž se při tomto slově kysele zatvářil. „Jeho přísaha není nic než prázdná slova. Přísaha čepelí je spolehlivější."

„Opravdu? Mám tedy předpokládat, že tvá přísaha mlčenlivosti není nic než prázdná slova? Máme se tedy postarat o tvou mlčenlivost 'spolehlivějším' způsobem?" Sestra Margaret opětovala jeho temný pohled tak dlouho, až odvrátil oči k podlaze.

„Ne, sestro. Má přísaha je dostatečně spolehlivá."

Přikývla. „Byl tady někdo jiný, kdo ho slyšel řvát?"

„Ne, sestro. Ihned jak si začal žádat matku představenou, zkontrolovali jsme okolí, abychom měli jistotu, že tady není nikdo ze služebnictva ani nikdo jiný. Když jsme zjistili, že tady nikdo není, postavil jsem stráže ke všem vzdálenějších vchodům a poslal pro sestru. Nikdy předtím nechtěl matku představenou, vždy chtěl jenom sestru. Myslel jsem si, že by to měla být sestra a ne já, kdo by měl rozhodnout, zda by měla být uprostřed noci probuzena matka představená."

„Byla to správná myšlenka."

„Sestro, když už jste tady, my bychom měli jít zkontrolovat ostatní."

Přikývla. „Raději doufejte, že vojín Andellmere bude opatrný a nespadne z hradby a nezlomí si vaz, protože pak bych si pro vás přišla." Znepokojeně zamručel. „Když ho však uslyšíte, že opakuje jenom jediné slovíčko z toho, co dnes večer slyšel, najděte sestru dříve, než se podruhé nadechnete."

Prošla dveřmi a polovinou vnitřní haly, pak se zastavila a pocítila odstínění. Držela si knihu na prsou oběma pažemi, když se soustřeďovala a hledala trhlinu. Usmála se, když ji našla, byla v malém záhybu tkaniny odstínění. Je možné, že do ní kloval celá léta. Zavřela oči a spletla dohromady okraje trhliny, spojila je ostnem síly, která mu zmaří všechno, kdyby se ještě jednou pokusil o stejnou věc. Jeho důvtip a vytrvalost na ni zapůsobily a vyvolaly v ní lítost. Dobře tedy, vzdychla si, co jiného mu zbývá?

Uvnitř prostorného příbytku hořely lampy. Na jedné ze zdí visely gobelíny a podlahy byly bohatě pokryté místními pestrými, modrými a červenými koberci. Poličky na knihy byly napůl prázdné. Knihy, které tam patřily, ležely otevřené na různých místech; některé na židlích a pohovkách, některé stránkami dolů na polštářích na podlaze a další byly naskládané v neuspořádaných hromadách u jeho oblíbeného křesla vedle studeného krbu.

Sestra Margaret přistoupila k elegantnímu psacímu stolu z leštěného růžového dřeva, který byl u jedné strany místnosti. Posadila se na čalouněnou židli, otevřela knihu na stole a listovala v ní, dokud se nedostala přes popsané stránky na stránku prázdnou. Proroka nikde

neviděla, byl asi v zahradě. Dvoukřídlé dveře do malé zahrady byly otevřené a vpouštěly dovnitř jemný závan teplého vzduchu. Ze zásuvky stolu vybrala kalamář, pero a malé sypátko plné jemného písku a položila je vedle otevřené knihy proroctví.

Když zvedla hlavu, stál v polosvětle ve dveřích do zahrady a pozoroval ji. Měl na sobě černou řízu s kapuci přehozenou přes hlavu. Stál tam nehybně, ruce měl schovány v rukávech opačné paže. Vyplňoval rám dveří nejen svou postavou, ale rovněž svým vystupováním.

Vyviklala uzávěr z kalamáře. „Dobrý večer, Nathane."

Udělal tři velké a pomalé kroky ze stínu do světla lamp, přehodil dozadu kapuci a odhalil hřívu dlouhých, rovných a bílých vlasů, které mu dosahovaly až k rozložitým ramenům. Nad okrajem límce řízy málem nebylo vidět vrchní část kovového obojku. Svaly jeho silných hladce oholených čelistí ztvrdly. Bílé obočí skrývalo hluboké a zachmuřené azurově modré oči. Byl to hezký muž s ostře řezanými rysy. Byl hezký přesto, že to byl nejstarší muž, kterého kdy poznala.

A byl naprosto šílený. Nebo byl moc chytrý a chtěl, aby si o něm každý myslel, že je šílený. Nebyla si jistá, co z toho je pravda. Nikdo si tím nebyl jistý.

Tak či onak, byl to asi nejnebezpečnější člověk na světě.

„Kde je matka představená?" zeptal se hlubokým výhružným hlasem.

Uchopila do ruky pero. „Nathane, je kolem půlnoci. Nebudeme budit matku představenou jenom proto, že dostaneš záchvat a dožaduješ se, aby přišla. Proč si nesedneš, abychom mohli začít?"

Přišel z druhé strany ke stolu a tyčil se nad ní. „Sestro Margareto, nepokoušejte mě. Toto je důležité."

Zlostně se na něj podívala. „A ty nepokoušej mě, Nathane. To ti potřebuji připomínat, že prohraješ ty? Když už jsi mě vytáhl uprostřed noci z postele, udělejme, co třeba, a já se budu moci vrátit a pokusit se zachránit alespoň část spánku této noci."

„Chtěl jsem představenou. Toto je důležité."

„Nathane, ještě musíme rozšifrovat proroctví, která jsi nám dal před léty. Pravděpodobně v tom nebude žádný rozdíl, když toto jedno

předáš mně a ona si ho přečte ráno. Nebo příští týden nebo příští rok, když už na to přijde."

„Nemám žádné proroctví, které bych vám dal."

To ji rozzlobilo. „Ty jsi mě vytáhl z postele, abych ti dělala společnost?"

Na jeho rtech se rozlil široký úsměv. „Měla byste proti tomu námitky? Je nádherná noc. Vy jste dosti hezká žena, i když trochu přetažená." Naklonil hlavu na stranu. „Tak co? Jelikož jste přišla a musíte mít proroctví, nechtěla byste, abych vám vyprávěl o vaší smrti?"

„Stvořitel si mě vezme tehdy, až to uzná za vhodné. Přenechám to jemu."

Přikývl a zahleděl se nad její hlavu. „Sestro Margareto, nemohla byste mi sem poslat nějakou ženu? Poslední dobou se cítím osamělý."

„Není úkolem sester, aby pro tebe sháněly děvky."

„V minulosti se mi ale postaraly o kurtizánu, když jsem jim dal proroctví."

Se záměrnou pečlivostí položila pero na stůl. „A ta poslední odešla dřív, než jsme s ní mohli mluvit. Utekla odsud napůl nahá a napůl šílená. Ani teď nevíme, jak se dostala přes stráže.

Sliboval jsi, že jí nebudeš vyprávět proroctví. Ty jsi to slíbil, Nathane. Než jsme ji stačili najít, opakovala to, co jsi jí řekl. Rozneslo se to jako stepní oheň a začalo to občanskou válku. Téměř šest tisíc lidí bylo zabito kvůli tomu, co jsi té mladé ženě řekl."

Jeho ustarané bíle obočí se zvedlo. „Opravdu? To jsem se nikdy nedozvěděl."

Zhluboka se nadechla a mluvila tichým hlasem. Ovládla svůj hněv. „Nathane, sama jsem ti to teď řekla potřetí."

Podíval se na ni smutnýma očima. „Je mi to líto, Margareto."

„*Sestro* Margareto."

„*Sestra?* Vy? Jste příliš mladá a přitažlivá na to, abyste byla sestra. Jistě jste pouhou novickou."

Postavila se. „Dobrou noc, Nathane." Zavřela knihu a chtěla ji zvednout.

„Sedněte si, sestro Margareto," ozval se jeho hlas a byl opět plný energie a hrozby.

„Nemáš, co bys mi řekl. Jdu zpět do postele."

„Neřekl jsem, že vám nemám co říci. Řekl jsem, že vám nemohu dát proroctví."

„Když nemáš žádné vidění a nemáš žádné proroctví, co jiného bys mi ještě mohl říci?"

Vytáhl ruce z rukávů, položil je kotníky prstů na stůl a přiblížil se k jejímu obličeji. „Sedněte si, nebo vám to neřeknu."

Margaret pomýšlela použít svou moc, rozhodla se však, že to bude lehčí a rychlejší, když ho jednoduše udělá šťastným a sedne si.

V pořádku, už sedím. O co jde?"

Naklonil se k ní ještě blíž a jeho oči se doširoka otevřely. „V proroctvích vzniklo rozvětvení," zašeptal.

Přichytila se, jak vstává ze židle. „Kdy?"

„Právě dnes. Právě v tento den."

„Tak proto jsi mě zavolal uprostřed noci?"

„Začal jsem křičet ihned, když se mi to vyjevilo."

„Proč jsi nepočkal až do rána, abys nám to řekl? Už předtím došlo k rozvětvením."

Usmíval se a pomalu vrtěl hlavou. „Nebyla jako toto."

Neměla radost z toho, že to řekne ostatním. Nikdo z toho nebude šťastný. Nikdo kromě Warrena, aby byla přesná. Ten bude mít neskrývanou radost, že má další kousek, který se hodí do skládačky proroctví. Ostatní však radost mít nebudou. Bude to znamenat léta práce.

Některá proroctví byla typu „když" a „pak" a rozvětvovala se do několika možností. Byla proroctví, která sledovala každou větev, proroctví, která předpovídala události každé větve, protože ani proroctví vždy nevěděla, ke kterým událostem dojde.

Když se některé z těchto proroctví naplnilo a vyřešilo, která větev je pravdivá, a když se uskutečnila jedna z alternativ, říkalo se tomu, že se proroctví rozvětvilo. Všechna proroctví, která sledovala větev, která se stala neplatnou, se teď stala falešnými proroctvími. Tato proroctví měla další větve, podobné větvím stromu, které zahlcovaly posvátná proroctví zmatenými, protichůdnými a falešnými informacemi. Když došlo k rozvětvení, ta proroctví, o kterých se teď vědělo, že jsou

falešná, se musela sledovat tak daleko dozadu, jak to bylo možné a odstranit je.

Byl to nelehký úkol. Čím dále byla daná událost od rozvětvení, tím hůř se dalo zjistit, zda je z falešné nebo z pravé větve. Ještě horší bylo to, že bylo obtížné říci, zda dvě proroctví následující jedno za druhým, patří k sobě, nebo se odehrají po tisíci letech. Někdy jim události samotné pomáhaly dešifrovat, kam se dá proroctví chronologicky zařadit. To se však stávalo jen zřídka. Čím to bylo dále od rozvětvení, tím těžší byl úkol dát je do souvislostí.

Tyto snahy zaberou léta a i pak mohou mít jistotu, že zvládli pouze část úkolu. Do dnešního dne se nedalo s jistotou vědět, zda interpretují pravdivé proroctví nebo následné proroctví z falešné větve v minulosti. Z tohoto důvodu považovaly některé sestry proroctví v tom nejlepším případě za nespolehlivá, v tom nejhorším za bezcenná. Ale kdyby se teď dozvěděly o rozvětvení a co bylo ještě důležitější, kdyby rozeznaly pravou a falešnou větev, mohly by tím získat cenné vodítko.

Opět klesla na židli. „Jak důležité je proroctví, které se rozvětvilo?"

„Je to základní proroctví. Nemůže být důležitějšího proroctví."

Desetiletí. Nezabere to roky ale desetiletí. Základní proroctví se dotýkalo téměř všeho. Zachvěl se jí žaludek. To bylo, jako kdyby oslepli. A až dokud se nepodaří vytřídit zkažené plody falešné větve, nebudou moci věřit ničemu.

Podívala se mu do očí. „Opravdu víš, které proroctví se rozvětvilo?"

Pyšně se usmál. „Znám, která větev je falešná a která je pravdivá. Znám, co se stane."

Alespoň v tomto to bylo dobré. Ucítila záchvěv vzrušení. Když jí Nathan může říci, která větev je pravdivá, která je falešná a jaké vlastnosti má každá větev, bude to opravdu cenná informace. Jelikož proroctví nebyla v chronologickém pořádku, nedalo se jednoduše začít sledovat větev, toto však bude velmi dobrý začátek; budou vědět přesně, kde začít. A co je ještě lepší, dozvěděly se o tom ihned, jak k tomu došlo a ne až po létech.

„Nathane, udělal jsi to dobře." Usmál se široce jako dítě, které potěšilo svou matku. „Přines si ke mně židli a vyprávěj mi o rozvětvení."

Když si Nathan přitahoval židli ze strany ke stolu, vypadal, že ho také zachvátilo vzrušení. Prudce se na židli posadil a vrtěl sebou jako štěně, které má v tlamě hůlku. Doufala, že ho nebude muset poranit, aby mu dostala hůlku z tlamy.

„Nathane, můžeš mi povědět proroctví, které se rozvětvilo?"

Jeho oči se čtverácky zablýskaly. „Jste si jistá, že to chcete vědět, sestro Margareto? Proroctví jsou nebezpečná. Když jsem naposled jedno řekl jedné hezké paní, zemřely tisíce lidí. Řekla jste to sama."

„Nathane, prosím tě. Už je pozdě. Je to velmi důležité."

Z obličeje mu zmizela veselost. „Na slova si přesně nevzpomínám."

Pochybovala o tom, že mluví pravdu; když se to týkalo proroctví, Nathanův mozek viděl slova, jako kdyby byla vytesaná do kamenné desky. Konejšivě mu položila ruku na rameno. „To je pochopitelné. Vím, že je těžké vzpomenout si na každé slovo. Vyprávěj, jak ti to nejlépe půjde."

„Tak tedy uvidíme." Podíval se na strop a hladil si bradu palcem a ostatními prsty. „Jedná se o to proroctví, co mluví o někom z D'Hary, že zastíní svět tím, že spočítá stíny."

„Nathane, zatím to jde velmi dobře. Pamatuješ si ještě něco?" Věděla, že si s největší pravděpodobností pamatuje slovo za slovem, rád se však nechával přemlouvat. „Ohromně bys mi tím pomohl."

Chvíli si ji prohlížel a pak přikývl. *„Když zavane zima, rozvinou se počítané stíny. Když dědic ďharanské odplaty spočítá stíny správně, jeho přízračný stín zatemní svět. Když je spočítá špatně, pak za to zaplatí životem. "*

Je to opravdu rozvětvené proroctví. Dnes byl první den zimního ročního období. Nevěděla, co to proroctví znamená, věděla však o něm. Toto proroctví bylo dole v podzemních sklepeních předmětem mnoha zkoumání a diskusí a rovněž bylo předmětem obav, ve kterém roce se může splnit. „A kterou větví se proroctví vydalo?"

„Obličej se mu zachmuřil. „Tou nejhorší."

Prsty si jí nervózně pohrávaly s knoflíkem. „Máme se dostat do stínu toho, kdo je z D'Hary?"

„Sestro, měla byste proroctví studovat důkladněji. Následující proroctví pokračuje takto: *'Jestli se síly trestu uvolní, svět bude zastíněn ještě temnějším chtíčem přicházejícím přes trhlinu. Naděje na spasení pak bude tak malá, jak tenká je bílá čepel toho z pravého rodu'."* Naklonil se k ní a zašeptal: „Sestro Margareto, jediný s ještě temnějším chtíčem může být Pán rozvratu."

Zašeptala modlitbu. „Kéž nás Stvořitel svým jasem uchrání."

Jeho úsměv byl ironický. „Sestro, proroctví neříká nic o Stvořiteli přicházejícím na pomoc. Pokud chcete nalézt ochranu, raději sledujte pravdivou větev. Tímto způsobem vám nabídl jiskřičku naděje na ochranu před tím, co se stane."

Na klíně si uhladila záhyby šatů. „Nathane, já nevím, co to proroctví znamená. Nemůžeme sledovat pravdivou a falešnou větev, pokud nevíme, jaký je jeho význam. Řekl jsi mi, že znáš význam těchto větví. Můžeš mi ho říci? Můžeš mi říci proroctví na každé z větví, ta proroctví, která vedou oběma směry, abychom mohli sledovat jejich dráhu?"

„*Odplata vedená Mistrem zahubí každého protivníka. Hrůza, beznaděj a zoufalství budou neomezeně vládnout.*" Zamyšleně se na ni jedním okem podíval. „Toto vede na falešnou větev."

Podivila se nad tím, jak je možné, že pravdivé proroctví je ještě horší. „A to z pravdivé větve?"

„Blízké proroctví pravdivé větve říká: *'Když bude odstraněna hrozba stínu, tak ze všech na světě zůstane naživu pouze jedna zrozená z magie k tomu, aby přiváděla na svět pravdu. To vyvolá ještě větší temnotu smrti. Proto, aby zůstala naděje na životní svazek, ta v bílém musí být obětována svému lidu, aby v něm nastala radost a dobrá nálada'. "*

Margaret se zahloubala nad těmito dvěma proroctvími. Ani na jedno si nevzpomínala. Zdálo se jí, že první je dosti jednoduché a dá se pochopit. Budou podle něj moci sledovat falešnou větev, alespoň do jisté míry. To druhé bylo víc nejasné. Pochopila, že je to proroctví o zpovědnici. Zmínka o „té v bílém" označovala matku zpovědnici.

„Děkuji ti, Nathane. Na základě toho se nám bude lépe sledovat falešná větev. S tím druhým, které je na pravé větvi, to bude trochu těžší, ale s tímto proroctvím jako vodítkem by se tomu mělo dát přijít na kloub. Musíme se podívat na proroctví, která vedou dál od této události. Nějakým způsobem přinese štěstí svému lidu." To vyvolalo na jejích rtech slabý úsměv. „Vypadá to, jako kdyby se asi měla vdát nebo tak něco."

Prorok na ni zamrkal, pak zaklonil hlavu dozadu a zakvílel. Postavil se a řval smíchy, dokud se nerozkašlal a nezakuckal. Otočil se k ní, obličej měl zrudlý.

„Vy nafoukané husy! Jak jen se vy, sestry, tady nosíte kolem, jako kdyby mělo nějaký smysl to, co děláte! Připomínáte mi dvorek plný slepic, které kdákají jedna na druhou, jako kdyby rozuměly vyšší matematice! Házím vám k nohám zrnko proroctví a vy zakvokáte, zahrabete v hlíně a pak klovnete do kamínku!"

Poprvé od chvíle, co se stala sestrou, se cítila malá a nevědomá. „Nathane, už toho bylo docela dost."

„Idiotky," zasyčel.

Vrhl se k ní tak rychle, až ji to polekalo. Dříve než si to uvědomila, vypustila záblesk energie a on padl na kolena. Svíral si hruď a lapal po dechu. Margaret téměř okamžitě zrušila výboj své síly a litovala toho, že reagovala tímto způsobem, že reagovala ze strachu.

„Omlouvám se ti, Nathane. Vystrašil jsi mě. Jsi v pořádku?"

Chytil se zezadu židle a vytáhl se na ni. Přitom stále popadal dech. Přikývl. Seděla nehybně, byla celá nesvá a čekala, až se zotaví.

Na rtech se mu objevil pochmurný úsměv. „Vystrašil jsem tě tedy? Nechtěla bys být opravdu vystrašená? Nechtěla bys, abych ti *ukázal* proroctví? Neřeknu ho slovy, ale ukáži ti ho. Ukáži ti ho tak, jak by mělo být předáváno. Nikdy předtím jsem to žádné sestře neukázal. Vy všechny je studujete a myslíte si, že dokážete jejich význam dešifrovat ze slov, vy ale tomu vůbec nerozumíte. To není ten správný způsob, jak proroctví působí."

Naklonila se kupředu. „Co myslíš tím, že to není ten správný způsob, jak působí? Mají předpovídat a k tomu tady jsou."

Zavrtěl hlavou. „Pouze zčásti. Jsou předávána těmi s nadáním, kteří jsou jako já. Jsou předávána proroky. Jsou předurčena, aby byla vykládána a chápána za pomoci talentu, a to těmi, co nadání mají, těmi jako já. Nejsou k tomu, aby si je přebírali lidé s mocí, jakou máš ty."

Pozorně si prohlížela jeho obličej, když se narovnával a vytvářel kolem sebe opět auru autority. Ještě nikdy neslyšela něco takového. Nebyla si jistá, zda jí říká pravdu, nebo zda z něj nemluví vztek. Kdyby to však byla pravda...

„Nathane, ať mi řekneš nebo ukážeš cokoli, bude to velká pomoc. Všichni bojujeme po boku Stvořitele. Jeho věc musí zvítězit. Síly Bezejmenného se nás vždy snaží umlčet. Ano, když se ti to povede, chci, abys mi ukázal proroctví tak, jak mělo být přenášeno."

Poposedl si a s palčivou pronikavostí se na ni zahleděl. Po chvíli tiše řekl. „Tak dobře, sestro Margareto." Naklonil se k ní a jeho výraz byl tak vážný, že jí to málem vzalo dech.

„Podívej se mi do očí," zašeptal. „Ponoř se do mých očí."

Jeho pohled ji vtahoval dovnitř, sytá azurová modř naplňovala její pohled, až se jí zdálo, že se dívá do jasného nebe. Měla pocit, jako kdyby za ni dýchal.

„Povyprávím vám opět o proroctví pravdivé větve, tentokrát ho však ukáži tak, jak se ukazovat má." Když poslouchala, vznášela se. *„Ze všech na světě zůstane naživu pouze jedna zrozená z magie k tomu, aby přiváděla na svět pravdu*."

Slova se rozplynula a místo toho proroctví viděla. Bylo to, jako kdyby měla vidění. Byla do něj vtažena. Už nebyla v paláci, ale přímo v samotném vidění.

Viděla krásnou ženu s dlouhými vlasy oblečenou do bílého saténového šatu, byla to matka zpovědnice. Margaret viděla, jak jsou další zpovědnice zabíjeny komandy vyslanými z D'Hary a hrůza z toho ji oslepovala. Viděla, jak této ženě zemřela v náručí její nejlepší přítelkyně, která byla také zpovědnicí. Cítila žal matky zpovědnice.

Pak Margaret uviděla matku zpovědnici, jak stojí před tím člověkem z D'Hary, který vyslal komanda, aby zabíjela ostatní zpovědnice. Hezký muž v bílém stál před třemi schránkami. K Margaretině pře-

kvapení vrhala každá schránka jiný počet stínů. Muž v bílé říze celebroval podle nějakého rituálu, pronášel zlověstná zaklínadla - byla to zaklínadla z podsvětí - do pozdní noci; dělal to celou noc, až dokud nevyšlo slunce. Nadešel jasný den a Margaret věděla, že to je dnešní den. Viděla, co se stalo dnes.

Muž v bílém skončil s přípravami. Stál před schránkami. S úsměvem se natáhl a otevřel tu uprostřed, tu která vrhala dva stíny. Světlo z vnitřku schránky ho nejprve pokrylo svým oslnivým jasem, pak jediným záblesk energie magie schránky zavířila kolem něj a vyhasila jeho život. Špatně si vybral. Propadl životem magii, kterou chtěl získat.

Viděla matku zpovědnici s mužem. Byl to muž, kterého milovala. Cítila její štěstí. Byla to radost, jakou ta žena nikdy předtím nezažila. Srdce Margaret překypovalo nad blažeností, kterou cítila matka zpovědnice po boku tohoto muže. Bylo to vidění toho, co se právě teď odehrává.

Ale pak se Margaretina mysl jediným zavířením posunula kupředu. Uviděla, jak válka a smrt zachvacují zemi. Viděla smrt, kterou Strážce podsvětí vypustil do světa živých s tak strašlivou žádostivostí, až se z ní zalykala hrůzou.

Proroctví ji opět strhlo dopředu. Uviděla velký dav lidí. Uprostřed byla matka zpovědnice, stála na mohutném vyvýšeném pódiu. Lidé byli vzrušení a měli slavnostní náladu.

To byla ta radostná událost, která přivolá větev proroctví; větev, která se musí přesně odehrát, aby byl svět zachráněn před temnotou, jež se po něm sápala. Uchvátila ji slavnostní nálada davu. Cítila jiskřičku netrpělivě očekávané naděje a přemýšlela, zda člověk, kterého matka zpovědnice milovala, bude tím, za koho se vdá a zda toto je ta šťastná událost, jež, jak říkalo proroctví, přinese lidem radost. Celým srdcem si přála, aby tomu tak bylo.

Něco však nebylo v pořádku. Margaretina upřímná radost mizela a po zádech jí začal běhat ledový mráz.

S obavou Margaret uviděla, že matka zpovědnice měla spoutané ruce, a že vedle ní stál muž, který nebyl mužem, jehož milovala. Tento

muž měl na sobě černou kuklu. V ruce držel velkou sekyru. Margaretina obava se změnila na hrůzu.

Ruka donutila matku zpovědnici, aby poklekla, uchopila ji za vlasy a položila ji obličejem na popravčí špalek. Vlasy teď měla krátké, nebyly dlouhé jako předtím, byla to však stejná žena. Ze zavřených očí matky zpovědnice vytékaly slzy, její bílý šat se leskl v jasném slunečním svitu. Margaret nemohla dýchat.

Velká obloukovitě zakřivená sekera se zvedla do vzduchu. Zablýskla se ve světle slunce a pevně se zakousla do špalku. Margaret vyjekla. Hlava matky zpovědnice spadla do koše. Dav vyvolával slávu.

Vytryskla krev a rozlévala se po šatu bezhlavého těla, které se bez života svalilo na dřevěnou podlahu. Louže jasné krve se rozlévala pod tělem a změnila bílý šat na rudý. Jak mnoho bylo té krve. Dav řval radostným vzrušením.

Margaret se z hrdla vyrvalo zakvílení hrůzy. Měla pocit, že se pozvrací. Nathan ji zachytil, když padala dopředu a přitom plakala a vzlykala. Přitiskl si ji k sobě, jak to dělá otec s vystrašeným dítětem.

„Ach, Nathane, toto má být událost, která přinese lidem radost? To se musí stát něco takového, aby byl svět živých zachráněn?"

„Ano," řekl tiše. „Skoro každé proroctví na této pravdivé větvi je rozvětvené. Pokud má být svět živých před Strážcem podsvětí zachráněn, pak se každá událost musí stát v té správné větvi. V tomto proroctví se musí lidé radovat nad tím, že matka zpovědnice zemře, v druhé větvi se nachází věčná temnota podsvětí. Proč tomu tak je, to nevím."

Margaret vzlykala do jeho řízy a jeho silné paže ji tiskly k sobě. „Ach, dobrotivý Stvořiteli," vykřikla, „smiluj se nad svým ubohým dítětem. Dej jí sílu."

„V boji se Strážcem podsvětí není místo pro milost."

„Nathane, četla jsem proroctví o umírajících lidech, to však byla pouhá slova. Když jsem to viděla jako ve skutečnosti, zranilo mi to duši."

Odtáhl ji od sebe, ale držel ji dál. „Já vím. Velmi dobře."

Margaret se zvedla a utřela si slzy z obličeje. „Toto je to pravé proroctví, které leží za tím, jež se dnes rozvětvilo?"

‚Ano, je to tak."

„A toto je způsob, jak se má na ně dívat?"

„Tak je to. Přicházejí ke mně v této podobě. Ukázal jsem ti, jak je vidím já. S proroctvími přicházejí slova, a ta se musí zapsat, aby je ti, kteří by neměli vidět proroctví, neuviděli v jejich pravé podobě, ale ti, kteří je vidět mají, je uvidí, když budou číst slova. Nikdy předtím jsem proroctví nikomu neukázal."

„Tak proč jsi ho ukázal mně?"

Jeho smutné oči ji chvíli pozorovaly. „Margareto, bojujeme proti Strážci podsvětí. Ty bys měla vědět, v jakém nebezpečí se nacházíme."

„Se Strážcem bojujeme neustále."

„Myslím si, že teď je to možná jiné." „Musím to říci ostatním. Musím jim říci, co jim můžeš ukázat. Musíme mít tvou pomoc, abychom proroctvím porozuměly."

„Ne. Nikomu jinému neukáži to, co jsem ukázal tobě. Nezáleží mi na bolesti, kterou mi mohou způsobit. Nebudu s nimi spolupracovat. Už nikdy to neudělám ani pro tebe, ani pro žádnou jinou sestru."

„Proč to nechceš udělat?"

„Vy nejste určeny k tomu, abyste je viděly. Vy je můžete pouze číst."

„To však nemůže být."

„Je to tak předurčeno, jinak by je vaše nadání mohlo rozluštit. Nejste určeny k tomu, abyste je viděly, stejně jako vy říkáte prostým lidem, že nejsou určeni k tomu, aby je slyšeli."

„Mohou nám však pomoci."

„Nepomohou vám nic více než jedno proroctví, které jsem řekl té dívce, pomohlo jí nebo těm tisícům, které zemřely. Stejně jako když mě vězníte tady, aby jiní nemohli slyšet, co slyšet nemají, stejně musím já udržovat v jejich vlastní nevědomosti všechny, s výjimkou jiného proroka jako vězně. Je to vůle toho, kdo nás obdaroval tímto nadáním, nic jiného. Kdyby měl na mysli vás, dal by vám klíč k vašemu nadání, on vám ho však nedal."

„Nathane, jsou jiné, které ti budou způsobovat bolest, dokud jim to neprozradíš."

„Neprozradím jim nic bez ohledu na to, kolik bolesti mi způsobí. Spíše mě zabijí, než bych jim to řekl." Naklonil k ní hlavu. „A ony se o to nepokusí, když jim to neřekneš."

Upřeně na něj hleděla. Teď ho viděla jinak, než ho vídávala předtím. Nikdo předtím nebyl od všech tak odlišný jako on. On byl jediný, komu nikdy nemohly věřit. Všichni ostatní říkali pravdu o svém nadání a jeho možnostech; ony však věděly, že Nathan lže, věděly, že jim neříká všechno, co by říci mohl. Přemýšlela nad tím, jestli ví, jaké má vlastně schopnosti.

„Nathane, vezmu si do hrobu to, co jsi mi ukázal."

Zavřel oči a přikývl. „Děkuji ti, mé dítě."

Jiné sestry by mu způsobily bolest, kdyby je takto oslovil. Ona k nim nepatřila. Postavila se a urovnala si šaty.

„Ráno řeknu lidem v podzemních sklepeních o proroctví, které se rozvětvilo, o proroctvích, která jsou pravdivá a která jsou na falešné větvi. Budou je muset dešifrovat, jak jim to nejlépe půjde za pomoci toho, čím je obdaroval Stvořitel."

„Tak tomu má být."

Vrátila inkoust, pero a sypátko do zásuvky stolu. „Nathane, proč jsi chtěl, aby přišla matka představená. Nepamatuji se, že bys ji někdy chtěl."

Když k němu zvedla oči, prohlížel si ji s chladným odstupem.

„Sestro Margareto, to rovněž není určeno k tomu, abys o tom věděla. Chceš mi přivodit bolest a pokusit se mě donutit, abych ti to řekl?"

Zvedla knihu proroctví. „Ne, Nathane, neudělám to."

„Pak tedy předáš místo mě vzkaz matce představené?"

Přikývla a popotahovala nosem, aby zabránila téct slzám, které ji pálily v očích. „Co chceš, abych jí řekla?"

„Vezmeš si to rovněž do hrobu a neřekneš to nikomu jinému než matce představené?"

„Když si to přeješ, tak ano. Nevím ale, proč to chceš. Můžeš věřit sestrám."

„Ne, Margareto, chci, abys mě vyslechla. Když je to Strážce podsvětí, s kým bojujete, tak nesmíš věřit nikomu. Nebezpečně riskuji, když důvěřuji tobě a matce představené. Nevěř nikomu." Jeho obočí se spojilo, což mu dodalo strašlivý výraz. „Zradit tě mohou pouze ti, kterým důvěřuješ."

„Tak dobře, Nathane, co jí mám vzkázat?"

Upřeně se na ni podíval, pak promluvil šeptem: „Řekni jí, že kamínek je v rybníce."

Margaret na něj zamrkala úžasem. „Co to znamená?"

„Už jsi byla dost vystrašená, dítě. Už nikdy více nepokoušej svou schopnost snášet utrpení."

„*Sestro* Margareto, Nathane," řekla tiše. „Nejsem 'dítě', ale sestra. Chovej se ke mně s úctou, která mi náleží."

Usmál se. „Promiňte mi to, sestro Margareto." Z jeho očí jí někdy mrazilo v zádech. „Ještě jednu věc, sestro Margareto."

„Jakou?"

Natáhl ruku a setřel jí slzu z tváře. „Ve skutečnosti neznám tvou smrt." Ulehčením si v duchu oddechla. „Vím však něco jiného, co je důležité a co se týká tebe. Něco důležitého pro zápas se Strážcem podsvětí."

„Když mi to pomůže vnést na tento svět Stvořitelovo světlo, pak mi to řekni."

Vypadalo to, že se uvnitř sebe napřímil a podíval se na ni jakoby z velké vzdálenosti. „Nadejde doba, a bude to zanedlouho, kdy narazíš na něco. Budeš potřebovat odpověď na jednu otázku. Já neznám otázku, ale když budeš potřebovat nalézt odpověď, přijď za mnou a já ji budu vědět. Toto rovněž nesmíš říci nikomu jinému."

„Děkuji ti, Nathane." Natáhla ruku a dotkla se jeho ruky. „Stvořitelovo požehnání jeho dítěti."

„Ne, já děkuji vám, sestro. Od Stvořitele si už nic jiného nepřeji."

Překvapeně se na něj zadívala. „Protože tě tady držíme pod zámkem?"

Slabý úsměv se mu opět objevil na obličeji. „Je mnoho různých druhů vězení, sestro, co se mě týče. Jeho požehnání nejsou neposkvrněná. Jediná věc, která je horší než být poznamenán Stvořitelem, je

být poznamenán Strážcem podsvětí. A ani o tom nejsem úplně bez pochyb."

Odtáhla ruku. „Nathane, stejně se budu za tebe modlit."

„Když ti na mně až tolik záleží, tak mě pusť na svobodu."

„Je mi to líto, ale tohle udělat nemohu."

„Myslíš tím, že to udělat nechceš."

„Dívej se na to, jak chceš, ale ty musíš zůstat tady."

Teď se od ní konečně odvrátil. Vydala se ke dveřím.

„Sestro? Pošlete mi ženu, aby mě navštívila? Aby tady strávila se mnou jednu nebo dvě noci?"

Z bolesti v jeho hlase se málem rozplakala. „Myslela jsem si, že už jsi na to starý."

Pomalu se k ní otočil. „Sestro Margareto, vy máte milence."

Zavrávorala, když to uslyšela. Jak to jen může vědět? Ne, on to neví, on jenom hádá. Byla mladá a někteří si o ní mysleli, že je přitažlivá. Je přirozené, že se zajímá o muže. On jistě jenom hádá. Ale žádná ze sester nevěděla, čeho všeho byl schopen.

Byl to jediný čaroděj, kterému nemohly věřit, že o svých schopnostech říká pravdu.

„Naslouchá klepům, Nathane?"

Usmál se. „Řekněte mi, sestro Margareto, už jste si předem naplánovala den, kdy budete příliš stará na lásku, i když je to láska tak pomíjivá, že je pouze na jednu noc? Sestro, jak staří musíme být, abychom ztratili potřebu lásky?"

Chvíli tiše stála a styděla se. „Nathane, i kdybych to musela zaplatit sama, vydám se do města a přivedu ti ženu, aby tě na chvíli navštívila. Nemohu ti zaručit, že bude v tvých očích hezká, protože nevím, co se tvým očím líbí. Mohu ti však přislíbit, že v hlavě bude něco mít. Myslím si totiž, že toho si ceníš více, než jsi ochoten připustit."

Uviděla, jak mu z koutku oka vypadla osamělá slza. „Děkuji vám, sestro Margareto."

„Ale Nathane, musíš mi slíbit, že jí neřekneš žádné proroctví."

Nepatrně sklonil hlavu. „Samozřejmě, sestro. Přísahám na své slovo čaroděje."

„Nathane, myslím to vážně. Nechci být spoluodpovědná za to, že umírají lidé. V těch bitvách neumírali pouze muži, ale také ženy. Nesnesla bych, kdybych v tom měla účast."

Obočí se mu nadzvedlo. „Sestro Margareto, ani kdyby jedna z těch žen, kdyby žila, měla porodit syna, z kterého by vyrostl krutý tyran, který by umučil a pozabíjel desetitisíce a desetitisíce nevinných lidí, mezi nimi ženy a děti? Sestro, ani tehdy, kdybyste měla možnost zlikvidovat tuto větev strašlivého proroctví?"

Omráčeně tam chvíli nehybně stála. Nakonec se přinutila pootevřít oči. „Nathane," zašeptala, „chceš tím říci..."

„Dobrou noc, sestro Margareto." Otočil se a odcházel do samoty své malé zahrádky. Jak šel, dával si na hlavu černou kapuci."

Kapitola šestá

Opíral se do ní vítr, který jí potrhával šaty a plácal jejich volnými částmi. Po tom, jak se jí včera vlasy pořádně rozcuchaly, byla Kahlan docela ráda, že ji napadlo si je vzadu svázat. Držela se Richarda jako klíště, tiskla se mu obličejem otočeným na stranu k zádům a oči měla přitom pevně zamhouřené.

Už to tady bylo opět - silný pocit, že je těžší, pocit, ze kterého jí žaludek sám o sobě klesal níž a níž. Myslela si, že se pozvrací. Měla strach otevřít oči a věděla přitom, co se děje vždy, když se cítí tak těžká jako teď. Richard na ni zavolal, aby se podívala.

Oči otevřela jenom trošičku a dívala se pokradmu přes úzké škvíry. Bylo to, co očekávala. Svět byl nakloněn v bláznivém úhlu. Hlava se jí točila, až se jí z toho zvedal žaludek. Proč se dračice musela naklánět vždy, když dělala zatáčku? Cítila, jak ji to tlačí na rudé šupiny. Nemohla pochopit, proč nespadne.

Richard jí řekl, že na to přišel. Že je to přesně, jako když se točí kbelíkem s vodou nad hlavou a voda se nevylije. Nikdy netočila kbelíkem vody nad hlavou a vůbec si nebyla jistá, že jí říká pravdu. Toužebně se podívala na zem a uviděla, na co Richard ukazoval - vesnici Bahenního lidu.

Siddin vypískl neskrývanou radostí z místa v Richardově klíně, když obrovská kožovitá křídla Scarlet nabrala vzduch a oni se dostali do prudké vývrtky. Když rudá dračice padala k zemi, Kahlan cítila, že

jí žaludek stoupá až do krku. Nechápala, jak se jim to může líbit. Oni to ale vychutnávali. Oni to opravdu vychutnávali! Paže jim trčely do vzduchu a oba se radostně smáli, chovali se jako malí kluci. Tedy jeden z nich byl malý kluk a měl na to právo.

Najednou se usmála a pak se sama rozesmála. Ne tomu, že letěli na dračici, ale tomu, jak byl Richard šťastný. Bude létat na drakovi každý den, jen aby ho viděla šťastně se smát. Natáhla se a políbila ho zezadu na krk. Dal ruce dozadu a začal jí třít obě nohy. Přitiskla je pevněji kolem něj a poněkud zapomněla na to, jak je jí nevolno.

Richard zavolal dopředu na Scarlet, aby přistála na otevřeném prostranství uprostřed vesnice. Slunce již téměř zapadlo a hnědě omítnutá stavení z nepálených cihel, postavená ve vesnici do kruhu, zřetelně vystupovala do popředí v šikmém světle. Kahlan ucítila příjemnou vůni dýmu ohnišť na vaření. Dlouhé stíny se táhly za lidmi, kteří se běželi ukrýt. Ženy utíkaly z přístřešku na vaření a muži od výroby zbraní. Všichni přitom křičeli.

Doufala, že se příliš nevystraší. Když sem Scarlet přiletěla naposled, přinesla Darkena Rahla. A ten zabíjel, když nenašel Richarda. Tito lidé nevěděli, že Rahl přinutil Scarlet, aby s ním létala, neboť ukradl její vejce. I bez Darkena Rahla sedícího na ní, jim nemohla rudá dračice připadat jinak než jako smrtelné nebezpečí. Ona sama by běžela jako o život, kdyby uviděla rudého draka. Rudí draci byli nejobávanější ze všech draků a nikdo si neuměl představit, že by se s rudou dračicí dalo dělat něco jiného než se ji pokusit zabít nebo utíkat, aby si člověk zachránil život.

Tedy, udělali to všichni s výjimkou Richarda. Koho jiného než Richarda by napadlo spřátelit se s jednou z nich. Riskoval vlastní život, aby její vejce dostal zpod kontroly Darkena Rahla a ona mu tak mohla pomáhat. Přitom si z ní udělal přítelkyni na celý život, přestože se Scarlet netajila svým záměrem, že ho jednoho dne sežere. Kahlan měla podezření, že to je nějaký žertík mezi nimi, protože se Richard vždy rozesmál, když to uslyšel. Kahlan alespoň doufala, že to je myšleno jenom v žertu - nebyla si ale úplně jistá. Podívala se dolů na vesnici a doufala, že lovci nezačnou střílet otrávenými šípy dříve, než zjistí, kdo na dračici přilétá.

V tom okamžiku Siddin poznal svůj dům. Vzrušeně ukazoval a brebentil na Richarda v řeči Bahenního lidu. Richard z toho nerozuměl ani slovo, ale usmál se a rozcuchal Siddinovi vlasy. Když Scarlet vybírala prudký sestup, tak se oba chytili ostnů na jejím hřbetě. Scarlet přistávala na zemi a kolem nich se zvedal prach rozvířený mávání jejích obrovských křídel.

Richard chytil Siddina a posadil si malého chlapce na svá široká ramena. Pak se na zádech Scarlet postavil. Ostrý, chladný větřík odnášel prach a odhaloval nepravidelný kruh lovců, kteří měli luky natažené a mířili na ně otrávenými šípy. Kahlan zatajila dech.

Siddin se zeširoka usmíval a mával oběma rukama nad hlavou, jak mu to řekl Richard. Scarlet měla hlavu skloněnou, aby měl Bahenní lid volný výhled na ty, kteří na ní přiletěli. Překvapení lovci ostražitě sklonili luky. Kahlan vydechla, když uviděla, že se tětivy uvolnily.

Postava v kalhotách a blůze z jelenice vkročila do kruhu lovců. Dlouhé stříbrné vlasy jí splývaly dolů na ramena. Byl to Ptačí muž, který měl šokovaný výraz v hnědém obličeji.

„To jsem já, Richard! Vrátil jsem se! S vaší pomocí jsme porazili Darkena Rahla. A přivedli jsme zpět syna Savidlinovi a Weselan."

Ptačí muž se díval na Kahlan, jak překládá. Na obličeji se mu objevil široký zářivý úsměv. „S otevřenou náručí vás oba opět vítáme u vašeho lidu."

Ženy a děti se začaly shromažďovat u kruhu lovců, černé a blátem uhlazené vlasy rámovaly jejich ohromené obličeje. Scarlet položila své mohutné tělo na zem, Richard jí sklouzl se zad a přistál oběma nohama na zemi, až to zadunělo. Držel Siddina na jedné paži, když druhou natáhl a pomohl Kahlan dolů. Byla v duchu ráda, že opět stojí na zemi.

Weselan se protlačila zástupem a běžela k nim, Savidlina měla v patách. Plačtivě vykřikovala jméno svého syna. Siddin rozdováděně natáhl paže a prakticky jí skočil do náruče. Weselan střídavě plakala a smála se, když se najednou pokoušela objímat svého syna, Richarda i Kahlan. Savidlin hladil syna po zádech a díval se očima plnýma slz na ní a na Richarda.

„Byl statečný jako každý jiný lovec," řekla mu Kahlan.

Pevně přikývl a to kývnutí bylo plné hrdosti. Na chvíli se na ni zkoumavě podíval, pak přistoupil blíž a dal jí slabý políček. „Sílu zpovědnici Kahlan."

Kahlan mu oplatila políček a pozdrav. Pak ji prudce objal a dlouho ji k sobě pevně tiskl. Když skončil s objímáním, srovnal si kůži kojota na ramenou a podíval se na Richarda. Úžasem zavrtěl hlavou. Pak Richarda pořádně praštil do brady, byl to projev jeho upřímné úcty k Richardově síle.

„Sílu Richardovi plnému zlosti."

Kahlan si přála, aby to nedělal. Podle Richardových očí viděla, že má bolesti hlavy. Měl je od včerejška a ona tehdy doufala, že se to zlepší poté, co se dobře vyspí ve Scarletině jeskyni. Siddin si hrál s malým rudým dráčkem, dokud nebyl na smrt unavený, pak se schoulil mezi ně a usnul.

Jelikož nespala několik nocí, tak si myslela, že nebude mít potíže usnout. Zjistila však, že se jí nechce přestat dívat na Richarda. Nakonec mu položila hlavu na rameno, chytila jeho ruku do svých dlaní a s úsměvem usnula. Všichni si potřebovali odpočinout. Noční můry několikrát přiměly Richarda, aby se probudil zalitý studeným potem. I když nic neříkal, viděla mu na očích, že ho ještě stále bolí hlava. Richard si však z toho nic nedělal a Savidlinův úder oplatil stejnou mincí.

„Sílu Savidlinovi, mému příteli."

Když se jaksepatří pozdravili a duše měli v bezpečí, Savidlin byl samý úsměv a poplácávání. Richard si vyměnil pozdravení s Ptačím mužem a pak oslovil dav.

„Scarlet, tato statečná a šlechetná dračice," zavolal hlasem určeným k tomu, aby ho všichni slyšeli, i když nemohli rozumět jeho slovům, „mi pomohla zabít Darkena Rahla a pomstít naše zavražděné. Přivezla nás sem, aby se Siddin mohl vrátit dříve, než se o něj jeho rodiče budou muset ještě jednu noc strachovat. Je to má přítelkyně, je to přítelkyně Bahenního lidu."

Každý byl ohromen, když to Kahlan přeložila. Lovci, ti se nafoukli pýchou, když slyšeli, že nepřítel Bahenního lidu byl zabit někým z vlastních lidí - i když to byl jeden z nich na základě prohlášení

za člena a ne rodem. Bahenní lid si ctil sílu a pro ně byla síla v tom, že někdo zabil nepřítele, který jim ubližoval.

Scarlet sehnula hlavu a ušima jí zaškubalo. Jedno žluté oko se zamračilo na Richarda. „Přítelkyně! Rudí draci nemají za přátele lidi! Všichni se nás bojí!"

„Ty jsi má přítelkyně." Richard se usmál. „Já jsem člověk."

Scarlet na něj vyfrkla obláček dýmu. „Ale, já tě stejně jednou sním."

Richardův úsměv se ještě prohloubil. Ukázal na Ptačího muže. „Vidíš tohoto člověka? On mi dal píšťalku, kterou jsem použil na to, abych zachránil tvé vejce. Kdyby nebylo píšťalky, garové by tvé dítě možná snědli." Pohladil rukou jasně rudý čenich. „A to dítě je opravdu nádherné."

Scarlet naklonila hlavu a zamrkala na Ptačího muže velkým žlutým okem. „Myslím si, že bych se z něj nenajedla." Opět se zadívala na Richarda a v hrdle jí zabublal smích. „Ani celá vesnice by nevystačila na slušný oběd. Nestálo by to za tu námahu." Přiblížila k němu hlavu. „Richarde Cyphere, když jsou to tví přátelé, jsou také mými přáteli."

„Scarlet, tomuto člověku se říká Ptačí muž, protože má rád všechna stvoření, která létají."

Scarlet zvedla své šupinaté obočí. „Opravdu?" Sehnula hlavu blíže k Ptačímu muži a ještě jednou si ho důkladně prohlédla. Blízkost Scarletiny hlavy přiměla několik lidí, co byli nedaleko, aby o jeden nebo dva kroky odstoupili. Ptačí muž zůstal na místě.

„Děkuji ti, Ptačí muži, že jsi pomohl Richardovi. On zachránil mé malé dítě. Ptačí lid se ode mě nemá čeho obávat. Na mou dračí čest."

Ptačí muž se podíval na Kahlan, která překládala, pak se usmál na Scarlet a otočil se ke svému lidu: „Jak říká Richard plný zlosti, tato šlechetná dračice jménem Scarlet je přítelkyní Bahenního lidu. Smí lovit na našem území, my jí ničím neuškodíme a ona ničím neuškodí nám."

Dav vypukl v jásot. Pro tyto lidi znamenal přátelský drak poctu jejich síle. Vypadalo to, že každý vykřikuje radostným vzrušením. Mávali rukama ve vzduchu a vydupávali malé tanečky. Scarlet se za-

pojila do veselí tím, že zaklonila hlavu a vyslala k nebi hřmící sloup ohně. Lidé vykřikovali ještě hlasitěji.

Kahlan zpozorovala, že se Richard podíval na stranu. Sledovala jeho pohled, který mířil k malé skupině lovců stojících pohromadě. Žádný z nich neprovolával slávu. Poznala jejich vůdce. Byl to ten, který dával Richardovi za vinu, že přinesl do jejich vesnice neštěstí - dával Richardovi za vinu smrt Bahenních lidí z rukou Darkena Rahla.

Pokřikování a volání pokračovalo. Richard pokynul Scarlet, aby se k němu naklonila. Sehnula hlavu a on přiložil obličej přímo k jejímu uchu. Poslouchala, co jí říká, pak hlavu opět narovnala a zahleděla se na něj velkým žlutým okem. Přikývla.

Když se Richard otáčel k Ptačímu muži, držel před sebou vyřezávanou kostěnou píšťalku, kterou měl na kožené šňůrce kolem krku. „Dal jsi mi toto jako dárek, řekl jsi mi však, že mi to nikdy nepomůže, protože dokáži pouze svolat všechny ptáky dohromady. Myslím si, že to tak chtěli dobří duchové. Tento dar mi pomohl zachránit všechny před Darkenem Rahlem. Pomohl mi zachránit Kahlan. Děkuji ti."

Ptačí muž se při překladu usmál. Richard zašeptal Kahlan do ucha, že se hned vrátí, a pak vylezl na Scarlet.

„Ctihodný stařešino, Scarlet a já bychom ti chtěli dát malý dar. Chtěli bychom tě vzít do vzduchu, abys mohl vidět, kudy létají tví milovaní ptáci," natáhl ruku k Ptačímu muži.

Když stařešina uslyšel překlad, s obavou pohlédl na Scarlet. Její sytě rudé šupiny se leskly v pozdním odpoledním slunci a vlnily se do taktu s jejím dechem. Ohon se jí táhl málem až ke stavením z nepálených cihel na druhé straně volného prostranství. Dračice roztáhla křídla a pomalu si je protáhla. Ptačí muž se podíval na Richarda, který ještě stále k němu natahoval ruku. Stařešinův obličej zazářil klukovským úsměvem. Chytil se Richardovy ruky a vytáhl se nahoru.

Savidlin přišel ke Kahlan a stál u ní, když se dračice vznesla do vzduchu. Lidé souhlasně vykřikovali, když se dívali, jak dračice zvedá jejich ctihodného stařešinu do vzduchu. Kahlan neviděla dračici, viděla pouze Richarda. Uslyšela, jak se Ptačí muž směje, když je Scarlet unášela do dálky nahoru. Doufala, že se bude smát i poté, co Scarlet udělá zatáčku.

Savidlin se na ni podíval. „Richard plný zlosti je neobyčejný člověk."

Usmála se a přikývla na souhlas. Její pohled se zastavil na druhé straně na člověku, který nejásal, ani nebyl šťastný. „Savidline, kdo je ten muž?"

„Chandalen. Dává Richardovi za vinu, že Darken Rahl přiletěl a zabíjel naše lidi."

Napadlo ji první čarodějovo pravidlo: Lidé budou věřit čemukoli. „Kdyby nebylo Richarda, teď by nám všem vládl Darken Rahl, ten stejný Darken Rahl, který ty lidi zabil."

Savidlin pokrčil rameny. „Ne každý, kdo má oči, dokáže vidět. Pamatuješ si na stařešinu, kterého jsi zabila? Na Toffalara? Byl jeho strýcem."

Nepřítomně přikývla. „Počkej tady."

Kahlan šla přes volné prostranství a jak šla, uvolňovala si stuhou svázané vlasy. Ještě stále byla jako omámená z toho, že jí Richard miluje a že mu její magie neuškodí. Sotva bylo možné uvěřit tomu, že ona, matka zpovědnice, by někdy mohla okusit lásku. Bylo to proti všemu, co se kdy naučila. Nechtěla nic jiného než vzít Richarda někam do ústraní a tam ho líbat a objímat, dokud nezestárnou.

Nikdy nedovolí tomuto člověku jménem Chandalen, aby nějak uškodil Richardovi. Když teď mohla být jako zázrakem spolu s mužem, kterého milovala, nedovolí nikomu a ničemu, aby to ohrozilo.

Pouhá myšlenka, že by někdo mohl ublížit Richardovi, způsobovala, že v ní začalo ožívat vražedné běsnění Con Dar. Předtím o Con Daru nevěděla. Nevěděla, že je součástí její magie. Vyvolala ho v sobě tehdy, když si myslela, že Richard byl zabit. Od té doby ho cítila uvnitř stejně jako vždy pociťovala zbytek magie zpovědnic.

Chandalen se díval, jak přichází, s rukama založenýma na prsou. Jeho lovci stáli za ním a opírali se o oštěpy zabodnuté do země. Zřejmě se před chvíli vrátili z lovu, jejich hubená těla byla ještě stále pomazaná blátem. Stáli nenuceně, byli však ostražití. Přes ramena měli přehozené luky, na jedné straně jim z opasků visely toulce a na druhé dlouhé nože. Na některých mužích bylo vidět krvavé šmouhy. Tráva, kterou měli přivázanou k nadloktím a kolem hlav, jim pomáhala být

neviditelnými na savanách, které se táhly kolem. Kahlan se zastavila před Chandalenem a podívala se mu do temných očí.

Dala mu políček. „Sílu Chandalenovi."

Odvrátil od ní svůj zachmuřený pohled, paže mu zůstaly založené, pak otočil hlavu a odplivl si. Jeho divoké oči se k ní vrátily. „Co chceš, zpovědnice?"

Na blátem postříkaných obličejích všech lovců se objevily malé napjaté úsměvy. Země Bahenního lidu byla pravděpodobně jediným místem, kde bylo urážkou nedostat políček. „Richard plný zlosti toho obětoval více, než si ty vůbec dokážeš představit, aby zachránil náš lid před Darkenem Rahlem. Proč jej nenávidíš?"

„Vy dva jste mému lidu přinesli jenom starosti. Teď je přinášíte opět."

„Našemu lidu," opravila ho. Kahlan si rozepjala manžetu na své košili a vyhrnula si rukáv až k rameni. Přidržela mu paži u obličeje. Toffalar mě bodl. Toto je jizva, kterou zanechal, když se mě pokusil zabít. To se stalo předtím, než jsem ho zabila já, a ne potom. Zabil se tím, že na mě zaútočil. Já jsem ho nepronásledovala."

Chandalenův pohled neukazoval žádné emoce, když se od jizvy zvedl k jejím očím. „Strýc nikdy nebyl příliš dobrý s nožem. Je to škoda."

Kahlan zaťala zuby. Teď se už nedalo ustoupit.

Políbila si konečky prstů a opětovala při tom jeho pohled. Napřáhla paži, dotkla se políbenými prsty jeho tváře tam, kde ho uhodila. Lovci začali rozzlobeně šeptat a vytrhávali oštěpy ze země. Chandalenův obličej se zkřivil nenávistným pohledem.

Byl to nejhorší způsob, jakým šlo urazit lovce. On se k ní zachoval urážlivě tím, že jí nedal políček. Nebylo to přiznání, že nemá úctu k její síle, šlo pouze o to, že on si nepřál tuto úctu projevit. Tím, že přenesla polibek na místo, na které mu nabídla políček úcty, odvolala svou úctu k jeho síle. Dotek polibku říkal, že ona nemá k jeho síle žádnou úctu a že ho nepovažuje za nic jiného než za nerozumné dítě. Veřejně mu tím poplivala čest.

I když to bylo nebezpečné, mezi Bahenním lidem bylo ještě nebezpečnější ukázat slabost před nepřítelem. To by bylo vyzvání k to-

mu, aby ji někdo v spánku zavraždil. Když někdo ukáže slabost, odepře mu právo veřejně čelit protivníkovi. Čest vyžaduje, aby síla byla vyzvána k boji otevřeně. Protože mu to udělala před očima ostatních, čest od něj vyžadovala, aby jakákoli jeho výzva byla stejná.

„Od této chvíle," řekla, „pokud budeš chtít mou úctu, budeš si ji muset zasloužit."

Chandalenova pěst s bílými klouby prstů se prudce zvedla kjeho uchu, jak se připravoval k ráně. Kahlan mu nastavila bradu. „Takže ty ses rozhodl, že prokážeš úctu mé síle?"

Jeho pohled se prudce stočil k něčemu za jejími zády. Lovci sebou trhli a neochotně opět zatlačili konce oštěpů do země. Kahlan se otočila a uviděla asi padesát mužů s nataženými luky. Všechny šípy byly namířeny na Chandalena nebo na některého z jeho devíti mužů.

„Tak to tedy je," pohrdavě se zašklebil Chandalen, „ty nejsi až tak silná. Musíš požádat jiné, aby tě posilnili."

„Skloňte zbraně," obrátila se k mužům. „Nikdo ať kvůli mně nepozvedne na tyto muže zbraň. Nikdo. Toto je jen mezi Chandalenem a mnou."

Všechny luky neochotně poklesly a šípy zachrastily, když je dávali zpět do toulců.

Chandalen si ještě jednou založil ruce. „Ty vůbec nejsi silná. Schováváš se rovněž za hledačův meč."

Kahlan udeřila rukou do jeho předloktí a silně je stiskla. Chandalen poněkud vytřeštil oči a ztuhl. Když zpovědnice na někoho tímto způsobem položí ruku, je to jasná hrozba. On si to uvědomoval. Je jedno, jestli je někdo vzdorovitý nebo ne, ale rozmyslí si pohnout jediným svalem. Nemohl se pohnout stejně rychle jako její myšlenka, ona však nic víc nepotřebovala.

Její hlas zněl jako tichý sykot. „Za poslední rok jsem zabila více lidí, než kolik jsi jich podle svého lživého chvástání zabil ty za celý svůj život. Když se ještě jednou pokusíš ublížit Richardovi, zabiji tě." Naklonila se k němu. „Když se ještě jednou odvážíš nahlas vyslovit takovou myšlenku a když se mi to dostane do uší, zabiji tě, jako jsem zabila Toffalara. Jsem matka zpovědnice - nemysli si, že to nedokážu udělat, nebo že to nebudu chtít udělat."

Dívala se po řadě do očí každému z lovců, dokud nepřikývl. Její nelítostné oči se nakonec zastavily na Chandalenovi. Její stisk ještě zesílil. Polkl a po chvíli přikývl.

„Tato věc je mezi námi dvěma. Nebudu o tom mluvit s Ptačím mužem." Sundala mu ruku z paže. V dálce dračice zařváním oznamovala svůj návrat. „Jsme na stejné straně, Chandalene. Oba bojujeme za to, aby Bahenní lid žil. Toto si v tobě ctím."

Velmi jemně ho plácla. Neposkytla mu žádnou možnost, aby to opětoval, ihned se k němu otočila zády. Políček mu v očích jeho mužů navrátil malou část úcty a on by vypadal jako hlupák a slaboch, kdyby se rozhodl, že na ni teď zaútočí. Byla to z její strany malá nabídka, která však ukazovala, že konala čestně. Ponechá na jeho muže, aby se rozhodli, zda se čestně zachoval on. Zastrašování ženy nenese v sobě žádnou čest. Avšak nebyla jenom ženou, byla také zpovědnicí.

Kahlan si hluboce vydechla, když se vrátila k Savidlinovi. Otočila se, aby se podívala, jak dračice přistává. Vedle nich stála Weselan, která stále pevně objímala Siddina. Pokud šlo o Siddina, ten vypadal, že nechce na světě nic jiného, než aby ho matka kolébala v náručí. Kahlan se v duchu otřásla při myšlence, co se mu mohlo stát.

Savidlin se k ní otočil a povytáhl obočí. „Byl by z tebe dobrý stařešina, matko zpovědnice. Mohla bys dávat lekce o cti a vůdcovství."

„Dala bych přednost tomu, aby tyto lekce nebyly nutné." Savidlin souhlasně zamručel. Prach a vzduch zvířené dračími křídly se hnaly kolem nich v nárazech, které jí vzdouvaly plášť. Kahlan si zapínala manžetu, když oba muži sklouzli ze Scarlet.

Ptačí muž byl trochu zelený, ale usmíval se od ucha k uchu. Uctivě pohladil rudé šupiny a zářivě se usmál na žluté oko, které si ho prohlíželo. Kahlan se přiblížila a Ptačí muž ji požádal, aby Scarlet překládala.

Usmála se a podívala na obrovskou dračí hlavu, na její uši, které se teď obracely k ní. „Ptačí muž chce, abych ti sdělila, že toto byla jedna z největších ctí, které se mu v životě dostalo. Říká, že jsi mu dala dar nového vidění. Říká, že kdybyste ode dneška ty nebo tvé mládě potřebovali útočiště, budete v této zemi vždy vítáni a budete v bezpečí."

Scarlet se usmála po dračím způsobu. „Děkuji ti, Ptačí muži. Jsem tomu velmi ráda." Sklonila hlavu a promluvila na Richarda. „Už musím odletět. Mé mládě bylo už dosti dlouho samotné a bude hladové."

Richard se usmál, když pohladil rudé šupiny. „Děkuji ti Scarlet. Děkuji ti za všechno. Děkuji ti, že jsi nám ukázala své mládě. Je ještě hezčí než ty. Oba se opatrujte a žijte svobodně."

Scarlet doširoka roztáhla čelisti a sáhla si dozadu do tlamy. Ozvalo se prasknutí, pak vytáhla špičku zubu a držela ji ve svých pařátech, které byly na konci černé. Byla to pouze špička, přesto byla dlouhá na patnáct centimetrů.

„Draci mají magii," řekla mu. „Nastav ruku." Pustila Richardovi špičku zubu do dlaně. „Zdá se, že máš schopnost dostávat se do potíží. Schovej si ho. Když někdy budeš ve velké nouzi, tímto mě přivoláš a já přijdu. Buď si však jistý, bude to účinkovat jenom jednou."

„Jak tě tím ale mám přivolat?"

Její hlava připlavala blíž k němu. „Richarde Cyphere, ty na to talent máš. Jen ho drž v ruce a zavolej mě. Uslyším to. Pamatuj si, ve velké nouzi."

„Děkuji ti, Scarlet, já však žádný talent nemám."

Scarlet zaklonila hlavu a dunivě se zasmála, až se otřásla země. Šupiny na jejím krku se chvěly. Když po několika zakašláních záchvat jejího smíchu pominul, naklonila hlavu, aby se na něj podívala svým žlutým okem. „Když talent nemáš ty, tak ho nemá nikdo. Žij svobodně, Richarde Cyphere."

Celá vesnice beze slova pozorovala, jak se na zlatém nebi rudá dračice neustále zmenšuje. Richard objal Kahlan kolem pasu a přitáhl ji těsněji k sobě.

„Doufám, že jsem konečně naposled slyšel ten nesmysl o tom, že mám talent," zamumlal napůl pro sebe. „Viděl jsem tě shora ze vzduchu." Ukázal bradou na druhou stranu volného prostranství. „Nechceš mi říci, co to bylo, co jsi měla s naším přítelem?"

Chandalen se na ně ostentativně nedíval. „Ne, není to nic důležitého."

*****

„Budeme někdy moci být jenom my dva?" zeptala se Kahlan s ostýchavým úsměvem. „Velmi brzy tě začnu před všemi lidmi líbat."

Soumrak přinášel improvizované oslavě příjemné slábnoucí světlo. Richard se díval k trávou pokrytému přístřešku na stařešiny v kůžích z kojota. Bylí samý úsměv a neustále brebentili. Jejich ženy a několik dětí se připojilo ke skupině. Lidé se zastavovali u přístřešku, aby je přivítali zpátky, usmívali se a vyměňovali si s nimi slabé políčky.

Malé děti na druhé straně pronásledovaly hnědé slepice, které nechtěly nic jiného než si najít místo, kde by mohly přenocovat. Slepice kdákaly, když bezhlavě utíkaly do bezpečí. Nechápala, jak to děti mohou v takovém chladu vydržet nahé. Ženy v pestrých šatech přinášely proutěné podnosy s tavovým chlebem a glazurované hliněné misky plné pečených papriček, rýžových koláčků, dlouhých lusků vařené fazole a kousků pečeného masa.

„To si opravdu myslíš, že nás nechají odejít dříve, než jim řekneme celý průběh našeho velkého dobrodružství?"

„Co je to za velké dobrodružství? Všechno, na co si vzpomínám, je, že jsem byla stále na smrt vystrašená a byla jsem ve větších potížích, než z jakých jsem byla schopna se dostat." Žaludek se jí bolestivě sevřel při vzpomínce na to, jak se dozvěděla, že byl zajat mordsithou. „A kromě toho jsem si myslela, že jsi mrtev."

Usmál se. „To jsi nevěděla? Dobrodružství je přesně to: mít potíže."

„Měla jsem tolik dobrodružství, že mi stačí na celý zbytek života."

Richard se zahleděl do dálky. „Mě také."

Její pohled se stočil k červenému biči, k Agielu, který mu visel na zlatém řetízku kolem krku. Natáhla ruku dozadu a vzala si kousek sýra z podnosu. Obličej se jí rozzářil. Přiložila mu sýr k ústům. „Možná bychom si mohli vymyslet příběh, který by vypadal jako pořádné dobrodružství, ale bylo by to krátké dobrodružství."

„To mi vyhovuje," řekl a ukousl si kus ze sýra, který mu držela u úst.

V okamžiku vyplivl sýr do dlaně a vystrouhal kyselý obličej. „Je strašný!" zašeptal.

„Opravdu?" Očichala sýr, který držela v ruce. Vzala si kousek. „Tedy, já sýr nijak nemiluji, ale nechutná mi hůř než obvykle. Nemyslím si, že je zkažený."

Ještě stále se šklebil odporem. „Mně však chutná přesně tak."

Kahlan se na chvíli zamyslela a pak svraštila čelo. „Včera v Paláci lidu ti sýr také nechutnal a Zedd také říkal, že mu nic není."

„Prý mu nic není! Chutná hnilobou! Já bych to měl vědět, já mám sýr rád. Jím ho neustále. Poznám zkažený sýr, když ho jím."

„Dobře, já sýr vůbec nemám ráda. Možná jenom přebíráš mé zvyky."

Zamotal si pečenou papričku do kousku tavového chleba a zeširoka se usmál. „Dokážu si představit i horší osud."

Když opětovala jeho úsměv, uviděla přicházet dva lovce. Její záda ztuhla. Richard si povšiml její reakce a vzpřímil se. „To jsou dva z Chandalenových lidí. Nevím, co chtějí." Mrkla na něj. „Budeš hodným klukem? Nesnažme se mít další dobrodružství."

Bez úsměvu i bez odpovědi se otočil a pozoroval ty dva přicházející. Lovci se zastavili před Kahlan u okraje podlahy přístřešku. Opřeli konce svých oštěpů pevně o zem a zavěsili se na ně oběma rukama. Oba si ji zkoumavě prohlíželi mírně přimhouřenýma očima a jejich opatrné úsměvy nebyly vyloženě nepřátelské. Ten, co byl blíže, si posunul luk ještě více na rameno a pak k ní natáhl otevřenou ruku dlaní nahoru.

Podívala se na dlaň. Věděla, co to znamená, když se nabízí otevřená ruka beze zbraně. Zmateně se na něj podívala. „Chandalen to schvaluje?"

„My jsme Chandalenovi muži, nejsme jeho děti." Ruku držel nataženou.

Kahlan se na ni krátce podívala a pak udeřila svou dlaní o jeho. Úsměv se mu rozlil po celém obličeji a pak ji jemně plácl.

„Sílu zpovědnici Kahlan. Já jsem Prindin. Toto je můj bratr Tossidin."

Plácla Tossidina a popřála mu sílu. Tossidin k ní napřáhl otevřenou dlaň a ona ho do ní udeřila svou dlaní. Dal jí políček a přidal své přání síly. Měl hezký úsměv, který se podobal úsměvu jeho bratra. Byla překvapená jeho přátelským postojem. Opětovala jeho políček a pozdrav. Kahlan se podívala směrem k Richardovi. Bratři zpozorovali její pohled a v reakci na něj oba dali Richardovi políček a pozdravili ho.

„Chtěli jsme ti říci, že jsi dnes mluvila se silou a ctí," řekl Prindin. „Chandalen je tvrdý muž a je těžké se s ním seznámit, není to ale špatný člověk. Z hloubi duše si dělá starosti o náš lid a chce ho jenom uchránit před nebezpečím. To je to, co děláme - chráníme náš lid."

Kahlan přikývla. „Richard a já jsme také z Bahenního lidu."

Bratři se usmáli. „Stařešinové to prohlásili takovým způsobem, aby se o tom dověděl každý. Vás oba budeme ochraňovat stejně, jako ochraňujeme ostatní z našeho lidu."

„Bude to dělat také Chandalen?"

Oba se zašklebili, žádný z nich ale neodpověděl. Vytáhli své oštěpy a připravovali se k odchodu.

„Řekni jim, že mají hezké luky," řekl ke Kahlan Richard.

Úkosem se na něj podívala a viděla, jak ty dva pozoruje. Řekla to Prindinovi.

Usmáli se, když přikývli. „Jsme s nimi velmi dobří." Richardův nic neříkající pohled se zastavil na bratrech. „Řekni jim, že si myslím, že jejich šípy jsou dobře udělané. Zeptej se, zda bych se na jeden nemohl podívat."

Kahlan se na něj zachmuřila a až pak to lovcům přeložila. Bratři zazářili pýchou. Prindin vytáhl jeden šíp ze svého toulce a podal ho Richardovi. Kahlan zpozorovala, že všichni stařešinové ztichli. Richard zavrtěl šípem mezi prsty. Nedal na sobě nic znát, podíval se na zářez na šípu sloužící k nasazení na tětivu, pak ho otočil na druhou stranu a podíval se na plochou kovovou špičku.

Podal šíp zpět. „Velmi jemná práce." Když Prindin vložil šíp zpět do toulce, Kahlan mu přeložila, co řekl Richard. Posunul ruku po oštěpu nahoru a trochu se o něj opřel. „Když umíš střílet z luku, mohli bychom tě pozvat, abys zítra ráno šel s námi."

Ještě než to stačila přeložit, ozval se Savidlin: „Richard mi řekl - tehdy, když jste s námi byli naposled - že musel svůj luk nechat doma v Západozemí a že mu chybí. Jako překvapení pro chvíli, když se vrátíte zpět, jsem mu luk udělal. Je to dar za to, že mě naučil dělat střechy, kterými neteče. Mám ho doma. Chtěl jsem mu ho dát zítra. Řekni mu to a řekni mu dále, že pokud bude souhlasit, chtěl bych zítra vzít několik svých lovců a jít s ním." Usmál se. „Uvidíme, zda je stejně dobrý střelec jako naši lovci."

Bratři se zašklebili a nadšeně přikyvovali. Vypadalo to tak, že jsou si jistí výsledkem soutěže.

Richard byl překvapen, a vypadal dojatý tím, co Savidlin udělal. „Bahenní lid vyrábí jedny z nejlepších luků, které jsem kdy viděl. Savidline, jsem tím poctěn. Je to od tebe šlechetné. Byl bych velmi rád, kdybys tam šel se mnou." Zašklebil se. „Ukážeme těm dvěma, jak se má střílet."

Při poslední části překladu se bratři rozesmáli. „Tak tedy zítra," řekl Prindin, když odcházeli.

Richard měl zachmuřený obličej, když se díval, jak bratři odcházejí.

„Co to mělo být s těmi šípy?" zeptala se.

Konečně se podíval na ni. „Zeptej se Savidlina, jestli bych se mohl podívat na jeho šípy a pak ti to ukážu."

Savidlin mu podal svůj toulec. Richard vytáhl hrst šípů a vybíral si z nich ty, které měly tenké vytvrzené dřevěné hroty. Kahlan věděla, že jsou otrávené. Richard si vzal šíp, který měl plochý kovový hrot a ostatní dal zpět.

Do ruky jí dal tento šíp. „Řekni mi, co vidíš."

Zatočila ho mezi prsty stejně, jak to on dělal s ostatními šípy. Nevěděla, co by jí to mělo říci, tak se podívala na hrot a na zářez v šípu sloužící k nasazení na tětivu.

Pokrčila rameny. „Připadá mi jako obyčejný šíp, je stejný jako každý jiný."

Richard se usmál. „Jako každý jiný?" Za konec se zářezem vytáhl z toulce další šíp a pozvedl ho za malý zakulacený hrot, aby na něj dobře viděla. Povytáhl obočí. „Vypadá stejně jako tento?"

„To ne, stejně nevypadá. Hrot je malý, dlouhý, tenký a zakulacený. Ten druhý šíp má kovovou špičku. Je stejný jako ten, co měl Prindin."

Richard pomalu zavrtěl hlavu. „Ne, není stejný." Vsunul šíp s dřevěným hrotem zpět do toulce a vytáhl jeden z těch, které předtím měla ona. Podržel ho zářezem k ní. „Vidíš to tady? Kam se vkládá tětiva? Na tětivu se dává takto, zářez jde seshora dolů. Říká ti to něco?" Zachmuřila se a zavrtěla hlavou. „Některé šípy mají opeření do spirály, aby se otáčely. Někteří lidé věří, že to zvyšuje jejich průraznost. Nevím, zda to je pravda nebo ne, na tom však nezáleží. Všechny šípy Bahenního lidu jsou opatřené přímým opeřením. To jim dodává stabilitu při letu. Narazí do cíle ve stejné poloze, ve které byly vystřelené."

„Já ale stále nerozumím, v čem je tento šíp odlišný od šípu Prindina."

Richard vložil nehet na palci do zářezu. „Tímto způsobem se šíp přikládá na tětivu. Zářez je svislý. Když je šíp v luku a když trefí cíl, je ve stejné poloze, jako je teď. Teď se podívej na čepel hrotu. Vidíš, že je svislá stejně jako zářez? Čepel a tětiva jsou ve stejné rovině. Všechny Savidlinovy šípy s kovovými hroty jsou jako tento.

Je to proto, že používá tyto šípy na lov velkých zvířat, jako je divočák nebo jelen. Stojící zvířata mají žebra svislá, stejně jako je čepel. To dává šípu větší šanci, že se dostane mezi ně a nezastaví se."

Naklonil se k ní. „Prindinovy šípy jsou jiné. Čepele jsou otočeny o čtvrt kruhu. Když se takový šíp založí do tětivy, čepel je vodorovně. Jeho šípy nejsou určeny k tomu, aby procházely žebry zvířat. Čepele jsou vodorovně, protože on loví něco jiného. Něco, co má žebra vodorovně. Loví lidi."

Kahlan ucítila, jak jí na pažích naskočila husí kůže. „Proč by to dělali?"

„Bahenní lid si velmi přísně ochraňuje svou zem; nedovolují často vstup cizincům. Řekl bych, že Chandalen a jeho muži jsou ti, kteří chrání hranice, aby jimi nikdo nepronikl. Jsou to asi nejdivočejší bojovníci mezi Bahenním lidem a nejlepší střelci. Zeptej se Savidlina, jestli jsou dobří s luky."

Savidlin se zachichotal. „Nikdo z nás nepředčí Chandalenovy muže. I když je Richard plný zlosti dobrý, prohraje. Dávají si pozor, aby nás příliš neponižovali. Budou to velkodušní vítězi. Richard by si neměl dělat starosti, zítřek se mu bude líbit. Naučí ho lépe střílet. Proto chci sebou vzít rovněž své muže. Chandalenovi muži nás vždy něco naučí, abychom byli lepší. Být nejlepší, být vítězem, to mezi Bahenním lidem znamená mít jisté závazky vůči těm, kteří jsou poraženi. Musíš je naučit být lepší. Řekni Richardovi, že když jednou přijal výzvu, tak už z toho nemůže vycouvat."

„Vždy jsem si myslel, že to lidem dělá dobře, když se něco naučí," řekl Richard. „Já z toho nevycouvám."

Richardův napjatý pohled ji donutil k smíchu, smála se, až jí z toho bolely čelisti. On se taky usmál, otočil se, po dřevěné podlaze si přitáhl tlumok a vyndal z něj jablko. Rozkrojil ho napůl, odstranil jádřinec a polovinu jí podal.

Stařešinové se nervózně zavrtěli. Ve Středozemí bylo následkem zlovolné magie červené ovoce jedovaté. Nevěděli, že v Západozemí, odkud byl Richard, se červené věci jako například jablko daly jíst. Jednou ho už viděli jíst jablko, bylo to tehdy, kdy je lstí přiměl k tomu, aby si nemusel vzít ženu z jejich vesnice. Tehdy je přesvědčil, že když jí jablka, tak by jeho semeno mohlo být pro jeho nevěstu jedovaté. Přesto se potili, když viděli, jak ho oba jedí.

„Co to děláš?" zeptala se ho Kahlan.

„Jen sněz to jablko a pak mi překládej."

Když skončili, Richard se postavil a pokynul jí, aby se postavila vedle něj. „Ctihodní stařešinové, vrátil jsem se, jelikož jsem zastavil nebezpečí hrozící našemu lidu. Teď, když už je po všem, chtěl bych požádat o vaše svolení s něčím, co chci udělat. Doufám, že mě budete považovat za hodného té cti. Chtěl bych požádat o vaše svolení, abych si vzal manželku z Bahenního lidu. Jak vidíte, naučil jsem Kahlan jíst stejné věci jako já. Jí to neublíží a neublížím jí ani já. Neuškodí ani ona mně, přestože je zpovědnicí. Chtěli bychom žít pospolu a chtěli bychom, aby nás sezdal náš lid."

Kahlan málem nedostala poslední slova přes stažené hrdlo a stěží se ovládala, aby se mu nehodila kolem krku. Cítila, jak ji pálí oči a jak

se plní slzami. Musela si odkašlat, aby mohla dokončit větu. Položila mu paži kolem pasu, aby se nezapotácela.

Stařešinové se ihned rozzářili překvapením. Ptačí muž se zeširoka usmíval. „Myslím, že se už konečně učíš být jedním z nás, z Bahenního lidu," řekl. „Nic nám nemohlo udělat větší radost než to, že vy dva se vezmete."

Richard nepočkal na překlad a políbil ji tak vroucně, že jí to sebralo dech. Stařešinové a jejich ženy tomu zatleskali.

Pro ni bylo mimořádně významné, že budou sezdáni před Bahenním lidem. Kahlan se tady cítila být doma. Když sem předtím přišli a hledali pomoc při svém snažení zastavit Rahla, Richard ukázal Bahennímu lidu, jak dělat střechy, kterými nezatéká. Získali tady přátele, společně bojovali, nějaké životy byly zachráněny, nějaké byly ztraceny. V průběhu toho všeho se mezi nimi a tímto kmenem vytvořilo pouto. Na počest jejich obětavosti je Ptačí muž prohlásil za příslušníky Bahenního lidu.

Ptačí muž vstal a otcovsky objal Kahlan. To objetí řeklo Kahlan, že ví, čím vším prošla, a že je šťasten, když nakonec našla štěstí. Uronila mu několik slz na rameno, když ji držel ve svém pevném objetí. Jejich dobrodružství, které bylo jediným dlouhým utrpením, ji z hlubin bolesti a zoufalství povzneslo do výšin blaženosti. Přitom zápas skončil teprve včera. Nezdálo se jí možné, že by už mohlo být po všem.

Jak slavnost pokračovala, Kahlan si přála tak jako nikdy, aby brzy skončila a aby mohla být s Richardem sama. Richard byl více než měsíc vězněn a k ní se připojil až včera. Zatím neměla ani pořádnou příležitost promluvit si s ním nebo ho dosyta vyobjímat.

Děti tančily a hrály si kolem malého ohně, zatímco se dospělí shromažďovali kolem pochodní, kde jedli, hovořili a smáli se. Weselan se přihnala k ní, objala ji a řekla, že jí ušije pořádné svatební šaty. Savidlin ji políbil na tvář a poplácal Richarda po zádech. Zjistila, že má potíže odvrátit zrak od Richardových šedých očí. A vlastně to ani nechtěla udělat, už nikdy.

Kolem místa pro stařešiny se začali shromažďovat lovci, kteří byli na planině v ten den, kdy se Ptačí muž snažil Richarda naučit, jak

přivolat určité druhy ptáků zvláštní píšťalkou, kterou mu daroval. Richard tehdy nedokázal nic než přivolat všechny ptáky najednou. V ten den se mu lovci nepřetržitě smáli.

Když teď poslouchali, Savidlin řekl Richardovi, aby ukázal píšťalku a ještě jednou vyprávěl, jak ji použil k přivolání všech ptáků, které hnízdily v údolí plném garů. Tisíce hladových ptáků sezobaly stavěcí mouchy garů a způsobily mezi nimi paniku. Odvrátilo to jejich pozornost a umožnilo Richardovi zachránit Scarletino vejce.

Ptačí muž se rozesmál, i když nyní tento příběh slyšel potřetí. Savidlin se smál a plácal Richarda po zádech. Také lovci se smáli a plácali se po stehnech. I Richard se smál, když pozoroval jejich reakci na Kahlanin překlad.

Kahlan se zasmála: „Myslím si, že jsme našli dobrodružství, které je uspokojuje." Zamyslela se nad tím a svraštila čelo. „Jak mohla Scarlet přistát s tebou nedaleko vejce bez toho, aby ji garové uviděli?"

Richard uhnul pohledem a byl chvíli zticha. „Přistála se mnou v údolí na druhé straně pahorků obklopujících Ohnivé vřídlo. Šel jsem přes jeskyni."

Nedíval se na ni. Kahlan si shrnula část vlasů za ucho. „Byla v jeskyni obluda? Šadrin?"

Zhluboka vydechl, když se díval na druhou stranu prostranství. „Ta tam byla. A bylo tam ještě něco." Když mu položila ruku na rameno, uchopil ji a políbil, nepřestal se však dívat do dálky. „Myslel jsem si, že tam zemřu v úplné samotě. Myslel jsem si, že tě už nikdy neuvidím." Vypadalo to, že od sebe odhání tuto vzpomínku. Opřel se opět o loket a podíval se na ni s pokřiveným úsměvem.

„Šadrin mi udělal několik jizev, které se ještě nestačily zhojit. Musel bych si však sundat kalhoty, kdybych ti je chtěl ukázat."

„Opravdu?" Kahlan se hrdelně zasmála. „Myslím, že bych se raději měla podívat, abych se přesvědčila, zda máš všechno v pořádku."

Když se mu zhluboka dívala do očí, tak si náhle uvědomila, že je většina stařešinů pozoruje. Ihned ucítila, jak jí hoří obličej. Popadla rýžový koláček a rychle se do něj zakousla. Ulevilo se jí, protože věděla, že nemohou jejich rozhovoru rozumět. Doufala, že také neporozumí výrazu, který měli oba v očích. Vyčetla si, že nedává větší pozor

na to, kde je. Richard se znovu posadil. Kahlan se natáhla pro malou misku s opékanými žebírky, která se zdála být z divočáka, a položila mu ji do klína.

„Tady máš. Dej si kousek."

Podívala se na skupinu žen. Zvedla rýžový koláček do výše a usmála se. „Koláčky jsou velmi dobré." Spokojeně přikyvovaly. Opět se podívala na Richarda. Ten upřeně pozoroval maso v misce a měl přitom bílý obličej.

„Dej ji pryč," zašeptal.

Kahlan svraštila čelo, vzala mu misku z klína a položila ji za sebe. Přisunula se k němu blíž. „Richarde, co se děje?"

Nepřestal se dívat do klína, jako kdyby tam miska ještě byla. „Nevím. Podíval jsem se na maso a pak jsem ho ucítil. Zvedl se mi z toho žaludek. Připadalo mi jako mrtvé zvíře. Jako kdybych se chystal jíst nějaké mrtvé zvíře, které zrovna leží přede mnou. Jak může někdo jíst mrtvá zvířata, která tady zrovna leží?"

Kahlan nevěděla, co má říci. Nevypadal dobře. „Myslím si, že vím, co tím chceš říci. Jednou mi bylo špatně od žaludku a nakrmili mě sýrem. Všechen jsem vyzvracela. Mysleli si, že mi udělá dobře, tak mi ho každý den dávali více a já jsem ho vždy vyzvracela. Tak to šlo, dokud jsem se neuzdravila. Proto až do dneška nemám ráda sýr. Možná je to něco podobného, možná je to proto, že máš bolesti hlavy."

„Možná," řekl slabým hlasem. „Strávil jsem dlouhou dobu v Paláci lidu a tam maso nejedí. Darken Rahl nejí - tedy nejedl - maso, takže ho v paláci nedostával nikdo. Možná jsem si jenom zvykl nejíst maso."

Když si položil hlavu do dlaní, prohrábla mu rukou vlasy a začala mu masírovat záda. Nejdřív sýr a teď maso. Jeho stravovací návyky se stávaly zvláštními, jako návyky čaroděje.

„Kahlan, je mi to líto, ale potřebuji jít někam, kde je ticho. Opravdu mě bolí hlava."

Položila mu ruku na čelo. Kůži měl studenou a lepkavou.

Vypadal na to, že každou chvíli omdlí. Žaludek se jí sevřel starostí.

Kahlan si dřepla před Ptačího muže. „Richard se necítí dobře. Potřebuje jít někam, kde by byl klid."

Zpočátku si myslel, že ví, proč chtějí odejít. Jeho úsměv se však ztratil, když v jejím obličeji spatřil úzkost. „Vezmi ho do domu duchů. Tam je klid. Nikdo ho tam rušit nebude. Když si budeš myslet, že to je zapotřebí, tak zavolej Nissel." Trochu z jeho úsměvu se mu vrátilo do obličeje. „Možná strávil příliš mnoho času na dračicí. Děkuji duchům, že let, který mi byl darován, byl tak krátký."

Přikývla, ale nebyla schopná zvládnout ani malý úsměv a tak rychle popřála ostatním dobrou noc. Vzala oba jejich tlumoky, položila ruku Richardovi pod paži a pomohla mu na nohy. Oči měl pevně zavřené a obočí stažené bolestí. Zdálo se, že bolest trochu polevila a on otevřel oči, zhluboka se nadechl a vydal se s ní přes otevřené prostranství.

Mezi staveními byly stíny hluboké, na obloze však byl měsíc a ten jim poskytoval dost světla, aby viděli na cestu. Zvuky oslav za jejich zády utichly, bylo slyšet pouze pomalé šoupání Richardových bot na suché zemi.

Poněkud se narovnal. „Myslím, že mě to trochu přešlo."

„Často míváš bolesti hlavy?"

Usmál se na ni ve světle měsíce. „Svými bolestmi hlavy jsem věhlasný. Otec mi řekl, že i má matka trpívala bolestmi hlavy podobnými těm, jaké mívám já. Jsou to bolesti, ze kterých ti je až špatně od žaludku. Tato bolest je však jiná. Nikdy předtím jsem podobnou neměl. Je to, jako kdyby se mi něco pokoušelo dostat ven z hlavy." Vzal si od ní svůj tlumok a hodil si ho přes rameno. „Je to silnější než obvyklé bolesti hlavy."

Z úzkých uliček se dostali do volného prostoru kolem domu duchů. Stál osamoceně a světlo měsíce se odráželo od taškové střechy, kterou Richard pomohl Bahennímu lidu postavit. Obláčky kouře stoupaly z komína.

Bokem hned vedle dveří seděla na nízké zídce řada slepic. Dívaly se, když mu otvírala dveře, a trochu se poplašily, když zavrzaly závěsy dveří. Opět se však uklidnily, když oba vešli dovnitř.

Richard se svalil na podlahu před ohništěm. Kahlan vytáhla přikrývku a pomohla mu lehnout si na záda. Poskládanou přikrývku mu dala pod hlavu. Přikryl si hřbetem ruky oči, když se zkříženýma nohama usedla hned vedle něj.

Kahlan se cítila bezmocná. „Myslím si, že bych měla jít pro Nissel. Možná by pro tebe mohla něco udělat."

Zavrtěl hlavou. „Budu v pořádku. Jenom se potřebuji dostat pryč od všeho hluku."

Usmál se, ale ruku měl stále přes oči. „Zpozorovala jsi, jak špatně dopadáme na oslavách? Vždy, když na nějaké jsme, tak se něco přihodí."

Kahlan myslela na všechna shromáždění, na kterých byli spolu. „Myslím, že máš pravdu." Rukou mu masírovala hruď. „Jediné řešení pro nás asi je, abychom byli sami."

Richard jí políbil dlaň. „To by se mi líbilo."

Sevřela jeho velkou ruku do svých dlaní, chtěla cítit teplo jeho těla, když ho bude pozorovat, jak odpočívá. V domě duchů bylo absolutní ticho, výjimkou bylo tiché praskání ohně. Poslouchala jeho pomalý a pravidelný dech.

Po chvíli vytáhl svou ruku z jejích dlaní a podíval se na ni. V očích se mu odráželo světlo z ohniště. V jeho obličeji a v jeho očích bylo něco, o čem se jí něco pokoušela říci její mysl. Vypadal jako někdo, koho potkala. Kdo to však byl? V mysli jí stále šeptem znělo jedno jméno, neslyšela ho však pořádně. Odhrnula mu vlasy z čela, kůži už neměl tak studenou.

Posadil se. „Právě mě něco napadlo. Požádal jsem stařešiny o svolení ke sňatku s tebou, ale tebe jsem se na to vůbec nezeptal."

Kahlan se usmála. „Ne, to jsi neudělal." Náhle vypadal rozpačitě a nejistě. Jeho oči trochu zaváhaly. „To bylo opravdu hloupé. Je mi to líto. To nebyl ten správný způsob, jak to udělat. Doufám, že se nezlobíš. Myslím, že v tomto směru nejsem příliš zkušený. Nikdy předtím jsem to nedělal."

„Já také ne."

„Kromě toho si myslím, že toto není k tomu účelu to nejromantičtější místo. Mělo by to být něco krásného."

„Nejromantičtější místo na světě je pro mě to, kde jsi ty." „A ještě si myslím, že musím vypadat pěkně hloupě, když tě budu žádat o něco takového, když tady ležím s bolavou hlavou."

„Pokud mě nepožádáš hezky rychle, Richarde Cyphere," zašeptala, „tak to z tebe vytluču."

Jejich oči se konečně našly. Jeho pohled byl tak pálivý, že se jí z něj málem zatajil dech. „Kahlan Amnellová, vezmeš si mě za muže?"

Docela nečekaně zjistila, že nemůže mluvit. Zavřela oči a políbila jeho měkké rty. Po tváři jí přitom stékala slza. Jeho paže ji pevně objaly a přitiskly k horkému tělu. Bez dechu se odtáhla. Konečně se jí vrátil hlas. „Ano." Opět ho políbila. „Ano, prosím."

Kahlan mu položila hlavu na rameno. Richard ji jemně hladil po vlasech a ona poslouchala jeho dech a praskání ohně. Něžně ji držel a líbal na čelo, nebylo jim třeba žádných slov. V jeho náručí se cítila v bezpečí.

Kahlan dala průchod bolesti, bolesti z toho, že ho milovala více než život samotný a domnívala se, že byl k smrti umučen mord-sithou, ještě než mu stačila říci, jak strašně ho miluje; bolesti z toho, že si myslela, že ho nikdy nebude moci mít, protože ona je zpovědnice a její talent by ho zničil; bolesti z toho, jak moc ho potřebovala a jak neovladatelně ho milovala. Když se tato mučivá úzkost vyčerpala a pominula, nahradila ji radost z toho, co mají před sebou; celý život pospolu. Zachvacovalo ji z toho bezdeché vzrušení. Pevně se k němu tiskla, chtěla se do něj vnořit, chtěla být s ním zajedno.

Kahlan se usmála. Takový bude pro něj manželský život: bude s ním zajedno a jak jí to jednou řekl Zedd - bude to jako najít druhou polovinu své vlastní bytosti.

Když se pak podívala na něj, měl na obličeji slzu. Setřela si slzy z tváří a jemu také. Doufala, že jeho slzy znamenaly, že on se také osvobodil od svých démonů. „Miluji tě," zašeptala.

Richard ji k sobě pevně přitiskl. Jeho prsty sledovaly hrbolky její páteře.

„Cítím se tak zklamán, že nejsou lepší slova než 'miluji tě'," řekl. „Myslím, že mi nestačí ktomu, abych vyjádřil, co k tobě cítím. Je mi líto, že nejsou lepší slova, kterými bych ti to řekl."

„Tato slova mi stačí."

„Takže tě miluji, Kahlan. Miluji tě nastokrát, natisíckrát. Vždy tě budu milovat."

Poslouchala praskání ohně a poslouchala, jak jeho srdce tluče do taktu s jejím. Jemně ji kolébal. V jeho náručí chtěla zůstat navěky. Svět jí najednou připadal jako nádherné místo.

Pak ji Richard popadl za ramena a držel trochu od sebe, aby na ni lépe viděl. Po jeho obličeji se rozlil obdivuhodný úsměv. „Nechce se mi věřit, jak jsi krásná. Nikdy jsem neviděl nikoho tak krásného jako ty." Projel jí rukou po vlasech. „Jsem tak rád, že jsem ti tehdy vlasy neostříhal. Tvé vlasy jsou nádherné. Ne aby sis je někdy ostříhala!"

„Jsem zpovědnicí, nezapomněl jsi? Mé vlasy jsou symbolem mé moci. Kromě toho si je nemohu ostříhat, může to udělat jenom někdo jiný."

„To je dobře. Já bych ti je nikdy nemohl ustřihnout. Miluji tě takovou, jaká jsi, s tvým talentem a se vším ostatním. Nikdy nikomu nedovol, aby ti je ostříhal. Tvé dlouhé vlasy se mi líbily již od prvního dne, co jsem tě spatřil v Hartlandském lese."

Usmála se, když si vzpomněla na ten den. Richard jí nabídl pomoc na útěku před komandem a zachránil jí život. „Zdá se to být tak dávno. Bude ti chybět život, kterým jsi tehdy žil? Když jsi byl prostým bezstarostným průvodcem po lesích?" Koketně se usmála. Když jsi byl svobodný mládenec?"

Richard se zašklebil. „Svobodný? Když mám za ženu tebe, tak ne. Ale průvodce po lesích? To tak trochu ano." Zahleděl se do ohně. „Ať je tomu jakkoli, tak se mi zdá, že jsem pravým hledačem. Mám v ruce Meč pravdy a povinnosti s ním spojené, ať jsou jakékoli. Myslíš si, že můžeš být šťastná jako žena hledače?"

„Byla bych šťastná, i kdybych žila ve vykotlaném pařezu, pokud bys tam byl se mnou. Richarde, je mi to líto, jsem ale ještě stále matkou zpovědnicí. Mám rovněž své povinnosti."

„Dobře tedy. Ty jsi mi řekla, co to znamená být zpovědnicí. Když se někoho dotkneš svou schopností, tak to navěky zničí to, co je v něm. Nahradí to absolutní magická oddanost tobě a tvým přáním. Tímto způsobem je nutíš, aby přiznali pravdu o svých zločinech, nebo

pokud o to jde, tak je můžeš přimět k tomu, aby udělali všechno, co si jen budeš přát. Jaké jsou však tvé další povinnosti?"

„Zdá se, že jsem ti neřekla všechno, co se týká matky zpovědnice. Tehdy to nebylo důležité; vůbec mě nenapadlo, že bychom někdy mohli být spolu. Myslela jsem si, že zemřeme, nebo že i kdybychom nějakým způsobem vyvázli, že se vrátíš domů do Západozemí a že tě už nikdy neuvidím."

„Myslíš tím tu část, která říká, že jsi více než královna?"

Přikývla. „Ústřední rada Středozemí v Aydindrilu se skládá z představitelů významnějších zemí Středozemí. Rada jako celek ve Středozemí více méně vládne. I když jsou země nezávislé, sklánějí se před slovem Ústřední rady. Takto se přes konfederaci zemí prosazují společné cíle a udržuje se mír. Nutí národy mezi sebou mluvit místo toho, aby válčili. Kdyby se jedna země připravovala napadnout druhou, považovalo by se to za útok na jednotu, za útok proti všem a všichni by agresi potlačili. Králové, královny, vladaři, úředníci, kupci a jiní přicházejí k Ústřední radě s peticemi, ve kterých žádají to, co by chtěli mít: obchodní dohody, hraniční smlouvy, ujednání o zacházení s magií - nekonečný seznam žádostí a přání."

„Tomu rozumím. Je to něco podobného jako v Západozemí. Rada vládne velmi podobným způsobem. I když Západozemí není tak velké, aby mělo království, jsou tam oblasti, které si vládnou samy, jsou však zastoupeny radními v Hartlandu.

Jelikož můj bratr byl radním a později prvním radním, byl jsem u různých politických jednání. Viděl jsem přicházet radní z různých částí země a o něco žádat. Protože jsem byl průvodcem, vždy jsem je vedl do Hartlandského lesa a zpět. Naučil jsem se o těchto věcech mnoho, když jsem s nimi mluvil."

Richard si založil ruce na prsou. „Tedy jakou úlohu má v tom matka zpovědnice?"

„No, Ústřední rada vládne nad Středozemím," odkašlala si, přitom se dívala na ruce, které měla složené v klíně: „...a matka zpovědnice vládne Ústřední radě."

Spustil ruce podél těla. „Tím chceš říci, že ty vládneš všem králům a královnám? Všem zemím? Ty vládneš Středozemí?"

„Tedy, řekla bych, že svým způsobem ano. Chápej, všechny země nejsou zastoupené v Ústřední radě. Některé jsou příliš malé, jako Tamarang královny Mileny nebo země Bahenního lidu, několik dalších představují magické země, jakou je například země nočních bludiček. Matka zpovědnice je zastánce těchto menších zemí. Kdyby to zůstalo na vůli Rady, mohla by se rozhodnout tyto menší země rozkouskovat. Má armády, které by to mohly lehce udělat. Pouze matka zpovědnice je zastáncem těch, kteří nemají hlas.

Druhým problémem je to, že tyto země mají často mezi sebou neshody. Mezi některými odedávna panuje rozhořčené nepřátelství. Rada často uvázne na mrtvém bodě, protože každý z vládců nebo jejich představitelů se zarputile dožadují, aby se rozhodlo podle nich a na škodu vyšších zájmů Středozemí. Matka zpovědnice nemá žádné jiné zájmy než dobro Středozemí.

Bez jejího vedení by se různé země zajímaly jen o to, jak prostřednictvím Ústřední rady bojovat o moc. Matka zpovědnice čelí těmto úzce omezeným zájmům širším pohledem, vyšším cílem a vůdcovstvím.

Prostřednictvím své magie je matka zpovědnice nejen konečným arbitrem pravdy, je také konečným arbitrem v otázkách moci. Slovo matky zpovědnice je zákonem."

„Ty jsi tedy ta, co říká králům, královnám a všem zemím, co mají dělat?"

Vzala si jeho ruku mezi své dlaně a držela ji. „Já a většina matek zpovědnic přede mnou, jsme nechávaly Ústřední radu rozhodovat podle jejího přání, podle toho, jak chtějí Středozemí vládnout. Když se jim však nepodaří dohodnout, nebo když ta dohoda není spravedlivá a je v neprospěch těch, kteří nejsou v Radě zastoupeni, pouze tehdy to zastavím a řeknu jim, jak to má být."

„A oni vždy udělají, co řekneš?"

„Vždy."

„Proč?"

Zhluboka se nadechla. „Oni dobře vědí, že když se nepodrobí vedení matky zpovědnice, budou sami a budou nechráněni před každým silnějším sousedem, který zatouží po moci. Rozpoutala by se válka,

která by trvala až do té doby, než nejsilnější z nich rozdrtí všechny ostatní, jako to v D'Haře udělal otec Darkena Rahla, Panis Rahl. Oni vědí, že konec konců je v jejich zájmu, aby Rada měla nezávislého vůdce, který nebude stranit žádné zemi."

„To však není největším zájmem toho nejsilnějšího. Musí být ještě něco jiného než dobré srdce nebo zdravý rozum, co drží toho nejsilnějšího na uzdě."

S úsměvem přikývla. „Je vidět, že dobře chápeš hru o moc. Máš pravdu. Vědí, že když budou příliš troufalí a příliš povolí uzdu svým ambicím, tak já nebo kterákoli z ostatních zpovědnic, můžeme vládce odstranit pomocí naší magie. A je tady ještě něco. Za matkou zpovědnicí stojí čarodějové."

„Myslel jsem si, že čarodějové nechtějí mít nic společného s vládou."

„Přesně tak, nechtějí. Hrozba jejich intervence to dělá zbytečným. Čarodějové tomu říkají paradox moci: když moc máš a jsi připraven, schopen a ochoten ji použít, tak tu moc vůbec používat nepotřebuješ. Jednotlivé země vědí, že když nebudou spolupracovat a nebudou snášet nestrannou vládu matky zpovědnice, tak někde vzadu stojí čarodějové, kteří jsou připraveni poučit každého o nevýhodách nerozumnosti nebo chamtivosti.

Celá ta záležitost je velmi komplikovaná, jsou tam navzájem propletené vazby; zjednodušeně řečeno jde však o to, že já vládnu Ústřední radě, a pokud tam nebudu vládnout, nakonec budou ti slabí, bezbranní a mírumilovní přemoženi a zbytek bude zapleten do války."

Richard se pohroužil do myšlenek, obličej měl trochu zachmuřený. Pozorovala hru ohně na jeho rysech. Věděla, na co teď myslí - vzpomínal, jak pouhým gestem ruky požádala královnu Milenu, aby padla na kolena, políbila jí ruku a přísahala jí věrnost. Nechtěla mu ukazovat moc, kterou vládla, ani to, jaký strach vzbuzovala, ale dělala, co bylo nutné. Někdo se skloní pouze před silou. Vůdce svou sílu ukazovat musí, nebo bude poražen.

Když se na ni opět podíval, jeho obličej byl vážný. „Vzniknou problémy. Všichni čarodějové jsou mrtví, zahynuli, než tě vyslali hledat Zedda. Hrozba, která stála za matkou zpovědnicí, pominula.

Všechny ostatní zpovědnice jsou také mrtvé, zabil je Darken Rahl. Ty jsi poslední. Nemáš žádné spojence. Není nikdo, kdo by se postavil na tvé místo, kdyby se ti něco stalo. Zedd, se kterým se máme setkat v Aydindrilu, si to jistě rovněž uvědomuje.

Podle toho, co jsem viděl u lidí, kteří měli moc, co jsem viděl od radních v mé rodné zemi a od svého vlastního bratra až po zdejší královny a po Darkena Rahla, tě budou všichni považovat za jedinou překážku, která jim stojí v cestě. Pokud se má zabránit, aby bylo Středozemí rozerváno na kusy, musí mu vládnout matka zpovědnice. K tomu budeš potřebovat pomoc. Ty i já musíme sloužit pravdě. Já ti pomohu."

Rty se mu pootevřely lstivým úsměvem. „Pokud se členové rady obávali kout pikle proti matce zpovědnici, nebo jí dělat potíže proto, že existovali čarodějové, počkej, až se setkají s hledačem."

Kahlan se mu konečky prstů dotkla obličeje. „Jsi neobyčejný člověk, Richarde Cyphere. Jsi nejmocnějším člověkem ve Středozemí, přesto ve mně vyvoláváš pocit, jako kdybych se držela šosů tvé důležitosti."

„Nejsem nic více než ten, kdo tě z celého srdce miluje. To je jediná důležitost, které bych se chtěl dožít." Richard si povzdychl: „Připadalo mi podstatně jednodušší, když jsme byli sami dva v lesích a já jsem ti nad ohněm opékal večeři." Úkosem se na ni podíval. „Bude mi i nadále dovoleno připravovat ti večeři, matko zpovědnice?"

„Nemyslím, že by se to líbilo paní Sanderholtové. Ona ve své kuchyni nestrpí nikoho."

„Ty máš kuchařku?"

„Abych řekla pravdu, tak jsem nikdy neviděla, že by něco vařila. Většinu času pobíhá a vládne svému království dřevěnou vařečkou, kterou nosí jako žezlo. Ochutnává jídlo, plísní kuchaře, jejich pomocníky a kuchtíky. Ona je vrchní kuchařkou.

Strašně se rozčiluje, když sejdu do kuchyně a chci vařit. Říká, že jí straším lidi. Říká, že kdykoliv přijdu do kuchyně a chci nějaké hrnce, tak se třesou po celý zbytek dne. Proto se to snažím nedělat příliš často. Já ale vařím ráda."

Kahlan se usmála při vzpomínce na paní Sanderholtovou. Dlouhé měsíce už nebyla doma.

„Kuchaři," zamumlal pro sebe Richard. „Nikdy jsem neměl nikoho, kdo by mi vařil. Vždy jsem si vařil sám." Opět se začal usmívat. „Ale já si myslím, že tato paní Sanderholtová bude ochotná udělat mi trochu místa, když ti budu chtít uvařit něco speciálního."

„Vsadila bych se, že za chvíli bude dělat, co ti na očích uvidí."

Stiskl jí ruku. „Slíbila bys mi něco? Slib mi, že jednou půjdeš se mnou do Západozemí a já ti ukážu některá nádherná místečka v Hartlandském lese, o kterých vím jenom já. Sním o tom, že tě tam zavedu."

„To bych ráda," zašeptala Kahlan.

Richard se naklonil, aby ji políbil. Než se však jejich rty setkaly a jeho paže jí stačily obejmout, trhl sebou bolestí a zasténal. Pak mu hlava klesla na její rameno. Kahlan ho vystrašeně přitiskla k sobě a pak ho položila opatrně na záda. Popadl se rukama za hlavu. Nemohl dýchat a svinul se do klubíčka.

Kahlan propadla panice. Opřela se dlaní o jeho rameno, když se k němu nakláněla. „Jdu pro Nissel. Půjdu tak rychle, jak to jen půjde."

Třásl se tak silně, že mohl pouze přikývnout.

Kahlan se rozběhla ke dveřím a otevřela je do ticha noci. Když zavírala dveře, viděla ve studeném vzduchu obláčky vlastního přerývaného dechu. Oči jí zaletěly na nízkou zídku. Světlo měsíce zalévalo její vršek stříbrem.

Slepice byly pryč.

Černý stín byl skrčen za zídkou a byl zticha.

Ve světle měsíce se trochu pohnul a bylo vidět krátký záblesk jeho lesklých zlatých očí.

Kapitola

sedmá

Černá bytost se napřímila a její drápy zaskřípěly na vršku nízké zídky. Zasmála se tichým zakdákáním, ze kterého Kahlan na pažích naskočila husí kůže až ke krku. Znehybněla a dech se jí zastavil v hrdle. V bledém světle měsíce se obrys postavy podobal černé skvrně. Po krátkém záblesku oči zmizely v černé noci.

Hlavou jí splašeně pádily myšlenky. Pokoušela se dát do souladu to, co věděla, s tím, co viděla. Chtěla utíkat, nemohla se ale rozhodnout, jakým směrem by se měla vydat. K Richardovi nebo pryč od něj?

I když neviděla oči té bytosti, mohla je cítit. Byly studené jako smrt. Z hrdla jí unikl téměř neslyšitelný vzlyk. Černý stín s kvílivým smíchem vyskočil na zídku.

Za jejími zády se s třeskem otevřely dveře domu duchů a narazily do zdi. Ve stejném okamžiku uslyšela řinčivý zvuk Meče pravdy taseného v zuřivosti. Černá bytost chňapla po Richardovi, její oči se ve světle měsíce opět zlatě zaleskly. Richard se natáhl, popadl ji za paži a prohodil ji otevřenými dveřmi dovnitř do domu. Pak za sebou dveře s třeskem zabouchl.

Z domu Kahlan uslyšela kvílivý smích a pak něco narazilo na dveře. Postavila se na nohy a vytáhla nůž. I přes dveře slyšela, jak hrot meče hvízdá vzduchem a jak nějaká těla narážejí do zdí. Slyšela pronikavé kvílení smíchu.

Kahlan se opřela ramenem o dveře a vkutálela se dovnitř. Když vyskakovala na nohy, zahlédla něco malého a černého, jak se k ní řítí. Sekla po tom nožem, ale netrefila se.

Opět to po ní skočilo, ale Richard do toho kopl a odhodil to zpět, až to vrazilo do zdi. Ve světle měsíce pronikajícího oknem se zaleskl Meč pravdy mířící na stín. Čepel však narazila pouze na zeď. Do vzduchu se vznesl gejzír úlomků z nepálených cihel a z omítky. Bytost se kvílivě zasmála.

Richard ji stáhl zpět ve stejném okamžiku, kdy kolem proletěla temná postava. Zachytila ji čepelí svého nože a narazila na něco tvrdého - bylo to tvrdé jako kost. Kolem obličeje se jí mihl ostrý dráp, za ním následoval meč, který však cíl minul.

Slyšela, jak je Richard zadýchán, a cítila, jak napjatě pátrá v temnotě. Stín přišel odnikud a srazil ho k zemi. V prachu se válela černá těla. Nedokázala rozeznat, kdo je Richard a kdo útočník. Pak se Richard vzchopil, zuřivě zavrčel a útočníka vyhodil ze dveří k zídce u domu. Okamžitě to vyskočilo na ni a zůstalo výhružně stát, oči se tomu v měsíčním světle blýskaly zlatem. Jak ustupovali, vyráželo to ze sebe ten strašný kdákavý smích. Pak to ztichlo a pozorovalo je, jak pozpátku odcházejí.

Vzduch náhle ožil svištěním šípů. Ve zlomku vteřiny jich asi tucet udeřil do černého těla. Ani jeden neminul. V dalším zlomku vteřiny následoval stejný počet šípů. Ta bytost se však neustále smála, stála na zídce a vypadala jako černý polštářek na jehly.

Kahlan překvapením otevřela ústa, když spatřila, jak si bytost vytrhla hrst šípů, které jí trčely z hrudi, zaprskala na ně svým kdákavým smíchem a bez hnutí je pozorovala. Nemohla pochopit, proč tam bytost jenom tak stojí. Do jejího černého těla se zabořil další mrak šípů, ale nevěnovala tomu žádnou pozornost, jen seskočila ze zídky na zem.

Dopředu vyběhla temná postava s oštěpem v ruce. Bytost vyskočila ze stínu zídky a vrhla se na běžící postavu. Lovec hodil oštěp. Černá bytost se mu s neuvěřitelnou hbitostí vyhnula na stranu a zuby zachytila oštěp ve vzduchu. Smála se, když rozkousla oštěp na dvě půlky. Lovec, který ho hodil, ustupoval. Zdálo se, že bytost o něj ztratila zájem a otočila se zpět, aby pozorovala jí a Richarda.

„Co to pro všechno na světě dělá?" zašeptal Richard. „Proč se to zastavilo? Proč se to na nás jenom dívá?"

S ledovým šokem si to uvědomila: „Je to screeling." Kahlan si to zašeptala spíše pro sebe než pro něj. „Ó, dobrotiví duchové, ochraňujte nás, je to screeling."

Drželi se s Richardem navzájem za ruce, když pozpátku odcházeli, a sledovali se přitom na screelinga.

„Jděte pryč!" vykřikla na lovce. „Jděte! Neutíkejte!"

Odpověděli další neúčinnou sprškou šípů.

„Tudy," řekl Richard, „mezi stavení, tam je tma."

„Richarde, ta bytost vidí lépe ve tmě než my na světle. Je z podsvětí."

Nespustil oči ze screelinga, který ve světle měsíce stál na volném prostranství. „Rozumím. Co můžeme udělat?"

Zavrtěla hlavou. „Já nevím, ale neutíkej, ani nezůstávej stát. To upoutává jeho pozornost. Myslím, že jediný způsob, jak ho zabít, je rozsekat ho na kousky."

Podíval se na ni a jeho oči ve světle měsíce vypadaly rozzlobeně. „Co si myslíš, že jsem se pokoušel udělat?"

Kahlan si prohlédla úzký průchod, do kterého vstupovali. „Možná bychom tudy nakonec mohli projít. Třeba zůstane tam a my mu unikneme. Když ne, tak ho alespoň odlákáme od ostatních."

Screeling je sledoval, jak pomalu odcházejí a pak se za nimi houpavě rozběhl a supěl zlomyslným smíchem.

„Nic není nikdy lehké," zamumlal Richard.

Ustupovali úzkým průchodem tvořeným hladkými omítnutými zdmi a screeling šel za nimi. Kahlan si povšimla malého hloučku lovců, který ho sledoval, a cítila bušení vlastního srdce.

„Chtěl jsem, abys zůstala v domě duchů. Proč jsi nezůstala v bezpečí?"

V jeho hlase rozeznala nádech zuřivosti pocházející z magie meče. Na ruce, kterou ho držela, pocítila něco mokrého a teplého. Podívala se tam a uviděla krev, která z jeho paže stékala na její ruku. „Protože tě miluji, ty velký bojovníku. Už nikdy nedělej něco podobného."

„Jestli se z toho dostaneme živí, tak si tě přehnu přes koleno."

Stále ustupovali klikatým průchodem. „Jestli se z toho dostaneme živí, tak ti do dovolím. Co je s tvou bolestí hlavy?"

Richard zavrtěl hlavou. „Nevím. V jednom okamžiku jsem sotva mohl dýchat a hned poté byla bolest pryč. Hned jak zmizela, ucítil jsem za dveřmi tu bytost."

„Je možné, že sis jen myslel, že ji cítíš, ale ve skutečnosti jsi ji slyšel."

„Nevím, je to možné. Byl to však velmi zvláštní pocit."

Zatáhla ho za rukáv do bočního průchodu, kde byla větší tma. Světlo měsíce dopadalo jen na horní část zdi po jejich levé straně. Trhlo s ní, když uviděla temnou postavu screelinga, jak poskakuje po měsícem osvětlené zdi jako nějaký obrovský černý brouk. Kahlan se musela nutit, aby se dokázala nadechnout.

„Jak to jen může dokázat?" zašeptal Richard.

Na to neměla odpověď. Za nimi se objevily pochodně. Lovci se k nim přibližovali ze všech stran a pokoušeli se útočníka obklíčit.

Richard se podíval kolem sebe. „Když se ti lidé k němu přiblíží, tak je zabije." Zastavili se v měsícem osvětleném průsečíku dvou průchodů. „Kahlan, to nemohu dopustit." Podíval se doprava ke skupině lovců, kteří přicházeli s pochodněmi. „Jdi k těm lidem a schovej se za ně."

„Richarde, já tě neopustím."

Postrčil ji. „Udělej, co ti říkám! A hned!"

Trhla sebou, když uslyšela tón jeho hlasu a mimovolně udělala krok dozadu. Richard nehybně stál ve světle měsíce, meč držel v obou rukou a jeho hrot opíral o zem. Podíval se na screelinga, který visel na zdi. Ten zavyl smíchem, jako kdyby náhle poznal postavu, která před ním stála.

Screeling se přestal drápy držet zdi a spadl dolů. Dopadl do tmy, až to žuchlo.

Kahlan s hrůzou pozorovala, jak Richard rozzuřeně zaťal zuby, když sledoval bestii, která se na něj řítila a přitom vykopávala obláčky prachu. Hrot meče zůstal na zemi.

To se nesmí stát, pomyslela si, nesmí. Teď, když je všechno konečně v pořádku. Ta bytost by ho mohla zabít. Opravdu by ho mohla zabít. Mohl by to být konec všeho. Tato myšlenka jí zastavila dech. Vražedné běsnění její zpovědnické magie se prodíralo na povrch. Její tělo se napjalo.

Screeling vyskočil a letěl vzduchem k Richardovi. Hrot meče vystřelil nahoru a nabodl černou postavu, která kolem sebe mlátila ostrými paťáty. Všimla si, že jí více jak půl metru meče vyčnívá ze zad a leskne se ve světle měsíce. Screeling opět zakvílel svým strašlivým smíchem. Drápy se sápal po meči a přitahoval se po čepeli blíž k Ri-

chardovi. Sám si uřízl několik drápy opatřených prstů, když svíral čepel a házel sebou kupředu. Richard se mečem mohutně ohnal, screeling z něj sklouzl a narazil do zdi.

Bez jakékoli přestávky po Richardovi opět skočil. Kahlan ucítila příval panické zlosti. Bez toho, aby si uvědomovala, co dělá, napřáhla paži a pěstí namířila směrem k bytosti, která se pokoušela zabít Richarda, muže, kterého milovala, jediného muže, kterého ve svém životě bude milovat.

Screeling byl už téměř u něj a meč dokončil svůj nový oblouk. Kahlan pocítila, jak v ní dusivým přívalem proudí síla. Uvolnila ji. Z její pěsti vyrazilo přízračné modré světlo, které rozervalo noc oslepujícím zábleskem světla.

Meč a blesk modrého světla narazily do screelinga ve stejném okamžiku. Screeling se rozprskl do sprškу bezkrevných černých cárů. Meč pravdy měl stejný účinek na živé tělo jako její modrý blesk.

Z úderu hromu, který doprovázel blesk, jí v náhlém tichu zvonilo v uších.

Přiběhla k Richardovi a hodila se mu kolem krku. On se zadýchán přihrbil. „Jsi v pořádku?"

Objal ji volnou rukou a přikývl. Dlouho ho k sobě tiskla. Mezitím je obklopili křičící lovci s pochodněmi. Richard zasunul meč zpět do pochvy a ve světle pochodní spatřila roztřepenou tržnou ránu na jeho nadloktí. Utrhla pás z rukávu jeho košile a ovázala jím krvácející ránu.

Rozhlédla se kolem po lovcích, každý z nich měl nasazený šíp nebo držel oštěp. „Jsou všichni v pořádku?"

Chandalen vystoupil do světla pochodní a promluvil ke Kahlan: „Věděl jsem, že nám přinesete potíže."

Nepřívětivě se mu zahleděla do obličeje, pak ale pouze poděkovala jemu a jeho mužům za to, že se pokoušeli pomoci.

„Kahlan, co to bylo? A co jsi to, pro všechno na světě, udělala?" Richard poklesával v kolenou.

Ovinula mu ruku kolem pasu. „Myslím, že tomu říkají screeling. A nejsem si úplně jistá, co jsem vlastně udělala."

„Screeling? Co to je?"

Ruce mu vylétly ke spánkům a prudce zavřel oči. Klesl na kolena. Kahlan nebyla schopná udržet jeho váhu. Savidlin, který stál vedle, se po něm napřáhl, ale dříve, než mu mohl dát paži kolem ramen, Richard upadl na obličej a vykřikl bolestí.

„Savidline, pomoz mi s ním nazpět do domu duchů a pošli někoho pro Nissel. A ať si pospíší."

Savidlin zavolal na jednoho ze svých mužů, aby zaběhl pro ranhojičku. S pomocí několika dalších Richarda zvedl. Procesí s pochodněmi se točilo na cestě zpět do domu duchů. Savidlin a muži nesoucí Richarda vešli dovnitř spolu s Kahlan. Položili Richarda k ohni a pod hlavu mu dali přikrývku. Savidlin poslal muže ven, ale sám zůstal.

Kahlan si klekla vedle Richarda a třesoucí se rukou mu sáhla na čelo. Bylo studené jako led a koupalo se v potu. Vypadal, že nemá daleko k bezvědomí. Zahryzla se do rtu a snažila se nerozplakat.

„Nissel ho dá do pořádku," řekl Savidlin, „uvidíš. Je to schopná ranhojička. Bude vědět, co dělat."

Kahlan dokázala jenom přikývnout. Richard nesouvisle mumlal a hlava se mu převalovala ze strany na stranu, jako kdyby hledal polohu, která by mu nezpůsobovala bolest.

Seděli beze slova, dokud jí Savidlin nepoložil otázku. „Matko zpovědnice, co jsi udělala? Jak jsi udělala blesk?"

„Nejsem si jistá, jak jsem ho udělala. Je to však součást magie zpovědnic. Říká se tomu Con Dar."

Savidlin si ji chvíli pozorně prohlížel, byl v podřepu a svýma šlachovitýma rukama si objímal kolena. „Nikdy jsem neviděl zpovědnici, která by byla schopná přivolat blesk." Podívala se na něj.

„Já sama o tom vím pouze pár dní."

„A co byla ta černá věc?"

„Myslím si, že to mohla být bytost z podsvětí."

„Z místa odkud předtím přišly stíny?"

Kahlan přikývla.

„Proč to přišlo právě teď?"

„Lituji, Savidline, na to nemám odpověď. Kdyby však přišlo něco dalšího, řekni lidem, ať od toho odcházejí krokem. Ne aby nehybně stáli nebo běželi. Jenom aby od toho šli pryč a přišli pro mě."

V tichosti přemýšlel nad tím, co mu řekla. Konečně dveře zavrzaly a otevřely se. Dovnitř vstoupila shrbená postava doprovázená dvěma muži s pochodněmi.

Kahlan vyskočila, přiběhla k ní a vzala ji za ruku. „Nissel, děkuji ti, že jsi přišla."

Nissel se usmála a poklepala ji po rameni. „Jak vypadá tvá paže, matko zpovědnice?"

„Díky tobě je vyléčená, Nissel. Ale s Richardem něco je. Má strašlivé bolesti hlavy."

Nissel se usmála. „Ano, mé dítě. Podíváme se na něj." Když Nissel poklekla u Richarda, jeden z mužů, co přišli s ní, jí podal plátěný vak. Věci ve vaku o sebe zacinkaly, když ho položila na zem. Řekla muži, aby s pochodní přešel na druhou stonu, aby lépe viděla. Sundala zakrvácený obvaz a palci roztáhla ránu. Nissel se podívala Richardovi do obličeje, jestli to cítí. Necítil nic.

„Když spí, tak jako první ošetřím tuto ránu."

Vyčistila ji a sešila. Kahlan a muži ji přitom mlčky pozorovali. Pochodeň syčela a prskala, osvětlovala vnitřek téměř prázdného domu duchů ostrým mihotavým světlem. Z police je sledovaly lebky předků.

Nissel si při práci občas něco pro sebe zamumlala. Poté, co ránu sešila, přiložila na ni obklad, který voněl po borovicové živici, a zabalila paži do čistého obvazu. Pak se začala hrabat ve vaku a řekla mužům, že mohou odejít. Když šel Savidlin kolem Kahlan, soucitně se dotkl jejího ramene a ujistil ji, že se na ně přijde ráno podívat.

Když muži odešli, Nissel přestala prohrabávat vak a podívala se na Kahlan. „Slyšela jsem, že si ho máš vzít." Kahlan přikývla. „Myslela jsem si, že nemůžeš milovat, protože jsi zpovědnice, že si ho tvá moc vezme, když budete dělat děti."

Kahlan se ponad Richarda usmála na starou ženu. „Richard je zvláštní. Má magii, která ho chrání před mou mocí." Oba Zeddovi přislíbili, že nikdy neodhalí pravdu - že to je jeho láska k ní, která ho chrání.

Nissel se usmála a její seschlá ruka se dotkla Kahlaniny paže. „Jsem tomu ráda, mé dítě." Opět se sklonila ke svému vaku a pak vytáhla několik malých zazátkovaných lahviček. „Má ty bolesti často?"

„Řekl mi, že někdy mívá pořádné bolesti, ale že teď jsou jiné. Bolest je větší a připadá mu, že se mu něco pokouší dostat ven z hlavy. Prý takové bolesti nikdy předtím neměl. Myslíš, že mu můžeš pomoci?"

„Uvidíme." Vytáhla uzávěry a zamávala lahvičkami jednou po druhé pod jeho nosem. Jedna z nich nakonec přivedla Richarda k vědomí. Nissel si k ní čichla sama, aby zjistila, co to je. Přikývla, něco si zamumlala a opět sáhla do vaku.

„Co se děje?" zasténal Richard.

Kahlan se sklonila a políbila ho na čelo. „Nissel s tvými bolestmi hlavy něco udělá. Tiše lež."

Richardova záda se zkřivila do oblouku, když bolestí zavřel oči. Přiložil si třesoucí se pěsti ke spánkům.

Ranhojička mu prsty zatlačila na bradu a donutila ho otevřít ústa. Druhou rukou mu do nich vsunula několik malých lístečků. „Řekni mu, aby žvýkal. Ať nepřestane žvýkat."

„Říká, abys žvýkal ty listy, pomohou ti."

Richard přikývl a začal žvýkat. Přitom se od mučivé bolesti překulil na stranu. Kahlan mu prsty sčesala vlasy dozadu. Cítila se bezmocná a přála si, aby toho pro něj mohla udělat více. Cítila hrůzu z toho, že ho vidí v bolestech.

Nissel nalila do velkého poháru tekutinu z koženého měchu a zamíchala do ní prášky z několika sklenic. Společně s Kahlan pomohla Richardovi, aby si sedl a vypil odvar. Když dopil, svalil se nazpět. Těžce dýchal, ale listy žvýkal dál.

Nissel se postavila. „Nápoj mu pomůže usnout." Kahlan vstala a Nissel jí podala malý váček. „Nech ho opět žvýkat to listí, když to bude potřebovat. Ulehčí jeho bolestem."

Kahlan se trochu shrbila, aby tolik nečněla nad starou ženou. „Nissel, ty víš, co mu je?"

Nissel vytáhla uzávěr z malé lahvičky, přivoněla k ní a pak ji přidržela Kahlan pod nosem. Voněla po šeříku a lékořici. „Duch," řekla prostě.

„Duch? Co tím myslíš?"

„Je to nemoc jeho ducha. Není to nemoc jeho krve nebo rovnováhy života, ani jeho podstaty, ale nemoc ducha."

Kahlan nechápala, co to všechno znamená, a ve skutečnosti to ani nechtěla vědět. „Bude v pořádku? Vyléčí ho ten odvar a listí?"

Nissel se usmála a poplácala Kahlan po paži. „Velmi ráda bych chtěla být u toho, až se budeš vdávat. Já se nevzdám. Když nebude účinkovat toto, jsou další věci, které se dají vyzkoušet."

Kahlan ji vzala za paži a šla s ní ke dveřím. „Děkuji ti, Nissel." Venku Kahlan uviděla Chandalena, jak stojí u nízké zídky. Několik jeho mužů postávalo ve tmě trochu dál. Prindin byl blízko, opíral se o dům duchů. Šla k němu. „Doprovodil bys, prosím, Nissel domů?"

„Samozřejmě." Uctivě vzal ranhojičku za paži a odvedl ji do noci.

Kahlan a Chandalen si dlouho navzájem hleděli do očí, pak šla k němu. „Vážím si toho, že nás strážíš se svými muži. Děkuji ti."

Bezvýrazně se na ni podíval. „Nestrážím vás, ale strážím před vámi naše lidi. Strážím je před tím, co přinesete příště."

Kahlan si odstranila smítko z ramene. „Tak či onak, když přijde něco jiného, nepokoušejte se to zabít sami. Nechci, aby zemřel kdokoli z Bahenního lidu. To zahrnuje i tebe. Když něco přijde, nesmíte stát bez pohybu nebo běžet. Když to uděláte, zabije vás to. Musíte kráčet. Přijďte za mnou. Nepokoušejte se s tím bojovat sami. Rozumíš?"

Stále se na sobě nedával znát žádné pohnutí. „Přivoláš další blesky?"

Chladně se na něj podívala. „Když budu muset." Přemýšlela, zda to může udělat, neměla totiž ani zdání, jak to dokázala. „Richardovi plnému zlosti není dobře. Je možné, že nebude moci s tebou a s tvými muži zítra střílet šípy."

Zatvářil se arogantně. „To jsem si myslel, že si bude vymýšlet výmluvu, aby z toho vycouval."

Kahlan se zhluboka nadechla přes zaťaté zuby. Neměla chuť zde stát a vyměňovat si urážky s tímto bláznem. Chtěla se vrátit dovnitř a být s Richardem. „Dobrou noc, Chandalene."

Richard ležel stále na zádech a žvýkal listy. Posadila se vedle něj, povzbuzená tím, že vypadal čilejší.

„Začíná mi to chutnat lépe."

Kahlan ho pohladila po čele. „Jak se cítíš?"

„Trochu lépe. Bolest přichází a odchází. Myslím, že ty listy mi pomáhají, ale točí se mi z nich hlava."

„Je lepší, když se točí, než když v ní buší?"

„Ano!" Položil jí ruku na paži a zavřel oči. „S kým jsi mluvila?"

„S tím bláznem Chandalenem. Stráží dům duchů. Myslí si, že můžeme přinést další potíže."

„Možná není až takový blázen. Nemyslím, že by ta bytost byla tady, kdybychom tady nebyli my. Jak jsi jí říkala?" „Screeling."

„A co to je screeling?"

„Nejsem si jistá. Nikdo, koho znám, nikdy žádného neviděl, slyšela jsem ale, jak je popisují. Údajně pocházejí z podsvětí."

Richard přestal žvýkat a otevřel oči, aby se na ni podíval. „Z podsvětí? Co všechno víš o těch screelinzích."

„Mnoho toho není." Svraštila čelo. „Viděl jsi někdy Zedda opilého?"

„Zedda? Nikdy. Nemá rád víno. Miluje pouze jídlo. Říká, že pití je na překážku myšlení, a že nic není důležitější než myšlení." Richard se usmál. „Říká, že čím hůř člověk myslí, tím lepší je v pití."

„Je tomu tak, že čarodějové dokáží nahnat pořádný strach, když jsou opilí. Jednou, ještě jako malá, jsem byla na hradě čarodějů a studovala jsem jazyky. Mají tam i jazykové knihy. Zkrátka a dobře jsem studovala a čtyři čarodějové společně četli knihu proroctví. Byla to kniha, kterou jsem nikdy předtím neviděla.

Skláněli se nad ní a pak z ní začali být pořádně rozrušení. Důvěrně mezi sebou rozmlouvali a poznala jsem, že mají strach. V tom okamžiku bylo pro mě mnohem zábavnější pozorovat čaroděje než studovat jazyky.

Všichni najednou zbělели jako sníh. Jako jeden vstali a zaklapli knihu. Vzpomínám si, že to bouchlo a já sebou trhla. Pak tam stáli a chvíli byli zticha. Potom jeden z nich odešel a vrátil se s láhví. Beze slova rozdal číše a naplnil je. Všichni je na jeden doušek vypili. Opět nalil a oni to udělali ještě jednou. Pak se posadili na stoličky kolem stolu, na kterém ležela ta velká kniha, a pokračovali v pití, dokud nebyla láhev prázdná. V té době už byli pěkně opilí. Smáli se a zpívali. Zdálo se mi to ohromně zajímavé. Nikdy jsem nic podobného neviděla.

Konečně si všimli, že se na ně dívám a zavolali mě k sobě. Nechtělo se mi, ale byli to čarodějové a já jsem je docela dobře znala, takže jsem se nebála a šla k nim. Jeden si mě posadil na koleno a zeptal se, jestli si nechci s nimi zazpívat. Řekla jsem jim, že neznám píseň, kterou zpívají. Podívali se jeden na druhého a pak mě tu píseň začali učit."

„Takže ty si ji pamatuješ?"

Kahlan přikývla: „Ano, tu písničku jsem nikdy nezapomněla. Zazpívám ti ji." Trochu se upravila a spustila:

Screelingové už jsou volní, Strážce svět chce dobýt,
zabijáci přišli jeho, kůži tvou ti sedřít,
zlaté oči budou vidět, kam to zkoušíš běžet,
screelingové dostanou tě, smíchy budou ječet.

Odcházej jen hezky zvolna, jinak trhán budeš,
vyrvou srdce, smát se budou, jak se pěkně chvěješ,
zlaté oči uvidí tě, kde to zkoušíš stát,
screelingové dostanou tě, Strážce bude rád.

Na kousky je musíš sekat, rubat velmi hbitě,
smíchy jinak budou kvílet, hned jak dostanou tě.
Když tě screeling nedostane, Strážce, ten se nedá,
napřáhne a dotkne se tě smrti ruka bledá.

Podřídí si tvoji mysl a duši tvou popadne,

tvoje tělo bez života mezi mrtvé propadne,
Strážci budeš mrtvým sluhou až na věky věků,
zločinem je to, že žiješ, mrtvou chce mít řeku.

Screelingové snad tě chytnou, mluví slova jasně,
kdyby se to nepovedlo, Strážce si tě zhasne.
Pouze dítě krve čisté života je ochránce,
znak na sobě nosit musí; je kamínkem v rybníce.

Richard se na ni upřeně zahleděl, když skončila. „Ta píseň je docela strašidelná na to, aby ji učili dítě." Pak začal opět žvýkat listy.

Kahlan si povzdychla a přikývla. „Té noci jsem měla strašlivé noční můry. Matka přišla do pokoje a sedla si ke mně na postel. Objala mě a zeptala se, o čem jsou ty špatné sny. Tak jsem jí zazpívala, co mě naučili čarodějové. Lehla si ke mně do postele a zůstala se mnou celou noc.

Druhý den zašla za čaroději. Nikdy jsem se nedověděla, co jim udělala nebo řekla, ale když ji několik dalších měsíců viděli přicházet, obrátili se a odspěchali pryč. A ještě dosti dlouhou dobu se mi vyhýbali, jako kdybych byla samotná smrt."

Richard si vzal další list z malého váčku a vložil si ho do úst. „Screelingy posílá Strážce? Strážce podsvětí?"

„Tak to říká píseň. A je to zřejmě pravda. Jak by mohlo něco z tohoto světa mít v sobě takové množství šípů a jenom se tomu smát?"

Richard se v tichu na chvíli zamyslel. „Co má znamenat 'kamínek v rybníce'?"

Kahlan pokrčila rameny. „Ani předtím, ani potom jsem o tom nikdy neslyšela."

„A co ten modrý blesk? Jak jsi to udělala?"

„Má to něco společného s Con Darem. Už jsem to jednou udělala. Tehdy to na mě přišlo poprvé." Při té vzpomínce se zhluboka nadechla. „Tehdy jsem si myslela, že jsi mrtev. Nikdy předtím jsem Con Dar nepocítila, teď mám však pocit, že tam uvnitř neustále je. Stejně v sobě cítím magii zpovědnic. Ty dvě věci jsou nějakým způsobem propojeny. Musela jsem to probudit. Myslím si, že je to ta věc, před kte-

rou mě Adie varovala, když jsme byli u ní. Richarde, nevím ale, jak jsem to udělala."

Richard se usmál. „Ty mě nikdy nepřestaneš udivovat. Kdybych já právě zjistil, že mohu přivolávat blesky, nemyslím si, že bych zde jenom tak klidně seděl."

„Tak tedy nezapomínej na to, čeho všeho jsem schopná," varovala ho, „když na tebe jenom jednou zamrká nějaké hezké děvče."

Vzal ji za ruku. „Neexistují žádná další hezká děvčata." Prsty její druhé ruky mu pročísly vlasy. „Mohu pro tebe ještě něco udělat?"

„Ano," zašeptal. „Lehni si vedle mě. Chci, abys mi byla nablízku. Obávám se, že se už nevzbudím a chci být u tebe."

„Probudíš se," slíbila mu to z celého srdce.

Vyndala další přikrývku a přetáhla ji přes ně oba. Přitulila se k němu, položila mu hlavu na rameno, objala ho a snažila se nedělat si starosti z toho, co řekl.

Kapitola osmá

Když se probudila, cítila na zádech jeho teplé tělo. Kolem okrajů dveří proudilo dovnitř světlo. Posadila se, vytřela spánek z očí a podívala se dolů na Richarda.

Ležel na zádech, upřeně se díval na strop a dýchal pomalu a mělce. Usmála se nad důvěrně známou radostí z toho, že vidí jeho obličej. Byl tak hezký, až ji z toho rozbolelo srdce.

Náhlé uvědomění s ní trhlo. Teď už věděla, co jí na něm připadalo tak známé. Richard vypadal jako Darken Rahl. Nebyl to stejný druh neskutečné dokonalosti - bezchybně hladké, souvislé linie jeho rysů, které byly až příliš dokonalé a podobaly se spíše soše - rysy byly ostřeji řezané, drsnější a byly reálnější.

Než porazili Darkena Rahla, tehdy, kdy se jim kouzelnice Šota zjevila v podobě Richardovy matky, Kahlan viděla její podobu v Richardových očích a ústech. Bylo to, jako kdyby měl Richard obličej Darkena Rahla s některými rysy jeho matky, které ho dělaly lepším, než byla Rahlova nelítostná dokonalost. Rahl měl vlasy jemné, rovné a plavé, zatímco Richardovy vlasy byly hrubší a tmavé. A Richardovy oči byly šedivé, zatímco Rahl je měl modré. Oboje však měly v sobě stejnou pronikavou sílu - stejný druh pohledu dravce. Byl to pohled, který by mohl krájet ocel.

I když nevěděla, jak je to možné, tušila, že Richard má rahlovskou krev. Darken Rahl však byl z D'Hary a Richard ze Západozemí, větší vzdálenost už mezi nimi nemohla být. Nakonec se přiklonila k názoru, že zde musel být nějaký vztah v dávné minulosti.

Richard se ještě stále díval do stropu. Položila mu ruku na rameno: „Co dělá hlava?"

Richardem pořádně trhlo. Podíval se kolem sebe a zamžoural na ni. Pak si promnul oči. „Co? Spal jsem. Co jsi říkala?"

Kahlan svraštila čelo. „Nespal jsi."

„Ale ano, spal."

Kahlan pocítila záchvěv obavy. „Oči jsi měl otevřené. Dívala jsem se na tebe." Nedodala, že pokud je jí známo, tak s otevřenýma očima spí pouze čarodějové.

„Opravdu?" Podíval se kolem sebe. „Kde jsou ty listy?"

„Tady. Stále tě to bolí?"

„Ano." Posadil se. „Ale bylo to už horší." Vložil si několik listů do úst a prsty si pročísl vlasy. „Alespoň, že mohu mluvit," usmál se na ni, „a dokážu se usmívat bez toho, abych měl pocit, že se mi obličej rozsype."

„Možná bys dnes neměl jít střílet, když se necítíš dobře."

„Savidlin řekl, že z toho nemohu vycouvat. Nezklamu ho. Kromě toho chci vidět ten luk, co mi udělal. Už je to... tedy, ani si nepamatuji, jak je to dlouho, co jsem naposled střílel z luku."

Poskládali přikrývky a šli vyhledat Savidlina. Nalezli ho doma, jak poslouchá Siddina, který vyprávěl, jaké to bylo létat na dračici. Savidlin měl velmi rád různé příběhy. Přestože mu je vyprávěl malý chlapec, naslouchal se stejným zájmem, jako by šlo o vyprávění lovce vracejícího se z výpravy. Kahlan s hrdostí zjistila, že vyprávění maléhо klučiny bylo pozoruhodně přesné a bez jakýchkoliv smyšlených příkras.

Siddin chtěl vědět, zda by nemohl mít draka jako domácí zvíře. Savidlin mu řekl, že rudý drak není domácím zvířetem, ale že to je přítel jejich lidu. Řekl mu, aby si našel rudou slepici, tu že může mít.

Weselan vařila v kotlíku nějakou kaši, do které vmíchala vejce. Nabídla Richardovi a Kahlan, aby se k nim připojili, a když se posadili na kůži na podlaze, podala každému misku. K tomu jim dala placky tavového chleba, který po přeložení budou používat jako lžíci.

Richard poprosil Kahlan, ať se zeptá Savidlina, jestli nemá nějaký vrták. Savidlin se naklonil dozadu, z váčku pod lavicí vytáhl tenkou hůlku a podal ji Richardovi. Richard vyndal dračí zub, chtěl si jej provrtat, aby jej mohl nosit na krku. Richard uchopil hůlku a obracel ji v

prstech se zmateným výrazem, pak ji přiložil ke spodku zubu a zkusmo s ní bezvýsledně zavrtěl.

Savidlin se zasmál. „Chceš do toho udělat díru?" Richard přikývl a Savidlin nastavil ruku. „Dej mi to. Ukážu ti, jak se to dělá."

Savidlin nejprve špičkou nože vyvrtal malý důlek, začátek dírky, pak si sedl na podlahu a dal si zub mezi nohy. Do dírky vložil několik zrníček písku a pak tam dal hůlku. Plivl si do dlaní a pak v nich rychle vrtěl hůlkou sem a tam. Občas se zastavil, aby do dírky vhodil dalších několik zrníček písku a vetřel do ní trochu slin. Za chvíli provrtal zub naskrz. Nožem začistil otřepky z místa, kde na druhé straně zubu vyjel vrták. Pak zub zvedl do výše, zašklebil se a ukázal dírku. Richard se zasmál a poděkoval mu, když si navlékal zub na koženou šňůrku. Pověsil si ji kolem krku vedle píšťalky Ptačího muže a Agielu mordsithy.

Už měl docela pěknou sbírku. Některé kousky z ní se však Kahlan nelíbily.

Savidlin vytřel misku na kaši kouskem tavového chleba a zeptal se: „Je tvá hlava v pořádku?"

„Je to lepší, ale ještě stále mě pořádně bolí. Listy Nissel mi pomáhají. Stydím se, že mě museli včera večer odnést."

Savidlin se zasmál. „Jednou jsem měl ošklivou ránu, byla tady." Ukázal na okrouhlou jizvu na svém boku. „Domů mě odnesly ženy." Naklonil se blíž a povytáhl obočí. „Ženy!" Weselan po něm hodila nesouhlasným pohledem. Ostentativně si pohledu nevšímal. „Když mí muži zjistili, že mě domů odnesly ženy, měli z toho velkou legraci." Vložil si poslední kousek tavového chleba do úst a chvíli žvýkal. „Když jsem jim pak řekl, které ženy mě nesly domů, přestali se smát a chtěli vědět, jak si zařídit takovou ránu jako já, aby je tyto ženy také odnesly domů."

„Savidline!" Weselan ho plísnila pohoršeným tónem. Otočila se k nim. „Kdyby už tu jednu ránu neměl, udělala bych mu ji sama a pořádně."

„Takže jak jsi přišel k té ráně?" zeptal se Richard.

Savidlin pokrčil rameny. „Tak, jak jsem to řekl mým mužům, bylo to lehké. Stačí stát jako překvapený králík, zatímco narušitel tebou prožene oštěp."

„A jak to, že tě nezabil?"

„Protože jsem ho zasáhl několika desetikrokovými šípy." Ukázal si na hrdlo. „Sem."

„Co je to desetikrokový šíp?"

Savidlin sáhl na stranu a vytáhl ze svého toulce ostře zašpičatělý šíp s ozubcem. „Jeden z těchto. Vidíš tu temnou skvrnu? To je jed. Desetikrokový jed. Když tě píchne, máš ještě deset kroků a pak jsi mrtvý." Zasmál se. „Mí muži se rozhodli vymyslet jiný způsob, jak přimět ženy, aby je nosily."

Weselan se naklonila a nacpala zbytek svého chleba manželovi do úst. Otočila se ke Kahlan. „Muži rádi vyprávějí ty nejhroznější příběhy." Náhle se stydlivě usmála. „Já jsem si ale o něj dělala starosti. Věděla jsem, že je v pořádku, až když přišel a udělal mi Siddina. Pak jsem si už starosti nedělala."

Kahlan si uvědomila, že překládá bez toho, aby si uvědomovala význam slov. Cítila, jak jí hoří uši. Místo toho, aby se podívala na Richarda, s velkou pozorností jedla svou kaši. Byla ráda tomu, že jí vlasy zakrývaly alespoň ty uši.

Savidlin se na Richarda podíval pohledem zneužívaného muže. „Zjistíš, že ženy rovněž rády vyprávějí příběhy."

Kahlan se zoufale snažila vymyslet nový směr pro jejich rozhovor. Nemohla ale na nic přijít. Díky bohu se to podařilo Savidlinovi, který si poposedl a podíval se ven z dveří.

„Za chvíli bude čas, abychom šli."

„Jak poznáš, kdy máme jít?"

Savidlin pokrčil rameny. „Jsem tady já, jsi tady ty, někteří z mužů jsou rovněž tady. Když tady budou všichni, bude čas, abychom šli."

Savidlin odešel do rohu a vzal luk, který byl delší než ten, který ho Kahlan viděla používat předtím. Byl delší, protože byl pro Richarda. Savidlin si pomáhal nohou, aby natáhl na luk tětivu.

Richard měl na obličeji široký úsměv. Řekl Savidlinovi, že to je nejhezčí luk, který v životě viděl. Savidlin zazářil hrdostí a podal mu toulec plný šípů.

Richard vyzkoušel sílu tahu luku. „Jak jsi věděl, jak silný udělat tah? Je tak akorát."

Savidlin ukázal na svou bradu. „Připomněl jsem si, jak silná byla tvá úcta k mé síle, když jsme se setkali poprvé. Pro mě je příliš těžký, odhadl jsem, že pro tebe bude vhodný."

Kahlan se postavila vedle Richarda. „Jsi si jistý, že chceš jít? Co dělá tvá hlava?"

„Je to strašné. Mám však listy, které mi trochu pomohou. Myslím si, že budu v pořádku. Savidlin se na to těší a já ho nechci zklamat."

Rukou mu promasírovala rameno. „Neměla bych jít s vámi?"

Richard ji políbil na čelo. „Nemyslím si, že budu potřebovat, aby mi někdo překládal a říkal, jak drtivě budu poražen. Nemyslím si, že bych chtěl dát Chandalenovým lidem jakoukoli záminku, aby mě pokořili ještě více, než to už teď mají v úmyslu."

„Zedd mi řekl, že jsi docela dobrý. Ve skutečnosti mi řekl, že jsi lepší než dobrý."

Richard se úkradkem podíval na Savidlina, který natahoval tětivu na svůj luk. „Už je to dlouho, co jsem naposled střílel z luku. Vsadil bych se, že se mi Zedd pouze snažil dělat potíže."

Ukradla mu polibek, zatímco Savidlin skončil a vyšel za ním ze dveří. Kahlan se opřela o zárubeň dveří a když se dívala, jak odcházejí, ještě cítila jeho rty na svých.

Chandalen zvedl nehybný obličej od prohlídky jednoho ze svých šípů. Prindin a Tossidin po něm hodili uličnickými úsměvy, oni se na to těšili. Richard se rozhlédl kolem sebe a pohlédl do očí všem mužům, kolem kterých šel. Zařadili se za něj. Byl téměř o hlavu vyšší, než kdokoli z nich. Vypadali jako houf dětí, který jde za dospělým. Tyto děti však měly jedovaté šípy a některé z nich neměly Richarda v lásce. Najednou se jí to přestalo líbit.

Weselan stála vedle ní a dívala se, jak muži odcházejí. „Savidlin mě ujistil, že bude Richardovi chránit záda. Nedělej si starosti. Chandalen by stejně neudělal žádnou hloupost."

„Dělám si starosti z toho, co Chandalen za hloupost považuje."

Weselan si utřela ruce do hadru a otočila se, aby se pozorným okem podívala na Siddina, který chtěl ven. Teď seděl a píchal prstem do země. Vypadal sklíčeně, protože mu matka řekla, že si přeje, aby zůstal uvnitř. Weselan nad ním dlouho stála a dívala se na něj. Vzhlédl k ní, bradu měl přitom opřenou o dlaň. Plácla ho jemně hadrem.

„Jdi si ven hrát." Weselan si povzdychla, když radostně zaječel a vyřítil ze dveří. „Děti nevědí, jak je život vzácný. Nebo jak je křehký."

„Možná si právě proto všichni přejeme být opět dětmi."

Weselan přikývla. „Možná to je kvůli tomu." Na jejím hnědém obličeji se objevil hezký úsměv a černé oči jí zajiskřily. „Jakou barvu bys chtěla mít na sobě, až se budeš vdávat za svého muže?"

Kahlan si oběma rukama přehodila dlouhé vlasy na záda a na chvíli se zamyslela. Z jejího nitra vytryskl na povrch úsměv. „Richard má v oblibě modrou barvu."

Weselan si propletla prsty. „Ach, pak by to tedy bylo v pořádku. Mám něco takového. Schovávala jsem si to pro zvláštní příležitost."

Vešla do malé ložnice a vrátila se s balíčkem. Posadila se na lavici vedle Kahlan a opatrně ho v jejím klíně rozbalila. Látka byla jemně tkaná a sytě modrá. Pokrývaly ji obrázky bleděmodrých květů. Kahlan si pomyslela, že z ní jistě budou úžasné šaty.

Vyzkoušela si látku mezi palcem a ukazováčkem. „Je nádherná. Kde jsi ji sehnala?"

„Vyměnila jsem ji." Máchla rukou nad hlavou. „S lidmi ze severu. Jim se zase líbí misky, které dělám."

Když se Kahlan podívala na látku, poznala, že je dokonalá. Weselan musela vyrobit hodně misek, aby ji získala. „Weselan, nemyslím si, že mám právo ji použít. Těžce ses napracovala, abys ji získala. Patří tobě."

Weselan pozvedla modrou látku za rohy a kriticky si ji prohlížela. „Nesmysl. Vy dva jste přišli a naučili jste náš lid dělat střechy, kterými neteče. Zachránili jste Savidlina před těmi stínovými bytostmi, přitom jste nás zbavili toho starého blázna a tak jste umožnili Savidlinovi stát se jedním ze šesti stařešinů. Nikdy předtím nebyl tak šťastný. Když nám unesli Siddina, vy jste ho našli a přivedli jste nám ho zpět.

Zničili jste člověka, který by nás zotročil. Vy dva jste ochránci našeho lidu. Co je ve srovnání s tím kousek látky?

Budu pyšná, že matka zpovědnice celého Středozemí se bude vdávat v šatech, které udělám já, prostá žena. A budu je dělat pro tebe, přítelkyně moje, která jsi přišla z těch dalekých krajů, odkud pocházejí všechny ty skvělé věci, jež si ani nedokážu představit. Ty mi tím ale nic nebereš, ty mi něco dáváš."

Kahlan vyhrkly slzy do očí a její spodní ret se zachvěl. „Weselan, ty si nedokážeš představit radost, kterou jsi mi udělala. Když je někdo zpovědnicí, znamená to, že z ní všichni mají strach. Celý život se mě lidé báli a vyhýbali se mi. Nikdo se ke mně nikdy nechoval jako k ženě, ale jako ke zpovědnici. Nikdo před Richardem se na mě nedíval jako na člověka. Žádná žena před tebou mě nikdy neuvítala ve svém domě. Žádná žena mi nikdy nedovolila, abych vzala do náruče její dítě." Setřela si několik slz. „Budou to ty nejhezčí šaty, které kdy budu nosit, šaty, kterých si budu nejvíc cenit. Budu je nosit a budu pyšná, že je pro mě ušila má přítelkyně."

Weselan se na ni nejistě podívala. „Když tě v těch šatech uvidí tvůj muž, udělá ti dítě, abys měla vlastní."

Kahlan se smála a plakala najednou a objala ji. Nikdy se neodvažovala snít, že by sejí něco takového mohlo někdy v životě stát, že by se k ní někdo choval jinak než jako ke zpovědnici.

Kahlan a Weselan strávily větší část dopoledne tím, že začaly dělat na šatech. Zdálo se, že Weselan je z toho, že bude šít šaty, vzrušená stejně, jak je Kahlan vzrušená z toho, že je bude nosit. Švadleny v Aydindrilu nebyly lepší než Weselan se svými tenkými kostěnými jehlami. Dohodly se na jednoduchém střihu, který se do jisté míry podobal kytlici.

Lehce poobědvaly slepičí vývar s tavovým chlebem. Weselan řekla, že na šatech začne pracovat později a zeptala se Kahlan, co chce dělat odpoledne. Kahlan jí řekla, že by si opravdu přála něco uvařit.

Kahlan nikdy nejedla maso, když tady předtím byla jako zpovědnice, protože věděla, že Bahenní lid jí lidské maso, že pojídá své nepřátele, aby získal jejich vědomosti. Nechtěla je urazit a tak se vždy vymlouvala nato, že nejí maso. Navíc Richard se včera večer choval

divně, když mu podala maso, takže Kahlan uvítala, když Weselan navrhla bezmasý guláš.

Ženy nakrájely tavu, nějaké další narezavěle zbarvené kořeny, které Kahlan neznala, a papriky a přidaly boby a trochu kuru ořechů. Pak do velkého železného kotle, který visel nad malým ohněm v rohovém kuchyňském ohništi, přidaly zelenou fazolku a sušené houby. Weselan dala do ohně několik kusů tvrdého dřeva a řekla Kahlan, že se muži pravděpodobně nevrátí před setměním. Navrhla, aby šly na náves a k ostatním ženám a v pecích napekly tavový chléb.

Ráda," řekla Kahlan.

„Promluvíme si s nimi o svatbě. Svatby jsou vždy dobrým námětem pro rozhovor." Usmála se. „Obzvlášť tehdy, když u toho nejsou žádní muži."

Kahlan byla šťastná, když zjistila, že teď s ní mladé ženy mluví. V minulosti byly vždy příliš bázlivé. Starší ženy chtěly mluvit o svatbě, mladší o dalekých krajích. Chtěly vědět, zda je to skutečně pravda, že muži poslouchají její rozkazy, a že dělají to, co jim ona řekne.

Měly vytřeštěné oči, když jim Kahlan řekla o Ústřední radě a o tom, jak chrání zájmy národů, jakým je i Bahenní lid, před hrozbou napadení silnějšími zeměmi, aby Bahenní lid a lidé v jiných malých společenstvích mohli žít tak, jak si přejí. Vysvětlovala jim, že i když může rozkazovat lidem, že to dělá pouze proto, že slouží všem lidem. Když se zeptaly, zda velí armádám mužů ve válce, Kahlan jim řekla, že tomu tak není; že ona se pokouší pomáhat různým zemím spolupracovat právě proto, aby k válčení nedocházelo. Chtěly vědět, kolik má sluhů a kolik druhů skvostných oděvů. Otázky začaly znervózňovat starší ženy a Kahlan začaly přivádět k zoufalství.

Hodila kus těsta na vál a do vzduchu vystoupil obláček mouky. Podívala se mladším ženám do očí.

„Nejhezčí šaty, které v životě budu mít, jsou šaty, které mi šije Weselan. Je to proto, že je šije z přátelství a ne proto, že jsem jí to přikázala. Žádný majetek se nedá srovnávat s přátelstvím. Já bych se vzdala všeho, co mám, žila bych v hadrech a vyhrabávala kořínky, jenom abych měla alespoň jednu přítelkyni."

Zdálo se, že to utišilo mladé ženy a uklidnilo ty starší. Klábosení se vrátilo k svatbě a Kahlan byla šťastná, že tomu tak je. Pokoušela se do něj nezapojovat a nechala starší ženy, aby vedly rozhovor.

*****

Odpoledne se už chýlilo ke konci, když si Kahlan všimla nějakého rozruchu na druhé straně volného prostranství. Uviděla Richardovu vysokou postavu, jak dlouhými kroky kráčí k domu Savidlina a Weselan. Už z dálky na něm zpozorovala, že se zlobí. V patách měl houf lovců, kteří místy poklusávali, aby mu stačili.

Kahlan si otřela zamoučené ruce o ručník a hodila ho na stůl. Pak sestoupila z prkenné podlahy přístřešku a běžela celou vzdálenost k mužům. Doběhla k nim, když vcházeli do širokého průchodu.

Prodírala se mezi lovci, až konečně doběhla Richarda, který už byl u dveří Savidlinova domu. Hned za ním byl Chandalen a také Savidlin. Chandalen měl na rameni krev a ránu měl přikrytou něčím, co vypadalo jako bláto. Vypadal, že má náladu na kousání kamenů.

Popadla Richarda za rukáv. Rychle se otočil a jeho rozezlený výraz se trochu zklidnil, když viděl, že to je ona. Sundal ruku z jílce meče.

„Richarde, co se stalo?"

Zlostně si prohlížel lovce kolem sebe, nejvíce Chandalena, pak se jeho pohled opět stočil k ní. „Potřebuji, abys překládala.

Měli jsme dnes odpoledne malé 'dobrodružství'. Nebyl jsem jím schopen vysvětlit, co se stalo."

„Chci vědět, jak se mohl odvážit a pokusit se mě zabít!" skočil Chandalen Richardovi do řeči.

„O čem to mluví? Chce vědět, proč ses ho pokusil zabít."

„Zabít ho? Zachránil jsem tomu hlupákovi život. Neptej se mě proč! Měl jsem ho nechat, aby ho zabili. Příště to udělám!" Prsty si pročísl vlasy. „Ta hlava mě zabíjí."

Chandalen rozzlobeně ukázal na ránu, která byla vysoko na jeho rameni. „Ty jsi to udělal úmyslně! Viděl jsem tě střílet! To nemohla být náhoda!"

Richard rozhodil rukama do vzduchu. „Idiote!" řekl do nebe. Pak se jeho zlostný pohled zavrtal dolů do Chandalenových zuřivých očí. „Ano, viděl jsi mě střílet. Máš nějaké pochybnosti, že kdybych tě chtěl zabít, tak bys teď už nedýchal? Přirozeně, že jsem to udělal úmyslně! Byl to jediný způsob, jak tě zachránit." Napřáhl se přes její rameno, až měl ruku blízko u jeho obličeje a mezi ukazováčkem a palcem měl mezeru širokou necelé dva centimetry. „Měl jsem pouze takový prostor! Víc ho nebylo! Kdybych ho nevyužil, tak bys byl mrtev!"

Co tím myslíš?" dotazoval se Chandalen.

Kahlan mu položila ruku na rameno. „Richarde, uklidni se a řekni nám pořádně, co se stalo."

„Nerozuměl mi. Nikdo z nich mi nerozuměl. Nebyl jsem jim to schopen vysvětlit." Bezmocně se na ni podíval. „Dnes jsem zabil člověka."

„Co!" zašeptala. „Ty jsi zabil jednoho z Chandalenových mužů?"

„Ne! Kvůli tomu nejsou rozzlobení, jsou rádi, že jsem ho zabil. Zachraňoval jsem Chandalenovi život! Oni si však myslí..."

Ovládla se. „Tak se uklidni. Já jim tvá slova vysvětlím."

Richard přikývl a promnul si oči dlaněmi. Díval se na zem, když si oběma rukama pročísl vlasy a pak opět hlavu zvedl. „Chandalene, já to vysvětlím pouze jednou. Když si to nedokážeš vtlouct do té své tvrdé palice, pak budeme stát proti sobě na opačných koncích vesnice a střílet na sebe šípy, dokud jeden z nás nepadne. Já ale budu potřebovat pouze jeden šíp."

Chandalen povytáhl obočí a zkřížil své svalnaté paže na prsou. „Tak vysvětluj."

Richard se zhluboka nadechl. „Stál si daleko. Nevím jak, ale věděl jsem, že za tebou někdo je. Rychle jsem se otočil. Všechno, co jsem z něj viděl, bylo asi tolik." Popadl Kahlan za ramena a otočil ji, aby byla k Chandalenovi obličejem. Držel ji za ramena a skrčil se za ní. „Asi takto. Viděl jsem z něj pouze vršek jeho hlavy. On už měl oštěp připraven. Ještě vteřinu a zezadu by tě jím proklál. Měl jsem pouze jedinou možnost, jak mu zabránit, aby tě nezabil. Jednu jedinou možnost. Neviděl jsem z něj dost a z místa, kde jsem stál, jsem nemohl střílet na nic jiného než na špičku jeho hlavy.

Vrch jeho čela se skláněl dozadu. Kdybych ho zasáhl příliš vysoko, šíp by se odrazil a on by tě byl zabil. Jediný způsob, jak ho zastavit, jak ho zabít, byl ten, že šíp ti seshora škrábne rameno."

Opět ukázal ukazováček a palec od sebe na necelé dva centimetry. Měl jsem pouze tento prostor. Kdyby šíp letěl o tolik výše, aby tě neškrábl, on by zůstal naživu a ty bys byl mrtev. Věděl jsem, že Savidlinův šíp s hrotem může projít trochou tvého masa a umožní mi ho zabít. Na nic jiného nezbýval čas, musel jsem okamžitě střílet. Myslím si, že tucet stehů je malá cena, kterou zaplatíš za svůj život."

Chandalenovy oči vypadaly méně jistě. „Jak mám vědět, že mluvíš pravdu?"

Richard zavrtěl hlavou a něco zamumlal. Najednou ho něco napadlo. Jednomu z Chandalenových mužů vytrhl plátěný pytel. Strčil do něj ruku a vytáhl odříznutou lidskou hlavu, držel ji za rozcuchané a krví slepené vlasy.

Kahlan vyjekla. Když se odvracela, tak si dlaní přikryla ústa. Přesto zahlédla šíp, který trčel z prostředku čela. Hrot šípu vyčníval z temene.

Richard podržel hlavu za Chandalenovým ramenem a opeřený konec šípu mu položil vedle rány na rameno.

„Viděl jsem pouze toto. Kdyby tomu tak nebylo, kdyby stál více vzpřímeně a já jsem se šípem trefil tady, tak by se tě nedotkl."

Lovci začali přikyvovat a šeptali si mezi sebou. Chandalen se podíval dolů na šíp ležící na jeho rameni a pak opět na hlavu. Chvíli se nad tím zamýšlel, pak spustil ruce, vzal hlavu a nacpal ji zpátky do pytle.

„Už mě předtím sešívali. Pár dalších stehů mi příliš neublíží. Budu tvá slova považovat za pravdivá. Pro tentokrát."

Richard si založil ruce v bok, když pozoroval Chandalena a jeho muže odcházet. „Není zač," zavolal za nimi.

To Kahlan nepřeložila. „Na co mají tu hlavu?"

„Neptej se mě. To nebyl můj nápad. A nechtěj vědět, co udělali se zbytkem těla."

„Richarde, mě to připadá jako riskantní výstřel. Jak daleko jsi byl, když jsi střílel ten šíp?"

Z hlasu se mu ztratila zlost. „Nebylo to vůbec riskantní, to mi věř. A daleko jsem byl přinejmenším na sto kroků."

„Ty dokážeš vystřelit šíp tak přesně na sto kroků?"

Povzdychl si. „Obávám se, že bych to dokázal i na dvojnásobek vzdálenosti nebo i na její trojnásobek." Podíval se dolů na krev na svých rukou. „Musím si to jít smýt. Kahlan, asi za dvě minuty mi vybuchne hlava. Musím si sednout. Mohla bys, prosím, zajít pro Nissel? To, že jsem řval na toho idiota, byla jediná věc, která mě držela na nohou."

Položila mu ruku na paži. „Samozřejmě. Jdi dovnitř a já pro ni zajdu."

„Myslím si, že Savidlin se na mě rovněž zlobí. Řekni mu, prosím, že mi je líto, že jsem vystřílel tolik jeho šípů."

Když Richard vešel dovnitř, zachmuřila se a zavřela dveře. Savidlin vypadal, že chce na ni promluvit. Vzala ho za paži. „Richard potřebuje Nissel. Pojď se mnou a řekni mi, co se stalo."

Savidlin hodil přes rameno pohledem na dveře svého domu, když spěchali pryč. „Zdá se, že Richard plný zlosti se chová podle svého jména."

„Je rozrušený, neboť zabil člověka. To není něco, s čím se žije lehce."

„On ti neřekl celý příběh. Bylo toho ještě více."

„Tak mi to řekni."

Podíval se na ni s vážným výrazem. „Stříleli jsme a Chandalen byl rozzloben Richardovými výstřely. Řekl, že Richard je démon, odešel stranou a ve vysoké trávě tam stál sám. My ostatní jsme stáli na druhé straně a dívali se, jak Richard střílí. Věci, které dělal, se zdály nemožné. Nasadil šíp na tětivu. Najednou se rychle otočil k Chandalenovi a dříve, než jsme stačili vykřiknout, Richard vystřelil šíp na Chandalena, který tam stál se založenýma rukama. Neměl v rukou žádnou zbraň. Nikdo z nás nemohl uvěřit, že by Richard udělal něco takového.

Šíp ještě letěl k Chandalenovi, když dva z jeho mužů, kteří měli šípy nasazené, natáhli své tětivy. První z nich vystřelil na Richarda desetikrokový šíp, ještě než Richardův šíp doletěl k Chandalenovi."

Kahlan tomu nemohla uvěřit. „Vystřelil na Richarda a netrefil se? Chandalenovi muži nestřílejí mimo."

Savidlinův hlas byl tichý a trochu se třásl. „On by ho neminul. Ale Richard se prudce otočil, vytáhl z toulce svůj poslední šíp, ten s kovovým hrotem, a vystřelil. Nikdy jsem neviděl nikoho, kdo by něco takového dokázal udělat tak rychle." Zaváhal, jako kdyby se obával, že mu nebude věřit. „Richardův šíp narazil ve vzduchu na druhý šíp a rozštěpil jej vejpůl. Každá polovina proletěla z jedné strany kolem Richarda."

Kahlan zastavila Savidlina tím, že mu položila paži na rameno. „Richard zasáhl ten druhý šíp, když letěl ve vzduchu?"

Pomalu přikývl. „Pak vystřelil druhý muž. Richard už neměl žádné šípy. Stál tam, luk měl v jedné ruce a čekal. Byl to také desetikrokový šíp. Slyšel jsem, jak za letu rozráží vzduch."

Savidlin se podíval kolem sebe, jako kdyby nechtěl, aby ho uslyšel někdo jiný. „Richard ho přímo ze vzduchu chytil do ruky. Držel ho v pěsti uprostřed délky. Vložil šíp do svého luku a natáhl tětivu na Chandalenovy muže. Křičel na ně. Nerozuměli jsme jeho slovům, oni však přesto odhodili luky na zem a rozpažili, aby mu ukázali své prázdné ruce. Všichni jsme si mysleli, že se Richard plný zlosti zbláznil. Mysleli jsme si, že by nás mohl pozabíjet všechny. Měli jsme velký strach.

Pak vykřikl Prindin. Našel za Chandalenem muže. Všichni jsme pak uviděli, že Richard zabil narušitele, který byl ozbrojen oštěpem. Uvědomili jsme si, že Richard se snažil zabít vetřelce a ne Chandalena. Ale Chandalen o tom vůbec nebyl přesvědčen. Myslel si, že jej Richard zasáhl šípem úmyslně. Chandalen se ještě více rozzuřil, když všichni jeho muži přišli k Richardovi a dali mu políček úcty."

Kahlan se na něj upřeně dívala. Nemohla uvěřit věcem, které slyšela. Většina z nich zněla jako nemožnost. „Richard chtěl, abych ti řekla, že mu je líto, že zničil tvé šípy. O čem to mluvil?"

„Víš, co to je dříkový výstřel?"

Kahlan přikývla. „To je takový, při kterém prostřelíš šípem druhý šíp, který už je ve středu cíle a rozštípneš jeho dřík. Domobrana v Aydindrilu dávala za to jako vyznamenání zvláštní stužku. Viděla

jsem několik lidí, kteří měli na půl tuctu stužek a poznala jsem jednoho, který jich měl deset."

Savidlin sáhl dozadu a z toulce vytáhl tlustý svazek. Každý šíp byl rozštípnutý. „Bylo by lehčí dávat Richardovi plnému zlosti stužku, kdyby se někdy netrefil. Stejně by žádnou stužku nedostal. Zničil dnes přes sto šípů. Výroba šípů zabere nějakou dobu a nemělo by se jimi plýtvat. Muži však stále chtěli, aby to dělal znovu a znovu, protože nikdy předtím nic takového neviděli. Jednou střelil šest šípů do toho prvního tak, že byly jeden za druhým.

Zastřelili jsme několik králíků a pekli jsme si je na ohni. Richard seděl s námi, ale když jsme začali jíst, on s námi jíst nechtěl. Nevypadal dobře, tak odešel stranou a střílel z luku, dokud jsme nedojedli. Potom zabil toho člověka."

Přikývla. „Raději si pospěšme a sežeňme Nissel." Za chůze se na něj podívala. „Savidline, proč lovci přinesli hlavu? Jak mohou být tak zvrhlí?"

„Všimla sis, že místa nad očima mrtvého muže byla namalována na černo? To je proto, aby se skryl před našimi duchy a mohl se k nám připlížit. Člověk, který přichází do naší země s černou barvou nad očima, přichází pouze z jednoho důvodu: aby zabíjel. Chandalenovi muži napichují hlavy lidí, jako byl tento, na kůly na hranicích naší země, aby varovali ostatní, kteří by si chtěli na černo zabarvit oči.

Tobě se to může zdát zvrhlé, ale v konečném důsledku to přispěje ke značnému omezení zabíjení. Nemysli si nic zlého o Chandalenových mužích jenom proto, že vzali tu hlavu. Dnes to neudělali proto, že by se jim to líbilo, ale proto, aby zítra bylo méně zabíjení."

Kahlan se najednou cítila hloupě. „Myslím, že stejně jako Chandalen, jsem vinna unáhleným úsudkem. Stařešino Savidline, promiň mi, že jsem o tvém lidu špatně smýšlela."

Jednou rukou ji objal kolem ramen. Když se vrátili s ranhojičkou, našli Richarda schouleného v rohu, jak má prsty propletené navrchu hlavy. Kůži měl bílou, studenou a zpocenou. Nissel mu dala něco vypít. Za chvíli mu dala polknout malou kostičku. Richard se usmál, když to uviděl. Musel vědět, co to je. Nissel se posadila k němu na podlahu a dlouho mu měřila puls. Když se mu trochu vrátila barva,

řekla mu, aby zaklonil hlavu dozadu a otevřel ústa. Zkroutila mu nad ústy stroužek něčeho a nakapala mu z něj dovnitř šťávu. Zašklebil se. Nissel se nad tím bez poznámky usmála.

Otočila se ke Kahlan „Myslím si, že tyto věci pomohou. Řekni mu, ať dál žvýká ty listy. Pokud by mě potřeboval, tak pro mě pošli."

Shrbená stařena se podívala dolů na Richarda. „Duch má svůj vlastní rozum. Ne vždy naslouchá. Myslím si, že nechce naslouchat." Když uviděla sklíčený výraz Kahlanina obličeje, najednou se její obličej rozjasnil. „Dítě, neměj strach, já dokážu přimět i duchy, aby naslouchali."

Kahlan přikývla. Nissel se na ni vřele usmála a předtím než odešla, ji poplácala po paži.

Richard se podíval na Kahlan a Savidlina. „Řekla jsi mu to? Řekla jsi mu, že mi je líto všech těch zničených šípů?"

Kahlan se na Savidlina slabě usmála. „Dělá si starosti s tím, že ti zničil příliš mnoho šípů."

Savidlin zamručel. „Je to má chyba, že jsem ten luk udělal příliš dobrý." Richardovi se povedlo zasmát. „Weselan je venku a dělá chléb. Musím si jít něco zařídit. Pořádně si odpočiň. Vrátíme se, až bude čas jídla. Budeme jíst společně. Podle vůně to vypadá, že moje žena připravila něco dobrého."

*****

Když Savidlin odešel, Kahlan se posadila na podlahu a přitiskla se k Richardovi.

„Richarde, co se to dnes stalo? Savidlin mi řekl, jak jsi dnes střílel šípy. Je to pravda, že jsi předtím vždy nebyl tak dobrý?"

Otřel si pot z čela hřbetem ruky. „Ne. Už dříve jsem rozštípl šípy, ale nikdy to nebylo více než půltucet za den."

„Tolik jsi jich už dříve vystřelil v jeden den?"

Přikývl. „Když je dobrý den a já dokážu cítit terč. Dnes to však bylo jiné."

„V čem?"

„Vyšli jsme na planinu a hlava mě už začínala pořádně bolet. Muži postavili terče ze svazků trávy. Myslel jsem si, že nebudu schopen vůbec trefit cíl, jak mě bolela hlava. Nechtěl jsem však zklamat Savidlina a tak jsem to přesto zkusil. Když střílím, tak si k sobě přivolám cíl."

„Co myslíš tím, že si cíl přivoláš?"

Richard pokrčil rameny. „Nevím, kdysi jsem si myslel, že to dělá každý, když střílí. Zedd mi ale řekl, že tomu tak není. Podívám se na cíl a nějak si ho k sobě přitáhnu. Když to udělám správně, odblokuje to všechno ostatní. Jsem tam pouze já a cíl. Já zkrátka vím, jak přesně musím držet šíp, aby zasáhl cíl. Když to udělám správně, cítím že šíp je na správném místě ještě předtím, než pustím tětivu.

Když jsem zjistil, že vždy zasáhnu cíl, když mám tento zvláštní pocit, tak jsem přestal střílet šípy. Jenom jsem zamířil a pokoušel se vyvolat ten správný pocit. Věděl jsem, že když ho dostanu, tak cíl neminu, takže jsem se už střílením nezabýval. Nasadil jsem pak další šíp a pokoušel se o ten pocit ještě jednou. Po jisté době jsem se to naučil dělat častěji."

„V čem to bylo dnes jiné?"

„Tedy, jak jsem již řekl, hlava mě bolela pořádně. Pozoroval jsem některé z mužů, jak střílejí. Byli velmi dobří. Savidlin mě začal plácat po zádech, takže jsem věděl, že na řadě jsem teď já. Pomyslel jsem si, že bych to už měl mít za sebou. Měl jsem pocit, jako kdyby se mi hlava chtěla rozskočit. Natáhl jsem luk a přivolal k sobě cíl."

Richard si prsty prohrábl vlasy. „Nevím, jak to vysvětlit. Přivolal jsem cíl a v tom okamžiku bolest zmizela. Necítil jsem vůbec žádnou bolest. Cíl se ke mně přiblížil tak, jako nikdy předtím. Cítil jsem, kde je ve vzduchu zářez, stačilo tam jenom vložit šíp. Tak silný pocit jsem nikdy předtím neměl. Cíl mi připadal obrovský, věděl jsem, že je nemožné, abych ho minul.

Po chvíli jsem pro změnu místo štípání šípů, které tam již byly, odstřelil vnější rudé pírko šípu. Když jsem to udělal, muži si mysleli, že jsem se netrefil při štípání šípů, které tam již byly. Vůbec jim nedošlo, že jsem dělal něco těžšího."

„A tvá bolest úplně zmizela?" Přikývl. „Nenapadá tě něco, proč se toto všechno děje?"

Richard přitáhl k sobě kolena a položil si na ně předloktí. Odvrátil pohled od jejího obličeje. „Obávám se, že ano. Byla to magie."

„Magie?" zašeptala Kahlan. „Co tím myslíš?"

Jeho oči se k ní vrátily. „Kahlan, nevím, jak uvnitř pociťuješ svou magii, já však magii v sobě cítil. Kdykoliv tasím Meč pravdy, vstoupí do mě magie a stane se mou součástí. Vím, jaký pocit magie vyvolává. Cítil jsem ho dost často a různým způsobem; bylo to v závislosti od toho, jak ji používám. Jelikož jsem ve spojení s mečem, mohu cítit magii, která z něj vychází, i když ho mám v pochvě u boku. Teď už dokážu magii přivolat bez toho, abych musel meč tasit. Mohu ji cítit asi jako kdybych měl u nohy psa, připraveného na můj pokyn skákat.

Když jsem dnes natáhl luk a přivolal k sobě cíl, tak jsem přivolal ještě něco jiného - byla to magie.

Když se mě předtím dotýkal Zedd, aby mě vyléčil, a když jsi se mě dotýkala ty ve stavu Con Dar, cítil jsem magii. Toto bylo něco podobného. Věděl jsem, že to je magie. Ten pocit byl jiný než při tvé nebo Zeddově magii, její strukturu jsem však rozeznal. Cítil jsem život v ní ukrytý, bylo to něco jako druhý dech. Bylo to živé." Richard si přiložil pěst doprostřed hrudi. „Cítil jsem, jak to vyvěrá z mého nitra, jak se to zesiluje, dokud jsem to neuvolnil, abych přivolal cíl."

Kahlan poznala uvnitř v sobě pocity, které popisoval. „Mohlo by to mít něco společného s mečem."

Zakroutil hlavou. „Nevím, ale je to možné. Nemohl jsem ji však kontrolovat. Po chvíli byla jednoduše pryč, jako svíčka sfouknutá větrem. Měl jsem pocit, že jsem se najednou ocitl v temnotě, jako kdybych najednou oslepl. A bolest hlavy se vrátila.

Nedokázal jsem trefit cíl a nedokázal jsem si ho k sobě přivolat. Tak jsem nechal střílet ostatní. Magie jednou přišla a pak zase odešla. Nedokázal jsem nikdy říci, kdy se to stane. Když pak muži jedli maso, začal jsem se cítit špatně a musel jsem od nich odejít. Zatímco jedli, tak jsem střílel, někdy jsem magii přivolat dokázal a bolesti hlavy přestaly, jindy ne."

„Jak došlo k tomu, že jsi ve vzduchu zachytil šíp?"

Úkosem se na ni podíval. „Tak ti Savidlin řekl i toto?" Přikývla a Richard zhluboka vydechl. „To bylo ze všeho nejdivnější. Nevím, jak to lze vysvětlit. Nějak se mi povedlo udělat vzduch hustším."

Naklonila se k němu a pozorně si prohlížela jeho obličej. „Udělal jsi vzduch hustším?"

Opět přikývl. „Věděl jsem, že musím šíp zpomalit. Jediná věc, která mě napadla, byla, že kdyby byl vzduch hustý, jak bývá, když je meč venku a vzduch zhoustne tak, že meč zastaví, že bych možná měl nějakou šanci. Jinak zemřu. Najednou mi to blesklo myslí, dostal jsem ten nápad a věděl jsem, co dělat. Bylo to v jediném okamžiku.

Nemám ani potuchy, jak jsem to udělal. Pouze jsem dostal nápad a uviděl svou ruku, jak ve vzduchu popadá šíp."

Odmlčel se. Kahlan si palcem promnula podpatek své boty. Nevěděla, co by měla říci. Mysl jí začal nahlodávat strach. Bleskurychle se na něj podívala. Upřeně se díval do dálky.

„Richarde," zašeptala, „já tě miluji."

Jeho odpověď dlouho nepřicházela. „Já tě rovněž miluji." Otočil se k ní. „Kahlan, já mám strach."

„Z čeho?"

„Něco se děje. Objeví se screeling, já mám bolesti hlavy a ty přivoláváš blesky. Já dokážu udělat to, co jsem dokázal dnes. Jediná věc, která mě napadá je jít do Aydindrilu a vyhledat Zedda. Všechny tyto věci mají něco společného s magií."

Nemyslela si, že se bezpodmínečně mýlí, měla však na ně jiné odpovědi. „To, že přivolávám blesky, má něco společného s mou magií, a ne s tebou. I když nevím, jak jsem to dokázala, udělala jsem to proto, abych tě chránila. Myslím si, že screeling je z podsvětí. To nemá nic společného s námi. Je to pouze něco zlého. Magie, se kterou jsi dnes tak dobře střílel, ta by mohla mít něco společného s magií meče. To ale nevím."

„A co bolesti hlavy?"

„To nevím," přiznala se mu nakonec.

„Kahlan, ty bolesti hlavy mě mohou zabít. Nevím, jak jsem na to přišel, ale vím, že je to pravda. To není pouhá bolest hlavy, je to něco jiného, a já nevím co."

„Richarde, prosím tě, to neříkej. Nahání mi strach."

„Mně to také nahání strach. Jeden z důvodů, proč jsem byl tak rozzuřen na Chandalena, byl, že měl pravdu. Měl pravdu v tom, že přináším potíže."

„Možná bychom měli začít přemýšlet nad tím, jak se odsud dostat. Vydat se za Zeddem."

„A co bude s mými bolestmi hlavy? Většinu času nedokážu ani stát na nohou. Nemohu každých deset kroků zastavovat, abych vystřelil šíp."

Polkla, aby z hrdla odstranila chuchvalec. „Je možné, že odpověď nalezne Nissel."

Zavrtěl hlavou. „Může mi pomoci pouze částečně a jenom po jistou dobu. Myslím si, že zanedlouho nebude moci udělat nic. Obávám se, že bych mohl umřít."

Kahlan začala plakat. Richard se opřel o zeď, objal ji kolem ramen a přitáhl si ji k sobě. Začal říkat něco jiného, ona mu však položila na rty prsty. Jak plakala, tak se tiskla obličejem k němu a křečovitě mu svírala košili. Vypadalo to, jako kdyby se všechno kolem začínalo pomalu rozplétat. Tiskl ji k sobě a nechal ji plakat.

Kahlan si začala uvědomovat, jak je sobecká. To všechno se dělo jemu. Bolesti cítil on a v nebezpečí byl on. Utěšovat by měla ona jeho a ne aby to bylo naopak.

„Richarde Cyphere, pokud si myslíš, že se takto vyvlékneš z toho, že se se mnou oženíš, tak na to zapomeň."

„Kahlan, já nechci. Přísahám!"

Usmála se a jemně se mu dotkla obličeje, když ho políbila. „Richarde, já vím, že jsme vyřešili problémy, které byly podstatně větší, než je tento. My na to přijdeme, to ti slibuji. Musíme na to přijít, Weselan už začala šít mé šaty."

Richard si vložil do úst několik listů od Nissel. „Opravdu? Vsadil bych se, že v nich budeš vypadat nádherně."

„Dobře, ale když se chceš přesvědčit, budeš si mě muset vzít."

„Ano, paní má."

Savidlin, Weselan a Siddin se vrátili zanedlouho poté. Richard zavřel oči a odpočíval. Žvýkal přitom listy a řekl, že hlava je o něco

lepší. Siddin byl vzrušený. Stal se místním hrdinou tím, že jel na drakovi. Většinu dne strávil tím, že druhým dětem vyprávěl, jaké to bylo. Teď chtěl Kahlan sedět na klíně a vyprávět jí, jak byl středem pozornosti.

S úsměvem ho poslouchala. Všichni přitom jedli guláš a tavový chléb. Stejně jako ona, Richard nechtěl žádný sýr. Savidlin mu nabídl kousek uzeného masa. Richard ho zdvořile odmítl.

Když končili s jídlem, u dveří se objevil zachmuřený Ptačí muž obklopený muži s oštěpy. Každý položil misku na podlahu a postavil se. Kahlan se nelíbil výraz jeho obličeje.

Richard vystoupil vpřed. „Co je? Co se děje?"

Ptačí muž si jediným pohledem všechny prohlédl. „Tři ženy, cizí ženy, přijely na koních."

Kahlan se divila, proč by tři ženy měly kolem Ptačího muže postavit muže s oštěpy. „Co chtějí?"

„Lze jim těžko rozumět. Z naší řeči toho umí jenom málo. Myslím si, že chtějí Richarda. Zdá se, že říkají, že chtějí Richarda, a že chtějí vidět jeho rodiče."

„Mé rodiče! Jsi si tím jistý?"

„Myslím si, že se pokoušejí říci právě to. Říkaly, že se už nemáš pokoušet utíkat. Že přijely za tebou a ty nesmíš utíkat. Řekli mi, že se do toho nemám míchat."

Richard si podvědomě uvolnil meč v pochvě a jeho obličej nabyl výraz jestřába. „Kde jsou?"

„Nechal jsem je čekat v domě duchů."

Kahlan si zahrnula vlasy za uši. „Řekly, kdo jsou?"

Dlouhé stříbrné vlasy Ptačího muže se leskly ve světle zapadajícího slunce, které přicházelo zezadu. „Říkají si sestry světla."

Kahlan se zatajil dech a na pažích jí naskočila husí kůže. Měla pocit, že se jí žaludek váže do ledového uzlu. Nemohla přinutit své oči, aby zamžikaly.

Kapitola

devátá

Richard se zamračil. „Tak kdo to tedy je? Co říkal?" Ještě stále nebyla schopná donutit své oči, aby zamrkaly. Podařilo se jí pouze zašeptat. „Řekl, že jsou to sestry světla."

Dlouho se na ni upřeně díval. „Kdo jsou sestry světla?"

Konečně zamžikala a podívala se na něj. „Nevím o nich mnoho. Nikdo o nich toho mnoho neví. Richarde, myslím si, že bychom měli odejít." Kahlan mu oběma rukama sevřela rameno. „Prosím, pojďme. Pojďme ihned."

Richardův pohled klouzal po mužích s oštěpy a zastavil se na Ptačím muži. „Poděkuj mu, že pro nás přišel a řekni mu, že se o to postaráme."

Když Ptačí muž přikývl a spolu se svými muži odešel, řekli Savidlinovi, že půjdou sami. Richard ji za paži vyvedl ven. Zahnuli za několik rohů, pak ji jemně přitlačil na zeď a držel ji tam za ramena.

„Dobře tedy, ty o nich nemusíš vědět mnoho, ale něco víš. Řekni mi, co to je. Nepotřebuji umět číst myšlenky, abych věděl, že něco víš, a že máš strach."

„Mají něco společného s čaroději. S těmi, co mají talent."

„Co tím myslíš?"

Kahlan mu položila paže na ramena stejným způsobem, jakým jí to předtím udělal on. „Jednou, když jsem putovala s čarodějem Gillerem, jsme seděli a rozmlouvali. Víš, o životě, o snech a o podobných věcech. Giller byl čarodějem z vnitřního nutkání. Neměl talent, měl pouze touhu stát se čarodějem. Jeho celoživotním přáním, jeho nutkáním bylo stát se čarodějem. Zedd ho to naučil. Pouze proto, že Zedd při svém odchodu ze Středozemí vložil na každého čarodějnické předivo, Giller se na Zedda nepamatoval. Nikdo se na něj nepamatoval. Nikdo si nevzpomněl ani na jeho jméno.

Tak jsem se ho zkrátka zeptala, zda si někdy v životě přál, aby měl něco více než nutkání, zda by si nepřál, aby k tomu měl talent.

Usmál se a chvíli o tom snil. Pak jeho úsměv zmizel. Obličej mu zbledl a řekl, že by si nepřál mít talent.

Byla jsem zmatená ze strachu, který se mu objevil v obličeji. Čarodějům se při jednoduché otázce takový výraz v obličejích neobjevuje příliš často. Zeptala jsem se ho, proč si nepřeje mít talent. Řekl, že kdyby talent měl, musel by čelit sestrám světla.

Zeptala jsem se ho tedy, kdo to je, ale nechtěl mi o nich nic říct. Řekl, že by se raději nemělo nahlas říkat ani jejich jméno. Prosil mě, abych se ho na to dál už nevyptávala. Ještě stále si pamatuji, jak silně mě vystrašil výraz jeho obličeje."

„Víš, odkud pocházejí?"

Ve Středozemí jsem byla téměř všude. Nikdy jsem neslyšela, že by je někdo někde viděl, přestože jsem se na ně vyptávala."

Richard ji přestal držet a jednu ruku si založil v bok. Druhou si smáčkl spodní ret do špičky, jak přemýšlel. Nakonec si založil ruce na prsou a otočil se. „Talent. Tak jsme zase zpět u talentu. Myslel jsem si, že s tímto nesmyslem jsme se již vypořádali. Já nemám talent!"

Propletla si navzájem prsty. „Richarde, prosím tě, pojďme jednoduše pryč. Když se i čaroděj bál sester světla, pojďme odsud raději pryč."

„A co když půjdou za námi? Co když nás dostihnou tehdy, když mě bolesti hlavy srazí a já se nebudu moci bránit?"

„Richarde, já o nich nic nevím. Ale když se jich tak bojí čaroděj... Co když jsme právě teď bezbranní?"

„Jsem hledač. Nejsem bezbranný. Mohl bych však být bezbranný později. Raději se s nimi setkáme hned. Už toho mám dost, neustále slyšet o talentu! Já ho nemám a hned udělám rázný konec tomu nesmyslu."

Zhluboka se nadechla a přikývla. „V pořádku. Myslím si, že hledač a matka zpovědnice nejsou úplně bezbranní."

Přísně se na ni podíval. „Ty nepůjdeš."

„Máš provaz?"

Richard svraštil čelo. „Nemám. Proč?"

Povytáhla obočí. „Budeš mít problémy zastavit mě, pokud nebudeš mít provaz, abys mě svázal."

„Kahlan, já ti nedovolím."

„A já ti nedám možnost spatřit ženu, která by se ti mohla líbit víc než já, pokud tam nebudu, abych ji praštila."

Chvíli ji s podrážděným výrazem pozoroval, pak se kní naklonil a políbil ji. „V pořádku. Ale neuděláme z toho žádné 'dobrodružství'?"

Usmála se. „My těm třem řekneme pouze to, že nemáš žádný talent, pošleme je po svých a já ti pak dám pořádnou pusu."

Nebe už začínalo tmavnout sytou modří, když se dostali k domu duchů. Tři silní koně byli uvázáni opodál. Jejich sedla se nepodobala žádným sedlům, která předtím viděla, jejich přední i zadní rozsochy byly velmi vysoké. Když se zastavili před dveřmi, vzduch byl už natolik studený, že bylo vidět jejich dech. Richard a Kahlan se na sebe usmáli a stiskli si dlaně. Richard si zkontroloval, zda je meč v pochvě volný. Zhluboka se nadechl a otevřel dveře. Kahlan nasadila obličej zpovědnice, kterému ji naučila její matka.

Vnitřek domu duchů byl osvětlen malým ohněm a dvěma pochodněmi upevněnými na zdi. Nacházely se po obou stranách ohniště. Vzduch voněl smolou a tyčinkami s vůní balzámu, které v domě duchů neustále hořely, aby vítaly duchy předků. Pochodně vrhaly mihotavé světlo na lebky předků, které spočívaly na jediné polici. Hliněná podlaha byla suchá, jelikož Richard využil dům duchů, aby naučil Bahenní lid dělat střechy, které netečou. Tři ženy byly vysoké a stály vzpřímeně uprostřed budovy, která měla pouze jednu místnost. Jejich těžké hnědé pláště z vlny sahaly téměř až k zemi. Na hlavách měly kapuce, takže jejich obličeje byly částečně ve stínu. Měly na sobě dlouhé dělené jezdecké sukně různých tlumených barev a jednoduché bílé halenky.

Ženy si shrnuly kapuce dozadu. Ta prostřední, která byla o pár centimetrů vyšší než dvě ostatní, ale nebyla tak vysoká jako Kahlan, měla hnědé, mírně zvlněné a bohaté vlasy. Žena po její pravici měla rovné, černé vlasy, které jí sahaly na ramena, vlasy poslední byly vlnité, krátké a tmavé se stopami šedin. Každá měla ruce nenucené sepnuté před sebou.

To byla jediná věc, která na nich byla nenucená. Na jejich vyschlých obličejích měly usazený výraz, který Kahlan připomínal veli-

telku služebnictva v jejím domě v Aydindrilu. Byl to výraz autority, který nosily tak dlouho, až jim způsobil trvalé vrásky. Kahlan se jim ještě jednou podívala na ruce, aby zjistila, zda jsou prázdné; vypadaly, že by v nich mohly mít pruty. Jejich oči všechno pozorovaly, zdálo se, že jsou připravené umlčet každou drzost.

Žena uprostřed promluvila. „Vy dva jste Richardovi rodiče?" Její hlas nebyl natolik drsný, jak Kahlan čekala, přesto v něm bylo slyšet jasný tón autority.

Richard se na ně zlostně podíval, jako kdyby je pouhý pohled mohl o krok zatlačit. Počkal, až je jeho zlostný pohled donutil zamrkat a pak promluvil. „Ne, já jsem Richard. Mí rodiče jsou mrtví. Matka od doby, kdy jsem byl ještě malý, a otec od konce léta."

Ženy si vyměnily nedůvěřivé pohledy.

Richard vysával z meče magii bez toho, aby ho tasil. Věděla, že do tasení meče chybí zlomek sekundy. Z výrazu v jeho očích vyčetla, že nezaváhá, když tyto ženy udělají něco špatného.

„To není možné," řekla vyšší žena stojící uprostřed. „Jsi starý."

„Nejsem tak starý jako vy," odsekl Richard.

Zrudly jim tváře. Ženiny oči se zableskly zlostným pohledem, který se však rychle stal přívětivějším. „Nechtěly jsme tím říci, že jsi starý, chtěli jsme jen říci, že jsi starší, než jsme očekávaly. Já jsem sestra Verna Sauventreenová.

Černovlasá žena po její pravici promluvila. „Já jsem sestra Grace Rendallová.

„A já jsem sestra Elizabeth Myricová," řekla třetí.

Sestra Verna obrátila svůj strohý obličej ke Kahlan. „A kdo vlastně jsi ty, dítě?"

Kahlan nevěděla, zda to zapříčinil Richardův postoj, ale pocítila, jak jí vzkypěla krev. Zaskřípěla zuby. „Nejsem tvé 'dítě'. Jsem matka zpovědnice." Kahlanin hlas také mohl znít autoritativně, když si to zamanula.

Bylo to sotva postřehnutelné, ale všechny tři sebou trhly.

„Promiň nám to, matko zpovědnice."

Hrozba, vznášející se vzduchem domu duchů byla ještě hmatatelná. Kahlan si uvědomila, že má ruce sevřené v pěst. Napadlo ji, že se

tak cítila proto, že pro Richarda představovaly hrozbu. Rozhodla se, že je čas, aby konala jako matka zpovědnice.

„Odkud jste?" zeptala se ledovým hlasem.

„Jsme zdaleka."

Kahlanin zlostný pohled se začínal vyrovnávat pohledu Richarda. „Ve Středozemí se před matkou zpovědnicí klečí přinejmenším na jednom koleni." Byl to zvyk, na jehož prosazování neměla nikdy žádný zájem, cítila však, že teď je ho třeba uplatnit.

Jako jedna se všechny tři ženy naklonily dozadu a ještě více se napřímily. Jejich rozhořčené zachmuření se ještě prohloubilo.

To ale stačilo na to, aby byl přivolán meč.

Zřetelné zařinčení se rozléhalo vzduchem. Richard nic neříkal; jenom stál a oběma rukama držel meč. Kahlan viděla, jak se jeho svaly napínají, aby se pak mohly uvolnit. Magie Meče pravdy mu nebezpečně tančila v očích. Byla ráda, že jeho zuřivý pohled není zaměřený na ni, naháněl totiž hrůzu. Nezdálo se, že ženy jsou tím vystrašené natolik, jak očekávala, otočily se však k ní, společně poklekly na jedno koleno a opět sklonily své hlavy.

„Promiň nám to, matko zpovědnice," řekla sestra Grace. „Neznáme dobře vaše zvyky. Nechtěly jsme tě urazit." Hlavy měly stále skloněné.

Kahlan vyčkala příslušnou dobu a pak k ní přidala ještě několik dlouhých vteřin. „Povstaňte, děti moje."

Když se postavily, opět sepnuly ruce na břiše.

Sestra Verna se netrpělivě zhluboka nadechla. „My nejsme tady, abychom ti naháněly strach Richarde. Jsme tady, abychom ti pomohly. Odlož ten meč." V poslední větě se nacházel drsný náznak rozkazu.

Richard se ani nehnul. „Řekli mi, že jsi prý přišla za mnou a že nesmím utéct. Neutekl jsem. Jsem hledač a o tom, kdy odložím meč, rozhoduji já."

„Hle," téměř vykřikla sestra Elizabeth. „Ty jsi hledač?"

Ženy si mezi sebou vyměnily pohledy.

„Řekněte, proč jste tady," řekl Richard. „A hned."

Tentokrát se netrpělivě nadechla sestra Grace. „Richarde, nejsme tady, abychom ti ublížily. To se tak bojíš tří žen?"

„Důvodem ke strachu může být i jedna žena. Tuto lekci jsem se naučil tím nejnepříjemnějším způsobem. Už nemám žádné bláznivé zábrany proti zabíjení žen. Ptám se naposled: řekněte, proč jste tady, nebo tento rozhovor skončí."

Podívala se na Agiel, který měl kolem krku. „Dobře tedy, vidíme, že ses něco naučil." Její obličej trochu změkl. „Richarde, naši pomoc opravdu potřebuješ. Přijely jsme, protože máš talent."

Ještě než Richard zase promluvil, tak si je jednu po druhé prohlédl. „Musíte být pořádně dezinformovány. Nemám talent a nechci s ním mít nic společného."

Meč zasunul do pochvy. „Je mi líto, že jste nadarmo vážily tak dlouhou cestu." Vzal Kahlan za ruku. „Bahenní lid nemá cizince příliš rád. Jejich zbraně jsou na špičkách opatřeny jedem a oni se je nezdráhají použít. Řeknu jim, aby vám povolily volný průchod ven z jejich území. Radím vám, abyste nepokoušely jejich sebeovládání."

Richard vedl Kahlan za paži ke dveřím. Cítila, jak z něj vyzařuje zuřivost, viděla v jeho očích zlost a ještě něco jiného: jeho bolest hlavy. Viděla bolest, kterou trpí.

„Ty bolesti hlavy tě zabijí," řekla tiše sestra Grace. Richard se náhle uprostřed pohybu zastavil, jeho prsa se dmula a upřeně hleděl do neznáma. „Po celý život mě bolela hlava. Jsem na to zvyklý."

„Nejsi zvyklý na tyto bolesti," trvala na svém sestra Grace. „Vidíme ti to na očích. Poznáváme bolesti vyvolávané talentem. Je to naše práce."

„Je tady ranhojička, která se o ně stará. Je velmi dobrá. Už mi od nich ulevila a jsem si jistý, že mě z nich zanedlouho vyléčí."

„Nemůže tě vyléčit. To kromě nás nemůže nikdo jiný. Jestli nám nedovolíš, abychom ti pomohly, tak tě bolesti hlavy zabijí. Proto jsme tady. Chceme ti pomoci, nechceme ti ublížit."

Richardova ruka se natáhla po závoře. „Nemusíte si kvůli mně dělat starosti. Nejsem proklet tím, že bych měl talent. Všechno je pod kontrolou. Dámy, přeji vám bezpečnou cestu." Kahlan jemně položila ruku na jeho paži a zabránila mu, aby na závoru dosáhl. „Richarde," zašeptala, „možná bychom je alespoň mohli vyslechnout. Co se nám

může stát, když je vyslechneme? Možná bys zjistil něco užitečného, co by ti s těmi bolestmi pomohlo."

„Já nemám žádný talent! Nechci mít nic společného s magií! Magie mi nezpůsobila nic jiného než potíže a bolest. Já talent nemám a nechci ho mít." Opět se napřáhl po závoře.

„Předpokládám že jsi náhle změnil stravovací návyky," řekla sestra Grace. „Řekla bych, že se to stalo v několika posledních dnech."

Richard opět ztuhl. „Každému se mění chutě na to, co by chtěl jíst."

„Díval se někdo na tebe, když spíš?"

„Co?"

„Pokud se někdo díval, jak spíš, jistě zpozoroval, že teď spíš s otevřenýma očima."

Kahlan pocítila, jak jí ve studené vlně naskakuje husí kůže. Všechno začalo do sebe zapadat. Všichni čarodějové mají své zvláštní divné stravovací návyky, všichni někdy spí s očima otevřenýma; dokonce i ti bez talentu. U těch, kteří měli talent jako Zedd, byl tento zvyk ještě častější.

„Já nespím s otevřenýma očima. Nemáte pravdu."

„Richarde," zašeptala Kahlan, „možná bychom si je měli poslechnout. Poslechni si, co nám chtějí říci."

Jeho oči se k ní otočily a vypadaly, jako kdyby naléhavě žádaly, aby mu pomohla z toho všeho uniknout. Úpěnlivě ji prosily o pomoc. „Já nespávám s otevřenýma očima."

„Ano, děláš to." Položila mu ruku na paži. „Když jsme se pokoušeli zastavit Rahla, tak jsem tě vídávala, jak spíš. Když jsem měla hlídku, tak jsem tě často viděla spát. Ale až poté, co jsme odešli z D'Hary, jsem viděla, že spíš s otevřenýma očima stejně, jako to dělá Zedd."

Richard byl ještě stále otočen k třem ženám zády. „Co chcete? Jak mi pomůžete od bolestí hlavy?" zavolal na ně.

„Jestli o tom máme hovořit, nebudeme o tom mluvit s tvými zády." Hlas sestry Verny měl tón, jaký se používá, když se mluví s tvrdohlavým dítětem. „Budeš nás patřičně oslovovat."

To nebyl ten nejvhodnější tón, který by se dal použít na Richarda. Trhnutím otevřel dveře a když vyšel, tak jimi za sebou práskl. Kahlan si až myslela, že dveře vyskočí z pantů. Byla zarmoucená z toho, co mu řekla. On chtěl, aby stála při něm a vůbec neměl náladu na to, aby uslyšel pravdu.

Z jeho postoje byla zmatená. Richard nepatřil mezi ty, co se vyhýbají pravdě. Měl však před něčím smrtelný strach. Otočila se a podívala se na sestry světla.

Sestra Grace odtáhla ruce od sebe a nechala je viset podél těla. „Toto není žádná hra, matko zpovědnice. Když mu nepomůžeme, tak zemře. Už nemá mnoho času."

Kahlan přikývla. Její zlost se ztratila a byla nahrazena prázdným smutkem. „Půjdu si s ním promluvit," řekla tichým hlasem, který se ve velké místnosti málem ztratil. „Počkejte tady, prosím, já ho přivedu."

Richard seděl na zemi, opíral se o malou zídku hned vedle místa, kde včera večer jeho meč vyryl brázdu, když se objevil screeling. Lokty měl opřené o kolena, rukama si zakrýval hlavu a prsty měl propletené. Nezvedl hlavu. Kahlan si sedla těsně vedle něj.

„Hlava tě teď pořádně bolí, je to tak?"

Přikývl. Utrhla si suchý stonek trávy a držela jej dlaněmi, předloktí si přitom opírala o kolena. Jako kdyby mu to, co řekla, něco připomnělo, vytáhl z kapsičky košile několik listů a vložil si je do úst.

Kahlan utrhla ze stonku malinkatý lísteček. „Richarde, pověz mi, čeho se bojíš?"

Chvíli žvýkal listy, pak zvedl hlavu a opřel se dozadu. „Pamatuješ si, že když se objevil screeling, tak jsem řekl, že jsem ho cítil. Ty jsi řekla, že jsem ho možná slyšel?" Přikývla. „Když jsem dnes zabil toho člověka, rovněž jsem ho cítil. Bylo to stejné jako se screelingem. Byl to stejný pocit nebezpečí. Nevěděl jsem, co to je, ale cítil jsem nebezpečí. Věděl jsem, že vzniknou potíže, nevěděl jsem ale, jakého druhu budou."

„Co to má společného s těmi třemi uvnitř?"

„Než jsme vešli do domu duchů, abychom uviděli ty ženy, měl jsem stejný pocit nebezpečí. Nevím, co to znamená, ten pocit je však stejný. Z neznámých důvodů vím, že ty tři ženy nás rozdělí."

„Richarde, to nemůžeš vědět. Ony pouze říkají, že ti chtějí pomoci."

„Já to opravdu vím. Stejně jako jsem věděl, že tam je screeling a ten muž s oštěpem. Ženy pro mě představují nějaké nebezpečí."

Kahlan cítila, jak se jí svírá hrdlo. „Rovněž jsi řekl, že víš, že tě bolesti mohou zabít. Richarde, já se o tebe bojím."

„A já se bojím magie. Já magii nenávidím. Nenávidím magii meče. Přál bych si, abych se jí mohl zbavit. Ty si neumíš představit, co jsem s ním musel dělat. Nevíš, co všechno jsem musel udělat, aby čepel zbělala. Magie Darkena Rahla zabila mého otce, vzala si mého bratra a ublížila mnoha dalším lidem." Zhluboka vydechl. „Nenávidím magii."

„Já mám magii," řekla tiše.

„Která nás málem navěky odloučila."

„Neudělala to však. Bez magie jsi přišel na to, jak to zvládnout. Kdybych neměla svou magii, nikdy bych se s tebou nesetkala." Zamnula mu paži. „Magie také vrátila Adie její nohu a pomohla mnoha dalším lidem. Zedd je čaroděj; má k tomu talent. To chceš říci, že je to špatné? Zedd vždy svůj talent používal k tomu, aby pomáhal lidem.

Richarde, ty máš také svou magii. Ty ten talent rovněž máš. V podstatě jsi to už připustil. Použil jsi ji, abys ucítil screelinga a zachránil jsi mě. Použil jsi ji, abys ucítil toho muže, který chtěl zabít Chandalena, a zachránil jsi ho."

„Já nechci mít magii."

„Mně to připadá tak, že myslíš na problém a ne na jeho vyřešení. Neříkáš vždy, abych myslela na řešení a ne na problém?"

Richard opět narazil hlavou na zídku, zavřel oči a podrážděně vydechl. „Tak to bude vypadat, když se s tebou ožením? To mi budeš po celý zbytek života říkat, jak jsem hloupý?"

Usmála se. „Chtěl bys, abych tě v tom nechávala, když si něco budeš namlouvat?"

Rukama si promnul obličej. „Myslím, že nechtěl. Ta hlava mě tak bolí. Asi právě to mi zabraňuje správně myslet."

„Tak s tím pojďme něco udělat. Proč bys nešel a alespoň si se sestrami nepromluvil a nevyslechl, co ti chtějí říci? Řekli, že ti chtějí pomoci."

Zamračeně se na ni podíval. „To mi říkal i Darken Rahl." „To ale není řešení, když před něčím utíkáš. Před Darkenem Rahlem jsi neutíkal."

Dlouho se na ni díval a pak přikývl. „Poslechnu si je." Tři ženy stály tam, kde byly, když Kahlan odešla. Uznale se na ni trochu usmály. Byly zjevně rády, že ho přivedla zpět. Richard a Kahlan stáli těsně vedle sebe před nimi.

„Poslechneme si - jenom poslechneme - co mi chcete říci o mých bolestech hlavy."

Sestra Grace se podívala na Kahlan. „Děkuji ti za pomoc, matko zpovědnice, ale teď budeme s Richardem mluvit o samotě."

Richardova zlost opětovně vzplála, svůj hlas však ovládl. „Kahlan a já se budeme brát." Ženy se opět na sebe podívaly. Tentokrát to bylo trochu závažnější. „To, co mi chcete říci, se týká také jí. Pokud chcete mluvit se mnou, zůstane tady a bude to slyšet. Oba nebo nikdo, vyberte si."

Neustále si mezi sebou vyměňovaly pohledy. Nakonec promluvila sestra Grace.

„Tak dobře."

„První věcí, kterou byste měly vědět, je ta, že nemám rád magii a že nejsem přesvědčen, že takový talent mám. Pokud bych ho měl, nebude se mi to líbit a budu chtít pouze vědět, jak se ho zbavit."

„Nejsme tady, abychom ti dělaly radost, jsme tady proto, abychom ti zachránily život. Abychom to mohly udělat, musíme tě naučit, jak máš zacházet se svým talentem. Když se ho nenaučíš ovládat, tak tě zabije."

„Tomu rozumím. Podobný problém jsem měl s Mečem pravdy."

„První věc, kterou se musíš naučit," řekla sestra Verna, „je ta, že stejně jako k matce zpovědnici, se musíš s úctou chovat i k nám. Dlouho a těžce jsme se snažily stát se sestrami světla a očekáváme, že

se k nám každý chová s příslušnou úctou. Já jsem sestra Verna, toto je sestra Grace a toto sestra Elizabeth."

Richard se na ně zachmuřeně podíval. Nakonec sklonil hlavu. „Jak si přeješ, sestro Verno." Prohlédl si je jednu po druhé. „A kdo vlastně jste, sestry světla?"

„My jsme ty, které cvičí čaroděje s talentem."

„Odkud jsou sestry světla?"

„Žijeme a pracujeme v Paláci proroků."

Kahlan svraštila čelo. „Sestro Verno, o Paláci proroků jsem nikdy neslyšela. Kde se nachází?"

„Ve městě zvaném Tanimura."

„Kahlan svraštila čelo ještě více. „Znám každé město ve Středozemí, ale o Tanimuře jsem nikdy neslyšela."

Sestra Verna chvíli vzdorovala Kahlaninu pohledu. „Přesto je to město, z kterého pocházíme."

„Proč jste byly překvapené, když jste se dozvěděly, kolik mi je let?"

„Protože," řekla sestra Grace,, je to téměř neslýchané, aby někdo s talentem neupoutal naši pozornost ještě zamlada."

„Jak mladý?"

„Nejvíce tak třetinu tvého věku."

„A co si myslíte o důvodu, kvůli kterému jsem neupoutal vaši pozornost?"

„Zřejmě tě někdo před námi nějakým způsobem skrýval."

Kahlan zpozorovala, že Richard se dostává do své role hledače a hledá odpovědi na otázky ještě předtím, než jim dá to, co chtějí.

„Vy jste cvičily Zedda?"

„Koho?"

„Zeddicuse Zu'l Zorandera, čaroděje prvního řádu?"

Opět si mezi sebou vyměnily pohledy. „Neznáme prvního čaroděje Zorandera."

„Myslel jsem si, sestro Verno, že vaší prací je vědět o všech s talentem."

Všechny ztuhly. „Ty znáš čaroděje prvního řádu?"

„Znám. Proč ho neznáte vy?"

„Je starý?" Richard přikývl. „Možná to bylo před naší dobou."

„Možná." Richard s rukou na svém boku udělal několik kroků na stranu a zastavil se. Byl k nim otočen zády. „Jak to, že víte o mně, sestro Elizabeth?"

„Je to naše práce vědět o těch, co mají talent: o čarodějích. I když jsi byl zřejmě před námi ukrýván, jakmile jsi svůj talent použil, dozvěděly jsme se to."

„Co když nechci být čarodějem?"

„To je tvoje věc. Naší věcí je naučit tě, jak máš magii kontrolovat, abys mohl dál žít. Pak můžeš být tím, čím chceš."

Richard k nim přišel zpět a přiblížil obličej k sestře Věrně. „Jak víte, že mám talent?"

„My jsme sestry světla. Je naším posláním, abychom to věděly."

„Vy jste si myslely, že jsem mladý. Vy jste si myslely, že budu se svými rodiči. Vy jste nevěděly, že jsem hledač. Vy nevíte, kdo je první čaroděj. Zdá se, že s tím posláním vám to nějak nevychází. Kromě těchto chyb je možné, že se také mýlíte i v tom, že mám talent. Není tomu tak, sestro Verno? Vaše chyby nevzbuzují důvěru. Je vaše úctyhodné postavení schopné snést takové chyby?"

Všem ženám zrudly obličeje. Sestra Verna s námahou ovládala svůj hlas. „Richarde, naše práce, naše poslání je pomáhat těm s talentem. Věnovaly jsme tomu naše životy. Jsme zdaleka. Všechno, co jsme se dozvěděly, jsme získaly z velké dálky. Nemáme na všechno odpověď. Věci, o kterých mluvíš, nejsou důležité. Důležité je, že talent máš a že zemřeš, když nám nedovolíš, abychom ti pomohly.

Jeden z důvodů, proč pomáháme těm s talentem, když jsou ještě mladí, důvod proč jsme chtěly vidět tvé rodiče, jsou problémy, které s tebou teď máme. Když můžeme promluvit s rodiči, můžeme jim pomoci pochopit, co je pro jejich syna nejlepší. Rodiče mají na blahu svých dětí větší zájem, než je zájem někoho v tvém věku na vlastním blahu. Vycvičit někoho v tvém věku bude obtížné. Lidé se cvičí mnohem snáze, když jsou mladí."

„Dříve než jsou schopni myslet sami za sebe, sestro Verno?" Byla zticha. „Zeptám se ještě jednou. Jak víte, že mám talent?"

Sestra Grace si uhladila rovné černé vlasy. „Když se narodí někdo s talentem, tento talent spí a není nebezpečný. Snažíme se nalézt tyto chlapce, když jsou ještě mladí. Máme větší počet způsobů, jak toho dosáhnout. Stává se, že někdo s talentem udělá něco, co vyvolá jeho růst, co způsobí jeho vývoj. Když k tomu dojde, talent se pro něj stává hrozbou. Jak jsi byl schopen uniknout tomu, abychom se o tobě dověděly, je i pro nás nepochopitelné.

Když se talent jednou probudí, začne se vyvíjet. Vývoj už nelze zastavit, musíš ho zvládnout nebo zemřeš. To se stalo tobě. Je to mimořádně vzácné, že se to stalo tímto způsobem. I když jsme se učily, že se to někdy stalo, mohu na mou čest prohlásit, že s tím žádná z nás nemá osobní zkušenosti. Doma, v Paláci proroků budou staré záznamy o tom, co se stalo jiným a my je pak vyhledáme. To však nic nezmění: ty talent máš, byl probuzen k životu a jeho vývoj začal.

Ještě nikdy předtím jsme nemusely učit někoho tak starého jako ty. Obávám se, že to v paláci bude působit potíže. Nauka o talentu si vyžaduje disciplínu. Někdo tvého věku bude s tím zřejmě mít potíže."

Richardův hlas změkl, ale jeho pohled se stal tvrdším. „Sestro Grace, ptám se tě naposled, jak víš, že mám talent?"

Napřímila se ještě trochu více a hlasitě vydechla. Hodila pohledem na sestru Vernu. „Řekni mu to."

Sestra Verna rezignovaně přikývla a vytáhla malou černou knížku zpoza opasku. Se svraštělým čelem v ní začala listovat. „Ti s talentem ho do jisté míry a v malém rozsahu používají po celý život, i když ještě není probuzen. Jistě jsi už zjistil, že dokážeš některé věci, které jiní lidé nemohou, je to tak? Vývoj talentu je vyvolán specifickým použitím magie. Když už jednou vývoj začal, nelze ho zastavit. Právě to jsi udělal."

Pokračovala v obracení stránek a projížděla po nich prstem. „Aha, tady to je." Sklonila knihu a podívala se na něj. „Jsou tři věci, které je nutno zvláštním způsobem udělat, aby se talent začal rozvíjet. Za prvé, musíš talent použít k tomu, abys zachránil někoho jiného. Za druhé, musíš talent použít k tomu, abys zachránil sebe sama. Za třetí, musíš talent použít k tomu, abys jím někoho zabil. Možná chápeš potíže se splněním všech tří věcí, a proč jsme se s tím dosud nesetkaly?"

„A co se o mně píše v té knize?"

Ještě jednou se podívala do knihy a pak zvedla zrak. Povytáhla obočí, podívala se, jestli dává pozor, a než začala mluvit, poradila se se stránkami knihy: „Za prvé, použil jsi svůj talent, abys zachránil život někoho, kdo byl vtahován zpět do podsvětí. Neudělal jsi to fyzicky, ale přes její mysl. Přitáhl jsi ji zpět. Bez tebe by byla ztracená." Podívala se na něj zpod svého obočí. „Tomu rozumíš, je to tak?"

Kahlan se podívala na Richarda. Oba tomu rozuměli. Ona byla tou, kterou zachránil. „V borovici poutníků," řekla, „první noc, co jsme se setkali. Když jsi zabránil podsvětí, aby mě stáhlo zpět."

Richard přikývl sestře Verně. „Ano, rozumím."

Sestra Verna opět přiložila prst ke knize. „Co se týče toho, jak jsi svým talentem zachránil sebe, podívám se, před chvílí jsem to tu viděla. Aha! Tady to je." Opět se na něj úkosem podívala. „Za druhé, použil jsi svůj talent, aby sis zachránil vlastní život." Poklepala prstem na knihu. „Rozdělil jsi svou mysl. Rozumíš tomu, je to tak?"

Richardovy oči se zavřely. „Ano, rozumím," řekl tichým hlasem. Kahlan tomu nerozuměla.

Sestra Verna se vrátila ke knize. „Za třetí, použil jsi své nadání, abys zabil čaroděje. Jmenoval se Darken Rahl. Tomu rozumíš, že ano?"

„Ano." Otevřel oči. „Jak víte tyto věci?"

„Magie, kterou jsi provedl tyto věci, zanechává zvláštní esenci, protože jsi ji použil ty - nevycvičený. Kdybys byl vycvičen, tak bys za sebou nezanechal esenci a my bychom se to nedozvěděly. U nás v Paláci proroků máme lidi, kteří jsou na takové události citliví."

Richard se na ni zlostně podíval. „Narušily jste mé soukromí a tajně jste mě pozorovaly. Co se týče té třetí z vašich tří věcí, nebyl jsem to právě já, kdo zabil Darkena Rahla. Formálně jsem to nebyl já."

„Chápu tvé pocity," řekla sestra Grace tiše. „Děláme to ale proto, abychom ti pomohly. Pokud chceš tady stát a debatovat s námi, zda se tyto věci dají považovat za tři stimuly nebo ne, uklidním tvé pochybnosti. Poté, když se odehrají, začne proces přerodu v čaroděje. Nemusíš tomu věřit, nebo se můžeš rozhodnout, že se čarodějem staneš;

nejsou však žádné pochybnosti, že se to už stalo. Toto břemeno na tebe nenakládáme. Jsme tady pouze proto, abychom ti ho pomohly zvládnout."

„Ale..."

„Žádné ale. Když se magie probudí k životu, přihodí se nejméně tři změny. Za prvé, začneš mít ve vztahu k jídlu fixní ideje. Mohou to být věci, po kterých toužíš nebo teď odmítáš věci, které jsi předtím vždy jedl. My jsme to studovaly, ale nechápeme podstatu tohoto jevu. Má to však něco společného s vlivy probouzejícího se talentu.

Za druhé, začneš spávat s otevřenýma očima. Dělají to všichni čarodějové včetně těch, kteří mají pouze nutkání stát se čaroději. Má to něco společného s tím, jak se učíš používat magii. Když máš talent, sám tě přiměje k tomu, že uděláš ty tři věci. Když máš pouze nutkání, dovede tě k tomu výcvik.

Za třetí, objeví se bolesti hlavy. Tyto bolesti jsou smrtelné. Není proti nim žádná pomoc kromě toho, že se naučíš magii ovládat. Když to neuděláš, tak tě dříve nebo později zabijí."

„Jak dlouho to potrvá? Kolik času mi zůstane, když odmítnu vaši pomoc?"

Kahlan mu položila ruku na paži. „Richarde!"

„Kolik času?"

Promluvila sestra Elizabeth. „Říká se, že jeden člověk s těmito bolestmi hlavy pár let žil, než zemřel. Také se říká, že druhý byl mrtev za několik měsíců. Věříme, že čas závisí na tom, jak silná je tvá magická síla; čím je silnější, tím silnější jsou tvé bolesti hlavy, a tím kratší je doba. Možná už do měsíce začnou být bolesti tak silné, že někdy budeš upadat do bezvědomí."

Richard se na ni vyrovnaně podíval. „Tak silné už byly."

Tři sestry vytřeštily oči a opět si mezi sebou vyměnily pohledy.

„Začaly jsme tě hledat už předtím, než jsi udělal ty tři věci. Od té doby, co jsme opustily palác, jsi je stačil udělat všechny tři," řekla sestra Verna. „Tato kniha je magická. Když se zapíše zpráva do její dvojnice v paláci, objeví se nám rovněž tady. Proto víme, že jsi je udělal. Kolik času uplynulo, co jsi udělal tu třetí - co jsi zabil Darkena Rahla?"

„Tři dny. V bezvědomí jsem však byl druhou noc poté, co jsem ho zabil."

„Druhou.!" Opět se na sebe podívaly.

Jeho podráždění se vrátilo. „Proč se neustále tímto způsobem díváte jedna na druhou?"

Hlas sestry Verny zněl jemně. „Protože jsi velmi neobyčejný člověk, Richarde, a to v mnoha ohledech. Nikdy jsme se nesetkaly s tolika neočekávanými věcmi obsaženými v jednom člověku."

Kahlan mu položila paži kolem pasu. „Máte pravdu, je to neobyčejný člověk. Je to člověk, kterého miluji. Co můžete udělat, abyste mu pomohly?" Obávala se, že je vystraší a ony mu nebudou chtít pomoci.

„Existují zvláštní pravidla, která musí dodržovat. My všechny to musíme dělat, pravidla nelze porušovat. Není tady prostor na vyjednávání. Musí se nám odevzdat do rukou a musí s námi odejít do Paláce proroků." Sestra Grace měla smutné oči. „Musí jít sám."

„Na jak dlouho?" naléhal Richard. „Jak dlouho to bude trvat?"

Černé vlasy sestry Grace zazářily ve světle pochodní, když se k němu obrátila. „Bude záležet na tom, jak rychle se budeš učit. Potrvá to tak dlouho, jak dlouho to potrvá. Musíš zůstat, dokud to neskončí."

Kahlan pocítila tlak v hrudi, když jí Richard objal paží kolem pasu. „Mohu ho navštěvovat?"

Sestra Grace pomalu zavrtěla hlavou. „Nemůžeš. A je tady toho ještě více." Její oči se na okamžik stočily směrem k Agielu. Sáhla do svého pláště a něco z něj vytáhla. Byl to kovový obojek s průměrem ani na celou dlaň. I když vypadal neporušený, sestra Grace s ním něco udělala, on se rozepnul a rozevřel do půlkruhů spojených panty. Jeho matná stříbrná barva odrážela světlo ohně. Přidržela ho před Richardem. „Říká se mu Rada'Han. Budeš ho muset nosit."

Richard o krok ustoupil, ruka mu sjela z Kahlanina pasu a přiblížila se k jeho hrdlu. Obličej mu zbledl a vytřeštil oči. „Proč?" zeptal se šeptem.

„Začínají platit pravidla a diskuse skončila." Když sestra Grace začala mluvit, tak se sestra Verna a sestra Elizabeth po stavily za ni a stály tam s rukama spuštěnýma podél boků. Černovlasá žena mezitím

držela v rukou obojek. „Toto není žádná hra. Od tohoto okamžiku se může postupovat pouze podle pravidel. Richarde, poslouchej pozorně."

„Budou ti nabídnuty tři možnosti, abys akceptoval Rada'Han; tři možnosti, abys přijal naší pomoc. Pro každou z nich je tady jedna sestra. Pro nošení Rada'Hanu jsou tři důvody a každá ze sester ti vyjeví jeden z nich. Před každou nabídkou a možností ji odmítnout, ti každá ze sester řekne jeden z důvodů. Po každém důvodu ti bude nabídnuta šance k jeho přijetí nebo odmítnutí.

Po třetím odmítnutí, ke kterému, jak doufám, nikdy nedojde, nedostaneš žádnou další šanci. Od sester světla se ti nedostane žádné další pomoci. Zemřeš na projev síly svého talentu." Richard si rukou nadále svíral hrdlo. Jeho hlas ani teď nebyl hlasitější než šepot. „Proč musím nosit obojek?"

Sestra Grace se nafoukla důležitostí. „Už žádné diskuse. Budeš poslouchat. Rada'Han si kolem krku musíš dát sám a ze své svobodné vůle. Když ho tam jednou budeš mít, nebudeš schopen si ho sundat. Sundat ti ho může pouze sestra světla. Budeš ho nosit, dokud neřekneme, že se má sundat. Řekneme to pouze poté, co budeš vycvičen. Nikdy předtím."

Richardova hruď se dmula namáhavým dechem. Jeho upřený pohled byl zaměřen na obojek. V očích měl zvláštní výraz, byl to neobvyklý a vystrašený výraz, který Kahlan u něj nikdy předtím neviděla. Ztuhla na kámen, když uviděla jeho hrůzu a pocítila vlastní.

Když se podíval na sestru Grace, ta mu odpověděla výhružným pohledem. „Připravená je první nabídka. Každá nabídka přijde od jiné sestry. První nabídku učiním já.

Já, sestra světla Grace Rendallová, ti předkládám první důvod pro Rada'Han, dávám ti první možnost pomoci. Prvním důvodem pro Rada'Han je kontrola bolestí hlavy a otevření tvé mysli, abychom tě mohly naučit používat talent.

Teď máš šanci nabídku přijmout nebo odmítnout. Důrazně ti radím, abys přijal první nabídku naší pomoci. Věř mi, prosím, že pro tebe bude těžší přijmout druhou nabídku a ještě horší to bude potřetí.

Richarde, prosím, přijmi teď první ze tří důvodů a nabídek. Závisí na tom tvůj život."

Nehybně stála a čekala. Jeho pohled se vrátil k matnému stříbrnému obojku. Vypadal, že je na pokraji paniky. V místnosti bylo mrtvé ticho, výjimkou bylo pouze pomalé praskání ohně a jemné syčení pochodní.

Podíval se nahoru a otevřel ústa. Nevyšlo z nich však ani slovo, když se bez mrkání díval do jejího pronikavého pohledu.

Konečně zamrkal a promluvil ochraptělým šepotem. „Nebudu nosit obojek. Už nikdy nebudu nosit obojek. Neudělám to kvůli nikomu a ze žádného důvodu. Nikdy to neudělám."

Trochu více se napřímila a dala obojek níže; vypadala přitom upřímně překvapená. „Ty odmítáš nabídku a Rada'Han?"

„Odmítám."

Sestra Grace chvíli stála a dívala se, její výraz byl směsí smutku a obav. Zbledla a otočila se ke dvěma sestrám, které stály za ní. „Promiňte mi, sestry, že jsem selhala." Podala Rada'Han sestře Elizabeth. „Teď je to na tobě."

„Světlo ti odpustí," zašeptala sestra Elizabeth, když ji líbala na obě bledé tváře. „Světlo ti odpustí," zašeptala sestra Verna a políbila ji stejným způsobem.

Sestra Grace se otočila zpět k Richardovi a její hlas už nebyl tak pevný. „Kéž tě světlo vždy objímá něžnýma rukama. Kéž jednoho dne nalezneš cestu."

Dívala se Richardovi do očí, zvedala ruku nahoru a pak s ní švihla. Z rukávu se jí vynořil nůž. Neměl však čepel, ze stříbrné rukojeti vystupoval zašpičatělý kulatý prut.

Richard odskočil dozadu a tasil meč jediným hladkým pohybem. Jeho zřetelné řinčení rozeznělo vzduch.

Sestra Grace si obratně přehodila nůž v ruce, takže teď neukazoval hrotem na Richarda ale na ni samu. Držela ho s nacvičenou elegancí a nespouštěla oči z Richarda. Pak si nůž vrazila mezi ňadra.

Objevil se záblesk světla; zdálo se, že vystupuje z jejích očí. Zhroutila se mrtvá na zem.

Richard a Kahlan ustoupili o krok dozadu, oči měli vytřeštěné šokem a hrůzou. Sestra Verna se sehnula a vytáhla z mrtvé ženy nůž. Vzpřímila se a podívala se na Richarda.

„Jak jsme ti řekly, toto není hra." Zasunula stříbrný nůž do svého pláště. „Ty sám musíš pohřbít její tělo. Když dovolíš, aby to místo tebe udělal někdo jiný, budeš mít po celý zbytek života noční můry; noční můry vyvolané magií. Proti nim není léku. Nezapomeň, musíš ji pohřbít sám." Obě sestry si přehodily kapuce přes hlavy. „Byla ti nabídnuta první ze tří šancí a ty jsi ji odmítl. My se vrátíme."

Obě sestry vyklouzly ze dveří a zmizely. Hrot meče se pomalu dotkl země. Richard se upřeně díval na mrtvou ženu a slzy mu tekly po obličeji.

„Nebudu opět nosit obojek," zašeptal jenom pro sebe. „Kvůli nikomu to neudělám."

Lopotnými pohyby vyndal ze svého tlumoku malou lopatku a násadu. Obě věci si pověsil na opasek. Pak otočil sestru Grace na záda, složil jí ruce na prsou a vzal její mrtvé tělo do náruče. Jedna paže sklouzla ze svého místa a volně se kolébala. Hlava jí bezvládně visela dolů. Mrtvé oči se upřeně dívaly do prázdna. Černé vlasy jí visely dolů. Na přední straně bílé halenky byl malý krvavý květ.

Richardovy bolestí naplněné oči vyhledaly Kahlan. „Jdu ji pohřbít. Chtěl bych jít sám."

Kahlan přikývla a dívala se, jak ramenem otvírá dveře. Poté, co je zavřel, klesla na zem a dala se do pláče.

Kapitola desátá

Když se Richard vrátil, seděla a dívala se do ohně. Byl dlouho pryč. Když Kahlan přestala plakat, šla říct Savidlinovi a Weselan, co se stalo. Pak se vrátila do domu duchů, aby počkala na Richarda. Oba jí řekli, aby přišla za nimi, kdyby cokoliv potřebovala.

Richard se k ní posadil, dal jí ruku kolem krku a položil si hlavu na její rameno. Projela mu prsty vlasy na zátylku a přitiskla ho k sobě. Chtěla mu něco říci, ale bála se to udělat, takže ho jenom objímala.

„Nenávidím magii," zašeptal po chvíli. „Opět se začíná stavět mezi nás."

„Nedovolíme to. Opravdu jí to nedovolíme. My něco vymyslíme."

„Proč se musela zabít?"

„Nevím," zašeptala Kahlan.

Richard dal paže pryč a z kapsičky u košile vybral několik lístků od Nissel. Seděl, žvýkal a přitom se díval do ohně. Obličej měl bolestí stažený.

„Chtěl bych někam utéct, nevím ale kam. Jak utečeš před něčím, co je ve tvém nitru?"

Kahlan mu prsty masírovala nohu. „Richarde, já vím, že se ti to těžko poslouchá, ale vyslechni mě, prosím. Magie není špatná." Nenamítal, a tak pokračovala. „Někdy je špatný způsob, kterým ji lidé používají. Například způsob, kterým ji používal Darken Rahl. Po celý svůj život jsem měla magii. Musela jsem se naučit sama se sebou žít. Nenávidíš mě, protože mám magii?"

„Samozřejmě, že ne."

„Miluješ mě i přesto, že mám magii?"

Na chvíli se zamyslel. „Ne, na tobě miluji všechno a magie je tvou součástí. Tak jsem se dostal přes magii zpovědnic. Kdybych tě miloval i přesto, že máš svou magickou moc, nemohl bych tě akcep-

tovat takovou, jaká jsi. Tvá magie by mě zničila." „Tak tedy vidíš, že magie není až tak špatná. Dva lidé, které miluješ nejvíc na světě, mají magii. Miluješ Zedda a mě. Poslouchej mě, prosím. Ty ten talent máš. Říká se tomu talent a ne prokletí. Je to nádherná a vzácná věc. Může to být něco, co se používá k tomu, aby pomohlo jiným. Ty jsi ji už použil, abys jiným pomohl. Možná by ses měl pokusit myslet na ni tímto způsobem místo toho, aby ses pokoušel bojovat s něčím, s čím se bojovat nedá."

Dlouho se upřeně díval do ohně a ona mu uhlazovala nohavici kalhot. Téměř ho neslyšela, když nakonec promluvil. „Nikdy v životě nebudu nosit obojek." Kahlanin pohled se stočil k Agielu. Rudý kožený bič visel na jemném zlatém řetízku, který měl kolem krku a jemně se kýval do rytmu s jeho dechem. Věděla, že Agiel se používá na mučení lidí, nevěděla ale jakým způsobem. Věděla však, že se jí nelíbilo, že ho nosí.

Kahlan polkla. „Nosit obojek tě donutila mord-sitha?" Díval se do ohně a nemrkal. „Jmenovala se Denna." Otočila se k němu, on však nezareagoval. „Ona tě... Nosit obojek tě donutila Denna?"

„Ano." Po tváři se mu skutálela slza. „Používala ho, aby mi způsobovala bolest. Byl na něm řetěz. Připevnila si řetěz k opasku a vodila mě na obojku jako nějaké zvíře. Když řetěz někde připevnila, nemohl jsem s ním hnout. Ovládla magii, která mi způsobuje bolest, když používám meč k zabíjení. Ona dokázala tuto magii a tuto bolest zesílit. Nedovolilo mi to řetěz ani napnout. Pokoušel jsem se o to, ze všech sil jsem se o to pokoušel. Nedovedeš si představit, jak silně to bolelo. Denna mě donutila dát si obojek kolem krku. Donutila mě udělat mnoho věcí."

„Bolesti tě však zabijí. Sestry řekly, že obojek zastaví bolesti a pomůže ti naučit se, jak nadání ovládat."

„Řekly, že to je jeden z důvodů. Také řekly, že jsou dva další důvody, které hovoří ve prospěch obojku. Nevím, jaké jsou ty další důvody. Kahlan, já vím, že si myslíš, že se chovám nerozumně. Má mysl mi také říká, že se chovám jako blázen. To, co mám uvnitř, mi ale říká něco úplně jiného."

Kahlan natáhla paži, vzala mezi prsty Agiel a koulela ho mezi prsty. „Kvůli tomuto? Kvůli tomu, co dělala Denna?" Přikývl a dále se upřeně díval do ohně. „Richarde, co tato věc dělá?"

Richard se na ni konečně podíval a popadl Agiel do hrsti. „Dotkni se mé ruky. Nedotýkej se Agielu, ale dotýkej se pouze mé ruky." Kahlan natáhla paži a dotkla se prsty jeho pěsti.

S výkřikem bolesti ruku odtrhla. Potřásala zápěstím a snažila se ulehčit si od bolesti. „Proč to nezabolelo předtím, když jsem se toho dotkla?"

„Protože nebyl nikdy použit k tvému výcviku."

„Proč tě tedy nebolí, když ho držíš?"

Richard ještě svíral rudý bič uprostřed jeho délky. „Bolí to. Bolí to vždy, když ho držím."

Kahlan vytřeštila oči. „Myslíš tím, že teď tě to bolí stejně, jako když jsem se dotkla tvé ruky?"

V očích měl utrpení z bolestí hlavy. „Ne, má ruka tě odstínila před tím, jaké je to ve skutečnosti."

Opět natáhla ruku. „Chci to vědět."

Pustil Agiel. „Ne. Nechci, aby tě to natolik bolelo. Nechci, aby tě nikdy nic tolik bolelo."

„Richarde, prosím? Chci to vědět a chci to pochopit."

Richard se jí upřeně podíval do očí a pak vydechl. „Existuje něco, co bych neudělal, když mě o to požádáš?" Opět vzal Agiel do ruky. „Nesvírej ruku, mohlo by se stát že by ses ho nedokázala dostatečně rychle pustit. Jen se ho dotkni. Zadrž dech a zatni zuby, aby ses nekousla do jazyka. Napni břišní svaly."

Kahlan prudce bilo srdce, když se její ruka blížila k Agielu. Nechtěla cítit bolest. Značně to bolelo, když se jenom dotýkala jeho ruky, chtěla to ale poznat, protože to bylo součástí toho, čím teď byl. Chtěla o něm vědět všechno, včetně věcí, které bolely.

Měla pocit, že se dotkla blesku.

Bolest jí vystřelila do paže a explodovala jí v rameni. Vykřikla, když ji šok vrhl na záda. Překulila se na obličej a druhou rukou si držela rameno. Nemohla paží ani hnout. Ruka jí brněla a třásla se. Byla šokovaná a vystrašená prudkou intenzitou bolestí. Plakala do země,

když se jejích zad soucitně dotkla Richardova ruka. Plakala také proto, že teď alespoň trochu chápala, co se s ním dělo.

Když už konečně byla s to posadit se, ještě stále se na ni díval a držel Agiel ve své dlani. „To tě takto bolí, když ho držíš?"

„Ano."

Udeřila ho pěstí do ramene. „Pusť to!" vykřikla. „A přestaň s tím!"

Pustil Agiel a nechal ho opět volně viset. „Když se ho dotknu, tak mi to někdy pomůže odvrátit pozornost od bolestí hlavy. Nemusíš mi věřit, ale pomáhá to."

„Tím chceš říci, že tvé bolesti hlavy jsou silnější?" Přikývl.

„Kdyby nebylo toho, co mě o bolesti naučila Denna, byl bych teď už v bezvědomí. Denna mě naučila, jak bolest ovládnout a jak ji snášet, aby mě pak mohla vystavit bolesti ještě silnější."

Pokoušela se zadržovat slzy. „Richarde, já..."

„Co jsi pocítila, bylo to nejmenší z toho, co Agiel dokáže." Opět ho pozvedl a dotkl se jeho špičkou vnitřní strany druhého předloktí. Spod Agielu se vyvalila krev, pak ho odtáhl. „Může z tebe stáhnout maso. Může ti zlámat kosti. Denna ho ráda používala na to, aby mi lámala žebra. Přitlačila ho ke mně a já jsem slyšel, jak se mi láme kost. Ještě stále nejsou srostlá a bolí mě, když si lehám, nebo když mě silněji objímáš. Agiel dokáže mnoho dalších věcí. Dokáže rovněž jediným dotekem zabít."

Zadíval se do ohně. „Denna mě spoutala na zápěstích, poté mi zamkla paže za zády a tahala mě nahoru provazem visícím ze stropu. Mučila mě Agielem po celé hodiny. Já ji prosil, aby přestala, až jsem byl celý ochraptělý. Nikdy nepřestala. Neudělala to ani jednou.

Nemohl jsem se nijak bránit, neexistovalo nic, co bych mohl udělat, abych ji zastavil. Ona mě cvičila a učila tak, že jsem si někdy myslel, že mi už nezbyla žádná krev ani dech. Prosil jsem ji, aby mě zabila a skončila to bolestivé trápení. Udělal bych to sám, použila však magii, která mi v tom bránila. Nutila mě, abych před ní klečel a prosil ji, aby použila Agiel. Udělal bych všechno, co mi řekla. Měla přítelkyni, která k ní někdy přišla, a obě se pak bavily společně."

Kahlan strnule seděla, sotva mohla dýchat. „Richarde, já..."

„Každý den mě za obojek přivedla k místu, kde mě mohla pověsit na provaz. Byla to místnost, kde na mě mohla používat Agiel bez toho, že by ji někdo rozptyloval, kde příliš nevadilo, že všechno potřísnila má krev. Někdy to dělala od samého rána až do pozdního večera. A pak v noci.

Nosit obojek pro mě znamená toto. Můžeš mi říkat, jak obrovský to má význam, jak mi to pomůže, a že nemám jinou možnost. Pro mě však nošení obojku znamená to, co bylo předtím.

Já vím přesně, co teď cítíš ve svém rameni. Je to pocit, jako kdybys měla spálenou kůži, roztrhané svalstvo a rozlámané kosti. To cítíš, když nosíš obojek mord-sithy. Jenomže to cítíš současně po celém těle a celý den. K tomu přidej myšlenku, že proti tomu nemůžeš vůbec nic udělat, že nemůžeš uniknout a že už nikdy neuvidíš jediného člověka, kterého miluješ.

Raději bych zemřel, než bych si kolem krku dal obojek."

Kahlan si masírovala rameno. Její pocity byly přesně takové, jak je popisoval. Nenapadalo ji nic, co by mohla říci. Uvnitř ji to příliš bolelo na to, aby něco řekla. Tak jenom seděla a pozorovala, jak se dívá do ohně a jak mu slzy stékají po obličeji. Měla o něj starost.

A pak se uslyšela, že se ptá na něco, co si předtím slíbila, že se ho nikdy nezeptá: „Denna si tě vybrala za partnera?" Přála si, aby ta slova mohla vzít zpět, a současně si to nepřála.

Richard nehnul ani brvou. „Ano," zašeptal a zíral do ohně. Po tváři mu stékala další slza. „Jak to víš?"

„Demmin Nass přivedl dvě komanda, aby mě dostala. Měl na sobě čarodějnické předivo od Darkena Rahla, které ho chránilo před Zeddovou magií. A také před mou. Zedd nemohl dělat vůbec nic; předivo mu znemožňovalo veškerý pohyb. Demmin Nass mi řekl, co se stalo s tebou. Řekl mi, že jsi mrtev. Tehdy jsem v sobě vyvolala Con Dar a zabila ho."

Richard zavřel oči a vytekla z nich další slza. „Nemohl jsem dělat vůbec nic, abych ji zastavil. Kahlan, přísahám ti, pokoušel jsem se o to. Nedokážeš si představit, co se mnou Denna dělala kvůli tomu, že jsem se ji pokoušel zastavit. Nemohl jsem jí žádným způsobem vzdo-

rovat. Mohla dělat, co s ejí zlíbilo. Jí nestačilo, že mě mohla zraňovat po celý den, chtěla mě mučit i v noci."

„Jak může být někdo tak zlý?"

Richard se zadíval na Agiel a pak ho pomalu začal svírat v dlani. „Chytli ji, když jí bylo dvanáct, a tímto Agielem ji cvičili. Právě tímto. Všechno, co ona udělala mně, dělali předtím oni jí. Po celé roky jí to dělali opět a opět. Před vlastníma očima jí na smrt umučili rodiče. Nebylo tam nikoho, kdo by jí mohl pomoci.

Vyrostla v ženu, která byla přívěskem Agielu a byla obklopená pouze takovými lidmi, kteří jí chtěli ubližovat. Nebylo tam nikoho, kdo by pro ni měl alespoň jedno, jediné slůvko naděje, útěchy a lásky.

Dokážeš si představit její hrůzu? Dali jí život plný nekonečné bolesti. Znásilňovali její tělo i jejího ducha. Zlomili ji. Udělali z ní jednu z nich. Darken Rahl osobně z ní udělal jednu z nich.

Cítila bolest po celou dobu, co tento Agiel na mně používala. Stejnou bolest cítím teď, když ho držím. V tom je celá magie.

Jednoho dne ji Darken Rahl celé hodiny mlátil, protože si myslel, že mě dostatečně nemučí. Sedřel jí kůži z celých zad."

Richard svěsil hlavu, když plakal. „A na konci toho všeho, na konci života plného bolesti a šílenství přijdu já, změním barvu meče na bílou a probodnu ji. Jediná věc, o kterou mě požádala, než jsem ji zabil, byla, abych nosil její Agiel a vzpomínal na ni. Já jsem byl jediný, který chápal její bolest. Byla to jediná věc, kterou chtěla: aby na ni vzpomínal někdo, kdo ji chápal.

Slíbil jsem jí to a ona mi ho pověsila kolem krku. Pak tam jen tak seděla a já jí mečem probodával srdce. Doufala, že já jsem ten, který má sílu, aby ji dokázal zabít.

Takovým způsobem se někdo může stát zlým. Kdybych měl tu moc, tak bych přivedl Darkena Rahla k životu jenom proto, abych ho mohl znovu zabít."

Kahlan seděla jako omráčená, seděla tam nehybně a byla pohlcena vírem protikladných pocitů. Nenáviděla Dennu za to, že mučila Richarda, z nevysvětlitelného důvodu na ni současně žárlila a cítila vůči ní i nečekaný palčivý smutek. Nakonec se od něj odvrátila a utřela si slzy s obličeje.

„Richarde, proč nevyhráli? Proč tě Denna nedokázala zlomit? Jak sis uchoval zdravý rozum?"

„Protože jsem si rozdělil mysl, jak to řekly sestry. Neumím to vysvětlit. Já jsem přesně nevěděl, co dělám, ale tím jsem se zachránil. Jádro svého vlastního já jsem uschoval a zbytek jsem obětoval. Nechal jsem ji dělat, co se jí zachtělo. Darken Rahl řekl, že mám talent, protože jsem to dokázal. Tehdy jsem poprvé slyšel ten výraz - rozdělení mysli."

Richard si lehl na záda a paží si přikryl oči. Kahlan vytáhla přikrývku a poskládala mu ji pod hlavu. „Richarde, je mi to tak líto," zašeptala.

„Už je po všem a záleží jenom na tom, co je teď." Sundal si paži z očí a konečně se na ni usmál. „Je po všem a my jsme spolu. Na něco to bylo dobré. Kdyby mě nenaučila zvládat bolest, nemohl bych se nyní s tou bolestí hlavy vyrovnat. Možná mi tím Denna pomohla. Možná budu moci použít něco z toho, co jsem se naučil, abych to nějak zvládl."

Soucitně na něj mrkla. „Je to teď opravdu až tak zle?

Slabě přikývl. „Ale raději dříve zemřu, než bych si opět dal kolem krku obojek."

Teď to chápala, i když si přála, aby tomu tak nebylo. Lehla si a přitulila se k němu. Oheň za závojem slz byl rozmazaný.

Kapitola

jedenáctá

Když se následujícího dne vydali jenom oni dva na planinu, nebe bylo studeně šedivé a vítr byl ledový. Richard chtěl být pryč od lidí a daleko od stavení. Říkal, že chce vidět nebe a zemi. Hnědá tráva se ohýbala pod prudkými poryvy větru, které třepetaly a poškubávaly jejich plášti, když se v tichu procházeli. Richard si chtěl zastřílet z luku, aby na chvíli zahnal bolest hlavy. Kahlan prostě chtěla být s ním.

Zdálo se jí, že jí mezi prsty proklouzává budoucnost, o které si ještě před několika dny myslela, že jim patří. Chtěla proti tomu bojovat, nevěděla však jak. Všechno, co bylo předtím správné, se náhle stávalo nesprávným.

Nedomnívala se teď, že si Richard nasadí obojek Rada'Han, věděla, že nezáleží na tom, co říkají sestry. Mohl by souhlasit s tím, že se naučí ovládat svůj talent, obojek si však nenasadí. A když si ho nenasadí, tak zemře. Jak by však mohla očekávat, že poté, co jí o tom řekl, bude obojek nosit - přitom tušila, že jí to nejhorší neřekl. Jak by ho o to mohla požádat?

Cítila se však lépe, když byli pryč z vesnice, pryč od lidí a pryč od Chandalenových očí, které je všude sledovaly. Co mu mohla dávat za vinu? Opravdu to vypadalo tak, že oni dva neustále přinášejí potíže, zlobilo ji však, že se choval, jako by to dělali úmyslně. Potíží už měla dost. Zdálo se, že nikdy neskončí. Rozhodla se tedy, že se alespoň pro dnešek potížím vzdálí a že jednoduše budou mít radost z toho, že jsou spolu.

Kahlan Richardovi řekla, že kdysi z luku střílela. Nedokázala však napnout jeho luk, ten byl na ni příliš silný. Proto si půjčila jiný, aby ji mohl naučit lépe střílet. Našli terče ze svazků trávy, které tam muži předtím postavili. Stály tam vzpřímeně a podobaly se skupině strašáků, která strážila obrovskou plochou savanu. Některé z nich dokonce měly hlavy z trávy zmuchlané do koule. Každý měl na sobě připevněné zkřížené svazky trávy jako střed terče. Richard domnívaje

se, že takto vyznačené středy jsou příliš výrazné, sundal je a nahradil je jen zkříženými stébly trávy.

Stáli od terčů daleko. Bylo to tak daleko, že sotva viděla svazky trávy, nemluvě o překřížených stéblech. Richard si na ruku nasadil jednoduchý kožený chránič, který pro něj spolu s lukem udělal Savidlin, a střílel, dokud ho nepřešla bolest.

Richard byl ztělesněním klidu a rovnováhy, byl zajedno se svým lukem. Usmívala se nad tím, jak dobře vypadá, a že jí patří. Srdce ji až bolelo radostí z toho, že viděla jeho šedivé oči, jak jiskří a není v nich bolest. Přiblížili se k terčům, aby mohla střílet ona.

„Nechceš jít zkontrolovat, kam dopadly tvé šípy?"

Usmál se. „Já vím, kam dopadly. Teď střílej ty."

Vystřelila několik šípů, aby opět získala cit. Richard se opřel oběma rukama o luk a díval se na ni. Když naposled střílela z luku, byla ještě děvče. Richard sledoval, jak střílí ještě několik dalších šípů, pak k ní přišel a postavil se za ni. Jeho paže ji zezadu objaly, opravil její držení luku a přiložil prsty k tětivě.

„Udělej to takto. Nemůžeš do toho vložit dost síly ani držet šíp dostatečně pevně, když budeš používat palec a ukazováček tímto způsobem. Natahuj tětivu luku třemi prsty a vsuň šíp mezi první dva. A tětivu natahuj také ramenem. Nemusíš táhnout za šíp, soustřeďuj se jenom na to, abys zadržovala tětivu. Šíp se postará sám o sebe. Vidíš to? Není to lepší?"

Zašklebila se. „Je, zvláště když mám kolem sebe tvé paže."

„Soustřeď se na to, co děláš," zaláteřil.

Kahlan namířila a vystřelila. Prohlásil, že to bylo lepší a řekl, ať to zkusí ještě jednou. Vystřelila několik dalších šípů a měla dojem, že jednou dokonce zasáhla svazek trávy. Opět natáhla tětivu a snažila se udržet luk bez pohybu. Najednou ji zalechtal na břiše. Sehnula se, vypískla a rozesmála se. Snažila se dostat jeho prsty pryč.

„Přestaň!" smála se a lapala po dechu. Snažila se mu vykroutit. „Richarde, přestaň s tím! Nemohu střílet, když mi to děláš!"

Založil si ruce v bok. „Musíš to dokázat."

Zamračila se na něj, jak popadala dech. „Co tím myslíš?"

„Kromě toho, že dokážeš zasáhnout to, co chceš, musíš dokázat střílet bez ohledu na to, co se děje. Když nedokážeš střílet při smíchu, jak můžeš střílet, když máš strach? Jediné, co tady existuje, jsi ty a tvůj cíl. Na ničem jiném nezáleží. Musíš být schopná všechno ostatní odblokovat.

Když se na tebe bude řítit divočák, nemůžeš myslet na to, jak moc se ho bojíš, nebo co se stane, když ho nezasáhneš. Musíš být schopná střílet i v tísni, jinak budeš muset mít nablízku strom, na který bys mohla vylézt."

„Richarde, ty to ale dokážeš proto, že máš talent, já to nedokážu."

„To je nesmysl. Talent s tím nemá nic společného. Je to pouhé soustředění. Pojď, já ti budu říkat, co máš dělat. Vlož šíp na tětivu."

Opět se postavil za ni, odhrnul jí vlasy z krku, naklonil se k ní a díval se jí přes rameno. Šeptal jí do ucha, když natahovala tětivu. Šeptal jí, co by měla cítit, jak by měla dýchat, kam by se měla dívat a co by měla vidět. Mluvil k ní takovým způsobem, že slova odplývala do prázdna a místo toho se jí v mysli vytvářely obrazy. Existovaly pouze tři věci: šíp, terč a jeho slova. Nacházela se ve světě ticha.

Když zmizelo všechno ostatní, zdálo se jí, že se terč v jejích představách zvětšuje a že k sobě přitahuje šíp. Jeho slova jí přiměla, aby terč cítila, aby dělala věci bez toho, aby jim rozuměla. Uvolnila se a vydechla, nehýbala se a zadržela dech. Teď mohla terč cítit. Věděla, kdy bude tam, kde má být.

Zlehka jako vánek začal šíp sám od sebe letět, jako kdyby se rozhodl, že pokračovat už bude sám. V tichu uviděla, jak opeření opouští luk, a cítila, jak tětiva udeřila do chrániče; viděla, jak terč přitahuje šíp, a uslyšela, jak šíp narazil do cíle. A pak pocítila, jak jí do plic opět vniká vzduch.

Bylo to téměř stejné, jako kdyby uvolňovala svou zpovědnickou energii. Byla to magie. Byla to Richardova magie. Jeho slova představovala magii. Bylo to, jako kdyby měla nějaké zjevení.

Měla pocit, že se probouzí ze sna. Svět se k ní vrátil. Téměř na něj upadla.

Kahlan se otočila, objala ho kolem krku, v jedné ruce ještě stále svírala luk. „Richarde, to bylo nádherné. Terč přišel ke mně!"

„Vidíš? Říkal jsem ti, že to dokážeš."

Políbila ho na nos. „To jsem neudělala já, udělal jsi to ty. Já jsem pouze místo tebe držela luk."

Usmál se. „Ne, udělala jsi to ty. Já jsem jen tvé mysli ukázal, jak na to. V tom je podstata vyučování. Já jsem tě pouze učil. Udělej to ještě jednou."

Kahlan se mezi čaroději pohybovala po celý život. Věděla, jakým způsobem čarodějové pracují. Byl to stejný způsob, jaký používal Richard. Mluvil k ní po způsobu čarodějů a ona věděla, že z něj promlouvá jeho talent, i když on by si to nikdy nepřiznal.

Čím více šípů vystřelila, tím méně na ni mluvil. Bez jeho slov, které ji vedly, bylo těžší přivolat ten pocit, ale občas se jí to podařilo. Dokázala rozeznat, když si ho bez jeho pomoci přivolala sama. Zdálo se, že je to tak, jak říkal, podobalo se to intenzívní koncentraci.

Když se začala učit, jak odblokovat svět, když mířila, začal dělat pokusy s tím, že ji rozptyloval. Zpočátku jí pouze hladil břicho. Vyvolalo to její úsměv a on jí řekl, aby přestala myslet na to, co jí dělá on, a aby myslela pouze na to, co musí dělat ona. Po několika hodinách dokázala střílet, i když ji lechtal. Někdy to byl vyloženě vzrušující pocit z toho, že je schopná pocítit, kde šíp má být. Nedokázala to udělat příliš často, ale když se to stalo, byl to nádherný a opojný pocit.

„To je magie," řekla mu. „Když to děláš, je to s pomocí magie."

„Ne, tak to není. Dokáže to každý. Dělají to i Chandalenovi muži, když střílejí, a dokáže to každý, kdo je dostatečně dobrý. Dělá to tvá vlastní mysl. Já jsem ti pomohl pouze tím, že jsem ti to ukázal. Kdybys dostatečně dlouho trénovala, naučila by ses to už dávno. To, že nevíš, proč a jak se něco stane, neznamená ještě, že to je magie."

Úkosem se na něj podívala. „Nejsem si až tak jistá. Teď střílej ty a já tě budu lechtat, když se budeš pokoušet střílet."

„Až potom, co se něčeho najíme a ty si ještě trochu zatrénuješ."

Ušlapali kruh trávy, aby měli pro sebe hnízdo, lehli si na záda a pozorovali ptáky, jak krouží na nebi. Přitom jedli tavový chléb s papričkami, ořechy kuru a zapíjeli to vodou z koženého měchu. Tráva stojící kolem je trochu chránila, takže jim vítr nepřipadal tak studený.

Položila mu hlavu na rameno a potichu pozorovali nebe. Věděla, že oba teď rozmýšlejí, co budou dělat dál.

„Je možné," řekl Richard nakonec, „že bych si opět mohl rozdělit mysl, abych dokázal kontrolovat bolestí hlavy. Darken Rahl mi řekl, že jsem udělal právě to."

„Ty jsi s ním mluvil? Ty jsi mluvil s Darkenem Rahlem?"

„Ano. Ve skutečnosti většinou mluvil on. Já jsem především poslouchal. Řekl mi mnoho věcí, ale všem z nich nevěřím. Řekl mi, že George Cypher nebyl můj otec. Řekl mi, že jsem si rozdělil mysl a že mám talent. Řekl mi, že mě někdo zradil. Na základě toho, co řekla Šota - totiž, že ty i Zedd proti mně použijete svou magii - jsem se domníval, že mě zradil jeden z vás dvou. Nikdy bych si nepomyslel, že to bude můj bratr.

Je možné, že kdybych přišel na to, jak si opět rozdělit mysl, tak bych dokázal kontrolovat bolesti hlavy natolik, aby mě nezabily. Možná sestry učí něčemu takovému. Už jsem to jednou udělal, a kdyby se mi to povedlo udělat znovu, možná bych se mohl zachránit bez..."

Přikryl si rukou oči, nechtěl tuto myšlenku nahlas dokončit. „Kahlan, možná nemám žádný talent, mohlo by to jenom být první čarodějovo pravidlo."

„Co tím myslíš?"

„Zedd mi řekl, že většina z toho, v co lidé věří, je nesprávné. První pravidlo tě může přimět k tomu, že uvěříš, že něco je správné buď proto, že chceš, aby to bylo správné, nebo proto, že se bojíš, že by to mohla být pravda. Obávám se, že mám talent a tato obava mě nutí akceptovat možnost, že to, co mi říkají sestry, je pravda. Je možné, že existují jiné důvody, proč si sestry přejí, abych si myslel, že talent mám, přitom to však není pravda. Je možné, že ho nemám."

„Richarde, to si opravdu myslíš, že můžeš odmítnout všechny věci, co se staly? Zedd řekl, že máš talent, Darken Rahl řekl, že ho máš, sestry říkají, že ho máš, dokonce i Scarlet říká, že talent máš."

„Scarlet neví, o čem mluví. Sestrám nevěřím a myslíš si, že bych věřil čemukoli, co řekl Darken Rahl?"

„A co Zedd? To si myslíš, že Zedd lže? Nebo že neví, o čem mluví? Vždyť je čarodějem prvního řádu. To si opravdu myslíš, že čaroděj prvního řádu by nepoznal talent, kdyby ho uviděl?"

„Zedd se mohl zmýlit. To, že je chytrý, ještě neznamená, že ví všechno."

Kahlan chvíli přemýšlela o jeho neochotě akceptovat fakt, že talent má. Kvůli němu samému si přála, aby to bylo tak, jak si přeje, znala však pravdu.

„Richarde, když jsem se tě v Paláci lidu dotkla svou mocí a my všichni jsme si mysleli, že si jí byl zasažen a nevěděli jsme, že jsi přišel na to, jak tě magie nepohltí, přednášel jsi Darkenovi Rahlovi Knihu počítaných stínů, je to tak?" Přikývl. „Nevěřila jsem, že to dokážeš. Jak jsi to věděl? Kdy ses vlastně naučil tu knihu nazpaměť?"

Richard si povzdychl. „Když jsem byl dítě, tak mě otec bával na místo, kde ji měl ukrytou. Řekl mi, že ji předtím chránila bestie, kterou poslal někdo s chamtivýma rukama, aby ji měla na očích, dokud se nevrátí. Tak mu knihu sebral. Teď vím, že to byly ruce Darkena Rahla, tehdy jsme to však nevěděli; můj otec jenom řekl, že ji musel vzít, protože jinak by ji ty ruce ukradly.

Obával se, že ten někdo se jednou vrátí a tak mě přiměl k tomu, abych se ji naučil nazpaměť, abych byl jednoho dne schopen vrátit vědomosti obsažené v knize jejímu majiteli. Otec nevěděl, že majitelem knihy je Zedd. Roky mi trvalo, než jsem se ji naučil do posledního slůvka. Otec se do ní nikdy nepodíval a říkával, že to mohu dělat pouze já. Poté, co jsem se všechno perfektně naučil, tak jsme knihu spálili. Na ten den nikdy nezapomenu. Když kniha hořela, objevilo se zvláštní světlo, bylo slyšet zvláštní zvuky a bylo vidět divné stíny."

„Magie," zašeptala.

Přikývl poté, co si opět zastínil oči rukou. „Můj otec zemřel, když tu knihu bránil před Darkenem Rahlem. Je to hrdina, a tím, co vykonal, nás všechny zachránil."

Kahlan se pokoušela vymyslet, jak slovy vyjádřit to, co se jí honilo hlavou, co věděla. „Zedd nám řekl, že Kniha počítaných stínů byla předtím v jeho čarodějnickém úkrytu. Jak se k ní dostal tvůj otec?"

„To mi nikdy neřekl."

„Richarde, já jsem se narodila a vyrostla v Aydindrilu. Značnou část svého života jsem strávila v čarodějnickém úkrytu. Je to vlastně obrovský hrad. Před dávnými časy tam žily stovky čarodějů. Když jsem tam vyrůstala, bylo jich tam pouze šest, a nikdo z nich nebyl čarodějem prvního řádu.

Není to místo, kam se dá lehce dostat. Já jsem tam mohla, protože jsem byla zpovědnice a potřebovala jsem se učit z knih, které jsou tam uloženy. Všechny zpovědnice mají přístup do úkrytu. Ostatním však v přístupu zabraňovala magie."

„Já ale opravdu nevím, jak to můj otec dokázal. Byl to chytrý člověk, musel na to nějakým způsobem přijít."

„Pokud by kniha prostě byla v čarodějnickém hradu, tak by se mu to možná povedlo. Byli tam čarodějové a zpovědnice, kteří přicházeli a odcházeli, občas tam byl i někdo další, kterému byl umožněn přístup. Možná někdo našel způsob, jak se nepozorovaně dostat dovnitř. Ale i kdyby se dovnitř dostal, byla tam místa, která byla magií ochraňována ještě silněji. Byla to místa, kam jsem nemohla ani já.

Zedd ale říkal, že Kniha počítaných stínů je důležitá magická kniha, že je velmi důležitá. Říkal, že ji měl ve svém osobním úkrytu: v úkrytu čaroděje prvního řádu. To je však něco úplně jiného. Tento úkryt je oddělen od zbytku velkého čarodějnického hradu.

Chodívala jsem po dlouhých hradbách k úkrytu prvního čaroděje. Z nich je krásný výhled na Aydindril. Právě, když jsem kráčela po hradbách, cítila jsem děsivou sílu zaklínadel, která toto místo chránila. Vyvolávala ve mně divný pocit. Když jsem se přiblížila ještě více, ochranná zaklínadla způsobila, že se mi vlasy zvedly z ramen a trčely na všechny strany, přitom praskaly a prskaly malými jiskřičkami. Když se někdo přiblížil ještě více, zaklínadla ho naplnila tak silným pocitem hrůzy, že nedokázal přinutit své nohy, aby udělaly další krok, nebo své plíce, aby se ještě jednou nadechly.

Od doby, co Zedd opustil Středozemí - to bylo ještě dříve, než jsme se oba narodili - do úkrytu prvního čaroděje nikdo nevstoupil. Ostatní čarodějové se o to pokoušeli. Abys mohl vstoupit, musíš se dotknout jisté destičky. Říká se, že dotknout se destičky je podobné tomu, kdyby se někdo dotýkal zmrzlého srdce samotného Strážce pod-

světí. Když tě magie nerozezná jako někoho s povoleným vstupem, nemůžeš vstoupit. Když se dotkneš destičky bez ochrany své vlastní magie, nebo když se dostaneš příliš blízko k zaklínadlům samotným, může to znamenat tvou smrt.

Čarodějové se pokoušeli dostat dovnitř od té doby, co jsem byla mladá a přišla poprvé do hradu, abych se učila. Chtěli vědět, co je uvnitř. První čaroděj zmizel a oni si mysleli, že by měli pořídit seznam všeho, co tam je.

Nikdy se jim to ale nepovedlo. Žádný z nich nebyl schopen ani toho, aby položil ruku na destičku. Richarde, když se dovnitř nedokázalo dostat pět čarodějů třetího řádu a jeden čaroděj druhého řádu, jak se to povedlo tvému otci?"

Povzdychl si. „Kahlan, přál bych si, abych na to měl odpověď, ale nemám ji."

Nechtěla zmařit jeho naděje, nechtěla, aby se nezvratně naplnily jeho obavy, musela to však udělat. Musel vědět o sobě pravdu.

„Richarde, Kniha počítaných stínů byla návodem na provádění magie. Ona sama byla magií."

„O tom nemám žádné pochybnosti, vím to od doby, co jsme ji spálili."

Prstem pohladila hřbet jeho ruky. „V čarodějnickém hradu byly ještě další knihy s návody na provádění magie, byly však méně důležité. Čarodějové mi dovolili, abych se do nich podívala. Když jsem je četla a dostala se na jisté místo v knize, děly se divné věci, někdy už po několika slovech, někdy až po několika stránkách: zapomněla jsem, co jsem právě přečetla, zapomněla jsem to do posledního slůvka. Když jsem se vrátila a přečetla to znovu, zopakovalo se to.

Čarodějové mě při tom pozorovali a pak se rozesmáli. Poté, co jsem se chvíli pokoušela číst knihy a nevěděla jsem, co jsem si právě přečetla, jsem nakonec byla znechucená a zeptala jsem se, co se děje. Řekli mi, že knihy s návodem na provádění magie jsou chráněny silnými zaklínadly vyvolávanými přečtením vybraných slov knihy. Řekli mi, že nikdo kromě těch s talentem, nedokáže přečíst knihu návodů k magii a zapamatovat si z ní alespoň slovo. Těch šest čarodějů bylo čaroději z vnitřního nutkání, oni talent neměli. Dokonce ani oni nedo-

kázali přečíst všechny knihy a pamatovat si, co v nich bylo, šlo jim to jenom u těch méně důležitých a jenom proto, že měli čarodějnický výcvik.

Zedd nám řekl, že Kniha počítaných stínů patřila mezi nejdůležitější knihy v čarodějnickém hradu. Byla natolik důležitá, aby byla v čarodějnickém úkrytu prvního čaroděje.

Richarde, ty by ses ji nikdy nedokázal naučit nazpaměť, kdybys neměl talent. Jinak to nejde. Tvůj otec to nějakým způsobem zjistil a proto vybral tebe, aby ses ji naučil."

Hlavu měla dále na jeho rameni, takže pocítila, jak se jeho dýchání na okamžik zastavilo, když si uvědomil význam toho, co mu řekla. „Richarde, ještě stále si pamatuješ tu knihu?"

Jeho hlas byl tichý a vzdálený. „Každé slovo."

„I když jsem tě slyšela, jak ji recituješ a přesto, že vím, že jsi ji přednesl celou, nejsem schopna vzpomenout si ani na jediné slůvko z toho, co jsi říkal. Magie vybraných slov z mé paměti všechno vymazala. Já nevím, jakým způsobem jsi ji použil k porážce Darkena Rahla."

„Začátek knihy říká, že když se její slova říkají tomu, kdo kontroluje schránky Ordenu, tak tento člověk zjistí pravdivost těchto slov jedině za pomoci zpovědnice. Rahl se domníval, že jsi mě zasáhla svou mocí, a tak uvěřil, že všechno, co říkám, je pravda. Já jsem všechna slova vyslovil pravdivě, ale na konci jsem vynechal důležitou pasáž. Bylo to proto, aby si vybral schránku, která ho zabije."

„Vidíš, ty si ta slova ještě stále pamatuješ. To by se nemohlo stát, kdybys neměl talent, protože by tomu zabránila magie. Richarde, pokud se máme z tohoto dostat, musíme si nejdříve přiznat pravdu a pak myslet na to, co s tím udělat.

„Lásko moje, ty ten talent máš, ty máš magii. Je mi to líto, Richarde, ale je to pravda."

Vyrazil ze sebe podrážděný vzdych. „Zdá se mi, že jsem tak strašně nechtěl, aby to byla pravda, že jsem se to sám sobě pokoušel rozmluvit. Tímto způsobem to však nefunguje. Doufám, že si o mně nemyslíš, že jsem hlupák. Děkuji ti, že mě máš ráda natolik, abys mě donutila uvidět pravdu."

„Ty nejsi hlupák. Ty jsi moje láska. Spolu něco vymyslíme." Políbila mu hřbet ruky a pak se oba tiše dívali na nebe. Bylo tmavé studenou šedí, která odrážela její náladu.

„Přál bych si, aby ses mohla setkat s mým otcem. Byl to zvláštní člověk. Myslím, že ani já jsem nikdy nevěděl, jak neobyčejný člověk to je. Chybí mi." Zamyšleně se zahleděl do dálky. „Jaký byl tvůj otec?"

Kahlan si navíjela pramen vlasů na prst. „Můj otec byl partnerem mé matky, byl druhem zpovědnice. Nebyl mi otcem v tom smyslu, v jakém je normální muž svým dětem otcem. Byl zasažen její silou a neexistovalo pro něj nic kromě jeho oddanosti k ní. Všímal si mě pouze do té míry, aby dělal radost mé matce, a dělal to jenom proto, že jsem se narodila jí. Nedíval se na mě jako na člověka, ale pouze jako na část zpovědnice, ke které byl připoután."

Richard si utrhl dlouhé stéblo trávy a naplocho skousl mezi zuby jeden jeho konec. Přemýšlel a pak se zeptal: „Čím byl předtím, než ho zasáhla svou magií?"

„Byl to Wyborn Amnell, král Galey."

Richard se opřel o jeden loket a seshora se na ni překvapeně podíval. „Král? Tvůj otec byl král?"

Bez toho, aby si uvědomila, co dělá, její výraz se změnil na klidnou tvář, která nic nevyjadřovala: byla to tvář matky zpovědnice.

„Můj otec byl druhem zpovědnice. To je vše, co z něj zůstalo. Když má matka umírala na strašnou zhoubnou nemoc, byl v nepřetržitém stavu paniky. Jednoho dne přišli k nám čaroděj a ranhojič, kteří o ni pečovali, a řekli, že už nemohou nic dělat, že si ji zanedlouho vezmou k sobě duchové.

Můj otec vyrazil ze sebe tak zoufalý výkřik, jaký jsem v životě neslyšela, popadl se za hruď a padl mrtev na podlahu."

Richard se jí zadíval do očí. „Kahlan, to je mi líto." Sklonil se a políbil ji na čelo. „Je mi to líto," zašeptal.

Opět si lehl a vložil si stéblo trávy mezi zuby.

„Bylo to už dávno."

„Co to tedy dělá z tebe? Jsi princezna nebo královna nebo co?"

Trochu se jeho dotazu zasmála, smála tomu, jak divné mu to musí připadat. Ještě stále věděl velmi málo o jejím životě a o jejím světě. „Ne, já jsem matka zpovědnice. Dcera zpovědnice je zpovědnicí, není dcerou svého otce. Nebyla to jeho zásluha, že si ho matka vybrala a zasáhla ho. Chceš o něm vědět ještě víc?"

Pokrčil rameny. „Jistě, ty jsi také jeho částí. Rád se o tobě dovídám všechno."

Na chvíli se zamyslela nad tím, jaká bude jeho reakce. „On byl vlastně manželem královny Bernardiny, když si ho má matka vybrala za druha."

„Tvá matka si vybrala někoho, kdo už byl ženatý?"

Pocítila na sobě Richardův pohled. „Není to ale tak, jak ti to jistě musí připadat. Manželství mezi ním a královnou bylo předem dojednané. On byl válečník, velký vojevůdce. Manželství spojilo jeho království se zeměmi, nad kterými vládla královna Bernardina, čímž vzniklo království Galea. On to udělal kvůli svému lidu, aby vytvořil sjednocenou zemi pod královskou korunou, která by mohla vzdorovat nepřátelským sousedům.

Královna byla moudrá a uznávaná panovnice. Provdala se za mého otce pro dobro Galey a ne kvůli sobě. Ona a můj otec se nemilovali. On dal jí a lidu Galey hezkou silnou dceru, Cyrillu, a pak syna Harolda."

„Takže máš nevlastní sestru a nevlastního bratra."

Pokrčila rameny. „Svým způsobem ano. Není to však tak, jak si myslíš. Já jsem zpovědnice a ne uzlíček na šňůrce královského rodu. Setkávala jsem se s Cyrillou i Haroldem. Jsou to dobří lidé. Cyrilla je teď královnou Galey. Její matka před pár lety zemřela. Princ Harold je velitelem armády, stejně jako byl jeho otec. Oni mě za příbuznou nepovažují, stejně jako já je. Já jsem zpovědnice, já patřím magii."

„Co tvá matka? Jak se do toho všeho dostala ona?"

„V době, kdy se právě stala matkou zpovědnicí, chtěla mít silného partnera, který by jí dal dceru s velkou mocí. Slyšela, že královna není se svým manželstvím spokojena, a šla si s ní pohovořit. Královna Bernardina řekla mé matce, že svého manžela nemiluje, že mu byla nevěrná. I když však milovala jiného, vážila si Wyborna jako silného

muže, jako vůdce a jako lstivého válečníka. Řekla, že nebude schvalovat, když se ho má matka dotkne svou mocí.

Zatímco má matka přemýšlela, co by měla udělat, Wyborn přistihl královnu s jejím milencem a málem ho zabil. Když se to matka dozvěděla, vrátila se do Galey a vyřešila společný problém dříve, než by král stačil přidat vraždu milence k výprasku, který uštědřil své ženě.

I když se zpovědnice musí obávat mnoha věcí, nepatří mezi ně strach z toho, že by ji udeřil její manžel."

„Musí to být těžké, vybírat si partnera a nemilovat ho."

Usmála se a přitiskla si k němu hlavu. „Po celý život jsem si nikdy nepomyslela, že budu moci mít někoho, koho bych měla ráda. Přála bych si, aby má matka mohla poznat toto potěšení."

„Jaké to bylo mít ho za otce?"

Propletla si prsty na břiše. „Byl pro mě cizincem. S výjimkou mé matky neprojevoval k nikomu žádné pocity, neměl žádný opravdový cit kromě oddanosti mé matce. Přála si, aby se mnou trávil čas a aby mě naučil věci, které umí. Měl z toho velkou radost. Nebylo to však kvůli mně, ale kvůli ní.

Trávil čas tím, že mě učil tomu, co znal: válčení. Učil mě taktice svých nepřátel, učil mě jak sebrat vítězství mnohem většímu sebevědomému vojsku, a co bylo nejdůležitější, jak přežít a zvítězit za pomoci hlavy, a ne podle přesných pravidel. Někdy matka seděla a dívala se, jak mě učí. Často se na ni díval a ptal se jí, jestli mě učí správně. Říkávala mu, že ano, že mě má naučit všechno, abych znala válečnické řemeslo tak dobře jako on. Doufala, že ho nikdy nebudu potřebovat, ale kdybych ho snad náhodou potřebovala, pomohlo by mi přežít.

Naučil mě, že nejdůležitější válečnickou vlastností je nemilosrdnost. Říkal, že mnohokrát zvítězil proto, že byl nemilosrdný. Říkal, že hrůza přemůže rozum a že je vojevůdcovou úlohou poslat takový druh hrůzy na nepřítele.

To, co mě naučil, mi pomohlo přežít, když ostatní zpovědnice umíraly. Protože mě to naučil, dokázala jsem zabíjet, když to bylo zapotřebí. Naučil mě, abych se nebála dělat věci, které bylo třeba udělat proto, abych přežila.

Za to, co mě naučil, jsem ho milovala a zároveň jsem ho nenáviděla."

„Já ho ale mám rád za to, že tě naučil jak přežít, protože teď můžeš být se mnou."

Kahlan mírně zavrtěla hlavou, když se dívala, jak malý ptáček zahání havrana. „Věci, které znal, nebyly strašné; strašní jsou lidé, kteří tě donutí je dělat, abys přežil. Nikdy nespravedlivě neválčil proti jiným. Neměla bych mu dávat za vinu, že věděl, jak vyhrávat, když byl donucen válčit. Richarde, možná bychom teď měli začít přemýšlet, jak přežít."

„Máš pravdu," řekl a objal ji paží kolem pasu. „Víš, myslel jsem na to, že jsme tady jako ty terče. Že tady sedíme a prostě čekáme na to, až přiletí šíp a prostřelí nás. Že čekáme, co se s námi stane."

„Co si myslíš, že bychom měli udělat?"

Pokrčil rameny. „Nevím. Když však budeme tady sedět, dříve nebo později na nás někdo začne střílet. Dříve nebo později se sestry vrátí. Proč bychom měli čekat, až k nám přijdou? Nemám na to odpovědi, ale nechápu, jak nám může pomoci to, že tady budeme sedět."

Založila si paže pod prsy a ruce schovala v podpaždí, aby si je zahřála. „Zedd?"

Richard přikývl. „Pokud někdo ví, co bychom měli dělat, tak to bude Zedd. Myslím si, že ho musíme navštívit."

„A co bolesti hlavy? Co se stane, když je dostaneš, jak budeme cestovat? Co, když se zhorší a ty nebudeš mít Nissel, aby ti pomohla?"

„Nevím," povzdychl si. „Myslím si však, že bychom to měli zkusit. Jinak nebudeme mít žádnou šanci."

„Tak odejděme ihned, než se bolesti ještě zhorší. Nečekejme na nic, co by se mohlo stát."

Sevřel jí ramena. „Brzy. Nejdříve však musíme něco udělat. Něco důležitého."

Usmál se na ni. „Musíme se vzít," zašeptal. „Neodejdu, dokud neuvidím šaty, o kterých toho tolik slyším."

Otočila se a objala ho. „Richarde, to bude tak krásné. Když je Weselan šije, tak se neustále usmívá. Už se nemohu dočkat, abys mě v nich uviděl. Vím, že se ti budou opravdu líbit."

„O tom nemám žádné pochybnosti, má nastávající manželko."

„Všichni se na to těší. Svatba je pro Bahenní lid velkým svátkem. Je tam hudba, tanec a divadlo. Zapojí se do ní celá vesnice. Weselan řekla, že od chvíle, co řekneme jenom slovo, aby to začalo, potrvá to celý týden, než se všechno připraví."

Přitáhl jí k sobě. „To slovo již bylo řečeno."

Měla oči zavřené, když ji líbal, přesto však cítila, že se mu vrátily bolesti hlavy.

„Pojď," řekla a vydechla, „vystřelíme pár šípů, aby tě přestala bolet hlava."

Chvíli se střídali ve střelbě. Když přišli k terčům, aby si vzali šípy, Kahlan vypískla radostí, když viděla, že jedním ze svých šípů prostřelila jeho šíp.

„Počkej, až o tom uslyší domobrana! Zezelenají závistí, až budou muset dát matce zpovědnici vyznamenání za dříkový výstřel. Oni možná budou zelení už tehdy, když uvidí v mých rukou luk!"

Richard se smál, když vytahoval šípy z terčů. „Ty bys ale měla dál trénovat. Nemuseli by ti věřit a možná bys jim to musela dokazovat. A za tento šíp si nenechám od Savidlina nadávat." Náhle se k ní otočil. „Co jsi to říkala? Co jsi to včera večer říkala o komandu, které poslal Rahl pod ochranou zaklínadla, aby ho Zedd nemohl zastavit?"

Kahlan byla trochu překvapená jeho náhlou změnou tématu hovoru. „Ano, jeho magie na ně nepůsobila."

„To je proto, že Zedd má pouze aditivní magii. To je všechno, co má každý čaroděj s talentem: je to pouze aditivní magie. Darken Rahl měl talent pro aditivní magii, nějakým způsobem se však naučil používat i magii subtraktivní. Zedd neměl žádnou ochranu před subtraktivní magií, stejně jako jsi ji neměla ty." Svraštila čelo a kývla, aby pokračoval. „Jak se ti je tedy podařilo zabít?"

„Dostala jsem se do stavu Con Daru." Pokrčila rameny. „Je to součást magie zpovědnic, nikdy předtím jsem však nevěděla, jak ji používat. Má to něco společného se zuřivostí. Znamená to 'vražedné běsnění'."

„Kahlan, uvědomuješ si, co říkáš? Ty jsi použila subtraktivní magii, jak bys je jinak dokázala přemoci? Zeddova magie a ani tvá ob-

vyklá magie neúčinkovaly, protože tito muži byli chráněni před aditivní magií. Musíš mít subtraktivní magii. Když však vaši zpovědnickou magii vytvořili dávní čarodějové, jak v ní může být prvek subtraktivní magie?"

Zírala na něj. „To já nevím. Nikdy jsem se nad tím nezamýšlela, ale musí to být tak, jak říkáš. Možná nám to bude umět vysvětlit Zedd, když budeme v Aydindrilu."

Se svraštělým čelem vytáhl ze svazku trávy další šíp. „Možná. K čemu však mají zpovědnice subtraktivní magii?" Zachmuřil se ještě více. „Přemýšlím, zda jsi to s tím bleskem neudělala rovněž tímto způsobem."

Richard má talent a ona má subtraktivní magii. Tyto dvě myšlenky ji naplňovaly strachem. Začala se třást, nebylo to však z chladu.

Celý zbytek odpoledne stříleli šípy a skončili, až když se začalo stmívat. Cítila, jak má z natahování tětivy unavené paže a ramena. Řekla mu, že už nedokáže vystřelit ani jeden šíp, i kdyby na tom závisel její život, a řekla mu, aby si vystřelil ještě pár šípů, než se budou vracet, aby alespoň na chvíli zmizely jeho bolesti hlavy. Když se na něj dívala, tak ji napadlo, že se ho nesnažila při střílení rozptylovat, a že jí slíbil, že mu to bude moci dělat.

Kahlan se postavila těsně za něj. „Už je na čase, abych zjistila, jestli jsi tak dobrý, jak si myslíš."

Když natáhl tětivu, tak ho zalechtala na žebrech. Ani sebou nehnul a střílel jako předtím. Smál se však a svíjel, když šíp vyletěl. Pokoušela se o to dál, ale pokud střílel, nedokázala ho rozptýlit. Zatvrdila se, když nepomáhá lechtání, tak zkrátka bude muset zkusit něco jiného.

Kahlan se mu přitiskla k zádům, když se soustřeďoval na míření, a jemně mu rozepnula tři vrchní knoflíčky košile. Vsunula mu ruku pod ni a projela mu jí po hrudi. Kůži měl napjatou na tvrdých svalech. Byl to dobrý pocit, když cítila teplo, sílu a tvrdost.

Rozepnula ještě další knoflíčky, aby se dostala dál. Jednou rukou mu projížděla vzadu po vlasech, zatímco druhá se prohánělа po jeho žaludku. Richard pokračoval v bezchybném střílení.

Když ho zezadu líbala na krk, začínala zapomínat, že ho chtěla pouze rozptylovat. Chichotal se a shrbil ramena, až když byl šíp pryč. Nasadil další šíp. Konečně měla rozepnuté všechny knoflíčky a osahávala mu celý předek trupu až dolů k opasku. Nedokázala narušit jeho soustředění. Její dech se však zrychlil.

Rozhodla se, že tuto hru vyhraje. Usmívala se, když se k němu ještě více přitiskla a natáhla ruku ještě dál.

„Kahlan!" vyjekl. „Kahlan, to není fér!" Ještě stále měl tětivu nataženou, ale nedokázal už přesně zamířit. Snažil se luk ustálit.

Jemně vzala mezi zuby lalůček jeho ucha. „Říkal jsi, že dokážeš střílet bez ohledu na to, co se děje," šeptala, když její ruka putovala ještě dál.

„Kahlan." Hlas měl teď pronikavý a nervózní. „To není fér, to je podraz!"

„Bez ohledu na to, co se děje. Přesně taková byla tvá slova. Musíš dokázat střílet i v tísni." Zajela mu jazykem do ucha. „Je to už dostatečná tíseň, lásko moje? Dokážeš to? Dokážeš střílet?"

„Kahlan," sotva popadal dech. „Ty používáš nedovolených prostředků."

Hrdelně se zasmála a stiskla ho. Vyjekl a pustil tětivu. Podle toho, jak šíp letěl, poznala, že ho nikdy nenajde.

„Myslím, že jsi nic netrefil," vydechla mu do ucha.

Otočil se v jejím náručí a upustil luk. Když ji začal objímat, měl rudý obličej.

Políbil ji na ucho. „Není to fér," zašeptal horkým dechem. „Používáš nedovolené prostředky." Když se rty dotkl jejího ucha, vyjekla.

Pevně ho objímala, když jí odhrnul vlasy a přiložil jí na hrdlo svá teplá ústa. Začala se chvět. Přitiskla se ramenem k jeho obličeji, napůl vzlykala a napůl se smála, když se s ní svět začal naklánět a ona se našla na zemi pod ním. Podařilo se jí vyslovit většinu ze slov „miluji tě", pak jí svými rty zavřel ústa a ona ho objala pažemi kolem krku. Nedokázala popadnout dech a vlastně ho ani nechtěla popadnout.

Právě začínala myslet na to, kdy jí jeho ruce oplatí, co mu dělala předtím, když Richard vyskočil na nohy.

V mžiku tasil meč.

Vášeň v jeho očích nahradila zuřivost. Zuřivost Meče pravdy se odrážela ve výrazu jeho obličeje. Řinčení oceli odnášel vítr. Stál tam s rozepnutou košilí, hruď měl odhalenou a zuřivostí těžce dýchal. Opřela se o lokty.

„Richarde, co se děje?"

„Něco se k nám přibližuje. Pojď, postav se za mě!"

Kahlan vyskočila na nohy, popadla svůj luk a vložila do něj šíp. „*Co* je to?"

Nedaleko se hýbala tráva, nebylo to však větrem.

Kapitola dvanáctá

Vysokou trávou k nim poskakovala skvrnitá šedivá hlava. Ať to bylo cokoli, nebylo to příliš vysoké. Kahlan napadlo, že by to mohl být další screeling. Při této myšlence natáhla tětivu tak, že špička šípu se dotkla její ruky držící luk a tětiva se jí dotýkala tváře. Horečně přemýšlela, zda bude schopná vystřelit, když na ně zaútočí. Z toho, jak screelinga viděla předtím, si však začala uvědomovat, že jí šíp mnoho nepomůže. Začala tedy přemýšlet, zda by neměla opět vyvolat blesk.

Richard před ní pozvedl paži. „Počkej!"

Z trávy před nimi vyběhla přikrčená bezvlasá postava s dlouhýma rukama a velkýma nohama, která byla oblečena pouze do kalhot se šlemi. Mžourající žluté oči se pozvedly k ní a ona mezi ně mířila šípem.

Úsměv plný ostrých zubů rozštěpil jeho obličej. „Hezká paní."

Byl to společník čarodějnice Šoty.

„Samueli!" zavrčel Richard. „Co tady děláš?"

Odporné stvoření zasyčelo a napřáhlo se po meči. „Můj! Dej mi!"

Richard mečem výhružně zamával, Samuel se zatvářil rozmrzele a prudce paži stáhl. Richard Samuelovi položil hrot meče mezi šedivé záhyby kůže na krku. „Ptal jsem se té, co tady děláš?"

Pohlédly na něj nenávistné oči. „Chce s tebou mluvit má paní."

„Dobře, a teď si jdi domů sám. My do Agadenské pustiny nepůjdeme."

Samuel se jedním žlutým okem podíval na Richarda. „Paní není v pustině." Otočil se a natáhl se do výše, aby viděl přes trávu, a pak ukázal svým dlouhým tlustým prstem k vesnici Bahenního lidu. „Má paní čeká na tebe tam, kde společně žijí ti lidé." Zlostně se zadíval na Richarda. „Řekla, že je pozabíjí, když nepřijdeš, a že Samuel si z nich bude moci udělat guláš." Na jeho obličeji se opět objevil úšklebek.

Richard zaskřípěl zuby. „Pokud někomu něco udělala... Co chce?"

„Tebe chce."

„Co chce ode mě?"

„To paní Samuelovi neříct. Říct mi pouze sehnat tě."

Kahlan povolila tětivu. „Richarde, Šota řekla, že tě zabije, pokud tě ještě jednou uvidí."

Když promluvil, tak se díval na Samuela. „Ne, ona mi řekla, že mě zabije, když se ještě jednou vrátím do Agadenské pustiny. Teď ale není v pustině."

„Ale..."

„Řekla, že když tam nepřijdu, tak bude zabíjet lidi. Ty o tom pochybuješ?"

„Ne, ale stejně by tě mohla zabít."

Zavrčel a pak se usmál. „Zabít mě? To si nemyslím. Já se jí líbím, zachránil jsem jí život. I když to bylo jenom nepřímo."

Kahlan se naježila. Šota se ho už jednou pokusila očarovat a jí se to vůbec nelíbilo. Kromě sester světla byla čarodějnice tím posledním člověkem, kterého by Kahlan chtěla v životě ještě jednou uvidět. „Nelíbí se mi to."

Richard po ní hodil rychlým pohledem. „Jestli máš lepší nápad, tak ho řekni."

Kahlan rozzlobeně vydechla. „Myslím si, že nemáme na vybranou. Nedovol jí však, aby na tebe sahala."

Richard se na ni překvapeně podíval, pak se otočil ke společníkovi čarodějnice. „Povedeš nás, Samueli. Nezapomínej na to, kdo má meč. A vzpomeň si rovněž na to, co jsem ti řekl naposled. Ještě stále bych si mohl chtít udělat guláš z kousků Samuela, pokud by ses pokoušel o cokoli, co by nám uškodilo."

Samuel si chvíli prohlížel čepel. Pak se beze slova otočil a vydal se na cestu. Ohlížel se přitom, aby se ujistil, že za ním jdou. Richard měl meč obnažený, luk si přehodil přes rameno a zaujal postavení mezi Kahlan a Samuelem. V očích mu plápolala zuřivost magie meče. Samuel před nimi poskakoval trávou a občas se k nim otáčel, aby zasyčel.

Kahlan se Richardovi držela v patách. „Ať se mě vícekrát nepokouší obsypat hady. Já už nechci žádné hady!" řekla velmi důrazně. „A myslím to vážně."

„Jako kdybychom si mohli vybírat," zamručel Richard.

Když se dostali do vesnice, byla už téměř tma. Přicházeli od východu a ihned zjistili, že se všichni obyvatelé vesnice shromáždili u jižního konce obecního shromaždiště a že je obklopovali ozbrojení

lovci, kteří stáli těsně u sebe. Kahlan věděla, že Bahenní lid se na smrt bojí čarodějnice a že se ani neodvažuje vyslovovat její jméno nahlas.

Každý, koho znala, měl před čarodějnicí smrtelný strach -do toho počítala i sebe. Šota by ji byla posledně zabila, kdyby Richard nevyužil k její záchraně přání, jehož splnění mu Šota slíbila. Teď si nemyslela, že by Šota ještě jednou Richardovi darovala přání.

Samuel je vedl úzkými průchody k domu duchů. Přitom šel, jako by zde žil celý život. Když kolem nich poskakoval, bublal svým podivným smíchem a občas se na ně podíval. Šklebil se svými bezkrevnými rty, jako by věděl něco, o čem oni neví. Když jeho škleb odhalil příliš mnoho zubů, a když ho pak Richard pobídl mečem, Samuel zavrčel a zasyčel, jeho žluté oči přitom zářily v hasnoucím světle.

Samuel položil svou dlouhoprstou ruku na závoru domu duchů. „Hezká paní tady počká se mnou. Má paní chce pouze hledače."

„Richarde, dovnitř půjdu i já," řekla odhodlaně Kahlan.

Úkosem se na ni podíval a pak se zahleděl na Samuela. „Otevři dveře."

Jedna mohutná paže otvírala dveře a svítící žluté oči si ho zlobně prohlížely. Richard pokynul mečem a ukázal mu, že chce, aby dovnitř šla také ona. Dveře se za nimi s vrzáním zavřely. Mrzutý Samuel zůstal venku.

Uprostřed místnosti se nacházel vysoký a elegantní trůn. Světlo pochodní tančilo a třepetalo se po vyřezávaných pozlacených listech vína, po hadech, kočkách a ostatních zvířatech, která pokrývala každý centimetr impozantního předmětu. Do výše se zvedal baldachýn tvořený těžkým rudým brokátem, který byl na okrajích zdobený zlatými střapci. Trůn stál na třech čtyřhranných mramorových kvádrech, které sloužily zároveň jako schody. Všechno bylo masivní a působivé. Střapci zdobený rudý samet pokrýval sedadlo, opěradlo a vrchní část opěrek trůnu. Kahlan si nedokázala představit způsob, jak se trůn mohl dostat přes dveře, ani to, kolik mužů bylo zapotřebí k tomu, aby ho neslo.

Šota seděla v královské póze a její chladné mandlové oči se dívaly na Richarda. Byla trochu zakloněná a opírala se o rudý samet. Nohy měla přehozené přes sebe a její paže spočívaly na vysokých a široce

posazených bočních opěrkách trůnu. Ruce měla vznešeně přehozené přes pozlacené hlavy na jejich koncích. Hlavy hadů jí olizovaly zápěstí a ona si jedním dlouhým nalakovaným nehtem ťukala o nehet palce druhé ruky. Bohaté kaštanové vlasy jí splývaly po zádech.

Šota přesunula pohled svých mladistvých očí na Kahlan. Cítila, jak ji dlouhý pohled, který byl tvrdý jako skála, paralyzuje, jak do ní vniká. Červeně, bíle a černě pruhovaný had spadl z baldachýnu, ale zůstal na něm viset a švihal po Kahlan jazykem. Zasyčel a pak spadl Šote do klína, kde se svinul jako spokojená kočka.

Byl to signál, který jí říkal, že tady nebyla vítaná a co by se mohlo stát, kdyby se Šota rozzlobila. Kahlan polkla, ale snažila se to na sobě neukázat. Po chvíli, která se zdála věčností, a poté, co čarodějnice zjistila, že signál byl pochopen, otočila své nemrkající oči opět k Richardovi.

„Odlož svůj meč, Richarde." Šotin hlas se podobal hladkému sametu hlazenému tím správným směrem. Kahlan si nemyslela, že je spravedlivé, aby někdo tak krásný měl být nadto obdařen hlasem, ze kterého neměklo pouze máslo, ale i mužská srdce.

„Z dojmu, který jsi ve mně zanechala při loučení, vyplývají mé obavy, že by ses mě mohla pokusit zabít." Jeho hlas byl také urážlivě jemný.

„Milý chlapče, kdybych se rozhodla, že tě zabiji, a to se ještě mohu rozhodnout, tvůj meč by ti nepomohl." Richard najednou vykřikl a pustil meč z ruky, jako by to byl řeřavý uhlík. Díval se na meč a hladil si bolavou ruku. „Tak ho odlož." Tentokrát se její hlas podobal spíše sametu hlazenému opačným směrem.

Richard se zpod obočí podíval na Šotu sedící na trůně, pak se sehnul, zvedl meč a zasunul ho do pochvy. Na Šotiných oblých rtech se objevil samolibý úsměv. Zvedla hada ze svého klínu a odložila ho vedle sebe. Šota se na Richarda ještě chvilkudívala a pak se postavila. Při vstávání se dopředu naklonila natolik, aby umožnila svým ňadrům vypadnout z hlubokého výstřihu tenoučkých bohatě zdobených šedých šatů. Malá zazátkovaná lahvička vyklouzla ze svého útulného místečka mezi jejími prsy a kolébala se na tenkém stříbrném řetízku.

Kahlan zrudl obličej, když Šota elegantně sestupovala po třech schůdkách a přitom nespouštěla oči z Richarda. Volné konce jejích šatů jemně vlály, jako by vál slabý vánek. V domě duchů však nebyl žádný. Kahlan dospěla k názoru, že látka byla na šaty opravdu příliš tenká. Přemýšlela, jak by v nich asi vypadala ona a z té představy ji polil ruměnec.

Když Šota stála na zemi, otočila se a vytáhla zátku z malé lahvičky. Trůn se celý zachvěl a pojednou se zdálo, jako by se nacházel za vrstvou teplého vzduchu. Najednou se změnil na šedivý kouř, který se točil v neustále se zmenšujícím víru, na jehož konci byl malý proužek kouře vstupující do lahvičky. Šota zazátkovala lahvičku, dala si ji zpět mezi ňadra a prstem ji zasunula dolů, takže ji nebylo vidět. Kahlan si hlasitě oddechla.

Šotin pohled sklouzl z Richardových očí a s tím, co vypadalo jako pobavení, se zastavil na Richardově rozepnuté košili. Možná to bylo uspokojení. Richardovi zrudl obličej.

Šota se začala ještě více usmívat. „Jak je to rozkošně necudné." Projela mu jedním dlouhým nehtem po hrudi až dolů k pupku a pak ho jemně poplácala přes žaludek. „Richarde, zapni si košili, nebo mohu zapomenout, proč jsem tady."

Rudá barva jeho obličeje ještě zesílila. Kahlan se promyšleně postavila blíž k němu, když si zapínal košili.

„Šoto," řekl Richard, když si zastrkával do kalhot podolek své košile. „Musím ti poděkovat. Ty to možná nevíš, ale minule jsi mi opravdu pomohla. Pomohla jsi mi na to přijít."

„Neměla jsem v úmyslu ti pomáhat."

„Ty tomu nerozumíš. Myslím tím, že jsi mi pomohla přijít na to, jak mohu být s Kahlan. Pomohla jsi mi přijít na to, jak můžeme být spolu. Jak ji mohu milovat." Usmál se. „Budeme se brát."

Na chvíli se rozhostilo ledové ticho.

„Je to tak," řekla Kahlan se vztyčenou hlavou, „máme se navzájem rádi a teď můžeme být spolu, navždy." Nebyla ráda, že má před Šotou pocit, že jí musí něco vysvětlovat, že při tom koktá.

Šotě pomalu mizel z obličeje úsměv, když se její pronikavý pohled obracel ke Kahlan, která z něj musela opět polknout. „Vy nevě-

domé děti," zašeptala Šota pomalu a při tom vrtěla hlavou. „Vy hloupé, nevědomé děti."

Richardův obličej nabýval zlostného výrazu. „Možná jsme nevědomí, nejsme však děti a máme se rádi. A budeme se brát Doufal jsem, Šoto, že z toho budeš také šťastná, vždyť jsi v tom hrála jistou malou roli."

„Chlapče, vždyť jsem ti říkala, že ji máš zabít." „Už je po všem," zaprotestovala Kahlan. „Problém byl vyřešen, teď je pro nás všechno v pořádku. Všechno je v pořádku."

Kahlan vyjekla, když ucítila, jak se její nohy zvedají od podlahy. Ona i Richard proletěli místností a narazili na zeď. Náraz jim vyrazil dech. Před očima jí tančily malé jiskřičky světla. Podívala se dolů a snažila se, aby něco viděla.

Ona i Richard byli přitisknuti ke zdi z nepálených cihel, asi tak metr nad podlahou. Sotva mohla dýchat. Mohla hýbat pouze hlavou, dokonce i její šaty byly přimáčknuté ke zdi. Její plášť ležel na zdi, jako by to byla podlaha. Richard byl stejně bezmocný jako ona. Oba se vzpírali a kroutili hlavami, nebylo to však k ničemu; nemohli se ani pohnout.

Šota k nim přes místnost šla klouzavým krokem a její oči nebezpečně hořely. Zastavila se před Kahlan. „On tě neměl zabít? A teď je prý všechno v pořádku, je to tak, matko zpovědnice?"

„Ano," vyrazila ze sebe Kahlan a snažila se, aby to znělo přesvědčeně přesto, že tam bezmocně visela.

„Nenapadlo tě někdy, matko zpovědnice, že když něco říkám, že to má své důvody?"

„Ano, ale to všechno..."

„Nenapadlo tě někdy, matko zpovědnice, že existuje důvod, proč zpovědnice nemohou milovat své partnery? A že možná existuje další důvod, aby tě zabil?" Kahlan nedokázala odpovědět. Její myslí se horečně prohánělly myšlenky.

„O čem to mluvíš?" dožadoval se odpovědi Richard.

Šota ho ignorovala. „Nenapadlo tě to, matko zpovědnice?"

Kahlan měla hrdlo tak vyprahlé, že musela dvakrát polknout, než byla schopná mluvit. „Co tím myslíš? Jaký je to důvod?"

„Milovala jsi se už s tímto mužem? Už jsi to s ním dělala, matko zpovědnice?"

Teď byla řada na Kahlan, aby zrudla. „Takové otázky se nedávají."

„Odpověz na otázku, matko zpovědnice," zasyčela Šota, „nebo tě hned stáhnu z kůže a udělám si z ní něco hezkého. Stejně si myslím, že bych to měla udělat. Ať tě ale ani nenapadne, že mi budeš lhát."

„Já... my... Ne! A co ti je vlastně po tom?"

Šota k ní přistoupila ještě blíž a oči jí planuly zuřivostí. „Jestli ho miluješ, jak bys od něj mohla chtít, aby to udělal! Jak bys mohla Richarda požádat, aby zabil vlastního syna? Myslíš si, že by to udělal? Myslíš si to? A ty bys zabila syna muže, kterého miluješ? Udělala bys to, matko zpovědnice?"

Slova Šoty se Kahlan zařezávala jako nůž do srdce i do duše a dovolila jí odpověď pouze zašeptat. „Neudělala."

Cítila, jak se hroutí všechny její naděje a její štěstí. Z radosti, že nalezla způsob, jak může být s Richardem, vůbec nemyslela na budoucnost. Nemyslela na následky. Nemyslela na děti. Myslela pouze na to, jak bude s Richardem.

Šota na ni křičela. „Co se stane pak, matko zpovědnice? Vychováš ho? Pomůžeš na svět mužskému zpovědníkovi? Zpovědníkovi - muži!" Spustila paže podél těla, pěsti měla sevřené tak, že kotníky prstů měla bílé. „To chceš svět opět uvrhnout do temnoty? Chceš věk temnoty, který nastane pouze tvou zásluhou? Který nastane pouze proto, že miluješ tohoto muže! Zamyslela ses někdy nad tím, ty nevědomé dítě?"

Kahlan měla hrdlo tak sevřené, že se dusila. Chtěla před Šotou utéci, nemohla se však ani hnout. „Všichni mužští zpovědníci nejsou takoví."

„Téměř všichni jsou takoví. Téměř všichni." Prstem ukázala na Richarda bez toho, aby se na něj podívala. „Chceš ohrozit celý svět, protože miluješ tohoto člověka? Jenom kvůli tomu, že si sobecky přeješ, aby syn tohoto muže žil, chceš riskovat, že hrůzy temných věků budou seslány na všechny lidi?"

„Šoto," Richardův hlas byl překvapivě klidný. „Zpovědnice většinou rodí děvčata. Ty si děláš starosti s tím, k čemu možná nikdy nedojde. Možná vůbec nebudeme mít děti. Ne každý manželský pár dokáže zplodit dítě. Ty svými starostmi pokrýváš příliš mnoho rozcestí."

Richard náhle sklouzl ze zdi a při dopadu zahekal. Rozzuřená Šota ho popadla oběma rukama za košili, zvedla ho a opět s ním narazila o zeď. „To si myslíš, že jsem tak stupidní jako ty? Já vím, jak plyne čas! Já jsem čarodějka! Řekla jsem ti už, že vím, jak k jistým událostem dojde a jak se budou rozvíjet! Když budeš spávat s touto ženou, bude mít dítě mužského pohlaví! Ona je zpovědnicí! Každá zpovědnice rodí zpovědnické dítě! Vždy! Když jí uděláš dítě, bude to kluk!

Opět jím narazila o zeď. Kahlan sebou trhla, když uslyšela, jak na zeď narazila jeho hlava. Šotino chování bylo hrůzostrašné a vůbec se k ní nehodilo. Při prvním setkání udělala na Kahlan dojem, že je mimořádně nepříjemná, ale také inteligentní a logicky uvažující. Tedy alespoň do jisté míry. Teď jí však připadala úplně jiná a značně labilní.

Richard se nepokoušel sundat její paže, Kahlan však viděla, že začíná zuřit. „Šoto!"

Opět jím udeřila o zeď. „Drž jazyk za. zuby, nebo ti ho vytrhnu!"

Zdálo se, že Richardova zuřivost dosáhla stejné míry, jakou měla ona. „Šoto, už předtím ses zmýlila! Neměla jsi pravdu! Je mnoho způsobů, kterými události plynou do budoucnosti. Kdybych tě naposled poslechl a kdybych zabil Kahlan, tak by nám teď vládl Darken Rahl! Bylo by to proto, že bych poslechl tvou hloupou radu! Já jsem porazil Darkena Rahla s její pomocí! Kdybych udělal to, co sis přála, byli bychom prohráli."

Jeho hruď se prudce zvedala, když se na ni zlostně díval. „Pokud jsi celou cestu vážila proto, abys nám vyhrožovala ohledně nějaké domnělé hrozby, tak jenom ztrácíš čas. Neudělal jsem to po tvém minule a neudělám to po tvém ani teď! Nezabiji ji, ani se jí nevzdám jenom kvůli tomu, co říkáš. Nebo co by řekl kdokoli jiný!"

Šota se na něj chvíli upřeně dívala a pak pustila jeho košili. „Nepřišla jsem jenom kvůli nějaké 'domnělé' hrozbě v budoucnosti," za-

šeptala. „Nepřišla jsem proto, abych se s tebou dohadovala o tom, zda budeš dělat děti matce zpovědnici, Richarde Rahle."

Richardem otřásl šok. „Já nejsem..."

„Přišla jsem sem proto, že bych tě možná chtěla zabít za to, co jsi provedl, Richarde Rahle. To že dvě nevědomé děti jako vy, chtějí dělat děti, to je pouze blecha na zádech opravdového monstra, které jste už vytvořili."

„Proč mi tak říkáš?" zašeptal Richard.

Šota si pozorně prohlížela jeho bledý obličej. „Protože jsi to ty."

„Já jsem Richard Cypher a George Cypher byl můj otec."

„Tebe vychoval muž s příjmením Cypher, ale zplodil tě člověk jménem Darken Rahl, když znásilnil tvou matku."

Richardovi zbělala tvář. Kahlan ho bylo líto. Teď to chápala, teď věděla, že to je pravda. To bylo to, co v něm viděla, viděla v něm jeho otce, Darkena Rahla. Zoufale se pokoušela vysvobodit; chtěla k němu, ale nedokázala to.

Richard zavrtěl hlavou. „Ne, to nemůže být pravda. To jednoduše není možné."

„Je to pravda," úsečně prohlásila Šota. „Tvým otcem byl Darken Rahl a tvým dědečkem je Zeddicus Zu'l Zorander."

„Zedd?" zašeptal. „Zedd je mým dědečkem?" Narovnal se. „Darken Rahl. Ne, to nemůže být on. To není pravda."

Otočil se a podíval se na Kahlan. Viděl to v jejím obličeji. Viděly že to pravda je. Otočil se zpět k Šotě. „Zedd by mi to byl řekl. Řekl by mi to. Já ti nevěřím."

„Mně na tom nezáleží," řekla monotónním hlasem. „Mně nezáleží na tom, čemu věříš. Já vím, že mám pravdu." Do hlasu se jí vrátily emoce. „A pravdou je to, že jsi parchant parchanta, který byl synem parchanta! A každý z těchto parchantích synů měl již od dávné minulosti talent. Co je ještě horší, Zedd má také talent. Ty máš talent, který ale pochází ze dvou rodových linií čarodějů." Zlostně se podívala do jeho vytřeštěných očí. „Richarde Rahle, jsi velmi nebezpečný člověk." Richard vypadal, že omdlí. „Ty talent máš, ale v tomto případě bych se přikláněla k tomu nazývat ho prokletí."

„V tom bych s tebou souhlasil," zašeptal Richard.

„Ty víš, že máš talent? My se o tom nebudeme dohadovat?" Richard dokázal pouze přikývnout. „Na zbytku mi už ale vůbec nezáleží. Jsi synem Darkena Rahla a na druhé straně vnukem Zeddica Zu'l Zorandera. On je otcem tvé matky. Nezáleží mi na tom, jestli se rozhodneš ignorovat pravdivost tohoto faktu. Věř si tomu nebo nevěř. Nalhávej si sám sobě, jak chceš, já tady nejsem proto, abych se s tebou dohadovala o tvých předcích."

Richard se zaklonil, dokud ho nezastavila zeď. Prohrábl si prsty vlasy. „Jdi pryč, Šoto! Prosím tě, odejdi!" Jeho hlas zněl tak, jako by mu z těla unikl všechen život. „Už nechci slyšet nic, co bys mi ještě chtěla říci. Zkrátka jdi pryč. Dej mi pokoj!"

„Richarde, zklamal jsi mě."

„Mně je to jedno."

„Nevěděla jsem, že jsi až tak hloupý."

„Mně je to jedno."

„Myslela jsem si, že George Cypher pro tebe něco znamenal. Myslela jsem si, že v tobě zbyla nějaká čest."

Zvedl hlavu. „Co tím myslíš?"

„George Cypher tě vychoval. Obětoval ti svůj čas a svou lásku. Učil tě, staral se o tebe a živil tě. Udělal tě takovým, jakým jsi. A ty to všechno chceš odhodit, protože někdo druhý znásilnil tvou matku? Pro tebe je důležité toto?"

Richardovi zahořel v očích oheň a ruce se mu začaly zvedat. Kahlan si pomyslela, že se pokusí Šotu zardousit, ale pak mu ruce opět klesly podél těla. „Ale... když je mým otcem Darken Rahl..."

Šota máchla paží do vzduchu. „No a co? To se hned začneš chovat jako on? Začneš sám od sebe dělat ohavnosti, protože to teď víš? Bojíš se, že teď začneš pobíhat a zabíjet nevinné lidi jenom proto, že jsi se dověděl, že tvým skutečným otcem je Darken Rahl? Budeš ignorovat všechno, co ses naučil od George Cyphera, jenom proto, že jsi zjistil, že tvé příjmení je Rahl? A to si říkáš hledač? Zklamal jsi mě, Richarde. Myslela jsem si, že jsi pořádný člověk, a že nejsi odrazem názoru jiných lidí na tvé předky."

Richard svěsil hlavu, když se na něj Šota zlostně zamračila a beze slova se na něj dívala. Po chvíli se nadechl. „Promiň mi to, Šoto. Dě-

kuji ti, že jsi mi nedovolila být ještě hloupější, než jsem." Když se otočil ke Kahlan, měl oči mokré. „Šoto, prosím tě, sundej ji dolů."

Kahlan pocítila, jak mizí tlak a jak se sesouvá po zdi, dokud její nohy nenarazily na podlahu. Zuřivý pohled, kterým po ní hodila Šota, ji přimrazil tam, kde byla, i když chtěla jít k Richardovi. Ten se díval na své boty.

Šota mu dala prsty pod bradu a zvedla mu hlavu. „Měl bys být šťasten, že tvůj otec byl hezký chlap. Jedinou věc, kterou z něj máš, je částečná podoba. Jenom to a možná trochu jeho temperamentu a talentu."

Richard odtáhl bradu od jejích prstů. „Talent... Já ten talent nechci. Já s ním nechci mít nic společného. Nechtěl bych talentem nazývat cokoli, co mám od Darkena Rahla. Nenávidím ho! Nenávidím magii!"

„Pochází také od Zedda," řekla Šota s překvapivým soucitem. „Máš talent z obou stran. Talent se získává tímto způsobem, získává se tím, že se zdědí. Někdy přeskočí jednu generaci, někdy je těch generací více. Někdy nepřeskočí. Ty jsi ho dostal z obou stran. V tobě má víc než jednu dimenzi. Je to velmi nebezpečné spojení."

„Zděděný talent, stejně jako se dědí každá jiná deformace..."

Šota se pohrdavě zasmála a uchopila jeho obličej do svých dlouhých prstů. „Pamatuj si to, kdybys s ní chtěl spát. Po matce, po Kahlan, bude zpovědníkem. Po tobě bude mít talent. Umíš si alespoň trochu představit, co to je za nebezpečí? Umíš si představit zpovědníka s čarodějnickým talentem? Mužského zpovědníka? Pochybuji, že to dovedeš. Ty nevědomé děcko, ty jsi ji měl zabít, když jsem ti to řekla. Stalo by se to dřív, než jsi přišel na to, jak s ní můžeš být. Ty jsi ji měl zabít."

Richard se na ni zlostně zadíval. „Už jsem toho slyšel dost. Nemám to v úmyslu poslouchat dál. Už jsem ti jednou řekl, že jsem Darkena Rahla porazil s pomocí Kahlan. Kdybych ji byl zabil, vyhrál by on. Doufám, že jsi se na cestu sem nevydala jenom proto, abys mi zopakovala tento nesmysl."

„Ne," řekla Šota tiše. „Nezáleží na žádné z těchto věcí. Kvůli tomu tady nejsem. Jsem zde kvůli tomu, co jsi udělal, ne kvůli tomu, co

bys jednou mohl udělat. Richarde, co jsi už stačil udělat, je horší než všechno, co bys kdy prováděl s touto ženou. Žádné monstrum, které bys s ní byl schopen počít, se nevyrovná monstru, které jsi již stvořil."

Richard svraštil čelo. „Zastavil jsem Darkena Rahla, aby nemohl vládnout světu. Zabil jsem ho. Nestvořil jsem žádné monstrum."

Pomalu vrtěla hlavou. „Jeho zabila magie Ordenu. Už jsem ti řekla, že neměl otevřít schránku. Ty jsi ho měl zabít dříve, než ji otevřel."

„To jsem nemohl! To byl jediný možný způsob! Neexistoval žádný jiný způsob, jak ho zabít! V čem je vlastně rozdíl? Je přece mrtev!"

„Bylo lepší nechat ho zvítězit než dovolit, aby otevřel nesprávnou schránku."

„Ty jsi se zbláznila! Co by mohlo být horší než to, že Darken Rahl ovládne magii Ordenu a bude neomezeně vládnout světu?"

Povytáhla obočí. „Strážce podsvětí," zašeptala. „Bylo by lepší nechat Darkena Rahla, aby nám vládl nebo aby nás připravil o hlavy, nebo dokonce, aby nás umučil k smrti, než to, čemu jsi umožnil, aby se stalo."

„O čem to mluvíš?"

„Opona udržuje Strážce podsvětí na jeho místě a nedovoluje mu vstup do světa živých. Opona zadržuje jeho i jeho nohsledy. Zadržuje celé podsvětí. Odděluje mrtvé od živých. Ty jsi udělal to, že jsi tuto oponu roztrhl. Už teď se dostali na svobodu někteří ze zabijáků Strážce podsvětí."

„Screelingové," zašeptal Richard.

Šota přikývla na souhlas. „Ano. Tím, že jsi uvolnil magii Ordenu, jsi dovolil, aby tato magie nějakým způsobem natrhla oponu k podsvětí. Když se opona natrhne v dostatečném rozsahu, Strážce podsvětí bude osvobozen. Ty si vůbec nedokážeš představit, co to znamená." Šota pozvedla Agiel, který mu visel kolem krku. „Pak se ti to, co ti bylo způsobeno touto věcí, bude zdát jako polibek milenky ve srovnání s tím, co ti udělá on. Co udělá každému. Bylo by lepší, kdybys nechal Darkena Rahla vyhrát, než aby k tomu došlo. Ty jsi odsoudil všechny k osudu horšímu než nejstrašnější horor."

Sevřela Agiel ve své pěsti. „Měla bych tě zabít za to, co jsi udělal. Měla bych tě nechat trpět tím nejhroznějším způsobem. Napadlo tě

někdy, jak strašně rád by Strážce podsvětí pohleděl na někoho s talentem? Napadlo tě někdy, jak strašně touží po těch s talentem? Nebo jak strašně chce mít čarodějnice?"

Kahlan spatřila, jak Šotě po tvářích stékají slzy. V náhlém záblesku pochopení z něhož ji zachvátila ledová panika, si Kahlan uvědomila, že Šota není rozzuřená, ale že má strach.

Nepřišla sem proto, že by zuřila nad tím, že Kahlan žije, nebo že chtějí mít dítě. Přišla sem, protože má strach. Přišla sem, protože byla vyděšená. Myšlenka, že čarodějnice Šota je vyděšená, byla horší než cokoli, co by si její mysl dokázala představit.

Richard ji pozoroval s vytřeštěnýma očima. „Ale... musí existovat něco, co bychom mohli udělat - něco, čím bychom to zastavili."

„My?" vykřikla a píchla ho prstem do hrudi. „Ty! Jedině ty, Richarde Rahle! Jedině ty! Spravit to dokážeš pouze ty!"

„Já? Proč já?"

„To nevím," vykřikla se zaťatými zuby. „Ty jsi však jediný, kdo k tomu má dostatek síly." Zabušila mu pěstí do hrudi. „Ty!" Dále ho bouchala do hrudi a on tam jen tak stál. „Ty jsi jediný, kdo má naději na úspěch! Já nevím proč, ale pouze ty to dokážeš spravit. Jedině ty dokážeš spravit trhlinu v oponě." Šota teď už vzlykala. „Pouze ty, ty stupidní bláznivé děcko."

Kahlan byla omráčená závažností toho, co se právě dělo. Myšlenka, že by Strážce podsvětí byl volný, byla neuvěřitelná. Mrtví ve světě živých, takovou hrůzu si nedokázala představit. Když však viděla Šotin strach, tak tato obava dostávala tvar.

„Šoto, já o tom nic nevím. Já nemám ani tušení, jak to..."

Šota mu ještě stále bušila do prsou, když vykřikla. „Ty zkrátka musíš! Musíš nalézt nějaký způsob. Nemáš tušení, co by Strážce udělal se mnou, co by udělal s každou čarodějnicí. Pokud bys to nechtěl udělat kvůli mně, udělej to kvůli sobě. S tebou nebude zacházet o nic lépe než se mnou. A kdybys to nechtěl udělat ani kvůli sobě, udělej to kvůli Kahlan. Bude ji týrat celou věčnost jenom z toho důvodu, že ji miluješ. On jí to bude dělat pouze proto, aby to bylo pro tebe horší. Všechny nás bude držet celou věčnost na rozhraní mezi životem a smrtí, na kterém se budeme svíjet v neskonalých mukách." Teď už ne-

kontrolovatelně plakala. „Vezme nám naše duše. Bude mít naše duše.. navěky!"

Šota opět udeřila Richarda do hrudi. Objal ji a přitáhl k sobě. Utěšoval ji a ona plakala dál. „Richarde, bude to navěky. Staneme se bezduchými bytostmi, které mrtví chytili do pasti. Budou to nekonečná muka. Ty jsi příliš hloupý na to, abys to dokázal alespoň trochu pochopit. Ty si nedokážeš představit tu hrůzu, dokud k ní nedojde."

Kahlan se postavila k Richardovi a položila mu ruku na záda, aby ho uklidnila. Necítila žádný hněv, když viděla, jak Richard utěšuje Šotu. Teď viděla, jak je čarodějnice vystrašená. Kahlan nemohla pociťovat stejně silný strach, protože nevěděla to, co Šota. Když však viděla reakci Šoty, do značné míry jí to stačilo.

„Do pustiny přišli screelingové," vykřikla Šota.

Richard se na ni podíval. „Screelingové! VAgadenské pustině?"

„Screelingové a čaroděj. Obzvlášť odporný čaroděj. Samuel a já jsme sotva vyvázli životem."

„Čaroděj?" Richard měl paže na jejích ramenou, teď ji od sebe odstrčil. „Co tím myslíš, že tam byl čaroděj? Žádní další čarodějové už nejsou!"

„V pustině jeden je. V Agadenské pustině jsou teď screelingové a čaroděj. Jsou v mém domě. V mém domě!"

Kahlan nedokázala udržet jazyk za zuby. „Šoto, jsi si jistá, že to byl čaroděj? Nemohl to být někdo vydávající se za čaroděje? Žádní čarodějové už nejsou, tedy s výjimkou Zedda. Všichni jsou mrtví."

Šotin uslzený obličej se zkřivil. „To si myslíš, že by mě někdo dokázal oklamat? Rozeznám čaroděje, když ho potkám, poznám čarodějnický oheň. Tento čaroděj má talent, přestože je tak mladý. Nevím, odkud pochází, nebo proč o něm předtím nikdo nevěděl. Přišel však se screelingy. Byli to screelingové!

To může znamenat jenom jedinou věc. Tento čaroděj se zaprodal Strážci podsvětí. Dělá, co chce Strážce. Pracuje na tom, aby oponu k podsvětí roztrhl ještě více, aby udělal pro Strážce místo. To znamená, že Strážce má na tomto světě své agenty. Darken Rahl byl pravděpodobně jedním z nich. Proto byl schopen používat subtraktivní magii."

Šota se otočila k Richardovi. „To že Strážce používá čaroděje, znamená, že k roztržení opony je třeba čaroděje. Ty máš talent! Ty jsi čaroděj! I když jsi hloupým čarodějem, přesto čarodějem jsi. Nevím proč, ale ty jsi jediný, kdo má alespoň nějakou šanci tu trhlinu scelit."

Richard setřel Šotě slzu z tváře. „Co budeš dělat?"

Šotě se v očích opět objevil oheň. Zaťala zuby. „Vracím se do pustiny. Jdu si vzít zpět svůj dům."

„Oni tě z něj vyhnali?"

„Překvapili mě," odpověděla úsečně. „Přišla jsem ti jenom říci, že s tím musíš něco udělat. Musíš scelit trhlinu, neboť my všichni jsme..."

Šota se k nim otočila zády. „Vracím se do pustiny. Strážce ztratí svého agenta. Vezmu mu jeho talent. Víš, jak lze čaroději vzít talent?"

„Ne." Richard vypadal, že ho to zajímá. „Nevěděl jsem, že to lze udělat."

„Ale ano, udělat se to dá." Otočila se a povytáhla obočí. „Když z nich stáhneš kůži, magie z nich vyprchá. To je jediný způsob, jak lze čaroděje připravit o talent. Pověsím ho za palce a pak z něj zaživa stáhnu kůži. Každičký centimetr kůže. Pak si jeho kůži položím přes trůn. Budu sedět na trůně na jeho kůži a budu se dívat, jak se k smrti ukřičí, až z něj bude unikat magie." Sevřela ruce v pěst. „Nebo zemřu, když se o to budu pokoušet."

„Šoto, potřebuji pomoc. Nevím o tom vůbec nic."

Šota ho pozorovala a zatínala pěsti. Konečně se její ruce uvolnily a otevřely. „Neexistuje nic, co ti mohu říci, aby ti to pomohlo."

„Myslíš tím, že existuje něco, co mi můžeš říci, ale že to mi nepomůže?" Šota přikývla. Richard si povzdychl. „Co to je?"

Zkřížila si ruce na břiše a oči se jí opět zarosily. „Budeš polapen v pasti času. Neptej se mě, co to znamená, protože to nevím. Nebudeš mít žádnou šanci scelit trhlinu v oponě, dokud z této pasti neunikneš. Past tě bude držet pod zámkem a Strážce podsvětí unikne, když se nedokážeš osvobodit. Když se nenaučíš něco o svém talentu, nebudeš mít šanci ani k jednomu."

Richard odešel ke vzdálenější zdi místnosti. Stál tam a byl k nim obrácen zády. Jednu ruku měl založenou v pase a druhou si pročesával

vlasy. Kahlan se nedívala na Šotu. Pokud to nebylo nutné, nechtěla se setkat s pohledem čarodějnice.

„Ještě něco jiného?" zavolal Richard přes rameno. „Něco jiného, co bys mi mohla říci? Ať je to cokoli?"

„Ne. Věř mi, že kdyby toho bylo více, velmi ráda bych ti to řekla. Nechci, aby na mně spočinul pohled Strážce podsvětí."

Richard se na chvíli zamyslel. Pak se k nim vrátil a postavil se před Šotu. „Mám bolesti hlavy. Jsou to silné bolesti."

Šota přikývla. „To je talent."

„Přijely tři ženy. Říkají si sestry světla. Řekli mi, že s nimi musím odejít, abych se naučil ovládat talent, jinak že mě bolesti hlavy zabijí." Richard se jí pozorně díval do obličeje.

„Jsem čarodějka. O čarodějích toho mnoho nevím. Sestry světla však mají něco společného s čaroději. S jejich výcvikem. To je všechno, co vím. Nevím ani, odkud jsou. Přicházejí jednou za dlouhý čas a hledají ty, kdo se rodí s talentem."

„Co se stane, když s nimi nepůjdu? Zemřu, jak mi to říkají?"

„Když se nenaučíš kontrolovat svůj talent, bolesti hlavy tě zabijí. To vím."

„Jsou sestry pro mě jediná možná záchrana?"

Šota pokrčila rameny. „To nevím. Vím však, že se musíš naučit svůj talent používat, jinak neunikneš z pasti a nebudeš moci scelit oponu - a dokonce ani nepřežiješ své bolesti hlavy."

„Ty mi tedy říkáš, že bych s nimi měl jít?"

„Ne. Řekla jsem ti, že se musíš naučit ovládat svůj talent. Nějaký jiný způsob může existovat."

„Jaký?"

„Richarde, to já nevím. Já ani nevím, zda ten jiný způsob existuje. Je mi to líto, ale v tomhle ti nedokážu pomoci. Já to zkrátka nevím. Pouze hlupák dává rady v tom, čemu nerozumí."

„Šoto," úpěnlivě ji prosil Richard, „jsem ztracen. Nevím, co mám dělat. Ničemu nerozumím, ani sestrám, ani talentu a ani Strážci podsvětí. Neexistuje něco, co bys mi mohla říci a čím bys mi pomohla?"

„Řekla jsem ti všechno, co vím. Cítím se stejně ztracená jako ty. Ne, cítím se ještě hůř, protože nemám schopnost ovlivnit to, co se

bude dít. Ty máš alespoň to. I když je ta šance velmi slabá." Šotě se zaleskly oči. „Obávám se, že se budu dívat do mrtvých očí Strážce podsvětí, obávám se, že to bude navěky. Od doby, co jsem se to dozvěděla, nemohu spát. Kdybych něco věděla, tak bych ti pomohla. Já ale o světě mrtvých nevím nic. Něčemu takovému ještě živá bytost nemusela čelit."

Richard zíral do země. „Šoto," zašeptal. „Nemám ani potuchy, co bych měl dělat. Mám strach, mám velký strach."

Přikývla mu na souhlas. „Já ho mám také." Natáhla ruku a dotkla se jeho obličeje. „Sbohem, Richarde Rahle. Nebojuj s tím, kdo jsi. Využij toho." Otočila se ke Kahlan. „Nevím, jestli mu dokážeš pomoci, ale pokud nějaký způsob existuje, vím, že uděláš všechno."

Kahlan přikývla. „To udělám, Šoto. Doufám, že získáš zpět svůj dům."

Šota se maličko usmála. „Děkuji ti, matko zpovědnice."

Otočila se a plavně kráčela ke dveřím, její tenké šaty za ní vlály. Otevřela dveře. Na druhé straně čekal Samuel, jeho žluté oči zářily. Šota se zastavila ve dveřích a ztuhla.

„Richarde, kdyby se ti přece jenom nějak podařilo scelit oponu a zachránit mě před Strážcem podsvětí, kdyby se ti před ním podařilo zachránit každého, budu ti navěky vděčná."

„Děkuji ti, Šoto."

Stále stála otočená zády k nim. „Pamatuj si však: když matce zpovědnici uděláš dítě, bude to chlapec. Bude to zpovědník. Nikdo z vás nebude mít sílu, aby ho zabil, i když znáte důsledky." Na chvíli se odmlčela. „Má matka žila v krutých časech." Její hlas byl studený jako led. „Já tu sílu mám a já ji použiju. Na to máte mé slovo. Vězte však, že to nebudu brát osobně."

Dveře se za ní se skřípěním zavřely. Dům duchů jim náhle připadal velmi prázdný a velmi tichý.

Kahlan byla jako ochromená. Podívala se dolů na své ruce. Třásly se. Přála si, aby ji Richard objal, on to ale neudělal. Upřeně se díval na dveře. Obličej měl bílý jako stěna.

„Já tomu nevěřím," zašeptal. Ještě stále se díval na dveře. „Jak se něco takového může stát? To se mi všechno zdá?"

Kahlan měla pocit, že se jí každou chvíli podlomí nohy. „Richarde, co budeme dělat?"

Richard se k ní otočil, oči měl nepřítomné a byly plné slz. „Musí to být nějaká noční můra."

„Pokud je, tak já mám stejnou. Richarde, co budeme dělat?"

„Proč se mě na to každý vyptává? Proč se mě vždy každý vyptává? Proč si každý myslí, že já jsem ten, kdo to ví?"

Kahlan strnule stála a snažila se přimět mysl, aby pracovala. Zdálo se jí, že nedokáže poskládat souvislou myšlenku. „Protože jsi Richard Rahl, protože jsi hledač."

„Já nevím nic o podsvětí, ani o jeho Strážci. Nevím nic o světě mrtvých."

„Šota říká, že to neví nikdo ze živých."

Zdálo se, že se Richard konečně probouzí ze svého omámení. Náhle ji popadl za ramena. „Pak se musíme zeptat mrtvých."

„Co?"

„Duchové předků jsou mrtví. My s nimi mluvit dokážeme. Můžu požádat o shromáždění a můžu jim klást otázky. Od nich se můžeme něco dozvědět. Možná zjistíme, jak scelit oponu. Možná zjistím, jak zastavit bolesti hlavy, jak používat svůj talent." Popadl ji za ruku: „Pojď se mnou!"

Kahlan se málem usmála. Je to opravdu hledač. Richard ji táhl průchody mezi domy. Tam, kde bylo dostatečně vidět, běželi. Oblaka zakrývala měsíc a mezi staveními byla tma. Na tváři cítila ledový vzduch, který nutil oči k slzám.

Když se dostali na otevřené prostranství, bylo tam světlo. Pochodně osvětlovaly shromážděné lidi. Ještě stále byli v jednom chumlu, který ochraňovali lovci. Ještě nevěděli, že čarodějnice už odešla. Vesnice je tiše pozorovala, jak otevřeným prostorem přicházejí. Když se blížili k Ptačímu muži a dalším šesti stařešinům, lovci se rozestoupili. Chandalen stál stranou.

„Už je po nebezpečí," ujistila je Kahlan. „Čarodějnice je pryč."

Ozval se všeobecný úlevný vzdych.

Chandalen udeřil koncem oštěpu do země. „Opět jste přinesli problémy!"

Richard ho ignoroval a požádal Kahlan, aby překládala. Prohlédl si stařešiny a pak se jeho pohled zastavil na Ptačím muži. „Ctihodný stařešino. Čarodějnice tady nebyla proto, aby někomu ublížila. Přišla, aby mě varovala před velkým nebezpečím."

„To říkáš ty," úsečně pronesl Chandalen. „My nevíme, zda to je pravda."

Kahlan viděla, že Richard s námahou udržuje klid. „Ty pochybuješ o tom, že kdyby tě chtěla poslat do světa duchů, že by to nedokázala?"

Chandalen odpověděl pouze zlostným pohledem.

Ptačí muž na Chandalena hodil pohled, po kterém vypadal o pár centimetrů menší. Podíval se na Richarda. „Jaké nebezpečí?"

Říká, že je zde nebezpečí v tom, že mrtví se dostanou do světa živých."

„Nemohou se dostat do světa živých, brání jim v tom opona."

„Vy víte o oponě?"

„Ano. Každá rovina mrtvých, ty tomu říkáš podsvětí, je zapečetěná oponou. Když svoláme shromáždění, zveme duchy našich předků, aby nás navštívili, a oni to na krátkou dobu dokáží."

Richard chvíli pozoroval obličej Ptačího muže. „Co dalšího mi můžeš říci o oponě?"

Ten pokrčil rameny. „Nic. Víme jen to, co nám o ní řekli duchové našich předků; že se musí přes ni dostat, aby k nám přišli, když je zavoláme, a že ve zbylé době je opona zadržuje. Říkají nám, že je mnoho úrovní podsvětí a že oni jsou v té nejvyšší, takže mohou přijít. Ti, kteří nejsou ctění, jsou na nižších úrovních a nesmějí přijít. Jejich duchové jsou tam uzavřeni navěky."

Richard se podíval všem stařešinům do očí. „Opona je natržená. Když nebude brzo opět zacelená, všechny nás polkne svět mrtvých." Mnozí mezi shromážděnými lidmi vyjekli překvapením. Všude bylo slyšet bázlivé šeptání. Richardův pohled se vrátil k Ptačímu muži. „Ctihodný stařešino, prosím tě o svolání shromáždění. Musím získat pomoc od duchů našich předků. Musím najít způsob, jak scelit oponu dříve, než přes ni pronikne Strážce mrtvých. Duchové předků by nám mohli pomoci. Musím vědět, zda nám pomoci mohou."

Chandalen zadusal svým oštěpem. „Lži! Ty nám říkáš lži pocházející od čarodějnice. Neměli bychom přivolávat duchy našich předků kvůli slovům čarodějnice! Duchové našich předků jsou přivoláváni pouze kvůli našim lidem, ne kvůli čarodějnici! Za takové rouhání nás všechny zabijí!"

Richard se na něj zlostně podíval. „Nesvolává je čarodějnice. Žádám o to já a já patřím k Bahennímu lidu. Žádám o shromáždění proto, že mi to pomůže ochránit náš lid před neštěstím."

„Ty nám přinášíš smrt. Ty k nám přivádíš cizince. Ty jsi přivedl čarodějnici. Ty chceš pomoci pouze sám sobě. Jak došlo k natržení opony?"

Richard si rozepnul rukáv a vyhrnul si ho nahoru. Pomalu vytáhl Meč pravdy. Díval se Chandalenovi do očí, když si projel mečem po předloktí a přitom meč otáčel, aby do krve namočil obě jeho strany. Zabodl jeho hrot do země a opřel se oběma rukama o jílec.

„Kahlan, chci, abys něco přeložila. Nevynech ani slovíčko!" Richard obrátil svůj zlostný pohled k Chandalenovi. Jeho hlas byl klidný, téměř něžný, ale jeho oči zářily smrtelným odhodláním. „Chandalene, když od tebe dnes večer uslyším ještě jedno slůvko, i kdyby to měl být souhlas se mnou a nabídka pomoci, zabiji tě. Některé věci, co mi čarodějka řekla, mě dostaly do nálady, že bych zabíjel. Když mi dáš jakoukoli záminku - budeš to ty, koho zabiji."

Všichni stařešinové vytřeštili oči. Chandalen otevřel ústa, aby něco řekl, ale když viděl výraz Richardova obličeje, ústa zavřel a založil si ruce na prsou. Zuřivost jeho pohledu byla velká, nevyrovnala se však Richardově. Po chvíli sklopil zraky a pohleděl do země.

Richard opět oslovil Ptačího muže. „Ctihodný stařešino, ty znáš mé srdce. Ty víš, že bych neudělal nic, co by mohlo ublížit našim lidem. Nežádal bych o shromáždění, kdyby to nebylo tak důležité nebo kdyby to šlo udělat jinak. Prosím, je možné svolat shromáždění, abych se mohl ptát duchů našich předků jak zastavit toto ohrožení našeho lidu?"

Ptačí muž se otočil k ostatním stařešinům. Jeden po druhém přikývli. Kahlan věděla, že to udělají, byla to pouhá formalita. Savidlin byl jejich přítelem a ti ostatní měli co do činění s Richardem již dříve.

Žádný z nich se mu nechtěl postavit na odpor. Skutečnou rozhodovací pravomoc měl Ptačí muž. Ten se díval, jak každý ze stařešinů přikyvuje, a pak se opět otočil k Richardovi.

„Toto je zlá věc. Nelíbí se mi, že přivoláváme předky, aby mluvili o svém světě. Je to náš svět, na který přicházejí, aby nám pomohli. Mohou být nespokojeni. Mohou se rozzlobit. Mohou říci ne." Chvíli se díval na Richarda. „Znám však tvé srdce. Vím, že jsi zachráncem našeho lidu a že bys o to nežádal, kdyby šlo udělat něco jiného." Položil pevnou ruku Richardovi na rameno. „Souhlasím."

Kahlan si ulehčením oddychla. Richard kývnutím hlavy vyjádřil svůj dík. Kahlan věděla, že se netěší na opětovné setkání s duchy předků. To poslední bylo pro něj zničující.

Náhle se ve vzduchu zatřepetal nějaký stín. Kahlan před sebe na ochranu napřáhla ruce. Richard byl odmrštěn o krok dozadu, když ho něco udeřilo do hlavy. Lidé zmateně vykřikovali. Něco tmavého se svalilo na zem mezi Richarda a Ptačího muže. Richard se narovnal a přiložil si prsty k hlavě. Po čele mu stékal pramínek krve.

Ptačí muž si dřepl vedle tmavého předmětu a pak se vzpřímil. V náručí držel mrtvou sovu. Její hlava visela na stranu a křídla byla roztažená. Stařešinové se dívali jeden na druhého. Chandalenovo zamračení bylo ještě hlubší, neřekl však nic.

Richard si prohlížel krev na svých prstech. „Pro všechny bohy, proč by do mě měla takto narážet sova? A co ji zabilo?"

Ptačí muž jemně uhlazoval peří mrtvého ptáka. „Ptáci žijí ve vzduchu, což je jiná úroveň než my. Oni žijí na dvou úrovních - na zemi a ve vzduchu. Mohou putovat mezi svou úrovní a tou naší. Ptáci jsou těsně spojeni se světem duchů a sovy jsou s ním spojené více než ostatní ptáci. Ony vidí v noci, kdy jsme my slepí, stejně jako jsme slepí ku světu duchů. Já jsem duchovní vůdce našeho lidu. Pouze Ptačí muž může být duchovním vůdcem, protože je schopen pochopit tyto věci."

Pozvedl mrtvého ptáka ještě výš. „Toto je varování. Nikdy předtím jsem nezažil, aby sova přinesla duchovní zprávu. Tento pták obětoval svůj život, aby tě varoval, Richarde. Rozvaž si, prosím, svou

žádost o shromáždění. Toto varování říká, že shromáždění bude nebezpečné."

Richard přenesl pohled z Ptačího muže na sovu. Natáhl ruku a pohladil její peří. Nikdo ani nedutal. „Nebezpečné pro mě nebo pro stařešiny?"

„Pro tebe. Ty svoláváš shromáždění. Sova ti přinesla zprávu. To varování bylo pro tebe." Podíval se Richardovi na čelo. „Krvavé varování. Jedno z nejhorších. Jediná věc, která by mohla být ještě horší, by byla, kdyby zprávu přinesl krkavec. To by znamenalo jistou smrt."

Richard odtáhl ruku a utřel si prsty do košile. Důkladně si prohlížel mrtvého ptáka. „Nemám na vybranou," zašeptal. „Když nic neudělám, opona bude roztržena a Strážce mrtvých unikne. Náš lid, všichni lidé, budou pohlceni světem mrtvých. Musím zjistit, jak to překazit. Musím se o to pokusit."

Ptačí muž přikývl. „Jak si přeješ. Přípravy zaberou tři dny."

ichard se na něj podíval. „Předtím jsi to udělal za dva dny. Nemůžeme ztrácet čas."

Stařešina se zhluboka nadechl a povzdychl si. „Dva dny."

„Děkuji ti, ctihodný stařešino." Richard se otočil ke Kahlan a oči měl plné bolesti. „Kahlan, prosím tě, najdi Nissel a přiveď ji. Jdu do domu duchů. Požádej ji, ať přinese něco silnějšího."

Stiskla mu paži. „Samozřejmě. Budu spěchat." Richard přikývl. Vytáhl meč ze země a odešel do tmy.

Kapitola třináctá

Příčina smrti. Zamyšleně zvedla hlavu a přitlačila si zakulacený konec dřevěné násadky pera ke spodnímu rtu. Malý, skromně zařízený pokoj byl tlumeně osvětlován svícemi postavenými na stole mezi neuspořádanými hromadami papírů nebo na nich. Vratké hromady svitků byly nacpány mezi tlustými knihami. Temnou patinu desky jejího stolu bylo vidět pouze na malém prostoru kolem čekajícího hlášení.

Podivné magické předměty nacpané jeden vedle druhého zapadaly prachem na policích za jejími zády. Všudypřítomné a pilné uklízečky se jich nesměly ani dotknout. Oprašování tedy zbylo na ni, nikdy však ktomu neměla dost času ani chuti. Kromě toho, když byly pokryté maskou prachu, tak připadaly zvědavým očím méně důležité.

Těžké závěsy byly na noc zatažené. Jedinou barevnou skvrnou v místnosti byl jeden z místních modrožlutých koberců, který položila z

druhé strany stolu. Návštěvníci obvykle strávili jistou dobu tím, že se na něj dívali.

Příčina smrti. Hlášení byla tak otravná, povzdychla si. Byla to ale potřebná otrava, tedy alespoň prozatím. Palác proroků si vyžadoval haldy hlášení. Byly sestry, které trávily celý svůj život v knihovnách, kde katalogizovaly hlášení a ošetřovaly je, uschovávaly hlášení o každém neužitečném slově, o kterém si myslely, že by třeba někdy mohlo být důležité.

Teď se však nedalo dělat nic jiného než vymyslet vhodnou příčinu smrti. Pravda by na to nebyla vhodná. Její sestry musí mít uspokojivé vysvětlení ve věci příčiny smrti. Hodně si cení těch, co mají talent. Jsou hloupé.

Nehoda při výcviku? Usmála se. Ano, bude to nehoda při výcviku. Tu nepoužila již mnoho let. Sevřela rty, když namočila pero do kalamáře a začala psát: 'Příčinou smrti byla nehoda při výcviku s Rada'Hanem. Jak jsem již mnohokrát varovala ostatní sestry, větev se zlomí, když se příliš ohne, bez ohledu na to, jak je mladá a pružná.'

Kdo by o tom mohl pochybovat? Ať přemýšlejí, která z nich udělala chybu. To každé zabrání, aby se v tom příliš hrabala, neboť by se mohlo přijít na to, že chybu udělala ona. Když vysoušela inkoust na papíře, někdo tiše zaklepal na dveře.

„Okamžik, prosím." Přiložila roh chlapcova dopisu k plameni svíčky a když už málem dohořel, hodila ho do studeného krbu. Rozlomená pečeť se roztavila na rudou loužičku. Už nenapíše žádný dopis. „Vstupte!"

Těžké, nahoře zaoblené dveře se otevřely jen natolik, aby přes ně prošla hlava.

„Sestro, to jsem já," ozvalo se šeptem ze stínu.

„Nestůj tam jako novicka, vejdi a zavři dveře."

Žena vstoupila a tiše zavřela dveře. Předtím ještě vystrčila hlavu na chodbu, aby zkontrolovala, že vešla neviděna. Nepodívala se na koberec. „Sestro..."

Umlčel ji prst na rtech a zlostný pohled. „Jenom žádná jména, i když jsme samy. Už jsem ti to říkala."

Druhá žena se podívala na zdi, jako by očekávala, že z nich někdo vyskočí. „Svou místnost máš ale odstíněnou, není tomu tak?"

„Samozřejmě, že je odstíněna. Vždy je však možné, že větřík přiněje slova do správných uší. Kdyby se to někdy stalo, nechtěly bychom, aby přival i naše jména, nemyslíš?"

Oči druhé ženy opět prolétly po zdech. „Samozřejmě, že ne. Máš pravdu." Zamnula si ruce. „Jednoho dne to nebude potřebné. Nemám ráda, že musíme zůstat utajené. Jednoho dne budeme moci..."

„Co jsi zjistila?"

Dívala se, jak si žena srovnala šaty na bocích a pak položila prsty na stůl. Trochu se přitom předklonila. Její oči byly pronikavé a plné ohně. Byly to podivné bledé oči, bleděmodré oči s temnými fialovými tečkami. Bylo to pro ni vždy těžké nedívat se upřeně do těchto očí.

Naklonila se ještě blíž a zašeptala. „Nalezly ho."

„Viděla jsi knihu?"

Rozvážně přikývla. „Viděla jsem ji. Bylo to v době večeře. Počkala jsem, až ostatní odešly na večeři." Rozvážně se na ni podívala. „Odmítl první nabídku."

Udeřila rukou o stůl. „Co? Jsi si tím jistá?"

„Tak to říká kniha. Nebylo tam pouze toto, bylo tam toho víc. Vyrostl, je to dospělý muž."

„Dospělý!" Namáhavě se nadechla a pozorovala sestru, která stála před ní. „Která sestra to byla?"

„Jaký to má význam? Všechny patří k nám."

„Nepatří. Nemohla jsem poslat všechny tři naše sestry, podařilo se mi to pouze se dvěma. Jedna je skutečná sestra světla."

Oči druhé ženy vylezly z důlků: „Jak jsi to mohla dopustit? Něco tak důležitého jako toto..."

Opět udeřila rukou o stůl. „Ticho!"

Ta druhá se vzpřímila a propletla si navzájem prsty. Trochu ohrnula nos. „Byla to sestra Grace."

Zavřela oči a opřela se o opěradlo židle. „Sestra Grace byla jednou z nás," zašeptala. Ta druhá se opět opřela o stůl. „Takže naše je pouze jedna ze dvou zbývajících. Která to je? Sestra Elizabeth nebo sestra Verna?"

„To ty nepotřebuješ vědět."

„Proč ne? Vůbec se mi nelíbí, že nikdy nic nevím. Vůbec se mi nelíbí, že nevím, zda sestra, se kterou mluvím, je sestra světla nebo zda je jednou z nás, sester temnot."

Udeřila pěstí do stolu a zaskřípěla zuby. „Už nikdy nic takového neříkej nahlas," zasyčela, „nebo tě k Bezejmennému pošlu po kouskách."

Ta druhá se tentokrát podívala na koberec a zbledla. „Promiň mi to," zašeptala.

„Neexistuje žádná žijící sestra světla, která by nevěřila, že jsme něco jiného než mýtus. Kdyby se toto jméno doneslo k nim, mohly by začít uvažovat. To jméno nesmíš nikdy, opravdu nikdy vyslovit nahlas! Kdyby sestry někdy na tebe přišly nebo kdyby zjistily, komu sloužíš, měla bys Rada'Han na krku dříve, než bys stačila vykřiknout."

Ruce druhé ženy se přiblížily k jejímu hrdlu a pak vyjekla. „Ale já..."

„Vyškrábala by sis vlastní oči hrůzou z pohledu na ně, jak tě chodí každý den vyslýchat. Nemůžeš znát jména ostatních proto, abys je nemohla prozradit. Proto také ony neznají tvé jméno. Je to k ochraně nás všech, je to proto, abychom mohly dál sloužit. Jediné jméno, které znáš, je mé."

„Ale sestro, raději bych si ukousla vlastní jazyk, než bych jim prozradila tvé jméno."

„To říkáš teď. Kdybys však měla kolem krku Rada'Han, prosila bys je, abys mě směla prozradit, jenom aby ti ho sundaly. Ale nezáleží na mém odpuštění. Když nás zklameš, tak ti to neodpustí Bezejmenný. Když se mu podíváš do očí, tak zjistíš, že všechno, co ti mohl udělat Rada'Han, když jsi byla ještě živá, byly pouze příjemné chvíle odpoledního čaje."

„Já však sloužím. Já jsem pod přísahou. Přísahala jsem."

„Ty, které slouží dobře, budou odměněny, když se Bezejmenný vysvobodí z opony. Ty, které ho zklamou, nebo které budou proti němu bojovat, budou mít celou věčnost, aby litovaly své chyby."

„Samozřejmě, sestro." Teď urputně zírala na koberec. „Žiji pouze proto, abych sloužila." Opět sepjala prsty rukou. „Nikdy nezklamu našeho pána, na to přísahám."

„Na tvou duši."

Její vzdorovité fialkové oči se zvedly. „Já jsem přísahala."

přikývla, když se opět na židli zaklonila. „Sestro, my všechny jsme přísahaly. My všechny." Chvíli se druhé ženě dívala do očí. „Bylo v knize ještě něco jiného?"

„Neměla jsem čas ji celou podrobně prozkoumat, byly tam ale další věci. Je s matkou zpovědnicí. Zaslíbil se jí jako její partner."

Zamračila se. „Matka zpovědnice." Máchla rukou. „Co dalšího?"

„On je hledač."

Udeřila rukou do stolu. „Kéž je světlo prokleto!" Hlasitě vydechla. „Hledač! S tím se však vyrovnáme. Ještě něco dalšího?"

Ta druhá pomalu přikývla a naklonila se blíže. „Je silný, je dospělý, ale bolesti hlavy ho připravily o vědomí už druhý den, co probudil svůj talent."

Pomalu se zvedla ze židle. Tentokrát to byla ona, kdo vytřeštil oči. „Dva dny," zašeptala. „Jsi si jistá? Dva dny?"

Druhá žena pokrčila rameny. „Říkám pouze to, co řekla kniha. Jsem si jistá, že to řekla. Nemám jistotu, zda to je pravda. Nechápu, jak by se to mohlo stát."

Opět klesla na svou židli. „Dva dny," dívala se na stůl. „Čím dříve bude mít Rada'Han kolem krku, tím lépe."

„Dokonce i sestry světla by se na tom s tebou shodly. Poslaly zpět zprávu od matky představené."

Povytáhla obočí. „Příkazy poslala přímo matka představená?"

Druhá žena přikývla. „Ano." Poté promluvila polohlasem: „Přála bych si vědět, zda je s námi nebo proti nám."

Této poznámce se nedostalo odpovědi. „Co řekla?"

„Že když odmítne třetí nabídku, tak ho má sestra Verna vlastnoručně zabít. Už jsi někdy slyšela o takovém příkazu? Pokud je opravdu tak silný, tak po třetím odmítnutí stejně za několik týdnů zemře. Proč by měla vydávat takový rozkaz?"

„Už jsi někdy slyšela, že by někdo odmítl první nabídku?"

„Tedy vlastně neslyšela. Myslím, že ne."

„Je to jedno z pravidel. Když někdo s talentem odmítne všechny tři nabídky, tak musí být zabit, aby byl uchráněn utrpení, které ho bude očekávat, aby byl uchráněn šílenství. Ty jsi nikdy neslyšela takový příkaz, neboť jsi nikdy neslyšela, že by někdo odmítl byť první nabídku.

Strávila jsem mnoho času v archivech a hledala mezi proroctvími. Tam jsem našla zmínku o tomto pravidlu. Matka představená zná všechna stará pravidla. Kromě toho má strach; také četla stará proroctví."

„Strach?" zeptala se druhá žena s vytřeštěnýma očima. „Matka představená? Nikdy jsem neviděla, že by měla před něčím strach."

Přikývla jí. „Teď strach má. Našim účelům vyhovují oba případy. Buď mu nasadí obojek, nebo bude mrtvý. Když bude mít obojek, poradíme si s ním naším způsobem, jak jsme to dělaly vždy. Když bude mrtvý, nebudeme to muset udělat. Možná by bylo lepší, kdyby mrtvý byl. Možná by bylo lepší, aby byl mrtvý dříve, než sestry světla zjistí, kdo to je, pokud to zatím ještě nevědí."

Druhá žena se naklonila přes stůl a ztišila hlas. „Jestli to vědí nebo jestli na to přijdou, jsou mezi sestrami světla ty, které ho zabijí."

Chvíli se dívala do fialkových teček. „Opravdu jsou tam takové." Po obličeji se jí rozlil úsměv. „Jak nebezpečné dilema stojí před nimi. Jak nádherná příležitost pro nás." Úsměv se ztratil. „A co ta druhá záležitost?"

Žena se napřímila. „Ranson a Weber čekají tam, kde jsi chtěla." Zkřížila si paže pod hrudí. „Byli dosti namyšlení, že prošli všemi zkouškami a že zítra budou vysvobozeni." Na jejích tenkých rtech a v tečkami posázených očích se objevil sadistický úsměv. „Trochu jsem jim připomněla, že ještě stále nosí obojek. Překvapuje mě, že není slyšet až sem, jak se jim třesou kolena."

Ignorovala úsměv druhé ženy. „Musím ještě něco odpřednášet. Půjdeš tam místo mě. Řekni, že ještě musím pracovat na hlášeních. Já se půjdu podívat na naše dva přátele. Možná prošli všemi zkouškami matky představené, ještě však neprošli všemi mými zkouškami. Jeden bude muset přísahat. A ten druhý..."

Naklonila se přes stůl a v jejích tečkovaných očích se objevil hladový výraz. „Kdo to bude? Kterého z nich. Ach, strašně ráda bych se na to dívala. Nebo ti pomáhala. Slíbíš mi, že mi všechno řekneš?"

Usmála se nad dychtivostí druhé ženy. „Ano, slibuji. Od začátku do konce. Řeknu ti o jeho každičkém posledním výkřiku. Teď ale jdi a postarej se o mé přednášky."

Žena vytančila dveřmi jako rozjásaná školačka. Byla nedočkavá a tento druh nedočkavosti je nebezpečný. Tento druh chtíče způsoboval, že se zapomínalo na opatrnost, že se příliš riskovalo. Vytáhla ze zásuvky nůž a řekla si, že v budoucnosti ji bude méně používat a že na ni bude dávat pozor.

Palcem opatrně vyzkoušela ostří a když se ujistila, že nůž je ostrý jako břitva, schovala si ho do rukávu, do toho bez dakry. Z police vzala malou zaprášenou sošku a dala si ji do kapsy. Ještě než obešla stůl a vyšla dveřmi, tak si vzpomněla na další věc, a vrátila se, aby vzala tlustý bič, který se ze strany opíral o její stůl.

Už bylo pozdě, chodby byly tiché a většinou prázdné. I když bylo teplo, přitáhla si ještě pevněji kolem ramen svůj krátký a tenký plášť z modré bavlněné látky. Myšlenky na někoho nového s talentem v ní vyvolávaly mrazivé chvění. Je dospělým mužem.

Zavrtěla hlavou, když tiše šla po dlouhých kobercích, kolem lamp zasazených do nástěnných držáků umístěných doprostřed vypuklých zdobených desek, kolem stolů zdobených sušenými květy a kolem oken zahalených těžkými závěsy, která vedla do prostoru mezi vnějšími a vnitřními hradbami a na nádvoří. V dálce blikala světla města jako koberec utkaný z hvězd. Okny proudil trochu zatuchlý vzduch. Napadlo ji, že teď je asi odliv.

Uklízečky leštící zdobená brlení a zábradlí schodišť se skláněly v hlubokých poklonách, když kolem nich procházela. Nevěnovala jim téměř žádnou pozornost a vůbec neodpovídala na jejich pozdravy, nestály za její pozornost.

Dospělý muž.

Její obličej zrudl zlostí, když na to myslela. Jak se to mohlo stát? Někdo udělal vážnou chybu. Byla to chyba, někdo to přehlédl. Jistě to bylo v důsledku toho.

Klečící služebná, která se soustředila na čištění skvrny na koberci, zvedla hlavu pozdě a stačila se pouze odsunout z cesty se slovy: „Promiňte, sestro." Jak byla na kolenou a rukama se opírala o podlahu, dotkla se jí hlavou s další omluvou.

Dospělý. Bylo by velmi těžké z něj něco udělat, kdyby byl ještě malý chlapec. Ale dospělý muž? Opět zavrtěla hlavou. Dospělý. Frustrovaně se udeřila bičem do hýždě. Dvě služebné, které byly nedaleko, poskočily při tomto zvuku, padly na kolena a zakryly si oči rukama složenýma k modlitbě.

Dobře tedy, jestli je dospělý nebo ne, bude muset mít kolem krku Rada'Han a bude tu plný palác sester, které na něj budou dávat pozor. Ale i s Rada'Hanem kolem krku bude stále dospělým mužem a hledačem. Možná bude těžké jej kontrolovat. Bude to těžké a nebezpečné.

Napadlo ji, že když bude třeba, vždy může dojít k 'nehodě při výcviku'. Pokud nedojde k nehodě, určitě tady je pro někoho s talentem dost jiného nebezpečí, které může být pro dospělého muže ještě horší než smrt. Kdyby ho však mohla získat na svou stranu nebo využít, stálo by to za všechnu námahu a starosti.

Zabočila do chodby, která se jí zpočátku zdála prázdná, pak ale zpozorovala mladou ženu, jak stojí ve stínu mezi lampami a dívá se z okna. Zdálo se jí, že ji poznává. Byla to jedna z novicek. Zastavila se za mladou ženou a založila si ruce. Novicka ťukala nohou o koberec, opřená o lokty se vykláněla z otevřeného okna a dívala se na bránu, která byla pod oknem.

Odkašlala si. Mladá žena se rychle otočila, vyjekla překvapením a hluboko se uklonila.

„Promiňte mi, sestro. Neslyšela jsem vás přicházet. Přeji vám dobrý večer."

Když se velké hnědé oči opět zvedly, položila mladé ženě konec biče pod bradu a ještě trochu ji pozvedla. „Ty jsi Paša, je to tak?"

„Ano, sestro. Paša Maesová, novicka třetí kategorie. Teď jsem na řadě, abych byla jmenována sestrou."

„Na řadě," opovržlivě potáhla nosem. „Má drahá, domýšlivost není vhodná pro sestru a ještě více se nehodí pro novicku, i když je novickou třetí kategorie."

Paša sklopila oči a uklonila se, jak to jen šlo s bičem pod bradou. „Ano, sestro. Promiňte mi to."

„Co tady děláš?"

„Jenom se dívám, sestro. Pozoruji noc."

„Pozoruješ noc? Řekla bych, že jsi pozorovala bránu. Tak co, novicko, mýlím se?"

Paša se pokoušela podívat do země, ale bič zvedl její bradu, takže oči se dívaly na nadřízenou sestru. „Ne, sestro," přiznala se, „nemýlíte se. Pozorovala jsem bránu." Několikrát si přejela jazykem přes plné rty.

Nakonec z ní vyrazil proud slov. „Slyšela jsem rozhovor, rozhovor mezi dvěma dívkami. Říkaly, ano, ony říkaly, že tři sestry jsou pryč velmi dlouho a že to by mohlo značit, že přivádějí zpět někoho s talentem. Někoho nového. Za všechna ta léta, co jsem tady, jsem nikdy neviděla, jak přivádějí někoho nového." Opět si olízla rty. „Nuže, já jsem si... Myslím tím, že... Doufám, že teď budu na řadě já. A když budu jmenovaná sestrou, tak mi přidělí toho nového." Propletla si prsty. „Tak moc si přeji, abych byla jmenovaná sestrou. Pilně jsem studovala a poctivě jsem pracovala. Čekala jsem a čekala, nikdo nový však nepřicházel. Promiňte mi to, sestro, ale já nemohu nebýt vzrušená, nemohu přestat doufat, že toho budu hodná. Takže... ano, pozorovala jsem bránu a doufala, že uvidím, jak ho přivádějí."

„Ty si myslíš, že máš dostatek síly, abys dokázala splnit tento úkol? Zvládneš toho nového?"

„Ano, sestro. Studuji a dělám cvičení každý den."

Podívala se na ni spatra. „Je to tak? Ukaž mi to."

Jak se na sebe upřeně dívaly, pocítila, jak se jí nohy na pár centimetrů zvedají ze země. Bylo to solidní sevření, bylo to zvládnutí vzduchu. Bylo silné a opravdu nebylo špatné. Přemýšlela, zda novicka zvládne narušení svého soustředění. S touto myšlenkou zapálila na obou stranách chodby oheň, který se z hukotem valil k oběma ženám. Paša se ani nehnula. Ještě než se k nim plameny dostaly, narazily na zeď ze vzduchu. Na oheň však není vzduch nejlepší. Byla to malá chyba, kterou Paša ihned opravila. Než se oheň propálil k nim, vzduch

se naplnil vlhkostí, až z něj kapala voda. Plameny se zasyčením vyhasly.

I když se nepokoušela pohnout, věděla, že by se jí to nepodařilo. Cítila, že sevření ji pevně drží. Ochladila ho ledem, až se stalo křehkým a rozbila ho. Když byla volná, zvedla Pašu z podlahy. Obranná předíva dívky se proplétala s hadovitými výběžky jejího útoku, nedokázaly však sevření přelomit. Nohy se jí opět zvedly do vzduchu. To bylo úctyhodné - dívka dokázala útok opětovat, i když byla v sevření.

Kouzla se proplétala, odporovala si, bojovala mezi sebou a smotávala se do uzlů. Každá opětovala útok a bránila se. Útočily při každé příležitosti. Tichá nehybná bitva zuřila po několik minut, obě při ní visely několik centimetrů nad podlahou.

Nakonec už měla dost hry, oddělila se od předíva, uvázala ho kolem dívky a uvěznila ji v něm. Pomalu slétla na zem a nechala Pašu žonglovat se zatížením všeho předíva. Je to jednoduchý, i když ne zcela čestný únik; protivník se musí zabývat nejen zaklínadly, která na něj útočí, ale vrhnou se po něm i jeho vlastní kouzla. Paša to nečekala a nedokázala se proti tomu bránit; tomu jí nikdo nenaučil.

Dívce tekl po obličeji pot. Energie vyzařovaná do chodby způsobovala, že se koberce na koncích začaly vlnit. Světlo lamp v nástěnných držácích začalo komíhat. Paša se začínala zlobit. Její čelo se svraštilo. Když zlomila kouzla, ozvalo se silné zapraskání, které rozbilo zrcadlo na vzdáleném konci chodby. Její nohy obuté v trepkách se dotkly podlahy.

Paša se několikrát zhluboka nadechla. „Sestro, nic takového jsem ještě neviděla. Je to... proti pravidlům."

Opět jí dala bič pod bradu. „Pravidla jsou pro hry dětí. Už nejsi dítě. Když budeš skutečná sestra, budeš muset zvládat situace, ve kterých neplatí žádná pravidla. Musíš být na to připravená. Když se vždy budeš držet nějakých 'pravidel', můžeš se dostat do situace, že budeš na špičce velmi ostrého nože, který drží ruka, jenž neví nic o tvých 'pravidlech'."

Paša nehla ani brvou. „Ano, sestro. Děkuji vám, že jste mi to ukázala."

V mysli se usmála, nedala to však znát na svém obličeji. Tato novicka měla odvahu. To je velmi vzácná vlastnost i pro novicky třetí kategorie.

Její oči si opět důkladně prohlédly Pašu: jemné hnědé vlasy, které jí sotva dosahovaly k ramenům, velké hnědé oči, atraktivní rysy, rty toho druhu, na který muži zírají, hrdá, vzpřímená a s křivkami, které nedokázalo skrýt ani roucho novicky.

Nechala bič sklouznout z Pašina hrdla dolů až do obnažené prohlubně mezi jejími ňadry. Vyrostl na muže.

„Pašo," zeptala se tichým hlasem, který se dal považovat jak za výhružný, tak za laskavý, „od kdy mají novicky dovoleno nosit šaty nezapnuté, jak je teď máš ty?"

Paša silně zrudla. „Promiňte mi to, sestro. Je taková teplá noc. Byla jsem sama. Nezdálo se mi, že je někdo nablízku. Já jsem jenom chtěla, aby mi větřík ochladil kůži." Její obličej zrudl ještě více. „V těch místech se tolik potím. Nikdy jsem neměla v úmyslu někoho urazit. Moc se stydím, promiňte mi."

Pašiny ruce se vrhly po knoflíkách. Ona je ale bičem jemně odstrčila z křivky ňader.

„Stvořitel tě takovou udělal. Za to by ses neměla stydět. Ve své moudrosti se rozhodl, že tě tak obdaří. Pašo, nikdy by ses neměla stydět za to, co ti daroval. Pouze lidé s pochybnou loajalitou ke Stvořiteli budou tebou opovrhovat za to, že pyšně ukazuješ Stvořitelovo dílo v celé jeho nádheře."

„Děkuji vám, sestro. Nikdy jsem se na to nepodívala tímto způsobem." Na čele se jí objevily vrásky. „Co myslíte tou 'pochybnou loajalitou'?"

Odtáhla bič a povytáhla obočí. „Lidé, kteří uctívají Bezejmenného se neskrývají ve stínu, drahoušku. Mohou být všude. Vždyť jedním z nich bys mohla být ty nebo dokonce i já."

Paša padla na kolena a sklonila hlavu. „Prosím vás sestro," žadonila úpěnlivě, „neříkejte o sobě takové věci, neříkejte je ani žertem. Vy jste sestra světla a my všechny jsme tady v Paláci proroků, jak doufám, v bezpečí před našeptáváním Bezejmenného."

„V bezpečí?" Bičem pokynula, aby novicka vstala. Když už byla na nohou, přísně se na ni podívala. „Pouze hlupák se domnívá, že je v bezpečí, když je tady. Sestry světla nejsou hloupé. Dokonce i ony se musí mít na pozoru před temným našeptáváním."

„Ano, sestro, budu si to pamatovat,"

„Zapamatuj si, že pokaždé, když někdo bude chtít, aby ses styděla za to, jak tě Stvořitel zformoval, ptej se sama sebe, proč se rdí, když vidí Stvořitelovo dílo. Rdí se, jako by to udělal Bezejmenný."

„Ano, sestro. Děkuji vám," vykoktala ze sebe. „Dala jste mi něco, o čem budu přemýšlet. Nikdy jsem dosud o Stvořiteli nerozmýšlela tímto způsobem."

„On má důvody pro to, co dělá. Není to pravda?"

„Co tím myslíte?"

„Když tedy dá muži silná záda, co tím říká?"

„To ví každý. Dostal silná záda, aby je používal. Znamená to, že mu Stvořitel dal silná záda, aby mohl pracovat a uživit tak svou rodinu. Aby ho svou prací podporoval. Aby svou prací vzbuzoval ve Stvořiteli hrdost. A aby nemarnil Stvořitelův dar tím, že bude líný."

Zamávala před Pašou bičem nahoru a dolů. „Co si myslíš, jaký měl Stvořitel záměr, když ti dal toto tělo?"

„Já to... přesně... nevím. To, že bych ho měla používat pro... abych vzbudila ve Stvořiteli hrdost nad jeho dílem... nějakým způsobem?"

Přikývla. „Přemýšlej o tom. Přemýšlej o tom, proč jsi tady. Proč jsi tady v této době. My všechny jsme tady z jistého důvodu. Sestry světla jsou tady z nějakého určitého důvodu, nemyslíl?"

„Ale ano, sestro. My jsme tady, abychom učily ty, kteří mají talent, abychom je naučily ho používat, abychom je vedly tak, že neuslyší našeptávání Bezejmenného, že budou naslouchat pouze Stvořiteli."

„A jakým způsobem to můžeme dělat?"

„Byly jsme obdařeny talentem kouzelnic, abychom jim dokázaly pomoci s jejich talentem."

„Když byl Stvořitel dostatečně moudrý na to, aby tě obdařil takovým talentem, talentem kouzelnice, nemyslíš, že ti z nějakého důvodu

dal rovněž tvůj vzhled? Není možné, že to je součást tvého poslání sestry světla? Abys používala svůj vzhled k tomu, abys mu sloužila?"

Paša se na ni překvapeně dívala. „Ale, nikdy předtím jsem o tom takto nepřemýšlela. V jakém směru může být můj vzhled k něčemu nápomocen?"

Pokrčila rameny. „Nemůžeme vždy vědět, jaké jsou Stvořitelovy úmysly. Když si to bude přát, odhalí to."

„Ano, sestro," řekla nejistým hlasem.

„Pašo, na co myslíš, když uvidíš muže, kterého Stvořitel obdařil hezkým vzhledem a přitažlivým tělem? Co cítíš?"

Paša zrudla. „Já... někdy... se mi rozbuší srdce. Myslím, že ano. Dostanu takový... dobrý pocit. Pocítím touhu."

Nakonec si dovolila slabý úsměv. „Drahoušku, ty nepotřebuješ být rudá. Je to touha dotknout se toho, co vytvořila ruka Stvořitele. Nemyslíš, že to Stvořiteli dělá radost, když si ceníš jeho dílo? Nemyslíš si, že chce, abys měla ráda to, co stvořil? Abys z toho měla radost? Ty na druhou stranu musíš vědět, že muži mají požitek z toho, že mohou spatřit tvou krásu a touží se dotknout díla Stvořitelovy ruky. Byl by to zločin proti Stvořiteli, kdybys ve své službě jemu nepoužívala to, čím tě obdaroval."

Paša se stydlivě usmála. „Otevřela jste mi oči, sestro. Zdá se, že čím víc se toho naučím, tím víc toho ještě nevím. Doufám, že někdy budu sestrou světla alespoň zpola tak moudrou, jako jste vy."

„Pašo, vědomosti přicházejí tehdy, když to chtějí ony. Život tě učí lekcemi, které přicházejí v nejpřekvapivějších dobách. Tak se to stalo v tento večer." Máchla bičem směrem k oknu. „Jsi tady, díváš se z okna a doufáš, že zjistíš jednu věc, přitom jsi se naučila něco podstatně důležitějšího."

Paša se dotkla její paže. „Děkuji vám, sestro, že jste si našla čas, abyste mě učila. Žádná sestra se mnou předtím tak otevřeně nemluvila."

„Pašo, toto je lekce, která je mimo učebních osnov paláce. Bezejmenného by rozzlobilo, že ses ji naučila, takže o ní s nikým nemluv. Když popřemýšlíš nad tím, co jsem ti řekla, a vyjeví se ti ruka Stvořitele, pochopíš lépe, jaké je to pro něj pracovat. Když toho budeš po-

třebovat pochopit ještě více, vždy jsem tu já, abych ti pomohla nalézt tu správnou cestu. O našem rozhovoru ale s nikým nemluv. Jak jsem ti už řekla, nikdy nemůžeš poznat ty, které naslouchají našeptávání Bezejmenného."

Paša se uklonila. „To udělám, sestro. Děkuji vám."

„Novicka prochází mnohými zkouškami. Jsou to zkoušky vymyšlené v paláci a mají svá pravidla. Závěrečnou zkouškou před jmenováním sestrou světla, je ta, že dostaneš na starost nějakého nováčka. V této závěrečné zkoušce pravidla vždy neplatí. Nové adepty lze někdy jen ztěžka ovládnout. Neznamená to však, že jsou zlí."

„Ztěžka?"

„Přirozeně. Přijdou sem, jsou vytržení ze života, který znají, a jsou na ně kladeny nároky, kterým nerozumějí. Mohou být vzdorovití a těžko kontrolovatelní. Je to proto, že mají strach. Musíme mít trpělivost."

„Strach? Ze sester? A z paláce?"

„Ty jsi neměla strach, když jsi sem přišla poprvé? Nebylas alespoň trochu vystrašená?"

„Trochu jsem tedy strach měla. Já jsem však snila, že se sem dostanu. Chtěla jsem to více než cokoli jiného."

„Pro nové adepty to vždy nemusí být jejich sen. Jsou z vlastního talentu zmateni. V tobě talent vyrůstal spolu s tebou. Zvykla jsi si na něj; stal se tvou součástí. V nich se to někdy stává náhle, je to nečekané. Oni si to nenaplánovali ani to nechtěli. Rada'Han může aktivovat jejich moc a ona je pro ně nová. Může v nich vyvolávat strach. Ten strach způsobuje, že proti talentu někdy bojují. Někdy bojují i proti nám.

Tvým úkolem, tvou povinností novicky třetí kategorie bude udržovat je pod kontrolou pro jejich vlastní dobro, dokud je nezačnou sestry světla učit. Ve všem ostatním, co jsi se až doposud učila, platila jistá pravidla. Ale v tomto někdy pravidla nejsou. Noví adepti zatím neznají naše pravidla. Když se budeš přidržovat pouze pravidel, která znáš, mohou být potíže s jejich kontrolou. Někdy obojek nestačí. Budeš muset použít všechno, čím tě Stvořitel obdaroval. Musíš být schopna udělat všechno potřebné k tomu, abys ovládla vůli těchto

necvičených čarodějů. Toto je ta skutečná závěrečná zkouška, po které se z tebe stane sestra. Byly novicky, které v této zkoušce neobstály a byly vykázané z paláce."

Paša vytřeštila oči. „Nikdy jsem nic takového neslyšela."

Pokrčila rameny. „Tak jsem ti v něčem pomohla. Jsem ráda, že si mě Stvořitel vybral k tomu, abych ti pomohla. Možná ty druhé si až natolik silně nepřály, abys to dokázala, a držely se zpátky. Možná by bylo dobré, kdyby ses na mě obracela se svými dotazy týkajícími se každého adepta, kterého ti přidělí."

„To ano, sestro, děkuji vám za vaši pomoc. Musím se přiznat, že si dělám starosti, když slyším, že noví adepti mohou být obtížně zvládnutelní. Myslím, že jsem si vždy představovala, že se budou rádi učit a že to bude radost, když jim budu pomáhat v učení."

„Každý je jiný. S některými to jde lehce jako s dítětem v kolébce. Doufejme, že dostaneš takového. Jiní budou zkoušet tvou inteligenci. Kromě toho jsem viděla staré záznamy, které mluvily o těch, ve kterých se talent probudil dříve, než jsme se k nim dostaly a mohly jim nasadit Rada'Han a pomoci jim."

„Ne. To musí být pro ně strašné - že se jejich talent probudil bez našeho vedení."

„Je to tak. A strach je může udělat těžko ovladatelné, jak jsem již řekla. Viděla jsem starou zprávu o někom, kdo při první nabídce odmítl obojek."

Pasa vyjekla a prsty si zakryla ústa. Pak je odtáhla. „Ale... to značí... jedna ze sester..."

Nevesele přikývla na souhlas. „Je to cena, kterou jsme všechny připravené zaplatit. Neseme těžkou odpovědnost."

„Ale proč ho jeho rodiče nepřiměli, aby nabídku přijal?"

Naklonila se k ní ještě blíž a ztišila hlas. „Zpráva, kterou jsem četla, říkala, že ta osoba s talentem byla dospělá. Byl to muž a ne chlapec."

Paša nevěřícně vytřeštila oči. „Muž?" zašeptala. „Když je těžké ovládnout chlapce, co dělat s dospělým mužem?"

Významně se na novicku podívala a zopakovala: „Jsme tady, abychom sloužily Stvořitelově dílu. Nikdy nemůžeme říci, co Stvořitel

zamýšlí, proč dostáváme to, co máme. Novicka, která bude mít na starosti nováčka, musí použít všechno, čím ji Stvořitel obdaroval. Obojek vždy nestačí. Nikdy nelze říci, co bude třeba udělat. Pravidla vždy nefungují.

Ještě stále chceš být sestrou světla? I když víš, že můžeš dostat nového adepta, který může být obtížnější než kterýkoli nováček, co byl kdy přidělen?"

„Ale ano! Sestro, to ano! Pokud by s tím novým byly problémy, budu vědět, že to je zkouška seslaná Stvořitelem, aby zjistil, zda jsem ho opravdu hodná. Já ho nezklamu. Udělám všechno, co bude třeba. Použiji všechno, co jsem se naučila, všechno, čím mě Stvořitel obdařil. Budu na stráži, protože by mohl být z cizí země nebo může mít divné zvyky, nebo může mít strach, může být neposlušný nebo obtížně zvládnutelný. Vím, že proto, abych to dokázala, si budu muset vytvořit vlastní pravidla." Zaváhala. „A pokud budete tak laskavá a myslíte to vážně s pomocí, o které jste mi řekla, pak vím, že mě bude podporovat vaše moudrost, a já to dokážu."

S úsměvem přikývla. „Dala jsem ti své slovo a to dodržím bez ohledu na obtíže." Zamyšlením svraštila čelo. „Možná je to tak, že tě Stvořitel obdařil krásou, aby nováček prostřednictvím Stvořitelova díla viděl krásu Stvořitele samotného. Možná novému adeptovi ukážeš správnou cestu tímto způsobem."

„Bude mi ctí, když budu moci jakýmkoli způsobem nováčkovi ukázat světlo Stvořitelovy ruky."

„Drahoušku, v tom máš pravdu." Narovnala se a zatleskala. „A teď jdi za třídní učitelkou novicek a řekni jí, že máš příliš mnoho volného času. Od zítřka ti má přidělit nějakou práci. Řekni jí, že jsi trávila příliš mnoho svého času díváním z oken." Paša sklonila hlavu a opět se uklonila. „Ano, sestro," řekla pokorně.

Usmála se, když novicka opět zvedla hlavu. „Já jsem také slyšela, že tři sestry hledají někoho, kdo má mít talent. Myslím si, že to chvíli potrvá, než se s ním vrátí. Až se s ním vrátí, připomenu matce představené, že jsi na řadě a že jsi připravena na tento úkol."

„Moc vám děkuji, sestro! Děkuji vám!"

„Pašo, ty jsi hezká mladá žena. V tobě Stvořitel opravdu ukázal krásu svého díla."

„Děkuji vám, sestro," řekla bez toho, aby zrudla.

„Poděkuj Stvořiteli."

„Poděkuji mu, sestro. Sestro? Mohla byste mě, ještě než přivedou nováčka, naučit ještě něco o tom, co se mnou zamýšlí Stvořitel? Mohla byste mě to naučit chápat?"

„Když si to budeš přát."

„To si moc přeji, opravdu si to přeji."

Popleskala Pašu po tvářích. „Drahoušku, to je ale samozřejmé. Úplně samozřejmé," napřímila se. „A teď běž za třídní novicek. Nedopustím, aby potenciální sestra neměla na práci nic jiného než civění z oken."

„Ano, sestro." Pašša se s úsměvem uklonila a rozběhla se po chodbě. Zastavila se a pak se otočila. „Sestro, obávám se, že neznám vaše jméno."

„Běž!"

Pašou to zacukalo. „Ano, sestro."

Dívala se, jak se kulaté boky Paši kolébají, když šla rychle po chodbě a kopala do zvednutých okrajů koberců, aby je narovnala. Ta dívka měla nádherné kotníky.

Dospěl v muže.

Soustředila se a opět se vydala na cestu po chodbách a schodištích. Jak sestupovala dolů, dřevěná schodiště se měnila v kamenná. Už nebylo tak horko, vzduch však zůstal stejně zatuchlý, stejný zůstal i pach přílivem zaplavovaného pobřeží. Teplý svit lamp byl nahrazen mihotavými stíny daleko od sebe stojících pochodní. Bojácně se uklánějícího služebnictva bylo stále méně a pak už neviděla nikoho. Sestupovala do nejnižších pater ležících pod zaprášenými skladišti, pod příbytky služebnictva a pod dílnami. Pochodně byly stále ve větších rozestupech, až vymizely docela. V dlani zapálila malou ohnivou kouli a zvedla ji, aby viděla kolem sebe, když kráčela dál.

Když se dostala ke správným dveřím, poslala plamen k vyhaslé pochodni, která byla zasazena do držadla vedle dveří. Místnost s kamennými zdmi byla malá, byl to asi nějaký opuštěný vinný sklep. Byl

prázdný s výjimkou plesnivé slámy na podlaze, zapálené pochodně a dvou čarodějů. Nepříjemně zde páchla hořící smola a vlhká plíseň.

Když vešla, oba se postavili. Trochu se přitom kymáceli. Oba měli na sobě nezdobené řízy, které se hodily pro jejich vysoké postavení. Napůl hloupě se šklebili. Uvědomila si, že nejsou drzí, ale že popíjeli. Asi oslavovali svou poslední noc v Paláci proroků. Jejich poslední noc se sestrami světla, jejich poslední noc s Rada'Hany kolem krku.

Tito dva muži byli přátelé od chvíle, co se jako malí kluci dostali téměř současně do paláce. Sam Weber byl obyčejně vypadající muž průměrné výšky s kudrnatými světlehnědými vlasy a hladce oholenou bradou, která se zdála být příliš velká ve srovnání se zbytkem jeho dobráckého obličeje. Neville Ranson byl trochu vyšší, měl nakrátko střižené rovné a ulízané černé vlasy. Měl krátkou, dobře udržovanou bradku, ve které se začínaly ukazovat první příznaky šedin. Oči měl téměř tak černé jako vlasy. Obrysy jeho obličeje vypadaly ještě ostřeji řezané, když stál vedle svého dobráckého přítele.

Vždy si myslela, že vyrostl v hezkého muže. Znala ho od chvíle, co přišel jako malý kluk do paláce. Tehdy byla novicka a byl to on, koho dostala na starost, o koho pečovala. Byl její závěrečnou zkouškou, po které se stala sestrou světla. Bylo to už dávno.

Čaroděj Ranson se rozmáchl rukou ve výši svého pasu a udělal jí dramatickou, i když poněkud vratkou poklonu. Narovnal se s prohlubujícím se úsměvem. Jeho úsměv vždy udělal z jeho obličeje obličej kluka bez ohledu na jeho věk a na objevující se šediny.

„Dobrý večer ti přeji, sestro."

Vší silou ho udeřila bičem přes obličej. Cítila, jak se mu láme lícní kost. Vykřikl a upadl na podlahu.

„Už jsem ti jednou řekla," zasyčela mezi zaťatými zuby, „abys nikdy nevyslovoval mé jméno. To, že jsi opilý, tento rozkaz neruší."

Čaroděj Weber stál bez pohnutí s vytřeštěnýma očima a bílým obličejem. Jeho škleb zmizel. Ranson se válel po podlaze s rukama na obličeji a zanechával krev na slámě.

Obličej čaroděje Webera se náhle zbarvil do ruda. „Jak se opovažuješ udělat něco takového? Udělali jsme všechny zkoušky! Jsme čarodějové!"

Vyslala provazec energie do jeho Rada'Hanu. Náraz jím mrštil o zeď, ke které obojek lnul jako hřebík k magnetu. „Udělali jste zkoušky!" vykřikla. „Udělali jste zkoušky! Ještě jste neudělali moje zkoušky!" Kroutila provazcem bolesti, až se Weber dusil v mučivé agónii. „Tímto způsobem se oslovuje sestra? Tímto způsobem jí prokazujete svou úctu?"

Přerušila provazec, on se zhroutil na podlahu a vyjekl, když na ni narazil. Namáhavě se dostal na kolena.

„Promiňte mi to, sestro," řekl ochraptělým hlasem, který se třásl bolestí. „Snažně prosím, abyste nám prominula naši neúctu." Jeho oči opatrně vyhledaly její hněvivý pohled. „Mluvil z nás alkohol. Odpustíte nám, prosím?"

Pozorovala ho s rukama v bocích. Bičem ukázala na postavu, která se válela po podlaze a sténala. „Uzdrav ho, já nemám čas na takové nesmysly. Přišla jsem, abych vás oba vyzkoušela, a ne proto, abych slyšela, jak někdo kňučí a ztěžuje si na nepatrné plácnutí."

Weber se sklonil k příteli a opatrně ho převrátil na záda. „Neville, už je to v pořádku. Pomohu ti. Klidně lež."

Odtáhl jeho třesoucí se ruce a nahradil je svýma. Začal mluvit a uzdravovat. Netrpělivě čekala se založenýma rukama. Netrvalo to dlouho, Weber měl na léčení talent. Pak pomohl svému příteli, aby se posadil, a chomáčem slámy setřel krev ze zahojené rány.

Ranson se postavil na nohy. Oči se mu hněvivě blýskaly, ale ani špetka hněvu se neobjevila v jeho hlase. „Promiňte mi to, sestro. Co si přejete?"

Weber se postavil vedle něj. „Prosím vás, sestro, udělali jsme všechno, co od nás sestry chtěly. Už jsme to dokázali."

„Dokázali? Dokázali? Já si to nemyslím. Už jste zapomněli na naše rozhovory? Zapomněli jste, co jsem vám říkala? Mysleli jste si, že na to zapomenu? Že vás nechám odsud jen tak odejít? Volné jako ptáky? Žádný muž odsud neodejde bez toho, aby viděl mě nebo někoho jako jsem já. Jde tady o něco, čemu se říká přísaha."

Podívali se na sebe a o půl kroku ustoupili.

„Když nás tedy necháte odejít," nabídl se Weber, „nabídneme vám naši přísahu."

Chvíli se na ně dívala a pak tiše promluvila. „Mou přísahu? Chlapečkové, to není přísaha pro mě. Je to přísaha Strážci podsvětí. To vy víte." Oba trochu zbledli. „Na tu přísahu dojde pouze tehdy, když jeden z vás udělá zkoušku. Jenom jeden z vás dvou bude muset přísahat."

„Jeden z nás dvou?" zeptal se Ranson a polkl. „Sestro, přísahat musí jenom jeden z nás dvou? Proč jenom jeden?"

„Protože," zašeptala, „ten druhý už nebude potřebovat přísahat. Ten druhý zemře."

Oba vyjekli a stoupli si jeden k druhému.

„Co to je za zkoušku?" zeptal se Weber.

„Sundejte si řízy a začneme."

Podívali se na sebe. Ranson trochu pozvedl paži. „Naše řízy, sestro? Teď a tady?"

Změřila si je oba. „Nebuďte upejpaví, hošánkové. Viděla jsem vás nahé plavat v jezeře, když jste byli ještě takhle malí." Rukou ukázala na výšku těsně pod jejím pasem.

„Tehdy jsme však byli malí chlapci," namítal Weber. „Když jsme vyrostli v muže, už jsi nás neviděla."

Zlostně se na ně podívala. „Nenuťte mě, abych vám to říkala ještě jednou. Pak je na vás nechám shořet."

Oběma to trhlo a hned si začali řízy přetahovat přes hlavy. Okatě si je oba prohlížela od hlavy k patě. Dělala to jenom proto, aby jim ukázala svou nelibost nad jejich námitkami. Obličeje obou mužů zrudly ve světle pochodně.

Rychlým pohybem zápěstí se jí do ruky dostal nůž. „Postavte se ke zdi. Oba."

Jelikož nešli dost rychle, použila obojky, aby s nimi praštila o zeď. Tenkým provazcem energie namířeným na jejich Rada'Hany je přitiskla ke kamenům tak, že se nemohli hýbat. Byli přimáčknuti ke zdi a nemohli pohnout ani malíčkem.

„Sestro, prosím vás," zašeptal Ranson. „Nezabíjejte nás. Uděláme cokoli. Uděláme všechno."

Prohlédla si ho. „Ano, uděláte. Tedy jeden z vás to udělá. Ještě jsme se ale k přísaze nedostali. Teď ale přestaň plácat nebo ti zacpu ústa."

Ani jeden z nich se nemohl hýbat. Jako prvního si vybrala Webera. Přitiskla mu hrot nože pod hrdlem a pak ho pomalu tahala dolů. Byla opatrná, rozřezávala pouze kůži a nešla hlouběji. Weber zatínal zuby a z obličeje se mu lil pot. Třásly se mu čelistí. Poté, co udělala řez dlouhý asi jako jeho předloktí, vrátila se na začátek a udělala vedle něj ještě jeden, takže byly od sebe vzdálené asi na šířku palce. Tiché, ale pronikavé steny vycházely z mužova hrdla, když ho řezala. Konce paralelních čar se spojily do jednoho hrotu. Po hrudi mu stékaly malé potůčky krve. Zatlačila hrot nože pod kůži na místě, kde nahoře řezy začínaly a oddělovala kůži směrem dolů, až jí visel pořádný kus.

Přešla k Ransonovi a udělala stejný dvojitý zářez a oddělila pás kůže. Po obličeji mu stékaly slzy a míchaly se s potem, však ani nehlesnul. Věděl, že má být zticha. Když skončila, napřímila se a prohlédla si svou práci. Vypadali stejně. To je dobře. Nůž si zastrčila nazpět do rukávu.

„Jednomu z vás dvou zítra sejmou obojek a bude moci odejít. Tedy pokud se týče sester světla. To se ale nevztahuje na mě, a co je důležitější, ani na Strážce podsvětí. Bude to začátek jeho služby Strážci. Když mu bude dobře sloužit, bude odměněn, jakmile se Strážce vysvobodí zpoza opony. Když ale zklame... raději si nepřejte vědět, co by se mu stalo, kdyby ho zklamal."

„Sestro," zeptal se Ranson roztřeseným hlasem. „Proč pouze jeden z nás? Přisahat bychom mohli oba. Sloužit bychom mu mohli oba"

Weber střelil očima po svém příteli Neměl rád, když za něj někdo mluvil. Vždy byl tvrdohlavý.

„Ta přísaha je zpečetěna krví. Jeden z vás dvou bude muset složit mou zkoušku, aby mohl získat výsadu složit takovou přísahu. Ten druhý dnes večer ztratí svůj talent, ztratí svou magii. Víte, jak čaroděj ztrácí svůj talent?"

Oba zavrtěli hlavou

„Když je stažen z kůže, tak z něj magie vykrvácí." Řekla to jako kdyby mluvila o loupaní hrušek. „Vykrvácí z něj všechna a nezůstane žádná."

Weber na ni upřeně hleděl, jeho obličej byl bledý jako stěna Ranson zavřel své černé oči a otřásl se.

Kolem ukazováčků současně namotávala visící kůži obou čarodějů. „Požádám o dobrovolníka. Toto je pouze malá ukázka, co očekává toho, kdo se přihlásí. Nechci, aby si někdo z vás myslel, že smrt bude způsob, kterým z toho lehce vyklouzne." Věnovala jim vřelý úsměv. „Kluci, máte mé svolení křičet. Myslím si, že to bude bolet."

Utrhla z jejich prsou cáry kůže. Trpělivě vyčkala, až křik ustane a počkala ještě trochu déle, oni přitom vzlykali. Vždy je dobré dopřát jim čas, aby si uvědomili, o co se jedná.

„Prosím vás, sestro, my sloužíme Stvořiteli tak, jak nás to sestry světla naučily," vykřikl Weber. „Sloužíme Stvořiteli a ne Strážci podsvětí."

Studeně se na něj podívala. „Same, jelikož jsi loajální ke Stvořiteli, budeš si vybírat první. Chceš být ten, co bude žít, nebo ten, kdo dnes večer zemře?"

„Proč on," naléhal Ranson. „Proč si jako první může vybírat on?"

,,Neville, drž jazyk za zuby. Budeš mluvit, až tě oslovím." Opět se podívala na Webera. Prstem mu nadzvedla bradu. „Tak co, Same? Kdo zemře, ty nebo tvůj nejlepší přítel?" založila si ruce na prsou.

Podíval se na ni vpadlýma očima. Jeho kůže měla barvu popela. Hlas se stal monotónním šeptáním: „Já. Zabij mě. Nech Nevilla žít. Nebudu přisahat Strážci podsvětí. Raději zemřu."

Na chvíli se mu opět podívala do prázdných oči a pak se otočila k Ransonovi. „Co na to říkáš ty, Neville? Kdo bude žít a kdo zemře? Ty nebo nejlepší přítel, kterého na světě máš? Kdo bude přísahat Strážci?"

Podíval se na Webera, který jeho pohled neopětoval. Olízl si rty. Jeho černé oči se obrátily k ní.

„Slyšela jste ho. On chce zemřít. Když chce zemřít, tak ať to udělá. Já jsem si vybral život. Já Strážci přísahu složím."

„Dáš mu svou duši."

Pomalu přikývl a v jeho očích se zablesklo nelítostné odhodlání. „Dám mu svou duši."

„Tak tedy dobře," usmála se. „Zdá se, že jste se dohodli jako nejlepší kamarádi. Každý je šťasten. Ať se tak stane. Jsem ráda, Neville, že s námi budeš ty. Jsem na tebe pyšná."

„Musím tady být?" zeptal se Ranson. „Musím se na to dívat?"

„Dívat?" Povytáhla obočí. „Ty to musíš udělat."

Polkl, ale z očí neztratil odhodlaný výraz. Vždy věděla, že to bude on. Samozřejmě, že někdy měla pochybnosti, věděla to však. Dobře ho vycvičila. Obětovala mu mnoho ze svého času a v něm ho zformovala podle svých představ.

„Mohu mít poslední přání?" zašeptal Weber. „Můžete mi před smrtí sundat obojek?"

„Abys pak mohl udělat čarodějnický životní oheň a vzít si vlastní život dříve, než k tomu budeme mít příležitost my? To si myslíš, že jsem hloupá? Že jsem hloupá slabá ženská?" Zavrtěla hlavou. „Zamítá se."

Uvolnila oba Rada'Hany ze zdi. Weber klesl na kolena a svěsil hlavu. V místnosti byl teď sám a věděl to.

Ranson se postavil a protáhl se. Ukázal na krvácející ránu na svých prsou. „Co s tímto?"

Podívala se na Webera. „Same, postav se." Weber se postavil, ale oči mu hleděly do země. „Tvůj dobrý přítel je zraněn. Uzdrav ho."

Po chvíli se Weber beze slova otočil, přiložil ruce Ransonovi k prsům a začal ho uzdravovat. Ranson stál vzpřímeně a čekal, až bolest přestane. Poodešla ke dveřím, opřela se o ně a dívala se, jak Weber pracuje. Bude to jeho poslední dílo.

Když skončil, nepodíval se ani na ni, ani na Ransona, ale odešel ke vzdálenější zdi, opřel se o ni zády a sesunul se po ní, až dosedl na podlahu. Zabořil si hlavu mezi kolena a přikryl si ji pažemi.

Uzdravený, ale stále ještě nahý čaroděj Ranson přišel k ní, zastavil se a čekal. „Co mám udělat?"

Prudce pohnula zápěstím a opět měla v ruce nůž. Rychle ho vyhodila do vzduchu a zachytila ho za čepel. Držela ho tak, že rukojeť byla otočená k němu.

„Musíš ho stáhnout z kůže. Zaživa!"

Přiblížila k němu nůž a čekala, dokud nezvedl ruku a neuchopil ho.

Ransonovy oči se odvrátily od jejího pevného pohledu. Upřeně pozoroval nůž, který držel v ruce. „Zaživa," zopakoval.

Sáhla do kapsy a vytáhla něco malého, co přinesla. Byla to cínová soška muže klečícího na jednom koleni, který držel nad hlavou krystal. Jeho malý vousatý obličej byl obdivně zvednut ke krystalu. Krystal byl trochu oválný a byl lomený do faset. Uvnitř se něco nehybně vznášelo, připomínalo to oblohu plnou souhvězdí. Cípem svého lehkého pláště setřela ze sošky prach a přidržela ji před Ransonem.

„Toto je schránka na magii. Krystalu se říká quillion. Bude do sebe absorbovat magii, která bude vytékat z tvého přítele, když bude stahován z kůže. Až se všechna jeho magie dostane do quillionu, až tam bude úplně všechna, začne oranžově zářit. Přineseš mi ten krystal na důkaz toho, že jsi svou práci udělal."

Ranson polkl. ,,Ano, sestro."

„Dříve než dnes odejdu, složíš přísahu." Držela před ním sošku s krystalem, dokud ji nevzal do ruky. Toto bude tvůj první úkol po složení přísahy. Když ho nesplníš nebo když nesplníš některý z úkolů, které budou následovat, budeš si přát vyměnit si místo se svým přítelem. A budeš si to přát celou věčnost."

Stál tam, v jedné ruce měl nůž a ve druhé sošku. „Ano, sestro." Úkradkem se podíval na postavu, která seděla na podlaze a opírala se o zeď. Ztišil hlas. „Sestro, nemohla byste... nemohla byste znehybnit jeho jazyk? Nevím, jestli snesu, že bude mluvit, když to budu dělat."

Povytáhla obočí. „Neville, máš přece nůž. Když ti jeho slova budou na obtíž, vyřízni mu jazyk."

Polkl a na chvíli zavřel oči. Pak je opět otevřel. „Co se stane, když zemře dříve, než z něj vykrvácí všechna magie?"

Když je tady quillion, bude žít tak dlouho, dokud v něm bude patrná stopa po magii. Když už bude všechna v krystalu, ten začne zářit. Tak budeš vědět, že to skončilo. Nezáleží mi na tom, co s ním uděláš poté. Když budeš chtít, můžeš ho dorazit rychle."

„A co když se pokusí zabránit mi v tom, co budu dělat?" naklonil se k ní. „S pomocí jeho magie."

Usmála se a přikývla. „Tomu zabráním, vždyť má obojek. Nebude schopen tě zastavit. Když bude mrtvý, nebude v něm žádná životní energie, která by mu na krku udržovala Rada'Han a on se otevře. Vezmi ho sebou a dej mi ho, až mi poneseš krystal."

„Co bude s tělem?"

Chladně se na něj podívala. Ty víš, jak používat subtraktivní magii. Strávila jsem dost času, když jsem tě ji učila." Hodila pohledem na Webera. „Použij ji. Zbav se těla subtraktivní magií. Každého kousku a každé kapičky krve."

Ranson se trochu napřímil a přikývl. „V pořádku." „Až to tady skončíš, máš ještě jeden úkol, který o této noci splníš.

Ranson se zhluboka nadechl a pomalu vydechoval. „Další úkol? Musím ten další úkol splnit tuto noc?"

Usmála se a poplácala ho po tváři. „Z toho dalšího úkolu budeš mít požitek. Je to odměna za dobrou práci při prvním úkolu. Dobrá služba Strážci podsvětí je odměňována, jak zjistíš. Nesplnění úkolu má za následek trest, což doufám nikdy nezjistíš."

Podezřívavě se na ni podíval. „Jaký je ten druhý úkol?" „Znáš novicku, která se jmenuje Paša?" Zamručel. „V paláci není muže, který by neznal, kdo je Paša Maesová."

„Jak dobře ji tito muži 'znají'?"

Ranson pokrčil rameny. „Ráda se někde v koutku líbá a muchluje."

„Něco více než 'líbání a muchlování'?"

„Znám několik mužů, kteří se jí dostali pod sukně. Slyšel jsem je říkat, jak hezké jsou její nohy, a že by se vzdali i svého talentu, kdyby tyto nohy měli kolem sebe. Nemyslím si však, že ji někdo měl. Někteří na ni dávají pozor, jako kdyby byla bezbranným kotětem. Obzvlášť pozorně ji sleduje mladý Warren." „Warren je jeden z těch, se kterými se ráda líbá a muchluje?"

„Nemyslím si, že by ho poznala, kdyby před ní stál." Tiše se zachechtal. „To by musel nasbírat dostatek odvahy a přestat mít nos ne-

ustále zahrabaný v archívu a podívat se jí do obličeje." Zachmuřil se. „Jaký je to úkol?"

„Chci, abys šel do jejího pokoje, tedy až to tady skončíš, a řekni jí, že když jsi udělal všechny zkoušky, měl jsi vidění, ve kterém k tobě přišel Stvořitel. Řekni jí, že ti v této vizi Stvořitel řekl, abys šel k ní a naučil ji, jak má používat ten nádherný dar krásné postavy, který jí dal, jak má tento dar používat k tomu, aby přinášela rozkoš mužům, aby byla připravená, když jí Stvořitel odhalí její úkol.

Řekni jí, že Stvořitel řekl, že je to kvůli tomu, aby jí to pomohlo, když bude mít na starosti nového adepta. Řekni jí, že Stvořitel ti vyjevil, že tuto noc udělal obzvlášť horkou, aby se potila mezi ňadry a nad srdcem a aby se stala citlivou k jeho přáním." Přívětivě se na něj usmála. „A pak budu chtít, abys ji naučil, jak potěšit muže."

Nevěřícně na ni zíral. „Proč si myslíš, že z toho něčemu uvěří nebo že k tomu přivolí?"

Její úsměv se stal ještě výraznějším. „Neville, řekni jí to, co jsem ti přikázala, a pod její sukně se toho dostane podstatně víc než tvá ruka. Je možné, že tě bude svírat mezi nohama ještě dřív, než domluvíš."

Poněkud připitoměle přikývl. „Dobře tedy."

Významně se podívala doprostřed jeho těla. „Jsem ráda, že jsi... že tam ke splnění tohoto úkolu něco máš." Opět se mu podívala do očí. „Nauč ji všechno, co tě napadne, že je potřebné k tomu, aby potěšila muže. Tedy všechno, co ji stačíš naučit do úsvitu. Uč ji dobře. Chci, aby věděla, jak udělat muže šťastným tak, aby k ní chodil pro další štěstí."

Usmál se. „Ano, sestro."

Položila mu pod bradu konec biče a zvedla mu ji. „Neville, budeš s ní zacházet jemně. Nechci, aby ji něco bolelo. Chci, aby to pro ni byl velmi příjemný zážitek. Chci, aby z toho měla požitek." Opět se na něj podívala trochu níž. „Vynasnaž se dokázat jenom to nejlepší s tím, co tam máš."

„Žádná se mi na to ještě neztěžovala," odsekl jí.

„Idiote. Ženy si s tím neztěžují mužům do očí. Ztěžují si za jejich zády. Neopovaž se na ni skočit, ukojit se a pak usnout. Máš čas až do

úsvitu. Nechci, abys dnes v noci spal. Buď si jist, že to pro ni bude zážitek, na který bude vzpomínat s radostí. Dobře ji všechno nauč. Všechno, co znáš."

Bičem mu pozvedla bradu ještě trochu výš. „Toto může být příjemný úkol, přesto je to úkol od Strážce podsvětí. Pokud v něm zklameš, stane se to, co v jiných případech, a tvá služba okamžitě skončí. Tvá bolest však bude trvat navěky. Když budeš s ní, dávej si pozor. Ráno od tebe očekávám podrobnou zprávu o všem, cos ji naučil. Řekneš mi to do posledního slovíčka. Potřebuji vědět, co umí, abych ji pak mohla vést dál."

„Ano, sestro."

Podívala se mimo něj na muže opřeného o zeď. „Čím dříve budeš hotov tady, tím dříve budeš s Pašou, a tím více budeš mít času na její výuku."

S úšklebkem přikývl na souhlas. „Ano, sestro."

Odtáhla bič a on si vydechl. Jedno gesto způsobilo, že jeho říza jí připlula k ruce. Popostrčila ji k němu.

„Obleč si to. Bez toho vypadáš směšně." Pozorovala ho, jak popadl řízu a začal si ji přetahovat přes hlavu. „Zítra ti začne opravdová práce, dostaneš skutečný úkol."

Z řízy se vystrčila jeho hlava, pak jedna po druhé následovaly paže. „Jaká práce? Jaký úkol?"

„Poté, co budeš zbaven obojku, budeš se muset okamžitě vydat na cestu, abys sloužil své vlasti. Pamatuješ si ještě na svou vlast? Půjdeš do Aydindrilu, kde se staneš poradcem královského prince Fyrena. Máš tam práci, velmi důležitou práci."

„Jakou práci?"

„Promluvíme si o ní zítra. Ale teď, než se pustíš do plnění úkolů, musíš složit přísahu. Neville, složíš ji ze své svobodné vůle?"

Podívala se mu do očí. Na okamžik zalétly k jeho příteli skrčenému u zdi. Pak se jeho pohled stočil k noži a ke quillionu. Viděla, jak jeho černé oči najednou ztratily soustředění a věděla, že teď myslí na Pašu. Odpověděl jí šeptem.

„Ano, sestro."

Přikývla. „Tak dobře, Neville. Poklekni. Nadešel čas tvé přísahy."

Když poklekl, zvedla ruku. Plamen pochodně vyhasl a místnost se náhle ocitla v totální temnotě.

„Přísaha Strážci podsvětí," zašeptala, „se skládá ve tmě, protože tam je jeho vlast."

Kapitola čtrnáctá

Kahlan tiše otevřela dveře. Byl vzhůru a seděl před ohněm. Když se dveře zavřely, poněkud ztlumily tajemné zvuky bold a bubnů, které přicházely ze středu vesnice. Postavila se vedle něj, opřela si jeho hlavu o svou nohu a prsty mu prohrábla vlasy.

„Jak to vypadá s bolestí hlavy?"

„Je to v pořádku. Pomohl mi odpočinek a ten poslední nápoj, který mi dala Nissel." Nepodíval se na ni. „Chtějí, abych vyšel ven, je to tak?"

Kahlan si sedla k němu na podlahu. „Ano, už je načase." Promasírovala mu záda. „Jsi si jist, že chceš jíst maso, když teď víš, jaké je to maso?"

„Musím."

‚Budeš ho schopen sníst?"

„Pokud chci shromáždění, musím ho sníst. Když to musí být, já ho sním."

„Richarde, já se toho shromáždění bojím. Nejsem si jistá, že by se mělo uskutečnit. Možná existuje ještě nějaký jiný způsob. Ptačí muž se o tebe také bojí. Asi bys to neměl dělat."

„Já ale musím."

„Proč?"

Upřeně hleděl do ohně. „Protože to všechno je moje vina.

Odpovědnost za to nesu já. Je to moje vina, že opona je přetržená. Tak to řekla Šota. Má vina. Způsobil jsem to já."

„Způsobil to Darken Rahl... tedy svým způsobem."

„A já jsem Rahl," zašeptal.

Kahlan se na něj podívala, on však na ni nepohlédl. „Zločiny otce přecházejí na syna?"

Nevesele se usmál. „Tomuto starému rčení nevěřím, ale je možné, že v něm je alespoň za špetku pravdy." Jeho oči se otočily k ní. „Pamatuješ si, co řekla Šota? Že pouze já dokážu scelit oponu? Možná proto, že ji Darken Rahl roztrhl magií Ordenu a udělal to s mou pomocí, možná proto ji musím dát do pořádku."

Dívala se jak se mu v očích odrážejí plameny. „Tak ty si myslíš tohle? Že když ji jeden Rahl roztrhl, tak je třeba druhého Rahla, aby se dostala do původního stavu?"

Pokrčil rameny. „Možná je to tak. To by vysvětlovalo, proč ji scelit mohu pouze já. Nemusí to být ten správný důvod, ale teď mě žádný jiný nenapadá." Usmál se. „Jsem rád, že se ožením s chytrou ženou."

Zasmála se, neboť byla šťastná, když ho viděla usmívat se. „Dobře, ale tato chytrá žena nechápe, proč by to měl být ten správný důvod."

„Nemusí, je to však možnost, kterou musím vzít v úvahu." „Tak proč tedy musíš protrpět shromáždění?" Jeho oči zaplály vzrušením, když se na ni klukovsky zašklebil. „Protože jsem na to přišel. Přišel jsem na to, co uděláme."

Změnil polohu, otočil se k ní a přeložil si nohu přes nohu. „Zítra večer budeme mít shromáždění a zjistíme, co se dá o všem, co nám může pomoci. Další den, když už bude po všem..." Uchopil dračí zub

do hrsti a zvedl ho směrem k ní. Po obličeji se mu rozléval úsměv. „Pak přivolám Scarlet - tímto. Tak se dostaneme k Zeddovi. Tak se můžeme dostat do Aydindrilu bez toho, aby mě bolesti hlavy zastavovaly na naší dlouhé pouti po zemi.

Zmizíme odtud dřív, než nás sestry budou moci zastavit a bude jim trvat dlouho, než nás dostihnou. Nebudu je muset odmítat, než se dostanu k Zeddovi, a on už bude vědět, co se má udělat. Myslím tím s bolestmi. Po shromáždění zavolám Scarlet. Může jí to trvat značnou část dne, než se k nám dostane." Naklonil se k ní a krátce ji políbil. „Zatímco budeme čekat, vezmeme se."

Srdce jí poskočilo. „Vezmeme se?"

„Ano, vezmeme se. To všechno se odehraje v jednom dni. Stane se to pozítří. Všechno stihneme a budeme pryč, ještě než den skončí."

„Ach, Richarde, to by se mi líbilo. Udělejme to však už teď. Scarlet zavolej hned a my můžeme být svoji ráno, když přiletí. Vím, že Bahenní lid to pro nás udělá velmi rychle. Budeme moci za Zeddem, bude vědět, co dělat, a ty nebudeš muset riskovat shromáždění."

Zavrtěl hlavou. „To shromáždění se musí uskutečnit. Šota řekla, že scelit oponu dokážu pouze já a ne Zedd. Co když nebude vědět, co se má udělat? Řekl, že toho o podsvětí mnoho neví. Ale to neví nikdo. Nikdo nezná svět mrtvých.

Duchové předků ho však znají. Musím zjistit, všechno, co se dá, všechno, co by pomohlo. Nemůžeme ztrácet čas tím, že půjdeme za Zeddem a pak zjistíme, že neví, co udělat. Musím nejprve zjistit všechno, co se dá, a až pak jít za ním. Šota řekla, že pouze já dokážu spravit oponu. Možná je to proto, že jsem hledač. Musím udělat svou práci a nalézt odpověď. I kdyby ta odpověď pro mě znamenala málo, mohla by být pro Zedda důležitá. On by pak mohl zjistit, co třeba udělat a co mám udělat já."

„Co se stane, když budeme v Aydindrilu dříve než Zedd? Když poletíme na Scarlet, dostaneme se tam za den. Zedd tam možná ještě nebude."

„Když tam nebude, my víme, že tam jde a najdeme ho. Ostatně by měl Scarlet uvidět."

Chvíli ho pozorovala. „Ty ses už definitivně rozhodl, je to tak?"

Pokrčil rameny. „Pokud existuje někdo, kdo by mohl tento nápad roztrhat na kousky, jsi to ty. Napadlo tě něco lepšího?"

Teď zavrtěla hlavou ona. „Přála bych si, abych něco měla, nemám však nic. Líbí se mi všechno s výjimkou shromáždění."

Richardův obličej změkl jemným úsměvem. „Opravdu bych tě rád viděl ve svatebních šatech, které ti šije Weselan. Může je dokončit tak rychle? Naši svatební noc bychom mohli strávit ve tvém domě v Aydindrilu."

Kahlan nemohla potlačit úsměv. „Ona to stihne. A nemusíme mít žádnou svatební hostinu. Stejně není čas na její přípravu, když se teď připravuje hostina spojená se shromážděním. Ptačí muž nás rád sezdá i bez ní." Upejpavě se na něj podívala. „V Aydindrilu budeme mít opravdovou postel. Velkou pohodlnou postel."

Paží ji objal kolem pasu a přitiskl ji k sobě. Jemně ji políbil na rty. Nechtěla, aby to skončilo, jemně ho však od sebe odstrčila a odvrátila zrak.

„Richarde, a co ty ostatní věci, co říkala Šota? Ty věci o dítěti?"

„Šota se zmýlila v mnoha věcech v minulosti. I ty věci, které byly správné, dopadly jinak, než jsme očekávali. Neopustím tě jenom kvůli tomu, co říká. Pamatuješ si, co mi jednou řekla? Že nikdy nemám dovolit hezké ženě, aby mi vybírala cestu, když má v dohledu jiného muže? Kromě toho ještě předtím budeme moci mluvit se Zeddem. Zpovědnice a talent jsou věci, o kterých toho ví dost."

Projela mu prstem po prsou. ,,Zdá se, že máš odpověď na všechno. Jak ses stal tak chytrým?"

Přitáhl ji k sobě a opět ji políbil. Tentokrát byl polibek vášnivější.

„Naleznu odpověď na všechno, co se mě snaží vzdálit od tebe a od tvé pohodlné postele. Abych mohl být s tebou, šel bych do podsvětí bojovat se samotným Strážcem."

Přitulila se mu k rámem. Zdálo se jí to už celou věčnost, co ji nalezl v Západozemí pronásledovanou komandem. Zdálo se, že uplynula celá věčnost, a ne pár měsíců. Čím vším už spolu prošli. Byla tak strašně unavená z toho, že má strach a že ji někdo pronásleduje. Nebylo férové, že to, co skončilo, opět začíná.

V duchu si vyčinila. To není správný způsob, jak se dívat na věc. Dívala se na problém, a ne na jeho řešení. Přinutila se podívat na nový problém v jeho vlastním světle a nepřibarvovat si ho tím, co se stalo v minulosti.

„Možná to tentokrát nebude tak zlé. Třeba se nám povede udělat, co říkáš, a skoncovat s tím." Políbila ho na krk. „Měli bychom raději jít, už na nás čekají. Kromě toho, když tady s tebou zůstanu ještě chvíli, nepodaří se nám dostat do mé velké pohodlné postele."

*****

Odešli z ticha domu duchů a kráčeli ruku v ruce po tmavých stezkách mezi staveními vesnice. Když ho držela za ruku, tak se cítila v bezpečí. Od prvního dne, co se potkali a on jí nabídl ruku, aby jí pomohl vstát, ho ráda držela za ruku. Předtím jí nikdo nic podobného neudělal, lidé se zpovědnic báli. Přála si, aby už bylo po všem a oni mohli v klidu žít, aby se mohli držet za ruce, kdykoli to budou chtít, a aby nikdy nemuseli před ničím utíkat.

Hluk působený lidmi, zvuky tance, hovor a křik dětí byly stále hlasitější, když se blížili k osvědenému prostoru. Hudebníci stáli na otevřených pódiích se střechami z trávy a kolébali se, když pohybovali hůlkami podobnými špachtlím po vyřezávaných drhlicích na boldách a posílali strašidelné melodie do vůkolní ploché savany. Muži tloukli do bubnů tak rychle, že jejich paže se podobaly rozmazaným čárám. Horečnatý rytmus se ozýval vesnicí, jiné bubny na něj odpovídaly nebo se k němu připojovaly. Tanečníci v maskách v kruzích pronásledovali jeden druhého, zastavovali se a otáčeli jako jeden, poskakovali a dupali a hráli příběhy pro rozdováděné děti i dospělé, kteří se kolem nich shromažďovali.

Šli dál k velkým ohňům, které hučely a praskaly uprostřed vesnice a z jedné strany ji ohřívaly. Muži hrdě nosili své nejlepší kožešiny a ženy své nejpestřejší šaty. Všichni měli vlasy uhlazené lepkavým bahnem. Od ohňů, kde se vařilo a peklo, nosily dívky lidem shromážděným u různých přístřešků pletené podnosy s tavovým chlebem, opékanými papričkami, cibulí, fazolovými lusky, zelím, okurkami a ře-

pou, misky dušeného masa, ryb a kuřat, jakož i tácy s masem divočáka a srnčí. Celá vesnice vesele vítala příchod duchů předků.

Když došli, Savidlin se postavil a pozval je na plošinu stařešinů. Vypadal důstojně ve své stařešinské kojotí kůži přes ramena. Ptačí muž a ostatní stařešinové se na ně usmívali a kývnutím hlavy je zdravili. Hned, jak se Richard i Kahlan posadili se zkříženýma nohama, dívky začaly přinášet podnosy a talíře s jídlem. Oba si brali kousky tavového chleba a obalovali jimi papričky. Dávali si pozor, aby si je do úst dávali podle zvyku pouze pravou rukou. Kluk přinesl hliněné hrnečky a džbán mírně okořeněné vody.

Když se Ptačí muž ujistil, že oba pohodlně sedí, pokynul ke skupině žen pod nedalekým přístřeškem. Kahlan věděla, co to znamená. Ty ženy byly kuchařky zvláštního druhu, pouze ony směly připravovat speciality pro slavnost. Richardovy oči sledovaly jednu z nich, jak k nim přichází s proutěným podnosem plným kousků sušeného masa uspořádaných do soustředných kruhů. Nedával na sobě nic znát.

Když nebude jíst z tohoto masa, nebude žádné shromáždění. Věděla ale, že se už rozhodl a maso bude jíst.

Žena se skloněnou hlavou nabídla podnos nejprve Ptačímu muži a pak ostatním stařešinům. Když si každý z nich vzal, nabídla maso ženám stařešinů. Některé z nich si kousek vzaly. Otočila se a nabídla podnos Richardovi. Chvíli se na něj díval, pak se natáhl a vzal si jeden z větších kusů. Držel ho mezi prsty a díval se na něj, když žena odešla poté, co Kahlan nabídku odmítla.

„Vím, že to je pro tebe těžké," řekl Ptačí muž Richardovi. „Je to však nevyhnutelné, abys získal vědomosti svých nepřátel."

Richard se pořádně zakousl. „Když to musí být, tak to musí být." Žvýkal a pak polkl bez toho, aby na sobě dal něco znát. Podíval se do dálky. „Kdo to je?"

Ptačí muž ho pozoroval. „Je to muž, kterého jsi zabil."

„Chápu."

Zakousl se ještě jednou, a pak snědl všechno, aby jim ukázal své odhodlání svolat shromáždění, aby jim ukázal, že i přes varování duchů je rozhodnut pokračovat. Když žvýkal, díval se na tanečníky a každý polknutý kousek zapil douškem nápoje ze svého hrnečku. Plo-

šina stařešinů byla izolovaným ostrůvkem klidu v moři hluku a pohybu.

Richard náhle přestal žvýkat a vytřeštil oči. Posadil se zpříma a prudce otočil hlavu ke stařešinům.

„Kde je Chandalen?"

Chvíli si prohlíželi jeho obličej a pak se dívali jeden na druhého.

Richard vyskočil na nohy. „Kde je Chandalen?"

„Je někde tady," řekl ptačí muž.

„Sežeňte ho! Okamžitě ho přiveďte sem!"

Ptačí muž vyslal jednoho z nedaleko postávajících lovců, aby ho šel hledat. Richard bez dalšího slova seskočil z plošiny a šel k přístřešku s vyvolenými kuchařkami. Nalezl ženu s tácem masa a vzal si kousek.

Kahlan se otočila k Ptačímu muži. „Nenapadá tě, co se děje?"

Zasmušile přikývl. „Měl vidění; vidění pocházející z masa našich nepřátel. Někdy se to stává. Proto to děláme - abychom věděli, co je v srdcích našich nepřátel."

Richard se vrátil a čekal, přitom chodil sem a tam před plošinou stařešinů.

„Richarde, co se děje? Co vidíš?"

Zastavil se a v obličeji měl vzrušený výraz. „Vidím potíže." Opět začal přecházet. Zeptala se, jaké jsou to potíže, ale zdálo se, že její dotaz vůbec neslyší.

Konečně se lovec vrátil s Chandalenem a jeho muži.

„Co přimělo Richarda plného zlosti, aby pro mě poslal?"

Richard mu přistrčil kousek masa. „Sněz to a řekni mi, co vidíš."

Chandalen se díval Richardovi do očí, když jedl proužek sušeného masa. Richard opět začal netrpělivě přecházet a přitom ukusoval z dalšího kousku masa.

Nakonec už nevydržel. „Tak co vidíš?"

Chandalen ho ostražitě pozoroval. „Nepřítele."

Richard podrážděně vydechl. „Kdo byl tento muž? Z jakého byl kmene?"

„Byl to Bantak, oni sídlí na východě."

Kahlan nadskočila. „Bantak!“ Seskočila z plošiny a postavila se vedle Richarda. ,,Bantakové jsou mírumilovní. Nikdy by nikoho nenapadli. Je to proti jejich povaze."

„Byl to Bantak," zopakoval Chandalen. „Měl na černo obarvené oči. Zaútočil na nás." Opět se zadíval na Richarda. „Jak to přinejmenším tvrdí Richard plný zlosti."

Richard začal opět chodit sem a tam. „Oni jdou sem," zamumlal. Zastavil se a popadl Chandalena za ramena. „Oni přicházejí! Přicházejí napadnout Bahenní lid."

Chandalen svraštil čelo. „Bantakové nejsou bojovní. Jsou mírumilovní, jak říká matka zpovědnice. Jsou to zemědělci a pasou kozy a ovce. Obchodujeme s nimi. Ten, který nás napadl, musel mít nemocnou hlavu. Bantakové vědí, že Bahenní lid je silnější než oni a proto nás nenapadnou."

Richard se nemohl dočkat konce překládání. „Shromáždi své muže. Sežeň ještě další. Musíme je zastavit."

Chandalen si ho pozorně prohlížel. „Nemáme důvod mít strach před Bantaky. Nikdy by nás nenapadli."

Richard málem explodoval. „Chandalene, ty máš za úkol chránit náš lid! Říkám ti, že mu něco hrozí! Nesmíš mě v tomto ignorovat!"

Pročísl si prsty vlasy a uklidňoval se. „Chandalene, nemyslíš si, že je zvláštní, aby na nás všechny jen tak zaútočil jediný muž? Ty, jenž jsi tak statečný bojovník, bys jenom tak sám o sobě vyšel z úkrytu a napadl tolik mužů? Kdybys kromě toho měl pouze oštěp a oni by měli luky?"

Chandalen se na něj pouze zlostně podíval. Ptačí muž odvedl ostatní radní z plošiny a postavil se proti Richardovi. „Řekni nám, co ti prozradil náš nepřítel. Řekni nám, co jsi viděl."

„Tento muž..." Richard přistrčil kousek masa Ptačímu muži před obličej. „Tento muž byl synem jejich duchovního vůdce."

Stařešinové začali mezi sebou ustaraně šeptat. Ptačí muž neodvrátil svůj zrak od Richarda. „Jsi si jistý? Zabít syna duchovního vůdce je vážný přečin. Dokonce i kdyby to bylo v sebeobraně. Bylo by to stejné, jako kdyby někdo zabil mé dítě, tedy kdybych nějaké měl." Povytáhl obočí. „Dost vážný na to, aby začal válku."

Richard chvatně přikývl. „To vím. To je to, co plánovali. Z nějakého důvodu si začali myslet, že Bahenní lid jim najednou začal být nebezpečný. Aby získali jistotu, vyslali syna jejich duchovního vůdce, protože věděli, že když ho zabijeme, bude to znamení našich nepřátelských úmyslů. V plánu měli, že budou sledovat, zda je jeho hlava na tyči, což jim řekne, že měli pravdu. Pokud se nevrátí a oni uvidí jeho hlavu, pak zaútočí."

Ještě jednou zamával masem před obličeji stařešinů. „Tento muž z nějakých důvodů choval ve svém srdci trpkost. Chtěl, aby došlo k válce. Napadl nás, přitom věděl, že bude zabit, a přál si, aby mohla začít válka a jeho lidé mohli pozabíjet všechny z Bahenního lidu. Vy to nechápete? Zvuky slavnosti bude slyšet zdaleka. Budou vědět, že nejsme připraveni na to, abychom se bránili, že se věnujeme něčemu jinému. Oni přicházejí! Právě teď!"

Všichni stařešinové poněkud strnuli. Ptačí muž se otočil k Chandalenovi.

„Richard plný zlosti měl vidění týkající se našeho nepřítele. Ať každý z tvých mužů sežene deset dalších. Nesmíme dovolit Bantakům, aby uškodili našemu lidu. Zastavíš je dříve, než se dostanou k naší vesnici."

Chandalenovy oči blýskly směrem k Richardovi a pak se otočily k Ptačímu muži. „Uvidíme, jestli je jeho vidění pravdivé. Povedu naše muže na východ. Jestli přicházejí, tak je tam zastavíme."

„Ne!" vykřikl Richard, když to Kahlan přeložila. „Oni přijdou ze severu!"

„Ze severu!" zlostně se na něj podíval Chandalen.

„Bantakové žijí na východě a ne na severu. Přijdou sem z východu."

„Oni čekají, že se budete bránit proti útoku z východu. Myslí si, že Bahenní lid je chce pozabíjet. Oni to očekávají. Obejdou tě a přijdou ze severu!"

Chandalen si založil paže na prsou. „Bantakové nejsou bojovný národ. Neznají takovou taktiku. Pokud se nás chystají napadnout, jak říkáš, půjdou přímo na nás. Jak jsi řekl, uslyší, že zde máme slavnost a budou vědět, že nejsme připraveni. Nemají důvod, aby nás kolem do-

kola obcházeli a napadli ze severu. Pouze by je to bezdůvodně zpomalilo."

Richard se na něj zlobně zahleděl. „Přicházejí ze severu."

„Byla to také součást tvého vidění?" zeptal se Ptačí muž. „Uviděl jsi to, když jsi jedl maso?"

Richard se donutil vydechnout a podíval se na zem. „Ne, neviděl jsem to ve své vizi." Prohrábl si prsty vlasy. „Vím ale, že to je pravda. Nevím jak to je možné, ale vím to. Přicházejí ze severu."

Ptačí muž se otočil k Chandalenovi. „Možná bys mohl své muže rozdělit a vzít část na východ a část na sever."

Chandalen zavrtěl hlavou. „Ne. Když se prokáže, že vidění je pravdivé, budeme potřebovat všechny naše muže na jednom místě. Když budeme mít štěstí, jeden překvapivý útok všech našich mužů všechno skončí. Pokud je jich dost, jak si to představuje on, mohli by porazit menší skupinu našich bojovníků, a pak by se mohli vrhnout na naše lidi dřív, než bychom je stačili zahnat zpět. Zemřelo by mnoho našich žen a dětí. Mohla by zaniknout celá vesnice. Je to příliš nebezpečné."

Ptačí muž přikývl. „Chandalene, někdo tady měl vidění. Tvým úkolem je ochraňovat náš lid. Jelikož vize neřekla, z které strany přijdou, ale pouze, že přijdou, nechávám na tobě, abys nás chránil tak dobře, jak to je možné. Jsi nejchytřejším bojovníkem mezi námi. Budu důvěřovat tvému názoru válečníka na tuto situaci."

Svraštil čelo a naklonil se k němu. „Věz však, že by to měl být názor válečníka a ne názor osobní."

Chandalen nedal na sobě nic znát. „Je to můj názor, že Bantakové na nás zaútočí z východu." Nasupeně se podíval na Richarda. „Pokud vůbec přijdou."

Richard položil ruku na Chandalenovy zkřížené paže. „Chandalene, poslechni mě, prosím." Jeho hlas byl tichý a plný obav. „Vím, že mě nemáš rád. Možná máš pravdu v tom, že jsem našemu lidu způsobil pouze nesnáze. Nesnáz však přichází i teď a přichází ze severu. Snažně tě prosím, věř mi. Závisí na tom životy našich lidí. Když chceš, tak si mě nenáviď, ale nedovol, aby kvůli této nenávisti někdo z nich zemřel."

Richard vytasil Meč pravdy a držel ho jílcem k němu. „Dám ti svůj meč. Jdi na sever. Když přijdou z východu, můžeš mě s ním zabít."

Chandalen se podíval dolů na meč a pak zvedl zrak k Richardově tváři. „Na to ti nenaletím. Nedovolím, aby byl náš lid zdecimován jenom kvůli šanci, abych tě mohl zabít. Raději tě nechám žít mezi námi, než bych dovolil, aby byli zabíjeni naši lidé. Půjdu na východ." Otočil se a odcházel, přitom vykřikoval rozkazy svým lidem.

Richard stál a díval se, jak jde pryč a pak zasunul meč do pochvy.

„Ten člověk je blázen," řekla Kahlan.

Richard zavrtěl hlavou. „Pouze dělá to, co považuje za nejlepší. Má větší zájem na ochraňování svého lidu než na mém zabití. Kdybych si měl vybrat někoho, kdo by měl bojovat po mém boku, byl by to on přesto, že mě nenávidí. Bláznem jsem já, protože ho neumím přesvědčit, co je pravda." Otočil se k ní. ,,Musím jít na sever, musím je zastavit."

Kahlan se ohlížela kolem sebe. „Jsou tady ještě další muži. Shromáždíme všechny, které budeme moci a..."

Zavrtěl hlavou a přerušil ji. „Ne, nebude jich dost. Kromě toho budeme potřebovat každého, kdo dokáže udržet luk nebo oštěp tady, aby bránil vesnici, kdyby se mi to nepovedlo. Stařešinové musí pokračovat v slavnosti. To shromáždění musíme mít, neboť je nejdůležitější. Půjdu sám. Jsem hledač. Možná je zastavím. Možná poslechnou jednoho člověka, když uvidí, že pro ně nepředstavuje příliš velkou hrozbu."

„V pořádku. Počkej tady. Hned se vrátím."

„Proč?"

„Musím si obléct oděv zpovědnice."

„Ty se mnou nepůjdeš!"

„Musím. Nemluvíš jejich řečí."

„Kahlan, já nechci."

„Richarde!" Popadla ho za košili. „Já jsem matka zpovědnice! Pod mým nosem nedojde k žádné válce, pokud do toho budu moci mluvit! Ty počkej tady!"

Pustila jeho košili a prudce se hnala pryč. Matky zpovědnice nečekají na odpověď, když někomu přikazují, očekávají, že příkazy budou splněny. Teď zalitovala, že se na Richarda rozkřičela a zároveň se zlobila na Chandalena, že neposlechl.

Byla také vzteklá na Bantaky. V jejich vesnici už několikrát byla a vždy jí připadali jako mírumilovný kmen. Bez ohledu na to, jaký mají důvod, pokud je tady ona, tak k žádné válce nedojde. Matka zpovědnice má zabraňovat válkám a ne sedět a dívat se, jak začínají. To byl její úkol a ne Richardův.

Ve tmě domu Savidlina a Weselan vklouzla do svého bílého zpovědnického šatu, zatímco venku stále panoval hluk. Všechny zpovědnice nosí šaty stejného střihu, mají čtvercový výstřih, jsou dlouhé s jednoduchou siluetou, nemají žádné ozdoby a jsou sametově hladké, ušité z černé látky.

Pouze šat matky zpovědnice je bílý. Je to panovnický plášť. V tomto šatu nebyla Kahlan Amnellovou ale matka zpovědnice, byla symbol moci a pravdy. Jelikož všechny ostatní zpovědnice byly mrtvé, ležela teď na ní celá váha úkolu bránit Středozemí a ochraňovat bezmocné.

Když teď měla na sobě tento šat, cítila něco jiného než předtím. Předtím se jí zdálo být normální, že ho nosí. Od té doby, co poznala Richarda, jí ta odpovědnost připadala větší. Předtím se ve své práci vždy cítila osamělá, ale teď měla pocit větší spřízněnosti s národy Středozemí, cítila se jednou z nich, cítila se vůči nim více odpovědná. Teď už věděla, co to znamená mít někoho ráda a mít o něj strach. Dokud bude matkou zpovědnicí, tak nikomu nedovolí, aby začal válku. Popadla jejich těžké pláště a šla mezi staveními zpět k místu slavnosti.

Stařešinové stáli před svou plošinou tam, kde je zanechala. Richard ještě čekal. Hodila mu plášť a oslovila stařešiny.

„Zítra večer bude shromáždění. Musí se konat. Dlouho před jeho začátkem budeme zpět." Otočila se k jejich ženám. „Weselan, pozítří se budeme brát. Je mi líto, že na přípravu není více času, ale ihned po svatbě budeme muset odejít do Aydindrilu. Musíme zastavit to, co hrozí Bahennímu lidu a všem ostatním národům."

Weselan se usmála. „Tvé šaty budou hotové. Přály bychom si velkou svatební hostinu, ale chápeme tě."

Ptačí muž jí položil ruku na rameno. „Kdyby se Chandalen mýlil... Buďte opatrní. Bantakové jsou mírumilovní, možná se však změnili. Řekni jim, že jejich lidu nepřejeme nic špatného. Nechceme s nimi válčit."

Kahlan přikývla, přehodila si plášť přes ramena a vyrazila na cestu. „Pojďme."

Kapitola patnáctá

Richard se bez námitek zařadil po jejím boku. Beze slova opustili vesnici a vydali se plochou otevřenou savanou na sever. Jak šli, hluk lidí a zvuky bold a bubnů postupně splývaly s nocí. Měsíc ještě nebyl v úplňku, ale vydával dost světla, aby viděli na cestu, když kráčeli suchou do pasu vysokou trávou. Doufali, že je dost tma na to, aby z nich byly nesnadné cíle.

Richard se na ni konečně podíval. „Kahlan, promiň mi to."

„Co?"

„Že jsem zapomněl, kdo jsi, že jsem zapomněl, že jsi matkou zpovědnicí a že toto je tvůj úkol. Jednoduše jsem měl o tebe strach."

Jeho omluva ji překvapila. „Je mi líto, že jsem na tebe křičela. Neměla jsem to dělat. Já zkrátka nechci, aby tady došlo k válce. Očekává se ode mě, že budu bránit tomu, aby lidé ze Středozemí mezi sebou bojovali. Zlobí mě to, když se chtějí navzájem zabíjet. Richarde, už mě unavuje vidět, jak jsou lidé zabíjeni. Myslela jsem si, že to už skončilo. Už to nemohu dále snášet, přísahám, že nemohu."

Objal ji kolem ramen. „Já to vím a také už toho mám dost." Při chůzi jí stiskl rameno. „Matka zpovědnice to zastaví." Podíval se kolem sebe. Měla dojem, že se mračí, byla však příliš velká tma. aby měla jistotu. „S mou pomocí."

Usmála se. „S tvou pomocí." Na chvíli k němu sklonila hlavu. ,,Od tohoto okamžiku vždy s tvou pomocí."

Byli již dosti daleko od vesnice a zatím neviděli nic kromě černé země a hvězdnatého nebe. Richard se občas zastavil, aby si prohlédl savanu kolem nich a vytáhl několik listů od Nissel na žvýkání. Něco po půlnoci došli k malé prohlubni v krajině. Opět se kolem rozhlédl a pak rozhodl, že by měli čekat tady. Řekl, že bude lepší, když Bantakové přijdou k nim, než kdyby na ně překvapivě narazili oni dva.

Richard uválel malý kousek trávy, pak se oba posadili a čekali. Střídavě jeden krátce spal a druhý pozoroval sever. S rukou na jeho dlani se podívala, jak spí, a pak sledovala obzor. Myslela přitom na všechny ty chvíle, kdy něco podobného již dělali, když jeden z nich měl hlídku a ten druhý spal. Toužila po dni, kdy budou moci jenom spát a nebudou muset hlídat. Když budou moci spát spolu. Rozhodla se, že k tomu dojde velmi brzy. Richard přijde na to, jak scelit oponu, a pak bude po všem. Pak budou mít oba pokoj.

Kahlan ležela přitulená k němu, byla pořádně zabalená do pláště, který ji chránil před chladem. Teplo jeho těla jenom zvyšovalo její ospalost. Začala přemýšlet, jestli má pravdu, zda Bantakové přijdou ze severu. Kdyby přišli z východu, mnoho lidí bude zabito. Chandalen nebude mít s nikým slitování. Nepřála si, aby Bahennímu lidu někdo ublížil, nechtěla ale, aby se ublížilo také Bantakům. Oni také patřili k jejím národům. Ponořila se do neklidného spánku a její poslední myšlenky patřily Richardovi.

Probudil ji tím, že ji objal kolem ramen a přitlačil jí ruku na ústa. Napravo, kde byl východ, nebe právě začínalo být jasnější. Podlouhlá purpurová oblaka se těsně nad obzorem k sobě choulila a vypadala, že se snaží východ slunce zamaskovat svými temnějšími odstíny. Richard se upřeně díval směrem na sever. Byla níž než on a tak neviděla nic, napětí jeho svalů jí však prozrazovalo, že někdo přichází.

Leželi tiše, tiskli se k zemi a čekali. Kolem nich jemný vánek šustil suchou trávou. Kahlan si pomalu a potichu sundala plášť z ramen. Nechtěla, aby došlo k nějakému omylu, co se týče jejího postavení. Bantakové uvidí její dlouhé vlasy, ona však chtěla, aby viděli i její zpovědnický šat. Nechtěla, aby vznikla jakákoli pochybnost o tom, kdo je, a o tom, že je tady jako matka zpovědnice. Richard rovněž ze sebe shodil plášť. Kolem nich se trávou plížily stíny.

Když se zdálo, že všude kolem nich jsou lidé, oba se postavili. Muži ozbrojení luky a oštěpy, kteří byli nejblíže, uskočili dozadu a překvapeně vykřikli. Bantakové se k vesnici Bahenního lidu blížili v široce roztažené linii.

Ozvaly se další vzrušené výkřiky. Muži vybíhali z linie a několik z nich je obklíčilo, většina však byla před nimi. Kahlan stála vzpřímeně a ruce měla založené v bok. Nasadila výraz zpovědnice plný klidu, který ji naučila její matka. Richard jí stál těsně po boku a ruku měl na jílci svého meče. Většina mužů v prostých kožených oděvech zdobených ve švech trávou na ně namířila své zbraně. Byli zjevně nervózní.

„Vy byste se odvážili ohrožovat matku zpovědnici?" vykřikla na ně. „Ihned skloňte zbraně."

Oči se jim míhaly sem a tam, jak hledaly, jsou-li tady jenom oni dva. Muži se zdáli být stále méně jistí v míření luky a oštěpy na matku zpovědnici; dělali něco neslýchaného a věděli to. Vypadali, že se nedokáží rozhodnout, zda pokračovat, nebo zda odhodit zbraně a padnout na kolena. Několik z nich se přikrčilo v poloviční pokloně.

Kahlan k nim agresivně vykročila. „Ihned!"

Muži sebou trhli a trochu ustoupili. Hroty zbraní se odklonily od ní - směrem k Richardovi. Zdálo se, že doufají, že by to mohl být přijatelný kompromis. Něco takového nečekala.

Postavila se před Richarda a všechny zbraně opět mířily na ni.

„Co to tady provádíš?" zašeptal k temeni její hlavy.

„Jen zůstaň klidně stát. Nech mě, ať se je pokusím zvládnout. Nebudeme mít žádnou šanci, dokud je nepřesvědčíme, aby sklonili zbraně a abychom si promluvili."

„Proč to ale dělají? Myslel jsem si, že se matky zpovědnice bojí každý."

„Oni se bojí, jsou však zvyklí vidět u mě čaroděje. Možná jsou troufalejší proto, že teď žádného nevidí. Stejně by to však neměli dělat." Udělala ještě jeden krok. „Kdo mluví za Bantaky? Kdo z vás vezme na sebe odpovědnost za to, že dovoluje ohrožovat matku zpovědnici?"

Když Bantakové nemohli svými zbraněmi mířit na Richarda, neboť jim stála v cestě, ztratili trochu ze své sebedůvěry a poněkud je sklonili. Nesklonili je úplně, jenom trochu.

Teď se mezi muži dopředu protlačil stařec a zastavil se před ní. Měl na sobě prostý kožený oděv, stejný jako měli ostatní, kolem krku mu však visel zlatý medailon pokrytý bantackými symboly. Poznala ho, byl to Ma Ban Grid, duchovní vůdce Bantaků. Když měl zachmuřený výraz, volná kůže jeho obličeje se zdála mít ještě hlubší vrásky než ty, na které si pamatovala. Také si nepamatovala, že by se byl předtím chmuřil, vzpomínala si pouze na jeho přátelský úsměv.

„Já mluvím za Bantaky," řekl Ma Ban Grid. Vpředu měl pouze dva spodní zuby. Jeho čelist si lehce poradila s těžko vyslovitelnými slovy bantačtiny. Podíval se na Richarda. „Kdo je to?"

Kahlan se na něj také zachmuřila. „To si Ma Ban Grid dovoluje vyslýchat matku zpovědnici ještě dříve, než je přivítána před jeho očima?"

Bantačtí muži rozpačitě přešlapovali z nohy na nohu. Ma Ban Grid to neudělal a jeho pohled byl jistý a upřený na ni. „Není k tomu správná doba. Toto není naše země. Nejsme tady, abychom vítali návštěvníky před očima Bantaků. Přišli jsme. abychom zabili příslušníky kmene Bahenního lidu."

„Proč?"

Ma Ban Grid se na ni spatra podíval. „Oni vyprovokovali válku, přesně jak nás varovali naši duchovní bratři. Zabili jednoho muže z mé rodiny. Musíme je zabít dříve, než nás pozabíjejí všechny."

„Nedojde k žádné válce! Nebude žádné zabíjení! Jsem matka zpovědnice a nedovolím to! Bantakové budou trpět mou vlastní rukou, když to udělají!"

Skupina mužů se pustila do ustaraného šeptání a o krok odstoupila. Duchovní vůdce zůstal na místě.

„Duchovní bratři nám také řekli, že matka zpovědnice už nevládne nad národy Středozemí. Řekli nám na důkaz toho, že přišla o společnost čaroděje." Samolibě se na ni podíval. „Nevidím žádného čaroděje. Jako obvykle řekli duchové Ma Ban Gridovi pravdu."

Kahlan se dívala na starce a nebyla schopná slova.

Richard se k ni naklonil. ,,Co říkají?" Kahlan mu přeložila, co řekl Ma Ban Grid. Postavil se vedle ní. „Chci k nim promluvit. Budeš to překládat?"

Kahlan přikývla. ,,Chtěli vědět, kdo jsi. Já jsem jim to neřekla."

Richardovy oči zledovatěly hrozbou. „Řeknu jim, kdo jsem." Jeho hlas se stal stejně ledovým jako předtím jeho oči. „A nebude se jim to líbit."

Otočil svůj sokolí pohled na muže, úmyslně ignoroval Ma Ban Grida. Ona v jeho očích viděla zuřivost magie meče. Vyvolával v sobě jeho magii, i když meč byl ještě v pochvě. „Muži, vy následujete starého blázna. Je to starý blázen, který si říká Ma Ban Grid, a který není natolik moudrý, aby rozeznal pravé duchy od falešných." Muži při této urážce vyjekli. Richard otočil svůj pronikavý pohled k Ma Ban Gridovi. „Není to pravda, ty starý blázne?"

Ma Ban Grid chvíli koktal zuřivostí, než se mu povedlo ze sebe dostat nějaké slovo. ,,Kdo jsi, že se mě odvažuješ takto urážet?"

Richard se na něj nasupeně podíval. „Tví falešní duchové ti řekli, že Bahenní lid zabil jednoho z vašich lidí. Falešní duchové ti lhali a ty jsi jim ve své hlouposti uvěřil."

„To je lež! Našli jsme jeho hlavu! Zabil ho někdo z Bahenního lidu! Chtějí s námi válčit! Všechny je pobijeme! Do posledního člověka! Zabili jednoho z mé rodiny!"

„Starče, už začínám být unaven z toho, že musím mluvit s někým tak hloupým, jako jsi ty. Bantakové jsou omezený národ, že někoho, jako jsi ty, vybrali, aby mluvil k duchovním bratřím."

,,Richarde, co to děláš?" zašeptala.

„Překládej!"

Když to udělala, Obličej Ma Ban Grida při každém slově rudnul stále silněji. Vypadal, že opravdu vzplane.

Richard se k němu naklonil. „Bahenní lid nezabil člena tvé rodiny, byl jsem to já."

„Richarde! To jim nemohu říci. Zabijí nás."

Dále se nasupeně díval na Ma Ban Grida, když k ní tiše promluvil. „Něco tyto lidi vystrašilo natolik, aby se toho odvážili. Zabijí nás, pak půjdou a zabijí mnohé z Bahenního lidu, pokud se mi nepodaří, že dostanou ještě větší strach z nás. Překládej."

Hlasitě vydechla a pak přeložila Bantakům, co jí řekl Richard. Zbraně se opět pozvedly.

„Ty! Ty jsi zabil jednoho z mé rodiny!"

Richard pokrčil rameny. „Ano." Ukázal si na čelo. „Trefil jsem ho šípem rovnou sem. Stačil jeden šíp. Projel jeho hlavou v okamžiku, kdy se chystal zezadu oštěpem probodnout člověka. Člověka, který ve svém srdci nechová žádnou nenávist k Bantakům. Zabil jsem ho stejně, jako bych zabil kojota, který se plíží, aby ukradl jedno z mých jehňat. Ten, kdo chce někomu vzít život tak zbabělým způsobem, si zaslouží smrt. Ten, kdo naslouchá falešným prorokům a posílá někoho z vlastních příbuzných, aby to udělal, si nezaslouží vést svůj lid."

„Zabijeme tě!"

„Opravdu? Možná se o to pokusíte, vy mě však zabít nemůžete." Richard se k starci otočil zády a udělal asi dvacet kroků. Muži se rozestoupili a nechali ho projít. Otočil se k němu. „Stačil mi jeden šíp, abych zabil jednoho z tvých příbuzných. Použij jeden šíp a pokus se mě zabít. Uvidíme, koho ochraňují dobří duchové. Vyber si jednoho ze svých mužů, ať udělá to, co jsem udělal já. Ať na mě vystřelí šíp." Opět si rozzlobeně ukázal na čelo. „Rovnou sem, kam jsem střelil zbabělce, který chtěl zabíjet kvůli falešným duchům!"

„Richarde! Ty jsi se zbláznil! Já jim neřeknu, aby na tebe stříleli."

„Kahlan! Já to dokážu, cítím to."

„Jednou jsi to dokázal. Co když se ti to teď nepovede? Nebudu tady stát a dívat se, jak tě zabijí."

„Kahlan. Když tyto lidi nezastavíme tady a teď, oba nás zabijí a pak Strážce unikne z podsvětí. Dnes večer je shromáždění, důležité je jenom toto. Používám první čarodějovo pravidlo: první krok k tomu, abych něčemu uvěřil, je věřit, že to je pravda, nebo z toho mít strach.

Až doposud něčemu věřili, neboť tomu věřit chtěli. Musím jim nahnat strach, že to, co řeknu, je pravda."

„Co jim řekneš?"

„Pospěš si. Překládej, nebo ztratí zájem a rozhodnou se nás zabít a pak přepadnout Bahenní lid."

Otočila se zpět k Ma Ban Gridovi a neochotně překládala. Všichni muži začali vykřikovat, že chtějí být střelcem šípu. Oči Ma Ban Grida si je prohlížely, jak křičí a mávají pažemi.

Usmál se. „Vy všichni smíte zastřelit tohoto zloducha, který mi zabil příbuzného. Každý z vás může střílet! Zastřelte ho!"

Luky se pozvedly a Richard se na něj zuřivě podíval. „Zbabělče! Muži, vidíte, jak hloupý je tento stařec? On ví, že naslouchá falešným duchům! Chtěl by, abyste jim naslouchali také vy. On ví, že mě budou dobří duchové ochraňovat. Bojí se, že uvidíte, jaký je to blázen. Teď se to dokázalo!"

Ma Ban Grid zaťal zuby. Pozvedl paži, aby zastavil své muže. Nakonec se otočil k jednomu z nich a vytrhl mu luk z ruky. „Já sám ti ukážu, že duchové, kterým naslouchám, jsou praví! Zemřeš, neboť jsi zabil jednoho z mých příbuzných! Protože jsi řekl, že naši duchovní bratři jsou falešní duchové!"

Natáhl luk s jedovatým šípem a ve zlomku vteřiny ho vystřelil na Richarda. Muži radostně vykřikli. Kahlan se zastavil dech v hrdle. Zledovatěla hrůzou.

Richard chytil šíp ve vzduchu přímo před svým obličejem.

Muži vyjekli a pak ztichli, když se Richard vracel k duchovnímu vůdci, v ruce šíp a v očích oheň. Zastavil se před Ma Ban Gridem a za vystrašeného mumlání mužů mu před obličejem zlomil šíp.

Has měl smrtelně vážný. „Dobří duchové mě ochraňují, ty starý blázne. Ty naslouháš falešným duchům."

„Kdo jsi?" zašeptal Ma Ban Grid a vytřeštil oči.

Richard pomalu tasil Meč pravdy. Jemné řinčení oceli se rozlehlo tichým úsvitem. Přiložil hrot meče Ma Ban Gridovi na krk.

„Jsem Richard a jsem hledač. Jsem druh matky zpovědnice." Studeným vzduchem se rozléhalo ustarané šeptání. „Jsem také čaroděj. Její čaroděj."

Oči se vytřeštily, že to už dál nešlo. Ústa se překvapením otevřela. Obličej Ma Ban Grida poněkud zvadl. Pohlédl na meč.

„Ty? Ty jsi čaroděj?"

„Čaroděj!" Richardův zlostný pohled proběhl po shromážděných mužích. „Čaroděj. Já přikazuji magii. Mám talent. Zdá se, starý bláz-ne, že ti tví falešní duchové lhali. Říkali, že matka zpovědnice nemá čaroděje. Poslali jednoho z tvé rodiny, aby začal válku, kterou si Bahenní lid nepřeje. Zneužili tě k svým účelům. Moudrý duchovní vůdce by to možná dokázal zjistit, starý blázen by na to asi nepřišel." Mezi muži se rozšířilo reptání. „Pokud na tom budeš trvat, pokud neposlechneš matku zpovědnici, požiji svou magii a zničím tě. Použiji strašlivá kouzla, spálím zemi Bantaků na popel a země zůstane navěky spálená. Všichni Bantakové zemřou strašlivou smrtí, zabije je má magie. Zabiji všechny Bantaky, zabiji je do posledního. Staré i mladé." Jeho studené šedivé oči se vrátily k Ma Ban Gridovi. „Začnu však starými."

„Magie?" zašeptal Ma Ban Grid. „Ty nás pozabíjíš magií?"

Richard se k němu naklonil. „Když neposlechneš matku zpovědnici, zabiji vás všechny magií tak strašlivou, že si ji nedokážete představit." Když všichni muži zaujatě poslouchali její překlad, Richard recitoval celé litanie hrůz, které na ně sešle. Většinu z nich slyšela tehdy, když je vyprávěl Zedd davu, který ho přišel zabít, neboť ho považovali za čaroděje. Richard používal stejná slova, aby vystrašil Bantaky. Čím víc mluvil, tím vytřeštěnější měli oči.

Pohled Ma Ban Grida se odlepil od meče a vrátil se k Richardovu obličeji. Už nevypadal tak jistý sám sebou, ještě však nebyl úplně připravený vzdát se. „Duchové mi řekli, že s matkou zpovědnicí není žádný čaroděj. Proč ti mám věřit, že jsi čaroděj?"

Z Richardova obličeje zmizela všechna zlost. Ještě nikdy ho neviděla držet meč bez toho. aby měl v očích zuřivost vyvolanou magií meče. Něco v očích jistě měl, nebyla to však nenávist nebo zuřivost, vypadal klidně. Tento klid však byl mnohem hrozivější než zlost. Byl to klid muže, který věděl, co musí udělat.

V slabém světle úsvitu bylo vidět, že se čepel Richardova meče začíná měnit. Začala zářit bílým světlem. Byla doběla rozpálená magií. Byla stále silnější a nikdo nemohl nevidět tu jasnou bílou záři.

Richard použil jediný druh magie, který znal, na který se mohl spolehnout. Použil magii meče.

To stačilo. Davem se prolínal strach. Muži padali na kolena, odhazovali zbraně, mumlali prosby o odpuštění a zapřísahávali duchy, aby je ochraňovali. Jiní nehybně stáli, neboť nevěděli, co mají dělat.

„Promiň mi to starý pane," zašeptal Richard, „ale musím tě zabít, abych zachránil podstatně víc životů. Věz, že ti odpouštím a lituji toho, co musím udělat."

Když to Kahlan překládala, položila Richardovi paži na rameno, aby mu to zabránila udělat. „Richarde, počkej. Prosím, dej mi šanci."

Nepatrně přikývl. „Jedinou šanci. Když se ti to nepovede, tak ho zabiji."

Věděla, že se pokouší zastrašit Bantaky a zlomit tak kouzlo, které jimi vládlo, strach však dostávala také ona. Dostal se do stavu, který byl něco více než zuřivost meče, který byl ještě horší. Opět se podívala na duchovního vůdce.

„Ma Ban Gride, Richard tě zabije. Nelže. Požádala jsem ho, aby počkal, až ti dám své odpuštění, pokud uznáš pravdu toho, co říkáme. Mohu ho požádat, aby tě nezabil a on udělá, o co ho požádám. Udělá to však jenom jednou. Poté už nad ním nebudu mít žádnou moc. Pokud změna ve tvém srdci nebude upřímná, bude všude mnoho smrti a utrpení. Richard své slovo dodržuje. Slíbil ti něco a když se ho pokusíš svou odpovědí obelhat, svůj slib dodrží.

Dávám ti tuto jedinou šanci, abys vyslyšel pravdu. Ještě není pozdě. Matka zpovědnice si nepřeje, aby umíral kdokoli z jejích lidí. Každý život ve Středozemí je mému srdci drahý. Někdy ale musím dovolit, aby několik lidí ztratilo život, aby mnohem víc lidí mohlo zůstat naživu. Chci slyšet tvou odpověď."

Všichni muži byli sklonění a tiše stáli. Vypadali, že se dostali do něčeho, v čem už více nechtěli být. Bantakové byli mírumilovní a zdálo se, že litují své výpravy, dokonce se zdálo, že jsou z toho zma-

tení. Richardovi se povedlo vystrašit je ještě více než to, co je přivedlo sem.

Větřík pohyboval suchou trávou a sfoukl jí na obličej kadeř vlasů. Jak Kahlan čekala, natáhla ruku a dala ho nazpátek. Ma Ban Grid si prohlížel její obličej očima, ze kterých zmizely veškeré emoce. Kouzlo bylo zlomeno.

Jeho hlas byl tichý a upřímný. „Slyšel jsem mluvit duchy. Myslel jsem si, že mluví pravdu. Je to tak, jak říká on. Jsem starý blázen." Podíval se kolem sebe na své ztichlé muže. „Bantakové se nikdy předtím nepokoušeli přivodit někomu jinému smrt. Nebudeme s tím začínat ani teď."

Sklonil hlavu a přes řídké šedivé vlasy si přetáhl medailon. Vzal ho do obou rukou a nabídl jí ho. „Matko zpovědnice, prosím, předej ho Bahennímu lidu. Řekni jim, že jim ho předáváme v míru. Nezačneme s nimi válku." Podíval se na Richarda. Ten vrátil meč do pochvy. Ma Ban Grid se pohledem vrátil k ní. „Děkuji ti, že jsi nás zastavila, že jsi mi zabránila naslouchat falešným duchům a udělat něco strašlivého."

Kahlan sklonila hlavu k starci. „Já jsem ráda, že jsem mohla včas posloužit a zabránit, aby bylo někomu ublíženo."

Richard se na ni podíval. „Zeptej se ho, jak ho duchové přesvědčili, aby udělal něco, co je v rozporu s povahou jeho lidu."

„Ma Ban Gride, jak se duchům povedlo vložit do vašich srdcí touhu po válčení? Touhu po zabíjení?"

Odvrátil zrak a znejistěl. „Jejich našeptávání ke mně přicházelo v noci. Vzbuzovalo ve mně touhu po násilí. Už předtím jsem pociťoval nutkání chovat se násilně, nikdy jsem se však podle toho nechoval. Zdá se, že tentokrát jsem tomu nemohl odolat. Nikdy předtím jsem tu touhu tak silně nepociťoval."

„Opona k podsvětí, ke světu duchů je natržená." Mezi muži se rozmohl šepot, když jim řekla Richardova slova. „Falešní duchové se mohou pokusit ještě jednou k vám promluvit. Mějte se před nimi na pozoru. Teď chápu, jak vás přelstili, a nezlobím se za to na vás. Když jste teď zjistili pravdu a byli jste varováni, tak od vás očekávám, že budete opatrnější."

„Děkuji ti, čaroději," přikývl Ma Ban Grid. „Tak se stane."

„Řekli ti hlasy duchu ještě něco jiného?"

Stařec v zamyšlení svraštil čelo. „Nevzpomínám si, že by mi jejich hlasy říkaly, co se má udělat. Byl to spíše pocit, který mě naplňoval touhou. Můj syn," zvedl oči nahoru, „ten, který zemřel, byl se mnou a slyšel je rovněž. Měl jsem pocit, že jemu duchové říkají něco jiného. Jeho oči byly zdivočelé nenávistí ještě více než moje. Odešel ihned poté, co nás duchové navštívili." Pohled mu klesl k zemi.

Richard dlouhou chvíli pozoroval duchovního vůdce. Jeho hlas byl tichý. „Je mi to líto, Ma Ban Gride, že jsem musel zabít tvého syna. Bolí mě srdce, že jsem to musel udělat. Věz, že kdyby existovala nějaká jiná možnost, tak bych ji využil."

Stařec přikývl, nemohl však promluvit. Rozhlédl se kolem sebe a po svých mužích a najednou vypadal zahanbeně. „Nevím, co tady děláme," zašeptal. „Bantakové se takto nechovají."

„Je to vina falešných duchů. Jsem rád, že jsme mohli být tady, abychom ti pomohli poznat pravdu," řekl Richard.

Opět přikývl, otočil se ke svým mužům, prohlédl si je a pak začal kráčet k domovu. Kahlan si zhluboka oddechla. Richard ostražitě pozoroval Bantaky, jak se vlečou k vycházejícímu slunci a tahají za sebou oštěpy.

„Co si o tom myslíš?" zeptala se, když se k ní konečně otočil.

Položil si ruku na jílec meče a otočil se, aby pozoroval Bantaky. „Strážce podsvětí nás předbíhá." Podíval se jí do očí. „Vynaložil značnou námahu, aby tě zdiskreditoval. Aby zdiskreditoval matku zpovědnici. Staví nám pasti. Má nějaké plány a my o nich nemáme ani nejmenší tušení."

„Co budeme dělat?"

„To, co jsme si naplánovali. Dnes večer bude shromáždění, zítra budeme sezdáni a odejdeme do Aydindrilu."

Důkladně si prohlížela jeho obličej. „Ty jsi opravdu čaroděj," řekla tiše. „Použil jsi magii, abys zlomil Strážcovo kouzlo."

Výraz jeho obličeje se nezměnil. „Ne, nejsem. Byl to pouze malý trik, který mě naučil Zedd. Řekl jednou, že lidé se ze všeho nejvíce bojí zemřít následkem magie, jako kdyby byli nějak mrtvější, nebo co.

Využil jsem tento strach a první čarodějovo pravidlo, abych je o tom přesvědčil. Tento strach byl silnější než strach, který měli z duchů.

„A co je to, jak si změnil barvu Meče pravdy na bílou?"

Dlouho se na ni upřeně díval. „Pamatuješ si, když nám Zedd ukazoval, jak meč funguje? Jak nemohl ublížit nikomu, koho považuješ za nevinného?" Přikývla. „Tak Zedd se zmýlil. Když je bílý, můžeš zabít každého. Každého, i toho, koho považuješ za nevinného. Dokonce i toho, koho miluješ." V očích se mu objevil nelítostný výraz.

„Nenávidím magii."

„Richarde, magický talent ti právě pomohl zachránit životy mnoha lidí."

„Za jakou cenu?" zašeptal. „Kdykoli si pomyslím na proměnu meče na bílý, na mysl mi přijde pouze to, jak jsem to udělal tobě, jak jsem tě tím málem zabil."

„Ale ty jsi mě nezabil. Z málem zabité slepice polévku neuděláš."

„To však nedělá bolest z toho zážitku menší. Nebo například z toho, že jsem zabíjel bílou magií meče, a že vím, čeho jsem schopen. Mám z toho pocit, že jsem opravdu Rahl." Ztěžka si vzdychl a změnil téma. „Myslím, že dnes večer na shromáždění bychom měli být mimořádně opatrní."

„Richarde, toto staví celou záležitost do nového světla. Doposud jsme byli dvakrát varováni o nebezpečí spojeném se setkáním s duchy. Nerozmyslíš si to s tím shromážděním?"

Odvrátil pohled. „Mám nějakou jinou možnost? Zdá se, že Strážce podsvětí má před námi náskok. Události se valí jedna za druhou. Čím víc se toho dovíme, tím víc si uvědomujeme, co neznáme. Musíme se naučit všechno, co se dá."

„Možná nám duchové předků nedokáží pomoci."

„I to nám bude k něčemu. Nemůžeme tuto šanci propásnout; na vážkách je toho příliš mnoho. Musíme se o to pokusit." Jemně ji vzal za ruku. „Kahlan, já nesmím za to zůstat zodpovědný. Já vím, že to je má chyba."

Počkala, až k ní zvedl oči. „Proč? Protože Darken Rahl je tvůj otec? Ty si myslíš, že za to neseš odpovědnost. Protože jsi Rahl?"

„Je to možné. Bez ohledu na Rahla nemohu být odpovědný za to, že Strážce podsvětí dostane každého. Že dostane tebe. Musím najít způsob, jak ho zastavit. Darken Rahl straší ze svého hrobu. Vím, že jsem to nějakým způsobem zapříčinil já. Nevím jak, ale je to moje vina. Musím udělat všechno, co lze, abych to zastavil, nebo bude trpět každý. A Strážce podsvětí tě bude navěky mít.

Tato myšlenka mě straší tak, jak mě v životě ještě nic nestrašilo. V noci se budím po děsivých nočních můrách. Není nic, co bych neudělal, abych mu nedovolil dostat se k tobě. Nebudu riskovat, že opomenu cokoli, na riziku mi nezáleží. Musím mít to shromáždění." Jeho pohled se zachytil jejího pohledu. „I když se obávám, že by to mohla být past, musím to zkusit."

„Past?"

„Ano, mohla by být. Byli jsme varováni. Přinejmenším si teď můžeme dát pozor." Podíval se dolů na její dlaň, kterou držel ve své. „Na shromáždění nebudu mít meč. Myslíš, že bys mohla přivolat blesk, kdyby to bylo zapotřebí?"

Kahlan zavrtěla hlavou. „Já nevím, Richarde. Nevím, jak jsem to dokázala. Zkrátka k tomu došlo. Nevím, jak to lze ovládat."

Přikývl a přitom jí masíroval hřbet ruky palci. „Dobře tedy, možná se o to nebudeš muset pokoušet. Možná nám duchové předků budou schopni pomoci. Už nám jednou pomohli."

Richard natáhl ruku a uchopil Agiel. Jeho šedivé oči byly plné bolesti hlavy. Klesl na zem a položil si hlavu do dlaní. Ona se posadila vedle něj. „Než se vydáme zpět, musím si trochu odpočinout. Ta bolest mě zabíjí."

Obávala se, že má pravdu. Toužebně očekávala zítřejší den, kdy se budou moci dostat k Zeddovi, kdy jim bude pomoženo.

*****

Už bylo pozdní odpoledne, když se vrátili na slavnost. Richardova hlava byla o něco lepší, ale stále bolela natolik, že měl plné oči bolesti. Stařešinové se postavili, když přicházeli volným prostranstvím k přístřešku. Ptačí muž vykročil vpřed.

„Co je s Bantaky? Viděli jste je? Od Chandalena nemáme žádné zprávy."

Kahlan před ním přidržela zlatý medailon a pustila mu ho do dlaně, když natáhl ruku.

„Nalezli jsme je na severu, jak říkal Richard. Toto posílá Ma Ban Grid jako dar, který má Bahennímu lidu říci, že Bantakové s ním válčit nebudou. Udělali chybu a je jim to líto. Přesvědčili jsme je, že jim Bahenní lid nezamýšlí ublížit. Chandalen se tedy mýlil."

Ptačí muž důstojně přikývl a otočil se k nedaleko stojícímu lovci. Řekl mu, aby přivedl zpět Chandalena a jeho muže. Kahlan se zdálo, že nevypadal tak šťastně, jak by podle ní měl.

„Ctihodný stařešino, stalo se něco zlého? "

Jeho hnědé oči se zdály být unavené. Podíval se na Richarda a pak zpět na Kahlan. *„Dvě ze sester světla se vrátily a čekají v domě duchů."*

Kahlan se rozbušilo srdce. Doufala, že se tak brzy nevrátí. Vždyť to bylo pouze několik dní. Otočila se k Richardovi.

„Sestry světla čekají v domě duchů."

Richard si povzdychl: „Nic není nikdy lehké," a oslovil Ptačího muže: „Dnes večer je shromáždění. Budete připraveni?"

„Dnes večer s námi duchové budou. Budeme připraveni."

„Buďte opatrní. Nic nepovažujte za samozřejmé. Záleží na tom životy nás všech." Vzal ji za paži. „Podíváme se, jestli to jde zastavit."

Šli spolu přes volné prostranství kolem praskajících ohňů. Lidé byli ještě všude, jedli, tančili, hráli na boldy a bubnovali. Bylo tam méně dětí. Některé už spaly, ale několik jich ještě dokázalo tančit a hrát si. „Tři dny," zamumlal.

„Co?"

„Jsou to téměř tři dny, co tady byly naposled. Pošlu je pryč a zítra odejdeme. Když se za další tři dny vrátí, budeme už dva dny v Aydindrilu."

Nepřítomně se dívala před sebe, jak šli. „Tedy pokud dodrží stejný časový rozvrh. Kdo může říci, zda se potřetí nevrátí už za jeden den nebo za hodinu?"

Cítila na sobě jeho oči. nepodívala se však na něj, když promluvil. „Pokoušíš se mi něco říct?"

„Richarde, máš pouze tři příležitosti. Bojím se o tebe, bojím se těch bolestí."

Tentokrát se na něj podívala, zato on hleděl jinam. „Nebudu nosit obojek. Neudělám to ani za nic. Neudělám to kvůli nikomu."

„Já vím," zašeptala.

Prudce otevřel dveře a vešel do domu duchů. Bradu měl rezolutně vysunutou. Jeho oči se zastavily na dvou ženách, které stály uprostřed slabě osvětlené místnosti, a zůstaly na nich, když k nim šel. Obě měly pláště se shrnutými kapucemi. Jejich mírně zachmuřené obličeje vypadaly téměř sebejistě.

Richard se před nimi zastavil. „Mám nějaké dotazy a chci na ně odpovědi."

„Jsme rády, že se ti zatím vede dobře, Richarde," řekla sestra Verna. „Že jsi ještě naživu."

„Proč se sestra Grace zabila? Proč jste to dovolily?"

Sestra Elizabeth se postavila před sestru Vernu. V rukou držela otevřený obojek. „Už předtím jsme ti řekly, že diskuse skončily. Teď se postupuje podle pravidel."

„Já mám také pravidla." S rukama v bocích si prohlédl nejdříve jednu ženu a pak druhou. „Mé první pravidlo je, že dnes se žádná z vás nezabije."

Ignorovaly ho. „Ty budeš poslouchat nás. Já, Elizabeth Myricová, sestra světla, ti říkám druhý důvod pro Rada'Han. Využij druhý důvod, abychom ti mohly pomoci. Prvním důvodem pro Rada'Han je zvládnutí bolesti a otevření vlastní mysli, abychom tě mohly naučit, jak využívat talent. Odmítl jsi první šanci, abychom ti pomohly. Přináším ti druhý důvod a druhou šanci."

Podívala se mu do očí, jako by se chtěla ujistit, že má jeho plnou pozornost. „Druhým důvodem pro Rada'Han je ten, že tě můžeme kontrolovat."

Richard se na ni nasupeně podíval. „Kontrolovat mě? Co to znamená, že mě budete kontrolovat?"

„Znamená to, co to znamená: kontrolu."

„Nedám si kolem krku obojek kvůli tomu, abyste mě mohly 'kontrolovat'." Naklonil se k ní. „Ani kvůli ničemu jinému."

Sestra Elizabeth pozvedla obojek. „Jak jsme ti řekly předtím, je pro tebe těžší přijmout druhou nabídku. Věř nám, prosím, že jsi ve velkém nebezpečí. Už ti nezbývá mnoho času. Richarde, prosím tě, přijmi teď druhou nabídku, přijmi druhý ze tří důvodů a druhou ze tří nabídek. Bude pro tebe mnohem těžší přijmout třetí ze tří důvodů."

V jeho očích se objevilo něco, co Kahlan předtím viděla jenom jednou - když mu byl obojek nabízen poprvé. Bylo to něco cizího, něco strašlivého. Na pažích jí naběhla husí kůže. Z jeho hlasu se vytratila zuřivost.

„Už jsem vám jednou řekl," zašeptal, „že nebudu nosit obojek. Kvůli nikomu. Ze žádného důvodu. Když mě chcete naučit, jak používat talent a jak ho kontrolovat, tak si o tom můžeme promluvit. Dějí se tady věci, o kterých nevíte nic; jsou to důležité věci a jsou to nebezpečné věcí. Mám své úkoly jako hledač. Nejsem dítě, se kterými jste zvyklé zacházet. Jsem dospělý člověk. Můžeme si o tom promluvit."

Sestra Elizabeth se na něj podívala se zuřivou prudkostí. Richard ustoupil o půl kroku, zavřel oči a trochu se třásl. Po chvíli se narovnal, otevřel oči a zhluboka se nadechl. Opětoval sestřin pohled. Něco se stalo a Kahlan neměla tušení, co to bylo.

Z očí sestry Elizabeth zmizela všechna síla. Ruce s obojkem jí poklesly. Její hlas byl pouze bázlivým zašeptáním. „Přijmeš nabídku a Rada'Han?"

Richard stál a upřeně ji pozoroval. Do hlasu se mu vrátila síla. „Odmítám je."

Sestra Elizabeth zbledla, chvíli se na něj dívala a pak se otočila k ženě, která byla za ní. „Promiň mi, sestro, zklamala jsem." Vložila Rada'Han do natažené ruky sestry Verny. Její hlas už jenom šeptal. „Je to na tobě, sestro."

Sestra Verna ji políbila na obě tváře. „Světlo ti promine, sestro."

Sestra Elizabeth se otočila zpět k Richardovi, obličej měla zemdlený. „Kéž tě světlo vždy ochraňuje ve svých něžných rukou. Kéž jednoho dne nalezneš cestu."

Richard stál s rukama v bocích a díval se jí do očí. Zvedla bradu. Stejně jako předtím sestra Grace, zvedla paži a rychlým pohybem zápěstí se do její ruky dostal nůž se stříbrnou rukojetí. Richard ji pozoroval, jak nůž otočila proti sobě. Kahlan se dívala se zatajeným dechem jako očarovaná, jak se žena připravuje spáchat sebevraždu. Ticho jako by zhoustlo. Na zlomek vteřiny všechno zkamenělo.

Ve chvíli, když se nůž začal pohybovat, Richard se pohnul také. Jeho rychlost byla šokující. Dříve než si sestra Elizabeth mohla uvědomit, co se děje, Richard ji držel za zápěstí. Druhou rukou jí začal páčit ten zvláštní nůž z ruky, zatímco se ho ona snažila udržet. Nestačila však na jeho sílu.

„Řekl jsem mé pravidlo. Dnes nemáš dovolení zabít se."

Její obličej se zkřivil marným úsilím. „Prosím! Pusť."

Její tělo sebou trhlo. Hlava se jí zvrátila dozadu. Objevil se záblesk světla, zdálo se, že vychází z ní, že vychází z jejích očí. Sestra Elizabeth se nahnula dopředu a zhroutila se na podlahu. Když padala, tak jí sestra Verna vytáhla ze zad svůj nůž.

Pohled sestry Verny se z mrtvé ženy přenesl na Richarda. „Musíš její tělo pohřbít sám. Když dopustíš, aby to místo tebe udělal někdo jiný, budeš mít děsivé sny po celý zbytek svého života, budou to noční můry vyvolávané magií. Na ně není žádný lék."

„Ty jsi ji zabila! Ty jsi ji zavraždila! Co to s tebou je? Jak jsi ji mohla zabít?"

„Ty jsi ji zabil," zašeptala sestra Verna. „Na tvých rukou lpí krev!"

„Stejně tak lpí na katově sekyře, ale někdo s ní musí tít."

Richard se jí napřáhl po krku. Nepohnula se, jenom se na něj dál upřeně dívala. Jeho ruce se zastavily dříve, než na ni dosáhl. Richard se třásl úsilím překonat neviditelnou bariéru a ona se na něj dívala.

Richard uvolnil tlak na bariéru a stáhl ruce trochu zpět. Viditelně se uvolnil. Jeho obličej se pomalu uklidnil, pak natáhl jednu ruku k sestře Verně. Jeho prsty se sevřely kolem jejího hrdla. V šoku vytřeštila oči.

„Richarde," zlostně zašeptala. „Dej ty ruce pryč."

„Jak jsi řekla sama, toto není žádná hra. Proč jsi ji zabila?"

Náhle ztratil váhu a začal se vznášet několik centimetrů nad podlahou. Zesílil stisk kolem jejího hrdla. Když ji nepustil, všude kolem nich se rozhořel oheň, plameny se probudily a zahučely a začaly se kolem nich stále těsněji svíjet.

„Řekla jsem, abys mě pustil."

Za chvíli oheň Richarda spálí. Ještě než si Kahlan uvědomila, co vlastně dělá, její pěst byla natažená směrem k sestře. Kolem jejího zápěstí a ruky praskalo modré světlo. Malá vlákna bílých záblesků unikala z okrajů, jak se snažila ovládnout a neudeřit energetickým výbojem. Obláčky modrého světla syčely a roztahovaly se domem duchů, lezly po zdech, po stropu a po podlaze. Pokryly všechno s výjimkou místa, kde stáli ti dva. Třásla se úsilím zadržet modrou energii.

„Přestaňte!" Vlákna modrých zablesků do sebe vsávala plameny. „Dnes se už tady nebude zabíjet." Modré světlo pohaslo.

Ticho opět naplnilo pokoj a sestra Verna hleděla na Kahlan. Do očí se jí vkradla zlost. Richard se snesl na podlahu a sundal ruku s ženina hrdla.

„Já bych mu neublížila. Chtěla jsem ho jenom vystrašit, aby mě pustil."

Stočila svůj zlostný pohled na Richarda. „Kdo tě naučil roztrhnout předivo?"

„Nikdo mě to neučil. Naučil jsem se to sám. Proč jsi zabila sestru Elizabeth?"

„Naučil ses to sám," vysmívala se mu. „Už jsem ti řekla, že to není žádná hra. Třeba postupovat podle pravidel." Její hlas změkl. „Znala jsem ji mnoho let. Pokud by se ti někdy po vedlo změnit svůj meč na bílý, tak bys pochopil, co pro mě znamená to, co jsem udělala."

Richard jí neřekl, že on ho už na bílý změnil „A ty čekáš, že po všem, co jsi udělala, se ti svěřím do rukou?"

„Už nemáš mnoho času, Richarde. Po tom, co jsem viděla dnes, bych byla překvapená, kdyby tě bolesti vbrzku nezabily. Nechápu, proč tě bolest už nezničila. Ať tě ochraňuje cokoli, už to dlouho nevydrží. Vím, že nemáš rád, když vidíš někoho umírat. My to také nemi-

lujeme, ale věř mi, že to, co se děje, se děje kvůli tobě, a že se děje proto, abys byl zachráněn."

Otočila se ke Kahlan. „Matko zpovědnice, s mocí zacházej velmi opatrně. Pochybuji, že máš alespoň nějaké tušení, jak je nebezpečná." Sestra Verna si nasadila kapuci a její hnědé oči se otočily k Richardovi. „Dostal jsi druhou ze tří nabídek a ty jsi ji odmítl. Já se vrátím." Naklonila se k němu. „Richarde, zůstala ti už jenom jedna šance. Když ji odmítneš, zemřeš. Pořádně se nad tím zamysli, Richarde."

Poté, co se dveře za sestrou Vernou zavřely, Richard se posadil do dřepu vedle mrtvé sestry. „Něco mi dělala. Byla to magie, cítil jsem to."

„Co jsi cítil?"

Richard trochu zavrtěl hlavou. „Když tady byly poprvé, cítil jsem, jak se mě něco snaží přimět, abych přijal jejich nabídku. Měl jsem však tak velký strach z obojku, že jsem tomu nevěnoval pozornost. Tentokrát to bylo mnohem silnější. Byla to magie. Magie se mě pokoušela donutit, abych řekl ano. abych přijal návrh sester. Začal jsem prostě myslet na obojek a myslel jsem na něj, až najednou to nutkání zmizelo a já jsem dokázal říci ne."

Podíval se na ni. „Máš nějaké tušení, co se tady děje? Co dělala sestra Elizabeth, co s tím ohněm dělala sestra Verna a jaký význam má všechno ostatní?"

Kahlanina ruka ještě brněla od modrého blýskání. „Ano, sestry jsou čarodějnice."

Richard se obratně postavil. „Čarodějnice." Dlouho se jí díval do očí. „Proč se ale zabíjely, když jsem řekl ne?"

„Myslím si, že to je proto, aby přenesly svou moc na další sestru, aby byla ještě silnější, když se o to opět pokusí."

Podíval se dolů na tělo. „Proč bych měl být tak důležitý, že se zabíjejí, aby mě dostaly?"

„Možná je to tak, jak říkají, možná je to proto, aby ti pomohly."

Koutkem oka se na ni podíval. „Ony nechtějí, aby zemřel člověk, který jim je cizí, a přitom dvě z nich umírají, když se mě pokoušejí přesvědčit, abych přijal jejich pomoc a neztratil život. Co to má za smysl?"

„Richarde, to nevím, mám však strach, až mě to bolí. Obávám se, že by mohly mluvit pravdu; bojím se, že už nemáš mnoho času a že tě bolesti hlavy zabijí. Obávám se, že zanedlouho se už nedokážeš kontrolovat." Její hlas se zlomil citem. „Nechci tě ztratit."

Richard ji objal kolem pasu. „Bude to v pořádku. Pohřbím ji. Shromáždění začne za několik hodin. Zítra budeme v Aydindrilu a tam budu v bezpečí. Zedd bude vědět, co třeba udělat."

Mohla jenom přikývnout hlavou opřenou o jeho rameno.

Kapitola šestnáctá

Kahlan seděla nahá uprostřed kruhu osmi nahých mužů. Richard seděl po její levé ruce a byl, stejně jako byla ona a všichni ostatní, celý pomalovaný černým a bílým bahnem s čistým kroužkem uprostřed prsou. V tlumeném světle vycházejícím z malého ohně za jejími zády, viděla divokou změť čar a křivek, které mu diagonálně pokrývaly celý obličej. Všichni měli stejné masky, sloužily k tomu, aby je mohli duchové předků vidět. Přemýšlela, zda mu připadá stejně divošsky, jako on připadá jí. Neobvyklý štiplavý pach vycházející z ohně ji dráždil v nose. Žádný ze stařešinů si nos neškrabal, všichni se dívali do prázdna a prozpěvovali posvátná slova duchům.

Dveře se zabouchly samy od sebe a ona sebou trhla.

Nepřítomné oči Ptačího muže se pozvedly. „Od tohoto okamžiku až do chvíle, co skončíme, nesmí nikdo dovnitř ani ven. Dveře zavřeli duchové."

Kahlan se nelíbila Richardova myšlenka, že by to mohla být past. Silněji mu stiskla ruku a on její stisk opětoval. Alespoň že je s ním, pomyslela si. Doufala, že ho bude moci ochránit. Doufala, že bude moci přivolat modrý blesk, když to bude nutné.

Ptačí muž si vzal jednu žábu a pak podal pletený košík vedlejšímu stařešinovi. Zatímco si každý stařešina vzal žábu a začal si s ní třít volný kroužek kůže na prsou, dívala se Kahlan na lebky uspořádané uprostřed do kruhu. Když se stařešinové potírali žabím slizem, každý z nich zakláněl hlavu a prozpěvoval něco jiného. Savidlin jí podal košík bez toho, aby se na ni podíval.

Zavřela oči, šáhla dovnitř a po chvíli se jí podařilo uchopit kroutící se a kopající spiritistickou žábu. Její hladká a kluzká kůže byla odporná. S námahou polkla a v mysli pevně uchopila svou zpovědnickou moc, aby zabránila jejímu mimovolnému uvolnění. Přitiskla si žábu na kůži mezi prsy a podala košík Richardovi.

Po kůži se jí rozšiřoval pocit palčivého napětí. Pustila žábu a opět chytila Richarda za niku, když se zdi kolem ní začaly vlnit, jako kdyby je viděla přes horký vzduch plný dýmu. Její mysl se marně snažila udržet v sobě obraz domu duchů, ve kterém byli. Rozplýval se a ona cítila, jak krouží kolem lebek.

Na kůži pociťovala zvláštní jemnost. Světlo se odráželo od lebek uprostřed a zaplňovalo jí oči. Zvuky bold, bubnů a zpěvavých hlasů jí zaplnily uši. Štiplavá vůně ohně zaplňovala její plíce. Stejně, jako tomu bylo naposled, světlo vycházející zprostředka bylo stále silnější. Pohlcovalo je a vsávalo do hedvábné prázdnoty, která jimi točila v kruhu.

Kolem nich se začaly objevovat stíny. Kahlan si je rovněž pamatovala z předchozího shromáždění: byli to duchové předků. Pocítila na rameni lehounký dotek: byla to ruka, ruka ducha.

Ústa Ptačího muže se začala pohybovat, hlas však nebyl jeho. Byly to propojené hlasy duchů předků, monotónní, duté a mrtvé.

„Kdo svolává shromáždění?"

Kahlan se naklonila k Richardovi a zašeptala. „Chtějí vědět, kdo svolává toto shromáždění."

Přikývl. „Já to dělám, já svolávám shromáždění."

Dotek z jejího ramene zmizel a duchové, kteří byli za jejich zády, začali plout vzduchem do středu kruhu.

„Vyslov své jméno." Ozvěna jejich hlasů vyvolávala vlny bolesti v kůži jejích paží. „Tvé úplné a pravdivé jméno. Když jsi si jistý, že si přeješ toto shromáždění bez ohledu na nebezpečí, prones svou žádost po svém jménu. Dostaneš pouze toto jediné varování."

Richard upřeně hleděl před sebe, když poslouchal její překlad. „Richarde, prosím tě."

„Musím." Podíval se zpět na duchy uprostřed kruhu a zhluboka se nadechl. „Jsem Richard." Polkl a na chvíli zavřel oči. „Jsem Richard Rahl a žádám o toto shromáždění."

„Ať se tak stane." ozvalo se prázdné zašeptání.

Dveře do domu duchů se s třeskem otevřely.

Kahlan s výkřikem vyskočila. Pocítila, jak Richardovi také trhlo rukou. Dveře byly otevřené a v tlumeném světle, které je obklopovalo, se podobaly černému chřtánu. Všichni stařešinové zvedli hlavy a jejich oči už nebyly skelné vzdálenými vidinami. Zdáli se být zmatení a něčím omráčeni.

Hlasy duchů se opět ozvaly, tentokrát to však nebylo prostřednictvím stařešinů. Duchové mluvili přímo. Zvuk jejich hlasu vyvolával větší bolest než předtím.

„Všichni kromě toho, kdo zavolal duchy předků, mohou odejít. Ať odejdou, dokud mohou. Tomuto varování věnujte pozornost. Ti, kteří zůstanou s ním, riskují, že ztratí své duše." Všichni duchové se jako jeden otočili k Richardovi a jejich hlasy byly pouhým syčením. „Ty odejít nesmíš."

Vystrašené oči stařešinů přeskakovaly z jednoho na druhého. Zatímco Richardovi překládala, Kahlan věděla, že něco takového se nikdy předtím nestalo.

„Ať každý odejde." zašeptal Richard. „Řekni každému, ať odejde. Nechci, aby se jim něco stalo."

Kahlan se podívala do ustaraných očí Ptačího muže. „Prosím, všichni odejděte, dokud to ještě jde. Nechceme, aby se někomu z vás stalo něco zlého."

Všichni stařešinové se podívali na Ptačího muže. Chvíli na ni upřeně hleděl, pak se podíval na Richarda a opět na ni.

„Dítě, nemohu ti poskytnout žádnou radu. Něco takového se ještě nikdy nestalo. Nevím, co to znamená."

Kahlan přikývla. „Rozumím. A teď jdi, než bude pozdě."

Savidlin se dotkl jejího ramene a pak stařešinové mizeli, jak odcházeli černou prázdnotou dveří. V nastalém tichu seděla s Richardem a s duchy.

„Kahlan, chci, abys odešla také ty. Jdi ihned pryč." Jeho hlas byl klidný a trochu studený. V jeho očích tančili strach a magie.

Pozorovala jeho obličej, jak se dívá na duchy.

„Ne," zašeptala. Opět se otočila do středu kruhu. „Já tě neopustím. Za žádnou cenu neodejdu. I když jsme si zatím nepřísahali, v našich srdcích jsme již spojeni mou magií. My jsme teď jeden člověk. Co se stane jednomu, stane se oběma. Zůstanu s tebou."

Richard se na ni nepodíval. Dále pozoroval duchy, jak se vznášejí nad lebkami uprostřed místnosti. Myslela si, že se na ni rozkřičí, aby odešla. Neudělal to. Jeho hlas byl něžný a tichý.

„Děkuji ti. Miluji tě, Kahlan Amnellová. Tak do toho půjdeme společně."

Dveře se s bouchnutím zavřely.

Kahlan poskočila a z hrdla jí vyklouzl tichý výkřik dříve, než ho stačila potlačit. V uších jí bušilo srdce. Pokoušela se zpomalit dýchání, ale nešlo jí to. Místo toho polkla.

Podoby duchů byly méně zřetelné. „Nemůžeme být svědky toho, co jsi vyvolal, Richarde Rahle. Je nám to líto."

Když se na ně dívala, zdálo se, že jejich obrazy vyprchávají. Jak mizeli, mizelo také světlo, až zůstali v úplné tmě. Neslyšela nic jiného než pomalé praskání ohně někde daleko v temnotě, Richardův rychlý dech a svůj vlastní dech. Richardova ruka našla její dlaň. Seděli ve tmě spolu, byli osamělí a nazí.

Když si Kahlan začínala myslet a začínala doufat, že se už nebude nic dít, uvědomila si, že před ní něco slabě světélkuje. Začínalo zářit nějaké světlo.

Zelené světlo.

Takový odstín zeleného světla viděla pouze na jednom místě.

V podsvětí.

Začala trhaně dýchat. Zelené světlo bylo stále jasnější a s ním přicházelo vzdálené kvílení.

Ve vzduchu kolem nich se ozval ohlušující praskot, který se podobal úderu hromu, byl náhlý, nemilosrdný a bolestivý. Od úderu se zatřásla zem.

Ze středu zeleného světla se začala vylévat pronikavá bílá záře, z níž se zformovala postava, která před nimi zůstala stát. Dech se jí zastavil v hrdle. Chmýří vzadu na krku se jí naježilo.

Bílá postava přistoupila o krok blíž. Pouze nejasně si uvědomovala, že stisk Richardovy ruky ji bolí. Kahlan poznala bílou řízu, dlouhé plavé vlasy, bolestně hezký obličej, který stál před nimi a mírně se usmíval tím krutým způsobem.

„Dobrotiví duchové, ochraňujte nás," zašeptala.

Byl to Darken Rahl.

Ona i Richard se najednou postavili. Zářící modré oči se dívaly, jak vstávají. Uvolněně a bez spěchu zvedl Darken Rahl ruku a olízl si konečky prstů.

„Děkuji ti, Richarde, že jsi mě přivolal." Jeho krutý úsměv byl teď hlubší. „Jak je to od tebe pozorné."

„Já... jsem tě nepřivolal," zašeptal Richard.

Darken Rahl se liše zasmál. „Opět děláš chybu. Ty jsi mě opravdu přivolal. Ty jsi svolal shromáždění. Shromáždění duchů předků, a já jsem tvůj předek. Pouze ty jsi mě byl schopen přivolat přes oponu zpět. Pouze ty."

„Já tě odvolávám zpět."

„Odvolávej si mě jak chceš." Natáhl paži, která se dostala ven z bílé záře kolem něj. „Jsem ještě tady."

„Já tě ale zabil."

Zářící a mdle se lesknoucí postava oděná v bílém se opět zasmála. „Ty jsi mě zabil? Tak jsi to tedy udělal. A pak jsi použil magii, abys mě poslal někam úplně jinam. Abys mě poslal na místo, které znám. Na místo, kde mám přátele. A teď jsi mě přivolal zpátky. I to jsi udělal s pomocí magie. Ty jsi mě nejenže přivolal, Richarde, ty jsi při tom

ještě více natrhl oponu." Pomalu kroutil hlavou. „To tvým hloupostem nebude konce?"

Vypadalo to, že Darken Rahl se vznáší a zároveň kráčí k Richardovi. Ten pustil Kahlaninu ruku a ustupoval. Ona nedokázala přinutit své nohy, aby šla s ním.

Richard vytřeštil oči. „Já jsem tě zabil. Já jsem tě porazil. Vyhrál jsem a ty jsi prohrál."

Plavá hlava pomalu přikyvovala. „Tím, že jsi použil svůj talent a čarodějovo první pravidlo, jsi v nekonečné válce vyhrál malou bitvu. Ve své nevědomosti jsi však porušil čarodějovo druhé pravidlo, a tím jsi prohrál všechno." Opět se mu na obličeji objevil mírně zlomyslný úsměv. „Jaká škoda. To ti ještě nikdo nikdy neřekl? Magie je nebezpečná. Já bych tě to mohl naučit. Mohl bych se s tebou o všechno podělit." Pokrčil rameny. „Na tom teď nezáleží. Pomohl jsi mi vyhrát i bez toho, že jsem tě něco musel učit. Nemohl bych na tebe být víc pyšný."

„Jaké je čarodějovo druhé pravidlo? Co jsem udělal?"

Rahl povytáhl obočí, když udělal další krok dopředu.

„Richarde, ty to nevíš? Vědět bys to však měl," zašeptal. „Dnes jsi ho porušil podruhé a přivolal jsi mě sem a já teď mohu oponu roztrhnout úplně a osvobodit Strážce podsvětí." Opět se posměšně usmál. „Výhradně s tvou pomocí." Ironicky se zasmál. „Můj synu, ty jsi se nikdy neměl míchat do záležitostí, kterým nerozumíš."

„Co chceš?"

Rahl připlul blíž. „Tebe, můj synu. Tebe." Jeho paže se začala zvedat k Richardovi. „Ty jsi mě poslal na druhý svět a já tě tam teď na oplátku pošlu také. Jsi určen pro Strážce podsvětí, on tě chce. Patříš mu."

Bez toho, aby si to Kahlan uvědomila, zvedla pěst a v hlubinách její bytosti se zapaloval Con Dar. V jejím nitru explodoval záchvat zběsilosti a z její pěsti vyrazil modrý blesk. Temná prázdnota kolem nich byla přetrhána zuřivostí světla a zvuku, která otřásla zemí pod jejich nohama. Dům duchů byl nazpět, ozařoval ho modrý blesk, který se řítil k Darkenovi Rahlovi.

Jeho ruka se nedbale pozvedla a odrazila úder. Blesk se rozštěpil. Jedna jeho část prorazila střechu a směrovala k černému nebi. Dolů se sypal déšť úlomků z tašek. Druhá polovina udeřila do země a na všechny strany se rozletěla hlína.

Oči Darkena Rahla se setkaly s jejíma očima. Jeho pohled ji pálil přímo v duši. Usmál se na ni tím nejzlověstnějším úsměvem, který v životě viděla. Zdálo se jí, že z toho úsměvu ji bolí každičké vlákenko těla. Snažila se v sobě opět vyvolat k životu svou moc, nic se však nestalo. Zabránil tomu. Kahlan se pokoušela pohnout, ale nedokázala ovládnout jediný sval. Zdálo se, že Richard je paralyzován stejně jako ona.

Její svět se hroutil strašlivou rychlostí. *Richarde,* kvílela v mysli. *Richarde můj. Dobrotiví duchové, nedovolte, aby se to stalo.*

Richardovi zahořely oči zuřivostí a podařilo se mu udělat jeden krok dopředu. Darken Rahl mu však položil dlaň na levou polovinu hrudi nad srdce a Richard ztuhlý na kámen zůstal stát.

„Značím tě, Richarde, pro Strážce podsvětí. Jeho znamením. Patříš jemu."

Richard rychlým pohybem zaklonil hlavu. Zdálo se, že jeho výkřik trhá vejpůl samou podstatu vzduchu a zoufalství toho výkřiku jí lámalo srdce a duši. Kahlan měla pocit, že v tomto okamžiku umírá tisícerou smrtí.

Obláčky dýmu unikaly zpod ruky Darkena Rahla, kterou držel Richardovi na prsou. Do nosu jí stoupal pach škvařeného masa.

Darken Rahl odtáhl ruku. „To je cena za nevědomost, Richarde. Jsi označen a teď patříš Strážci podsvětí. Ode dneška až na věky věků. Tvá pouť začíná."

Richard se zhroutil jako loutka, které někdo přestříhal vodící provázky. Kahlan nevěděla, zda ztratil vědomí nebo je mrtvý. Něco ji drželo na nohou, nebyly to však její nohy, ale provázky, které držel Darken Rahl.

Klouzal k ní. Tyčil se nad ní a drtil ji v oslnivém třpytu. Kahlan se chtěla od něj odtáhnout, chtěla zavřít oči, nemohla to však udělat.

Konečně získala zpět hlas. „Zabij mě také," zašeptala. „Pošli mě tam, kam jsi poslal jeho. Prosím."

Jeho zářící ruka se natahovala k ní. Mučivá bolest v jejím srdci ji zbavovala mysli. Jeho prsty se roztáhly a jejich dotek jí vyslal do těla šokující vlnu ohně a ledu.

Ruka se stálila.

„Ne." Opět uviděla nemilosrdný úsměv Darkena Rahla. „Ne. To by bylo příliš lehké. Ať raději uvidí, co se stane s tebou. Ať se na to raději bezmocně dívá." Jeho úsměv poprvé odhalil zuby. „Ať si to raději protrpí." Měla dojem, že ji prudkost jeho očí probodává. Byl to ten strašlivý pohled, který zdědil Richard.

„Prozatím budeš žít. Zanedlouho se budeš svíjet jinou bolestí, budeš živá i mrtvá," zašeptal odměřeným nelítostným tónem. „On se na to bude dívat. Bude se na to dívat celou věčnost. Já se na to budu také celé věky dívat. Strážce podsvětí se na to bude dívat celou věčnost."

„Prosím." vykřikla, „pošli mě s ním."

Sáhl na ni prstem a dotkl se její slzy. Bolest z toho doteku s ní trhla. „Jelikož ho miluješ tak silně, něco ti daruji."' Otočil se a elegantně máchl paží směrem k Richardovi. Jeho strašlivé modré oči se otočily k ní. „Nechám ho ještě chvíli žít. Dosti dlouho na to. abys viděla, jak z něj znamením Strážce podsvětí bude krvácet život. Jak z něj vykrvácí jeho duše. Na čase nezáleží. Strážce ho stejně dostane. Dávám ti z věčnosti tuto jiskřičku času, abys viděla umírat toho, koho miluješ."

Naklonil se k ní. Snažila se odtáhnout, ale nešlo to. Jeho rty jí vtiskly polibek na tvář. Bolest polibku vyslala do jejího těla nezvučný výkřik, který jí naplnil mysl vidinou toho, že je znásilňována. Světélkující prsty jí zvedly vlasy z krku. Přiložil ústa k jejímu uchu.

„Těš se z mého daru," zašeptal jí důvěrně. „Přijde doba, že dostanu i tebe. Budu tě mít navěky. Budeš mezi životem a smrtí. Budeš tam na věky věků. Rád bych ti povyprávěl, jak mnoho budeš trpět, ale obávám se, že bys to nedokázala pochopit. Zanedlouho ti to ukážu." Šeptem se ji zasmál do ucha. „Poté, co přetrhnu zbylou část opony a osvobodím Strážce podsvětí."

Jak tam bezmocně stála, políbil ji ještě jednou, tentokrát na krk. Hrůza vizí, které projely její myslí, v ní vyvolala pocit zneuctění překonávající všechno, co považovala za možné. „To byla jenom malá ukázka. Prozatím se s tebou loučím, matko zpovědnice."

Když se od ní odvrátil, mohla se opět začít hýbat. Zoufale se sápala po své moci, ta však nepřicházela. Plakala a třásla se, když se dívala, jak klouže dveřmi domu duchů ven a mizí.

Poté se zhroutila na podlahu a kvílela mučivou bolestí. Svíjela se v trhaných vzlycích, zatínala prsty do podlahy a plazila se k Richardovi.

Ležel na boku a byl k ní obrácen zády. Převrátila ho na záda. Paže se mu bezvládně svalila podél boku. Hlava se otočila k ní. Vypadal celý šedivý, vypadal jako mrtvola. Na hrudi měl otisk dlaně - znamení Strážce podsvětí. Zčernalá kůže byla popraskaná a krvácela. Krvácel z něj život, krvácela z něho jeho duše.

Padla na něj, objala ho a nekontrolovatelně plakala a třásla se.

Kahlan v jeho vlasech sevřela prsty v pěst a přitlačila obličej k jeho studené tváři. „Richarde, prosím," plakala dusivými vzlyky, „prosím tě, neopouštěj mě. Udělám pro tebe všechno. Zemřu místo tebe. Neumírej. Neopouštěj mě. Richarde, prosím tě, neumírej."

Tiskla se k němu a její svět přestal existovat. Umírá. Nenapadalo ji nic, co by mohla dělat kromě toho, že pláče, že ho má ráda. Umíral a ona nemohla dělat nic, aby to překazila. Cítila, jak se jeho dech zpomaluje.

Chtěla zemřít zároveň s ním, ale smrt nepřicházela. Ztratila veškerý pojem o čase. Nevěděla, zda je tam několik minut nebo několik hodin. Už nevěděla, co je skutečnost a co není. To všechno bylo jako noční můra. Prsty se jí třásly, když mu hladila obličej. Kůži měl mrtvolně studenou.

„Ty jistě budeš Kahlan."

Prudce se otočila za zvukem ženského hlasu přicházejícího z prostoru za jejími zády a posadila se. Dveře domu duchů byly opět zavřené. V temnotě se nad ní tyčila bílá záře ducha.

Vypadalo to jako duch, jako duch ženy, který si před sebou propletl prsty rukou. Pozorovalo ji to s příjemným úsměvem. Její vlasy, pokud to Kahlan dokázala rozeznat, byly spletené do jednoho copu.

Kdo jsi?"

Postava klesla dolů, aby si před ní sedla. Pokud to Kahlan byla schopná rozeznat, duch na sobě neměl žádné šaty, nevypadal však

nahý. Žena se podívala na Richarda. V jejích hezkých rysech se objevil výraz touhy spojené s úzkostí. Duch se otočil ke Kahlan.

„Jsem Denna."

Šok z tohoto jména a to, jak blízko byla u Richarda, přiměly Kahlan, aby jediným trhnutím pozvedla pěst. Blesk v ní řval, aby byl uvolněn. Dříve než to Kahlan stačila udělat, Denna opět promluvila.

„On umírá. Potřebuje nás, potřebuje nás obě."

Kahlan zaváhala. „Ty mu můžeš pomoci?"

„Možná bychom to my dvě dokázaly společně. Pokud ho opravdu miluješ."

V Kahlan vzplála naděje. „Doufám, že ano."

Denna se opět podívala na Richarda a jemně ho pohladila na hrudi. Kahlan málem uvolnila svou energii. Nevěděla, zda se mu Denna pokouší ublížit nebo pomoci. Bláhově však doufala. Byla to její jediná šance, jak Richarda zachránit. Richard se zhluboka nadechl a Kahlan poskočilo srdce radostí.

Denna odtáhla ruku a usmála se na ni. „Ještě je stále s tebou."

Kahlan poněkud spustila pěst a prsty druhé ruky si setřela slzy z tváří. Nelíbil se jí toužebný výraz, který Denna měla, když se dívala na Richarda. Vůbec se jí nelíbil. „Jak ses sem dostala? Richard tě nemohl přivolat: ty nepatříš mezi jeho předky."

Denna se otočila a její mírný zasněný úsměv se ztratil. „Asi není možné, abych ti to vylíčila přesně, možná ti to však budu schopná vysvětlit natolik, že ti to pomůže pochopit. Byla jsem na místě, kde byla tma a klid. Ten klid byl narušen, když kolem procházel Darken Rahl. Jeho průchod tím místem byl něco, co se nemělo stát. Když se blížil, pocítila jsem, že ho vlastně přivolal Richard, a tím mu umožnil projít až sem z místa, ve kterém byl, z místa, kde ho zadržovala opona.

Znám Darkena Rahla příliš dobře a věděla jsem, co by mu mohl udělat. Tak jsem ho sledovala. Nikdy bych nemohla projít vlastní oponou, ale když jsem se napojila na něj, mohla jsem to udělat, mohla jsem se pohybovat v jeho závěsu. Přišla jsem, protože jsem věděla, co Darken Rahl udělá Richardovi. Nevím, jak bych to lépe vysvětlila."

Kahlan přikývla. Neviděla ducha, ale viděla ženu, která si vzala Richarda za partnera. V jejím vnitru se hněvivě bouřila energie blesku. Bojovala sama se sebou, aby ji zklidnila, říkala si, že se to děje proto, aby zachránila Richarda. Neznala žádný jiný způsob, musela nechat Dennu, aby pomohla, pokud to umí. Kahlan předtím řekla, že udělá cokoliv a myslela to vážně. I když to znamenalo nepokoušet se zabít někoho, kdo už je mrtvý. Někdo, koho chtěla zabít na tisíce způsobů a pak na dalších tisíc.

„Můžeš mu pomoci? Můžeš ho zachránit?"

„Bylo na něj vloženo znamení Strážce podsvětí. Znamení přitáhne do područí Strážce toho, kdo ho nosí. Když se na znamení položí jiná ruka, přenese se na jejího majitele a vezme si jeho. Richard pak nebude přitažen ke Strážci podsvětí a bude žít."

Kahlan v tomto okamžiku věděla, co musí udělat. Bez zaváhání se naklonila nad Richarda a natáhla ruku. „Tak si to znamení vezmu já. Já půjdu místo něj a on bude žít." Roztáhla prsty, aby se její dlaň podobala černému znamení. Její ruka byla jen několik málo centimetrů nad znamením.

„Kahlan, nedělej to."

Ohlédla se přes rameno. „Proč? Když ho to zachrání, tak jsem ochotna jít místo něj."

„Já vím, že jsi ochotna, není to však tak jednoduché. Musíme si nejdřív promluvit. Nebude to příliš lehké ani pro jednu z nás. Obě nás bude bolet, pokud bychom mu měly opravdu pomoci."

Kahlan se neochotně posadila nazpět a přikývla. Souhlasila by se vším, zaplatila by jakoukoli cenu, bude tedy mluvit i s touto... ženou. Když seděla čelem k Denně, položila v ochranném gestu ruku na Richarda. „Jak víš, kdo jsem?"

Denna se zazubila, málem vybuchla smíchem. „Znát Richarda znamená znát rovněž tebe."

„On ti o mně řekl?"

Dennin úsměv vyprchal. „Svým způsobem. Tvé jméno jsem slyšela nesčetněkrát. Když jsem ho mučila, až z toho ztrácel rozum, vykřikoval tvé jméno. Nikdy to nebylo jiné jméno. Nevykřikoval jméno své matky, ani svého otce. Bylo tam pouze tvé jméno. Mučila jsem ho,

až si nepamatoval vlastní jméno, ale vždy si pamatoval tvoje. Věděla jsem, že nalezne cestu, jak bude moci být s tebou bez ohledu na tvou zpovědnickou moc." Na obličeji se jí objevil slabý úsměv. „Myslím si, že Richard by byl schopen najít způsob, jak přinutit slunce, aby vyšlo o půlnoci."

„Proč mi to všechno říkáš?"

„Protože tě chci požádat, abys mu pomohla, a chtěla bych, abys předtím, než s tím budeš souhlasit, přesně věděla, jak silně mu budeš ubližovat. Musíš pochopit, co budeš muset udělat, abys ho zachránila. Nechci tě do toho vlákat lstí. Musíš si toho být plně vědoma. Pouze tak poznáš, jak ho zachránit. Když tomu nebudeš rozumět, nemuselo by se ti to podařit.

Jemu hrozí nebezpečí ještě od něčeho jiného než jenom od znamení. Onemocněl šílenstvím, šílenstvím, které jsem do něj vložila já. To šílenství ho zabije stejně jistě, jak ho zabije znamení Strážce podsvětí."

„Richard je pravděpodobně ta duševně nejzdravější osoba, kterou znám. Není šílenec. To, co potřebujeme udělat, je odstranit znamení."

„On je poznamenán jiným způsobem: on má nadpřirozený talent. Vím to od chvíle, co mě přišel zabít. Vidím ho v něm i teď, vidím jeho auru. Vím, že ho to zabijí, a vím, že čas, který mu zbývá, je velmi krátký. Nevím, jak je dlouhý, vím však, že už ho mnoho nezbývá. Nemůžeme ho zachránit před Strážcem podsvětí, aby pak zemřel následkem toho, že má talent."

Kahlan přikývla a otřela si nos hřbetem dlaně. „Sestry světla říkají, že ho mohou zachránit. Říkají, že si musí nasadit obojek, aby se zachránil. Richard si ho ale nasadit nechce. Řekl mi, co jsi mu dělala ty, řekl mi, proč obojek nosit nebude. Richard však není šílený. Nakonec musí pochopit, co se musí udělat. On už je takový. Uvidí nakonec pravdu."

Denna zavrtěla hlavou. „Co ti řekl, to všechno je pouze povrch problému. Nedovedeš si vůbec představit, kolik je toho, co ti neřekl. Já jeho šílenství znám. On ti ten zbytek neřekne, musím ti to říci já."

Kahlan vzkypěla hněvem. „Nemyslím, že by to bylo od tebe moudré, kdybys mi to řekla. Když mi to nechce říci on, tak si nemyslím, že bych to musela vědět."

„Ty ale musíš. Musíš ho chápat, když mu máš pomoci. Jistým způsobem mu rozumím lépe než ty. Já jsem ho dohnala na pokraj šílenství a za něj. Já jsem ho viděla v pustině šílenosti.

Stála jsem tam nad ním a nutila jsem ho tam být."

Kahlan se na ni zlostně podívala. Poznala výraz v očích Denny, když se dívala na Richardii. „Ty ho miluješ."

Denna se na ni upřeně zadívala. „On miluje tebe. Používala jsem jeho lásku k tomu, abych ho mučila. Přivedla jsem ho na pokraj smrti a držela jsem ho tam přesně na rozhraní mezi životem a smrtí. Jiné by dokázaly na toto rozhraní přivést člověka rychleji, nedokázaly by ho tam však dlouho udržet. Vždy udělaly jeden krok navíc, udělaly ho příliš rychle a zabily ho. Tím všechno skončilo ještě dříve, než z nich stihly vyextrahovat tu nejskvostnější bolest, dříve než je mohly postihnout tím nejkrutějším šílenstvím. Darken Rahl vybral mě, protože jsem měla nadání k tomu udržovat je naživu a naplňovat je tou bolestí, další bolestí a opět další bolestí. Mě vyučil sám Darken Rahl.

Musela jsem někdy sedět celé hodiny a čekat, protože jsem věděla, že když se ho dotknu Agielem ještě jednou, bude tento jediný dotek tím posledním, který ho zabije. Když jsem seděla a čekala, až se zotaví natolik, abych ho mohla dál mučit, šeptával tvé jméno a opakoval ho po celé hodiny. Ani si neuvědomoval, že to dělá.

Ty jsi byla tím vláknem, které ho udržovalo při životě. Bylo to jediné vlákno, které mi umožňovalo, abych ho mučila ještě více. Bylo to vlákno, které mi umožňovalo přibližovat ho další kousek ke smrti. Bylo to vlákno, které ho nořilo ještě hlouběji do šílenství. Používala jsem jeho lásku k tobě, abych ho mučila ještě více, než jsem já považovala za možné.

Když jsem seděla vedle něj a poslouchala, jak šeptá tvé jméno, přála jsem si, aby to jednou, alespoň jednou bylo mé jméno, které by vykřikl. To se nikdy nestalo. Kvůli tomu jsem ho mučila ještě více než kvůli čemukoli jinému."

Slzy stékaly Kahlan po tvářích a padaly jí z obličeje. „Denno, prosím tě, já to už nechci poslouchat. Já to už více nedokážu poslouchat - když vím, že jsem to byla já, kdo ti to umožnil dělat."

„Ty ale poslouchat musíš. Ještě jsem ti ani nezačala vyprávět, co budeš muset slyšet, pokud mu chceš pomoci. Musíš porozumět, jakým způsobem jsem proti němu používala magii, proč tak nenávidí magii, kterou má v sobě. Já to chápu, neboť to, co jsem dělala já jemu, dělal Darken Rahl mně."

Jak tam Kahlan seděla, třásla se a hleděla do prázdna, byla v nějakém zvláštním transu. Denna jí začala vyprávět co dělávala Richardovi, jak používala Agiel. Trhalo s ní při popisu jednotlivých druhů doteků, co všechno mohly tyto doteky způsobit. Kalilan si příliš dobře vzpomínala, jakou šílenou bolest vyvolává tento dotek. Zjistila, že to, co pociťovala ona, bylo z toho to nejmenší.

Plakala, když jí Denna vyprávěla, jak Richard visel v poutech a ona mu táhla hlavu dozadu, aby ho přiměla stát úplně nehybně, když mu do ucha cpala Agiel, jinak by riskoval poškození orgánů uvnitř hlavy. A jak to mohla dělat, protože tak silně miloval Kahlan. Třásla se, když slyšela hrůzný popis toho, co se s ním dělo, co s ním dělala magie, co mu dělala jeho vlastní magie. Nemohla se dívat na Dennu, když mluvila. Nemohla se jí dívat do očí. A to byl pouhý začátek.

Svírala si žaludek a druhou třesoucí se ruku držela před ústy, aby se nepozvracela, když Denna popisovala jeden ohavný čin za druhým. Kahlan se nemohla přinutit, aby přestala plakat. Dávila se a měla přitom pevně zavřené oči.

Když poslouchala, modlila se k dobrým duchům, aby jí Denna nevyprávěla o jediné věci, o které věděla, že ji nesnese poslouchat.

Denna jí ale o ní řekla. Řekla jí, co mord-sitha dělá svému partnerovi a proč jejich partneři dlouho nežijí. Do poslední intimní podrobnosti. Řekla jí rovněž o tom, že co udělala Richardovi, předtím neudělala žádnému ze svých partnerů.

Kahlan zakvílela, otočila se pryč, kousek se odplazila a začala zvracet. Jednou rukou se podepírala, druhou si držela přes břicho, plakala, dávila se a dusila. Dotýkaly se jí Denniny ruce, které jí za vlasy

zvedaly hlavu, zatímco Kahlan vyprazdňovala obsah svého žaludku na hliněnou podlahu. Zvracela, dokud v ní nezbylo vůbec nic.

Cítila na zádech Dennin teplý a zároveň palčivý dotek. Chtěla zevnitř vyvolat blesk, bylo jí však příliš špatně na to, aby to dokázala. Bojovala mezi dvěma stejně silnými pocity, na jedné straně se chtěla vrhnout na Richarda a konejšit ho, na druhé straně chtěla tuto ženu roztrhat na kousky magií Con Daru, magií vražedného běsnění.

Mezi dávením, lapáním po dechu a pláčem se Kahlan podařilo vyrazit ze sebe několik slov. „Dej... ty ruce... pryč!" Ruka, která ji držela za vlasy, povolila a ruka na zádech se zvedla. Žaludek se jí opět zvedl v prázdné křeči. „Kolikrát jsi mu to udělala?"

„Mnohokrát, na tom však nezáleží."

Kahlan se zuřivě otočila a s výkřikem zaťala pěsti. „Kolikrát?"

Dennin hlas byl tichý a jemný. Je mi to líto, Kahlan, já to nevím. Nepočítala jsem to. Byl však se mnou velmi dlouho, déle než všichni ostatní partneři. Dělala jsem to téměř každý večer. To, co jsem mu dělala, jsem nikomu jinému nedělala, protože nikdo neměl tolik houževnatosti a síly, kolik měl Richard, sílu lásky k tobě. Ti druzí by byli zemřeli hned napoprvé. Velmi dlouho mi vzdoroval. Udělala jsem mu toho dost, to je všechno. Dost."

„Dost! Čeho dost?"

„Dost na to, aby částečně zešílel."

„On není šílený! Není! Vůbec není!"

Denna se dívala, jak se Kahlan třese bolestí a zuřivostí. „Kahlan, poslouchej mě. Kdokoli jiný by byl zlomen tím, co jsem mu udělala. Richard se zachránil tím, že si rozdělil mysl. Podstatu svého vlastního já uzavřel tam, kam jsem neměla přístup, kam se magie nemohla dostat. Použil na to svůj talent. Tím tuto podstatu zachránil před šílenstvím. To ale číhá v nejtemnějších zákoutích jeho mysli. Já jsem proti němu používala magii, která ho měla přivést k šílenství. Před tím, co jsem mu dělala, nemohl uchránit všechno.

Vyprávěla jsem ti o tom, co jsem mu dělala, abys poznala podstatu jeho šílenství. On musel tuto část svého vlastního já obětovat, aby zachránil jeho zbytek. Aby ten zbytek zachránil pro tebe. Přála bych si, abych to byla schopna udělat, když to stejné dělali mně."

Kahlan zvedla Richardovu ruku ve svých dlaních a přitiskla si ji k srdci. „Jak jsi mu to všechno mohla udělat?" vykřikla. „Můj ubohý Richard. Jak jsi to jen mohla? Jak jsi to mohla dělat těm ostatním?"

„Všichni máme v sobě ostrůvky šílenství. Někdo jich má více než ten druhý. Můj celý život se ve stínu šílenství odehrál."

„Jak jsi to tedy mohla dělat! Jak jsi to mohla dělat, když jsi věděla, jaké to je!"

Denna se na ni úkosem podívala. „Ty jsi také dělala strašlivé věci. Ty jsi používala svou moc, abys ubližovala lidem."

„Byli to však lidé vinní ze strašlivých zločinů!"

„Všichni?" zeptala se tiše. „Každý z nich?"

Kahlan se zatajil dech při vzpomínce, jak použila svou moc na Brophym.

„Ne," zašeptala. „Ale nedělala jsem to proto, že jsem to chtěla udělat. Musela jsem to udělat. Je to moje práce, práce člověka, kterým jsem."

„Ale ty jsi to udělala. A co Demmin Nass?"

Tato slova se do ní zařízla jako nůž. Mysl jí zaplavily vzpomínky, příjemné vzpomínky na kastraci toho zvířete. Zhroutila se kupředu a zakvílela. „Dobrotiví duchové, to nejsem lepší než ty?"

„My všechny děláme to, co musíme, a na důvodech nezáleží." Její průhledné zářící prsty nadzvedly Kahlan bradu. „Kahlan, tyto věci ti neříkám proto, abych ti působila bolest. Vyprávění o nich mě bolí tak, že si to nedovedeš představit. Říkám ti je proto, že chci, abys zachránila Richarda, aby zemřel až tehdy, když se naplní jeho čas, a aby Strážce neunikl z podsvětí."

Kahlan si přitiskla Richardovu ruku k hrudi ještě pevněji, když se rozplakala. „Promiň mi to, Denno, já ti však nedokážu odpustit. Vím, že Richard ti odpustil, ale já nemohu. Já tě nenávidím."

„Já jsem ani nečekala, že mi odpustíš. Pouze si přeji, abys pochopila podstatu toho, co ti říkám, abys ty chápala příčinu Richardova šílenství."

„Proč? Z jakého důvodu?"

„Abys pochopila, co budeš muset udělat. Nošení obojku je jádrem toho šílenství. Symbolizuje všechno, co jsem mu dělala. V jeho mysli

je magie totožná se šílenstvím a s mučením. Obojek je šílenství, jsou to šílená muka.

Myšlenka na to, že bude mít kolem krku obojek, přivolává šílenství z nejtemnějších zákoutí jeho mysli, probouzí jeho nejhlubší strach. Nepřehání, když říká, že raději zemře, než aby si dal kolem krku obojek. On to neudělá ani proto, aby se zachránil. Když to neudělá, tak zemře. Na světě je pouze jedna jediná věc, která ho donutí nasadit si obojek."

Kahlan prudce zvedla hlavu a vytřeštila oči. „Ty ode mě chceš, abych ho požádala, aby si na krk nasadil obojek?" Ochromila ji hrůza. „Ty bys chtěla, abych mu to udělala? Po všem, co jsi mi řekla?"

Denna přikývla. „Když mu to řekneš ty, tak to udělá. Kvůli ničemu jinému to neudělá. Nikdy to neudělá."

Richardova ochablá paže vyklouzla Kahlan z roztřesených dlaní a ona si jimi zakryla ústa. Denna měla pravdu. Ze všeho, co teď znala, co teď slyšela, věděla, že Denna má pravdu.

Teď věděla, co viděla Richardovi v očích, když se díval na obojek, který před ním držely sestry. Bylo to šílenství. Richard by si sám nikdy obojek nenasadil. Nikdy! Teď to věděla. Teď to opravdu věděla.

Z hrdla se jí vydral tichý výkřik. „Když ho donutím, aby si nasadil obojek, bude si myslel, že jsem ho zradila. Ve svém šílenství si bude myslet, že mu chci ublížit." Její nitro zaplavila bolest a opět začala plakat. „Bude mě nenávidět!"

Dennin hlas byl pouhým tichým zašeptáním. „Je mi to líto, Kahlan. Tak to může dopadnout. Nemůžeme mít jistotu, je docela možné, že se na to bude dívat takto. Nevím, jak silně ho šílenství zachvátí, až se dozví, že si obojek nasadit musí, když mu řekneš ty, že to musí udělat. Miluje tě však více než život sám a ze žádného jiného důvodu si ho nenasadí."

„Denno, já nevím, jestli mu to dokážu udělat po tom všem, co jsi mi řekla."

„Musíš, jinak zemře. Jestli ho opravdu miluješ, musíš to udělat. Musíš být ve své lásce k němu natolik silná, abys ho ktomu donutila i přesto, že víš, jakou bolest mu způsobíš. Možná se budeš muset chovat, jako bych se chovala já, a vyděsit ho natolik, aby udělal to, co

budeš chtít. Možná budeš muset plně probudit jeho šílenství, aby myslel tím způsobem, kterým myslel, když byl se mnou, když dělal všechno, co jsem mu řekla.

Možná ztratíš jeho lásku. Možná tě bude navěky nenávidět. Jestli ho však opravdu miluješ, pochopíš, že mu pomoci můžeš pouze ty."

Kahlan se zoufale snažila nalézt východisko. „Ale my jsme zítra chtěli za Zeddem, za čarodějem, který by mu možná mohl pomoci kontrolovat jeho talent. Richard si myslí, že Zedd bude vědět, co se má udělat, a že mu bude schopen pomoci."

„To může být pravda, Kahlan. Je mi to líto, ale na to neznám odpověď. Možná, že mu to vyjde. Já však jistě vím, že sestry světla mají moc, aby ho zachránily. Když přijdou a on je odmítne potřetí, provždy ztratí možnost získat jejich pomoc. Když to dopadne tak, že Richardovi ten čaroděj nebude schopen pomoci, tak zemře. Už nemá mnoho času, je to nanejvýš několik dní.

Kahlan, doufám, že si uvědomuješ, co to znamená? Nejde o to, že prostě zemře, ale že ho dostane Strážce podsvětí stejně, jako dostane potom každého. Richard je jediný člověk, který může scelit oponu."

„Jak? Ty víš, jak ji může scelit?"

„Lituji, ale to nevím. Vím pouze to, že musí být úplně roztržena z této strany. Proto má Strážce podsvětí na tomto světě agenty, proto sem přišel Darken Rahl. Tak či onak je Richard jediným člověkem, který je může zastavit, a rovněž jediným člověkem, který má schopnost opravit, co bylo roztrženo.

Když teď odmítne sestry a ten čaroděj mu nepomůže, pak zanedlouho zemře a bude to stejné, jako kdyby ho k Strážci podsvětí odneslo znamení. Když se dokáže dostat k čaroději předtím, než potřetí odmítne sestry, dozví se, zda mu je pomoci bez nich. Bez obojku. Pokud tomu bude opačně, musím mít tvůj slib, že uděláš všechno, co se udělat musí, abys ho zachránila."

„Ještě je čas. Sestry se nevrátí dříve než za několik dní. Můžeme se včas dostat k Zeddovi. Ještě je čas!"

„Doufám, že máš pravdu. Opravdu v to doufám. Vím, že mi nebudeš věřit, ale nechci, aby Richard ještě někdy v životě musel nosit obojek, aby se ještě někdy musel potýkat se šílenstvím. Musíš mi slí-

bit, že pokud se vám nepovede dostat k Zeddovi, tak mu nedovolíš, aby promarnil šanci zůstat žít, kterou mu nabídnou sestry."

Slzy se proudem valily z Kahlaniných pálících očí. Richard ji bude nenávidět, když ho donutí, aby si nasadil obojek, tím si byla jistá. Bude si myslet, že ho zradila.

„Co však s jeho znamením? Ještě stále ho má na sobě."

Denna ji dlouho pozorovala. Její hlas byl tak tichý, že ji Kahlan sotva slyšela. „Já převezmu to znamení. Místo něj půjdu k Strážci podsvětí já." Zářivá slza se jí skutálela po tváři. „Ale já to udělám, já obětuji svou duši jenom tehdy, když budu vědět, že mu to nějakou šanci dá."

Kahlan na ni nevěřícně zírala. „Ty bys to pro něj udělala?" zašeptala. „Proč?"

„Protože po tom všem, co jsem mu udělala, mu záleželo na tom, že mě něco bolí. On je jediný člověk, který něco udělal, aby zastavil mé bolesti. Když mě Darken Rahl ztloukl, tak plakal a udělal mast, která mě zbavila bolestí, i když já jsem ho nepřestala mučit, bez ohledu na to, jak mě o to prosil. Ani jednou jsem to neudělala.

A on mi odpustil po tom všem, o čem jsem ti vyprávěla. Pochopil, jak silně jsem trpěla. Vzal si můj Agiel, aby ho nosil kolem krku, a slíbil, že na mě bude vzpomínat, že bude vzpomínat na to, že jsem byla něco více než obyčejná mord-sitha; že jsem jednou byla Denna."

Dolů se skutálela další zářící slza. „A protože ho miluji. I když jsem mrtvá, tak ho miluji. I když vím, že moje láska nebude nikdy opětovaná, přesto ho stále miluji."

Kahlan se podívala na Richarda, jak v bezvědomí bezmocně leží na zádech, na hrudi má znamení Strážce podsvětí, celé černé a krvácející. Černé a bílé bahno, kterým byl celý pomalován, mu dodávalo vzezření divocha. Takovým ale nebyl, byl to ten nejněžnější člověk, se kterým se v životě setkala. A v tomto okamžiku si uvědomila, že udělá všechno, aby ho zachránila. Opravdu všechno.

„Já to udělám," zašeptala. „Slibuji ti to. Pokud nenalezneme Zedda dříve, než se sestry světla vrátí potřetí, donutím ho, aby si nasadil obojek bez ohledu na to, co mě to bude stát. I kdyby mě kvůli tomu začal nenávidět. I kdyby mě kvůli tomu zabil."

Denna k ní natáhla ruku. „Tak přísahej při životě a smrti, že uděláš to, co musíš udělat, abys ho zachránila."

Kahlan upřeně pozorovala ruku před sebou. „Stále ti však nemohu odpustit. Já ti neodpustím."

Ruka zůstala tam, kde byla a čekala. „Jediné odpuštění, které potřebuji, je to, kterého se mi už dostalo."

Kahlan se zadívala na ruku, pak se natáhla a stiskla ji. „Tak tedy přísahám, abych zachránila toho, koho milujeme."

Stiskly si ruce a sdílely tiché souznění.

Denna odtáhla ruku. „Už má namále. Musí se to stát teď." Kahlan přikývla. „Až bude po všem, sežeň pro něj pomoc. I když se odstraní přitažlivá síla znamení, rána tam zůstane. Ta rána je vážná."

Kahlan přikývla. „Je tady ranhojička. Ta mu pomůže."

Denna měla oči plné soucitu. „Děkuji ti, Kahlan, že ho miluješ natolik, abys mu pomohla. Kéž při vás obou stojí dobří duchové." Vystrašeně se usmála. „Tam, kam půjdu, neuvidím žádné dobré duchy, jinak bych je sem poslala, aby ti pomohli."

Kahlan se dotkla hřbetu její ruky a tiše se modlila, aby jí dodala síly.

Denna dotek vrátila Kahlanině tváři a pak poklekla vedle Richarda. Její dlaň se přiblížila k znamení, pak ho přikryla a rozpustila se v něm. Richardova hruď se zvedla.

Dennin obličej se zkroutil bolestí. Prudce zaklonila hlavu dozadu a pronikavě vykřikla. Ten výkřik projel Kahlan jako výstřel.

Pak najednou zmizela.

Richard zasténal. Kahlan se nad ním sklonila a pohladila ho. Plakala.

„Kahlan?" zasténal. „Kahlan, co se stalo? Bolí to... Tak silně to bolí."

„Jen klidně lež, lásko moje. Všechno je v pořádku. Se mnou jsi v bezpečí. Seženu pomoc."

Přikývl, ona se rozběhla ke dveřím a prudce je otevřela. Stařešinové seděli ve tmě v malém kruhu nedaleko dveří. Netrpělivě se na ni podívali.

„Pomozte mi!" vykřikla. „Odneste ho k Nissel! Není čas pro ni jít!"

Kapitola sedmnáctá

Když se začal hýbat, Kahlan zvedla hlavu. Jeho šedivé oči zamrkaly a prohledávaly malou místnost, dokud nenašly její obličej. „Kde to jsme?"

Jemně mu stiskla rameno. „Jsme u Nissel. Ošetřovala ti popáleninu."

Zvedl pravou paži a dotkl se obvazu. Zasténal bolestí. „Kolik je hodin?"

Kahlan, která se krčila vedle něho, si promnula oči, pak je přimhouřila a podívala se pootevřenými dveřmi do šedivého světla. „Asi hodinu nebo dvě je světlo. Nissel je v zadní místnosti a spí. Byla vzhůru celou noc a ošetřovala tvou ránu. Všichni stařešinové jsou venku a ochraňují tě. Od okamžiku, co jsme tě přinesli, nikdo z nich na chvilku neodešel."

„Kdy? Kdy jste mě sem přinesli'?"

„Kolem půlnoci."

Richard se opět rozhlédl kolem sebe. „Co se stalo? Objevil se tam Darken Rahl." Popadl ji za paži. „On se mě dotkl. On mě poznamenal. Kam odešel? Co se stalo potom?"

Zavrtěla hlavou. „Nevím, on prostě odešel."

S očima plnýma hrůzy jí bolestivě stiskl paži. „Co myslíš tím, že odešel? Vrátil se do zeleného světla? Vrátil se do podsvětí?"

Odtahovala mu prsty. „Richarde, to bolí!"

Pustil ji. „Promiň." Přitiskl si její hlavu ke zdravému rameni. „Promiň, to jsem nechtěl. Promiň mi to." Odfrkl si. „Nemohu uvěřit tomu, jak jsem hloupý."

Políbila ho na krk. „Až tolik to nebolelo."

„To jsem nemyslel. Nemohu uvěřit, jak jsem byl hloupý, že jsem ho přivolal z podsvětí. Nemohu uvěřit tomu, že jsem udělal takovou hloupost. Byl jsem varován. Měl jsem přemýšlet. Mělo mě to napadnout. Soustředil jsem se na jednu věc natolik, že jsem se nedíval kolem sebe a neviděl, co přichází z jiného směru. Musel jsem zešílet, že jsem to udělal."

„To neříkej," zašeptala. „Ty nejsi šílený." Zvedla se a podívala se dolů na něj. „Už to o sobě nikdy neříkej."

Zamrkal a posadil se tak, aby se na ni mohl dívat. Zasténal, když se opět dotkl obvazu. Napřáhl ruku, pohladil jí tvář a pak vlasy. Usmál se tím úsměvem, ze kterého jí měklo srdce. Podíval se jí do očí. „Ty jsi ta nejkrásnější žena na světě. Řekl jsem ti to už někdy?"

„Říkáš mi to pořád."

„Takže jsi. Miluji tvé zelené oči, tvé vlasy. Máš ty nejhezčí vlasy, co jsem kdy viděl. Kahlan, miluji tě nade všechno na světě."

Přinutila se neplakat. „Já tě také miluji nade všechno na světě. Richarde, prosím tě, slib mi, že nikdy nezapochybuješ o mé lásce. Slib mi, že nikdy za žádných okolností nebudeš pochybovat o tom, jak moc tě miluji."

Vzal její obličej do dlaní. „Slibuji. Slibuji, že nikdy nezapochybuji o tvé lásce. Za žádných okolností. Je to v pořádku? Co je to s tebou?"

Opřela se o něj, položila mu hlavu na rameno a opatrně ho objala, aby mu nezpůsobila bolest. „Darken Rahl mě vystrašil, to je všechno.

Dostala jsem velký strach, když tě popálil svou rukou. Myslela jsem, že jsi mrtvý."

Pohladil jí po rameni. „Co se tedy stalo? Vzpomínám si, jak mi říkal, že se na tento svět dostal proto, že jsem ho přivolal, že je mým předkem, a pak říkal něco o tom, že mě poznamená pro Strážce podsvětí. Dál se už na nic nepamatuji. Co se stalo?"

Kahlan se v hlavě překotně honily myšlenky. „Tedy, řekl, že tě poznamená, že tě zabije, že tě to znamení pošle za Strážcem podsvětí. Řekl, že je tady proto, aby roztrhl oponu úplně až do konce. Položil na tebe svou dlaň a popálil tě. Avšak ještě než tě mohl úplně spálit, dříve než tě zabil, přivolala jsem blesk, přivolala jsem Con Dar."

Zapomněl dýchat. „Nepředpokládám, že bychom měli takové štěstí, aby ho to zabilo, nebo zničilo, nebo co se dá udělat duchovi."

Zavrtěla hlavou. „Ne. Nezničilo ho to. Dokázal to odblokovat, tedy alespoň zčásti. Myslím však, že ho to vystrašilo, a tak odešel. Nevrátil se do zeleného světla, ale vyšel dveřmi. Odešel dřív, než mohl dokončit, co s tebou zamýšlel. Zkrátka odešel, a to je všechno."

Objal ji ještě silněji. „Ty moje hrdinko. Ty jsi mě zachránila." Na chvíli se odmlčel. „Je tady, aby oponu roztrhl úplně," zašeptal jen tak pro sebe. Jeho čelo se svraštilo v zamyšlení. „A co se stalo pak?"

Kahlan si dodala odvahy k tomu, že mu něco zamlčí. Věděla, že nesnese zkoumavý pohled jeho očí. Zabořila mu obličej do ramene a zoufale se snažila vymyslet, jak změnit téma rozhovoru. „A pak tě stařešinové spolu se mnou donesli sem, aby Nissel mohla tvou ránu ošetřit. Řekla, že je to zlá rána, ale že ji obklad vyléčí. Řekla, abys ho měl několik dnů, dokud se rána nezacelí."

Rozzlobeně mu pohrozila prstem. „Já tě znám. Ty si ho budeš chtít sundat dřív. Ty si vždy myslíš, že všechno znáš nejlépe. Ty si ho tam necháš, to ti říkám, Richarde Cyphere."

Jeho úsměv trochu zvadl. „Richard Rahl."

Upřeně se na něj podívala. „Promiň," zašeptala, „Richarde Rahle." Přinutila se k úsměvu. „Richarde můj. Možná by sis mohl změnit jméno, když budeme svoji. Mohl bys být Richardem Amnellem. Partneři zpovědnice si někdy vezmou příjmení své manželky."

Usmál se. „To se mi líbí. Richard Amnell. Manžel matky zpovědnice. Oddaný a milující manžel." Do očí se mu vrátil vystrašený výraz. „Někdy mám strach, že nevím, kdo nebo co jsem. Někdy si myslím..."

„Jsi částí mé bytosti a já jsem částí tebe. Nic jiného není důležité."

Nepřítomně přikývl na souhlas a jeho oči se leskly od slz. „Chtěl jsem pomoci prostřednictvím shromáždění, chtěl jsem najít způsob, jak to všechno skončit. Místo toho, jak řekl Darken Rahl, jsem to všechno ještě zhoršil. Měl pravdu, jsem hlupák. Bude to moje vina."

„Richarde, přestaň s tím. Teď jsi zraněný a vyčerpaný. Až si odpočineš, přijdeš na to. Ty budeš vědět, co dělat."

Snažil se uklidnit. Odhodil přikrývku a podíval se na sebe. „Kdo ze mě smyl bahno a oblékl mě?"

„Stařešinové smyli bahno, já s Nissel jsme tě chtěly obléct," řekla a jeho obličej zrudl. „Byl jsi však na nás dvě příliš velký a těžký. Tak to udělali stařešinové. Měli s tebou dost práce. Museli být u toho všichni."

Nepřítomně přikývl a přestal ji poslouchat. Sáhl na místo na své hrudi, kde obvykle visela píšťalka, Scarletin zub a Agiel, teď je tam nenašel. „Musíme pryč odsud. Musíme se dostat k Zeddovi. Musíme k němu ihned, dřív než se stane něco dalšího. Potřebuji jeho pomoc. Kde je Scarletin zub? Musím ji zavolat. Kde je můj meč?"

„Všechny tvé věci jsou v domě duchů."

Mnul si obličej rukama a přemýšlel. Pak si prsty pročísl vlasy. „Tak dobře," jeho pevný pohled se dotkl jejích očí. „Jdu pro zub a zavolám Scarlet. Dám dohromady naše věci a připravím je na cestu." Jemně jí stiskl paži. „Ty běž za Weselan a oblékni si svatební šaty. Než přiletí Scarlet, můžeme se vzít. Pak odejdeme." Políbil ji na tvář. „Budeme sezdáni a budeme v Aydindrilu se Zeddem do setměni. Všechno bude v pořádku, uvidíš. Všechno bude v pořádku. Přijdu na to, co jsem udělal špatně a napravím to, to ti slibuji."

Objala ho kolem krku. „Napravíme to," opravila ho. „Spolu, vždy spolu."

Tiše sejí zasmál do ucha. „Spolu. Potřebuji tě, ty mi ukazuješ cestu."

Odtálila se od něj a přísně se na něj podívala. „Dobře, mám pro tebe instrukce a ty uděláš to, co ti řeknu. Počkáš tu na Nissel. Řekla, že až se vzbudíš, musí vyměnit obklad a obvaz a dát ti nějaký lék. Zůstaneš tady, dokud s tebou nebude hotová. Rozumíš? Nechci, abys mi teď onemocněl a umřel po tom všem, co jsem musela udělat, abych tě zachránila. A bylo to dost obtížné.

Jdu teď za Weselan, aby mohla dokončit mé šaty. Až bude Nissel hotová s tebou, pak" - pohrozila mu prstem - „a jenom pak můžeš odejít a zavolat Scarlet. A až připravíš naše věci, můžeš přijít za mnou a já se za tebe provdám." Políbila ho na špičku nosu. „Když mi ještě slíbíš, že mě budeš vždy milovat."

„To budu vždy," řekl se širokým úsměvem.

Položila mu zápěstí na ramena po obou stranách jeho silného krku a propletla si prsty za jeho hlavou. „Vzbudím Nissel a požádám ji, aby si s tebou pospíšila. Richarde, prosím tě, pak už neztrácej ani minutu. Rychle přivolej Scarlet. Udělej to tak rychle, jak to jen půjde. Chci být odsud pryč, chci být pryč, než se sestra Verna přiblíží. Nechci nic riskovat, i když si nemyslím, že se vrátí dřív než za několik dní. Chci, abychom byli odsud pryč. Abychom byli pryč od sester světla. Chci k Zeddovi, aby ti pomohl s bolestmi, než by se stačily ještě zhoršit."

Věnoval jí klukovský pokřivený úsměv. „A co tvá velká postel v Aydindrilu? Do ní se vůbec nechceš rychle dostat, co?"

Prstem mu přimáčkla nos. ,,Ještě jsem v té velké posteli neměla nikoho. Doufám, že tě nezklamu."

Silnýma rukama ji popadl kolem pasu, přitáhl k sobě a přitiskl, až vzdychla. Shrnul jí vzadu vlasy z krku a něžně ji políbil - přesně na místo, kdy se jí dotkly rty Darkena Rahla. „Ty a zklamat mě? Miláčku, to je jediná věc na světě, kterou nedokážeš udělat." Ještě jednou jí žhavě políbil na krk. „A teď jdi za Nissel, ztrácíme čas."

*****

Kahlan popotáhla látku a snažila se jí zvednout, jak to jen šlo. „Nikdy jsem neměla na sobě nic s tak velkým výstřihem. Nemyslíš si, že ukazují příliš mnoho?"

Weselan se na ni podívala od podlahy, kde se zabývala lemem modrých šatů. Z úst si vytálila tenkou kostěnou jehlu a postavila se, aby zhodnotila, jak šaty sedí. Chvíli si prohlížela rozsah obnažené kůže.

„Ty si myslíš, že se mu to nebude líbit?"

Kahlan pocítila, že jí rudne obličej. „No, myslím, že ano. Alespoň doufám, že ano, ale..."

Weselan se k ni naklonila. „Když máš obavy z toho, kolik uvidí, možná by sis to ještě měla rozmyslet."

Kahlan povytáhla obočí. „Na mě se nebude dívat jenom on. Nikdy jsem na sobě neměla něco takového. Já mám obavy, že se do nich nehodím."

Weselan se usmála a poplácala Kahlan po paži. „Sedí ti. Vypadají na tobě krásně, jsou perfektní."

Kahlan si však dále dělala starosti, když se na sebe podívala. „Opravdu? Jsi si jistá? Myslíš, že v nich mám pěknou postavu?"

Weselan se usmála ještě více. „Opravdu. Máš hezká ňadra. Každý to říká."

Kahlan cítila, jak jí rudne obličej. Byla si jistá, že tato nonšalantní poznámka je pravdivá. Když se mezi Bahenním lidem někdo veřejně pochvalně vyjádřil o ženiných ňadrech, bylo to stejně obvyklé, jako kdyby někde jinde řekl, že ta žena má hezký úsměv. Nebylo to poprvé, co jí tento přístup postrádající zábrany, přivedl do rozpaků.

Kahlan roztáhla sukni do šířky. „Weselan, jsou to nejhezčí šaty, jaké jsem kdy v životě na sobě měla. Děkuji ti. Vždy si jich budu vážit."

„Když budeš mít dceru, tak je možná bude mít na sobě, až se bude vdávat."

Kahlan se usmála a přikývla. Zapřísahám vás, dobrotiví duchové, pomyslela si, když budu mít dítě, ať je to dcera a ne syn. Natáhla ruku a dotkla se křehkého náhrdelníku, který nosila, její prsty otáčely malou zakulacenou kostí navléknutou na niti spolu s několika rudými a žlutými perličkami.

Adie, kostní žena, jí dala náhrdelník, aby ji ochraňoval před příšerami, které se zdržovaly v průchodu přes hranici, která tehdy oddělo-

vala Západozemí od Středozemí. Stará žena jí řekla, že jí jednoho dne pomůže ochránit i její dítě.

Kahlan měla náhrdelník opravdu ráda. Byl stejný jako ten, který od Adie dostala její matka a který pak matka dala Kahlan. Kahlan ho pohřbila spolu Dennee, svou nejbližší přítelkyní z dětství. Od smrti Dennee matčin náhrdelník postrádala.

Tento jí byl ještě dražší, protože večer předtím, než se vydali průchodem, Richard přidal svou přísahu k náhrdelníku, že bude ochraňovat každé dítě, které v budoucnu bude mít. Ani ona ani Richard tehdy neměli nejmenší tušení, že existuje nějaká cesta, aby to dítě mohlo být jeho.

„Weselan, já v to také doufám. Budeš u mě stát?"

„Stát u tebe?"

Kahlan si v rozpacích přikryla trochou vlasů svá napůl obnažená ňadra. „Tam, odkud pocházím, je zvykem, že u tebe stojí přítelkyně, když se vdáváš. Stojíš tam jako zástupce dobrých duchů, kteří ochraňují manželství. Richard by byl rád, kdyby s ním stál Savidlin. Já bych byla ráda, kdybys se mnou stála ty."

„Zdá se mi to divný zvyk. Dobří duchové nás ochraňují vždy. Když to ale je váš zvyk. budu poctěná, když budu ta, která budeš tebou stát."

Kahlan zazářila. „Děkuji ti."

„A teď se narovnej. Už jsem skoro hotová."

Weselan se opět sehnula k lemu šatů. Kahlan se snažila stát rovně. Záda ji bolela od toho, jak polovinu minulé noci seděla shrbená u Richarda. Přála si, aby mohla sedět nebo ležet, byla totiž také pořádně ospalá. Nejvíce ze všeho ji však bolela záda.

Náhle ji napadlo, jak asi teď trpí Denna. Říkala si, že jí na tom nezáleží. Ať se s ní děje cokoli, nikdy to nebude stačit, aby to odčinilo všechno, co udělala Richardovi. Žaludek se jí zvedl, když si vzpomněla na to, co jí Denna vyprávěla.

Kahlan ještě stále cítila místo, kam Darken Rahl přiložil své rty. Při této vzpomínce jí po zádech proběhl mráz. Připomněla si také výraz mučivé bolesti na obličeji Denny těsně předtím, než zmizela. Na tom nezáleží, zasloužila si to.

Ale místo ní to mohl být Richard. Kdyby nebylo Denny, tak to mohl být Richard.

„Kahlan, neboj se."

„Co?" Soustředila se. Weselan stála před ní a usmívala se. „Promiň. Co jsi říkala?"

Weselan natáhla ruku a setřela slzu Kahlan z tváře. „Řekla jsem, aby ses nebála. Richard je hodný muž. S ním budeš mít šťastný život. Je přirozené, že se někdo bojí svatby, neboj se však. Všechno bude v pořádku, uvidíš. Já jsem také plakala, když jsem se vdávala za mého Savidlina. Nemyslela jsem si, že plakat budu, protože jsem si ho tak přála, zjistila jsem ale, že pláči, stejně jako ty." Mrkla na ni. „Nikdy později jsem už neměla žádný důvod plakat. Někdy mám důvod ztěžovat si, ale nikdy nemám důvod plakat."

Kahlan si utřela slzu z druhé tváře. Co se to s ní děje? Nezáleželo jí na tom, co je s Dennou, opravdu jí na tom nezáleželo. Ani trochu.

Přikývla Weselan na souhlas a přinutila se usmát. „To by byla ta největší naděje mého života, už nikdy více neplakat."

Weselan ji konejšivě objala. „Nechtěla bys něco sníst?"

„Ne, nemám hlad."

Savidlin vrazil do dveří. Byl zpocen a lapal po dechu. Kahlan ztuhla hrůzou, když spatřila výraz jeho obličeje. Začala se třást, ještě než promluvil: ,,Když Nissel ošetřila Richarda, šel jsem s ním k domu duchů, jak jsi mi řekla, aby mohl přivolat dračici. Přišla pro něj sestra světla. Je tam s ním. Nerozuměl jsem jeho slovům, pochopil jsem však jejich význam a slyšel jsem tvé jméno. Chtěl, abych šel pro tebe, a abych spěchal. Pospěš si."

„Neeeee!" zabědovala Kahlan a vyběhla kolem něj dveřmi.

Když běžela, držela v sevřených pěstích okraje šatů, aby o ně nezakopávala. Ještě nikdy tak rychle neběžela. Dech jí nestačil, když se řítila úzkými průchody. Vlasy za ní vlály a zimní vzduch jí mrazil na kůži. Dusot Savidlinových nohou, který běžel za ní, postupně slábl.

Nedokázala myslet na nic jiného než na to, že se musí dostat k Richardovi. To, co se děje, nemůže být pravda, je ještě příliš brzy. Sestra tady ještě nemohla být. Oni dva jsou na odchodu, už téměř odešli. To vůbec není spravedlivé, Richarde.

Dolů z mraků se snášely velké bílé sněhové vločky, nebylo jich dost, aby pokryly zem bílou vrstvou, stačily však na to, aby přinesly ledovou předzvěst blížící se zimy - zimy, která už vlastně byla tady. Mokré vločky okamžitě tály, když se dotkly její horké kůže. Několik se jich zachytilo na řasách, musela zamrkat, aby je dostala pryč. Zpoza rohu přicházel mírný vítr, který zavířil bílou oponou. Kahlan přes ni proletěla a běžela dál."

S podklouznutím se zastavila a rozhlédla se kolem sebe. Dala se špatným směrem. Rozběhla se zpět a zabočila správně. Slzy, které jí stékaly po obličeji, se míchaly s roztátými vločkami sněhu. Je toho příliš mnoho, nic takového se nemůže stát.

Zoufale lapala po dechu, když se dostala za stavení na volné prostranství kolem domu duchů. Koně sestry byly uvázáni na druhém konci nízké zídky, zídky s proraženou mezerou, jak se Richard pokoušel zabít screelinga.

Kolem postávali lidé, ona je však neviděla. V jejím zorném poli vybledlo všechno s výjimkou dveří do domu duchů. A k těmto dveřím zoufale utíkala.

Trvalo to celou věčnost, jako kdyby běžela ve snu a nehýbala se dopředu. Nohy ji od námahy bolely, její ruka se natáhla po závoře. V uších jí bušilo srdce.

„Dobrotiví duchové, prosím,' zapřísahávala je, „ať tam nejsem příliš pozdě."

Zasténala přes zaťaté zuby, prudce otevřela dveře a vtrhla dovnitř.

Kahlan se prudce zastavila a zalapala po dechu. Richard stál před sestrou Vernou pod otvorem, který ve střeše prorazil blesk. Oba stáli ve sloupu šedého světla, ve kterém se dolů pomalu snášely vločky sněhu. Zbytek místnosti kolem nich byl v temnotě. V tom světle se Richardovi u pasu leskl meč. Kolem krku neměl zub, ani píšťalku, ani Agiel. Zřejmě ještě neměl čas zavolat Scarlet.

Sestra Verna držela v jedné ruce obojek a nabízela mu ho. Její pohled se na okamžik s tichým varováním stočil ke Kahlan a pak se vrátil k Richardovi. „Slyšel jsi tři důvody pro nošení Rada'Hanu. Toto je tvá poslední příležitost, jak získat pomoc, Richarde. Přijmeš nabídku?"

Richard odvrátil oči od jejího pevného pohledu a pomalu se otočil ke Kahlan, k místu, kde tiše stála a popadala dech. Jeho jasné šedivé oči si prohlédly šaty seshora dolů a pak se vrátily k jejímu obličeji. Jeho hlas byl něžný a plný obdivu: „Kahlan, ty šaty jsou nádherné. Nádherné!"

Kahlan nemohla promluvit. Srdce jí prudce bilo a přitom jí pukalo. Sestra Verna vyslovila jeho jméno tónem vážného varování. Kahlan si poprvé uvědomila, že sestra Verna drží něco i v druhé ruce. Byl to stříbrný nůž. Neukazovala však jím na sebe, ale držela ho špičkou k Richardovi. Kahlan věděla, že když odmítne, tak ho má v úmyslu zabít. Vypadal, že si neuvědomuje nůž, který se blýskal v tlumeném světle. Kahlan přemýšlela, zda Verna nepoužila nějaké kouzlo, aby mu ho zabránila vidět.

Richard se otočil zpět k sestře. „Udělala jsi, co jsi mohla. Snažila ses ze všech sil. To však nepostačuje. Jak jsem ti už řekl předtím, nechci."

„Richarde!" Kahlan udělala ještě jeden krok k němu, když se začal otáčet na zvukem jejího výkřiku. Její oči se zabodly do jeho očí. „Richarde," zašeptala, když dělala další krok. Hlas se jí zlomil. „Přijmi nabídku. Přijmi obojek, Richarde. Prosím tě o to."

Sestra Verna se nehýbala a všechno poklidně pozorovala.

Richard se trochu zamračil. „Cože? Kahlan, ty to nechápeš. Řekl jsem ti, že ne."

„Richarde!" Zmateně se na ni podíval a odmlčel se. Podívala se na sestru, která nehybně stála s nožem v ruce. Pozorovala Kahlan, která se přiblížila o další krok. Jejich oči se setkaly. Kahlan teď věděla, že ta druhá počká, co se stane. V těch očích byla tvrdost, která mluvila o tom, co byla připravená udělat, když Kahlan Richarda nepřesvědčí. „Richarde, pozorně mě poslouchej. Chci, abys nabídku přijal."

Zamračil se ještě silněji. „Co?"

„Vezmi si obojek."

Jeho oči se hněvivě zablýskaly. „Už jsem ti řekl, že ne."

„Řekl jsi mi, že mě miluješ!"

„Kahlan, co se to s tebou stalo? Vždyť víš, že tě miluji."

Přerušila ho. „Tak přijmi nabídku. Jestli mě opravdu miluješ, vezmeš si obojek a nasadíš si ho."

Nevěřícně na ni zíral. „Kvůli tobě? Kahlan, já nemohu, já nechci."

„Ty to uděláš!" Byla příliš mírná a uvědomovala si to. Zatím byl z toho pouze zmatený. Musí být tvrdší. Musí se více chovat jako Denna, když ho má zachránit. *Dobrotiví duchové, prosila v mysli, dejte mi, prosím, sílu k tomu, abych to udělala, abych ho zachránila.*

„Kahlan, nevím, co do tebe vlezlo. Můžeme si o tom promluvit později. Ty víš, že tě strašně miluji, ale obojek nechci!"

Zaťala ruce v pěsti a rozkřičela se na něj. „Jestli mě miluješ, tak to uděláš! Nestůj tady a neříkej, že mě miluješ, když to nechceš dokázat! Zklamal jsi mě!"

Překvapením zamrkal. Tón jeho hlasu ji zabolel. „Kahlan!"

„Nezasloužíš si mou lásku, když to nechceš dokázat! Jak se mi odvažuješ říkat, že mě miluješ!"

Jeho oči se plnily slzami. Šílenstvím a vzpomínkami na to, co mu dělala Denna. Pomalu klesl na kolena. „Kahlan, prosím!"

Naklonila se nad něj a napřáhla k němu zaťaté pěsti. „Neodvažuj se mi odmlouvat!" Křečovitě trhl pažemi a zakryl si jimi hlavu. Myslel si, že ho udeří. Opravdu si myslel, že ho udeří. Měla pocit, jako kdyby jí někdo rval srdce. Slzy jí stékaly po obličeji, když se nechala pohltit zuřivostí. „Řekla jsem ti, že si máš nasadit obojek! Jak se mi odvažuješ odmlouvat? Když mě miluješ, tak si ho nasadíš!"

„Kahlan, prosím tě," vykřikl. „Nedělej to! Ty to nechápeš! Nežádej mě, abych..."

„Já to chápu velmi dobře!" vykřikla. „Chápu, že říkáš, já mě miluješ! Já ti však nevěřím! Nevěřím ti! Ty mi lžeš! tvá láska ke mně je lež, pokud si nenasadíš obojek! Lež! Sprostá lež!"

Nedokázal se na ni podívat, nedokázal se dívat, jak nad ním stojí v modrých šatech, ve kterých měla mít svatbu. Pokoušel se hledat slova, když se upřeně díval do podlahy. „To není, to není lež. Kahlan, prosím tě, já tě miluji. Ty pro mě znamenáš víc než cokoli na světě. Věř mi, prosím, že bych pro tebe udělal všechno. Nechtěj však, prosím, tohle!"

Umírala uvnitř, ale popadla do ruky kadeř jeho vlasů a trhla mu hlavou nahoru a donutila ho, aby se na ni díval. V očích mu tančilo šílenství. Zbláznil se. Modlila se, aby to bylo pouze dočasné pominutí smyslů. *Zapřísahám vás, dobrotiví duchové, ať je to jenom dočasné.*

„Slova! Ty mi nenabízíš nic než slova! Žádnou lásku! Pouze slova, bezcenná slova!"

Jak ho držela za vlasy, napřáhla druhou ruku, aby mu dala políček. Škubl sebou a zavřel oči. Nemohla se přinutit, aby to udělala, nedokázala ho udeřit. Všechno, co dokázala, bylo stát, nepadnout na kolena, neobjímat ho a neříkat mu, jak strašně ho miluje, a že všechno je v pořádku.

Nic však nebylo v pořádku. Když to neudělá, tak zemře. Ona byla tím jediným člověkem, který ho mohl zachránit. I kdyby ji to mělo zabít.

„Už mě nebij," zašeptal. „Prosím, Denno. Nedělej to."

Kahlan potlačila sten, který se jí dral do hrdla a donutila se promluvit. „Podívej se na mě." Udělal, co mu přikázala. „Už ti to nebudu vícekrát opakovat, Richarde. Jestli mě miluješ, tak přijmeš nabídku a nasadíš si obojek. Když to neuděláš, budeš litovat, že jsi mě neposlechl, jak jsi ještě v životě nic nelitoval. Udělej to teď, nebo bude mezi námi konec. Všemu bude konec." Oči se mu nejistě pohybovaly sem a tam. Zaskřípěla zuby. „Nebudu ti to říkat ještě jednou, mazlíčku. Nasaď si obojek a hned!"

Kahlan věděla, že mu Denna říkala „mazlíčku". Řekla jí to spolu se vším ostatním. Věděla, co to slovo pro něj znamená. Doufala, že ho nebude muset použít. V tomto okamžiku se v něm rozplynulo i poslední spojení se zdravým rozumem. Viděla mu to v očích, viděla něco, čeho se obávala víc než smrti.

Viděla tam svou zradu.

Pustila mu vlasy, když se na kolenou otočil k sestře Verně. Ta trochu zvedla obojek a podala mu ho. Ve studeném světle vypadal matný, šedivý a zašlý. Richard se na něj upřeně díval. Sněhové vločky se snášely dolů tichým a nehybným světlem.

„Dobře tedy," zašeptal a natáhl třesoucí se ruku po obojku.

Jeho prsty se ho dotkly a sevřely se kolem něj. „Přijímám nabídku."

„Tak si nasaď obojek kolem krku," řekla sestra Verna tichým hlasem. „A zaklapni ho."

Otočil se ke Kahlan. „Udělal bych pro tebe všechno," zašeptal.

Kahlan chtěla umřít.

Ruce se mu třásly tak silně, až si myslela, že mu obojek vypadne z ruky. Držel ho a prohlížel si ho!

Pak se mu ale ruce postupně přestaly třást. Zhluboka se nadechl a nasadil si obojek. Hlasitě zaklapl, mezera v něm zmizela a stal z něj hladký a neporušený kovový prstenec.

Sloup světla potemněl, jako kdyby byl soumrak, přestože byl ještě den. Ze všech stran se savanou valilo hluboké a zlověstné hřmění. Nepodobalo se žádnému hřmění, které Kahlan předtím slyšela. Cítila ho i v zemi pod nohama. Pomyslela si, že to možná má něco společného s magií obojku, že to má něco společného se sestrami.

Když se ale podívala na sestru Vernu a uviděla její oči, jak se kolem rozhlížejí, pochopila, že to je něco jiného.

Richard se elegantně postavil před sestru. „Sestro Verno, možná zjistíš, že držet vodítko k tomuto obojku je horší než ho nosit." Zaskřípěl zuby. „O mnoho horší."

Hlas sestry Verny zůstal klidný. „Richarde, my ti chceme jenom pomoci."

Trochu sklonil hlavu. „Já ničemu nevěřím. Budeš to muset dokázat."

Kahlan něco napadlo a propadla panice. „Jaký je třetí důvod? Jaký je třetí důvod pro nošení obojku?"

Richard se k ní otočil s pohledem, kterému se nevyrovnal ani pohled jeho otce. Na chvíli zapomněla dýchat.

„Prvním důvodem je kontrola bolesti hlavy a otevření mé mysli, takže mě mohou naučit, jak používat talent. Druhým důvodem je kontrolovat mě." Jeho ruka se vymrštila a popadla ji za hrdlo. Očima ji probodával. „Třetím důvodem je způsobovat mi bolest."

Zasténala a zavřela oči. „Ne! Dobrotiví duchové, jen to ne!"

Pustil její hrdlo. Divokost jeho výrazu ochabla a ztratila se. „Kahlan, doufám, že jsem ti svou lásku dokázal. Doufám, že mi teď věříš, že jsem ti dal všechno. Doufám, že to stačí, protože ti už nemohu nabídnout nic, vůbec nic."

„Ty jsi mi dal všechno. Víc než bys někdy dokázal pochopit. Richarde, miluji tě nade všechno na světě."

Natáhla ruku, aby se dotkla jeho obličeje. Odstrčil její ruku a jeho oči prozrazovaly všechno; prozradily jí, že ho zradila.

„Opravdu mě miluješ?" Odvrátil zrak. „Rád bych ti věřil."

Pokusila se polknout bolestivý a palčivý chuchvalec, který jí narostl v krku. „Slíbil jsi mi, že nikdy o mé lásce nezapochybuješ."

Mírně sklonil hlavu. „To jsem udělal."

Kdyby mohla blesk přivolat na sebe, udělala by to. „Richarde, já vím, že právě teď to nechápeš, já jsem však udělala pouze to, co jsem udělat musela - abych ti pomohla zůstat naživu. Abych zabránila tomu, že tě zabijí bolesti nebo že tě zabije tvůj talent. Doufám, že to jednoho dne pochopíš. Vždy budu na tebe čekat, miluji tě."

Se slzami v očích přikývl. „Pokud je to pravda, tak najdi Zedda. Řekni mu, co jsi udělala. Řekni mu to."

Do rozhovoru se vložil hlas sestry Verny. „Richarde, vezmi si věci a počkej u koní."

Podíval se na ni a přikývl. Šel do vzdálenějšího rohu místnosti a vzal si plášť, luk a tlumok. Sáhl do něj a vytáhl tři kožené řemínky, jeden z píšťalkou Ptačího muže, druhý se Scarletiným zubem a třetí s Denniným Agielem. Když se na něj dívala, jak si ty tři věci věší kolem krku, přála si, aby měla něco, co by mu mohla dát. Zoufale se snažila něco vymyslet.

Když šel kolem ní, položila mu ruku na paži a zastavila ho. Počkej." Kahlan vytáhla nůž z jeho opasku, oddělila dlouhou kadeř svých vlasů a uřízla ji nožem. Vůbec ji nenapadlo, co vlastně dělá, co se stane, když si zpovědnice ustřihne vlastní vlasy.

Vykřikla bolestí a padla na podlahu. Magie se propalovala jejím tělem a pálila každé vlákenko nervů, kterým procházela. Snažila se zůstat při vědomí, když lapala po dechu. Bojovala s prudkou bolestí, když se nadechovala.

Musela zůstat při vědomí, nebo by Richard mohl odejít dříve, než by mu to stačila dát. Myslela pouze na to a přinutila se postavit na nohy. Když se jí to podařilo, bolest konečně polevila.

Kahlan byla ještě zadýchaná, když vyňala modrou stužku z pasu svých šatů, omotala jí dlouhou kadeř vlasů a převázala uprostřed. On se na ni díval, jak mu vrací nůž do pouzdra na jeho opasku a dává kadeř do kapsičky u košile. „Aby ti vždy připomínala, že moje srdce je s tebou, že tě miluji."

S nehybným obličejem se na ni dlouho díval. „Najdi Zedda," bylo všechno, co řekl. Pak se otočil a vyšel ven.

Když odešel, Kahlan stála a dívala se na dveře. Byla celá ochrnutá, prázdná a ztracená.

Sestra Verna se postavila vedle ní a dívala se na dveře spolu s ní. „To byl pravděpodobně ten nejodvážnější čin, kterého jsem kdy byla svědkyní," řekla tiše. „Národy Středozemí jsou šťastné, že mají jako matku zpovědnici tebe."

Kahlan se dále upřeně dívala na dveře. „Myslí si, že jsem ho zradila." Otočila se a podívala se na sestru, oči měla plné slz. „Myslí si, že jsem ho zradila!"

Sestra chvíli pozorovala její obličej. „Ty jsi ho nezradila. Slibuji ti, že mu ve správnou dobu pomohu, aby našel pravdu v tom, co jsi dnes udělala."

„Prosím," zaprosila, „neubližuj mu."

Sestra Verna si před sebou propletla prsty rukou a zhluboka se nadechla. „Ty jsi mu právě ublížila, abys mu zachránila život. Chtěla bys, abych se zachovala jinak?"

Slza se jí kutálela po tváři. „Myslím, že ne. Pochybuji, že bys mohla udělat něco tak krutého, jako to, co jsem právě udělala já."

Sestra Verna přikývla. „Obávám se, že máš pravdu. Slibuji ti ale, že na něj osobně dohlédnu a postarám se o to, aby ho potkalo jen to, co je nutné. Slibuji ti, že nedovolím nikomu jít ani centimetr za tuto hranici. Ani o vlásek. Dávám ti své slovo sestry světla."

„Děkuji ti." Podívala se dolů na nůž v její druhé ruce. Sestra si ho opět strčila do rukávu. „Ty bys ho byla zabila. Kdyby řekl ne, tak bys ho zabila."

Přikývla. „Kdyby řekl ne, bolest a šílenství by nakonec byly obrovské. Ušetřila bych ho před nimi. Teď už ale na tom nezáleží. Zachránila jsi jeho život. Děkuji ti, matko zpovědnice. Kahlan."

Sestra Verna vykročila ke dveřím. „Sestro? Jak dlouho? Jak dlouho ho budete mít? Jak dlouho budu muset čekat?"

Sestra se neotočila. „Je mi líto, ale to ti nedokážu říci. Potrvá to tak dlouho, jak to bude nutné. V mnohém to bude záležet na něm. Záleží na tom, jak rychle se učí."

Kahlan se poprvé usmála. „Myslím si, že budeš překvapená tím, jak rychle se Richard učí."

Sestra Verna přikývla. „Toho se obávám nejvíc. Znalosti dříve než moudrost. To mi nahání nejvíc strachu."

„Myslím si také, že by tě mohla překvapit Richardova moudrost."

„Modlím se za to, abys měla pravdu. Buď s bohy, Kahlan. Nepokoušej se nás sledovat, nebo zemře."

„Sestro, ještě jednu věc." Ji samotnou překvapilo ledové nebezpečí vlastního hlasu. „Jestli jsi mi o něčem zalhala, nebo jestli ho zabiješ, dostanu každou sestru světla. Zabiji je do poslední. Zemřete však až poté, co všechny budete nekonečně dlouho prosit, abyste mohly zemřít."

Sestra chvíli stála nehybně jako kámen, než přikývla a odešla svou cestou.

Kahlan vyšla za ní a stála venku s ostatními. Dívala se, jak si sestra sedá na svého koně. Richard už seděl na vysoké hnědce. Byl k ní otočen zády.

Kahlan pukalo srdce. Chtěla ještě jednou vidět jeho obličej, on se však neotočil, když se vydali na cestu.

Kahlan padla na kolena. „Richarde," vykřikla. „Miluji tě."

Zdálo se, že ji neslyší a spolu se sestrou Vernou zmizeli v zasněžené savaně. Kahlan seděla na zemi ve svých svatebních šatech, hlavu měla svěšenou a plakala. Weselan ji objala kolem ramen a utěšovala ji.

Pak si Kahlan vzpomněla, co jí řekl: nalezni Zedda. Donutila se postavit na nohy. Stáli tam všichni stařešinové. Podívala se na ně.

„Musím okamžitě odjet. Musím se dostat do Aydindrilu. Potřebuji několik mužů jako doprovod, aby mi pomohli."

Savidlin přišel k ní. „Půjdu já. A tolik z mých lovců, kolik si budeš přát. Vezmeme si jich třeba sto."

Kahlan mu položila ruku na rameno a slabě se na něj usmála. „Ne. Nechci, abys to byl ty, příteli můj, nebo tví lovci. Já si vezmu pouze tři muže." Všichni začali zmateně mumlat. „Větší počet bude jenom přitahovat pozornost, možná by vyvolal i potíže. Bude lehčí nepozorovaně proklouznout se třemi muži. Bude to tak i rychlejší."

Kahlan ukázala na muže, který ji pozoroval se zlostným výrazem. „Vybrala jsem si tebe, Chandalene." Dva bratři stáli hned vedle něj. „A vás také, Prindine a Tossidine."

Chandalen vyrazil dopředu. „Mě! Proč bys měla chtít mě?"

„Protože se mi to musí podařit. Vím, že kdybych si vybrala Savidlina, bude se snažit ze všech sil, ale kdyby se mu to nepodařilo, Bahenní lid by věděl, že udělal, co mohl. Ty jsi lepší, ty jsi lovec lidí. Richard mi jednou řekl, že kdyby si měl vybrat někoho, po boku kterého by chtěl bojovat, byl bys to ty, i když ho nenávidíš.

Tam, kam jdeme, jsou lidé nebezpeční. Když se tam nedostanu, když mě zklamete, každý si bude myslet, že to bylo proto, že jste se dostatečně nesnažili. Budou si myslet, že jste mě nechali zemřít - že jste nechali zemřít někoho z Bahenního lidu - protože nenávidíte mě a Richarda. Když dovolíte, abych byla zabita, nikdy nebudete vítáni zpátky mezi Bahenním lidem, mezi vaším národem."

Prindin vykročil vpřed a jeho bratr s ním. „Já půjdu. Můj bratr také. My ti pomůžeme."

Chandalen se na ni zlostně podíval. „Já ne! Já nepůjdu!"

Kahlan se podívala na Ptačího muže. Jeho hnědé oči se setkaly s jejím pohledem, pak se obrátily na Chandalena a byly tvrdé jako železo. „Kahlan patří k Bahennímu lidu. Ty jsi nejstatečnější a nejobratnější bojovník mezi námi. Je tvou povinností nás ochraňovat. Nás všechny. Ty to uděláš a půjdeš s ní. Budeš plnit její rozkazy a doprovodíš ji bezpečně tam, kam se chce dostat. Nebo okamžitě odejdeš a nikdy se už nevrátíš. Chandalene, kdyby ji někdo zabil, nevracej se.

Pokud se vrátíš bez ní, zabijeme tě, jako bychom zabili každého cizince s černě pomalovanýma očima.'"

Chandalen se třásl zuřivostí. Odhodil na zem svůj oštěp. Plný zlosti si založil ruce v bok. „Když tedy mám opustit naši zemi, musí se uskutečnit rituál, který přivolá duchy, aby nás ochraňovali na naší cestě. Bude trvat až do zítřka. Pak odejdeme."

Všechny oči se obrátily ke Kahlan. „Odcházím za hodinu. Půjdeš se mnou. Máš hodinu na přípravu."

Kahlan se otočila k domu duchů, aby se převlékla ze svatebních šatů a připravila si věci na cestu. Vděčně přijala nabídku pomoci od Weselan.

Kapitola osmnáctá

Velké a vlhké sněhové vločky se snášely k zemi. Někdy padaly hustěji a skládaly se v závanech větru do víncích bílých záclon. Richard jel za sestrou Vernou ve stavu otupělého zamlžení mysli. Třetí kůň byl přivázán k jeho koni a klusal za ním. Když sníh zavířil v hustých vírech, bylo sestru, která jela před ním, vidět pouze jako šedivý stín.

Ani ho nenapadlo, aby myslel na to, kam jedou, nebo aby si zapnul plášť, aby se mu na tělo nedostal ostrý studený vítr. Nezáleželo na něm, na ničem vlastně nezáleželo.

Zdálo se mu, že myšlenky se vznášejí a tančí stejně jako sníh, nešlo je uklidnit. Nikdy ve svém životě nikoho nemiloval tak, jak miloval Kahlan. Stala se jeho životem.

A teď ho poslala pryč.

Bolest byla příliš velká na to, aby myslel na něco jiného. Byl omráčen tím, že mohla zapochybovat o jeho lásce a že ho poslala pryč. Proč ho vlastně poslala pryč?

Jeho mysl zaplavovaly přívaly beznadějných a zoufalých myšlenek. Nedokázal pochopit, jak ho mohla požádat, aby si na důkaz lásky k ní nasadil obojek. Řekl jí, co pro něj znamenalo nošení obojku. Možná jí měl říci všechno, možná by ho pak chápala.

Na hrudi ho bolelo místo, kde ho popálil Darken Rahl. Když natáhl ruku a dotkl se obvazu, tak si konečně povšiml, že víření sněhu ustalo. Nízké větrem hnané mraky se místy roztrhaly a propouštěly sloupy slunečního světla. Savana byla plochá, mrtvě hnědá a mraky měly barvu matné, mrtvolné šedi. Krajina kolem byla bezbarvá a prázdná.

Podle polohy slunce zjistil, že je pozdní odpoledne. Dlouhou dobu jeli beze slova, sestra Verna mlčela.

Natáhl ruku a na zkoušku se poprvé dotkl obojku. Byl hladký, neporušený a studený. Říkal si, že už nikdy nebude nosit obojek. Slíbil to sám sobě. A přesto teď měl jeden nasazen. A co bylo ještě horší, nasadil si ho sám, nasadil si ho, protože ho o to požádala Kahlan. Protože o něm pochybovala.

Poprvé od okamžiku, co si ho nasadil, se donutil myslet na něco jiného. Už nemohl myslet na Kahlan, neboť už nemohl snášet další bolest. Je hledačem, má myslet na jiné věci, na důležitější věci. Jemným stiskem stehny pobídl koně a přiblížil se ke kaštanovému valachovi sestry.

Richard zvedl ruku, aby si dozadu shrnul kapuci pláště, a pak si uvědomil, že ji vůbec neměl na hlavě, tak si místo toho prsty pročísl mokré vlasy. Podíval se na sestru Vernu.

„Je tady něco, o čem bychom si měli promluvit. Jsou to důležité věci, o kterých nevíš."

Neosobně se na něj podívala. Okraj její kapuce jí částečně zastíral obličej. „Co jsou to za věci?"

„Jsem hledač."

Odvrátila pohled a dívala se opět kupředu. „To je sotva něco, co bych nevěděla."

Urážel ho její klidný a nezúčastněný postoj. „Mám své povinnosti. Už jsem ti řekl, že se dějí významné věci, o kterých nic nevíš. Jsou to nebezpečné věci." Nereagovala na to. Bylo to, jako kdyby

vůbec nic neřekl. Rozhodl se, že půjde přímo k jádru věci. „Z podsvětí se pokouší uniknout jeho Strážce."

„My mu neříkáme jménem. Ty bys také neměl vyslovovat jeho jméno, jak jsi to právě teď udělal." Když už o něm musíme mluvit, mluvíme o něm jako o Bezejmenném."

Mluvila s ním, jako kdyby byl dítě. Život Kahlan byl v nebezpečí a tato žena se k němu chovala jako k dítěti. „Mně je jedno, jak mu říkáte vy, on se však pokouší dostat ven. Můžu tě ujistit, že se o mě zajímá."

Konečně se na něj podívala, třebas pohrdlivě. „Bezejmenný se vždy pokouší dostat ven."

Richard se zhluboka nadechl a učinil ještě jeden pokus. „Opona k podsvětí je natržená. On se ven dostane."

Sestra Verna se k němu otočila ještě jednou, tentokrát si kapuci stáhla trochu dozadu, aby lépe viděla. Kudrnaté hnědé vlasy vyčuhovaly zpod okraje těžké tmavé kapuce. Její obličej byl divně pokřiven. Byl to výraz pobavení. V koutcích jejích úst se objevil náznak úsměvu.

„Sám Stvořitel umístil Bezejmenného tam, kde teď je. Sám Stvořitel tam vlastní rukou umístil oponu, aby ho tam držela." Její úsměv se stal trochu výraznějším, když se její obočí vyklenulo a její větrem ošlehané čelo se svraštilo. „Bezejmenný nemůže uniknout z vězení, do kterého ho umístil Stvořitel. Dítě, neboj se."

Richard zlostí vybudil a zamířil svou hnědou kobylu k sestře. Oba koně se strkali, řehtali a pohazovali hlavami. Richard pevně uchopil otěže sestřina překvapeného koně, aby se nevzpíral nebo nesplašil.

Naklonil se k ní a hruď se mu prudce zvedala. „Nebudeš mi nadávat! Nikdo mi nebude nadávat, protože nosím obojek! Já jsem Richard! Richard Rahl."

Sestra Verna na to nereagovala. Její hlas zůstal klidný a vyrovnaný. „Promiň mi to, Richarde. Byla to pouze síla zvyku. Jsem zvyklá jednat s těmi, kteří jsou o mnoho mladší než ty. Nechtěla jsem tě tím ponížit."

Pohled, kterým se na něj dívala, ho přiměl, aby se najednou cítil hloupě a v rozpacích. Náhle se cítil skutečně jako dítě. Povolil otěže.

Omlouvám se, že jsem křičel. Nemám příliš dobrou náladu."

Opět se zamračila. „Myslela jsem si, že tvé příjmení je Cypher."

Přetáhl si plášť přes prsa a zakryl místo, kde obvaz zakrýval jeho ránu. „Je to dlouhý příběh. George Cypher mě vychoval jako vlastního syna. Teprve nedávno jsem zjistil, že ve skutečnosti jsem synem Darkena Rahla."

Její zamračení se stalo ještě intenzivnějším. „Darken Rahl. Ty jsi zabil někoho s talentem? Ty jsi zabil vlastního otce?"

„Nedívej se tak na mě. Ty jsi ho neznala. Ty vůbec netušíš, co to bylo za člověka. Uvěznil a umučil víc lidí, než si to ty i já dokážeme představit. Je mi špatně z pomyšlení na to, že spal s mou matkou. Pravdou je však to, že jsem jeho syn. Pokud čekáš, že mi bude líto, že jsem ho zabil, budeš muset čekat déle než věčnost."

Sestra Verna zavrtěla hlavou a vypadala, že je z toho opravdu znepokojená. „Je mi to líto, Richarde. Někdy Stvořitel uplete pro naše životy opravdu spletitý příběh a nám nezůstává nic, jenom se divit proč. Jsem si ale jistá jednou věcí: pro to, co dělá, má své důvody."

Nesmysl. Tato žena blábolí nesmysly. Otočil svého koně a opět jej pobídl do klusu. „Říkám ti, že opona je natržená a že se Strážce chce dostat ven."

Její hlas byl nebezpečně tichý. „Bezejmenný."

Rozzlobeně se na ni podíval. „Tak dobře. Bezejmenný. Mně ani za mák nezáleží na tom, jak mu chcete říkat, ale chce se dostat ven. Všichni jsme ve velkém nebezpečí. Kahlan je ve velkém nebezpečí."

Bylo mu jedno, zda ho tato čarodějnická sestra spálí na uhel, vlastní život už pro něj neměl cenu. Jeho jedinou starostí byla Kahlanina bezpečnost.

Sestra Verna se opět usmála.

„Nezakládá se to pouze na tom, co říkala. Stalo se ještě něco jiného."

Zvědavě se na něj podívala. „Jako například?"

„Screeling."

Její klidné hnědé oči se otočily kupředu. „Screeling. Tak ty jsi viděl screelinga."

„Nejen že jsem ho viděl! On mě napadl! Screelingové pocházejí z podsvětí. Posílá je Bezejmenný. Poslal ho přes trhlinu v oponě, aby mě zabil!"

Opět se začala usmívat. „Richarde, ty máš pořádnou představivost. Poslouchal jsi příliš mnoho dětských písniček."

Ovládl svůj nanovo vzplanuvší hněv. „Co tím myslíš?"

„Screelingové opravdu pocházejí z podsvětí, stejně jako ostatní příšery. Jako například srdcoví psi. Nikdo je však 'neposílá'. Příšery prostě uniknou. Žijeme ve světě, který se nachází mezi dobrem a zlem, mezi světlem a temnotou. Stvořitel nechtěl, aby tento svět byl dokonalý, aby byl zbaven všeho nebezpečí. Nedokážeme vždy pochopit jeho důvody, on však ke všemu důvody má a on je dokonalý. Já nevím, možná nám screelingové mají ukázat temnou stránku bytí. Vím však to, že jsou prostě zlem, které sem někdy přichází. Už jsem viděla, že se něco takového stalo lidem s talentem. Je možné, že je talent přitahuje. Je to možná zkouška, možná to je varování před odpornou špatností, která očekává ty, jež zbloudí ze světla."

„Ale existují proroctví, která říkají, že jsou sem posíláni, když je opona roztržená, a že je posílá Bezejmenný."

„Richarde, jak by se to mohlo stát? Byla už opona někdy předtím roztržená?"

„Jak to mám vědět'?" na chvíli se zamyslel. „Nemyslím si ale, že se to už někdy stalo. Kdyby k tomu došlo, jak by se dala scelit? Kromě toho by se to nemohlo stát nepozorovaně. Na co narážíš?"

„Dobře. Když tedy opona nebyla nikdy předtím roztržená, jak sem mohli být screelingové posíláni dříve. Jak bychom věděli, co vlastně jsou? Jak to, že už pro ně máme jméno?"

Teď byla řada na Richardovi, aby svraštil čelo. „Možná, že je známe jako screelingy pouze proto, že se jim tak říká v proroctví."

„Ty jsi to proroctví četl?"

„Vlastně ne, řekla mi o tom Kahlan."

„A ona to četla sama, viděla to na vlastní oči, je to tak?"

„Ne, dozvěděla se to, když byla malá." Richardův zlostný výraz ještě zesílil. „Z písně. Naučila se ji od čarodějů."

„Z písně." Sestra Verna se neohlédla, ale její úsměv byl ještě hlubší. „Richarde, nechtěla bych znevažovat tvé obavy, ale věci opakované po generace mají tendenci měnit se, obzvlášť když se jedná o písně.

Co se týče proroctví, těm se dá porozumět ještě hůře než čarodějnicím. V paláci jich máme plná sklepení. Je možné, že jako součást tvé výuky ti bude dovoleno zabývat se proroctvími. Přečetla jsem všechna proroctví, co tam máme a mohu ti říci, že pro většinu lidí jsou nepochopitelná. Když si nedáš pozor, můžeš nalézt proroctví, které bude říkat to, co budeš chtít slyšet. Nebo si přinejmenším budeš myslet, že to je to, co chceš slyšet. Někteří čarodějové věnují jejich studiu celý život, ale i oni chápou pouze malý zlomek z jejich pravdy."

„To je nebezpečí, které nelze brát na lehkou váhu."

„Myslíš si, že je tak jednoduché roztrhnout oponu? Richarde, měl bys věřit. Oponu tam dal Stvořitel, věř v něj."

Richard chvíli jel beze slova. Opravdu se zdálo, že slova sestry Verny dávají smysl. Měl pocit, že se jeho chápání světa hroutí.

Teď ale bylo pro něj těžké hloubat nad tímto problémem; do jeho myšlenek se neustála vkrádala Kahlan. Srdce mu rvala mučivá úzkost z toho, že ho nutila nasadit si obojek, aby dokázal svou lásku, i když věděla, že ho to od ní vzdálí. V hrudi ho bolestivě pálila její zrada.

Nehtem ryl do kůže otěží, pak se opět otočil k sestře. „To není všechno. To nejhorší jsem ti ještě neřekl."

Mateřsky se na něj usmála. „Je toho ještě víc? Tak mi to řekni. Možná budu moci uklidnit tvé obavy."

Richard zhluboka vydechl, snažil se tím alespoň trochu zmenšit bolest. „Člověk, kterého jsem zabil, Darken Rahl, můj otec,... tedy, když umíral, vzalo si ho podsvětí. Vzal si ho Stráž... Bezejmenný. Včera v noci unikl. Unikl trhlinou v oponě. Je zpět na tomto světě, je zpět, aby roztrhl zbytek opony."

„A ty víš, že byl poslán Bezejmenným. Ty jsi byl v podsvětí po boku Bezejmenného a viděl jsi ho přicházet, je to tak?"

Tato žena měla způsoby, které ho rozčilovaly. Pokusil se ignorovat její kousavost. „Mluvil jsem s ním, když se vrátil na tento svět. Řekl mi to on. Řekl mi, že přišel, aby úplně roztrhl oponu. Řekl, že

nás všechny dostane Strážce. Mrtvý člověk, který se vrátil na tento svět. Nechápeš to? Jediný způsob, jakým se jeho duch mohl dostat sem, je přes oponu."

„Ty jsi tam jenom tak seděl, pak k tobě přišel mrtvý člověk a mluvil s tebou, co?"

Richard se na ni pořádně zamračil, ona se ale na něj nepodívala, takže to neviděla. „Bylo to na shromáždění u Bahenního lidu. Pokoušel jsem se mluvit s duchy jejich předků a snažil se zjistit, jak scelit oponu, když se objevil on."

„Aha," spokojeně kývla hlavou, „rozumím."

„Co to má znamenat!"

Obličej sestry Verny dostal tolerantní výraz, který se zrodil při vysvětlování dětem. „Dal ti někdo z Bahenního lidu napít nebo sníst posvátný lektvar, než jsi uviděl toho ducha?"

„Ne!"

„Ty jsi prostě s nimi seděl a uviděl ducha, co?"

„Přesně tak to nebylo. Začíná se slavností, která trvá několik dní. Stařešinové jedí a pijí zvláštní věci. To jsem ale neudělal. Pak jsme byli pomalováni bahnem a pak jsem vešel se sedmi stařešiny do domu duchů. Posadili jsme se do kruhu a oni chvíli prozpěvovali. Pak koloval košík, každý z nás si z něj vybral spiritistickou žábu a vetřeli jsme si sliz z jejího hřbetu do kůže."

„Žáby?" Sestra Verna se na něj podívala. „Rudé žáby, je to tak?"

„Ano, rudé spiritistické žáby."

S úsměvem se opět podívala kupředu. „Já je znám. Pálila tě z ní kůže, je to tak? A pak jsi uviděl duchy?"

„To je značně zjednodušená verze, ale myslím si, že by to šlo zhustit tímto způsobem. Co se tím snažíš říci?"

„Ty jsi často putoval Středozemím? Viděl jsi mnohé z jeho národů?"

„Ne. Já jsem ze Západozemí. Já toho o národech Středozemí mnoho nevím."

Opět si sama pro sebe přikývla. „Ve Středozemí je mnoho nevěřících národů, které nevědí o světle Stvořitele." Klaní se různým věcem, modlám, duchům a tak podobně. Jsou to divoši, jejichž náboženské

rituály jsou zaměřené na tyto falešné víry. Většina z nich má společnou jednu věc. Používají posvátná jídla nebo nápoje, která jim pomáhají 'vidět' jejich 'duchovní ochránce'."

Podívala se na něj, aby se ujistila, že jí věnuje pozornost. „Bahenní lid zřejmě používá substance z rudých žab, která jim pomáhá, aby měli vize toho, co si přejí spatřit."

„Vize?"

„Stvořitel umístil na náš svět mnoho rostlin a zvířat, abychom je měli k užitku. Síla těchto věcí účinkuje neviditelným způsobem. Například čaj z vrbové kůry pomáhá snížit horečku. My nevidíme, jak to účinkuje, víme však, že to účinek má. Je mnoho věcí, ze kterých nám bude zle, když je sníme, nebo nás dokonce zabijí. Stvořitel nás obdařil mozkem, abychom se naučili rozdílnosti. Když sníš některé věci, nebo v případě rudých žab, když si je otřeš o kůži, budeš z nich vidět věci, stejně jak vidíme věci, když máme sny.

Divoši, kteří neznají nic lepšího, si myslí, že tyto věci jsou reálné. Právě toto se stalo tobě. Ty jsi si vetřel sliz rudé žáby do kůže a měl jsi z toho vidiny. Tvůj oprávněný strach před Bezejmenným ti to udělal ještě reálnějším. Kdyby tito 'duchové' byli reální, proč bys potřeboval zvláštní rostlinu nebo jídlo nebo nápoj, nebo v tomto případě rudou žábu k tomu, abys je viděl a abys s nimi mluvil?

Richarde, nemysli, prosím, že se ti vysmívám. Vidiny mohou někomu připadat velmi reálné. Když jsi pod jejich vlivem, zdají se ti reálné jako všechno ostatní. Reálné však nejsou."

Richard nebyl příliš ochotný věřit sestřině vysvětlení, ale pochopil, o čem mluví. Již od malička ho Zedd bával do lesa hledat zvláštní rostliny, které pomáhají lidem: aum na zahnání bolesti a k urychlení hojení malých ran, kapinicový kořen na ulehčení od bolesti z hlubších ran. Zedd mu ukázal i jiné rostliny, které pomáhají při horečkách, zlepšují zažívání, zmenšují porodní bolesti, léčí závratě. Říkal mu rovněž o rostlinách, kterým by se měl vyhýbat, o rostlinách, které byly nebezpečné, a o rostlinách, které by člověka přiměly vidět neexistující věci - vidiny.

Nemyslel si však, že by si Darkena Rahla jenom představoval. „On mě popálil.! Richard se poklepal na košili, kde byl obvaz.

„Nemohl jsem mít vidinu. Darken Rahl tam byl, napřáhl se a dotkl se mě. Jeho dotek mi spálil kůži. Tu spáleninu si nepředstavuji."

Sestra zlehka pokrčila rameny. „Mohlo se to stát dvojím způsobem. Poté, co jsi si vetřel žabí sliz do kůže, jsi nemohl vidět místnost, ve které jsi byl, je to tak?"

„Ne. Vypadalo to, jako kdyby zmizela v temné prázdnotě."

„Takže, jestli jsi ji viděl nebo ne, ona tam stále byla. Jsem si jistá, že divoši nechají v průběhu shromáždění hořet oheň. A když jsi byl popálen, neseděl jsi na stejném místě, ale stál jsi na nohou a pohyboval se. Je to tak?"

„Ano," přiznal se neochotně.

Našpulila rty. „V tom zmateném stavu, ve kterém jsi byl, jsi pravděpodobně upadl a spálil se o hořící kousky dřeva, přitom jsi si představoval, že tě pálí duch."

Richard se začal cítit opravdu hloupě. Mohla by sestra mít pravdu? Bylo to všechno tak jednoduché? Byl opravdu tak naivní?

„Řekla jsi, že by to mohly být dvě věci. Která je ta druhá?"

Sestra chvíli jela a neodpovídala. Když se ozval její hlas, byl tišší a temnější než předtím. „Bezejmenný se stále pokouší, abychom se postavili na jeho stranu. I když je zavřen za oponou, jeho chapadla na nás mohou v tomto světě dosáhnout. Může nám uškodit. Je nebezpečný. Temná strana bytí je nebezpečná. Když se nevědomí lidé chtějí zaplétat do temných věcí, mohou přivolat nebezpečí, mohou přilákat pozornost Bezejmenného nebo některého z jeho přisluhovačů. Je možné, že jsi byl opravdu poznamenán, že jsi byl popálen jedním z ďáblů." Podívala se na něj. „Jsou nebezpečné věci a lidé jsou příliš hloupí, aby se jim vyhýbali. Někdy tyto věci mohou zabít."

Její hlas se trochu vyjasnil. „To je jeden z našich úkolů, pokusit se poučit ty, kteří ještě nespatřili Stvořitelovo světlo, aby se za tím světlem vydali a aby se vyhýbali temným a nebezpečným věcem."

Richarda nenapadalo nic, čím by mohl odporovat sestřině vysvětlení okolností. To, co říkala, dávalo smysl. Pokud měla pravdu, znamenalo by to, že Kahlan ve skutečnosti nehrozilo nebezpečí, že Kahlan se nemá čeho bát. Přál si tomu věřit. Zoufale si tomu přál věřit. Ale...

„Připouštím, že bys mohla mít pravdu, nejsem si však jistý. Zdá se mi, že v tom je ještě něco, co nedokáži vyjádřit slovy."

„Richarde, to chápu. Je těžké připustit si, že jsme se mýlili. Nikdo nechce připustit, že ho někdo přelstil, nebo že vypadá jako hlupák. Takový názor na sebe sama bolí. Součástí dospívání a učení je, že člověk má být schopen považovat pravdu za to nejvyšší na světě, i kdyby to mělo znamenat, že musíme připustit, že jsme měli hloupé nápady.

Richarde, věř mi, prosím tě. Nepovažuji tě za blázna, protože jsi věřil tomu, čemu jsi věřil. Tvůj strach je pochopitelný. Znakem moudrého člověka je to, že je schopen dosáhnout až k pravdě a připustit, že se může naučit ještě víc, než teď zná."

„Všechny tyto věci jsou ale navzájem propojené."

„Opravdu? Moudrý člověk nespojuje zrnka různých událostí do náhrdelníku jenom proto, že si je tak přeje vidět. Moudrý člověk uvidí pravdu, i když je to někdy něco neočekávaného. Nejhezčí náhrdelník, který lze nosit, je náhrdelník z pravdy."

„Pravda," zamumlal si jen tak pro sebe. On je hledač. Hledač se zabývá pouze pravdou. Byla vpletená zlatým drátem do jílce jeho meče - Meče pravdy. Něco z toho, co se stalo, jí nedokázal vyjádřit slovy. Mohlo to být tak, jak říkala ona? Nemohl prostě ze sebe dělat hlupáka?

Připomněl si první čarodějovo pravidlo: lidé jsou hloupí a uvěří všemu buď proto, že chtějí, aby to byla pravda, nebo se bojí, že by to pravda mohla být. Ze své zkušenosti věděl, že byl k něčemu takovému náchylný stejně jako každý jiný člověk. On byl rovněž schopen uvěřit lži.

Věřil, že ho Kahlan miluje. Věřil, že nikdy neudělá nic, co by ho zranilo. Ona ho ale poslala pryč. Richard cítil, jak mu opět v hrdle narůstá chuchvalec.

„Říkám ti pravdu, Richarde. Jsem tady, abych ti pomohla." Neodpověděl jí. Nevěřil jí. „Jak vypadají tvé bolesti?" zeptala se, jako kdyby mu chtěla dát odpověď na jeho myšlenky.

Její dotaz ho ohromil. Neudivil ho sám dotaz, ale to, co si po něm uvědomil, „Jsou pryč. Bolesti hlavy úplně zmizely."

Sestra Verna se usmála a spokojeně pokývala hlavou. „Jak jsem ti slíbila, Rada'Han zahnal tvé bolesti. Richarde, my ti chceme pouze pomoci."

Stočil k ní oči a upřeně se na ni podíval. „Ty jsi také řekla, že obojek mě má kontrolovat."

„Abychom tě mohly učit, Richarde. Když chceš někoho učit, musíš mít jeho pozornost. To je všechno."

„A aby mě to bolelo. Říkala jsi, že mi také bude působit bolest."

Pokrčila rameny a otevřela dlaně směrem k nebi, otěže měla propletené mezi prsty. „Právě jsem ti způsobila bolest. Ukázala jsem ti, že jsi věřil něčemu hloupému. To ti bolest nepůsobí? Nebolí tě, když zjistíš, že jsi neměl pravdu? Není ale lepší poznat pravdu než věřit lži i přesto, že to bolí?"

Odvrátil pohled a myslel na pravdu, kterou bylo, že ho Kahlan donutila, aby si nasadil obojek a odehnala ho od sebe. Tato pravda bolela víc než cokoliv jiného. Byla to pravda, že pro ni nebyl dost dobrý. „Myslím, že ano. Obojek však nosím nerad. Vůbec se mi to nelíbí."

Už měl po krk mluvení. V hrudi ho bolelo. Všechny svaly měl bolestivě stažené. Byl unaven a chyběla mu Kahlan. Byla to však Kahlan, která ho donutila nasadit si obojek a poslala ho pryč. Když mu ledové slzy začaly stékat po tvářích, opět dovolil svému koni a koni, který byl k němu přivázán, aby zaostali a sledovali sestřina koně.

Jel beze slova. Jak se jeho kobylka plahočila vpřed, trhala chomáče trávy a přežvykovala je. Richard by normálně nenechal koně pást, když má v hubě udidlo. S udidlem nemůže pořádně žvýkat a mohl by dostat koliku. I dobrý kůň může být ztracen, když dostane koliku. Místo toho, aby jí v tom zabránil, jí jen Richard hladil teplou šíji a konejšivě ji poplácával.

Měl dobrý pocit ze společníka, který mu neříkal, jak je hloupý, ze společníka, který ho nehodnotil a ani od něj nic nechtěl. A obráceně, ani on neměl chuť dělat tyto věci koni. Myslel na to, že je lepší být koněm než člověkem. Kráčíš, otočíš se a zastavíš, nic víc. Lepší je být čímkoliv jiným než tím, čím je teď on.

Bez ohledu na to, co mu říkala sestra Verna, si uvědomoval, že je pouhým vězněm. Tuto skutečnost nemohlo změnit nic, co by řekla.

Pokud by se měl někdy dostat na svobodu, musí se naučit ovládat svůj talent. Když budou sestry spokojené, že už dokáže kontrolovat svůj talent, tak ho možná osvobodí. Kdyby ho pak Kahlan nechtěla, bude alespoň svobodný.

Rozhodl se, že to tak udělá, a že se naučí ovládat svůj talent tak rychle, jak to jen bude možné, aby se zbavil obojku a dostal svobodu. Zedd mu vždy říkal, že se rychle učí. Naučí se všechno. Kromě toho, on se vždy učil rád, vždy toho chtěl znát víc a nikdy neměl dost. Při této myšlence se mu nepatrně zlepšila nálada. On to dokáže. Kromě toho, co jiného mu zbývá?

Myslel na to, jak ho Denna cvičila a učila.

Nálada se mu zhoršila. Jenom lže sám sobě. Ony ho nikdy nepustí na svobodu. Nebude se učit, protože to bude chtít on, nebude se učit to, co by chtěl, ale bude se učit to, co budou chtít sestry světla, aby se naučil. Vůbec nevěřil tomu, že to, co ho budou učit, bude pravda. Budou ho učit o bolesti. To bude beznadějné.

Jel pohroužen do svých temných, zádumčivých myšlenek. On je hledač, přivolávač smrti.

Pokaždé, když někoho zabil Mečem pravdy, zjistil, že je právě tímto. To je to, co hledač dělá, to je to, čím hledač je - je přivolávač smrti.

Když se nebe začalo zbarvovat dorůžova, dožluta a dofialova, uviděl v dálce před sebou bílé skvrny. Nebyl to sníh, ten se na zemi neudržel. Kromě toho se tyto skvrny pohybovaly. Verna se k nim nevyjádřila a jednoduše jela dál. Slunce za jejich zády házelo před ně dlouhé stíny. Richard si poprvé uvědomil, že putují na východ.

Když se dostali blíž, rozeznal bílé věci, které se jim válely přes cestu a které v posledních paprscích slunce dostávaly růžový nádech. Bylo to malé stádo ovcí.

Sestra Verna se v jedné chvíli opět obrátila na Richarda.

„Ty nejsi čaroděj! Nemáš žádné právo se tak nazývat. Pokud někomu tvrdíš, že jsi čaroděj, lžeš!"

Richard si překřížil zápěstí na vysoké hrušce sedla. „Máš pravdu, já nejsem čaroděj. Ano, několikrát jsem tuto lež použil."

„Lež je zločinem proti Stvořiteli!"

Richard si unaveně povzdychl. „Neudělal jsem to proto, abych si hrál na čaroděje. Udělal jsem to proto, abych zastavil válku. Byl to jediný způsob, jak jsem mohl zabránit, aby nezemřelo mnoho lidí. Zapůsobilo to a nikdo nebyl zraněn. Kdybych mohl zabránit zabíjení, udělal bych to znovu."

„Lhaní je špatné! Stvořitel nenávidí lež!"

„Líbí se tomu tvému Stvořiteli více zabíjení?"

Sestra Verna se na něj podívala s výrazem, který říkal, že je připravena na něj dštit oheň. „On je Stvořitelem všech. Není to jenom můj Stvořitel. Nenávidí lež."

Richard si klidně prohlížel její rozzlobený výraz obličeje. „To ti řekl on sám, je to tak? Přišel rovnou k tobě, sedl si vedle tebe a řekl ti 'Sestro Verno, chci, abys věděla, že nenávidím lež'?"

Zaskřípěla zuby a začala vrčet. „Samozřejmě, že ne. Je to psáno. Je to psáno v knihách."

„Aha," přikývl Richard. „Tak dobře, je to přirozeně pravda. Když je to psáno v knihách, tak to musí být pravda. Každý ví, že když je něco napsáno a přisuzováno Jemu, musí to být pravda."

Oči měla samý plamen. „Ty se vysmíváš Stvořitelovým slovům."

Naklonil se k ní a bylo na něm vidět trochu z jeho rozhořčení. „A ty, sestro Verno, se vysmíváš životům lidí, které považuješ za pohany."

Odmlčela se a pokusila se trochu uklidnit. „Richarde, musíš se naučit, že lhaní je špatné, že je velmi špatné. Že lhaní je proti Stvořiteli. Proti tomu, co učíme. Ty jsi takovým čarodějem, jako je stařec dítětem. Když si říkáš čaroděj, aniž jím jsi, je to lež. Prachsprostá lež a svatokrádež. Ty nejsi čaroděj."

„Sestro Verno, já velmi dobře vím, že lhát je špatné. Nemám ve zvyku chodit po světě a lhát, ale když se na to podívám ve správném úhlu, považuji to za lepší, než kdyby se lidé zabíjeli. Jinak se tomu někdy zabránit nedá."

Zhluboka se nadechla a přikývla, až jí trochu poskočily hnědé kudrny. „Možná máš pravdu, ale jenom pokud si uvědomuješ, že lhaní je špatné. Ať se ti to nestane zvykem. Ty nejsi čaroděj."

Richard ji upřeně pozoroval, stále pevněji přitom svíral otěže. „Já vím, že nejsem čaroděj, sestro Verno. Já vím přesně, kdo jsem." Stiskl koni stehny žebra, aby ho pobídl vpřed. „Jsem přivolávač smrti."

Její ruka vystřelila, popadla ho za rukáv košile a pootočila ho v sedle. Přitáhl otěže, když ho přitahovala ke svým vytřeštěným očím.

Její hlas se změnil na naléhavý šepot. „Co jsi řekl? Jak si říkáš?"

Rozvážně se na ni podíval. „Jsem přivolávač smrti."

„Kdo ti dal to jméno?"

Richard si pozorně prohlížel její popelavě šedý obličej. „Vím, co znamená, že nosím tento meč. Vím, co to znamená, když ho tasím. Vím to lépe než všichni hledači přede mnou. Je částí mého já a já jsem jeho částí. Použil jsem jeho magii, abych zabil člověka, který mi minule na krk nasadil obojek. Vím, co ze mě dělá. Zalhal jsem třeba Bantakům, protože jsem nechtěl, aby se lidé zabíjeli. Je tu však ještě jeden důvod. Bantakové jsou mírumilovný kmen. Nechtěl jsem, aby poznali hrůzu, kterou je zabíjení. Sám ji poznám až příliš dobře. Ty jsi zabila sestru Elizabeth, ty ji možná také poznáš."

„Kdo tě nazval 'přivolávačem smrti'?" nepřestala se vyptávat.

„Nikdo. Pojmenoval jsem se tak sám, protože dělám jeho práci, protože jím jsem. Jsem přivolávačem smrti."

Pustila jeho košili. „Rozumím."

Když začala otáčet svého koně, rozkazovacím tónem vykřikl její jméno a ona se zastavila. „Proč? Proč chceš vědět, kdo mě tak pojmenoval? Proč je to tak důležité?"

Vypadalo to, že se její hněv ztratil a zanechal za sebou náznak strachu. „Říkala jsem ti, že jsem četla všechna proroctví v paláci. Existuje zlomek jednoho proroctví, který obsahuje tato slova. 'Je přivolávačem smrti a pojmenuje se tak sám'."

Richard přimhouřil oči. „A co říká zbytek proroctví? Říká rovněž, že zabiji tebe a každého, koho budu muset zabít, abych se tohoto obojku zbavil?"

Uhnula před jeho pohledem. „Proroctví nejsou určena pro oči nebo uši nezasvěcených."

Prudkým kopnutím překvapila svého koně, který vyrazil kupředu. Než se Richard vydal za ní, rozhodl se, že to nechá tak. Na proroctvích mu nezáleželo. Co se jeho týkalo, proroctví nebyla nic než hádanky a on hádanky nenáviděl. Když něco bylo natolik důležité, aby to bylo třeba říci, proč by to mělo mít podobu hádanky. Hádanky byly hloupé hříčky a nebyly důležité.

Při jízdě přemýšlel, kolik lidí bude muset zabít, aby se zbavil obojku. Bylo mu jedno, zda to bude jeden člověk, nebo zda jich bude sto. Při pomyšlení, že ho někdo vodí za Rada'Han, v něm vzplála zuřivost a zaskřípěl zuby. Svaly čelistí se mu napjaly a ruce pevněji sevřely otěže.

Přivolávač smrti. Zabije jich tolik, kolik bude třeba. Zbaví se obojku nebo zemře, když se o to bude pokoušet. Zuřivost a potřeba zabíjet naplnila každou buňku jeho bytosti.

S překvapením zjistil, že vyvolává magii z meče, i když ho měl v pochvě. Už ho nepotřeboval držet v ruce, aby se mu to podařilo. Cítil, jak jím palčivě prostupuje zuřivost. S námahou ji ovládl a uklidnil se.

Kromě nenávistné zuřivosti z meče věděl rovněž, jak vyvolat její opak, bílou magii. Sestry nevěděly, že to dokáže. Doufal, že nebude mít žádný důvod, aby je to naučil. Když však bude muset, tak to udělá. Zbaví se obojku. Použije buď jeden nebo oba aspekty magie meče, jen aby dostal obojek z krku, až přijde vhodná doba. Ta vhodná doba jednou přijde.

Když se objevily fialkové večerní červánky, sestra Verna zastavila na noc. Nic dalšího mu už neřekla. Nevěděl, zda se ještě zlobí, ale na tom mu vlastně ani nezáleželo.

Richard odvedl koně k nedaleké řadě malých vrb na břehu potoka, sundal jim uzdy a nahradil je ohlávkami. Jeho hnědka zatřásla hlavou, byla ráda, že nemá v hubě udidlo. Richard viděl, že to je nebezpečné bajonetové udidlo, které patří k těm nejkrutějším.

Jemu se zdálo, že lidé, kteří je používali, jsou ti, co si myslí, že koně nejsou nic jiného než tažná zvířata, která je nutno přemoci a ovládnout. Myslel na to, že by se jim možná mělo dát do úst také udi-

dlo, aby se zjistilo, jak se jim to bude líbit. Správně vycvičený kůň nepotřebuje nic jiného než kloubové stíhlové udidlo. A pokud je dobře vycvičený a dostane se mu trochu porozumění, nepotřebuje vůbec žádné udidlo. Měl za to, že někteří lidé dávají přednost trestu před trpělivostí.

Natáhl ruku a zkusil pohladit černě zakončené kobylí ucho, ale ta rozhodně odtáhla hlavu od jeho ruky. „Tak je to," zamumlal. „Rádi tě také tahají za uši." Podrbal koně na šíji a pohladil ho. „Kamarádko moje, já ti to dělat nebudu." Při drbání mu kobyla neuhýbala.

Richard nabral vodu do kbelíku z plachtoviny a dovolil každému koni pouze několik doušků, protože ještě nebyli zchlazeni. V jednom sedlovém vaku našel kartáče a pořádně každého z nich vyhřebelcoval. Pak jim vyčistil kopyta. Věnoval tomu více času, než bylo nutné, protože dával přednost jejich společnosti před společností sestry.

Když skončil, uřízl část slupky z melounu, který dostal od Bantaků a dal každému koni kousek. Je jen málo věcí v koňském životě, které jsou lepší než melounová slupka. Všichni dávali na sobě znát, jak jsou rádi této pochoutce. Bylo to poprvé, kdy na sobě ukázali radost. Ale poté, co uviděl jejich širokolistá udidla, se tomu nedivil.

Když dospěl k názoru, že bolest v hrudi je příliš silná na to, aby tam dál stál, odešel k místu, kde sestra Verna seděla na malé přikrývce a svou vlastní deku položil na zem oproti ní. Posadil se se zkříženýma nohama a vytáhl z tlumoku kousek placatého tavového chleba. Udělal to spíše proto, aby měl co dělat než z hladu. Vzala si od něj kousek chleba. Rozkrájel meloun a zbylou slupku odložil vedle pro pozdější použití. Richard nabídl sestře Verně kousek melounu.

Když jí ho nabídl, tak se na meloun chladně podívala. „Získal jsi ho pod falešnou záminkou."

„Dostal jsem ho z vděčnosti za to, že jsem zabránil válce."

Nakonec si ho neochotně vzala. „Možná."

„Vezmu si první hlídku, pokud budeš chtít," nabídl se.

„Není třeba hlídat."

Byla už téměř tma a on si ji prohlížel, přitom žvýkal šťavnatý kousek melounu. „Ve Středozemí jsou srdcoví psi. Jsou tady i jiné

šelmy. Mohl bych přilákat dalšího screelinga. Myslím si, že by bylo moudré držet hlídky."

Nepodívala se na něj a ukousla si kousek tavového chleba. „Se mnou jsi v bezpečí. Hlídky nejsou potřebné."

Její hlas byl znuděný. Nebyl rozzlobený, ale neměl k tomu daleko. Chvíli tiše jedl a pak se rozhodl, že trochu rozjasní náladu. Pokusil se, aby jeho hlas zněl radostně, i když žádnou radost necítil: „Jsem tady já, a jsi tady ty. Mám na sobě Rada'Han. Proč bys mě nemohla začít učit, jak používat talent?"

Při žvýkání se na něj úkosem podívala. „Bude dost času, až se dostaneme do Paláce proroků."

Připadalo mu, že se vzduch náhle ochladil. Vzkypěla v něm zlost. Ozvala se zuřivost meče a chtěla být uvolněná. Richard ji potlačil. „Jak si přeješ."

Sestra Verna si lehla na svou deku a zabalila se pořádně do svého pláště. „Je zima, rozdělej oheň."

Vložil si do úst poslední kousek tavového chleba a poté, co ho polkl, tiše promluvil. Ona se mezitím na něj dívala.

„Jsem překvapen, že toho o magii nevíš víc, sestro Verno. Existuje jedno magické slůvko, které toho dokáže víc, než by sis ty dokázala představit. Možná jsi ho už předtím slyšela. Je to slovo 'prosím'." Postavil se. „Mně zima není. Když chceš mít oheň, tak si ho rozdělej sama. Já jdu na hlídku. Už jsem ti řekl, že nebudu věřit ničemu. Pokud budeme v noci zabití, nestane se to bez varování z mé hlídky."

Otočil se k ní zády a nečekal na její reakci. Nechtěl slyšet ani slovo z toho, co by mu říkala. Šel dosti daleko suchou trávou, než našel hromadu hlíny kolem nory podzemního psa, praštil sebou na její vršek a přemýšlel.

Svítil měsíc. Díval se na něj seshora a vrhal na pustinu kolem něj bledé stříbrné světlo, kterého bylo dost na to, aby bez potíží viděl. Zadumaně se díval na opuštěnou krajinu. Ať se snažil sebevíce myslet na něco jiného, nepomáhalo to. Mohl myslet pouze na jednu věc: na Kahlan.

Přitáhl si kolena k sobě, objal je pažemi, předtím si setřel z obličeje několik slz. Přemýšlel, co teď asi dělá, kde asi je, zda se dostane

k Zeddovi. Přemýšlel, zda jí na něm ještě záleží natolik, aby šla za Zeddem.

Měsíc se pomalu pohyboval po nebi a díval se dolů na něj. Co by teď měl dělat? Cítil se ztracen.

V duchu si představoval Kahlanin obličej. Kvůli tomu, aby na něm uviděl úsměv, by dobyl celý svět. Kvůli tomu, aby se hřál v teple její lásky. Richard si v duchu prohlížel její obličej. Představoval si její zelené oči a její dlouhé vlasy. Její nádherné vlasy.

Při této myšlence si vzpomněl na kadeř vlasů, kterou mu dala do kapsičky. Vytáhl ji a ve světle měsíce ji pozoroval. Byla stočená do kroužku a uprostřed převázána stužkou z jejích svatebních šatů. Když ji držel mezi prsty, tak mu připomínala číslici ležící na boku. Naležato byla ta číslice rovněž symbolem nekonečna.

Richard točil kadeří mezi prsty a díval se, jak se otáčí. Kahlan mu ji dala, aby na ni vzpomínal. Bylo to něco, co mu ji připomíná, protože on ji už nikdy neuvidí. Mučivý žal mu zastavoval dech.

Agiel uchopil tak silně, až se mu námahou začala třást ruka. Bolest působená Agielem a bolest jeho srdce se propletly do palčivé agónie. Nechal ji působit, až mu začala zkreslovat vnímání, pak pokračoval, dokud se téměř v bezvědomí nesvalil dolů z hromady hlíny.

Popadal dech. Bolest mu z mysli vyhnala všechny myšlenky. Z jeho mysli, i když pouze na pár minut, zmizela mučivá úzkost. Dlouho ležel na zemi a přicházel k sobě.

Když už byl opět schopen posadit se, zjistil, že kadeř vlasů ještě svírá v ruce. V měsíčním světle si ji upřeně prohlížel a vzpomínal, jak mu sestra Verna řekla, že Bantakům lhal. Že to byla prachsprostá lež. To byla Kahlanina slova. Řekla mu, že jeho láska k ní je prachsprostá „lež". Ta slova bolela více než Agiel.

„To není lež," zašeptal. „Kahlan, udělal bych pro tebe všechno."

To jí však nebylo dost dobré. To, že si nasadil obojek, jí nebylo dost dobré. On jí nebyl dost dobrý, vždyť byl synem příšery. Věděl, co chtěla, věděl, co si ve skutečnosti přála.

Chtěla se ho zbavit.

Chtěla, aby si nasadil obojek, takže ho odvedou pryč. A ona bude volná.

„Udělal bych pro tebe všechno, Kahlan," vykřikl.

Postavil se a prohlížel si opuštěnou savanu. Temný horizont se vlnil ve vodnaté šmouze.

„Všechno. Dokonce i toto. Dávám ti svobodu, má lásko."

Richard odhodil kadeř Kahlaniných vlasů co nejdál do noci. Pak klesl na kolena a se vzlykotem padl obličejem na zem. Plakal, až už více plakat nemohl. Dále ležel na studené zemi a v mukách sténal. Až poté si uvědomil, že zase svírá Agiel. Pustil ho, posadil se a opřel se zády o hromadu hlíny.

Bylo po všem, všechno skončilo. Cítil se úplně prázdný. Připadal si mrtvý.

Po chvíli se postavil na nohy. Chvíli jen tak stál, pak pomalu vytáhl Meč pravdy.

Jeho řinčení znělo studeným vzduchem jako tichá píseň. Zuřivost se objevila zároveň s ocelí a on dovolil, aby naplnila tu prázdnotu, kterou cítil uvnitř, dovolil, aby jím pronikla. Uvítal zuřivost v sobě a dovolil jí, aby ho naplnila natolik, že v ní tonul. Hruď se mu nadýmala smrtícím odhodláním.

Oči mu zalétly k místu, kde spala sestra.

Viděl tmavý hrbolek jejího těla, když se k ní tiše přibližoval. Byl průvodce po lesích a věděl, jak se tiše přikrádat. Byl v tom dobrý.

Jeho oči důkladně prohlížely zemi, když se k sestře Verně plynule přibližoval a pozoroval, jak spí. Nespěchal. Nebylo třeba spěchat. Měl tolik času, kolik ho bylo zapotřebí. Pokusil se zpomalit své dýchání, aby nevydával žádné zvuky. Málem totiž popadal dech z toho, jak byl celý zaplaven zuřivostí.

Myšlenka na to, že nosí obojek, opět posílila oheň, který v něm zuřil a dolila olej do hořícího pekla.

Zuřivost magie meče ho pálila jako roztavený kov. Richard znal tento pocit příliš dobře a teď se mu poddal. Už na něj neplatil rozum, už ho nic nemohlo zastavit. S výjimkou krve neexistovalo nic, co by ukojilo přivolavače smrti.

Kotníky prstů na jílci měl bílé. Svaly měl křečovitě napjaté potlačovanou touhou, která toužila být zbavena pout. Touhu už nešlo dlou-

ho ovládat. Magie Meče pravdy řvala, aby mohla dělat to, co si bude Richard přát.

Richard stál nad sestrou Vernou jako tichý stín a díval se na ni. V hlavě mu bušila zuřivost. Projel mečem po vnitřní straně předloktí a obě strany meče namočil v krvi. Chtěl, aby ocel pocítila její chuť. Tmavá tekutina stékala žlábkem meče a odkapávala z jeho špičky. Teplá krev mu také tekla dolů po paži. Hruď se mu dmula, když opět uchopil jílec do obou rukou.

Cítil váhu obojku na svém krku; čepel se vznesla do výše a zaleskla se v měsíčním světle.

Pozoroval spící sestru u svých nohou. Byla zkroucená do klubíčka. Byla jí zima a ve spánku se třásla.

Stál s napřaženým mečem a pozoroval ji, přitom skřípěl zuby a třásl se neovladatelnou zuřivostí. Kahlan ho nechtěla, vždyť byl synem příšery.

Ne. Byl příšerou. Uviděl se, jak stojí nad spící ženou se vztyčeným mečem a je připraven k zabíjení.

On byl příšerou.

To v něm uviděla Kahlan a poslala ho pryč s obojkem na krku, aby ho sestry mohly mučit. Protože byl příšerou, která musela nosit obojek, podobně jako medvěd.

Po obličeji mu stékaly slzy. Meč pomalu klesal, až se nakonec špičkou dotkl země. Stál a civěl na sestru, jak spí. Velmi dlouho tam stál a díval se na ni.

Richard pak tiše vsunul meč do pochvy. Vzal svou deku, přikryl sestru Vernu a pečlivě ji do ní zabalil. Dělal to opatrně, aby ji nevzbudil. Seděl a díval se na ni, dokud se nepřestala třást. Pak si lehl a zabalil se do svého pláště.

Byl vyčerpán a všechno ho bolelo, přesto nemohl usnout. Věděl, že mu budou působit bolest. To byl důvod, proč obojek existoval. Až ho přivede do paláce, budou ho mučit.

V čem byl ale rozdíl?

Vzpomínky tančily a prohánějí se jeho myslí. Byly to vzpomínky na to, co mu dělala Denna. Vzpomínal na bolest, na bezmocnou mučivou úzkost a na krev; na svou krev.

Vize nepřestávaly. Dokud bude žít, nebude je moci zapomenout. Jedna věc právě skončila a teď jiná opět začne a nikdy neskončí.

Ve zmatku, který panoval v jeho hlavě, se nacházela jediná myšlenka, která ho utěšovala. Od sestry Verny se dozvěděl, že se mýlil, když si myslel, že Strážce podsvětí unikl. To znamená, že Kahlan je v bezpečí. Jediná věc, na které opravdu záleží, je to, že Kahlan je v bezpečí. Pokusil se vytěsnit z mysli všechno ostatní a myslet pouze na to. Tato myšlenka mu nakonec umožnila upadnout do spánku.

Kapitola devatenáctá

Otevřel oči. Slunce právě vycházelo nad horizont. Když se posadil, bolest z popáleniny mu vyrazila dech. Položil si ruku na košili, na místo, kde byl obvaz, a držel ji tam, dokud bolest nepolevila. Následky z toho, že držel Agiel v něm vyvolávaly dojem, jako kdyby mu někdo předtím natloukl holí. Bolelo ho všechno. Pamatoval si tento pocit a uvědomil si, že není nic jiného než vězeň a že nevěří ujišťování o opaku. Pro obojek neexistuje žádné ospravedlnění a v této základní pravdě nemůže dojít ke kompromisu - k žádnému a nikdy.

Richard se zlostně zadíval na sestru. „Vězni se neholí," a otočil se ke koním.

„Richarde!" Ohlédl se na ni. „Posaď se!" Její hlas byl mírný, stejně se však na tento rozkaz zatvářil rozzlobeně. Ukázala na místo před ní. „Sedni si. Přemýšlela jsem o tom, co jsi mi řekl. Ty jsi tady, já jsem tady. Posaď se a já tě začnu učit, jak ovládneš svůj talent."

Na to nebyl připraven. „Teď a tady?"

„Ano. Pojď sem a sedni si."

Na používání vlastního talentu mu nějak zvlášť nezáleželo, magii nenáviděl. Předtím o to požádal pouze proto, že se pokoušel odstranit napětí mezi nimi. Jeho oči chvíli poskakovaly kolem dokola, pak si sedl a zkřížil nohy. Napodobil tím způsob, jakým seděla ona.

„Co chceš, abych udělal?"

„Je toho mnoho, co se máš o používání svého talentu naučit. Naučíš se o rovnováze všech věcí, obzvlášť o rovnováze magie. Musíš dbát na všechna naše varování a dodržovat všechno, co ti řekneme. Používání magie je nebezpečné. Možná jsi to už zjistil, když jsi používal Meč pravdy?" Richard se ani nepohnul. Pokračovala: „Používání talentu je spojeno s ještě větším nebezpečím. Může mít nepředvídané výsledky. Výsledky, které mohou být nebezpečné."

„Už jsem svůj talent používal. Řekla jsi, že jsem ho použil třemi zvláštními způsoby."

Nepatrně se k němu naklonila. „A podívej se, co se stalo. Přineslo to nepředvídané výsledky. Jako následek nosíš kolem krku obojek."

Richard se na ni překvapeně zadíval. „To nebyl důsledek toho, že jsem použil svůj talent. Ty jsi mi řekla, že jste mě už hledaly. Kdybych svůj talent nepoužil, výsledek by byl stejný."

Sestra Verna pomalu zavrtěla hlavou a přitom mu hleděla do očí. „My jsme tě hledaly celá léta. Někdo tě před námi ukrýval. Kdybys nepoužil svůj talent tím zvláštním způsobem, pochybuji, že bychom tě někdy našly. Použití tvého talentu ti přineslo na krk obojek."

Léta. Ony ho hledaly celá léta. Celou dobu, co si klidně žil v Západozemí, zpočátku s bratrem, otcem a Zeddem a později sám jako průvodce po lesích, celou tu dobu ho hledaly a on se o tom nikdy nedozvěděl. Z této myšlenky ho zamrazilo. Přivodil si to všechno sám tím, že použil magii.

„Přestože bych mohl souhlasit s tím, že pro mě to je katastrofální, proč by to mělo být i pro tebe? Vždyť si to přeješ."

Je to v tom, co jsme musely udělat. Nadto jsi mi vyhrožoval smrtí. Smrtí jsi vyhrožoval každému, kdo tě nutí mít ten obojek kolem krku. To by byly všechny sestry světla. Nikdy neberu na lehkou váhu hrozby čarodějů, ani těch necvičených. To, že jsi používal svůj talent a pomohl nám tím, abychom tě našly, může skončit katastrofou pro všechny z nás."

Necítil žádné uspokojení z toho, že jeho hrozby nezůstaly bez odezvy. Necítil přitom nic. „Tak proč to tedy děláte?" zašeptal. „Proč ho musím nosit?"

„Abychom ti pomohly. Jinak bys zemřel."

„Už jste mi pomohly. Bolesti hlavy zmizely a za to máš můj dík. Proč mě teď nenecháš odejít?"

„Když se obojek sejme příliš brzy, dříve než se naučíš ovládat svůj talent, tak se bolesti vrátí a ty zemřeš." „Tak mě uč. ať se ho mohu zbavit." „Při výuce magie musíme být opatrné. Při studiu musíš mít trpělivost. O nebezpečích magie toho víme více než ty a nechceme, abys z nevědomosti přišel k újmě. To však prozatím není problém, protože to potrvá dost dlouho, než budeš natolik pokročilý, abys opravdu používal magii a riskoval tato nebezpečí. Dokážeš být trpělivý?"

„Nemám v úmyslu magii používat. Myslím si, že to by se dalo pokládat za trpělivost."

„To prozatím stačí. Tak tedy začneme." Trochu se zavrtěla a změnila polohu nohou. „Uvnitř nás všech je jistá síla. Je to životní síla. My jí říkáme Han." Richard svraštil čelo. „Zvedni paži." Udělal, o co ho požádala. „To je síla života, která je nám dána Stvořitelem. Je uzavřená v tobě uvnitř. Ty jsi právě použil Han. Ti, kteří mají talent, dokáží tuto sílu rozšířit mimo sebe. Této vnější síle se říká předivo. Ti, kteří mají nadání, jaké máš ty, mají schopnost vrhnout kolem sebe předivo. S pomocí přediva můžeš dělat věci mimo svého těla stejně, jako to dokáže životní síla uvnitř tvého těla."

„Jak se to dělá?"

Sestra Verna vzala do prstů malý oblázek. „Tady má mysl používá Han, aby přiměla mou ruku zvednout kamínek. Má ruka to nedělá sama od sebe, to má mysl přikazuje životní síle, aby použila mou ruku k tomu, co si má mysl přeje udělat." Položila kamínek zpět na zem a složila si ruce v klíně. Kamínek se vznesl do vzduchu a visel mezi nimi. „Teď jsem udělala stejnou věc, ale tentokrát jsem nechala životní sílu působit mimo své tělo. A to je talent."

„Ty dokážeš to, co čarodějové?"

„Ne. Dokážeme z toho jenom něco. Ale dokážeme učit, jak používat talent. Chápeme, jaký to je pocit. Sestry mají jistou kontrolu nad životní silou a nad talentem, ale není to nic podobné čaroději, který ví, jak ovládat svůj Han."

„Jak dostaneš životní sílu ven z těla?"

„To nelze začít vysvětlovat, dokud se nenaučíš poznat sílu, kterou máš uvnitř, dokud se nenaučíš dotýkat svého Hanu."

„Proč?"

„Protože každý člověk je jiný. Každý člověk používá sílu jiným způsobem. Neexistují dva lidé, kteří by ji používali stejně. Láska je formou Hanu vysílanou mimo vlastní já do jiného člověka. Je to však velmi jemná a slabá forma. I když je láska univerzální, každý ji používá a pociťuje jiným způsobem. Někdo ji používá k tomu, aby v tom druhém vyvolal to nejlepší z Hanu. Někdo ji používá k tomu, aby to nejlepší probudil v sobě. Někdo ji používá ke kontrole, k tomu, aby někoho ovládl. Láska může léčit nebo zraňovat.

Když jednou pochopíme, jak uvnitř tebe působí talent a jak ho používáš, můžeme tě usměrňovat cvičením, kterým říkáme formule. Formule jsou metodou cvičeni, která ti pomůže naučit, jak kontrolovat sílu, když se vysvobodí z tvého těla. To však zatím není důležité. Nejdříve se musíš naučit pociťovat Han uvnitř sebe, až pak ho budeš moci vysílat kamkoli mimo tvého těla.

Poté, co se dokážeš dotýkat Hanu, budeme muset zjistit, co s ním dokážeš udělat. Každý čaroděj je jiný a používá Han jiným způsobem. Někdo ho dokáže používat pouze prostřednictvím vlastní mysli, to jsou čarodějové, kteří studují proroctví. Používání jejich Hanu k tomu, aby chápali proroctví, je hlavní způsob, jak se v nich projevuje talent. Jiní dokáží používat svůj Han pouze k tomu, aby vytvářeli hezké, nadšení vzbuzující předměty. Další používají svůj Han, aby vytvářeli věci naplněné magií. Je to způsob, jakým jsou schopni vyjádřit svůj Han. Někteří dokáží použít své myšlenky k ovlivňování světa kolem nich; to jsem ti ukázala já, když jsem zvedla kamínek. A potom jsou ještě další, kteří jsou schopni dělat po trošce ze všeho."

Opět se zachmuřila. „Richarde, v této etapě je nanejvýš důležitou věcí pravda. Když nám budeš říkat, jaké pocity v tobě vyvolává použití Hanu, musíš říkat úplnou pravdu. Lhaní způsobí vážné potíže." Trochu se uvolnila. „Než budeme moci zjistit, jaký druh čaroděje jsi, musíš umět vyvolat Han."

„Já jsem ti už říkal, že nechci být čarodějem. Chci se pouze naučit ovládat svůj talent, abych se zbavil bolestí hlavy a zbavil se tohoto obojku. Ty jsi řekla, že nemusím být čarodějem."

„Ovládnutí Hanu pomocí talentu je to, co znamená být čarodějem. Když se ho naučíš ovládat, budeš čarodějem. Toto je ta pravá podstata čaroděje. Ale *čaroděj*, to je pouhé slovo. Ty by ses neměl bát slova. Když se rozhodneš nepoužívat talent, to je tvoje věc, my tě k tomu nemůžeme donutit. Čarodějem však zůstaneš."

„Nauč mě, co potřebuji vědět, čaroděj však ze mě nebude."

„Richarde, to není nic špatného. Je to pouze poznání sebe sama, poznání vlastních schopností, poznání, jaký je talent."

Richard si povzdychl. ,,Tak dobře. Jak ho mám tedy ovládat?"

„Výuka ovládání talentu je proces, který se děje po etapách. Nemohu ti vysvětlit všechno najednou, protože bys nedokázal pochopit kroky, které jsou vzdálenější. Nejdříve musíš vědět, co to Han vlastně je. Musíš ho být schopen pocítit. Musíš být schopen po něm sáhnout a dotknout se ho, kdykoliv budeš chtít. Rozumíš, co ti říkám?"

Richard přikývl. „Myslím, že trochu ano. Co to tedy je? Jak ho poznám? Jaké je to poznat ho a dotýkat se ho?"

Oči sestry Verny se zasnily, vypadalo to, že kolem sebe nevidí nic. „Poznáš to," zašeptala. „Je to, jako když vidíš světlo, které vydává Stvořitel. Je to téměř stejné, jako když se s ním spojíš."

Richard se díval na její strnulý obličej. Vypadala, že je uchvácená tím, co vidí uvnitř sebe.

,,Jak to tedy najdu?" zeptal se po chvíli.

Její oči ho opět uviděly. „Musíš to hledat v sobě."

„Jak?"

„Prostě si sedneš a budeš v sobě hledat. Odložíš stranou všechny ostatní myšlenky a budeš hledat ticho a klid, které máš uvnitř. Zpočátku ti bude pomáhat, když zavřeš oči, když budeš pomalu a pravidelně dýchat a dáš se do hledání klidu nicoty. Pomůže ti, když se soustředíš na jednu věc, abys vyloučil všechny rozptylující myšlenky."

„Na jednu věc? Na jakou?"

Pokrčila rameny. „Na co si budeš přát myslet. Je to pouze nástroj, který ti má pomoci dosáhnout daný účel, není to účel sám o sobě.

Každý je jiný. Někdo používá jediné slovo, které neustále opakuje, až ze své mysli vyloučí všechno ostatní. Jiní používají představu jednoho předmětu, aby mohli koncentrovat svou mysl. Když se nakonec naučíš sílu poznat, dotýkat se jí a sjednocovat se s ní, nebudeš se muset předtím soustřeďovat na žádnou pomůcku. Budeš znát podstatu Hanu a dokážeš po ní sáhnout přímo. Stane se tvou druhou přirozeností. Richarde, já vím, že nyní ti to zní divně a zdá se ti to obtížné, za chvíli ale zjistíš, že to pro tebe bude stejně snadné, jako přivolat magii tvého meče."

Richard měl nepříjemný pocit, že už ví, o čem mluví. Téměř rozuměl tomu, co mu říkala. Slova mu připadala divná, ale popisovala to, co mu bylo důvěrné známo, i když trochu jinak.

„Takže ty teď chceš, abych se posadil, zavřel oči a hledal uvnitř sebe klid?"

Sestra Verna přikývla. „Ano." Ještě těsněji se zabalila do pláště. „Můžeš začít."

„Dobře."

Richard zavřel oči. Zdálo se mu, že jeho myšlenky prchají všemi směry najednou. Pokusil se je zahnat. Pokusil se vymyslet si slovo nebo obrázek, aby se koncentroval. Dříve než ho však mohlo napadnout cokoliv jiného, pomyslel na jméno Kahlan. Nechal si ho protékat myslí jako tekutinu. Kahlan. Odmítl tento nápad. Nenáviděl magii a nechtěl její jméno spojovat s tím, co nenávidí. Kromě toho mu myšlenka na ni přinášela pouze bolest, bolest z toho, že ji miluje natolik, aby jí dal, co chtěla, aby jí dal svobodu.

Myslel pak na jednoduchá slova, na jednoduché předměty, ale nezaujalo ho žádné. Uklidnil svou mysl a zvolnil dech. Hledal mír uvnitř sebe, hledal centrum klidu, tak jak to dělával vždy, když potřeboval myslet na řešení problému. V nastalém tichu se snažil myslet na představu, kterou by mohl použít. Obraz mu vyskočil před očima tak rychle, téměř jako kdyby to udělal o své vlastní vůli.

Obraz Meče pravdy.

Sám o sobě byl meč magický, a proto ho nemohl magií poskvrnit. Byla to jednoduchá představa a zdálo se, že vyhovuje požadavkům. Bylo rozhodnuto, bude to Meč pravdy.

Richard si ho představil, jak se vznáší na černém pozadí. Studoval podrobnosti, které tak dobře znal: leštěnou čepel s podélným žlábkem po celé její délce, hrozivě působící vyklenutá chránítka, jílec pokrytý tenkým krouceným stříbrným drátem, kterým se proplétal zlatý drát tvořící vystupující písmena slova *pravda.*

Když si ho představoval a vrýval do své mysli, něco mu kladlo odpor. Bylo to však pozadí, a ne meč. Kolem okrajů černé barvy se objevovala barva bílá, která čerň formovala do čtverce. Richard si na to pamatoval z minulosti.

Byla to jedna z instrukcí v Knize počítaných stínů, kterou se naučil nazpaměť, když byl ještě kluk. *Z mysli vypuď všechny myšlenky a místo nich tam měj pouze představu bílé plochy s černým čtvercem uprostřed.* Byla to část návodu jak odstranit ochranný obal ze schránek Ordenu a jak používat magii knihy. Použil tuto magii, aby Darkenovi Rahlovi ukázal, jak odstranit obal ze schránky, aby mu dokázal, že opravdu knihu zná. Proč by se však měla v jeho mysli objevit právě teď. Nakonec usoudil, že to je pouze náhodná vzpomínka, která se dere na povrch.

Jako pozadí pro meč to bylo stejně dobré, jako cokoli ostatního. Konec konců se pokoušel použít magii. Když to jeho mysl chtěla použít, jemu na tom nezáleží, ať se tak stane. Při této myšlence obraz meče s pozadím černého čtverce ohraničeného bílou barvou zjasněl a ustálil se.

Richard se soustřeďoval na představu meče na černém čtverci s bílými okraji. Koncentroval se tak intenzívně, jak to jen šlo. Něco se začalo dít. Meč, černý čtverec a bílý okraj se začaly chvět, jako kdyby se na ně díval přes vrstvu horkého vzduchu. Pevný tvar meče změkl, meč zprůsvitněl a pak zmizel. Pozadí se rozplynulo a on se díval na místo, které znal. Na Zahradu života v Paláci lidu.

Richard to považoval za neobvyklé a poněkud mrzuté, že se nedokáže soustředit natolik, aby si v mysli udržel představu meče. Vzpomínka na místo, kde zabil Darkena Rahla, musela být však tak silná, že si vynutila přístup do jeho mysli, když se uvolnil.

Právě se chystal, že se přinutí přivolat znovu představu meče, když něco ucítil. Byl to pach spáleného masa. Ze zápachu se mu rozšířilo chřípí a odporem se mu zvedl žaludek.

Prohledával obraz Zahrady života. Bylo to, jako kdyby se díval špinavým oknem. Na nízkých zídkách ležela těla tak, jak upadla, částečně byla zakrytá křovím a válela se po trávě. Všichni byli strašlivě popáleni. Někteří drželi ve spálených pěstích zbraně, meče nebo válečné sekyry. Jiní měli ruce prázdné a jejich zbraně ležely tam, kam upadly, když jejich majitelé zemřeli. Richardovu hruď zaplavilo dusivé pochopení.

Richard uviděl záda bílé, zářící postavy, která stála před kamenným oltářem, před třemi schránkami Ordenu. Jedna ze schránek byla otevřená tak, jak si Richard pamatoval. Bílá postava s dlouhými plavými vlasy zvedla obličej od schránek.

Darken Rahl se otočil a podíval se Richardovi přímo do očí. Jeho modré oči mu zářily. Na rtech se mu pomalu objevoval úsměv. Richard si připadal jako bezmocná figurka, která je k němu přitahovaná. Přitahovaná blíž k jeho smějícímu se obličeji.

Darken Rahl pozvedl ruku k ústům a olízl si konečky prstů. „Richarde,'" zasyčel. „Čekám na tebe. Pojď se podívat, jak budu trhat oponu."

Richard se nedokázal nadechnout, ale prudce, jakoby prásknutím dveří, si do mysli přivolal představu meče. Udržoval ji tam nehybnou a bez pozadí, přitom se pokoušel začít dýchat.

Říkal si, že to byla pouze zatoulaná vzpomínka a jeho strach, které způsobily, že uviděl ten obraz. Soustřeďoval se na obraz meče, až přesvědčil sám sebe, že to, co viděl, nebyla skutečnost, ale možná důsledek jeho bolestivé touhy po Kahlan a nedostatek spánku.

Muselo to tak být. Sestra Verna klidně seděla a pozorovala ho. Těžce vzdychla - napadlo ho, že je možná nespokojená.

Richard polkl. „Je mi to líto, ale nestalo se nic."

„Nenech se odradit, Richarde. Neočekávala jsem, že se něco stane. Trvá to dlouho, než se člověk naučí, jak se dotknout Hanu. Stane se to tehdy, když k tomu dojde. Nelze to uspěchat. Není dobře, když

se někdo přespříliš snaží; prýští to z vnitřního klidu a nedá se k tomu dostat pouhým úsilím. Pro dnešek to stačilo."

„Několik minut? To chceš, abych to zkoušel jen tak krátce?"

Povytáhla obočí. „Oči jsi měl zavřené přes hodinu."

S úžasem na ni pohlédl a pak se podíval na slunce. Zdálo se mu, že na nebi poskočilo. Uplynula více než hodina. Zachvátilo ho palčivé pochopení.

Naklonila hlavu. „Připadalo ti to, jako několik minut?"

Richard se postavil. Nelíbilo se mu, jak svraštila obličej. „Já nevím. Nedával jsem na to pozor. Myslím, že mi to připadalo jako hodina."

Začal balit těch několik věcí, které měli. Čím více myslel na to, co viděl, tím víc neskutečné se mu to zdálo. Začalo mu to připadat jako sen po probuzení, po kterém strach, ostrost obrazu a reálnost blednou. Začal se cítit hloupě, že se nechal tak vystrašit pouhým snem.

Snem? On ale nespal. Jak by mohl mít sen, když byl vzhůru.

Možná ale vzhůru nebyl. Byl na smrt unavený. Je možné, že usnul, když tam seděl a soustřeďoval se na meč. Někdy takto usínal. To bylo jediné vysvětlení toho, že čas tak rychle ubíhal. Musel spát a to všechno byl sen.

Ztěžka si vydechl. Cítil se jako hlupák, že se tak vyděsil, zároveň však cítil úlevu.

*****

Pomalu přejížděl po srsti koně. Snažil se je vykartáčovat velmi pečlivě. Když se otočil, sestra Verna ho ještě stále pozorovala.

Když skončil, očistil kartáče o sebe. „Jak se jmenují?"

Sestra Verna se zatvářila kysele. „Nemají jména, jsou to jenom koně. My nedáváme jména němé tváři."

Hřebelcem ukázal na kaštanového valacha. „Ty jsi nedala jméno ani svému koni?"

„To není můj kůň. Všichni patří sestrám světla. Jezdím vždy na tom, který je právě volný. Na hnědce, kterou jsi jel včera, jsem před-

tím jezdila já, na tom ale nezáleží. Já prostě jedu na tom, který je k dispozici."

„Dobře, ale ode dneška budou mít jména. Vyhneme se tím nedorozumění. Tvůj kaštanový valach bude Jessup, má hnědka bude Bonnie a ta druhá hnědka bude Geraldina.

„Jessup, Bonnie a Geraldina," obořila se na něj. „Nepochybně z *Dobrodružství Bonnie Dayové."*

„Sestro, jsem rád, když slyším, že jsi četla i něco jiného než proroctví."

„Už jsem ti říkala, že ti, kteří jsou obdařeni talentem, k nám přicházejí, když jsou ještě dětmi. Jeden chlapec si přinesl *Dobrodružství Bonnie Dayové*. Přečetla jsem si je, abych zjistila, zda je vhodné pro mladé rozumy a zda má vhodné morální poselství. Je to však absurdní příběh tří lidí, kteří by neměli žádné potíže, kdyby alespoň jeden z nich byl obdařen troškou rozumu."

Richard se trochu usmál. „Tak jsou to perfektní jména pro němou tvář, nemyslíš?"

Zamračeně se na něj podívala. „Byla to kniha, která neměla žádnou intelektuální hodnotu, a tak jsem ji zničila."

Úsměv se Richardovi snažil zmizet z obličeje, nedovolil mu to však. „Můj otec, tedy člověk, který mě vychoval jako svého syna a člověk, kterého považuji za svého otce, George Cypher, často cestoval. Když se jednou vrátil domů, donesl mi *Dobrodružství Bonnie Dayové* jako dárek za to, že jsem se naučil číst. Byla to první kniha, kterou jsem dostal, a četl jsem ji mnohokrát. Přinášela mi radost a nutila mě myslet, pokaždé, když jsem ji četl. Já jsem si také myslel, že hrdinové knihy dělají nerozumné věci, a vždy jsem si sliboval, že nebudu opakovat chyby, které dělali oni. Ty v ní nemusíš vidět žádnou hodnotu, ale mě naučila mnoho věcí. Mnoho hodnotného. Naučila mě myslet. Je možné, sestro Verno, že právě to se ti u tvých žáků nelíbí."

Odvrátil se od ní a začal rozebírat uzdy. „Můj skutečný otec, Darken Rahl, přišel teď na podzim do mého domu a hledal mě. Chtěl mi rozříznout břicho a z mých vnitřností, věštit - chtěl mě zabít stejně, jako zabil George Cyphera." Úkradkem se na ni ohlédl. „Nebyl jsem ale doma a když na mě čekal, roztrhal tu knihu a rozházel stránky

všude kolem. Možná nechtěl, abych se z ní něco naučil, nebo abych se naučil myslet sám za sebe."

Sestra Verna neříkala nic, ale cítil, že ho její oči pozorují, jak rozebírá uzdy a odděluje ohlávky a otěže od udidel. Když to dokončil, schoval ohlávky a přehodil si otěže přes rameno.

Zaslechl, jak rozzlobeně vydechla: „Nebudu říkat koním jmény."

Richard naskládal tři širokolistá udidla na sebe na zem, kterou rozdupali koně. „Možná bys měla přehodnotit, zda to je moudré, sestro Verno."

Postavila se ze strany, aby ji viděl a ukázala na zem. „Proč rozebíráš uzdy? Co děláš s těmi udidly?"

Richard tasil meč. Jeho charakteristické řinčení naplnilo chladný a průzračný vzduch. Zuřivost magie meče ho v mžiku zaplavila. „Já je ničím, sestro," a než se stačila pohnout, mohutně máchl mečem a zuřivě přitom vykřikl. Hrot meče zasvištěl vzduchem a čepel roztříštila udidla na létající kousky horkého kovu.

Rozběhla se k němu a plášť jí přitom vlál. „Co je to s tebou? To jsi ztratil rozum? Potřebujeme ta udidla, abychom mohli ovládat koně!"

„Širokolistá udidla zvířata týrají, nepřipustím, abychom je používali."

„Týrají? Jsou to pouze hloupá zvířata! Zvířata, která je nutno kontrolovat!"

„Zvířata," zamumlal, zavrtěl hlavou a zasunul meč zpět do pochvy. Uchopil ohlávku Bonnie a začal připevňovat otěže k bočním kroužkům. „Na to, abys kontrolovala koně, nepotřebuješ udidlo. Já tě naučím, jak se to dělá. Kromě toho bez udidla v tlamě se mohou pást cestou. Budou tak šťastnější."

„To je nebezpečné! Udidla ti umožňují kontrolovat svévolná zvířata."

Na to se zamračil: „Sestro, u koní, stejně jako u mnoha dalších bytostí, často dostaneš to, co očekáváš."

„Bez udidel nebudeš mít žádnou kontrolu."

„Nesmysl. Když budeš správně jezdit, budeš ho kontrolovat nohama a tělem. Musíš pouze naučit koně, aby ti věnoval pozornost, a aby ti důvěřoval."

Přistoupila blíže k němu a vyžádala si jeho pozornost. „To je hloupost! A je to také nebezpečné! Tam vpředu číhá nebezpečí. Když se dostaneš do nebezpečné situace a když se kůň poleká, tak se může splašit. Bez takového udidla splašeného koně nezastavíš."

Přestal na tom dělat a podíval se do jejích pronikavých hnědých očí. „Sestro, někdy docílíme opak toho, co zamýšlíme. Když se dostaneme do nebezpečné situace a ty příliš prudce zatáhneš udidlo, mohla bys koni roztrhnout tlamu. Když to uděláš, bolest, strach a zuřivost mohou být tak silné, že nebude reagovat na nic z toho, co uděláš. Neporozumí tomu. Bude pouze vědět, že mu způsobuješ bolest a že se ta bolest zvětšuje s každým přitažením otěží. Hrozbou se staneš ty. Ve zlomku vteřiny tě shodí. Když bude pouze vystrašený, tak prostě uteče. Nu, a my se tomu pokusíme vyhnout použitím bajonetového udidla." Pevně se podíval do jejích překvapených očí. „Když se dostaneme do města nebo do nějaké osady a najdeme tam kloubové stíhlové udidlo, to ti používat dovolím. Pokud však budu s tebou, nedovolím, abys dala jakémukoli koni do tlamy širokolisté udidlo."

Zhluboka se nadechla a pomalu vzduch vydechovala, přitom si opět zkřížila paže na prsou. „Richarde, bez udidla je nedokážeme ovládat. Je to prosté."

„Jistě, že dokážeme. Já tě to naučím. Nejhorší věc, která se ti může bez udidla stát, je, že kůň uteče i s tebou, a tobě chvíli potrvá, než ho zastavíš. Dříve nebo později se ti to podaří. Když se zachováš podle svého, ty i tvůj kůň se můžete poranit nebo zabít."

Otočil se a podrbal Bonnie na krku. „První věcí, kterou musíš udělat, je spřátelit se s nimi. Oni ti musí věřit, že jim nebudeš způsobovat bolest a že nedopustíš, aby se jim něco stalo, ale zároveň že paní jsi ty. Když budeš jejich nejlepší přítelkyní, nedopustí, aby se ti něco stalo. Udělají všechno, o co je požádáš.

Je to překvapivě lehké; všechno, co musíš udělat, je, že jim spolu s pevnou rukou ukážeš trochu úcty a vlídnosti. Když mají být tvými

přáteli, potřebují jména, abys je mohla upozornit a aby věděli, že mluvíš na ně."

Podrbal kobylu ještě silněji a ona se na něj tlačila. „Líbí se ti to, Bonnie? Jsi hodná holka. Ano, hodná." Ohlédl se na sestru. „Jessupovi se líbí, když ho drbeš pod bradou. Zkus to a ukaž mu, že se s ním chceš spřátelit." Nevesele se na ni usmál. „Sestro, jestli se ti to líbí nebo ne, už nemáme žádná udidla. Musíš se naučit nový způsob ovládání."

Sestra Verna se na něj chladně zadívala. Po chvíli spustila paže a šla ke kaštanovému valachovi. Chvíli stála před ním, pak napřáhla ruku a pohladila ho ze strany po hlavě. Pak mu konečně dala ruku pod bradu, aby ho podrbala. „Hodný kluk, hodný," řekla monotónním hlasem.

„Můžeš koně považovat za hloupá zvířata, sestro Verno, protože nerozumějí významu většiny tvých slov, rozumí však tónu tvého hlasu. Pokud chceš, aby ti věřil, měla bys alespoň předstírat, že to myslíš upřímně."

Pohla rukou a pohladila ho po krku. „Ty jsi ale hloupé zvíře," řekla hlasem sladkým jako med. „Jsi spokojený?" utrhla se na Richarda přes rameno.

„Dokud na něj budeš hodná, tak ano. Potřebuješ získat jeho důvěru. Koně nejsou tak hloupí, jak si myslíš. Podívej se na něj, jak stojí; on ti nedůvěřuje. Ode dneška máš přiděleného Jessupa. Budeš se o něj ve všem starat. Musí na tobě začít být závislý, musí ti věřit. Já se postarám o Bonnie a Geraldinu. Jessupa budeš hřebelcovat pouze ty a budeš to dělat po jízdě a pak ráno před jízdou."

„Já! To vůbec ne! Já to tady vedu. Ty dokážeš docela dobře vyhřebelcovat všechny tři koně."

„To nemá nic společného s tím, kdo tomu tady velí. Kromě jiného, hřebelcování pomáhá vytvářet vztah mezi tebou a tvým koněm. Už jsem ti řekl, že udidla jsou pryč a že se potřebuješ naučit nový způsob ovládání. Musím tě to naučit kvůli tvému vlastnímu bezpečí." Podal jí uzdu. „Přitáhni ohlávku a připevni uzdu k tomuto kroužku."

Když to dělala, rozkrájel zbylou melounovou slupku na malé kousky. „Mluv s ním. Říkej mu jeho jménem a dej mu najevo, že ho

máš ráda. Nezáleží na tom, co budeš říkat. Jestli chceš, můžeš popisovat, co děláš, ale snaž se, aby to znělo, že ti připadá důležitý. Když to musí být, tak předstírej; chovej se k němu, jako k některému z tvých malých hochů."

Hodila po něm přes rameno zlostným pohledem, pak se otočila zpět k nasazování uzdy. Začala tiše mluvit. Richard neslyšel, co říká, rozeznal však, že to bylo něco milého. Když skončila, podal jí několik kousků melounové slupky.

„Koně ji milují. Dej mu kousek a řekni mu, že je hodný kluk. Podstata je v tom, změnit jeho pocity z toho, že má nasazenou uzdu. Dej mu najevo, že to bude příjemné, když to bude mít místo udidla, které nenávidí."

„Příjemné," opakovala monotónně po něm.

„Jistě. Nepotřebuješ mu ukazovat, jak silnou bolest mu můžeš způsobit, abys ho donutila poslouchat. To je neúčinné. Buď pevná, ale jemná. Jde o to, zkusit si ho získat laskavostí a porozuměním, i když nejsou myšleny upřímně, a ne použitím síly."

Richardův úsměv se ztratil a jeho rysy dostaly zlostný výraz. Naklonil se k ní, ona stála a dívala se vzhůru na něj. „Měla bys toho být schopna, sestro Verno, v tom se zdáš být docela dobrá. Jenom se k němu chovej tak, jak se chováš ke mně."

Její konsternovaný výraz ztuhl. „Přísahala jsem na svůj život, že tě přivedu do Paláce proroků. Když tě tam konečně uvidí, obávám se, že mě pověsí za to, že jsem splnila svou povinnost."

Otočila se a dala melounovou slupku nedočkavému koni, kterého hladila po krku a mateřsky ho poplácávala. „Buď hodný kluk, hodný. Líbí se ti to, Jessupe? Jsi hodný kluk."

Její hlas byl naplněn soucitem a něžností. Koně to mají rádi. Richard věděl, že v tom není upřímnost. Nedůvěřoval jí a chtěl, aby si to uvědomovala. Nelíbili se mu lidé, kteří si mysleli, že ho lehce oklamou. Přemýšlel, jestli se změní její chování k němu poté, co jí dal najevo, že ho neošálila.

Kahlan mu řekla, že sestra Verna byla čarodějnice. Neměl ponětí, čeho všeho je schopná, ale cítil předivo, které na něj hodila v domě duchů. Viděl oheň, který zapálila pouhou myšlenkou. Včera večer

mohla lehce zapálit oheň bez toho, aby mu to přikazovala udělat. Měl silný pocit, že kdyby se jí zachtělo, mohla by ho svým Hanem zlomit vejpůl.

Ona se ho jenom snažila vycvičit; snažila se, aby si zvykl bez rozmýšlení dělat, co od něj bude chtít. Snažila se ho cvičit jako koně. Nebo jako „němou tvář", jak jim říkala. Pochyboval, že si ho váží více.

Rozdíl byl pouze v tom, že místo bajonetového udidla měla na jeho kontrolu Rada'Han, který měl kolem krku. To bylo mnohem horší. Jednou, až přijde ta správná doba, se ho zbaví. Přesto, že ho Kahlan nechce a odehnala ho od sebe, on se ho zbaví.

Zatímco se sestra Verna přátelila s Jessupem, Richard začal sedlat koně. „Jak daleko je do Paláce proroků?"

„Je to dlouhá cesta na jihovýchod. Dlouhá a obtížná cesta."

„Dobře tedy, pak budeme mít dost času, abych tě naučil, jak ovládat Jessupa bez udidla. Nebude to pro tebe tak těžké, jak si myslíš. On se podřídí Bonnie a bude dělat to, co ona. Bonnie je dominantním koněm."

„Dominantní je samec."

Richard položil na Bonnie sedlo. „Na vrcholu hierarchie je vždy kobyla. Matky učí a ochraňují hříbata a jejich vliv trvá po celý život. Není na světě hřebec, kterého by klisna nedokázala zastrašit a odehnat. Klisny dokáží odehnat každého nechtěného hřebce. Hřebec může zahnat od stáda dravce, ale klisna ho bude pronásledovat a pokusí se ho zabít. Kůň se vždy podřídí autoritě vůdčí klisny. Bonnie je vůdčí klisna. Jessup a Geraldina jí budou následovat a budou dělat to, co ona, takže já pojedu první. Ty mě jednoduše následuj a nebudeš mít žádné potíže."

Otočila se v sedle směrem k němu. „Trám v hlavním sálu je nejvýš. Každý to uvidí."

„O čem to mluvíš?"

Zachmuřeně se na něj podívala. „O trámu v hlavním sálu. Z něj asi budu viset."

Richard se vyšvihl do sedla. „Záleží to na tobě, sestro. Nemusíš mě tam dopravit."

Povzdychla si. „Ale musím." Podívala se na něj svým nejměkčím a nejstarostlivějším pohledem, který mu připadal docela přesvědčivý, i když trochu nepřirozený. „Richarde, já ti chci jenom pomoci. Chci se s tebou spřátelit. Myslím si, že právě teď potřebuješ někoho za přítele. Velmi ho potřebuješ."

Richard se naježil. „Sestro Verno, to je od tebe laskavá nabídka. Já ji ale odmítám. Zdá se, že jsi příliš rychlá v zapichování nožů, které máš v rukávu, do zad svých přátel. Sestro, měla jsi alespoň nějaké výčitky, když jsi vzala život sestře Elizabeth, tvé přítelkyni a společnici? Nevypadalo to tak. Odmítám ti nabídnout své přátelství, sestro. Nebo má záda.

Pokud si upřímně přeješ mé přátelství, pak bych ti radil, abys to myslela vážně nebo tě pak vyzvu, abys to prokázala. Když přijde na lámání chleba, dostaneš pouze jedinou šanci. V této záležitosti neexistují žádné odstíny šedé barvy. Jsou jen přátelé a nepřátelé. Přátelé si nedrží své přátele v obojcích, ani je nemají za vězně. Mám v úmyslu se tohoto obojku zbavit. Když se rozhodnu, že je k tomu vhodná doba, každý z mých přátel mi pomůže. Ti, kteří se budou pokoušet mi to překazit, nebudou mými přáteli, budou to mí mrtví nepřátelé."

Sestra Verna zavrtěla hlavou a poté, co vyrazil, pobídla Jessupa za ním. „Trám v hlavním sálu, tím jsem si jistá."

Kapitola dvacátá

V uších jí zněl tlukot srdce. Snažila se ovládnout panikou zrychlený dech. Krčila se za širokým kmenem staré borovice a tiskla se k její drsné kůře. Kdyby sestry zjistily, že je sleduje...

Tmavý a vlhký vzduch jí chraptivými doušky plnil plíce. Rty se jí neslyšně pohybovaly v modlitbách ke Stvořiteli, ve kterých se doprošovala jeho ochrany. Očima, velkýma jako zlaté dukáty, se dívala do tmy a polykala, jak se snažila svlažit své suché hrdlo.

Temná postava tiše klouzala blíž k ní. Mohla ji nejasně vidět, když vykoukla zpoza kmene stromu. Potlačila nutkání vykřiknout nebo utéct a připravovala se na boj. Napřáhla se po líbezném světle; uchopila svůj Han.

Stín klouzal blíž, váhal a po něčem pátral. Jeden krok, pak ještě další, a už bude muset vyskočit. Bude to muset udělat dobře - musí mít jistotu, že nevyvolá poplach. Bude to muset být rychlé a bude to vyžadovat několik různých druhů přediva, které bude nutno hodit najednou. Když však bude přesná a rychlá, neznámý nebude mít šanci vykřiknout, nebude žádný poplach a ona se přesvědčí, kdo to je. Zatajila dech.

Temný stín konečně udělal další krok. Vyrazila zpoza stromu a hodila předíva. Provazce vzduchu silné jako lodní lana se sevřely kolem temné postavy. Když stín otevřel ústa, vrazila mu do nich pořádný vzduchový roubík a ucpala je dříve, než stačil vykřiknout.

Trochu se uvolnila úlevou, že se neozval žádný zvuk, srdce jí však dále šíleně tlouklo, když lapala po dechu. S námahou se jí podařilo dostat trochu klidu do mysli a současně udržovat vlastní Han v pevném sevření, protože se bála polevit ve své pozornosti; mohl tady být ještě někdo jiný. Zhluboka se nadechla a přistoupila k nehybné postavě. Když byla dostatečně blízko na to, aby cítila její dech na svém obličeji, zvedla ruku dlaní dopředu a z jejího středu vypustila nitku ohně, aby zapálila malý plamínek, který stačil jenom na to, aby viděla obličej.

„Jedidiahu!" zašeptala. Přitlačila dlaň k jeho zátylku a její prsty ucítily hladký a chladný kov Rada'Hanu. Opřela se svým čelem o jeho a zavřela oči. Po tvářích jí stékaly slzy. „Ach, Jedidiahu, ty jsi mě tak vystrašil."

Otevřela oči a podívala se na jeho vyděšený obličej osvětlený malým mihotavým plamínkem. „Hned tě uvolním," zašeptala mu něžně, „ale musíš být úplně zticha. Slíbíš mi to?"

Přikývl, jak mu to jen šlo vzhledem k tomu, jak pevně ho svázala. Sundala z něj předíva a vytáhla vzduchový' roubík. Jedidiah úlevou poklesl v kolenou.

„Sestro Margareto," zašeptal roztřeseným hlasem, „málem jsem se z vás podělal."

Nezvučně se zasmála. „Promiň, Jedidiahu, já jsem málem to stejné udělala z tebe."

Přerušila tenké vlákno Hanu, které dodávalo energii malému plamínku a oba se sesunuli na zem, opřeli se jeden o druhého a zotavovali se z té hrůzy. Jedidiah, který byl o několik let mladší než ona, byl vyšší. Byl to hezký mladík. Pomyslela si, že je až přehnaně hezký.

Byla mu přidělena, když přišel do paláce a ona byla novicka.

První přerušil ticho Jedidiah. „Zpočátku jsem si dělal jenom malé starosti, ale když jsem si uvědomil, že míříš do Hagenských lesů, začal jsem o tebe mít strach. Nedovolím, aby ses potulovala po tak nebezpečném místě. Tedy, aby ses tam toulala sama bez toho, abych tam byl s tebou a ochraňoval tě."

„Abys mě ochraňoval!" zašeptala ostře. „Neměla bych ti připomenout, co se právě stalo? Ve zlomku vteřiny jsi byl bezmocný. Ne-

dokázal jsi odrazit ani jedno z mých přediv. Nebyl jsi schopen prolomit ani jedno z nich. Ty se sotva dokážeš dotknout vlastního Hanu a ještě méně ho dokážeš účinně používat. Ještě se toho musíš mnoho naučit, než budeš natolik čarodějem, abys mohl někoho ochraňovat. Všechno, co teď dokážeš, je, že neklopýtáš o vlastní nohy!"

Tato výčitka ho umlčela. Nelíbilo se jí, že ho musí kárat tak ostře, bylo však příliš nebezpečné, kdyby se do těchto věcí míchal, pokud by její podezření bylo pravdivé. Měla o něj strach a nechtěla mu ublížit.

To, co mu řekla, však nebyla úplná pravda. Už teď byl mocnější než každá sestra, pokud se mu podařilo dát všechno dohromady, i když to zatím nebývalo často. Už teď existovaly sestry, které měly strach ho do něčeho přespříliš nutit. Cítila, jak odvrátil zrak.

„Promiň mi to, Margareto," zašeptal. „Měl jsem o tebe strach."

Srdce jí bolelo nad bolestí v jeho hlase. Měla svou hlavu u jeho, aby mohli mluvit tichým šeptem. „Vím, že máš o mě strach, Jedidiahu, a opravdu si vážím tvých starostí. Toto je však práce pro sestry."

„Margareto, Hagenské lesy jsou nebezpečné místo. Jsou v nich věci, které tě mohou zabít. Nechci, abys tam chodila."

Hagenské lesy byly opravdu nebezpečné. Nebezpečné byly už tisíce let a v tomto stavu se nacházely na základě příkazu z paláce. Oni dva v tom nemohli nic dělat.

Říkalo se, že Hagenské lesy byly cvičištěm pro velmi zvláštní druh čarodějů. Ten druh čarodějů do něj nebyl posílán, šli tam sami. Šli, protože tam jít chtěli, protože po tom toužili, protože to potřebovali.

To se však jenom povídalo. Neznala žádného čaroděje, který by šel strávit noc v Hagenských lesích, za posledních několik tisíc let to alespoň neudělal žádný. Pokud tedy vůbec byla pravda, že to někdy někdo udělal. Pověsti říkaly, že v dávných časech existovali čarodějové, kteří měli tak silný talent, že do Hagenských lesů šli. Také se říkalo, že jen málo jich z lesa vyšlo. I pro tato místa však platila jistá pravidla.

„Slunce nezapadlo, když jsem byla tady. Přišla jsem až po setmění. Pokud nenecháš nad sebou v Hagenských lesích zapadnout slunce, můžeš odejít. Já nemám v úmyslu zůstat tak dlouho, aby nade mnou

zapadlo příští slunce. Teď je to dosti bezpečné; tedy alespoň pro mě. Chci, abys šel domů, a chci, abys šel hned."

„Co je tak důležité, že musíš vejít do lesů? Co děláš? Margareto, očekávám od tebe odpověď. Pravdivou odpověď. Tady to je pro tebe nebezpečné a já se odbýt nenechám."

Dotkla se prstem jemně vypracovaného zlatého květu, který měla na řetízku kolem krku. Udělal ho pro ni sám Jedidiah a udělal ho vlastníma rukama bez použití magie. Byl to svlačec, který měl představovat jeho probouzející se uvědomování talentu. Bylo to uvědomování, v jehož rozvoji mu pomáhala. Ten malý zlatý kvítek pro ni znamenal více než všechno ostatní, co měla.

Vzala ho za ruku a opřela se o něj. „Dobře, Jedidiahu, řeknu ti to. Nemohu ti však říci všechno. Bylo by pro tebe příliš nebezpečné, kdybys věděl všechno."

„Co je tak nebezpečné? Co mi nemůžeš říci?"

„Buď teď zticha a poslouchej nebo tě ihned pošlu zpět. Ty víš, že to mohu udělat."

Jeho druhá ruka se zvedla k obojku. „Margareto, to bys mi neudělala. Řekni, že bys mi to neudělala, vždyť jsme tehdy spolu..."

„Pst!" Odmlčel se. Chvíli počkala, aby se ujistila, že zůstane zticha, a až pak pokračovala. „Jistou dobu mám podezření, že u některých z těch, co měli talent a odešli nebo zemřeli, to nebylo tak, jak nám to bylo tvrzeno. Já si myslím, že byli zavražděni."

„Co!?"

„Mluv tiše!" zašeptala rozzlobeně. „Chceš, aby také nás někdo zabil?" Opět se odmlčel. „Myslím si, že v Paláci proroků se děje něco hrozného. Myslím si, že je zavraždily některé ze sester."

V temnotě se na ni upřeně podíval. „Zavraždění? A sestrami? Margareto, musíš být šílená, když něco takového jenom předpokládáš."

„To tedy nejsem. Každý by si to však myslel, kdybych něco takového řekla uvnitř palácových zdí. Musím přijít na to, jak bych to prokázala."

Na chvíli se zamyslel. „Tak dobře, já tě znám nejlépe ze všech a když to říkáš, tak ti věřím a pomohu ti. Možná bychom měli vykopat

nějaká těla a najít něco, co by protiřečilo tomu, co bylo o jejich úmrtích řečeno, najít někoho, kdo něco viděl. Mohli bychom se opatrně vyptávat služebnictva. Znám někoho, kdo..."

„Jedidiahu, to není to nejhorší."

„Co by mohlo být ještě horší?"

Držela květ v ohybu prstu a hladila ho palcem. Její hlas byl ještě tišší než předtím. „V paláci jsou sestry temnot."

I když ho ve tmě nemohla vidět, věděla, že mu na pažích naskakuje husí kůže. Noční hmyz kolem nich zpíval a ona pozorovala tmavý ovál jeho obličeje. „Margareto, to není možné. Nic takového neexistuje. To je pouze mýtus, legenda."

„Není to mýtus. V paláci jsou sestry temnot."

„Margareto, prosím tě, neopakuj to. Za takové obvinění bys mohla být popravena. Když z toho nějakou sestru obviníš a nedokážeš to, popraví tě. A tobě se to dokázat nepovede, protože je to nemožné. Neexistuje nic jako sestra..."

To slovo nedokázal ani vyslovit. Myšlenka na to ho tak děsila. Chápala jeho strach. Cítila ho také, dokud nenarazila na věci, které už déle ignorovat nemohla. Přála si, aby o té noci nešla navštívit proroka, nebo aby mu alespoň nenaslouchala.

Matka představená se zlobila, že Margaret nechtěla prorokův vzkaz říci některé z jejích poradkyň. Když jí konečně bylo uděleno slyšení, matka se na ni bezvýrazně podívala a zeptala se, co to je „kamínek v rybníce". Margaret to nevěděla a matka představená ji přísně pokárala, že ji obtěžuje Nathanovými nesmysly. Margaret se rozzuřila na Nathana, když potom popřel, že by jí dával nějaký vzkaz pro matku představenou.

„Přála bych si, aby to bylo, jak říkáš, ale není tomu tak. Ony skutečně existují a jsou mezi námi v paláci." Dívala se chvíli na jeho tmavou siluetu. ,,Proto jsem tady. Chci získat důkaz."

„Jak to chceš udělat?"

„Jsou tady. Sledovala jsem je až sem. Chodívají do Hagenských lesů, aby tam něco dělaly. Přijdu na to, co to je."

Otočil hlavu a prohledával temnotu.

„Kdo? Které sestry? Víš, které sestry to jsou?"

„Vím. Tedy znám alespoň některé z nich."

„Které to jsou?"

„Jedidiahu, to ti nemohu říci. Kdybys to věděl, a kdybys udělal tu nejmenší chybičku, nedokázal by ses ubránit. Pokud mám pravdu a ony jsou opravdu sestry temnot, zabily by tě jenom proto, že to víš. Nesnesu pomyšlení na to, že by ti někdo ublížil. Neřeknu ti to, dokud se nedostanu do pracovny matky představené s důkazy."

„Jak víš, že jsou to sestry temnot? Jaké máš důkazy? Jaké důkazy můžeš opatřit?"

Prohledávala temnotu a pátrala po všech příznacích nebezpečí. „Jedna ze sester něco má. Je to magický předmět. Předmět černé magie. Viděla jsem ho v její pracovně. Je to malá soška. Najednou jsem si to uvědomila, ona má totiž spoustu věcí, jsou to starožitnosti, které každý považuje za pouhé staré kuriozity. Viděla jsem ji už dříve mezi těmi věcmi pokrytými prachem.

Ale tehdy, bylo to ihned poté, co zemřel jeden z hochů, jsem šla do její pracovny, abych si s ní o tom promluvila, abych si promluvila o jejím hlášení. Ta soška byla opět zastrčená v koutě, opírala se o ni kniha, aby ji zakrývala. Nebyla však už zaprášená, byla čistá."

„To je toho! Ta sestra oprášila sošku a ty si myslíš, že..."

„Ne. Nikdo neví, co ta soška představuje. Poté, co jsem ji viděla čistou, měla jsem důvod tázat se, co to je. Musela jsem být opatrná, aby se nikdo nedozvěděl, co mám v úmyslu. Ale nakonec jsem zjistila, co to je."

„Jak? Jak jsi to zjistila?"

Vzpomněla si na svou návštěvu u Nathana a na její slib, že nikdy neprozradí, jak zjistila, co ta soška představuje. „Na tom nezáleží. To bys neměl vědět."

„Margareto, jak jsi jen mohla."

Přerušila ho. „Řekla jsem ti, že ti to nepovím. Kromě toho to není důležité. Důležité je to, co ta soška představuje, a ne, jak jsem na to přišla. Je to soška muže držícího krystal. Ten krystal je quillion."

„Co je to quillion?"

„Je to mimořádně vzácný magický krystal. Má tu moc, že z čaroděje vysaje jeho magii."

Překvapení mu na chvíli zavřelo ústa. „Jak víš, že to je quillion, když je tak vzácný? Jak jsi ho dokázala rozeznat? Možná to je nějaký jiný krystal, který se mu podobá."

„To by mohla být pravda, kdyby nebyl použit. Když se quillion použije k vysátí magie z čaroděje, září oranžově energií jeho talentu, jeho Hanu. Když jsem odcházela z její pracovny, tak jsem na velmi krátký okamžik viděla sošku celou. Quillion zářil oranžově. To ale bylo dříve, než jsem věděla, co to vlastně je. Když jsem to zjistila, vrátila jsem se, abych ho vzala k matce představené jako důkaz, krystal však už nezářil."

„Co by to mohlo znamenat?" zeptal se bázlivým hlasem.

„To znamená, že čarodějova moc a energie přešla z krystalu do někoho jiného. Do hostitele. Quillion je pouze nádoba pro uskladnění talentu do doby, kdy může být vložen do někoho jiného. Jedidiahu, já si myslím, že sestry zabíjejí lidi obdařené talentem a kradou si ho pro sebe. Myslím si, že ho pohlcují do sebe."

Jeho hlas se zachvěl. „Kromě toho všeho, co už měli, mají teď ještě moc nad čarodějnickým talentem?"

Přikývla. „Ano. Proto jsou ještě nebezpečnější, než dokážeme uvěřit, a mocnější, než si dokážeme představit. Největší strach nemám z toho, že mě popraví za to, že je obviním, ale z toho, že na mě ty sestry přijdou. Pokud vstřebávají čarodějnické talenty do sebe, tak nevím, jak bychom je mohli zastavit. Nikdo z nás se jim nevyrovná.

Potřebuji důkaz, aby mi matka představená uvěřila. Možná bude vědět, co se má dělat. Já to nevím.

Čemu však nerozumím je, jak sestry do sebe vstřebávají talent z quillionu. Čarodějnický talent je Han, což je mužský princip. Sestry jsou ženy. Žena nedokáže jen tak vstřebat mužský Han. To vůbec není jednoduché, kdyby bylo, tak by prostě nechaly do sebe vplynout Han v okamžiku, kdy je zabíjejí. Nechápu, jak to dělají."

„Tak co děláš tady venku?"

Zkřížila si ruce, aby se ohřála před chladem, který přicházel zevnitř, i když vzduch byl teplý. „Pamatuješ si na den, kdy Sam Weber a Neville Ranson zvládli všechny testy, měly jim být sundány obojky a měli opustit palác?"

Ve tmě přikývl. „Ano. Byl jsem opravdu zklamán, protože Sam mi slíbil, že se přijde rozloučit a ukázat se mi, jak vypadá bez Rada-'Hanu. Chtěl jsem mu poblahopřát k tomu, že teď už je opravdovým čarodějem. On se ale neukázal. Řekli mi, že odešel v noci, protože si nepřál žádné uslzené loučení. Sam však byl můj přítel, byl to mírný člověk, ranhojič. To, že odešel tímto způsobem a bez rozloučení, se mu vůbec nepodobalo. To vůbec nebyl on. Bolelo mě to, že nepřišel. Opravdu jsem si přál popřát mu mnoho štěstí."

„Zabili ho."

„Co?" Schoulil se do sebe. „Ach, dobrotivý Stvořiteli, to ne." Jeho hlas byl plný slz. Jsi si jistá? Jak to víš?"

Konejšivě mu položila ruku na rameno. „Na druhý den poté, co údajně odešel takovým neobvyklým způsobem, jsem dostala podezření, že se stalo něco strašného. Šla jsem se podívat, zda quillion opět září, dveře však byly odstíněné."

„To nic nedokazuje. Sestry si někdy odstiňují své pracovny nebo své cely. Ty to děláš také, když nechceš být rušena, například když jsme spolu."

„Já vím. Já jsem však chtěla vidět quillion, tak jsem čekala za rohem, až sestra šla do své pracovny. Načasovala jsem si to tak, abych z místa, kde jsem se schovávala, vyšla tehdy, až bude otvírat dveře, právě když půjdu kolem. Skutečně se to podařilo, a tak těsně předtím než zavřela dveře, jsem nahlédla do její tmavé pracovny. Qullion zářil oranžově. Je mi to líto, Jedidiahu."

Jeho hlas se ztišil zlostí. „Kdo to byl? Která to byla sestra?"

„Já ti to neřeknu, Jedidiahu. Neřeknu, dokud matce představené nepřinesu důkaz. Je to příliš nebezpečné."

Na chvíli se zamyslel. „Jestli je ten krystal skutečně quillionem a mohl by dokázat, čím je ona, tak proč ho lépe neschová?"

„Možná je to proto, že si myslí, že nikdo nepozná, jaký krystal to je. Možná je to proto, že nemá strach a neplýtvá časem na to, aby byla opatrná více, než považuje za nutné."

„Tak se vrátíme, pronikneme odstíněním, sebereme tu prokletou věc a doneseme ji matce představené. Já se přes to odstínění dostanu, jsem přesvědčen, že to dokážu."

„Chtěla jsem to udělat sama. Dnes večer jsem se vrátila, ale pracovna už nebyla odstíněna. Vkradla jsem se dovnitř, abych vzala sošku, ta však byla pryč. A pak jsem zahlédla tu sestru, jak odchází z paláce spolu s dalšími sestrami. Sledovala jsem je až sem.

Pokud dokážu ukrást quillion, když ještě září, mohu dokázat, že jsou to sestry temnot. Musím je zastavit, než stihnou vysát život z někoho dalšího. Jedidiahu, ony vraždí lidi a co je ještě horší, děsím se důvodu, pro který to dělají."

Tiše si povzdychl. „V pořádku, půjdu však s tebou."

Zaskřípěla zuby. „Ne, ty se vrátíš.'"

„Margareto, já tě miluji a když mě pošleš zpátky do paláce, abych se tam docela sám strachoval, tak ti to nikdy neodpustím. Sám půjdu k matce představené a řeknu jí to obvinění, abych ti mohl přivést pomoc. I když mě možná popraví za to, že jsem to obvinění řekl. Vím, že to vzbudí podezření a možná to vyvolá i poplach. To je však jediný jiný způsob, jak tě mohu ochránit. Buď půjdu s tebou nebo půjdu k matce představené. Slibuji, že to udělám."

Věděla, že jí říká pravdu. Jedidiah vždy plnil své sliby. Mocní čarodějové to dělali vždy. Zvedla se na kolena, opřela se o něj a objala ho kolem krku. „Já tě také miluji, Jedidiahu."

Vroucně ho políbila, on se rovněž zvedl na kolena a přitiskl se k ní. Rukama jí vklouzl zezadu pod šaty, uchopil ji za hýždě a přitiskl k sobě. Když pocítila jeho ruce na nahé kůži, tiše zasténala. Jeho horké rty jí líbaly na krku a pak na uchu, a vysílaly do jejího těla palčivé chvění magie. Kolenem jí roztáhl nohy, aby se tam dostaly jeho ruce. Když se jí dotkl, zalapala po dechu.

„Pojď teď se mnou," zašeptal jí do ucha. „Pojďme zpátky, ty odstíníš svou celu a já ti to udělám tak, že se dáš do křiku. Budeš moci křičet, jak chceš, a nikdo tě neuslyší."

Odtáhla se od něj a vyndala mu ruce zpod svých šatů. Překonával její odpor. Zjistila, že se musí nutit, aby ho zastavila. Aby ji odvedl pryč od nebezpečí, používal ke svádění rovněž magii. Věděla, že kdyby to pokračovalo ještě pár vteřin, tak by podlehla.

„Jedidiahu," prudce oddechovala a její šepot byl ochraptělý. „Prosím tě, nenuť mě použít obojek, abych tě zastavila. Je to příliš důleži-

té. V sázce jsou lidské životy." Pokusil se po ní sáhnout ještě jednou, ale ona vyslala ze svých rukou provazce energie do jeho zápěstí, aby ho zastavila. Rozhodně držela jeho ruce pryč od těla.

„Já vím, Margareto. Jenže jeden z těch životů v sázce je tvůj. Já si nepřeju, aby ti něco ublížilo. Miluji tě nade všechno na světě."

„Jedidiahu, toto je důležitější než můj život. Toto se týká života všech lidí. Myslím, že se to týká Bezejmenného."

Ztuhl na kámen. „To nemyslíš vážně!"

„Co myslíš, proč sestry chtějí mít tu moc? K čemu ji potřebují? Proč by kvůli ní měly byt ochotné zabíjet. Jaký by to mělo účel? Co myslíš, komu slouží sestry temnot?"

„Dobrotivý Stvořiteli," zašeptal pomalu. „Kéž to není pravda." Zvedl ruce a uchopil ji za ramena. „Margareto, kdo ještě o tom ví? Komu jsi to řekla?"

„Jenom tobě, Jedidiahu. Znám čtyři, možná pět sester temnot. Existují ale možná další a ty já neznám. Nevím, komu mohu důvěřovat. Bylo jedenáct těch, které jsem dnes večer sledovala až sem, ale klidně by jich mohlo být ještě víc."

„A co matka představená? Možná bys neměla jít k ní, mohla by k nim také patřit."

S povzdechem zavrtěla hlavou. „Můžeš mít pravdu, je to však jediná možnost, kterou máme. Není nikdo další, o kom bych si mohla myslet, že mi pomůže. Musím jít za ní." Konečky prstů se dotkla jeho obličeje. „Jedidiahu, prosím tě, vrať se. Kdyby se mi něco stalo, budeš moci něco udělat. Zůstane někdo, kdo o tom ví."

„Ne, já tě neopustím. Když mě donutíš, abych se vrátil, řeknu to matce představené hned. Já tě miluji a raději bych zemřel, než žil bez tebe."

„Musíš však myslet na ostatní. Na ostatní životy, které jsou v sázce."

„Margareto, na nikom jiném mi nezáleží. Prosím, Margareto, nežádej mě, abych tě opustil, když jsi v nebezpečí."

„Někdy mě dokážeš dohnat k zuřivosti, miláčku." Přisála se k jeho rtům. Paže, které ji objímaly, v ní vyvolávaly tak silný pocit bezpe-

čí a pocit, že je milována, jako ještě nikdy předtím. Po dlouhé chvíli se jim podařilo odtáhnout se od sebe.

Zápasila s dechem. „Miluji tě, manželi můj."

„Miluji tě, manželko má a budu tě milovat vždy a až navěky věků."

Usmála se. A i když ve tmě neviděla, věděla, že se rovněž usmívá. „Podívejme se, zda získáme nějaký důkaz. Podívejme se, zda dokážeme zastavit sestry temnot. Nechť je Stvořitel pyšný na sestry světla a na nastávajícího čaroděje."

Stiskl jí ruku. „Slib mi, že neuděláš nic nerozvážného. Slib mi, že se nepokusíš udělat nic, co by tě mohlo zabít. Chci s tebou strávit značnou dobu v posteli a ne v lesích."

„Potřebuji vidět, co mají v úmyslu. Vidět, zda se mi povede nalézt způsob, jakým to všechno prokázat matce představené. Jsou však mnohem silnější než já, nemluvě o tom, že jich je alespoň jedenáct. Kromě toho, jestli to jsou opravdu sestry temnot, mohou používat subtraktivní magii. Proti ní nemáme žádnou ochranu.

Nevím, jak jim sebereme quillion. Možná uvidíme něco, co by nám pomohlo. Když však budeme mít oči otevřené a necháme se vést Stvořitelem, tak nám možná ukáže, co bychom měli udělat. Nechci ale, aby někdo z nás riskoval více, než musíme. Nesmí nás objevit."

Přikývl. „Dobře, to chci také."

„Jedidiahu, já jsem sestrou světla. To znamená, že mám své povinnosti, povinnosti vůči Stvořiteli a vůči všem jeho dětem. I když jsme teď manželé, je stále mou povinností vést tě. V tomto si nejsme rovni. Mám to pod kontrolou já a dovolím ti jít se mnou pouze tehdy, když mi slíbíš, že se podle toho budeš chovat. Ještě nejsi plnohodnotný čaroděj. Když ti něco přikážu, tak musíš poslechnout. Ještě stále ovládám svůj Han lépe, než ty vládneš svým."

„Margareto, to já vím. Jeden z důvodů, proč jsem se chtěl stát tvým manželem, je ten, že si tě vážím. Nechtěl bych mít slabošskou manželku. Ty jsi mě vždy vedla a to se teď nezmění. Ty jsi mi dala všechno, co mám. Já se budu vždy řídit podle tebe."

S úsměvem zavrtěla hlavou. „Ty jsi úžasný, manželi. Jsi ten nejúžasnější manžel. Bude z tebe obdivuhodný čaroděj. Opravdu obdivu-

hodný. Nikdy jsem ti to neříkala, protože jsem se vždy obávala, aby ti to nestouplo do hlavy. Některé sestry si myslí, že můžeš být ten nejmocnější čaroděj, který se rodí jednou za tisíciletí."

Neříkal nic a nemohla mu vidět do obličeje, byla si ale jistá, že se zarděl. „Margareto, tvé oči jsou jediné, které potřebuji vidět plné hrdosti."

Políbila ho na tvář a pak ho vzala za ruku. „Pojďme se podívat, jak to zastavit."

„Jak víš, kam šly? Jak je můžeme sledovat? V tomto lese je tma jako v pytli. Stromy zakrývají měsíc."

Štípla ho do tváře. „Trik, který mě naučila matka. Nikdy jsem ho nikomu neukázala. Když jsem uviděla, že odcházejí z paláce, vrhla jsem jim pod nohy louži mého Hanu a ony přes ni šly. Teď zanechávají otisky mého Hanu, které ale vidím pouze já. Jejich šlépěje jsou pro mě stejně jasné jako slunce odrážející se v rybníce."

„Musíš mě tento trik naučit."

„Jednou tě ho naučím, to ti slibuji. Tak pojď."

Vedla ho za ruku a sledovala hustým lesem zářící šlépěje sester. Vzdálení noční ptáci zpívali svými tajemnými hlasy, sovy houkaly a jiná zvířata vydávala tiché skřeky a mlaskání. Povrch půdy byl nerovný, prorostlý kořeny a plný keřů, svítící šlépěje jí však pomáhaly vidět na cestu.

Z vlhkého tepla se potila a šaty se jí lepily na mokrou kůži. Až přijdou domů, odstíní svou celu a vykoupá se. Bude to dlouhá koupel a bude s Jedidiahem. Pak mu dovolí, aby na ni vyzkoušel svou magii a ona použije svou magii na něj.

Šli stále hlouběji do Hagenských lesů, tak hluboko v nich ještě nikdy nebyla. Pára vystupující z bažinatých oblastí přinášela pronikavý zápach hnijících rostlin. Procházeli tmavými strouhami zahalenými visícími kořeny a mechem, který se jí otíral o obličej a paže. Při každém neočekávaném doteku sebou trhla. Šlépěje vedly nahoru a pak přes řídce zalesněné kamenité hřebeny.

Na vrcholu jednoho hřebene se v tichém vlhkém vzduchu zastavili. Ohlédla se zpět na pochmurnou krajinu. V dálce rozeznala blikající

světýlka Tanimury a uprostřed světýlek se v měsíčním světle tyčil Palác proroků. Jeho temná masa zastiňovala světla města pod ním.

Toužila být zpátky, toužila být doma, toto se však muselo udělat. Nebyl tady nikdo, kdo by to mohl udělat místo ní. Životy všech lidí závisely na ní. Závisel na ní i Stvořitel. Přesto toužila být doma a v bezpečí.

Doma to však už nebylo bezpečné. Bylo tam stejně nebezpečně jako v Hagenských lesích, pokud to opravdu byly sestry temnot. I s tím, co teď věděla, bylo pro ni těžké, aby to akceptovala. Matka představená jí bude muset uvěřit, jednoduše bude muset. Neexistoval nikdo jiný, ke komu by se mohla obrátit o pomoc. Přála si, aby existovala alespoň jedna sestra, které by mohla věřit, které by se mohla svěřit, neodvažovala se však věřit nikomu. Nathan ji vystříhal, aby nikomu nevěřila.

Přesto, že si přála, aby byl Jedidiah doma a v bezpečí, byla ráda, že je s ní. Věděla, že jí nemůže pomoci, stejně však měla dobrý pocit, že se může svěřovat jemu. Bude ho chránit i za cenu svého života, když to bude zapotřebí.

Terén se začal sklánět dolů. Mezerami mezi stromy viděli, že scházejí do hluboké mísovité prohlubně v zemi. Okraj byl strmý a museli se pohybovat pomalu, aby se žádné kameny nekutálely mezi stromy dolů. Jeden začal klouzat dolů, když se ho dotkla nohou, rychle však použila hrst vzduchu, aby ho zastavila a aby ho pak pevně vtlačila zpět do země. S ulehčením si oddechla.

Jedidiah šel za ní jako tichý uklidňující stín. Její napětí se trochu uvolnilo, když se dostali ze sypkého štěrku zpátky do hustšího lesa, kde byla půda porostlá mechem, a tak nebylo slyšet jejich kroky.

Slabá ozvěna písně se k nim nesla přes hustý les těžkým páchnoucím vzduchem. Tiché rytmické a hrdelní melodie se slovy, kterým nerozuměla, jí rezonovaly v hrudi. I bez toho, aby rozuměla slovům, cítila vůči nim odpor. Připadalo jí, že naplňují vzduch nepříjemným puchem.

Jedidiah ji popadl za ruku a přinutil ji, aby se zastavila. Přiložil ústa těsně k jejímu uchu. „Margareto, prosím tě," zašeptal. „Vraťme se dřív, než bude pozdě. Já mám strach."

„Jedidiahu!" zavrčela, napřáhla se a popadla ho za obojek. „Je to důležité! Jsem sestra světla a ty jsi čaroděj. Co si myslíš, k čemu jsme tě trénovaly? Abys stál na ulici někde u tržnice a předváděl nějaké triky? Aby ti lidé házeli mince? Sloužíme Stvořiteli. On nám dal všechno, co máme, abychom pomáhali druhým. Druzí jsou v nebezpečí a my jim musíme pomoci. Ty jsi čaroděj, tak se chovej jako čaroděj!"

V slabém světle téměř neviděla jeho vytřeštěné oči. Trochu ochabl, když povolilo napětí jeho svalů. „Je mi to líto. Máš pravdu, promiň mi to. Udělám, co udělat musím, to ti slibuji."

Její zlost ustoupila. „Já mám také strach. Dotkni se svého Hanu a pevně ho sevři, příliš ho ale nesvírej. Drž ho tak, abys ho mohl v mžiku uvolnit, jak jsem tě to naučila. Kdyby se něco stalo, nesnaž se ovládat. Neměj obavy, jak vážně bys je mohl poranit. Když budeš potřebovat svou magickou energii, musíš ji použít všechnu, nic menšího nebude stačit. Pokud neztratíš hlavu, budeš dost silný na to, aby ses ubránil. Ty to dokážeš, Jedidiahu. Důvěřuj tomu, co jsem tě naučila já a co tě naučily ostatní sestry. Měj víru ve Stvořitele a v to, čím tě obdaroval. Ty jsi to dostal z jistého důvodu, stejně jako my všechny. Toto může být ten důvod. Dnes večer se může stát to, k čemu jsi byl vyvolen."

Opět přikývl, ona se otočila zpět k zářícím šlépějím a sledovala je do hustého porostu. Tápali mezi stromy směrem ke středu prohlubně, směrem, ze kterého přicházelo prozpěvování. Čím se dostávali blíž, tím silnější mravenčení cítila na kůži. Byly to hlasy sester a zdálo se jí, že některé z nich poznává.

Dobrotivý Stvořiteli, modlila se, dej mi sílu k tomu, co musím udělat, abych ti pomohla. Dej sílu také Jedidiahovi. Pomoz nám, abychom ti mohli sloužit, abychom mohli pomáhat ostatním.

Malé záblesky světla prosvítaly přes listy stromů. Připlížili se blíž. Stromy kolem ní byly obrovské. Oba se neslyšně pohybovali od jednoho stromu k druhému a už dále nesledovali šlépěje. Teď už šlo něco zahlédnout mezerami v podrostu. Pomalu a po špičkách šli po volné zemi pod velkými a rozložitými smrky. Jehličí bylo měkké a dalo se po něm jít tiše. Bok po boku vklouzli za nízké a husté křoví na

kraji lesa. Dál už nemohli. Za křovím byl plochý, kruhovitý otevřený prostor.

Na zemi stálo nejméně sto svíček seřazených do kruhu, stály tam jako plot nebo jako hranice, která měla zadržovat černý les. Uvnitř kruhu ze svíček byl na zemi nakreslen další kruh. Zdálo se, že je z bílého písku, který se třpytil malými jiskřičkami duhového světla. Podobalo se to popisu čarodějnického písku, o kterém slyšela, i když ještě nikdy skutečný čarodějnický písek neviděla. Jasně se vyjímal ve světle svíček a ve světle měsíce nad hlavou.

Stejným bílým pískem byly namalované různé symboly. Nacházely se uvnitř kruhu a jejich hroty se v nepravidelných intervalech dotýkaly kruhu. Margaret takové symboly ještě nikdy neviděla, některé z jejich částí však znala z jedné staré knihy. Takové symboly se obracely k podsvětí.

Zhruba v polovině vzdálenosti mezi vnější bílou čárou a svíčkami sedělo v kruhu jedenáct sester. Margaret se snažila dívat ještě upřeněji, pokoušela se lépe vidět v mihotavém tlumeném světle. Vypadalo to, jako kdyby každá měla přes hlavu kápi s vystřiženými otvory pro oči. Sestry jednohlasně prozpěvovaly. Stíny sester směrovaly k bodu, který ležel uprostřed.

Uprostřed ležela žena. Byla nahá, měla však na hlavě kápi jako všechny ostatní. Ležela na zádech, ruce měla zkřížené na prsou a nohy přitažené k sobě.

Dvanáct. S tou uprostřed jich bylo dvanáct. Opět si pátravě prohlížela kruh sester. I když svítily svíčky, byla tma. Kromě toho svíčky plály sestrám za zády.

Její oči se zastavily na postavě, která byla na odvrácené straně kruhu. Dech jí uvízl v hrdle. Tato postava byla větší než ostatní. Byla shrbená, měla skloněnou hlavu a neměla kápi. Seděla tam, kde se v symbolech sbíhaly čáry.

Nebyla to sestra. Trhlo s ní, když uviděla slabou oranžovou záři. Sošku s quillionem měla v klíně.

Ona i Jedidiah se krčili ztuhlí na kámen a dívali se na kruh zpívajících sester. Po chvíli se z nich postavila ta, která byla vedle shrbené postavy. Zpěv rázem ustal. Pronesla krátká a ostrá slova v řeči, kterou

Margaret neznala. Na některých místech proslovu se její ruka vymrštila do vzduchu a vrhla třpytivý prach na nahou ženu uprostřed. Prach vzplál a záblesky pronikavého světla ozářil sestry v kápích. Při každém záblesku všechny najednou odpovídaly zvláštními rýmujícími se slovy. S Jedidiahem se na sebe podívali. Její vlastní zmatené a vystrašené pocity se odrážely v jeho očích.

Stojící sestra vymrštila obě paže nahoru a vykřikla proud neznámých slov. Postoupila k nahé ženě, postavila se k její hlavě a opět prudce pozvedla paže. Třpytivý prach ještě jednou vzplál. Oranžová zář quillionu zesílila.

Hlava shrbené postavy se pomalu zvedala. Margaret se tiše zajíkla, když uviděla obličej netvora. Jeho zubatá tlama se s tichým zavrčením otevřela. Sestra vytáhla z pláště jemně tepané stříbrné žezlo a prudce ním potřásala, když se opět dala do zpěvu a kropila vodou ležící ženu.

Něco se dělo s quillionem. Rozzářil se a pak opět potemněl. Černé oči netvora pozorovaly nahou ženu. Margaret se na to dívala s vytřeštěnýma očima. Srdce jí bušilo tak silně, jako kdyby jí chtělo vyskočit z hrudi.

Když quillion pohasl, oči netvora začaly oranžově žhnout - byla to stejná oranžová barva jako ta, kterou měl quillion. Jak quillion temněl, oči netvora zářily stále silněji, až nakonec byla soška tmavá a oči přísery jasně plály.

Zvedly se další dvě sestry a postavily se po obou stranách té první.

První sestra poklekla. Její hlava v kápi se sklonila a ona se podívala na nahou ženu. „Nadešel čas, pokud máš jistotu. Víš, co je nutné udělat; je to stejné jako to, co se stalo nám. Ty jsi poslední, které se nabízí tento nadpřirozený talent. Chceš ho přijmout?"

„Ano! Mám na něj nárok. Je můj a já ho chci."

Margaret se zdálo, že poznává oba hlasy, nebyla si však jistá, protože kápě tlumily jejich slova.

„Tak ať ti patří, sestro." Druhé dvě ženy si klekly vedle ní a ona vytáhla z pláště kus látky a zkroutila ho v rukou. „Musíš složit tuto

zkoušku bolestí, abys talent získala. Při ní se tě nebudeme moci dotknout naší magií, ale budeme ti pomáhat, jak to jen půjde."

„Udělám cokoli. Je můj. Začněme s tím."

Nahá žena rozpřáhla paže. Sestry po obou stranách si jí celou vahou lehly na zápěstí.

Sestra u její hlavy držela zkroucenou látku nad jejím zahaleným obličejem. „Otevři ústa a zakousni se." Vložila látku ženě mezi zuby. „A teď roztáhni nohy. Musíš je držet roztažené. Když se je pokusíš sevřít, bude to odmítnutí toho, co se ti nabízí a tu příležitost ztratíš. Ztratíš ji navěky."

Nahá žena se upřeně dívala do prázdna. Zrychleně dýchala a její hruď se dmula. Pomalu roztáhla nohy.

Netvor se pohul a tiše zavrčel.

Margaret popadla Jedidiaha za předloktí a zaryla mu prsty do masa.

Netvor zavětřil. Jak pomalu vstával, Margaret uviděla, že je větší, než se zdálo, když byl celý shrbený. Měl mohutnou postavu, která se zhruba podobala lidské. Mihotavé světlo svíček se odráželo od potem pokrytých provazců svalů na pažích a na hrudi. Jemné chmýří začínalo růst na břiše v úrovni úzkého pasu a směrem dolů po nohou se stávalo stále hrubším. U kotníků byla srst nejdelší a nejhustší. Hlava se ale vůbec nepodobala lidské hlavě. Byla to příšerná směs zloby a tesáků.

Tenký dlouhý jazyk vyšlehl z tlamy a ochutnával vzduch. V slabém světle oči oranžově zářily nadpřirozeným talentem, který získaly z quillionu.

Když se po čtyřech natáhl k nahé ženě, Margaret málem vykřikla, neboť netvora poznala. Viděla jeho kresbu ve staré knize. Ve stejné knize, ve které viděla kresby některých částí zaklínadel, které byly před ní. Chtělo se jí křičet.

Byl to namble, jeden z přisluhovačů Bezejmenného.

Dobrotivý Stvořiteli, modlila se vroucně, *prosíme o tvou ochranu.*

Namble se pohyboval k mladé ženě na zemi jako obrovská kočka, mohutné svaly se mu napínaly, oči oranžově zářily a ozývalo se hlu-

boké vrčení. Se skloněnou hlavou lezl ženě mezi nohy. Žena ve stavu neskonalé hrůzy se dále upřeně dívala do prázdna.

Namble očichával její rozkrok. Vyplázl svůj dlouhý jazyk a začal ji olizovat. Trhla sebou a vyrazila ze sebe krátký výkřik, který skončil v roubíku, nohy však držela roztažené. Oči se jí nepohnuly, na nambla se nepodívala. Sestry v kruhu začaly tiše prozpěvovat. Namble ji opět olizoval, dělal to však pomaleji a teď u toho chrochtal. Znovu vykřikla. Na kůži se jí leskly kapičky potu. Nohy však držela stále daleko od sebe.

Netvor se vztyčil na kolena a chraptivě zařval směrem k černému nebi. Jeho špičatý a ostny pokrytý ztopořený falus bylo zřetelně vidět jako černou siluetu ve světle svíček, které byly za ním. Svaly vystupovaly v uzlovitých provazcích na namblových pažích a ramenou, když se naklonil dopředu a opřel se pěstmi po obou stranách ženy. Jazykem jí olizoval hrdlo a vydával kolísavé rachotivé vrčení. Pak se na ni položil a přikryl ji svým mohutným tělem.

Jeho kyčle sebou trhly vpřed. Ženiny oči se prudce zavřely, když vykřikla do roubíku, který měla mezi zuby. Namble prudce přirazil a jí se oči rázem otevřely panickou bolestí. I když měla mezi zuby zkroucenou látku, její výkřiky bylo slyšet na pozadí prozpěvování sester pokaždé, když jí netvor vyrazil dech a přidal na intenzitě jejím výkřikům.

Margaret se musela nutit do dýchání, když se na to dívala. Nenáviděla tyto ženy, protože se odevzdaly něčemu nevýslovně špatnému. Přesto to byly její sestry a ona téměř nedokázala snést, jak se jedné z nich ubližuje. Uvědomila si, že se celá třese. Sevřela v jedné dlani zlatý kvítek, který měla u krku a druhou rukou drtila Jedidiahovu paži, přitom jí po obličeji proudem stékaly slzy.

Netvor sebou mlátil na sestře na zemi, kterou držely tři ostatní sestry. Její tlumené výkřiky mučivé bolesti rozdíraly Margaret srdce.

Sestra, která držela roubík, konečně promluvila. „Když chceš talent, musíš ho povzbudit, aby ti ho předal. On se ho nevzdá, dokud nepřekonáš jeho sebeovládání - dokud si ho od něj nevezmeš. Musíš ho od něj získat. Rozumíš?"

Křičící žena přikývla s očima pevně zavřenýma.

Sestra vyndala roubík. „Teď je tvůj. Vezmi si talent, pokud chceš."

Druhé dvě sestry pustily její paže a všechny tři se vrátily na svá místa do kruhu a připojily se k prozpěvování ostatních. Žena zakvílela tak, že Margaret ztuhla krev v žilách.

Žena objala nambla pažemi i nohama, tiskla se k němu, pohybovala se do rytmu s ním, do rytmu s prozpěvováním. Její výkřiky odumřely, jak úsilím popadala dech.

Margaret se na to už nemohla dívat. Zavřela oči a polkla vlastní steny, které se jí draly z hrdla. I když měla zavřené oči, nezlepšilo se to. Stále to mohla slyšet. *Prosím, dobrotivý Stvořiteli*, prosila v duchu, *ať už to skončí. Prosím, ať to skončí.*

A pak to s chraptivým zachrochtáním skončilo. Margaret otevřela oči a uviděla nehybného nambla se shrbenými zády. Zachvěl se a pak pomalu ochabl. Žena pod jeho tíhou zápasila s dechem.

Se silou, která se zdála neskutečná, nakonec ze sebe nambla svalila. Ten se s prudce zvedající hrudí překulil na všechny čtyři a odplížil se na své místo v kruhu, kde se schoulil do černého klubka. Prozpěvování ustalo. Žena chvíli ležela na zemi, popadala dech a zotavovala se. Pokrývala ji lesklá vrstva potu, která odrážela žluté světlo plamenů svíček.

Žena se naposled zhluboka nadechla a postavila se na nohy. Po nohou jí stékala černá stružka krve. S klidným sebevědomím, které Margaret zamrazilo na zádech a které jí vyrazilo dech, se žena otočila k ní a stáhla si kápi.

Hrozivá oranžová záře v očích ženy pohasla.

Margaret cítila Jedidiaha, jak stojí těsně vedle ní.

„Jedidiahu," zašeptala. „Běž. Já se je pokusím na chvíli zadržet, abys měl čas uniknout. Běž, má lásko, běž o svůj život."

Jeho mocná ruka se zvedla a popadla ji za nadloktí. „Nemyslím si to, lásko moje." Její oči se staly zajatci jeho krutého a chladného výrazu. „Pokoušel jsem se tě zachránit, Margareto. Pokoušel jsem se tě vrátit zpět. Ty jsi však neposlouchala." Podíval se na sestru přes mýtinu. „Kdyby nám to odpřisáhla, nemohli bychom..;" Sestra mu odpo-

věděla zlostným pohledem. Povzdychl si. „Ne, myslím, že bychom nemohli."

Prudce ji postrčil na mýtinu. Klopýtla a zastavila se na okraji svíček. Byla celá ochromená. Její mozek odmítal fungovat, a hlas jí vypověděl službu.

Sestry na druhé straně kruhu se chytly za ruce a dívaly se na Jedidiaha. „Řekla to ještě někomu jinému?"

„Ne, řekla to jenom mně. Než by šla k někomu jinému se žádostí o pomoc, hledala důkaz." Jeho oči se obrátily k ní. „Není to tak, lásko moje?" Opět zavrtěl hlavou a samolibý úsměv se dotkl jeho rtů. Byly to rty, které líbala. Bylo jí špatně. Měla pocit, že je největší hlupačkou, kterou kdy Stvořitel viděl. „Taková škoda."

„Jedidiahu, vykonal jsi to dobře. Budeš odměněn. A co se týče tebe, Margareto, tak zítra Jedidiah oznámí, že poté co se pokoušel vyhýbat neodbytné náklonnosti postarší ženy, ji nakonec definitivně a pevně odmítl, a ty jsi utekla zahanbená a ponížená. Když přijdou sem a najdou tvé kosti, potvrdí se jejich obavy, že ses rozhodla ukončit svůj život, protože jsi cítila, že už si nezasloužíš dál žít jako sestra světla."

Temně tečkované oči sklouzly zpět k Margaret. „Dovol, abych si ji vzala. Dovol, abych vyzkoušela svůj nový talent. Dovol, abych ji okusila."

Tyto oči udržovaly Margaret ve stavu strnulosti, rukou ještě stále svírala zlatý kvítek, který měla u krku. Ochromující mučivá bolest z toho, jak ji Jedidiah zradil, jí bránila dýchat.

Modlila se ke Stvořiteli, aby jí dal sílu pomoci ostatním. Vůbec nevěděla, kdo by mohli být ti ostatní. Stvořitel odpověděl na její modlitby i přesto, že byly bláhové.

Když sestra souhlasila, tenké rty se roztáhly do chtivého úsměvu. Margaret se cítila nahá a bezmocná v pronikavém pohledu těch tečkovaných očí.

Konečně se Margaret podařilo uvést mozek do chodu. Její myšlenky skákaly jedna přes druhou a postrašeně tápaly po možnosti úniku. Dokázala myslet pouze na to, že musí udělat jednu věc, než bude příliš pozdě. S poplašenou beznadějí nechala Han explodovat každič-

kou buňkou svého těla a vytvořila štít, nejsilnější odstínění, které znala - štít ze vzduchu. Udělala ho tvrdý jako ocel. Byl neproniknutelný, vložila do něj svou bolest a nenávist.

Úsměv se neztratil z jejích tenkých rtů. Kropenaté oči se ani nehnuly. „To je vzduch, co? S talentem, co teď mám, ho mohu vidět. Mám ti ukázat, co mohu udělat se vzduchem? Co s ním dokáže udělat talent?"

„Ochrání mě Stvořitelova moc," podařilo se říci Margaret.

Nepříjemný úsměv se změnil na jízlivý úšklebek. „To si myslíš ty? Já ti ukáži Stvořitelovu bezmocnost."

Zvedla ruku. Margaret očekávala kouli čarodějnického ohně. Nebyl to však oheň, byla to koule vzduchu, který byl tak stlačen, že bylo vidět, jak koule přichází. Vzduch byl tak hustý, že deformoval všechno, co bylo skrz něj vidět. Margaret slyšela svištění, které při pohybu vydávala, bylo to kvílení její síly. Prošla jejím štítem jako hořící smůla papírem.

Něco takového by nemělo být možné, její štít byl ze vzduchu. Vzduch neměl být schopen prorazit štít ze vzduchu, obzvlášť když ten štít byl tak silný, jako její. To však nebyl vzduch zhuštěný pouhou sestrou, ale někým, kdo měl talent, čarodějnický talent.

Margaret byla zmatená, uvědomovala si, že leží na zemi a dívá se na hvězdy. Byly to hezké hvězdy. Stvořitelovy hvězdy. Nemohla se nadechnout, prostě to nešlo.

Připadalo jí to divné, nepamatovala si, že by do ní vzduch narazil. Pouze, že jí z plic něco prudce vyrazilo dech. Cítila chlad, na obličeji však cítila něco teplého. Bylo to teplé a mokré. Byla to útěcha.

Nemohla hýbat nohama. Ať se snažila sebevíce, nemohla jimi hnout. S největším úsilím se jí podařilo trochu zvednout hlavu. Sestry se nehnuly z místa, zdály se však být poněkud dál. Všechny se na ni dívaly. Margaret sledovala jejich pohledy a pohlédla na sebe.

Něco bylo v strašlivém nepořádku.

Pod jejími žebry už v podstatě z těla nebylo nic. Jenom rozdrcené mokré zbytky vnitřností a dál už nic. Kam zmizely její nohy? Musí někde být. Musí tady někde být.

Ano, jsou tam. Ležely opodál, tam kde předtím stála.

Vzduch by to neměl dokázat. To bylo nemožné. Přinejmenším vzduch ovládaný sestrou by to neměl dokázat udělat. Byl to zázrak.

Dobrotivý Stvořiteli, proč jsi mi nepomohl? Pracovala jsem na tvém díle. Proč jsi dovolil, aby se to stalo?

Mělo by to bolet, je to tak? Nemělo by to bolet, když je někdo roztržen vedví? Ono to ale nebolelo. Ono to vůbec nebolelo.

Chlad, cítila pouze chlad. Teplý provazec vnitřností, který jí ležel přes obličej v ní vyvolával příjemný pocit tepla. To teplo ji konejšilo.

Možná to nebolelo proto, že jí pomáhal Stvořitel. Tak to musí být. Stvořitel si k sobě vzal její bolest. *Dobrotivý Stvořiteli, děkuji ti. Snažila jsem se ze všech sil. Je mi líto, že jsem to nedokázala. Pošli někoho jiného.*

Nedaleko se objevily boty. Boty Jedidiaha, manžela Jedidiaha, monstra Jedidiaha.

„Pokoušel jsem se tě varovat, Margareto. Snažil se ti zabránit, abys sem přišla. Nemůžeš říci, že jsem se nepokoušel."

Její paže ležely bezvládně po stranách. V pravé ruce cítila zlatý kvítek. Nepustila ho. I když byla roztržena vedví, tak ho nepustila. Pokusila se o to, ale nemohla přinutit ruku, aby se otevřela. Přála si, aby měla na otevření ruky dost sil. Nechtěla zemřít s kvítkem v ruce, nedokázala však roztáhnout prsty.

Dobrotivý Stvořiteli, ani toto se mi nepodařilo.

Jelikož ho nemohla pustit, tak udělala jedinou věc, která ji napadla. Vyslala do něj poslední zbytek své síly. Možná ho někdo uvidí a položí si tu správnou otázku.

Únava. Byla tak unavená.

Pokusila se zavřít oči, ale ty se nezavíraly. Jak může člověk zemřít, když nemůže zavřít oči?

Bylo tam mnoho hvězd. Byly to hezké hvězdy. Zdálo se jich být méně, než si pamatovala. Teď už nebyly skoro žádné. Myslela na svou matku, která jí jednou řekla, jak mnoho jich tam bylo. Nemohla si však vzpomenout kolik.

Dobře tedy, tak je prostě bude muset spočítat.

Jedna, dvě...

Kapitola dvacátá první

„Jak je to dlouho?" zeptal se Slídič.

Sedm divoce vypadajících mužů, kteří seděli na bobku v půlkruhu před ní a před Slídičem, na něj pouze zíralo a mžouralo. Žádný z nich neměl kromě nože za pasem jinou zbraň a jeden z nich neměl ani ten. Za nimi ale stálo mnoho dalších mužů a všichni měli luky nebo oštěpy, nebo obojí.

Ráchel se těsněji zachumlala do svého hrubého hnědého vlněného kabátu a přestoupila z nohy na nohu, jak seděla na bobku. Zahýbala prsty na nohou a přála si, aby jí nebyla taková zima na nohy, které ji začaly pálit. Prsty ruky pohladila velký jantarový kámen, který jí visel kolem krku na řetízku. Byl hladký, měl podobu slzy a hřál jí prsty.

Slídič zamumlal něco, čemu Ráchel nerozuměla, dal si opět na ramena těžký černý kabát a pak hůlkou ukázal na postavy dvou lidí nakreslené na zemi, Všechny kožené opasky se zbraněmi zavrzaly, když se naklonil dopředu. Měl tak velké boty, že každému jinému člověku by se do jedné boty vešly obě nohy. Ještě jednou zaťukal hůlkou na zem, pak se otočil a natáhl paži směrem k savaně.

„Jak je to dlouho?" Ukázal na kresbu a ještě několikrát natáhl před sebe ruku. „Jak je to dlouho, co odešli?"

Brebentili něco, čemu ani Slídič ani ona nerozuměli a pak muž s dlouhými stříbrnými vlasy, které mu padaly dolů kolem sluncem opáleného obličeje, a který neměl přes ramena kojotí kůži, ale měl na so-

bě prostý oděv z jelenice, namaloval do hlíny další obrázek. Tentokrát mohla bez těžkostí říci, co to je. Bylo to slunce. Udělal pod ním nějaké značky. Slídič se díval, jak muž pod sluncem namaloval tři řady znaků.

Slídič se pozorně díval na obrázek. „Tři týdny." Podíval se na muže s dlouhými vlasy. „Tři týdny?" Ukázal na slunce a na zemi a třikrát zvedl většinu svých prstů. „Jsou pryč tři týdny?"

Muž přikývl a pronesl ještě několik divně znějících slov.

Siddin jí podal další kousek placatého chleba s medem. Chutnal nádherně. Pokoušela se ho jíst pomalu, ale byl pryč, než si to uvědomila. Med předtím ochutnala pouze jednou, bylo to na zámku, kde žila jako princeznina společnice na hraní. Princezna jí nikdy nedovolila vzít si med. Říkala, že med není pro lidi jako je ona, ale jeden z kuchařů ji jednou dal ochutnat.

Žaludek se jí zachvěl při vzpomínce, jak na ni princezna bývala zlá. Už nikdy by nechtěla bydlet na zámku. Když teď byla Slídičovou dcerou, už tam nikdy bydlet nebude. Každou noc, když ležela zachumlaná v přikrývce, přemýšlela, jaký asi bude zbytek její rodiny.

Slídič jí řekl, že bude mít sestry a bratry. A že bude mít skutečnou matku. Řekl, že bude muset svou novou matku poslouchat. To by mohla dělat. Není problém poslouchat, když tě někdo má rád.

Slídič ji měl rád. Nikdy to vlastně neřekl, ale dalo se to lehce poznat. Když se bála zvuků ve tmě, objímal ji svou velikou paží a hladil ji po vlasech.

Siddin se na ni usmíval, když si olizovala med z prstů. Bylo to milé, že ho opět viděla. Když sem přišli, zpočátku si myslela, že budou potíže. Děsiví muži pomalovaní bahnem a s trávou, která z nich všude trčela, přišli k nim, ještě když byli na savaně. Ona ani neviděla, odkud přišli. Náhle tam zkrátka byli.

Ráchel měla zprvu strach, protože muži na ně mířili šípy a jejich hlasy zněly výhružně. A ona nerozuměla, co říkají. Slídič jenom seskočil z koně a držel ji v náručí, když se na ně díval. Dokonce ani netasil meč. Ví, že ho nic nevystraší. Je to nejstatečnější člověk, kterého v životě viděla. Muži na ni zírali. Slídič ji hladil po vlasech a říkal,

aby se nebála. Pak na ně muži přestali mířit šípy a odvedli je do své vesnice.

Když se dostali tam, uviděla Siddina. Siddin znal ji a Slídiče z minulosti, kdy ho Kahlan na zámku zachránila před královnou Milenou. Zedd, Kahlan, Slídič, Siddin a ona byli tehdy spolu, když utíkali se schránkou. Nemluvila Siddinovým jazykem, on je však poznal a řekl svému otci, kdo jsou. Poté byl k nim každý opravdu hodný.

Slídič ukázal jedním prstem na jeden z obrázků člověka a prstem druhé ruky na druhý obrázek. Pak dal oba prsty dohromady a ukázal pryč, rukama přitom předváděl, jako kdyby šli přes hory. „Richard a Kahlan odešli před třemi týdny a odešli na sever? Odešli do Aydindrilu?"

Všichni muži zavrtěli hlavami a začali opět brebentit. Siddinův otec zvedl ruku, aby byli zticha. Ukázal na sebe a na druhé muže, vztyčil tři prsty, pak ukázal na obrázek na zemi, který měl šaty, řekl jméno Kahlan a máchl rukou směrem k severu.

Slídič ukázal na obrázek slunce, pak na obrázek Kahlan a poté na muže, zvedl tři prsty a pak opět ukázal na sever. „Před třemi týdny odešla Kahlan se třemi z vašich mužů na sever do Aydindrilu."

Všichni muži přikyvovali a říkali přitom „Kahlan" a „Aydindril".

Slídič se opřel kolenem o zem, když se naklonil dopředu a poklepal na obrázek druhé osoby. „Richard však odešel také." Ukázal opět na sever. „Richard rovněž odešel do Aydindrilu. Odešel s Kahlan?"

Všichni se otočili k muži s dlouhými stříbrnými vlasy. Ten se podíval na Slídíce a pak zavrtěl hlavou. Vyřezávaný kousek kosti, který mu visel na kožené šňůrce na krku se kýval sem a tam. Ukázal na obrázek muže s mečem a pak ukázal jiným směrem.

Slídič se na toho muže dlouho upřeně díval, pak svraštil čelo, jako kdyby nerozuměl. Muž se naklonil a hůlkou nakreslil tři další postavy, každá z nich měla ženské šaty. Úkosem se podíval na Slídiče, jako kdyby se chtěl ujistit, že ho sleduje a pak dvě postavy přeškrtl. Jeho oči se opět vrátily k Slídičovi, pak si rukama objal kolena a čekal.

„Co to znamená? Mrtvé? Myslíš tím, že jsou mrtvé?" Muži se upřeně dívali a nehýbali se. Slídič si projel jedním prstem jako nožem pod krkem. „Mrtvé?"

Muž se stříbrnými vlasy jednou kývl hlavou a řekl „mrtvé", způsob, jakým to slovo vyslovil delší, než mělo být, ho udělal divným. Hůlkou ukázal na kresbu slunce, pak na obrázek Kahlan a pak ukázal přes rameno na směr, kterým odešli. Opět ukázal na slunce, pak na obrázek Richarda, poté na nepřeškrtaný obrázek ženy a pak ukázal jiným směrem.

Slídič se postavil. Hruď se mu nadzvedla a poklesla, jak se nadechl a pak zhluboka vydechl. Byl strašně vysoký. Díval se směrem, kterým podle muže se stříbrnými vlasy Richard odešel. „Na východ, tedy hlouběji do divočiny," zašeptal jen tak pro sebe. „Proč není s Kahlan?" Zamnul si bradu. Ráchel si pomyslela, že vypadá ustaraně, on nikdy nemůže vypadat ustrašeně. Slídiče nemohlo vystrašit nic. „Dobrotiví duchové, proč by Richard šel ještě hlouběji do divočiny? Co jen mohlo Kahlan posednout, že dovolila tomu klukovi jít ještě hlouběji do divočiny. A kdo to je s ním?" Muži se dívali jeden na druhého, jako kdyby se divili, proč Slídič mluví do prázdna.

Slídič si s vrzáním kůže opět dřepnul, ukázal na kresbu třetí ženy, svraštil čelo a pokrčil na muže rameny. Ukázal na obrázek Richarda a ženy a opět ukázal na východ. Zvedl dlaně rukou do výše ramen, kterými krčil a dělal obličeje, aby ukázal, že tomu nerozumí.

Muž s dlouhými stříbrnými vlasy se na Slídiče smutně podíval a zhluboka povzdychl. Ukázal na třetí ženu a pak se otočil a vzal od muže, který stál za ním provaz. Omotal si provaz kolem krku. Podíval se na Slídičovo svraštělé čelo a pak ukázal na obrázek Richarda. Když Slídič zvedl oči, jejich pohledy se setkaly. Muž prudce přitáhl lano, až zapraskalo. Ukázal na východ. Dotkl se hůlkou obrázku Kalilan a pak si projel prsty od očních koutků dolů po tvářích, jako kdyby znázorňoval slzy, a ukázal na sever.

Slídič se postavil, ale spíše se to podobalo skoku. Měl bledý obličej. „Ona ho zajala," zašeptal. „Tato žena zajala Richarda a vzala ho do divočiny?"

Ráchel se postavila vedle něj. „Co to znamená, Slídiči? Proč Kahlan nešla s ním?"

Podíval se dolů na ni. V obličeji měl divně klidný výraz, ze kterého se jí sevřel žaludek. „Ona šla pro pomoc. Odešla do Aydindrilu za Zeddem."

Nikdo neřekl ani slovo. On se upřeně díval na východ, když si zastrčil palec za velkou stříbrnou přezku svého opasku.

„Dobrotiví duchové," zašeptal si pro sebe. „Když Richard opravdu odešel do divočiny, obraťte ho k severu. Nedovolte mu jít na jih, neboť tam mu Zedd nebude schopen pomoci."

Ráchel pevně objala svou panenku. „Co je to divočina?"

„Je to velmi špatné místo, maličká." Nemrkajícíma očima se díval na stmívající se nebe. „Velmi špatné místo."

Ze způsobu, jakým to klidně a tiše řekl, jí naskočila husí kůže.

*****

Zedd cítil, jak se pod ním natahují a stahují svaly koňského hřbetu, když se sklonil pod větví a zároveň zpomalil zvíře. Zedd dával přednost jízdě bez sedla. Když potřeboval jet na koni, dával přednost tomu, aby se zvíře cítilo tak neomezováno, jak to jen bylo možné. On to považoval za férové. Většina koní si cenila jeho ohledů a tato klisna si toho cenila mimořádně. Poskytla mu toho více, než by toho kdy udělala pod sedlem, a on využil všechno, co mu dala.

Nabídl sedlo a zbytek postroje muži jménem Haff. Haff měl největší uši, jaké kdy Zedd viděl. Zázrakem bylo, že si člověk s takovýma ušima dokázal nalézt ženu. Ženu však opravdu měl a k tomu měl čtyři děti. Vypadal, že ten postroj potřebuje více než Zedd. Samozřejmě ne k jízdě, ale proto, aby ho prodal. Jeho úrodu a zásoby si odnesli vojáci ďharanské armády.

To bylo to nejmenší, co mohl Zedd pro něj udělat. Konec konců Ráchel byla promoklá na kůži a Haff jim nabídl na přespání suché místo, i když to byla jenom polorozpadlá malá stáj a jeho žena jim nabídla zelnou polévku, i když řídkou, a nechtěli za ni nic. Zeddovi to sedlo stálo za to, že uviděl Slídičův obličej, když řekl, že nemá hlad.

Mohutný muž však toho snědl za tři lidi, i když se měl raději ovládnout. Tuto zimu bude velký hlad. Postroj nevynese tolik, jaká je

jeho hodnota, v době, kdy se hlad šíří jako zlověstný vítr předcházející bouři. Vynese však alespoň něco, možná to bude stačit na to, aby se otupily nejostřejší ostny zimy.

Zedd uviděl Slídiče, jak každému ze čtyř dětí dává do kapsy minci, když si myslel, že se nikdo nedívá, a vrčí při tom tónem, při kterém by každý dospělý muž bledl jako stěna, u dětí však z neznámých důvodů vyvolávalo pouze smích, že se nesmí podívat do kapsy dříve, než odejde. Doufal, že to nejsou zlaté mince. Hraničář dokázal ucítit zloděje, jak otvírá okno ve vedlejším městě a pravděpodobně mohl říci i jeho jméno, když však byl s dětmi, opouštěl ho rozum.

Haff se s podezřením vyptával, co má udělat na oplátku za ten postroj. Zedd mu řekl, že má přísahat svou nehynoucí loajalitu matce zpovědnici a novému Mistru Rahlovi z D'Hary, kteří oba udělali přítrž takovým věcem, jaké se staly jemu. Muž na něj zíral, velké uši mu vyčuhovaly zpod směšné pletené čepice se střapci po stranách, které jenom přitahovaly pozornost tam, kam neměly.

Odněkud před nimi bylo slyšet rachocení pánvic a proklínání démonů. Uši klisny se nahnuly kupředu směrem k rozruchu, když jeli po klikaté pěšině. Zedd ji konejšivě poplácal po šíji.

Malý domek s dřevěnými zdmi zčernalými stářím a střechou pokrytou vrstvami kapradin a suchého borovicového jehličí, byl zasazen vzadu mezi nebetyčné stromy, choulil se mezi drsnými kmeny, které byly na konci dne černé. Seskočil z koně na stranu, kde byly suché hnědé kapradiny, které se rozprostíraly před domkem jako zahrada. Klisna zakoulela očima, když se postavil před ni a podrbal ji pod čelistí.

„Buď hodná holka a najdi si něco k snědku." Položil klisně prst pod bradu a donutil ji zvednout hlavu. „Zůstaneš ale nablízku?" Klisna zařehtala. Zedd jí s úsměvem pohladil šedivý nos. „Hodná holka."

Zevnitř domu se ozvalo hluboké zavrčení protkávané zlostným klapáním. Něco těžkého upadlo na podlahu, což bylo doprovázeno vydatným proklínáním v cizím jazyce.

„Tak vylezeš odtud, ty odporná bestie!"

Zedd se široce usmál, když uslyšel známý chraptivý hlas. Podíval se na klisnu, která odešla na stranu, pásla se na chomáčích suché trávy

a zvedala hlavu, když žvýkala, aby se při každém pronikavém zvuku ohlédla k domku.

Zedd se procházkovým tempem vydal po křivolakém chodníčku k domku. Zastavil se a dvakrát se otočil kolem vlastní osy, aby obdivoval krásu okolních lesů. Byly opravdu nádherné, klidné a plné pohody, přestože rostly na místě, které bylo průchodem přes jedno z nejnebezpečnějších míst na světě: hranice. Hranice však teď už neexistovala. Lesy však zůstaly klidným útočištěm prosyceným téměř hmatatelnou poklidností, o které Zedd věděl, že není přirozená. Tyto vlastnosti byly do nich vloženy dovednýma rukama ženy, která právě teď vyrážela kletby tak hrubé, že by z nich zrudnul i ostřílený sandariánský hulán.

On sám viděl, jak jeden z nich proklínal vlastní královnu, až upadla do úplného bezvědomí. Tím si ten člověk samozřejmě vysloužil provaz. Ten chlapík měl dalších několik slov, které chtěl ještě říci katovi a ten mu na oplátku neumožnil rychlou smrt, ale nechal mu čas ještě na jednu výmluvnou, i když vulgární kletbu. Ostatní huláni si mysleli, že tento obchod stál za to.

Co se týče královny, nezdálo se, že plně získala zpět své jemné způsoby a později vždy neuvěřitelně zrudla při pouhém pohledu na některého z jejích hulánů, a aby zůstala při vědomí, musela ji družina zuřivě ovívat. Pravděpodobně by je nechala všechny pověsit, kdyby jí při více než jedné příležitosti nezachránili trůn, nemluvě o jejím vlastním křehkém krčku.

Zedd si sepnul ruce za zády a zhluboka se nadechl, vychutnával čistý svěží vzduch. Sehnul se a utrhl suchou uvadlou šípkovou růži a troškou magie ji přivedl do plného květu. Růžové okvětní lístky se otevřely a nalily se novým životem. Zavřel oči, zhluboka se nadechl vůně a pak květ loudavě zapíchl nad srdce do své řízy.

Není moudré rušit kouzelnici, když je rozzuřená.

Přes otevřené dveře přišlo ještě tvrdší, zaklení, když byl konečně dopaden objekt hněvu kouzelnice. Úder opakem sekery ho vyrazil ven dveřmi. Malé opancéřované zvíře přistálo na zádech Zeddovi u nohou. Kolébalo se, klapalo a vrčelo, přitom máchalo svými drápy do vzdu-

chu a snažilo se převrátit. Nevypadalo na to, že by mu nějak uškodila sekera, nebo let vzduchem a následující tvrdé přistání.

Hnusný skřipník. Byl to skřipník, který se kdysi přisál Adie ke kotníku. Když skřipník jednou někoho uchopí, prakticky není způsob, jak se ho zbavit. Drží se člověka drápy a zakusuje se do něj svými zuby, až se dostane na kost a vysává z něj krev svou svěrákovitou tlamou, která je po okrajích obsypaná zuby. Nikdy nic nepustí, dokud tam zbývá nějaká krev, kterou se krmí, a jejich pancíř odráží všechny útoky.

Adie si tehdy sekerou usekla chodidlo, a tím si zachránila život. Když na to Zedd pomyslel, zachvěl se mu žaludek. Chvíli se díval na zvíře u svých nohou, pak ho ledabyle odkopl na slušnou vzdálenost. Zvíře přistálo na své správné straně a odkolébalo se do lesa hledat lehčí kořist.

Zedd se podíval na postavu stojící ve dveřích, která se na něj kabonila úplně bílýma očima, její prsa se ještě prudce zvedala. Měla řízu stejné barvy pytloviny jako on, ale na rozdíl od něj, byla její říza u krku zdobená žlutými a červenými perličkami našitými ve tvaru prastarých symbolů její profese. Založila si ruce v bok. Zachmuření se pevně usadilo v jejích rysech, i když to vůbec nezmenšovalo jejich krásu.

V jedné ruce však ještě stále držela sekeru, což bylo znepokojivým signálem. Raději, aby ji příliš rychle nepopudil tím, co od ní chce.

Zedd se usmál. „Opravdu by sis neměla hrát se skřipníky, Adie. Vždyť víš, že jsi tak minule přišla o nohu." Vytáhl růži z jejího místa na svých prsou. Tenké rty zatlačily ještě víc dozadu jeho vrásčité tváře, když se jeho úsměv stal širším. „Nemáš něco k snědku? Jsem vyhladovělý."

Chvíli ho tiše a bez pohybu pozorovala, pak nechala sekeru sklouznout k zemi a opřela ji topůrkem o zeď hned vedle dveří. „Co ty tady děláš, čaroději?"

Zedd vstoupil na mrňavou verandu a obřadně se uklonil. Když se narovnal, nabídl jí růži, jako kdyby to byl neobyčejně cenný šperk.

„Nemohl jsem prostě být bez tvého něžného objetí, milá paní." Blýskl po ní svým nejneodolatelnějším úsměvem.

Adie si ho chvíli prohlížela svýma bílýma očima. „To je lež."

„Zedd si odkašlal a růži k ní přiblížil ještě víc. Pomyslel si, že bude muset svůj úsměv trénovat. „Je to guláš, co cítím?"

Bez toho, aby od něj odvrátila pohled si vzala růži a zastrčila si ji do svých rovných, do úrovně brady střižených černých a šedivých vlasů. Opravdu byla hezká. „To je opravdu guláš!"

Vzala jeho ruku do svých měkkých malých dlaní. Malý úsměv se vkradl na její jemně vrásčitý obličej a pak kývla hlavou na pozdrav. „Je dobře, že tě opět vidím, Zedde. Jistou dobu jsem se bála, že tě už nikdy neuvidím. Mnoho nocí jsem strávila a potila se hrůzou, protože jsem věděla, co se stane, když nebudeš mít úspěch. Když přišla zima a magie Ordenu nezaplavila zemi, věděla jsem, že se ti to podařilo."

Zedd byl povzbuzen tím, že jeho nejlepší úsměv nebyl nakonec promrhán, při odpovědi si však dal pozor. „Darken Rahl byl poražen."

„A co je s Richardem a Kahlan? Jsou v bezpečí?"

Zedd se nafoukl pýchou. „Ano. Ve skutečnosti to byl Richard, kdo porazil Darkena Rahla."

Opět přikývla. „Myslím, že ten příběh je delší."

Pokrčil rameny a snažil se, aby to vypadalo méně důležité, než to ve skutečnosti bylo. „Je to pořádný příběh."

I když malý úsměv lehce spočíval v jejím obličeji, připadalo mu, že její bílé oči odvažují jeho duši. „A je ještě jiný důvod, proč jsi tady. Důvod, který, jak se obávám, nebudu mít ráda."

Vysvobodil své ruce z jejích dlaní a sčesal si dozadu několik kadeří svých neposlušných vlnitých bílých vlasů, přitom se kabonil. „Do pytle, ženo, nakrmíš mě trochou toho guláše nebo ne?"

Adie konečně od něj odvrátila své bílé oči a otočila se zpět ke svému domu. „Myslím, že guláše bude dostatek dokonce i pro tebe. Pojď a zavři za sebou dveře. Dnes večer už nechci vidět dalšího skřipníka."

Tak byl pozván dovnitř. Zatím to šlo hladce. Přemýšlel, kolik jí toho bude muset povědět. Doufal, že to nebude muset být všechno.

Čarodějova práce - využívat lidi. Nejhorší je, když musí využívat lidi, které má rád. Obzvlášť, když tyto lidi hluboce miluje.

Když jí pomáhal srovnat židle a stůl a pak sbírat hrnce a plechové talíře, které byly rozházené po podlaze, začal jí vyprávět, co se stalo od doby, když s ní byl naposled. Začal s nervy drásajícím vyprávěním, jak šel průchodem, jak ho do jisté míry chránila kost, kterou mu dala, aby se skryl před příšerami. I teď měl tu kost na tenké kožené šňůrce kolem krku, protože poté, co se bezpečně dostal na druhou stranu průchodu, neviděl žádný důvod, aby ji zahodil.

Poslouchala ho bez přerušování. Když jí říkal o tom, jak Richarda zajala mord-sitha, neotočila se k němu obličejem, ale všiml si, jak se jí na zlomek vteřiny napjaly svaly ramen. S nemalou dávkou důrazu, se kterým chtěl podtrhnout svůj argument, jí vyprávěl, jak Darken Rahl vzal Richardovi noční kámen, který mu dala ona, aby se bezpečně dostal průchodem.

Zakabonil se na její záda, jak zvedala ze země talíře. „Ten kámen mě málem zabil, Darken Rahl ho použil jako past, aby mě uvěznil v podsvětí. Unikl jsem jenom o nejtenčí vlásek. Málem jsi mě zabila tím, že jsi tu věc dala Richardovi."

„Nebuď hlupák se zabedněnou hlavou," plísnila ho. „Ty jsi natolik chytrý, aby ses zachránil. Kdybych nedala noční kámen Richardovi, on by zemřel v průchodu a pak by Darken Rahl vyhrál. A právě teď by tebe nepochybně byl mučil a byl bys zanedlouho mrtev. Když jsem dala kámen Richardovi, zachránila jsem život tobě."

Potřásl stehenní kostí nějakého zvířete, když zaregistroval pohled, který na něj vrhla přes rameno. „Ta věc byla nebezpečná. Neměla bys jenom tak rozdávat nebezpečné věci, jako kdyby to byly kousky cukroví. Tedy alespoň bez toho, abys lidi varovala." Měl právo být pobouřen. Byl to on, koho ten mizerný kámen vtahoval do podsvětí. Ta ženská by přinejmenším měla předstírat, že jí to je líto.

Zedd pokračoval v příběhu tím, jak Richard unikl, i když měl kolem sebe předivo, které skrývalo jeho pravou totožnost, a jak komanda napadla Slídiče, Kahlan a jeho. S námahou ovládal svůj hlas, když vyprávěl, co se Kahlan málem stalo, jak poté vyvolala Con Dar a útočníky pozabíjela. Skončil tím, jak Richard přelstil Darkena Rahla a

přiměl ho otevřít nesprávnou schránku. Řekl jí, jak si magie Ordenu za tuto chybu vzala Darkena Rahla. Zedd se v duchu usmíval, když se dostal na konec příběhu a vyprávěl jí, že se Richard nějakým způsobem dostal přes působení Kahlaniny moci a že se teď mohou mít rádi - nezamýšlel jí říci, jak se to stalo, o tom neměl vědět nikdo - že jsou teď šťastně spolu.

Měl radost, že se mu příběh podařilo vyprávět bez některých bolestivějších detailů. Nepřál si znovu prožívat některé z nich. Nekladla mu žádné otázky, ale přišla k němu, položila mu ruku na rameno a řekla, jak se jí ulevilo, že to všichni přežili a že zvítězili.

Zedd se odmlčel. Dal se do uklízení rozházených kostí do toho rohu, kam mu řekla, že patří. Z toho, jak byly rozházené, bylo jasné, že skřipník mezi nimi musel hledat útočiště. To byla jeho politováníhodná chyba.

To, že lidé říkali Adie „kostní žena", nebyl žádný div, v domě bylo sotva něco jiného. Vypadalo to tak, že svůj život věnovala kostem. Kouzelnice věnující se kostem, to byla znepokojivá představa. Viděl toho málo, co by svědčilo o lektvarech, práškách nebo obvyklých druzích talismanů a amuletů nebo dalších věcech, které jsou typické pro ženy s jejím talentem. Věděl, *kam* se snaží proniknout, ale nevěděl *proč*.

Kouzelnice se obvykle soustřeďují na živé věci. Ona zkoumala věci temné a nebezpečné, věci mrtvé. Naneštěstí to on dělá také. Když chce někdo znát oheň, musí ho studovat, pomyslel si. Přirozeně to byla nejlepší cesta, jak se spálit. Uvědomil si, že tuto analogii nemá rád od první sekundy, co se mu objevila v hlavě.

Když na hromadu pokládal poslední kost, zvedl hlavu. „Adie, pokud nechceš, aby ti do domu lezli skřipníci, tak bys měla nechávat dveře zavřené."

Jeho dokonale výstižné svraštění čela se minulo účinkem, protože se věnovala ukládání dřeva zpět do bedničky na palivové dříví a neotočila se. „Dveře vždy zavřené, zavřené na závoru," řekla svým chraptivě skřípavým hlasem, jehož tón měl zpražit jeho zachmuřený výraz, na který se ani nepodívala. „To je už potřetí."

Zvedla kost, která byla schovaná za polínkem dřeva, vzpřímila se a přinesla ji k němu. „Dříve skřipníci nikdy nechodili k mému domu." Ztišila hlas, jako kdyby hrozila neviditelným uším. „O to jsem se starala." Podala mu masivní bílé žebro a tázavě se podívala dolů na něj, jak tam seděl na bobku vedle hromady kostí. „Když začala zima, začali sem chodit. Vypadá to, že už jim kosti nebrání přicházet. Je mi záhadou, proč se to děje."

Adie žila v průchodu dlouhou dobu. Nikdo neznal lépe než ona jeho nebezpečí, jeho zvláštnosti a jeho rozmary. Nikdo nevěděl lépe než ona, co je třeba udělat, aby tady člověk byl v bezpečí, aby mohl žít na rozhraní světa živých a světa mrtvých, na pokraji podsvětí. Samozřejmě, že když už hranice není, by teď tady mělo být bezpečno.

Přemýšlel, co dalšího se tady děje a o čem mu neříká nic. Kouzelnice nikdy neříkají všechno, co vědí. Co tady ještě dělá, proč tady ještě žije, když se tady dějí divné a nebezpečné věci? Kouzelnice jsou tvrdohlavé ženské, všechny jsou takové.

Adie trochu kulhala, když šla přes pokoj osvětlený pouze ohněm. ,,Zapálíš lampu?"

Zedd ji následoval a přitom máchl rukou směrem ke stolu. Lampa se zapálila sama, přidala svou měkkou záři ke světlu ohně ve velkém ohništi postaveném z oblých říčních kamenů a pomáhala osvětlovat tmavé zdi místnosti. Na každé z nich byly bílé kosti. Jednu zeď lemovaly poličky přeplněné lebkami nebezpečných zvířat. Mnohé z kostí byly přetvořené na obřadní předměty, některé byly poskládané do náhrdelníků zdobených peřím a perličkami, a některé byly popsané prastarými znaky. Kolem některých byla na zdi nakreslená zaklínadla. Byla to nejpodivnější sbírka, kterou kdy viděl.

Zedd ukázal kostnatým prstem na její nohu. „Proč kulháš?"

Adie se zastavila a nedůvěřivě se na něj podívala, pak vzala naběračku z háku zasazeného vedle ohniště. „Nová noha, kterou jsi mi nechal narůst, být trochu krátká."

Zedd stál, jednu ruku měl opřenou o svůj hubený bok, špejlím podobnými prsty druhé ruky si držel svou oholenou bradu a díval se dolů na její nohu. Když ji nechával růst, nepřišel na to, že je kratší; potřeboval odejít ihned, jak narostla. „Možná bych ti mohl nechat kot-

ník narůst trochu delší," přemýšlel nahlas. Sundal ruku pryč z brady a rozmáchle ji zvedl do vzduchu. „Aby byly obě stejné."

Adie se na něj zlostně ohlédla od míchání guláše. „Ne, děkuji."

Zedd povytáhl obočí. „Necenila by sis toho, že je máš obě stejné?"

„Cením si toho, že jsi mi nechal nohu narůst. Život je lehčí, když je mám obě. Neuvědomovala jsem si, jak silně nenávidím berle. Moje noha je dobrá taková, jaká je."

Přiložila si naběračku s dlouhou rukojetí ke rtům a zafoukala na horký guláš.

„Bylo by to lehčí, kdyby byly stejně dlouhé."

„Už jsem řekla ne." Ochutnala jídlo.

„Ženská, do pytle, proč nechceš?"

Adie oklepala naběračku o okraj železného kotlíku a pověsila ji zpět na její hák. Pak z římsy nad ohništěm vzala promáčklou plechovku a odšroubovala její víčko. Hlas měla tichý a její chraptění bylo jemnější. „Nepřeji si tu bolest zažít ještě jednou. Kdybych bývala věděla, jaké to bude, tak bych se rozhodla, že po celý zbytek života budu žít bez nohy." Sáhla do plechovky, nabrala mezi tři prsty a palec směs pěti koření a hodila ji do guláše.

Zedd se popotahoval za ucho. Možná měla pravdu. Když ji opět narůstala noha, málem ji to zabilo. Neočekával, co se pak stalo, nečekal takovou reakci a musel použít velké množství magie. Přesto měl úspěch a povedlo se mu vzít jí bolest vzpomínek, i když stále ještě nevěděl, čeho se týkaly. Měl však vzít v úvahu, že měla vzpomínky, ve kterých bylo, že to moc bolelo.

Měl vzít v úvahu druhé čarodějovo pravidlo, on však chtěl pro ni udělat něco dobrého. S druhým pravidlem to bývá tak, že se obvykle dalo těžko říci, zda je porušováno.

„Adie, ty téměř stejně dobře jako já víš, jaká je cena za magii. Kromě toho jsem ti to vynahradil. Tedy za tu bolest." Věděl, že k tomu, aby se její kotník prodloužil, nebude třeba tolik magie jako předtím, když mělo dorůst celé chodidlo. Po tom, co vytrpěla, dokázal pochopit její neochotu. „Možná máš pravdu. Možná jsem už toho udělal dost."

Její bílé oči se na něm opět zastavily. „Proč jsi tady, čaroději?"

Usmál se na nijako uličník. „Chtěl jsem tě vidět. Jsi žena, na kterou se těžko zapomíná. A chtěl jsem ti říct o tom, že Darken Rahl byl poražen Richardem a že jsme vyhráli." Zamračil se do jejího upřeného pohledu. „Co myslíš, proč sem přicházejí skřipníci?"

S povzdychem zavrtěla hlavou. „Mluvíš stejným způsobem, jakým opilý muž chodí: jde všemi směry, jenom ne tím, kam má zamířeno." Prstem švihla směrem ke stolu a naznačila mu tím, že chce, aby donesl misky. „Už jsem věděla, že jsme vyhráli. První den zimy přišel a odešel. Kdyby vyhrál Rahl, nebylo by všechno tak klidné, jak je. Neříkám, že nevidím ráda tvé staré kosti."

Ztišila hlas, který se stal ještě chraptivějším. „Proč jsi teď tady, čaroději?"

Kráčel ke stolu a byl rád, že na okamžik unikl zkoumavému pohledu těch bílých očí. „Neodpověděla jsi na mou otázku. Co si myslíš, proč sem skřipníci přicházejí?"

Její hlas se ztišil do hlubokého ostrého chraptění, které hraničilo se zlostí. „Myslím si, že skřipníci sem chodí ze stejného důvodu, z jakého jsi tady ty: aby staré ženě působili potíže."

Zedd se šklebil, když se vracel s miskami. „Mé oči nevidí starou ženu, vidí pouze hezkou ženu."

Sledovala jeho šklebící se obličej s bezmocným vrtěním hlavy. „Obávám se, že tvůj jazyk být nebezpečnější než skřipník."

Podal jí misku. „Přišli sem někdy předtím skřipníci?"

„Ne." Otočila se a začala nabírat guláš do misky. „Když hranice byla na místě, skřipníci zůstávali v průchodu spolu s ostatními příšerami. Ani poté, co hranice padla, jsem je neviděla, ale když přišla zima, tak s ní přišli skřipníci. To nebýt v pořádku."

Vyměnil s ní prázdnou misku za plnou, kterou si přidržel u nosu a vdechoval tu vůni. „Možná, že když hranice konečně padla, nemělo je tam co zadržovat a oni prostě začali vycházet z průchodu."

„Možná. Když hranice padla, většina příšer zmizela s ní do podsvětí. Některé byly vysvobozené ze svých pout a rozběhly se po okolí. Ale až do příchodu zimy asi před měsícem, jsem nikdy neviděla žád-

ného skřipníka. Obávám se, že se přihodilo něco jiného, když oni teď tady."

Zedd velmi dobře věděl, co se stalo, neřekl to však. Místo toho jí položil otázku: „Adie, proč neodejdeš? Pojď se mnou do Aydindrilu. Bylo by to..."

„Ne!" Její ústa se prudce zavřela. Zdálo se, že i ona sama je překvapená tónem vlastního hlasu. Uhladila si řízu rukou, dovolila hněvu, aby opustil její obličej, vzala naběračku z ruky s miskou a vrátila se k nabírání guláše. „Ne. Toto být můj domov."

Zedd se tiše díval, jak pracuje nad kotlíkem. Když skončila, přinesla si svou misku ke stolu.

„Co máš proti Aydindrilu? Je to také hezké místo. Bude se ti tam líbit. Je tam mnoho místa. Kahlan by se postarala, aby sis mohla vybrat, kde bys chtěla bydlet. Vždyť ty bys mohla bydlet v čarodějnickém hradě."

Její bílé oči se dále dívaly na jídlo. „Ne."

„Proč nechceš? Mohli bychom se tam mít dobře. Kouzelnice by se na čarodějnickém hradě mohla mít nádherně. Jsou tam knihy a..."

„Řekla jsem, že ne!"

Díval se na ni, když se opět pustila do guláše. Vyhrnul si rukávy ještě výše a napodobil ji. Nemohl dlouho jíst. Položil lžíci do misky a podíval se na ni zpod obočí.

„Adie, v celé té historii je ještě něco, co jsem ti neřekl."

Povytáhla obočí. „Doufám, že ode mě neočekáváš, že budu překvapená. Nejsem příliš dobrá při předstírání." Opět se sehnula nad misku.

„Adie, opona je roztržená."

Ruka se lžící se zastavila na půlcestě k ústům. Nepodívala se na něj. „Bah! Co ty víš o oponě. Nevíš, o čem mluvíš." Lžíce dokončila svou cestu.

„Já vím, že je roztržená."

Nabrala na lžíci poslední bramboru z misky. „Čaroději, mluvíš o věcech, které nejsou možné. Opona není roztržená." Postavila se a vzala svou prázdnou misku. „Buď klidný, starouši, kdyby byla opona

roztržená, měli bychom starosti s někým jiným než s pouhými skřipníky. To ale nemáme."

Zedd se otočil, položil ruku na opěradlo své židle a díval se, jak kulhá ke kotlíku, který visel nad ohněm. „Kámen slz je na tomto světě," řekl tichým hlasem.

Adie se zastavila. Miska padla na zem, v dusném tichu zarachotila a odkutálela se. Ruce měla natažené před sebou, jako by ji ještě držela. Její postoj byl strnulý. „Takovou věc neříkej nahlas," zašeptala. „Dokud nemáš absolutní jistotu. Dokud nemáš jistotu zaručenou tvou ctí čaroděje prvního řádu. Dokud nejsi ochoten obětovat svou duši Strážci podsvětí, kdybys lhal."

Zeddovy pronikavé hnědé oči pozorovaly její záda. „Zaslibuji svou duši Strážci podsvětí, jestli lžu. Ať si mě vezme v tomto okamžiku. Kámen slz je na tomto světě, viděl jsem ho."

„Dobrotiví duchové, ochraňujte nás," zašeptala slabým hlasem. Ani teď se nehýbala. „Řekni mi, čaroději, co za hloupost jsi provedl."

„Adie, pojď sem a sedni si. Zaprvé chci, abys mi řekla, proč stále žiješ tady v průchodu nebo v tom, co průchodem bylo. Co je tady, že žiješ zde na okraji podsvětí a proč nechceš odejít."

Prudce se k němu otočila, jednou rukou uchopila spodní lem své řízy. „To vždy byla moje věc."

Za pomoci ruky na opěradle židle se Zedd postavil na nohy. „Adie, já to musím vědět. Je to důležité. Musím vědět, co tady děláš, abych mohl zjistit, jestli ti mohu nějak pomoci.

Já velmi dobře znám bolest, se kterou žiješ. Viděl jsem ji, nepamatuješ se? Nevím, co ji způsobilo, ale vím, že je hluboká. Chtěl bych tě požádat, aby ses o ten příběh podělila se mnou. Jako přítel tě žádám, aby ses mi svěřila. Prosím, nenuť mě, abych se tě na to zeptal jako první čaroděj."

Poté, co řekl poslední větu, zvedla hlavu a podívala se mu do očí. Záblesk zlosti z nich zmizel a ona přikývla. „Tak dobře. Možná jsem si to pro sebe nechávala příliš dlouho. Možná se mi uleví, když to někomu řeknu. Když to řeknu příteli. Třeba potom nebudeš chtít ode mne pomoc. Pokud ji ale budeš chtít, očekávám, že řekneš všechno, co se stalo." Ukázala na něj prstem. „Všechno!"

Zedd se na ni povzbudivě usmál. „Samozřejmě."

Dokulhala ke své židli. V okamžiku, kdy si sedala, znenadání z poličky spadla na zem ta největší lebka. Oba se na ni zadívali. Zedd přišel k ní a oběma rukama ji zvedl. Jeho tenké prsty pohladily zužující se ohnuté tesáky dlouhé jako jeho dlaň. Vespod byla lebka plochá, jak se tedy mohla skutálet z poličky? Adie se na něj dívala, když ji pozorně ukládal na její místo.

„Zdá se," řekla chraptivě, „že v poslední době chtějí být kosti na podlaze. Neustále tam padají."

Zedd se vrátil ke své židli a ještě se na lebku zamračil. „Vyprávěj mi o kostech, proč je máš a co s nimi děláš, řekni mi všechno. Začni od začátku."

„Všechno." Zkřížila si v klíně ruce a chvíli vypadala, jako kdyby chtěla utéct dveřmi. „Bude to bolestivý příběh, který budu vyprávět."

,,Adie, ani slovo z něj neprojde mými rty."

Kapitola dvacátá druhá

Adie se zdlouhavě nadechla. „Já se narodila ve městě Choora v Nicobareské zemi. Má matka neměla talent kouzelnice. Ona patřila k přeskočené generaci, jak se tehdy říkalo. Má babička Lindel byla ta z předků, která ho měla. Matka byla vděčná dobrým duchům, že byla talentem přeskočená, a zároveň na ně zatrpkla, že talent jsem měla já.

V zemi Nicobaresa se těm s talentem nedůvěřovalo a byli nenáviděni. Všichni si mysleli, že talent je spojen nejen s přítokem magické energie od Stvořitele, ale také od Strážce podsvětí. Dokonce i lidé, kteří používali svůj talent ke všeobecnému dobru, byli podezíráni, že jsou zhoubci. Už jsi slyšel o zhoubcích a zhoubkyních, je to tak?"

Zedd si utrhl kus chleba. „Ano. Jsou to ti, kteří se přiklonili k Strážci, ti kteří mu složili přísahu. Schovávají se ve světle stejně jako ve stínu, plní jeho přání a pracují pro splnění jeho cílů. Zhoubcem může být každý. Někteří po léta pracují pro dobro, skrývají se a čekají, až budou zavoláni. Když jsou zavoláni, udělají, co od nich Strážce chce.

Říká se jim různými jmény, všichni jsou však agenti Strážce podsvětí. Některé knihy jim říkají právě takto: agenti. Někteří z nich jsou významní lidé, jako Darken Rahl, a jsou používáni pro důležité úkoly. Jiní jsou obyčejní lidé používaní pro malé špinavosti. Lidé s talentem, jako byl Darken Rahl, může Strážce podsvětí přiklonit k sobě jen velmi těžce. S těmi bez talentu je to lehčí, ale i ti jsou vzácní."

Adie vytřeštila oči. „Darken Rahl být zhoubce?"

Zedd povytáhl obočí, když přikývl. „Sám se mi k tomu přiznal. Řekl, že je agent, je to však stejná věc bez ohledu na slovo, které je popisuje. Já jsem těch slov slyšel spoustu. Všichni slouží Strážci podsvětí."

„To nebezpečná zpráva."

Zedd si namočil kus chleba do guláše. „Přináším velmi málo jiných zpráv. Co jsi to říkala o své babičce Lindel?"

„V čase, kdy byla babička Lindel malá, kouzelnice byly zabíjeny za všechno, co přinesl osud: nemoc, nehodu nebo mrtvě narozené dítě. Byly neprávem popravovány za to, že patří mezi zhoubkyně. Některé z talentem obdařených se bránily proti neoprávněnému pronásledování. A bránily se dobře. To ale prohlubovalo nenávist a potvrzovalo obavy mnoha obyvatel Nicobaresy.

Nakonec bylo uzavřeno příměří. Vůdcové Nicobaresy souhlasili s tím, že dají ženám s talentem pokoj, pokud se přísahou na spásu vlastní duše prokáží, že nejsou zhoubkyně, a pokud nebudou používat svou moc bez předchozího povolení úřadů, například královské rady jejich města. Takto přísahaly lidu. Byla to přísaha nepoužívat svůj talent, aby nevzbuzovaly pozornost Strážce podsvětí."

Zedd polkl sousto guláše. „Proč by si lidé měli myslet, že kouzelnice jsou zhoubkyně?"

„Protože je jednodušší dávat vinu za své problémy nějaké ženě než si přiznat pravdu, a člověka více uspokojí to, že na někoho svede vinu místo toho, aby proklínal něco neznámého. Ty, které jsou obdařené talentem, používají síly, které mohou lidem pomáhat, mohou ale být rovněž použity proti nim. Protože mohou být použity k tomu, že škodí, věřilo se, že tento talent musí alespoň zčásti pocházet od Strážce podsvětí."

„Je to pověrčivý nesmysl," zavrčel.

„Jak velmi dobře víš, pověry nepotřebují vyrůstat z pravdy. Když se jednou zakoření, vyroste z nich silný, i když pokřivený strom."

Zamumlal svůj souhlas. „Takže žádná kouzelnice nepoužívala svou moc."

Adie zavrtěla hlavou. „Ne, pokud to nebylo pro všeobecné dobro a pokud předtím nešla požádat o svolení královskou radu svého města.

Každá kouzelnice předstoupila před radu svého města nebo okresu a přísahala národu na spásu své duše, že se bude řídit přáním lidu. Musela složit předepsanou přísahou, že nebude svou moc používat na nikom ani pro nikoho, pokud o to nebude se souhlasem rady požádána.“

Zedd znechuceně odložil lžíci. „Ony však měly talent, proč ho nemohly používat?"

„Používaly ho, ale pouze v soukromí. Nedělaly to, když je někdo mohl vidět, a nikdy ho nepoužívaly na někom jiném."

Zedd se opřel o opěradlo židle a v tichém úžasu vrtěl hlavou nad prvním čarodějovým pravidlem a nad tím, jak hloupí dokážou být lidé. Adie mezitím pokračovala.

„Babička Lindel byla přísná stařena, která žila sama. Nikdy mě nechtěla naučit, jak talent používat. Řekla mi pouze, že ho mám nechat tak. A má matka mě přirozeně nemohla naučit nic. Tak jsem se učila sama, jak jsem vyrůstala, jak se mnou rostl můj talent, věděla jsem však velmi dobře, že je špatné, že ho používám. To mi bylo připomínáno téměř každý den. Použití talentu nedovoleným způsobem bylo připodobňováno doteku hříšnosti samotného Strážce podsvětí a já tomu věřila. Strašně jsem se bála jít proti tomu, co mě učili. Jsem plodem ze stromu této pověry.

Jednoho dne, mohlo mi být osm nebo devět let, jsem byla s matkou a otcem na náměstí. Byl to den, kdy se konaly trhy. Na druhé straně náměstí začal hořet dům. Na poschodí toho domu uvěznily plameny dívenku stejně starou, jako jsem byla tehdy já. Křičela o pomoc, ale nikdo se k ní nemohl dostat, protože oheň zachvátil celé přízemí. Její výkřiky hrůzy spalovaly ve mně každičký nerv. Začala jsem plakat a chtěla jsem jí pomoci. Nemohla jsem snášet ty výkřiky." Adie sepnula ruce v klíně a podívala se na stůl. „Donutila jsem oheň zhasnout. Děvče bylo zachráněno."

Zedd pozoroval klidný výraz, se kterým se dívala na stůl. „Nepředpokládám, že by z toho někdo měl radost. Samozřejmě s výjimkou děvčete a jejích rodičů."

Adie zavrtěla hlavou. „Každý věděl, že mám talent. Věděli, že jsem to udělala já. Má matka tam stála a plakala. Otec jenom stál a odvracel zrak. Nechtěl se dívat na mě, na agenta zla Strážce podsvětí.

Někdo zašel pro babičku Lindel, ta měla u všech vážnost za to, jak dodržovala přísahu. Když babička Lindel přišla, vzala mě a dívku před muže z královské rady a tam zbila lískovkou dívku, kterou jsem zachránila. Ta dlouhou dobu brečela."

Zedd nevěřil vlastním uším. „Ona zbila tu dívku! Proč to udělala?"

„Protože dovolila, aby ji Strážce podsvětí využil k tomu, abych musela použít svůj talent." Adie si povzdychla. „S tou dívkou jsme se znaly, byly jsme svým způsobem přítelkyně. Od té doby se mnou nikdy nepromluvila."

Adie si rukama objala žaludek. „Pak mě babička Lindel svlékla před těmi muži donaha a bila mě, až jsem byla celá pokrytá podlitinami a krví. Křičela jsem více než ta dívka v ohni. Pak se mnou, zakrvácenou a nahou, kráčela přes město do svého domu. To ponížení bylo ještě horší než výprask.

Když jsme se dostaly do jejího domu, zeptala jsem se, jak mohla být tak krutá. Spatra se na mě podívala, měla zlostí svraštělý obličej. „Krutá, mé dítě?" řekla. „Nedostala jsi ani o jeden úder více, než sis zasloužila. A ani o jeden méně než bylo třeba k tomu, abych tě zachránila před tím, aby tě ti muži neposlali na smrt."

Pak mě přinutila složit přísahu. 'Přísahám, na svou naději na spasení, že nikdy svůj talent nepoužiji na jiném, nepoužiji ho ze žádných důvodů bez svolení krále nebo některé z jeho rad, ať má duše propadne Strážci podsvětí, když svůj talent použiji k tomu, abych někomu ublížila.' Pak mě dohola ostříhala. Já byla holohlavá, dokud jsem nedospěla v ženu."

„Holohlavá? Proč?"

„Protože ve Středozemí, jak jistě víš, délka vlasů ukazuje u ženy její společenské postavení. Mělo to ukázat mně i všem ostatním, že není bytosti, která by byla postavená níže než já. Já jsem na veřejnosti použila svůj talent bez svolení. Mělo to neustále připomínat špatnost, kterou jsem udělala.

Od té doby jsem žila s babičkou Lindel. Matku a otce jsem vídala jenom zřídka. Zpočátku mi velmi chyběli. Babička Lindel mě naučila, jak talent používat, takže jsem ho dobře poznala a dokázala poznat, co nemám dělat.

Neměla jsem babičku Lindel příliš ráda, ona byla vždy chladná žena. Vážila jsem si jí však. Byla svým způsobem spravedlivá. Když mě potrestala, a ona to dělávala, bylo to pouze proto, že jsem nedodržela její pravidla. Pořádně mě vyplácela lískovkou, bylo to však pouze za porušení pravidel, o kterých jsem věděla. Učila mě, byla mi průvodkyní při používání talentu, nikdy mi však nedarovala laskavost. To být tvrdý život, naučil mě však disciplíně.

Většinou jsem se učila používat talent, za to jí budu vždy vděčná, protože to je můj život. Talent se týkal něčeho vyššího, něčeho ušlechtilejšího."

„Adie, to je mi líto." Pustil se do studeného guláše, protože nevěděl, co jiného by měl dělat. Hlad už ale neměl.

Adie vstala ze židle a odešla k ohništi. Tam se chvíli dívala do plamenů. Zedd v tichosti čekal, až nalezne vhodná slova.

„Když jsem dospěla, tak mi dovolila, abych si nechala narůst vlasy." Trochu se usmála. „V tom věku, když jsem se zaoblila, mě považovali za docela atraktivní ženu."

Zedd odstrčil misku s gulášem, vstal a šel k ní. Postavil se vedle ní a položil jí ruku na rameno. „Má drahá paní, teď nejsi o nic méně atraktivní."

Položila ruku na jeho dlaň bez toho, aby odvrátila zrak od plamenů. „Za chvíli jsem se zamilovala do mladého muže a on byl na mě vyslovená laskavost. Přinesl by mi oceán po lžičkách, kdyby si myslel, že mi to udělá radost. Myslela jsem si, že slunce vychází proto, aby mi umožňovalo vidět jeho obličej, a že měsíc vychází pouze proto, abych okusila jeho rtů. Každý úder mého srdce patřil pouze jemu.

Chtěli jsme se vzít. Královská rada města Choora vedená mužem, který se jmenoval Mathrin Galliene, však měla jiný názor."

Odtáhla svou ruku a sevřela v pěsti řízu na svém břiše. „Rozhodli se, že se mám vdát za člověka ze sousedního města, za syna jejich starosty. Pro obyvatele Choory jsem byla pokladem, který jim spadl

do klína. Když měli kouzelnici, která jim byla zavázaná přísahou, považovalo se to za znak jejich počestnosti. To, že mě provdají za důležitého člověka z většího města, bylo důvodem pro vzrušení, radost a očekávání. Propojilo by to naše města mnohými vazbami. To, že to byl výhodný obchod, by nebyla ta nejméně důležitá vazba.

Zpanikařila jsem a šla jsem za babičkou Lindel. Úpěnlivě jsem ji prosila, aby se za mě přimluvila. Řekla jsem jí o své lásce k Pellovi, a že nechci být cenou za uskutečnění obchodní transakce. Řekla jsem jí, že talent je můj a že nemůže být použit k tomu, aby mě držel v otroctví. Kouzelnice není otrokyně. Babička Lindel byla kouzelnice. I když lidé opovrhovali jejím talentem, vážili si jí proto, že byla oddána své přísaze. Měli k ní neobyčejný respekt, oni se jí báli. Úpěnlivě jsem ji prosila o pomoc."

„Nezdá se mi, že by byla ten typ člověka, který by ti pomohl."

„Neměla jsem nikoho jiného, na kterého jsem se mohla obrátit. Řekla mi, abych na jeden den odešla, aby si to mohla promyslet. To byl nejdelší den mého života. Když jsem k ní navečer přišla, řekla mi, abych před ní poklekla a přísahala. Řekla mi, že tentokrát to mám myslet ještě upřímněji, než jsem kdy přísahala. Klekla jsem si a přísahala. Myslela jsem vážně každé slovo.

Když jsem skončila, zatajila jsem dech a čekala na kolenou. Podívala se na mě spatra a na obličeji měla svůj obvyklý kyselý výraz. Pak promluvila. "Dítě moje, i když máš nezkrotného ducha, pracovala jsi na tom, abys ho zkrotila. Lidé žádali tvou přísahu a tu od tebe dostali. Doufám, že se nedožiji dne, kdy ji porušíš. Mimo toho k nim nemáš žádný závazek. Postarám se o radu a navštívím Mathrina Galliena. Vezmeš si Pella." Plakala jsem do lemu jejích šatů."

Adie se odmlčela a upřeně hleděla do ohně. Byla ztracená ve vzpomínkách. Zedd povytáhl obočí. „Dobře, za svou lásku jsi se tedy provdala?"

„Ano," zašeptala svým jemným, nakřáplým hlasem. Sundala naběračku z háku a zamíchala guláš, Zedd se mezitím na ni díval. Pak ji konečně vrátila na místo. „Tři měsíce jsem si myslela, že život je neskutečným rájem."

Ústa se jí nezvučně pohybovala, přitom se dívala do prázdna. Zedd jí položil paži kolem ramen a opatrně ji odvedl ke stolu. „Posaď se, Adie. Přinesu ti šálek čaje."

Když se vracel s kouřícími šálky, seděla ve stejné poloze, ruce měla složené v klíně a pohled v neznámu. Jeden šálek jí vložil do vyhublých rukou a sedl si naproti. Nenutil ji, aby pokračovala dříve, než na to bude připravená.

Po chvíli pokračovala: „Jednoho dne, byl to den mých devatenáctých narozenin, jsme se s Pellem vydali na procházku za město. Já být těhotná." Šálek zvedla oběma rukama a napila se. „Den jsme trávili tím, že jsme se procházeli kolem farem a vymýšleli jméno pro naše dítě, drželi se za ruce a... vždyť víš, jak bláznivá je láska v tom věku.

Když jsme se vraceli, museli jsme jít kolem městského mlýna, který byl hned za městem. Zdálo se mi divné, že tam nikdo není. Někdo ve mlýně vždy být." Adie na chvíli zavřela oči a pak se opět napila čaje. „Jak jsme pak zjistili, lidé tam byli. Příbuzenstvo spravedlivých. Čekali tam na nás."

Zedd o něm slyšel. Ve větších městech Nicobaresy bylo Příbuzenstvo spravedlivých spolkem lidí, kteří pronásledovali zhoubce, kteří od kořene hubili to, co považovali za zlo

„Vypadali jako vlci kolem králíka, byli připraveni roztrhat nás na kousky. Měla jsem hrozný strach o Pella.

Když mě bili, věděla jsem, že jemu se dějí ještě horší věci, protože ho chtějí donutit, aby za zhoubkyni označil mě. Pro Příbuzenstvo není nic lepšího, než když je někdo z milovaných označen za zhoubce. Nevěřili, když jsem to popírala." Podívala se mu do očí. „Oni tomu nevěřili."

„Cokoli bys jim byla řekla,"' řekl jí Zedd tiše, „by nic nezměnilo, Adie. Na ničem nezáleželo. Když ti na noze sklapne past, nemá smysl přesvědčovat ocel."

Přikývla. „Já vím." Její obličej se podobal klidné masce zakrývající příchod bouře. „Já bych je mohla zastavit, kdybych použila svůj talent, to však bylo proti všemu, co jsem se učila a já tomu věřila. To být, jako kdybych použitím talentu dokázala sama sobě, že je pravda

to, co oni říkali. Měla jsem pocit, že by to bylo rouhání proti Stvořiteli. Já byla tak bezmocná, když mě muži bili, jako kdybych neměla žádný talent."

Dopila čaj ze svého šálku. „Když jsem křičela, tak jsem mohla slyšet Pellovy výkřiky, které se ozývaly z vedlejší místnosti."

Zedd šel k ohni, přinesl čajník a nalil jí opět plný šálek. „Adie, to nebyla tvá vina."

Hodila po něm pohledem, když si naléval čaj. „Chtěli ode mě, abych označila Pella za zhoubce. Řekla jsem jim, že to neudělám, že mě mohou zabít, ale že mě nedonutí, abych to řekla.

Mathrin se ke mně naklonil a přiblížil ke mně svůj obličej. Ve svých představách ještě vidím jeho úsměv. Řekl mi, 'Já ti věřím, děvče. Na tom ale nezáleží, protože to nejsi ty, od koho chceme, abys označila zhoubce. Je to Pell, který vysloví jméno zhoubce, a bude to tvé jméno. Ty budeš zhoubkyní.'

Pak mě muži drželi na zemi a Mathrin se mi pokoušel něco nalít do hrdla. Pálilo mě to v ústech. Smáčkl mi nos. Mohla jsem buď polykat, nebo se utopit. Chtěla jsem se utopit, ale polykala jsem bez toho, že jsem to chtěla udělat. V hrdle mě to pálilo, jako kdybych polykala oheň. Nemohla jsem mluvit. Nemohla jsem vydat ani hlásku. Nemohla jsem ani křičet. Neexistoval žádný zvuk, pouze palčivá bolest. Největší bolest, kterou jsem zažila." Usrkla si čaje, jako kdyby chtěla ulevit hrdlu.

„Pak mě muži přenesli do místnosti s Pellem a přivázali mě k židli, která byla před ním. Mathrin mě držel za vlasy, takže jsem se nemohla hýbat. Pukalo mi srdce, když jsem viděla, co udělali mému Pellovi. Jeho obličej byl bílý jako sníh. Uřízli mu většinu prstů, dělali to po jednotlivých článcích." Její vlastní prsty se sevřely kolem šálku, když se upřeně dívala před sebe a představovala si to.

„Mathrin řekl Pellovi, že jsem se přiznala, že jsem zhoubkyně. Pell vytřeštil oči a podíval se na mě. Pokoušela jsem se vykřiknout, že to není pravda, nevydala jsem však ze sebe ani hlásku. Pokoušela jsem se zavrtět hlavou, že to není pravda, Mathrin mě však držel tak pevně, že jsem to nemohla udělat.

Pell jim řekl, že jim nevěří, a oni mu uřízli další prst. Řekli mu, že to dělají pouze proto, že jsem jim ho označila. Dělají to pouze proto, že jsem to řekla já. Pell se na mě díval, třásl se a stále jim říkal, že jim nevěří. Pak mu řekli, že jsem je požádala, aby ho zabili, protože je zhoubce. Dále jim však tvrdil, že jim nevěří a že mě miluje.

Znovu tvrdil Pellovi, že jsem ho označila za zhoubce, a že pokud by to nebyla pravda, že to mohu popřít a oni nás oba pustí. Pell na mě křičel, abych jim to řekla. Křičel, abych to popřela. Vykřikoval moje jméno, křičel na mě, abych něco řekla.

Pokoušela jsem se, ale nedokázala jsem říct nic. Mé hrdlo bylo celé v ohni. Hlas mi nefungoval. Mathrin mě držel za vlasy, takže jsem se nemohla hýbat. Pellovy oči byly strašně velké, když se na mě díval, jak tam sedím a mlčím.

Pak mi Pell řekl: „Jak jsi mi to mohla udělat, Adie? Jak jsi mě jenom mohla označit za zhoubce?“ Poté se rozplakal.

Mathrin naléhal, aby za zhoubkyni označil mě. Řekl mu, že když to udělá, uvěří jeho slovu a ne mému, protože já mám nadání, a jeho že osvobodí. Pell zašeptal: 'Neřeknu o ní nic takového, abych si zachránil život, přestože mě zradila.' Tato slova mi zlomila srdce."

Opět hleděla do prázdna a Zedd si všiml, že svíčka na okénku za ní roztála a byla z ní louže. Cítil vlny energie, které z ní vycházely. Uvědomil si, že zatajuje dech a vydechl.

„Mathrin podřezal Pellovi hrdlo," řekla prostě. „Uřízl Pellovi hlavu a držel ji přede mnou. Řekl, že chce, abych viděla, co Pellovi přineslo následování Strážce podsvětí. Řekl, že chce, aby to byla poslední věc, kterou do konce života uvidím. Jeho muži mi drželi hlavu zakloněnou a mé oči otevřené. Mathrin mi do nich nalil hořící tekutinu.

Oslepla jsem.

V tomto okamžiku se ve mně uvnitř něco stalo. Můj Pell byl mrtev a když umíral, tak si myslel, že jsem ho zradila. Můj život byl také u konce. Náhle jsem si uvědomila, že to je moje vina, protože jsem se držela přísahy. Že jsem vyměnila život svého milého za přísahu z nevědomosti, za hloupou pověru. Už mi na ničem nezáleželo: všechno pro mně zemřelo.

Dala jsem svému talentu volnost, dala jsem volný průchod své zuřivosti. Porušila jsem svou přísahu, že nepoužiji svůj talent k tomu, abych ublížila někomu jinému.

Nic jsem neviděla, ale slyšela jsem, jak jejich krev naráží do kamenných zdí. Divoce jsem kolem sebe bušila a na kousky jsem roztrhala každou živou bytost, která byla v té místnosti, ať to byl člověk nebo myš. Já nevidět, tak jsem prostě zasahovala každý život, který jsem dokázala ucítit. Nedokázala jsem říci, zda někdo z nich unikl. Svým způsobem jsem byla ráda, že jsem slepá, protože kdybych viděla, co dělám, mohla bych přestat dřív, než bych byla hotová.

Když bylo všechno nehybné a mrtvé, po hmatu jsem obcházela místnost a počítala těla. Jedno chybět.

Doplazila jsem se k babičce Lindel. Nedokážu si představit, jak jsem se k ní dostala. Myslím, že mě k ní dovedl talent. Rozzuřila se, když mě uvidět. Zvedla mě na nohy a chtěla vědět, zda jsem porušila přísahu."

Zedd se naklonil kupředu. „Ale ty jsi nemohla mluvit. Jak jsi jí odpověděla?"

Adie se usmála chladným nevýrazným úsměvem. „Popadla jsem ji silou svého talentu za hrdlo a přirazila jsem ji ke zdi. Přišla jsem k ní a na souhlas přikývla hlavou. Ve zlosti jsem jí stiskla hrdlo. Bojovala se mnou ze všech sil. Já však být silnější, o mnoho silnější. Až do toho okamžiku jsem nevěděla, že talent je různý u různých lidí. Byla bezmocná jako hadrová panenka.

I když jsem si to moc přála, nemohla jsem jí ublížit. Pustila jsem ji a upadla jsem na podlahu. Už jsem nedokázala déle stát. Přišla ke mně a začala ošetřovat mé rány. Řekla mi, že jsem udělala špatnou věc, když jsem porušila přísahu, ale že to, co se stalo mně, byla podstatně závažnější špatnost.

Už nikdy jsem neměla z babičky Lindel strach. Nebylo to proto, že ona mi pomáhala, ale proto, že jsem porušila přísahu, že jsem byla mimo zákony, které jsem poznala, a proto, že jsem věděla, že jsem silnější než ona. Od toho dne měla ze mě strach ona. Myslím si, že mi pomáhala proto, že chtěla, abych se uzdravila a mohla odejít.

O několik dnů později přišla babička Lindel domů a řekla mi, že byla vyslýchána královskou radou. Řekla mi, že všichni muži ve mlýně, všichni z Příbuzenstva spravedlivých byli mrtví. Jedinou výjimkou byl Mathrin, který unikl. Řekla radě, že mě neviděla. Věřili jí, nebo jí říkali, že jí věří, protože se nechtěli dostat do konfrontace ještě s ní, když už tady měli kouzelnici, která pozabíjela tolik lidí tak šokujícím způsobem. Nechali ji tedy jít po svém."

Z toho, jak držela ramena se zdálo, že její napětí trochu povolilo. Chvíli si prohlížela šálek s čajem a pak si dala další doušek. Natáhla šálek před sebe, aby ho dolil teplým čajem. Zedd jí přilil. Nemyslel si však, že vyprávění je už u konce.

„Potratila jsem své dítě," řekla Adie svým měkkým chrapotem.

Zedd se na ni podíval. „To je mi líto, Adie."

Zvedla hlavu a její oči se setkaly s jeho pohledem. „Já vím." Když položil čajník, vzala mu ruku do svých dlaní. „Já vím." Pak mu ji pustila. „Mé hrdlo se zahojilo." Prsty se zlehka dotkla svého hrdla a poté je propletla mezi sebou. „Zbyl mi však hlas, který se podobá zvuku železa taženého po kameni."

Usmál se na ni. „Tvůj hlas se mi líbí. To železo se k tobě hodí."

Obličejem jí proběhl náznak úsměvu. „Mé oči se však nezlepšily. Byla jsem slepá. Babička Lindel nebyla tak silná jako já, ale byla starší a naučila se mnoho věcí o talentu. A tak mě mohla naučit vidět bez očí, jak se dívat s pomocí talentu. Není to stejné jako očima, v některých ohledech to ale bylo lepší. V některých ohledech vidím víc.

Když jsem vyzdravěla, babička Lindel chtěla, abych odešla. Neměla radost z toho, že žije s někým, kdo porušil přísahu, i když já její pokrevní příbuzná. Bála se, že přinesu potíže. Nevěděla, zda to budou potíže se Strážcem podsvětí pro porušení přísahy nebo s Příbuzenstvem spravedlivých, strachovala se však, že ty potíže budou spojené se mnou."

Zedd se opřel o opěradlo židle a trochu si protáhl své napnuté svaly. „Přišly ty potíže?"

„Ale ano," zasyčela Adie a zvedla obočí, jak se k němu nakláněla. „Potíže přišly. Přinesl je Mathrin Galliene: dvacítka Příbuzenstva spravedlivých. Těch, co jsou placení králem. Byli to profesionálové. V

bitvách zocelení muži, mohutní muži, kteří měli nelítostné obličeje, byli to suroví muži. Všichni si elegantně seděli na koních, byli hezky seřazení a měli meče, štíty a praporce, každé kopí bylo skloněno ve stejném úhlu. Všichni vypadali hezky ve svém kroužkovém brnění a vyleštěných náprsních krunýřích, které zářily vypouklým křížem království. Všichni měli přilby s rudými chocholy, které se za jízdy kývaly. Všichni koně byli bílí.

Stála jsem na verandě a pozorovala očima svého talentu, jak se s perfektní přesností rozestupují, jako kdyby se předváděli před samotným králem. Všichni koně stoupali každou nohou stejně a zastavili se v jedné linii na zvednutí prstu jejich velitele. Stáli tam rozestoupeni, připraveni a nedočkaví, aby mohli konat svou příšernou povinnost. Mathrin čekal za nimi na svém koni a všechno pozoroval. 'Zatýkám tě jako zhoubkyni a jako taková budeš popravena,' zavolal na mě velitel."

Adie zvedla hlavu od strašidel svých vzpomínek a její oči se setkaly se Zeddovým pohledem. „Myslela jsem na Pella, na svého Pella."

Její výraz ztvrdl na železnou masku. „Zemřeli hned, žádný meč se nedostal z pochvy, žádné kopí se nesklonilo a žádná noha se nedotkla země. Prošla jsem jejich řadou zleva doprava a postupně po jednom jsem rychlostí myšlenky do každého pustila všechno, co bylo ve mně. Jedno žuchnuti za druhým. Všichni, s výjimkou velitele. Seděl tam nehybně a s kamenným obličejem na svém bílém koni, zatímco mu po obou stranách padali jeho ozbrojenci.

Když jsem skončila, tak jsem se mu podívala do očí. 'Brnění,' řekla jsem mu, 'není k ničemu proti skutečnému zhoubci, nebo proti kouzelnici. Je k něčemu pouze proti nevinným lidem.' Pak jsem mu přikázala, aby králi ode mě doručil vzkaz. Vzkaz od kouzelnice Adie. Klidným a pevným hlasem se zeptal, jaký je to vzkaz. 'Řekni mu, že když pošle ještě někoho z Příbuzenstva spravedlivých, aby mě zajal, bude to poslední příkaz, který vydal jako živý člověk.' Chvíli se na mě bez náznaku nějakého citu ve svých studených očích díval, pak otočil koně a pomalu odjel bez toho, aby se ohlédl."

Její pohled spadl na stůl. „Babička se ke mně otočila zády. Řekla mi, abych opustila útočiště jejího příbytku a nikdy se nevracela."

Zeddovi při myšlence na kouzelnici s takovou mocí, že mohla zabíjet lidi tímto způsobem, škublo v obličeji rychleji, než to stačil zachytit. U kouzelnice bylo mimořádně vzácné, aby měla tak silný talent. „Co se stalo s Mathrinem? Ty jsi ho nezabila?"

Zavrtěla hlavou. Na rtech se jí objevil neveselý úsměv.

„Ne. Vzala jsem si ho sebou."

„Ty sis ho vzala sebou?"

„Připoutala jsem ho k sobě. Připoutala jsem k sobě jeho život. Připoutala jsem si ho k sobě tak, že vždy věděl, kde jsem a při každém novu měsíce musel přijít ke mně, bez ohledu na to, kde jsem, bez ohledu, co si přál. Musel mě následovat a být tak blízko, aby mohl ke mně přijít o každém novoluní."

Zedd svraštil čelo a studoval čajové lístky v šálku. „Kdysi jsem potkal člověka, bylo to ve Winsteadu, hlavním městě a korunním sídle Keltonu. Jeho jméno bylo Mathrin. Byl žebrákem, a jak si vzpomínám, chyběly mu prsty jedné ruky. Byl slepý. Jeho oči byly..." Zeddovy oči se jí náhle zahleděly do obličeje. Ona ho pozorovala. „Oči měl vypíchnuté."

Adie přikývla. „Opravdu je měl vypíchnuté." Její obličej byl opět ze železa. Každé novoluní přišel ke mně a já jsem mu něco uřízla. Snažila jsem se, aby jeho výkřiky naplnily prázdnotu, kterou jsem cítila v sobě."

Zedd se zaklonil a přitlačil ruce na stůl. Opravdové železo. „Tak ty jsi našla nový domov v Keltonu?"

„Ne, já jsem nový domov nenašla nikde. Putovala jsem a vyhledávala ženy s talentem, ženy, které mi mohly pomoci v mých studiích. Žádná z nich nevěděla mnoho o tom, co jsem hledala, každá z nich však věděla alespoň trochu z toho, co ostatní nevěděly.

Mathrin mě následoval a každý nový měsíc chodil za mnou a já jsem z něj uřízla další kousek. Chtěla jsem, aby žil věčně a aby věčně trpěl. Byl to on, kdo mě tloukl pěstmi do břicha, abych ztratila Pellovo dítě. On to byl, kdo zabil Pella. On to byl, kdo mě oslepil."

Když se opět zadívala do prázdna, její bílé oči vypadaly ve světle lampy rudé. „On to byl, kdo přesvědčil Pella, že jsem ho zradila. Chtěla jsem, aby Mathrin Galliene trpěl navěky."

Zedd neurčitě zagestikuloval rukou. „Jak dlouho..., vydržel?"

Adie si povzdychla. „Nebylo to dost dlouho a zároveň to bylo příliš dlouho." Zedd svraštil čelo. „Jednoho dne mě něco napadlo: Nikdy jsem nepoužila svůj talent na to, abych Mathrinovi zabránila v sebevraždě. Proč tedy za mnou stále chodí? Proč mi umožňuje, abych ho takto mučila? Proč s tím jednoduše neskoncuje? Když tedy přišel příště a já mu uřezala něco dalšího, tak jsem rovněž přeřízla pouto, které ho vázalo ke mně. Už příště nemusel za mnou přijít. Pokud by si to přál, mohl na mě prostě zapomenout."

„Takže jsi ho tehdy viděla naposled?"

Neradostně zavrtěla hlavou. „Ne. Myslela jsem si to, ale o příštím novoluní se vrátil. Vrátil se, i když se vrátit nemusel. Ztuhla mi z toho krev v žilách, když jsem přemýšlela, proč to udělal. Rozhodla jsem se, že už je načase, aby zaplatil životem za to, co udělal mně, Pellovi a všem ostatním. Rozhodla jsem se však, že dříve, než ho připravím o život, tak mi na tuto otázku odpoví.

Při svém putování jsem se naučila mnoho věcí. Věcí, o kterých jsem si myslela, že je nikdy nebudu potřebovat. Tu noc jsem pro ně použití našla. Použila jsem je k tomu, abych zjistila, jakého mučení se Mathrin bojí nejvíc. Postup, který lze použít na zjištění, čeho se bojí, je bezcenný, kdyby se použil na zjištění jiných tajemství. Proti jeho vůli se z něj slova jen tak sypala, prozradil mi všechny své tajné hrůzy.

Nechala jsem ho potit se celou noc a celý den, mezitím jsem šla hledat věci, které jsem potřebovala, a kterých se bál nejvíc. Když jsem se konečně s nimi vrátila, málem zešílel strachy. Jeho strach měl opodstatnění. Chtěla jsem, aby mi prozradil své tajemství a on to odmítl.

Vysypala jsem to všechno z pytle, naskládala před něj malé klece a ostatní věci, on tam seděl na zemi, nahý a bezmocný. Postupně jsem je zvedala k jeho nevidomým očím a popisovala je. Říkala jsem mu, co je v každé kleci, košíku nebo sklenici. Opět jsem ho požádala, aby

se přiznal. On se potil, lapal po dechu a třásl se, řekl mi však, že mi nic nepoví. Mathrin si myslel, že blufuji, že k tomu nebudu mít odvahu. Mathrin se mýlil.

Zatvrdila jsem se a probudila jsem pro něj k životu jeho nejhorší hrůzy."

Zedd svraštil čelo. Zvědavost zvítězila nad strachem. „Co jsi mu dělala?"

Zvedla hlavu, aby se mu podívala do očí. „To být jediná věc, kterou ti neřeknu. Stejně není důležitá.

Mathrin nechtěl mluvit a trpěl tolik, že jsem několikrát málem přestala. Pokaždé, když jsem chtěla přestat, pomyslela jsem si na poslední věc, kterou viděly mé oči, než mě oslepil: jak mi Mathrin držel před očima v hrsti Pellovu hlavu." Adie polkla a její hlas byl tak tichý, že Zedd ji sotva slyšel. „A vzpomněla jsem si na Pellova poslední slova: 'Neřeknu o ní nic takového, abych si zachránil život, přestože mě zradila‘."

Na chvíli zavřela oči. Pak je otevřela a pokračovala „Mathrin byl na pokraji smrti. Už jsem si myslela, že mi nebude schopen říci, proč za mnou chodil. Ale těsně předtím, než zemřel, se přes všechno, co jsem mu dělala, uklidnil a pak mi řekl, že mi to prozradí, neboť za chvíli zemře. Protože také toto bylo součástí plánu. Opět jsem se ho zeptala, proč se ke mně vrátil.

Naklonil se ke mně. „Ty to nevíš, Adie?' zeptal se mě. 'Ty nevíš, co jsem já? Já jsem zhoubce. Celou tu dobu jsem se ti skrýval rovnou pod nosem. Ty jsi mě držela celou tu dobu u sebe a Strážce podsvětí přesně věděl, kde jsi. Strážce prahne především po lidech s talentem.' Já jsem ho ale podezírala, že je zhoubce. Řekla jsem mu, že selhal, že mu to nepomohlo a že za chvíli za své zločiny zemře.

On se na mě usmál." Naklonila se k Zeddovi. „On se smál! Pak řekl, ,,Mýlíš se, Adie. Neselhal jsem. Dělal jsem to na příkaz Strážce podsvětí. Já jsem svůj úkol splnil. Perfektně jsem ho splnil. Všechno je podle plánu. Přiměl jsem tě k tomu, abys dělala přesně to, co si přál. Budu za to odměněn. Byl jsem to já, kdo zapálil oheň, když jsi byla malá. Byl jsem to já, kdo to všechno udělal Pellovi. Nebylo to proto, že jsem jeho nebo tebe považoval za zhoubce, zhoubcem jsem já. Ne-

jsi odpovědná za to, co jsi dělala. Nebylo to z potřeby pomáhat Strážci podsvětí."

Vraštila čelo, jak se pokoušela zastavit slzy. „Ty být tím jistý? Natolik jistý, abys důvěřoval někomu, jako jsem já?"

Zedd se usmál. „Jsem si jistý. Možná nevím všechno, vím však, že nejsi zhoubkyně. Ty jsi obětí, ty nejsi zločincem."

Zavrtěla hlavou. „Být tebou, nebyla bych si tak jistá."

„Pokračovala jsi v zabíjení poté, co Mathrin zemřel? Mstila jsi se nevinným?"

„Ne, přirozeně, že jsem nepokračovala."

„Kdybys byla agentkou, propadla bys Strážci, plnila bys jeho přání a dále bys ubližovala těm, kteří proti němu bojují. Ty nejsi zhoubkyně, má drahá paní. Mé srdce pláče nad vším, co ti Strážce podsvětí vzal, on ti však nevzal duši, ta je stále tvá. Nedělej si s tím starosti."

Držel jí ruce a něžně je stiskl. Nepokusila se uvolnit je, ale ponechala mu je chvíli v dlaních, jako kdyby z nich chtěla čerpat útěchu.

Adie si setřela slzy z tváří. „Nenalil bys mi ještě trochu čaje? Už mi však do něj nedávej žádný prášek z oblačníkových listů, nebo usnu dříve, než ti ten příběh dovyprávím."

Zedd povytáhl obočí. Ona tedy věděla, že jí ho tam dal. Když vstal, tak ji poplácal po rameni. Nalil jí čaj, pak si přitáhl židli dopředu a opět si sedl. Ona mezitím usrkávala z čaje.

Když vypila půlku šálku, zdálo se, že opět nad sebou získala kontrolu. „Válka s D'Harou být v plném proudu, být však před koncem. Cítila jsem, jak povstává hranice. Cítila jsem, jak se dostává do tohoto světa."

„Takže ty jsi sem přišla ihned poté, co vznikla hranice?"

„Ne. Předtím jsem ještě získávala vědomosti od několika žen. Některé mě naučily něco o kostech." Zpod řízy vytáhla malý náhrdelník. Prsty se dotýkala malé kulaté kosti, která měla po obou stranách červené a žluté perličky. Byl stejný, jako ten, který mu dala, aby se dostal přes průchod, a který stále nosil na krku. „Toto je kost ze spodiny lebeční lebky, která se podobá lebce na poličce, té lebce, která spadla na zem. Tomu zvířeti se říká skrin. Skrin je strážným zvířetem podsvětí, podobá se srdcovému psu. Je ale jiný v tom, že stráží v obou

směrech. Nejlépe to jde vysvětlit tak, že skrinové jsou součástí opony, i když ani to není příliš přesné. V tomto světě jsou skuteční, na druhém světě jsou však pouze silou."

Zedd svraštil čelo. „Silou?"

Adie zvedla lžičku a nechala ji spadnout na stůl. „Síla. Nemůžeme ji vidět, ale síla tady je. Nutí lžičku padat a zabraňuje tomu, aby vzlétla do vzduchu. Nelze ji vidět, je však tady. Něco podobného jsou skrinové.

Ve vzácných případech jsou při plnění své povinnosti, kterou je odhánět všechny z rozhraní, kde se dotýkají svět živých a svět mrtvých, vtaženi do tohoto světa. Ví o nich jen málo lidí, neboť se to stává velmi zřídka." Zedd se chmuřil. „Je to velmi složité. Jindy ti to vysvětlím lépe. Důležitou věcí je to, že kost ze skrina tě před nimi schovává."

Adie usrkla ze svého čaje, zatímco Zedd vytahoval z řízy svůj náhrdelník a podíval se na něj novýma očima. „A jistě to také skrývá před ostatními příšerami, aby se dalo projít průchodem?" Přikývla na souhlas. „Jak ses o průchodu dozvěděla? Já jsem hranici postavil, ale nevěděl jsem, že průchod existuje."

Neustále otáčela šálkem čaje v prstech. „Poté, co jsem odešla od babičky, vyhledávala jsem ženy s talentem, které mě mohly něco naučit o světě mrtvých. Když zemřel Mathrin, učila jsem se ještě usilovněji a důkladněji. Každá z žen mi mohla říci pouze malý kousek, který znala, obvykle však znala další ženu, která toho věděla víc. Procestovala jsem celé Středozemí, chodila jsem od jedné k druhé a sbírala vědomosti. Posbírala jsem všechny útržky vědomostí a poskládala je dohromady. Takto jsem se naučila něco z toho, jak na sebe vzájemně působí oba světy. Když se postaví hranice rozdělující tento svět, trochu se to podobá konvici na čaj, kterou zazátkuješ a pak ji postavíš na oheň. Bez ventilu se něco utrhne. Věděla jsem, že pokud existuje magie dostatečně moudrá na to, aby věděla jak přivést do tohoto světa podsvětí, musí rovněž existovat způsob, jak vyrovnat tlaky na obou stranách hranice. Musí existovat nějaký ventil, tedy musí existovat průchod."

Zedd povytáhl obočí a v zamyšlení hleděl do prázdna, přitom si palcem projížděl po bradě. „Přirozeně. To dává smysl. Rovnováha. Všechny síly, všechna magie musí být v rovnováze." Zaostřil na ni svůj pohled. „Když jsem stavěl hranici, používal jsem magii, které jsem plně nerozuměl. Byla v prastaré knize a pocházela od dávných čarodějů, kteří měli takovou moc, že si ji ani nedovedu představit. To, že jsem použil jejich instrukce, abych postavil hranici, bylo zoufalým činem."

„Těžko si tě umím představit jako zoufalce."

„Někdy je život právě to: jeden zoufalý čin za druhým."

Adie přikývla. „Možná máš teď pravdu. Já jsem se zoufale snažila skrýt před Strážcem podsvětí. Vzpomněla jsem si na to, co mi řekl Mathrin: že se mi skrýval rovnou u nosu. Z toho jsem si vyvodila, že nejbezpečnější místo, kam bych se mohla schovat před Strážcem, bude to, kam se nebude dívat, totiž na okraj jeho vlastního světa. Tak jsem přišla k průchodu.

Průchod nepatří do tohoto světa, není to však ani podsvětí. Je to jejich spojení. Je to místo, kde se oba světy trochu promíchaly. S pomocí kostí se tu budu moci schovávat před Strážcem podsvětí. On ani jeho příšery z podsvětí mě neuvidí."

„Ukrývat se?" Ta žena měla v sobě tolik železa jako konvice visící nad ohněm. Pokud Adie znal, muselo v tom být víc. Zedd se na ni přísně podíval. „Ty jsi sem přišla jenom se skrývat?"

Odvrátila pohled a prsty se dotýkala malé kulaté kostičky na jejím náhrdelníku. Po chvíli ho opět dala pod řízu. „Je tu ještě jeden důvod. Přísahala jsem. Přísahala jsem si, že najdu způsob, jak navázat spojení s Pellem, abych mu řekla, že jsem ho nezradila." Dlouze se napila čaje. „Strávila jsem většinu svého života v průchodu a snažila se nalézt cestu, jak dosáhnout do světa mrtvých a říci mu to. Průchod je částí toho světa."

Zedd prstem odsunul šálek. „Hranice a průchod zmizely, Adie. Já potřebuji tvou pomoc v tomto světě."

Položila paže na stůl. „Když jsi mi nechal narůst nohu, připomnělo mi to všechno, co se tehdy stalo, oživlo to, bylo to, jako kdybych to prožívala ještě jednou. Připomnělo mi to některé věci které jsem už

dávno zapomněla. Připomnělo mi to bolavá místa, která tam ještě jsou, i když čas bolest otupil."

„Adie, to je mi líto," zašeptal. „Měl jsem vzít v úvahu tvou minulost, ale vůbec mě nenapadlo, že bys v minulosti mohla zažít tolik bolesti. Promiň mi to."

„Nemám ti co promíjet. Ty jsi mě obdaroval, vrátil jsi mi nohu. Ty jsi nevěděl o věcech, které jsem udělala, nebyla to tvá vina, že jsem je dělala. Ty jsi nevěděl, že jsem zhoubkyně."

Ostře se na ni podíval. „Ty si tedy myslíš, že jsi se stala špatnou tím, že ses bránila před špatností?"

„Dělala jsem horší věci, než které by člověk jako ty dokázal pochopit."

Zedd trochu kývl hlavou. „Tak to tedy je. Dovol, abych ti vyprávěl malý příběh. Kdysi dávno jsem měl lásku, stejně jak jsi ty měla Pella. Jmenovala se Erilyn. Čas, který jsem strávil s ní se podobal tvému času strávenému s Pellem." Na rtech se mu pomalu objevoval úsměv, když se jeho vzpomínky dotkly oparu té příjemné doby. Za chvíli úsměv zvadl. „Až do doby, co za ní Panis Rahl poslal komando."

Adie natáhla ruku a položila mu dlaň na ruku. „Zedde, nemusíš mi..."

Zedd druhou rukou, kterou sevřel v pěst, praštil do stolu, až šálky poskočily. „Nedokážeš si představit, co všechno ji ti čtyři udělali." Naklonil se k ní a obličej mu vystupoval rudě z bílých vlasů. Zaskřípěl zuby. „Pronásledoval jsem je. Ve srovnání s tím, co jsem udělal každému z nich, je to, co jsi udělala Mathrinovi ty, pouhý žertík. Pronásledoval jsem Panise Rahla, nemohl jsem ho však dostat, tak jsem šel po jeho armádách. Za každého člověka, co jsi zabila ty, jsem jich já zabil tisíc. Začínali se mě bát i mí vlastní lidé. Byl jsem větrem smrti. Udělal jsem všechno potřebné, abych zastavil Panise Rahla. Možná jsem udělal více, než bylo potřebné."

Posadil se zpátky na židli. „Pokud existuje něco jako počestný člověk, ty s ním teď nesedíš."

„Ty jsi udělal pouze to, co jsi udělat musel. To ti neubírá na cti."

Svraštil čelo. „Jsou to moudrá slova, pronesená moudrou ženou. Možná by sis je měla vyslechnout." Zůstala zticha. Opřel se lokty o stůl, pomalu zvedl šálek a otáčel ho v dlaních. Přitom mluvil dál. „Svým způsobem jsem měl větší štěstí než ty. S mou Erilyn jsem byl delší dobu a dceru jsem neztratil."

„Nepokoušel se Panis Rahl zabít také tvou dceru?"

„Ano. On si vlastně myslel, že ji zabil. Použil jsem zaklínadlo smrti, aby si mysleli, že ji viděli mrtvou. To byl jediný způsob, jak jsem ji mohl ochránit, jak jsem mohl zabránit, aby se o to nepokoušeli, dokud se jim to nepovede."

„Zaklínadlo smrti." Adie zašeptala dobrořečení ve své rodné řeči. „To je nebezpečné předivo. Nechtěla bych ti vyčítat, že jsi to udělal, důvod jsi k tomu měl. Taková věc však neunikne pozornosti duchů. Měl jsi štěstí, že fungovalo a zachránilo ji. Jsi šťastný člověk, že v ten den byli s tebou dobří duchové."

„Myslím si, že někdy je těžké vědět, z které strany se člověk na štěstí dívá. Vychoval jsem ji bez matky. Byla z ní už velmi hezká dívka, když se jí to stalo.

Darken Rahl stál hned vedle svého otce, když jsem přes hranici vyslal čarodějnický oheň. Stál vedle svého otce, když ho můj oheň našel. Oheň částečně popálil i Darkena Rahla. Léta dospívání strávil studiem, aby mohl pokračovat v tom, co začal jeho otec a aby se mohl pomstít. Naučil se překračovat hranici a začal chodívat do Středozemí a já o tom vůbec nevěděl.

Znásilnil mou dceru.

Nevěděl, že to je má dcera - každý si myslel, že má dcera je mrtvá - nebo by ji jistě zabil. Způsobil jí však velkou bolest." Sevřel ruce a šálek se roztříštil. Otočil ruce dlaněmi nahoru, aby se podíval, jestli se nepořezal a byl trochu překvapen, když zjistil, že pořezán není. Adie neříkala nic.

„Poté jsem ji vzal do Západozemí, abych ji tam skryl a ochránil. Nikdy jsem se nedozvěděl, jestli to byl další kus neštěstí nebo jestli ji nějakým způsobem zlo našlo, ale ona mi umřela. Uhořela ve vlastním domě. I když jsem vždy měl podezření, že tato ironie osudu není pouhou shodou náhod, nikdy jsem pro to nenašel důkaz. Možná to nako-

nec bylo jenom v tom, že toho dne, kdy jsem použil zaklínadlo smrti, se mnou dobří duchové nebyli."

„Je mi to opravdu líto, Zedde," řekla Adie lichým chraptivým hlasem.

Na její soucit dramaticky mávl rukou. „Zůstal mi alespoň její chlapec." Hranou dlaně shrnul střepy šálku na malou hromádku uprostřed dřevěného stolu. „Syn Darkena Rahla. Dítě agenta Strážce podsvětí. Byl však rovněž dítětem mé dcery a mým vnukem. Neměl žádnou vinu na zločinech, které ho přivedly na svět. Je to hodný chlapec."

Pohlédl na ni zpod svého hustého obočí. „Myslím, že ho znáš. Jmenuje se Richard."

Adie se ze židle prudce naklonila kupředu. „Richard! Richard je tvůj?" Opět se posadila rovně a vrtěla hlavou. „Čarodějové a jejich tajemství." Trochu se zachmuřila, ale pak její výraz zjemněl. „Možná jsi opravdu měl důvod k takovému utajování. Má Richard talent?"

Zedd významně povytáhl obočí, když přikývl. „Pořádný talent. To byl jeden z důvodů, proč jsem ho ukryl v Západozemí. Obával jsem se, že talent má, i když jsem si tím nebyl jistý, chtěl jsem ho však chránit před nebezpečím. Jak jsi řekla sama, Strážce podsvětí více netouží po ničem, jako po lidech s talentem. Věděl jsem, že když ho začnu učit a budu přitom používat magii, že by na něm mohlo spočinout oko nebezpečí.

Chtěl jsem ho nechat vyrůst v člověka se silným charakterem a až pak zjišťovat, zda talent má. Pokud by talent měl, tak bych ho učil. Já jsem ale vždy měl podezření, že talent má. Někdy jsem doufal, že ho nemá. Teď však vím, že ho má. Použil ho, aby zastavil Darkena Rahla. Na jeho zastavení použil magii."

Naklonil se dopředu. „Mám podezření, že talent zdědil jak od svého děda, tak od svého otce. Že ho má ze dvou různých čarodějnických rodů."

„Rozumím," bylo všechno, co řekla.

„Právě teď si však musíme dělat starosti s důležitějšími věcmi. Darken Rahl použil schránky Ordenu. Jednu z nich otevřel, byla to ta nesprávná, lépe řečeno, byla nesprávná z jeho hlediska. Možná ale byla nesprávná rovněž pro nás. Doma na čarodějnickém hradu jsou

staré knihy, které o tom mluví. Varují, že když se schránky použijí, že když se použije magie Ordenu, může se natrhnout opona i tehdy, když ten, kdo je uvedl do hry, udělá chybu a magie ho zabije. Adie, o podsvětí toho nevím tolik jako ty. Ty jsi podsvětí studovala většinu svého života. Potřebuji tvou pomoc. Potřebuji, abys do Aydindrilu odešla se mnou a hledala v knihách, co lze udělat. Četl jsem jich mnoho, ale z jejich významu všechno nechápu. Možná jim porozumíš ty. I kdybys našla jenom jednu věc, kterou jsem já neviděl, mohlo by to být důležité."

S trpkým výrazem se dívala na stůl. „Jsem teď stará žena. Jsem stařena, která ve svém srdci uvítala Strážce podsvětí."

Zedd se na ni podíval, ale ona mu do očí nepohlédla. Odsunul židli dozadu a vstal. „Stará žena! Ne. Bláznivá žena, možná." Neodpověděla mu a oči jí zůstaly upřené na stůl.

Zedd šel na druhou stranu pokoje a prohlížel si kosti, které visely na zdi. Sepnul si ruce za zády a studoval talisman mrtvých. „Možná jsem také jenom starý člověk. Hmm? Bláznivý stařec. Možná bych měl přenechat svou práci mladšímu muži." Ohlédl se na ni a zjistil, že se na něj dívá. „Když je mladý člověk dobrý, možná by mladší byl ještě lepší. Proč bychom to vlastně nemohli nechat udělat dítěti. To by bylo ještě lepší. Možná je někde desetiletý kluk, který bude ochoten udělat něco proti tomu, aby mrtví pohltili živé."

Napřáhl paže do vzduchu. „Podle tebe to vypadá tak, že vědomosti nestojí za nic, že za něco stojí pouze mládí."

„Teď ale z tebe je bláznivý stařec. Dobře víš, co tím myslím."

Zedd přistoupil ke stolu a pokrčil svými kostnatými rameny. „Pokud budeš tady v tom domě jenom sedět místo toho, abys pomáhala tím, co znáš, možná budeš opravdu dělat věc, které se nejvíc bojíš: budeš dělat práci agentky Strážce podsvětí."

Položil kotníky prstů na stůl a zlostně se na ni díval, když se k ní nakláněl. „Když proti němu nebudeš bojovat, tak mu budeš pomáhat. To byl celou dobu jeho plán. On nepotřeboval, aby ses k němu připojila, ale abys dostala strach ho zastavit."

Podívala se mu do očí a do jejího výrazu se vkradla nejistota. „Co tím myslíš?"

„On už udělal všechno, co udělat potřeboval, Adie. Nahnal ti ze sebe strach. Strážce má trpělivost na celou věčnost. On nepotřebuje, abys pro něj pracovala. Dostat na svou stranu někoho s talentem stojí mnoho námahy. Ty jsi mu za tu námahu nestála. On potřeboval pouze zajistit, abys nepracovala proti němu. Udělal všechno, co bylo třeba. Neztrácel úsilí na to, aby udělal něco víc.

V některých ohledech je k našemu světu stejně slepý, jak jsme my slepí k jeho. Má tady vliv jen do jisté míry, takže si musí pořádně vybrat, co tady bude dělat. Neplýtvá lehkomyslně mocí, kterou tady má."

Její nejistotu nahradilo pochopení. „Možná nejsi až takový starý blázen."

Zedd se usmál, když si potáhl židli kupředu a sedl si na ni. „To jsem si o sobě vždy myslel."

Adie měla ruce složené v klíně a upřeně pozorovala stůl, jako kdyby doufala, že jí přijde na pomoc. Dům byl tichý, ozývalo se pouze praskání ohně. „Celá ta léta se mi pravda skrývala rovnou pod nosem." Zvedla hlavu a zmateně svraštila čelo. Jak ses stal tak moudrým?"

Zedd pokrčil rameny. „Když žiješ dost dlouho, je to jedna z předností, které máš. Ty se na sebe díváš jako na starou ženu, já vidím hezkou, milou paní, která se za ten čas, co je na tomto světě, mnohému naučila a získala moudrost z toho, co viděla."

Vytáhl jí z vlasů růži a přidržel ji před ní. „Tvá krása není maskou nasazenou nad prohnilým jádrem tvé osobnosti. Ona vyrůstá z krásy, kterou máš ve svém vnitru."

Vzala mu květinu z prstů a položila ji na stůl. „Tvůj mrštný jazyk nedokáže zakrýt skutečnost, že jsem svůj život promrhala..."

Zedd zavrtěl hlavou a přerušil ji. „Ne. Ty jsi nic nepromrhala. Ty jsi prostě ještě nespatřila skrytou stránku věcí. V magii, stejně jako ve všech ostatních věcech, je rovnováha, kterou lze nalézt, pokud ji však hledáme. Strážce udělal to, co udělal, poslal za tebou zhoubce, aby ti zabránil míchat se mu do jeho práce a zasadil ti do duše semínko pochybnosti, které tě možná jednoho dne přivede k němu.

I v tom však bylo něco, co vyrovnávalo všechno, co udělal. Přišla jsi sem, aby ses naučila něco o světě mrtvých a mohla navázat kontakt

s Pellem. Adie, ty to nevidíš? Byla jsi zmanipulovaná, aby se ti zabránilo rušit plány Strážce podsvětí, ale to, co se stalo, se vyrovnává tím, že ses naučila věci, které mohou pomoci při jeho zastavení. Nesmíš se poddat tomu, co ti udělal; musíš úder vrátit tím, co ti nevědomky dal."

Oči se jí zaleskly, když se rozhlížela po domě, když se dívala na hromadu kostí, na zdi pokryté pozůstatky mrtvých, které za ta léta nasbírala, a na police, kde jich bylo ještě víc.

Vztáhla ruce a jemně mu prsty uhladila neposlušné vlasy. Zeddovi se ulehčilo, že se mu prsty nesevřely kolem krku. Měl dojem, že po všem, co napovídal, by to udělat mohly.

„Příteli, děkuji ti, že jsi vyslechl můj příběh, a že jsi mi pomohl nalézt jeho smysl. Mému Pellovi by ses líbil. Oba jste čestní lidé."

Zedd se otočil ve své židli a pozvedl obličej k jejímu něžnému úsměvu a laskavým očím. „Udělám všechno proto, abys dosáhla svého cíle. Na to ti přísahám."

Její úsměv se prohloubil, když mu uhlazovala zatoulanou kadeř bílých vlasů. „A teď mi řekni o Kameni slz. Musíme se rozhodnout, co s ním uděláme."

Kapitola dvacátá třetí

„**Kámen slz? Ten je** teď ukrytý."

Jenom jednou rozhodně přikývla na souhlas. „Dobře. Není to nic, co by se mělo potloukat po tomto světě." Její čelo se svraštilo zamyšlením. „Je dobře skrytý? Je v bezpečí?"

Zeddem trochu trhlo. Nechtěl jí to říci, neboť věděl, co na to řekne, on jí to však přislíbil. „Dal jsem ho na řetízek... Dal jsem ho na řetízek a pověsil kolem krku malého děvčátka. Teď právě... přesně... nevím, kde je."

„Ty jsi se ho dotkl?" Adie vytřeštila oči. „Ty jsi se dotkl Kamene slz? Ty jsi se ho dotkl a pověsil ho kolem krku malého děvčete!"

Pevně mu sevřela bradu do svých najednou silných prstů a naklonila se k jeho obličeji. „Ty jsi pověsil Kámen slz, kámen, o kterém se říká, že ho Stvořitel vlastnoručně pověsil na krk Strážci, aby ho uzavřel v podsvětí, kolem krku malého děvčete? A pak jsi ji nechal odejít!"

Zedd se bránil. „Vždyť jsem s ním musel něco udělat. Nemohl jsem ho tam jen tak nechat ležet."

Adie se udeřila hřbetem dlaně do čela. „Jen co mě přesvědčí, že je moudrý, ukáže mi, jaký je to vlastně hlupák. Dobrotiví duchové, zachraňte mě před rukama, do kterých jste mě svěřili."

Zedd vyskočil na nohy. „A co bys s ním udělala ty!"

„No, jistě bych přemýšlela o něco déle, než jsi zjevně udělal ty. A nedotýkala bych se ho! Je to věc z jiného světa!" Otočila se k němu zády, vrtěla hlavou a něco si šeptala ve své mateřštině.

Zedd si shrnul řízu a pořádně za ni zatahal, aby se srovnala. „Neměl jsem takový nadbytek času, abych se nad tím nějak zamýšlel. Napadl nás screeling. Kdybych tam tehdy nechal..."

Adie se prudce otočila. „Screeling! Starče, ty jsi plný dobrých zpráv." Píchla ho prstem do prsou. „To také není žádný důvod. Stejně jsi neměl..."

„Co jsem neměl? Neměl jsem ho snad zvednout? To jsem měl nechat screelinga, aby ho místo mě zvedl on?"

„Screeling je zabiják, nebyl tam k tomu, aby sebral kámen."

Teď na ni prstem zamířil Zedd. „Jak to víš? Proč sis tak jistá? Chtěla bys kvůli své jistotě riskovat všechno? Co by se stalo, kdyby ses mýlila a dovolila, aby Strážce získal kámen a aby si s ním dělal, co chce? Adie, to sis tak jistá?"

Ruka se jí svezla dolů a ona se podívala do jeho zachmuřeného obličeje. „Ne. Myslím, že nejsem. Mohlo by to být, jak říkáš. Existuje možnost, že by ten kámen vzal screeling. Možná jsi udělal tu jedinou věc, kterou jsi mohl udělat." Pohrozila mu prstem. „Ale pověsit ho kolem krku malému děvčeti..."

„A kam chceš, abych si ho schoval? Do kapsy? Do čarodějovy kapsy? Do kapsy někoho, kdo je obdařen talentem? Tam, kam by se Strážce podsvětí jistě podíval hned na začátku? Nebo bys chtěla, abych ho schoval na místo, které znám jen já sám a když se dostanu do rukou zhoubce a ten mě přinutí mluvit, tak mu řeknu, kde je, a on si ho klidně vyzvedne?"

Adie si zkřížila paže na prsou a zamumlala kletbu. Po chvíli se její výraz uvolnil. „Možná... tedy..."

„Žádné možná. Neměl jsem na vybranou. Byl to zoufalý čin. Udělal jsem jedinou věc, kterou jsem za těch okolností udělat mohl."

Unaveně si povzdychla a pak přikývla. „Máš pravdu, čaroději. Udělal jsi tu nejlepší věc, kterou jsi mohl udělat." Poplácala ho po rameni. „I když vypadá hloupě," zamumlala tiše. Jemně zatlačila rukou. „Sedni si. Něco ti ukážu."

Zedd se posadil a pozoroval ji, jak kulhá přes místnost k policím. „Raději bych udělal něco jiného, Adie," řekl zarmouceně, „než to, co jsem udělat musel."

Za chůze přikývla. „Já vím." Zastavila se a otočila. „Říkáš, že to byl screeling?" Zedd přikývl. „Jsi si jistý, že to byl screeling?" Povytáhl obočí. „Ano, ovšem, že jsi si jistý." V zamyšlení svraštila čelo. „Screelingové jsou zabijáci Strážce podsvětí. Jsou zaměřeni pouze na jeden cíl a jsou mimořádně nebezpeční, nejsou však příliš chytří. Musí mít něco, co jim ukáže, koho mají pronásledovat, musí mít cestu, jak ho najít. Na tomto světě oni nepříliš dobří v hledání. Jak může Strážce podsvětí vědět, kde jsi? Jak může screeling vědět, kde tě najít? Víš, že hledá tebe?"

Zedd pokrčil rameny. „To nevím. Byl jsem na místě, kde se otvíraly, schránky. Bylo to však jistou dobou poté, co byly otevřeny. Žádným způsobem nemohl vědět, že tam ještě jsem."

„Zničil jsi screelinga?"

„Ano."

„To dobře. Strážce nebude mrhat úsilím, aby poslal dalšího, neudělá to po tom, co jsi ukázal, že ho dokážeš porazit."

Zedd zvedl ruce do vzduchu. ‚Ach, ano, jak je to krásné. Screelingové jsou vysíláni, aby zlikvidovali to, co představuje pro Strážce podsvětí hrozbu. Pravděpodobně byl poslán, aby Strážce zbavil mého zasahování, stejně jako Strážce poslal zhoubce, aby se zbavil tvého zasahování. Máš pravdu: dalšího screelinga už nepošle, když jsem prokázal, že ho umím porazit. Pošle něco horšího."

„Pokud ho tedy posílal pro tebe." Dotkla se prstem spodního rtu a mumlala si sama pro sebe.„Kde kámen..., kde jsi ho našel?"

„Vedle schránky, která byla otevřená."

‚A kde se objevil screeling?"

„Ve stejné místnosti, ve které byly schránky a kamen."

Zmateně vrtěla hlavou. „Možná to je tak, jak říkáš, že přišel pro kámen. Nedává to však žádný smysl, aby pro kámen přišel screeling. Přemýšlím, jak mohl najít tebe." Dokulhala k policím. „Něco ho vedlo."

Postavila se na špičky a udržovala rovnováhu, když nahlížela do zadní části police. Opatrně rozhrnovala různé předměty, až nakonec vzala to, co hledala. Držela to v jedné ruce, přikulhala zpět a položila to opatrně na stůl. Bylo to o kousek větší než slepičí vejce, kulaté a zčernalé věkem. V prohlubeninách to mělo hnědočernou barvu. Bylo to mistrovsky vyřezané z prastaré kosti do podoby zuřivé bestie, která byla schoulená do klubíčka, ale zdálo se, že její oči každého upřeně pozorují bez ohledu na to, v jaké poloze se to drželo.

Zedd to zvedl a potěžkal. Bylo to mnohem těžší, než si myslel. „Co je to?"

„Dala mi to jedna žena, byla to kouzelnice, u které jsem byla, abych se od ní něco naučila. Ležela na smrtelné posteli. Zeptala se mě, zda něco vím o skrinech. Řekla jsem jí, co jsem věděla. S úlevou si vydechla a pak řekla něco, z čeho mi naskočila husí kůže. Řekla, že na mě čekala, protože jí to řekla proroctví. Vložila mi to do ruky a řekla, že je to vyřezáno z kosti skrina."

Adie máchla rukou ke zdem a pak k hromadě kostí. „Tam mezi kostmi mám celého skrina. V průchodu jsem jednou s jedním bojovala. Jeho kosti jsou zde. Jeho lebka je na polici. Je to ta, která před chvílí spadla na zem."

Přiložila tenký prst k vyřezávané kostěné kouli v Zeddově ruce, naklonila se k němu a ztišila svůj chraptivý hlas. „Ta stará žena řekla, že se musí ochraňovat a že to musí dělat někdo, kdo tomu rozumí. Řekla mi, že to je předmět prastaré magie, který vyrobili dávní čarodějové, a že jejich ruce možná vedl samotný Stvořitel. Že to bylo vyrobeno kvůli proroctvím.

Řekla, že to možná bude jen nejdůležitější magický předmět, kterého se kdy dotknu. Že je nadán větší mocí, než ona nebo já někdy dokážeme pochopit. Řekla, že je ze síly skrina, že to je talisman, který bude mít velký význam, když bude někdy ohrožená opona.

Zeptala jsem se, jak se má používat, jak působí ta magie a jak se jí dostal do rukou. Byla však velmi vyčerpaná vzrušením, že jsem k ní přišla a řekla, že si musí odpočinout, abych za ní přišla ráno, že mi pak řekne všechno, co ví. Když jsem se ale vrátila, byla mrtvá." Adie se na něj významně podívala. „Její smrt přišla trochu víc než nevhod."

Zedd si pomyslel to stejné. „Ty tedy nemáš ani tušení, co to je nebo jak by se to mělo používat."

„Ne."

Zedd v tom okamžiku zvedl předmět silou své magie na vzduchovém polštáři a nechal to vznášet se ve vzduchu. Pozoroval, jak se pomalu otáčí. Po celou dobu se vyřezávané oči bestie dívaly na něj z pomalu se otáčející koule. „Zkoušela jsi někdy na to použít magii?"

„Měla jsem strach to zkusit."

Zedd přidržel své kostnaté ruce po obou stranách vznášející se vyřezávané koule a zlehka ji zkoumal různými druhy energie, různými druhy magie. Nechával je klouzat po povrchu kulaté kosti, zkoumal ji a velmi opatrně hledal štěrbinu, štít nebo zámek.

Vyvolávalo to v něm ty nejpodivnější pocity. Magie se odrážela zpět, jako kdyby se ničeho nedotýkala, jako kdyby tam ten předmět vůbec nebyl. Možná to je štít, který předtím nikdy neviděl. Zesílil intenzitu magie. Klouzala po vyřezávaném povrchu jako nová kožená podrážka po ledě.

Adie zalomila rukama. „Myslím si, že bys neměl."

Plamen lampy zhasl. Tenký pramínek mastného dýmu se kroutil z náhle vyhaslého knotu. Místnost zůstala ponořena do mihotavého světla, které vydával oheň. Zedd se zamračil na vyhaslou lampu.

Nenadálý zvuk nárazu způsobil, že jim oběma poskočily hlavy. Lebka se kutálela po podlaze směrem k nim. Prázdné oční důlky se na ně upřeně dívaly. Dlouhé tesáky ležely na dřevěné podlaze.

Vyřezávaná koule upadla na stůl a dvakrát povyskočila. Zedd a Adie se postavili na nohy.

„Co za hloupost si provedl, starče?"

Zedd upřeně hleděl na lebku. „Neudělal jsem nic."

Z polic začaly padat další kosti. Kosti, které visely na zdech s rachotem padaly na podlahu, některé z nich se odrážely a vyskakovaly zpět do vzduchu.

Zedd a Adie se otočili za hlukem, který se ozýval za nimi. Hromada kostí se rozpadala. Kosti se kutálely, válely se jedna přes druhou, jak se hromada sama od sebe rozebírala. Některé z kostí klouzaly po podlaze směrem k lebce, jako kdyby byly živé. Žebro, které se su-

nulo po podlaze, narazilo na nohu židle, otočilo se kolem ní a pokračovalo dál.

Zedd se zvrtnul k Adie, ale ona spěchala k polici nad okénkem za stolem, které bylo pokryté modrobíle pruhovaným plátnem.

„Adie, co to děláš? Co se děje?"

Kolem lebky se ve stále větším počtu shromažďovaly kosti.

Zatáhla za plátno a strhla ho z háčků. „Uteč, než bude příliš pozdě!"

„Co se to tu děje!"

Sklenice a plechovky narážely na sebe, když je posouvala na stranu. Natáhla ruku dozadu na polici a poslepu něco hledala. Nádobky začaly padat na podlahu. Jedna sklenice se převrátila a rozbila na hraně okénka. Jiskřivé střípky skla se rozsypaly po stole a židlích. Hustá temná masa vytékala ze sklenice přes okraj okénka a nesla v sobě střepy skla. Vypadalo to asi jako rozpouštějící se dikobraz.

„Dělej, co ti říkám, čaroději! Utíkej! Okamžitě uteč!"

Zedd přiběhl k ní, pod nohama mu křupalo sklo. Prudce se zastavil, když se rychle ohlédl směrem k lebce.

Byla ve stejné výšce jako jeho oči, kosti se pod ní dávaly dohromady, jak se zvedala. Několik žeber se uspořádalo vedle sebe, poskládala se páteř, tesáky byly v čelistech, kosti nohou byly vztyčené vedle boků. Čelist se zaklapla na správné místo, když lebka stoupala ještě výše ke stropu.

Zedd se prudce otočil k Adie, popadl ji za paži a trhl s ní směrem k sobě. Odcházela od police a v každé ruce držela malou plechovku.

„Adie, co se to děje?"

Její hlava se zaklonila, aby viděla lebku, která se dotýkala stropu. „Co vidíš?"

„Co mám vidět! Do pytle, ženská! Vidím hromadu kostí, jak ožívá."

Ramena skrina se shrbila, jak ta věc rostla přibýváním dalších kostí. Ještě víc jich klouzalo po podlaze k ní.

Adie se na něj užasle zadívala. „Já nevidím kosti, já vidím maso."

„Maso! Do pytle! Myslel jsem si, že jsi tu věc zabila."

„Já jsem řekla, že jsem s ní bojovala. Nevím, zda lze skrina zabít. Nemyslím si, že skrinové jsou živí. Měl jsi pravdu s jednou věcí, čaroději. Jelikož jsi dokázal porazit screelinga, Strážce podsvětí poslal něco horšího."

„Jak věděl, kde jsme? Jak skrin ví, kde jsme? Všechny tyto kosti by nás měly ukrývat!"

„Nevím. Nechápu, jak."

Kostlivá paže se napřáhla k nim. Zedd odskočil zpátky a stáhl Adie sebou. Skládaly se další kosti. Adie se horečně pokoušela odšroubovat plechovku, když ji tahal kolem stolu. Víčko se uvolnilo, spadlo na podlahu a vrtělo se jako vlček. Skrin skočil a máchl paží dolů. S hlasitým třeskem se stůl rozbil na třísky.

Vyřezávaná koule poskakovala po podlaze. Zedd se ji pokusil chytit magií, bylo to však, jako kdyby se snažil umaštěnými prsty zachytit dýňové semínko. Pokusil se ji proto zachytit vzduchem, který kolem ní stlačil, vyklouzla však a odkutálela se do kouta.

Kostra skrina na ně skočila. Oba se svalili na hromadu, když Adie strhl nazpět. Zedd ji pak vytáhl na nohy a ona strčila ruku do malé plechovky. Skrin měl potíže s rychlými pohyby,, narostl příliš velký na to, aby se vešel pod strop.

Čelisti bestie se doširoka otevřely, vypadalo to, že řve. Nevyšel však z nich žádný zvuk, ale Zedd pocítil náraz vzduchu. Jejich řízy zapleskaly a zavlály, jako kdyby vál vítr.

Adie vyndala ruku z plechovky a na bestii hodila jiskřivý bílý písek.

Čarodějnický písek. Ta bláznivá ženská měla čarodějnický písek!

Skrin se odpotácel o krok dozadu a zavrtěl hlavou. Za chvilku se zotavil a opět se vrhl kupředu. Zedd na něj vypustil ohnivou kouli. Ta projela mezi kostmi a skončila rozplácnutá na vzdálenější zdi jako tekutý oheň. Jazyky plamene zaprskaly a zhasly, zanechaly po sobě pouze skvrnu sazí. Zedd to zkusil se vzduchem, když oheň nebyl k ničemu. Ten ale vůbec neúčinkoval.

Oba se snažili dostat bestii z dosahu, když se prudce otočila, aby na ně opět zaútočila. Zedd zkoušel různé prvky magie a Adie táhl za sebou. Ta ignorovala nebezpečí a nasypala si zbytek čarodějnického

písku do dlaně. Když skrin opět nehlasně zařval, vrhla po něm písek spolu se zaklínadlem v cizí řeči. Když pronesla slova, tak odumřel náraz vzduchu vyvolaný řevem skrina,. Vypadalo to, že skrin do sebe vdechuje jiskřivý bílý písek. Čelisti se prudce sevřely a hlava se stáhla zpět.

„To bylo všechno, co jsem měla," řekla. „Doufám, že bude stačit."

Skrin potřásal hlavou a pak v oblaku jiskření písek vyplivl. Opět se vrhl po nich. Zedd se pokoušel házet po bestii z kostí polena a židle, pokoušel se odvrátit její pozornost, zatímco se jí Adie pokoušela dostat za záda. Všechno se ale od bestie odráželo bez účinku.

Vrazil ruku do kapsy a vytáhl jiskřivou přehršel svého vlastního písku. Rychlým pohybem ho hodil doprostřed sbírky kostí, která se tyčila před ním. Neměla větší účinek než čarodějnický písek Adie. Vypadalo to tak, že skrinovu pozornost nedokáže odvrátit ničím, a ta si skutečně v té chvíli povšimla Adie a obrátila se k ní. Ta strhávala ze zdi starou kost, z jednoho jejího konce visela pera a z druhého šňůry rudých a žlutých perliček.

Zedd popadl kostěnou paži, ale bestie ho od sebe odhodila.

Když skrin opět vrávoral k Adie, zahrozila mu kostí a odříkávala zaklínadla ve své rodné řeči. Skrin se po ní přesto vrhl. Sotva stačila trhnout rukou zpět, aby si ji zachránila, nezachránila však kostěný talisman. Ten byl rozlomen vedví.

To byl konec. Nevěděl, jak má s tou bestií bojovat, a Adie také neměla žádný úspěch. Vrhl se po hlavě k ní: „Pojď už! Musíme odsud zmizet!"

„Nemohu jít pryč. Jsou tady velmi cenné věci."

„Popadni, co můžeš, prcháme."

„Seber tu kulatou kost, kterou jsem ti ukazovala."

Zedd se pokusil bestii vyhnout a vrhl se do kouta. Skrin se však po něm sápal čelistmi a prackami plnými drápů. Odrážel útok všemi druhy magie, které znal. Pozdě si uvědomil, že ztrácí pozici a nemá kam ustoupit.

„Adie, musíme okamžitě vypadnout!"

„Nemůžeme zde nechat tu kost! Je velmi důležitá pro oponu."

Rozběhla se do kouta. Zedd se po ní napřáhl, ale minul ji. Skrin ji naopak málem dostal, zasáhl ji drápem na paži a vyryl jí v ní hluboký šrám. Adie narazila na zeď, vykřikla a sesula se k podlaze, kde zůstala obličejem dolů ležet. Kolem ní padaly na zem další kosti.

Zedd popadl do hrsti lem její řízy a tahal ji k sobě. Drápy udělaly rýhy do zdi a jenom o kousek minuly její hlavu. Adie zarývala prsty do podlahy, snažila se dostat pryč od něj a přiblížit se ke kulaté kosti v koutě.

Skrin se vztyčil s nehlasným řevem. Když se bestie vztyčila v plné výši, narazila do stropu a prorazila do něj otvor. Velké kusy dřeva padaly dolů spolu s třískami. Drápy kolem sebe divoce máchala a vytrhávala dřevo ze zdí. Tesáky rvaly střechu. Zedd tahal Adie ze dveří, ale ona se mu vzpírala.

„Tady věci, které musím vzít! Důležité věci! Trvalo mi to dlouho, než jsem je získala!" protestovala.

„Zedde! Prosím tě, nedělej to! Nenechávej je tam!"

„Adie! Když zemřeme, nikomu nepomůžeme!"

Klisna k nim přicválala a prudce zastavila. Vytřeštěnýma očima zírala na bytost, která se prodírala přes zeď domu a přitom drtila a tříštila desky a trámy. Vystrašeně zaržála, ale zůstala na místě, když ji Zedd popadl za hřívu, vyskočil na ni a vytáhl za sebe Adie.

„Běž! Leť s větrem o závod, holko!"

Když kůň zabral, tak kolem létaly kusy hlíny a mechu. Tesáky skrina jí chňaply po slabinách. Zedd se naklonil kupředu a Adie se ho držela kolem pasu, když se tryskem hnali do temnoty. Skrin nebyl za nimi více než deset kroků a vypadalo to tak, že je stejně rychlý jako kůň. Alespoň že není rychlejší. Zedd slyšel, jak mu cvakají zuby. Při každém zacvakání kůň zařičel a pustil se do běhu ze všech sil. Zedd přemýšlel, kdo má větší výdrž, kůň nebo skrin, a obával se přitom, že odpověď zná.

Kapitola dvacátá čtvrtá

Richard otevřel oči. „Myslím, že někdo přichází."

Sestra Verna seděla proti němu u malého ohně a psala do malé knížky, kterou nosila za pasem. Úkosem se na něj podívala. „Dotkl ses svého Hanu, je to tak?"

„Ne," přiznal se. Bolely ho nohy. Musel bez pohybu sedět alespoň hodinu. „Říkám ti však, že si myslím, že někdo přichází."

Dělali to každý večer a ani tentokrát to nebylo jiné. On si sedl a představoval si meč na prázdném pozadí a pokoušel se dosáhnout to místo uvnitř sebe, o kterém říkala, že tam je. Zatím ho však nalézt nedokázal. Ona ho mezitím pozorovala nebo si psala do své malé knížky nebo se dotýkala vlastního Hanu. Od té první noci se mu už nepovedlo zobrazit si v mysli meč na pozadí černého čtverce s bílými okraji. Vůbec netoužil po tom, aby se znovu dostal do noční můry.

„Začínám si myslet, že se svého Hanu nedokáži dotknout. Pokouším se o to ze všech sil, ale ono to prostě nefunguje."

Přitáhla si knížku blíž k obličeji a opět do ní začala ve svitu měsíce psát. „Richarde, už jsem ti řekla, že něco takového jistou dobu potrvá. Zatím jsi ani pořádně nezačal s cvičeními. Nenech se odradit. Jednou se k tomu dopracuješ."

„Sestro Verno, říkám ti, že někdo přichází."

Psala dál. „Richarde, když se nedokážeš dotknout vlastního Hanu, jak bys mohl něco takového vědět? Hmm?"

„Nevím." Prohrábl si prsty vlasy. „Dlouhou dobu jsem strávil sám v lesích. Někdy zkrátka cítím, když je někdo nablízku. Ty jsi ještě nikdy na sobě nepocítila cizí oči?"

Jenom s pomocí svého Hanu," řekla a nepřestala psát.

Díval se, jak oheň mihotavě osvětluje její nehybný obličej. „Sestro Verno, sama jsi řekla, že jsme v nebezpečných končinách. Říkám ti, že někdo přichází!"

Zalistovala nazpět ve své knížce a mhouřila oči, když ve slabém světle četla. „Richarde, jak dlouho to víš?"

„Řekl jsem ti to ihned, jak jsem před chvílí ten pocit dostal."

Položila si knížku do klína a podívala se na něj. „Ty ale říkáš, že ses svého Hanu nedotkl. Ty jsi v sobě nic nepocítil? Ty jsi necítil žádnou sílu? Ty jsi neviděl žádné světlo? Nepocítil jsi Stvořitele?" Přimhouřila oči. „Raději mi nelži, Richarde. Raději mi nikdy nelži v tom, jestli se dotýkáš svého Hanu."

„Sestro Verno, ty mě neposloucháš! Někdo přichází!"

Zavřela knížku. „Richarde, o tom, že někdo přichází, vím od chvíle, když jsi začal s cvičením."

Překvapeně na ni zíral. „Tak proč tady jen tak sedíme?"

„My tady jen tak nesedíme. Ty cvičíš dosažení svého Hanu a já se starám o své věci."

„Proč jsi nic neříkala? Předtím jsi povídala, že tyto končiny jsou nebezpečné."

Sestra Verna si povzdychla a začala strkat knížku za široký opasek. „Protože byli ještě dost daleko. Nemohla jsem dělat nic jiného než pokračovat. Ty svá cvičení potřebuješ. Musíš to zkoušet, dokud nedosáhneš na svůj Han." Rezignovaně zavrtěla hlavou. „Myslím, že teď jsi příliš rozrušen, abys v nich pokračoval. Ještě jsou od nás deset až patnáct minut vzdáleni, mohli bychom už začít balit naše věci."

„Proč teď? Proč jsme neodešli ihned, jak jsi je ucítila?"

„Protože o nás už vědí. Když nás tito lidé jednou objevili, nedá se jim utéct. Toto je jejich země, nepovedlo by se nám utéci. Asi nás našla nějaká hlídka."

„Tak proč chceš sbalit a odejít až teď?"

Dívala se na něj, jako kdyby byl beznadějně tupý. „Protože až je zabijeme, tak tady nemůžeme strávit celou noc."

Richard vyskočil na nohy. „Zabít je! Ty ještě ani nevíš, kdo přichází a už ho chceš zabít?"

Sestra Verna se postavila, protáhla se a upřeně se mu podívala do očí. „Richarde, udělala jsem, co jsem mohla, abych se tomu vyhnula. Viděli jsme předtím někoho? Neviděli. I když se tito lidé hemží po těchto končinách jako zlostní mravenci, neviděli jsme nikoho. Vedla jsem nás tak, abychom se vyhnuli každému, koho jsem mohla svým Hanem ucítit. Nechtěla jsem se dostat s nimi do kontaktu. Udělala jsem, co se dalo, abych se vyhnula potížím. Někdy ale můžeš dělat, co chceš, potížím se však nevyhneš. Já ty lidi zabít nechci, oni však mají v úmyslu zabít nás."

To jistě vysvětlovalo, proč putovali po tak zvláštní trase. I když po celé týdny směrovali směrem na jihozápad, dělali to divným způsobem. Bez toho, aby mu něco vysvětlovala, zamířila jednou jedním směrem, pak druhým a někdy se dokonce vraceli, vždy to však bylo na jihovýchod.

Nehostinná země se stávala stále skalnatější a opuštěnější. Neobtěžoval se vyptáváním, kam jedou, protože si myslel, že mu to stejně neřekne, a protože mu to bylo jedno. Kamkoli pojedou, stejně zůstane vězněm.

Richard si drbal svůj nový vous, když začal nohou hrnout hlínu na oheň. Noc byla teplá, byla stejně teplá, jako už několik nocí předtím. Přemýšlel nad tím, co se stalo se zimou. „Ještě ani nevíme, kdo to je. Nemůžeme jednoduše zabít každého, kdo se objeví."

„Richarde." Propletla si prsty rukou. „Všem sestrám, které se pokoušejí vrátit, se to nepodaří. Mnoho jich bývá zabito, když se pokoušejí dostat přes tyto končiny. Na každý pád zde na začátku byly tři sestry, teď jsem však zůstala sama. To není příliš příznivé."

Koně zařehtali, začali sebou neklidně poškubávat, pohazovat hlavami a hrabat kopyty. Richard si upevnil bandalír přes rameno a zkontroloval, zda lze meč lehce vytáhnout z pochvy.

„Sestro, udělala jsi chybu, když ses nepokusila uniknout hned, jak ses to dozvěděla. Když máš bojovat, mělo by to být proto, že už nelze nic jiného dělat. Ty ses o to ani nepokusila."

Ruce měla ještě propletené a dívala se na něj. Její hlas byl jemný, ale rozhodný. „Tito lidé nás všichni chtějí zabít, Richarde. Nás oba. Kdybychom se pokusili utéct, tak by je tento jediný varoval a přivedl by stovky a tisíce dalších, aby nás dostali. Neutíkala jsem, abych někoho povzbudila k tomu, že se nás pokusí dostat sám, takže budeme moci skoncovat s touto hrozbou."

„Sestro Verno, já kvůli tobě nebudu zabíjet žádné lidi."

Když se navzájem měřili zlostnými pohledy, uslyšel vykřiknout ženu. Upřeně se podíval do tmy a pokoušel se něco zahlednout ve stínu kamenných jehel, pokoušel se zjistit, odkud výkřik přicházel. Neviděl nikoho, ale výkřiky se přibližovaly.

Richard kopl hlínu na poslední plameny a rozběhl se ke koním. Uklidňoval je konejšivými slovíčky a jemným pohlazením. Nestaral se o to, co říkala, nebude zabíjet lidi jenom proto, že to řekne. Ta ženská byla šílená, že se nesnažila utéci.

Pravděpodobně chtěla bojovat proto, aby viděla, jak se zachová on. Neustále se na něj dívala, jako kdyby byl brouk v krabičce od zápalek. Po cvičení ho pokaždé vyslýchala, jestli se dotkl svého Hanu. Ať byl Han cokoli, nedokázal ho ucítit, nemluvě o tom, že by se ho dotkl nebo vyvolal. Co se však týkalo jeho, bylo mu to jedno.

Richard vystartoval k sedlovým vakům, aby posbíral zbytek věcí, když ze tmy vyběhla žena. Plášť za ní vlál, jak střemhlav běžela do jejich tábora a hrůzou křičela. Zoufale si to namířila k němu.

„Prosím!" vykřikla. „Prosím, pomozte mi! Nedovolte, aby mě dostali, prosím!"

Rozpuštěné vlasy za ní vlály. Výraz neskrývané hrůzy na jejím obličeji zamrazil Richarda v zádech. Když se po něm natahovala, tak zakopla. Richard zachytil křehké tělo do náruče. Její ušpiněný obličej byl poznamenán potem a slzami.

„Prosím vás, pane," zavzlykala a podívala se na něj svýma černýma očima. „Prosím, nedovolte, aby mě dostali. Vy si neumíte představit, co by mi ti muži udělali."

Richardova mysl se naplnila hrůzou, když si připomněl, jak byla Kahlan pronásledovaná komandy. Připomněl si, jakou hrůzu měla z těch lidí a jak řekla téměř stejná slova: Vy si neumíte představit, co by mi ti muži udělali.

„Nikdo tě nedostane, teď jsi v bezpečí."

Ženiny paže se vymanily zpod pláště a objaly ho. Její černé oči se upíraly do jeho očí, když držel její váhu v náručí.

Otevřela ústa, jako kdyby chtěla promluvit, pak ale místo slov pouze zamručela a trhla sebou. Zdálo se, že z jejích očí vyšlehl blesk. Ochabla a visela mu v náručí celou svou vahou.

Richard se podíval do neochvějného pohledu sestry Verny, která vytrhla stříbrný nůž ženě ze zad. Richard pocítil, že pouští teď již mrtvé tělo, které klouže k zemi. Žena se zhroutila a otočila se přitom na záda.

Noční vzduch zařinčel zvukem oceli, jak Richard tasil meč.

„Co je to s tebou," zasyčel. „Vždyť jsi tuto ženu právě zavraždila."

Sestra Verna jeho zuřivý pohled opětovala. „Myslela jsem si, že už nemáš žádné hloupé zábrany, když se jedná o zabití ženy."

Zuřivost magie meče ho prostupovala, tepala celým jeho tělem a dožadovala se, aby byla uvolněna. Hrot meče se zuřivostí pozvedl.

„Ještě než tě napadne mě zabít," řekla sestra Verna odměřeným tónem, „měl bys získat jistotu, že neděláš chybu." Na to Richard neodpověděl. Zuřivostí nemohl mluvit. „Richarde, podívej se jí do dlaně."

Podíval se dolů na mrtvé tělo. Ruce měla zakryté těžkým vlněným pláštěm. Mečem Richard odhodil plášť z její paže a odkryl nůž, který ještě svírala v mrtvé dlani. Na jeho špičce byla tmavá skvrna.

„Škrábla tě nožem?"

Richardova hraď se ještě stále dmula zuřivostí. „Ne. Proč šeptáš?"

„Její nůž je pokrytý jedem. Stačilo, aby tě jenom škrábla."

„Z čeho usuzuješ, že byl určen pro mě! Pravděpodobně doufala, že se jím bude bránit před muži, kteří ji pronásledují!"

„Neexistují žádní muži, kteří by ji pronásledovali. Ona je hlídkou. Richarde, vždy mi říkáš, abych se k tobě přestala chovat jako k dítěti.

Tak se jako dítě přestaň chovat. Já tyto lidi znám a vím, jak myslí. Měla tě v úmyslu zabít."

Cítil, jak se napínají svaly jeho čelisti, když zaskřípěl zuby. „Mohli jsme se pokusit utéct, když nás poprvé zpozorovala."

Přikývla. „Ano, a zemřeli bychom. Richarde, říkám ti, tyto lidi znám. Divočina je jako cibule pokrytá slupkami různých kmenů a všechny nás zabijí, když na nás přijdou. Kdybychom jí dovolili, aby se dostala ke svým lidem, chytili by nás a zabili.

Nedovol, aby ti zuřivost meče zaslepila oči. Měla v ruce nůž napuštěný jedem, měla ho za tvými zády a padla ti do náruče, aby se k tobě dostala dostatečně blízko na to, aby tě mohla zabít." Otočila se trochu na stranu a projela rukou kolem sebe. „Kde jsou ti, co jí pronásledují?" Nechala paži klesnout ke svému boku. „Není tady nikdo jiný. Kdyby tady byl, lak bych ho ucítila svým Hanem. Byla sama. Právě jsem ti zachránila život."

Zastrčil Meč pravdy nazpět do pochvy. „Sestro Verno, tím jsi mi neudělala příliš velkou službu."

Nevěděl, čemu má věřit. Věděl jenom to, že má magie až po krk a že je k smrti unaven. „Co to je za nůž, co máš stále v rukávu? Co to je za světlo, co máš v očích, když jím zabíjíš."

„Říká se mu dakra. Myslím, že by se dal srovnat s otráveným nožem, který měla ona. U dakry nezabíjí rána jako taková, dakra zhasíná jiskru života." Sklopila oči. „Když se někomu bere život, bolí to. Někdy to je ale jediný možný způsob. Dnes večer to byl jediný možný způsob, jak si zachránit životy bez ohledu na tvé rozhodnutí, zda tomu uvěříš nebo ne."

„Sestro Verno, všechno, co vím, je to, že ho používáš bez váhání a že jsi nikdy nezkusila udělat něco jiného." Odvrátil se. „Půjdu ji pohřbít."

„Richarde." Uhlazovala si sukni. „Doufám, že to chápeš, a že si nesprávně nevysvětluješ naše chování, ale když se dostaneš do paláce, možná ti budeme muset odebrat Meč pravdy. Bude to pro tvé vlastní dobro."

„Proč? Proč by to mělo být pro mé vlastní dobro?"

Opět si propletla prsty rukou. „Proroctví, které jsi vyvolal k životu, to proroctví, které říká 'Je přivolávačem smrti a pojmenuje se tak sám', je velmi nebezpečné proroctví. Pokračuje tím, že držitel meče je schopen přivolat smrt a přivolat minulost do přítomnosti."

„Co to znamená?"

„To nevíme."

„Proroctví," zamumlal. „Sestro, proroctví, to jsou pouze hloupé hádanky. Věnujete jim příliš velikou pozornost. Přiznáváš, že jim nerozumíte, a přesto se snažíte podle nich chovat. Pouze hlupák slepě následuje to, čemu nerozumí. Kdyby to byla pravda, přivolal bych smrt a vrátil bych této ženě život."

„Víme o nich mnohem více, než si myslíš. Věřím, že by bylo nejlepší, kdybychom vzaly tvůj meč do úschovy, dokud lépe neporozumíme tomu proroctví."

„Sestro Verno, kdyby ti někdo vzal dakru, zůstala bys sestrou?"

„Samozřejmě. Dakra je pouze nástrojem, který nám pomáhá v naší práci. Nedělá nás tím, čím jsme."

Studeně se usmál. „S mečem to je stejné. S ním nebo bez něj jsem hledač. Nebyl bych pro vás méně nebezpečný. Když mi ho seberete, nezachrání vás to."

Sevřela ruce v pěsti. „To není stejné."

„Vy mi ten meč neseberete," řekl rezolutně. „Nikdy byste nedokázaly pochopit, jak silně ten meč nenávidím, jak nenávidím jeho magii, a jak moc si přeji, abych se ho zbavil. Já ho však dostal, když jsem byl ustanoven hledačem. Dostal jsem ho, abych ho měl tak dlouho, jak si to budu přát. Já jsem hledač a já, ne ty nebo kdokoli jiný, rozhodnu, kdy se ho mám zbavit."

Přimhouřila oči. „Ty jsi byl ustanoven hledačem? Ty jsi ten meč nenašel? Nebo jsi ho nekoupil? Tobě ho dal čaroděj? Ty jsi opravdový hledač? *Ustanovil* tě čaroděj?"

„Ano, ustanovil."

„Kdo byl ten čaroděj?"

„Ten, o kom jsem ti už říkal: Zeddicus Zu'l Zorander."

„A ty jsi ho potkal jenom jednou, když ti dával meč?"

„Ne. Strávil jsem s ním celý svůj život. Byl to prakticky on, kdo mě vychovával. Je to můj dědeček."

Na dlouhou chvíli se rozhostilo mrtvé ticho. „A on tě ustanovil hledačem, protože tě odmítal naučit ovládat tvůj talent? Odmítal z tebe udělat čaroděje?"

„Odmítal? Když jsi uvědomil, že mám talent, tak mě v podstatě prosil, aby ze mě mohl udělat čaroděje."

„On ti to nabízel?" zašeptala.

„Opravdu to udělal. Řekl jsem mu však, že čarodějem být nechci" Něco tady nesedělo. Zdálo se, že ji tato zpráva rozrušila. „Řekl, že jeho nabídka stále platí. Proč?"

Nepřítomně si zamnula ruce. „Je to jenom... neobvyklé, to je všechno. U tebe je neobvyklých mnoho věcí."

Richard nevěděl, zda jí má věřit. Přemýšlel, zda nakonec ten obojek vůbec potřebuje a zda by mu nemohl pomoci Zedd i bez obojku.

Kahlan však chtěla, aby si ho nasadil. Chtěla, aby ho odvedly pryč. Nitro se mu svíralo touto bolestí.

Meč byl tou jedinou věcí, která mu po Zeddovi zbývala. Dostal ho, když byl ještě v Západozemí, když byl doma. Chyběl mu domov, chyběly mu jeho lesy. Meč byl jedinou věcí, která mu zůstala po Zeddovi a po domově.

„Sestro, byl jsem ustanoven hledačem a dostal jsem tento meč na tak dlouho, dokud ho budu chtít mít a dokud budu chtít zůstat hledačem. Budu to já, kdo bude rozhodovat, zda nadešla doba, abych se ho vzdal. Jestli mi ho chceš vzít, tak se o to pokus teď.

Ale když se o to pokusíš, tak při tom jeden z nás zemře. Právě v tomto okamžiku mi příliš nezáleží na tom, kdo z nás to bude. Mám však v úmyslu bojovat na život a na smrt. Já na něj mám právo a ty mi ho nesebereš, dokud ve mně zůstane alespoň jiskřička života."

Zaposlouchal se do vzdáleného zavytí zvířete, které umíralo náhlou násilnou smrtí a do dlouhého prázdného ticha, které následovalo.

„Jelikož jsi ten meč dostal, můžeš si ho ponechat. Já ti ho brát nebudu. Nemohu mluvit za ostatní, ale pokusím se o to, aby tvé přání bylo splněno. My se musíme starat o talent. Jde o magii, kterou tě musíme naučit ovládat."

Napřímila se a dívala se na něj s výrazem tak mrazivého nebezpečí, že musel bojovat s nutkáním, aby se schoulil do sebe. „Pokud ho však ještě někdy tasíš proti mně, tak tě donutím litovat dne, kdy ti Stvořitel dopřál poprvé se nadechnout." Svaly jejích čelistí se napjaly. „Rozumíme si navzájem?

Mohla bych ti sundat Rada'Han a nechat tě umírat v šílenství a bolesti.

Nezáleží však pouze na mně. Je to Stvořitelovo dílo, na kterém pracuji."

I když řeřavé uhlíky jeho zlosti nevyhasly, ochladily se. „Promiň mi to, sestro Verno." Přál si, aby se na něj rozkřičela. To by bylo lepší než její klidný hněv a nevzrušená nespokojenost.

„Jsi rozzloben, protože si myslíš, že se k tobě chovám jako k dítěti a ne jako k dospělému muži, přesto jsi mi však nepředložil žádný důvod pro to, abych se chovala jinak. Vím, kde stojíš se svým talentem a kam se ještě musíš dostat. Na této cestě nejsi nic jiného než malé dítě, které brečí po tom, aby se vydalo do světa a přitom ještě neumí ani chodit.

Obojek, který nosíš, tě dokáže kontrolovat, dokáže ti rovněž přivodit bolest. Velkou bolest. Až doposud jsem se vyhýbala jeho používání a místo toho jsem se tě jinými způsoby pokoušela přesvědčit, abys akceptoval to, co se musí stát. Když však budu muset, tak ho použiji. Stvořitel mi je svědkem, že jsem již vyzkoušela všechno ostatní.

Zanedlouho budeme v zemi ještě nebezpečnější, než je tato. Budeme muset s jejími obyvateli vyjednávat, abychom se přes ni dostali. Sestry s nimi mají dohody, které jim dovolují průchod. Budeš dělat, co ti řeknu já a co ti řeknou oni. Budeš dělat to, co se ti řekne, jinak budeš mít mimořádně velké potíže."

V Richardovi opět vzplálo podezření. „Co budu muset dělat?"

Zlostně se na něj podívala. „Už mě dnes více nepokoušej, Richarde,"

„Pokud pochopíš, že můj meč nedostaneš bez boje."

„Richarde, my se ti pouze snažíme pomoci, ale když na mě ještě jednou tasíš meč, postarám se, že toho budeš velmi trpce litovat." Po-

dívala se na Agiel, který mu visel z krku. „Mord-sithy nemají monopol na mučení."

Jeho nitrem se rozlilo studené potvrzení jeho podezření. Chtějí ho cvičit podobně, jako to dělají mord-sithy. To byl ten skutečný důvod pro obojek. Tímto způsobem ho zamýšlely učit: pomocí bolesti. Poprvé měl pocit, že mu neúmyslně odhaluje jádro svých úmyslů.

Zpoza pasu vytáhla malou knížku. „Ještě než odejdeme, musím něco udělat. Jdi ji pohřbít. Její tělo dobře ukryj, protože kdyby ho našli, řekne jim to, co se stalo, a začnou nás pronásledovat. Pak jsem ji zabila zbytečně."

Posadila se před studenou hromadu dřeva v ohništi. Po elegantním pohybu paže nad zčernalým dřevem se dřevo rozhořelo plamenem. „Až ji pohrbíš, tak chci, abys šel na procházku a uklidnil se. Nevracej se dříve, než budeš klidný. Když se pokusíš zatoulat, nebo si nenatlučeš rozum do té své tvrdohlavé lebky, než budu připravená k odjezdu, přitáhnu si tě za obojek." Zpod obočí se na něj zlověstně podívala. „Když to budu muset udělat, jistě se ti to líbit nebude."

*****

Mrtvá žena byla štíhlá a nebylo těžké ji nést. Její váhu málem necítil, když ji nesl od tábora k nízkým skalnatým pahorkům. Měsíc svítil a na cestu bylo dobře vidět. V jeho mysli se točily pochmurné myšlenky, když se vlekl vpřed a občas kopl do kamínku.

Richard byl překvapen, že kvůli sestře Verně ucítil bodnutí bolesti. Předtím mu neřekla, jak jí bolí srdce nad smrtí sestry Grace a sestry Elizabeth. Myslel si, že když nic neříká, že je necitelná. Teď ji litoval, bylo mu líto její bolesti. Přál si, aby mu to nebyla řekla. Bylo lehčí nadávat na svou situaci, když si myslel, že je bezcitná.

Zjistil, že už je od tábora daleko, a že se nachází u vrcholku hliněného kopce se stěnami z kamenů a se špičatými věžičkami, které se tyčily kolem něj. Mysl se mu přestala zabývat spletitými myšlenkami a vrátila se k tělu, které nesl na zádech. I když bodná rána po dakře nemusela být to, co ji zabilo, po zádech jí tekla krev, která zcuchala

její vlasy a promočila jeho rameno. Náhle pocítil odpor k tomu, že na zádech nese mrtvou ženu.

Opatrně položil tělo na skalnatou zem a rozhlédl se kolem sebe. Hledal místo jejího posledního odpočinku. Z opasku mu visela malá lopatka, nikde kolem to však nevypadalo na lehké kopání. Možná by ji mohl zazdít do jedné z trhlin ve skalách.

Zatímco si prohlížel stínem zahalené strouhy, nepřítomně si mnul ještě bolestivou spáleninu na své hrudi. Ranhojička Nissel mu dala mazání, které každý večer rozetřel na ránu a pak ji opět obvázal. Nerad se na ni díval. Nerad viděl jizvu ve tvaru dlaně vypálenou do masa.

Sestra Verna řekla, že se to mohlo stát tak, že se spálil v ohništi domu duchů, nebo že mohla být opravdu zapříčiněna temnými přisluhovači Bezejmenného. Zjevně to nebyla popálenina od ohně, byla to značka podsvětí. Byla to značka Darkena Rahla.

Trochu se za ni styděl a nikdy nedovolil sestře Verně, aby se na ni podívala. Jizva byla trvalou připomínkou skutečné totožnosti jeho otce. Připadala mu jako urážka George Cyphera, muže, kterého považoval za svého otce, a muže, který ho vychoval, který mu věřil a učil ho, který mu dal svou lásku, a kterému on lásku opětoval.

Značka byla trvalou připomínkou, jakým monstrem vlastně je: monstrem, které Kahlan chtěla mít s obojkem na krku odvedené pryč.

Richard plácl po mouše, která mu zabzučela kolem obličeje. Podíval se dolů. Mouchy bzučely rovněž kolem mrtvé ženy. Polil ho mráz, když si najednou uvědomil pravdu.

Stavěcí mouchy.

Bleskem vytasil meč, když na něj zpoza balvanu vyskočil černý stín. Řinčivý zvuk oceli byl přehlušen řevem. Křídla se široce rozepjala a gar se vrhl po něm. Na okamžik se mu zdálo, že za prvním garem vidí ještě jednoho, ale jeho pozornost si ihned na sebe vzala ohromná bytost, která se na něj snášela, a kruté, zeleně zářící oči, jež se na něj přilepily.

Ta věc byla příliš velká, aby to byl dlouhoocasý gar, a podle toho, jak předvídala a vyhýbala se jeho prvním ránám, také příliš chytrá. Nehlasně zaklel, že to jistě musí být krátkoocasý gar. Byl hubenější

než krátkoocasí garové, které viděl předtím, možná jako důsledek nepříliš dobrých lovů v této opuštěné krajině. Jestli byl hubený nebo ne, přesto byl obrovský a tyčil se nad ním do výše jeden a půl člověka.

Richard zakopl a svalil se přes mrtvou ženu, když uskakoval, aby unikl máchnutí mohutného drápu. Postavil se a zuřivě sekl mečem. Dovolil, aby ho celého prostoupila zuřivost meče. Hrot meče ťal zářez přes hladké, napjaté a růžové břicho. Gar zuřivostí zařval a opět na něj zaútočil. Nečekaným úderem ko žovitého křídla jej srazil k zemi.

Richard se překulil a znovu sekl mečem, jak se stavěl na nohy. Čepel se ve světle měsíce zaleskla, usekla špičku křídla a vyvolala sprškru krve. To gara pouze rozdráždilo k dalšímu skoku proti němu. Dlouhé vlhké tesáky trhaly noční vzduch. Jeho oči plály zuřivým zeleným světlem. Z kvílivého řevu Richarda bolelo v uších. Po obou stranách těla se mu rozmáchly garovy spáry.

Magie mu bušila celým tělem a dožadovala se krve. Místo toho, aby Richard uskočil před útokem, sehnul se a vyskočil proti garovi. Mečem proklál srstí pokrytá prsa velké bestie. Okamžitě čepel otáčivým pohybem vytrhl. Ozval se výkřik smrtelné bolesti.

Richard zvedl meč a byl připraven mohutným úderem useknout garovi hlavu, ten však na něj už neútočil. Spáry svíraly ránu na hrudi, ze které tryskala krev. Gar chvíli vrávoral a pak se ztěžka svalil na záda. Kosti křídel se lámaly, když na ně dopadl.

Ze stínu se ozvalo pronikavé zakvílení. Richard o několik kroků ustoupil. Malá černá postava rychle proběhla po zemi k poraženému garovi a padla na něj. Malá křídla přikryla dmoucí se hruď.

Richard nevěřícně zíral na mládě gara.

Poraněná bestie zvedla třesoucí se spár a slabě uchopila fňukající tělíčko. Bublavě se nadechla a nadzvedla tím malého gara, ležícího na jejích prsou. Slabě zářící zelené oči se vpily do očí mláděte a pak se podívaly na Richardii s výrazem úpěnlivé snahy. Když naposled chrčivě vydechla, vybublala jí z tlamy krvavá pěna. Záře jí zmizela z očí a přestala se hýbat. Malý tvor se žalostivými výkřiky držel v malých pěstích její srst.

Richard si pomyslel, že nezáleží na tom, zda je to malé nebo ne, je to stále gar. Přistoupil blíž, protože ho musí zabít. Když zvedl meč nad hlavu, proudila jím zuřivost.

Malý gar se schoulil a třesoucím se křídlem si zakryl hlavu. I když byl velmi vystrašený, nechtěl opustit svou matku. Jenom kňoural úzkostí a strachem.

Vystrašený malý obličejík vykoukl zpod roztřeseného křídla. Vytřeštěné a uslzené zelené oči na něj mrkaly. Slzy stékaly po hlubokých vráskách na jeho tvářích, když vystrašeně vzlykal a kvílivě bublal.

„Dobrotiví duchové," zašeptal Richard, který stál a nemohl se pohnout. „Já to nemohu udělat."

Mladý gar se chvěl, když se díval, jak hrot meče klesá k zemi. Richard se otočil a zavřel oči. Cítil se špatně, bylo to na jedné straně magií meče, která na něj přenášela bolest poraženého nepřítele, a na druhé straně tím, co byl ochoten před chvílí udělat.

Když vsunul meč do pochvy, zhluboka se nadechl, aby se uklidnil. Pak si dal mrtvou ženu přes rameno a odcházel. Slyšel rozechvělé vzlykání malého gara, který se tiskl ke své nehybné matce. Nedokázal ho zabít. Jednoduše to nemohl jen tak udělat. Říkal si, že by mu to kromě toho nedovolil ani meč. Magie účinkuje pouze proti hrozbě. Nedovolí mu zabít malého gara. Věděl, že mu to nedovolí udělat.

Jistě by to účinkovalo, kdyby změnil barvu meče na bílou. Tu bolest však nechtěl snášet. Nepodrobí se mučivé bolesti, neudělá to jenom kvůli tomu, aby zabil bezbranné mládě.

Nesl mrtvou ženu k nejbližšímu pahorku a slyšel, jak je kňučení malého gara stále tišší. Položil tělo na zem a posadil se, aby si vydechl. Ještě mohl ve světle měsíce nezřetelně vidět velkou bestii jako černou skvrnu, která se odráží od osvětlené skály, a na ní něco malého. Ještě mohl slyšet tiché zvuky úzkosti a zmatku. Richard tam dlouho seděl, díval se a poslouchal.

„Dobrotiví duchové, co jsem to provedl?"

Duchové však jako obvykle neměli co říci.

Koutkem oka zachytil" pohyb. Dvě vzdálené siluety prolétly přes velký a jasný měsíc. V pomalém kroužení se naklonily a začaly sestupovat. Byli to dva garové.

Richard se postavil na nohy. Možná se o mládě postarají a pomohou mu. Přistihl se, jak je povzbuzuje, aby se přiblížili, a uvědomil si, jak je to absurdní, když doufá, že to gar přežije. K těmto bestiím začal cítit zvláštní náklonnost.

Richard se skrčil. Garové nad jeho hlavou se k němu přiblížili, když udělali velký okruh nad druhým pahorkem, kde se všechno odehrálo. Jejich spirála se zúžila.

Malý gar ztichl.

Temné stíny zamířily dolů a přistály s třepetajícími se křídly dosti daleko od sebe. Garové se opatrně pohybovali kolem mrtvé samice a jejího mláděte. S roztaženými křídly náhle skočili k ztichlému mláděti. To přerušilo své mlčení výkřikem.

Richard spatřil prudké třepetáni křídel a uslyšel vzteklé zařvání a vystrašené skřeky. Postavil se. Mnohá zvířata žrala mláďata jiných jedinců svého druhu. Obzvlášť to dělali samci při nedostatku potravy. Oni ho nezachrání, oni ho chtějí sežrat.

Než si Richard uvědomil, co vlastně dělá, uháněl dolů z kopce. Běžel bez ohledu na hloupost toho, co se chystal udělat. Vytáhl meč, když vybíhal na pahorek k malému garovi. Jeho vystrašené kvílení mu přidávalo na rychlosti. Divoké vrčení útočníků probouzelo zuřivost magie meče.

S ocelí napřaženou před sebou vrazil do chumlu spárů a křídel. Tito dva garové byli větší než samice, kterou zabil. Potvrdili tím jeho podezření, že to jsou samci. Jeho čepel projela jenom vzduchem, protože odskočili, jeden z nich přitom upustil mládě. To odskákalo k mámě a svíralo vystrašeně její srst. Samci kroužili kolem něj, doráželi na něj a hned uskakovali, sápali se po něm svými pařáty. Richard se rozmáchl a bodl mečem. Jeden z nich se znovu napřahoval po mláděti, ale Richard mládě uchopil volnou paží a rychle ustoupil asi o tucet kroků.

Garové se vrhli na mrtvolu. Mládě vykřiklo a napřáhlo paže ke své matce. Jeho křídla plácala Richardovi do obličeje, jak se snažilo osvobodit. Garové zuřivě trhali mrtvé tělo jeho matky.

Richard se rozhodl. Dokud tam bude mrtvola jeho matky, mládě ji neopustí. Bude mít větší šanci přežít, když ho k tomuto místu nebude

nic poutat. Mohutně se vrtělo v objetí jeho paže. Přestože bylo jen asi z poloviny velké jako on, bylo lehčí, než předpokládal.

Předstíral útok, aby si ti dva pospíšili. Chňapali po něm, ale neustoupili, byli příliš hladoví, aby se nechali odplašit od potravy. Prali se mezi sebou. Spáry se do těla zatínaly a drásaly ho, trhaly ho na kusy. Pak se Richardovi malý gar vytrhl, běžel k mrtvé matce. Richard se vrhl za ním. Garové tentokrát vyskočili do vzduchu a vzlétli, každý s polovinou kořisti, a za chvíli zmizeli na temném nebi.

Malý gar stál tam, kde předtím byla jeho matka a plakal.

Richard byl vyčerpaný a lapal po dechu. Zhroutil se na nízkou skalnatou římsu a pokoušel se popadnout dech. Hlava mu klesla do dlaní a z očí mu vytryskly slzy. Opravdu musí ztrácet rozum. Co to proboha dělá? Riskuje svůj život kvůli ničemu. Ne, není to kvůli ničemu.

Zvedl hlavu. Mladý gar stál v krvi na místě, kde předtím ležela jeho máma, chvějící se křídla mu ochable visela, ramena měl spuštěná a uši s chocholkou na konci měl svěšené. Na Richarda se zadívaly velké zelené oči. Dlouho se dívali jeden na druhého.

„Je mi to líto, maličký," zašeptal.

Mládě udělalo jeden váhavý krok směrem k němu. Slzy stékaly po jeho obličejíčku. Slzy stékaly po obličeji i Richardovi. Mládě udělalo další malinký a roztřesený krok.

Richard k němu napřáhl paže. Podívalo se na něj a pak mu se žalostným zakvílením padlo do náruče.

Tisklo ho svými dlouhými kostnatými pažemi, jeho teplá křídla se mu ovinula kolem ramen. Richard ho pevně objímal.

Jemně hladil drsnou srst a uklidňoval ho konejšivým šeptáním. Richard zřídka viděl nějakou bytost s tak velkým trápením, bytost, která potřebovala útěchu natolik, že ji přijímala dokonce od toho, kdo mu to trápení způsobil. Napadlo ho, že v něm možná vidí toho, kdo ho zachránil před tím, aby bylo sežráno dvěma obrovskými bestiemi. Když si mělo vybrat mezi dvěma hrůznými možnostmi, tak si ho označilo za záchrance. Možná je to prostě tím, že ten poslední dojem, že ho zachránil před sežráním, byl ten nejsilnější.

Malý gar nebyl nic jiného než hromádka kostí porostlá srstí. Byl napůl vyhladovělý. Cítil, jak mu kručí v břiše. Jeho slabý pižmový pach nebyl nějak příjemný, nebyl však ani odporný. Konejšivě bručel na mládě a fňukání mláděte se postupně ztišilo.

Když se utišilo, Richard si těžce povzdychl a postavil se. Ostré malé drápy se mu zatínaly do nohavice kalhot a mládě mu vzhlíželo do obličeje. Přál si mít nějaké jídlo, aby ho nechal mláděti, neměl však svůj tlumok a nic mu tedy nabídnout nemohl.

Vyprostil drápky ze svých kalhot. „Už musím jít. Ti dva se už nevrátí. Pokus se najít králíka nebo něco podobného. Teď se budeš muset vynasnažit sám. Tak běž."

Mládě na něj mrkalo, roztáhlo křídla a natáhlo jednu nohu, jak zažívalo. Richard se otočil a vydal se na cestu. Po chvíli se ohlédl. Malý gar ho následoval.

Richard prudce došlápl a zastavil se. „Nemůžeš jít se mnou." Napřáhl paže a odháněl ho. „Běž už, vypadni." Začal ustupovat pozpátku. Gar šel za ním. Opět se zastavil a odháněl ho důrazněji. „Běž! Ty se mnou nemůžeš! Běž!"

Křídla opět ochabla. Mládě udělalo několik rozechvělých kroků zpět a Richard se opět dal do pohybu. Mládě tentokrát zůstalo na místě, když se vydal na cestu.

Richard musel pohřbít ženino tělo a potřeboval se dostat zpět do tábora dříve, než se sestra Verna rozhodne použít obojek, aby ho přivolala k sobě. Vůbec netoužil po tom, aby jí k tomu dal důvod, obával se však, že si nějaký důvod najde. Podíval se za sebe, aby se přesvědčil, zda ho gar nesleduje. Byl sám.

Našel tělo ležící na místě, kde ho zanechal. S úlevou si uvědomil, že zde nejsou žádné stavěcí mouchy. Bude muset najít místo s hlínou dostatečně měkkou na to, aby se dala vykopat jáma nebo dostatečně hlubokou průrvu, ve které by se tělo dalo ukrýt. Sestra Verna byla velmi jednoznačná v tom, jak ho měl ukrýt.

Když pozoroval okolí, uslyšel tichý třepot křídel a malý gar se nedaleko od něj snesl kzemi. Tiše zaúpěl, když malý tvor složil křídla, pohodlně si dřepnul před něj a pozoroval ho svýma velkýma zelenýma očima.

Richard se ho opět pokoušel odehnat, ale ten se ani nepohnul. Založil si ruce v bok.

„Ty se mnou nemůžeš jít! Běž pryč!"

Mládě s přikolébalo k němu a chytilo ho za nohu. Co teď bude dělat? Nemohl mít za sebou kolébajícího se gara.

„Kde jsou tvé mouchy? Ty ještě nemáš své vlastní mouchy. Jak si vlastně představuješ, že si ulovíš večeři, když nemáš vlastní stavěcí mouchy?" Smutně zavrtěl hlavou. „Má starost to ale není."

Malý vráščitý obličejík vykoukl zpoza jeho nohy. Mládě stáhlo rty dozadu, ukázalo malé ostré tesáky a z hrdla mu vyšlo hluboké zavrčení. Richard se podíval kolem sebe. Vrčelo na mrtvou ženu. Se zasténáním zavřel oči. Mládě bylo hladové. Když tělo pohřbí, tak ho gar vyhrabe.

Richard se díval, jak gar odhopsal k tělu a ohmatával ho se stále silnějším vrčením. Richard se pokusil polknout sucho, které se mu objevilo v hrdle, nebo se možná pokoušel polknout myšlenky, které ho napadaly.

Sestra Verna řekla, aby se těla zbavil. Řekla, že se nikdo nesmí dozvědět, jak ta žena zemřela. Nemohl vystát myšlenku, že by její pozůstatky někdo jedl, ale když ji pohřbí, tak ji stejně sežerou červi. Proč by červi měli být lepší než gar? Napadla ho další hrůzná myšlenka: kdo je on, že o tom rozhoduje - vždyť on také jedl lidské maso. Bylo to něco jiného? Byl nějakým způsobem lepší?

Kromě toho, když bude mládě zaměstnáno jídlem, mohl by odejít, a pak budou se sestrou pryč dříve, než mládě bude mít čas na jeho sledování. Pak se bude muset starat samo o sebe a on ho bude mít z krku.

Richard pozoroval, jak si malý gar ostražitě prohlíží tělo. Na zkoušku zatahal zuby za paži. Mládě nemělo dostatek zkušeností, aby vědělo, co s úlovkem. Zavrčelo ještě hlasitěji. Z pohledu na ně se Richardovi udělalo špatně. Musel se odtamtud rychle dostat.

*****

Hřebelcoval koně, když na něho promluvila. „Zabil jsi je?"

„Zabil jsem jednoho." Zvažoval, zda jí o tom má říci nebo ne, ale rozhodl se, že na tom nezáleží. „Bylo tam mládě gara, to jsem nezabil."

„Garové jsou vražedné bestie. Měl jsi je zabít. Možná by ses měl vrátit a dorazit ho."

„To nemohu. Ne, nedovolilo mi, abych se k němu dostatečně přiblížil."

Trochu zamručela, když utahovala podpěnku. „Máš luk."

„Jaký je v tom rozdíl? Vydejme se na cestu. Když zůstane samo, tak pravděpodobně stejně zahyne."

Sklonila se, aby zkontrolovala, zda podpěnka koně netlačí. „Možná máš pravdu. Bude nejlepší, když odsud budeme pryč."

Sestro, proč nás garové neobtěžovali předtím?" „Protože jsem před nimi odstíněna svým Hanem. Ty jsi byl příliš daleko a dostal ses mimo mé odstínění, takže šli po tobě."

„Tvé odstínění tedy od nás gary odhání?"

„Ano."

Tak existuje alespoň jedna dobrá věc, kterou lze s Hanem udělat. „Není k tomu třeba příliš mnoho energie? Garové jsou velké bestie. Není to těžké?"

Dotaz vyvolal na jejích rtech slabý úsměv. „Ano, garové jsou velcí a jsou ještě další bestie, před kterými nás musím odstínit. To všechno by vyžadovalo mnoho energie. Musíš vždy hledat způsob, jak splnit úkol s nejmenším vynaložením Hanu."

Pohladila koně po krku a pokračovala. „Já se garům nevyhýbám tím, že bych od sebe odháněla samotné bestie, ale odstiňuji nás před jejich stavěcími mouchami. To je mnohem snazší. Když se přes štít nedostanou mouchy, gary nenapadne, že by tady bylo něco, co by jim stálo za pozornost, a tak se za námi nepustí. To spotřebuje jen málo z mé energie a na druhou stranu to splní můj záměr."

„Proč jsi nepoužila svůj štít proti zdejším lidem? Proti té ženě z dnešního večera?"

„Někteří lidé z divočiny mají kouzla proti naší magické moci. Proto tolik sester umírá, když se pokouší přes divočinu přejít. Kdybychom věděly, jak ta kouzla nebo zaklínadla působí, možná bychom

proti nim mohly něco udělat, my to však nevíme. Je to pro nás záhadou."

Richard dokončil sedlání Geraldiny a Bonnie bez dalšího slova. Sestra trpělivě čekala. Myslel si, že mu řekne ještě něco k jejich neshodě v názorech, kterou měli předtím, než odešel pohřbít tu ženu, neřekla však ani slovo. Rozhodl se, že promluví první a ukončí to.

„Sestro Verno, je mi líto, co se stalo se sestrou Grace a sestrou Elizabeth." Nepřítomně hladil plec Bonnie, když se díval do země. „Nad jejich hroby jsem se pomodlil. Chtěl jsem, abys to věděla. Modlil jsem se k dobrým duchům, aby na ně dohlédli a aby se k nim chovali dobře. Nechtěl jsem, aby zemřely. Ty si můžeš myslet něco jiného, ale já nechci, aby kdokoli umíral. Mám smrti až po krk. Už nedokážu ani jíst maso, protože nemohu snést myšlenku, že něco muselo zemřít jenom proto, abych se najedl."

„Richarde, za tu modlitbu ti děkuji, ale musíš se naučit, že modlit se smíme pouze ke Stvořiteli. Je to jeho světlo, které nás vede. Modlit se k duchům je pohanský zvyk." Zdálo se, že si rozmyslela svůj příkrý tón a změkčila ho. „Ty však nejsi v této oblasti vzdělaný a nemohl jsi to vědět. Nemohu ti dávat za vinu, že děláš něco tak dobře, jak to jen dokážeš. Jsem si jistá, že Stvořitel slyšel tvou modlitbu a porozuměl jejímu dobrému úmyslu."

Richardovi se nelíbil její omezený přístup. Pomyslel si, že možná toho o duších ví více než ona. Nevěděl příliš mnoho o tom jejím Stvořiteli, duchy však už předtím viděl, jak ty dobré, tak ty zlé. Věděl, že je lze ignorovat pouze na vlastní nebezpečí.

Její dogmata mu připadala tak hloupá jako pověry vesničanů, které poznal, když byl průvodcem po lesích. Byly plné příběhů, jak vznikli lidé. Každá odlehlá oblast, kterou navštívil, měla svou vlastní verzi toho, jak byl člověk stvořen z toho nebo onoho zvířete nebo rostliny. Richard tyto příběhy rád poslouchal. Byly plné zázraků a magie. Byly to však pouze pohádky, které vyrůstaly z potřeby pochopit, jak je vypravěč v tomto světě postaven. Nehodlal bez dalšího jen tak věřit věcem, které sestry vyprávěly.

Nemyslel si, že Stvořitel je něco jako král, který sedí na trůnu a naslouchá každičké modlitbě, která se k němu vznese. Duchové byli

kdysi živí a tak rozumějí potřebám smrtelníků, chápou naléhavé potřeby živého masa a kostí.

Zedd ho naučil, že Stvořitel je jenom jiné jméno pro sílu rovnováhy mezi všemi věcmi, a ne nějaký moudrý člověk, který soudí.

Co však na tom záleží? Věděl, že lidé se pevně drží svých dogmat a nejsou ochotní věřit ničemu jinému. Sestra Verna něčemu věřila a on to nebude schopen změnit. On nikdy nevytýkal lidem to, že něčemu věřili; nezačne to dělat ani teď. Taková víra může být balzámem na duši bez ohledu na to, jestli je pravá nebo ne.

Přetáhl si bandalír přes hlavu, napřáhl paže a nabídl jí meč. „Přemýšlel jsem o tom, co jsi předtím říkala. Rozhodl jsem se, že meč už nechci."

Zvedla ruce a on jí do nich vložil tíhu meče, pochvy a bandalíru.

Nedala na sobě nic znát. „Myslíš to doopravdy?"

Přikývl. „Ano, už jsem s ním skoncoval. Meč je teď tvůj."

Otočil se, aby zkontroloval své sedlo. I bez meče u boku stále cítil jiskření jeho magie. Mohl se vzdát meče, ale jeho magii měl v sobě; byl pravým hledačem a toho se vzdát nemohl. Alespoň, že se mohl zbavit čepele a věcí, které s ní prováděl.

„Richarde, jsi velmi nebezpečný člověk," zašeptala.

Ohlédl se na ni. „Proto ti dávám ten meč. Já ho už nechci a ty ho chceš, tak je tvůj. Teď uvidíme, jak se ti bude líbit, když s ním budeš zabíjet."

Protáhl konec podpěnky přezkou a utáhl ji. Jemně Bonnie poplácal a pak se otočil. Sestra Verna ještě stále držela meč před sebou.

„Až doposud jsem netušila, jak jsi nebezpečný."

„Už nejsem, teď máš meč ty."

„Já ho nemohu přijmout," zašeptala. „Bylo mou povinností vzít ti meč, když jsi se vrátil - abych tě vyzkoušela. Byl pouze jeden jediný způsob, kterým jsi mohl zabránit tomu, že bys o něj přišel. A ty jsi ho použil." Zvedla meč směrem k němu. „Není nebezpečnějšího muže než ten, který je nepředvídatelný. Neexistuje způsob, kterým by se dalo předvídat, co uděláš, když budeš pod tlakem. Budou z toho velké potíže. Pro tebe i pro nás."

Richard nevěděl, o čem mluví. „Tady není nic nepředvídatelného. Ty jsi chtěla meč a já už mám dost toho, co s ním dělám, tak jsem ti ho dal."

„Ty tomu rozumíš, protože tímto způsobem myslíš. Jiní takto nemyslí. Ty jsi záhadou. A co je ještě horší, k tvému nevysvětlitelnému chování dochází tehdy, když ho nejvíc potřebuješ. Tak účinkuje talent. Ty používáš svůj Han bez toho, abys chápal, co děláš. To je nebezpečné."

„Jeden z důvodů pro můj obojek je otevřít mou mysl talentu. Tak jsi mi to řekla. Pokud používám talent, což ode mě chceš, pokud je to něco, co ode mě chceš, a pokud je to něco, co potřebuji já, pak nechápu, jak to může být nebezpečné."

„To, co potřebuješ, a to, co je správné, nemusí být vždy to samé. Jenom proto, že něco chceš, nedělá to z toho tu správnou věc." Kývla hlavou na meč. „Vezmi si ho zpět. Já ho teď nemohu přijmout. Musíš si ho nechat."

„Řekl jsem ti, že ho nechci."

„Pak ho hoď do ohně. Já ho nemohu přijmout, protože je poskvrněný."

Richard jí ho vytrhl z ruky. „Já se ho nechystám hodit do ohně." Protáhl hlavu bandalírem a srovnal si pochvu na boku. „Sestro, myslím si, že jsi příliš pověrčivá. Je to jenom meč. Není poskvrněn." Neměla pravdu. Poskvrněná byla magie a tu jí nenabídl. I kdyby se chtěl zbavit magie meče nebo všech ostatních druhů magie, nemohl to udělat. Byly jeho součástí. Kahlan to v něm uviděla, a proto se jí zbavila. S ní se zbavila i jeho.

Odvrátila se od něj a vsedla na koně. Její hlas byl studený a neúčastný. „Musíme se vydat na cestu."

Richard se vyšvihl do sedla a následoval ji. Doufal, že malý gar bude mít po jídle, které tak potřeboval, šanci na přežití. Tiše se s ním v duchu rozloučil, když vyrazil do noci za sestrou Vernou.

I když to, co jí řekl o vrácení meče, myslel upřímně, měl zvláštní pocit úlevy, když ho měl zpět. Patřil k němu a nějakým zvláštním způsobem z něj dělal celého člověka. Dal mu ho Zedd a to ho změnilo, byl však rovněž to jediné, co mu připomínalo jeho přítele a domov.

Kapitola dvacátá pátá

Kůň byl vyčerpán, ale ještě stále běžel s divokým elánem. Adie se pevně držela Zedda kolem pasu, když se skláněl přes kohoutek koně a svíral jeho hřívu. Pod ním se rytmicky natahovaly a stahovaly svaly. Stromy hustého lesa letěly kolem nich nekonečným rozmazaným průvodem. Kůň bez zaváhám přeskakoval kameny a dřeva.

Skrin byl od nich pouze na jeden skok. Jelikož byl vyšší než kůň, narážel při běhu do větví. Zedd slyšel, jak se větve lámou a létají z nich třísky. Pokoušel se za sebou kácet stromy přes cestu, to však bestii z kostí nezpomalilo. Zkoušel triky, zaklínadla a kouzla každého druhu. Nic z toho neúčinkovalo, odmítal však přiznat porážku. Přiznání porážky vytvářelo v mysli pocit odevzdání a to z pocitu dělalo jistotu.

„Obávám se, že nás tentokrát Strážce dostal," zavolala mu za zády Adie.

„Zatím nás ještě nedostal! Jak nás ale našel? Kosti skrina byly v tvém domě celé roky a ukrývaly tě! Když tě ukrývaly, tak jak nás mohl najít?"

Na to neměla odpověď.

Utíkali po stezce, kde předtím byla hranice a mířili do Středozemí. Zedd byl vděčný tomu, že stěny hranice tam už nejsou, nebo by už dávno bezděčně zaběhli do podsvětí. Hranice, nehranice, už nemohlo

trvat příliš dlouho, než je skrin dostihne. Podsvětí je stejně dostane. Dostane je Strážce podsvětí.

Mysli, přikazoval si.

Zedd silou své magie dodával koni na síle a vytrvalosti, ale i tak nemohly srdce, plíce a šlachy vydržet příliš dlouho, když byla dosažena jejich přirozená hranice odolnosti. Byl téměř stejně unavený jako vystrašené zvíře. Tak to už nemohlo dlouho pokračovat.

Musí přestat s pokusy zpomalovat skrina a začít se věnovat řešení problému. Mohla by to však být nebezpečná změna taktiky. Mohlo by se ukázat, že to, co teď dělá, skrina sice nezastavuje, ale alespoň mu zabraňuje, aby je dostihl.

Zdálo se mu, že po levé straně zahlédl záblesk zeleného světla. Byl to stejný odstín zelené barvy, který předtím viděl jenom na jednom místě: na hranici. Pocházel z podsvětí. Pomyslel si, že je to nemožné. Kopyta koně dál dopadala na zem.

„Adie! Máš u sebe něco, co by skrin mohl poznat?"

„Co by to mělo být?"

„Nevím! Cokoli! Musí nás podle něčeho poznat. Podle něčeho, co nás spojuje s podsvětím."

,,Nemám nic. Musel nás najít podle kostí v mém domě."

„Byly to však kosti, které tě ukrývaly!"

Tentokrát se už nedalo pochybovat, záblesk zeleného světla se objevil na pravé straně a ihned potom i na levé.

„Zedde! Myslím si, že skrin přivolává podsvětí, aby nás do něj přinutil vběhnout!"

Kosti!

„Může to udělat?"

Její hlas teď nebyl příliš hlasitý. „Ano."

„Do pytle,'" zamumlal do studeného větru, který se mu opíral do obličeje.

Strašidelné zelené světlo probleskovalo mezi stromy, bylo knim blíž. Když rychle něco nevymyslí, tak zemřou.

Mysli.

Najednou se zelené světlo po obou stranách rozhořelo do ohnivých zdí. Zadunění, které se ozvalo, když se to všechno dostalo na

tento svět, pocítil hluboko ve své hrudi. Kůň se hnal tryskem po stezce mezi nimi. Stezka mezi zelenými zdmi se zužovala.

Kosti.

Kosti skrina.

„Adie! Dej mi náhrdelník, který máš kolem krku!"

Zářivé zelené zdi hranice se k nim tlačily z obou stran. Už neměli žádný čas, už neměli na vybranou.

Adie si sundala náhrdelník a podala mu ho. Její ruce byly mokré od krve. Zedd si přes hlavu prudce přetáhl vlastní náhrdelník a do stejné ruky popadl i ten její.

„Adie, pokud to nebude účinkovat, tak je mi to líto. Chci, abys věděla, že čas strávený s tebou mi byl radostí."

„Co chceš udělat?"

„Drž se!"

Zelené zdi hranice se před nimi uzavíraly. Zedd přitáhl klisně uzdu a dal jí tichý příkaz. Klisna zaryla kopyty do země, zastavila se a otočila těsně před místem, kde stezka končila ve zdi podsvětí.

Zedd hodil oba náhrdelníky vyrobené z kostí skrina do zeleného světla, hodil je do široké mezery mezi stromy.

Skrin už byl u nich. Vůbec se nezastavil a následoval náhrdelníky, které letěly do hranice, do zeleného světla. Když přes ně procházel skrin, oslepil je záblesk a ozvalo se dunivé zahřmění, jako když udeří blesk.

Zelené světlo a skrin zablikali a zmizeli. Temný les byl opět tichý, výjimkou byl jen zvuk nepravidelného dýchání.

Adie si unaveně položila hlavu na jeho záda. „Starče, ty máš vlastně pravdu. Tvůj život je jeden zoufalý čin za druhým."

Zedd ji poplácal po koleni a pak se svezl ze zpoceného koně. Ubohé zvíře bylo tak vyčerpané, že bylo na pokraji smrti. Zedd chvíli podržel jeho hlavu mezi dlaněmi a dodal mu další dávku energie a svůj upřímný dík. Opřel se obličejem o jeho nos, zavřel na chvíli oči a konejšivě ho hladil po tváři, až pak šel zjistit, co je s Adie.

Z rány na její paži ještě stále tekla krev. Vedle koně vypadala Adie ještě menší, než ve skutečnosti byla. Její svěšená ramena a sklo-

něná hlava nepřispívaly k rozptýlení této iluze. Nedávala však na sobě znát žádnou bolest, když si Zedd prohlížel její ránu.

„Já byla hloupá," řekla. „Celou tu dobu jsem myslela, že se skrývám Strážci podsvětí pod nosem. A přitom on celou tu dobu věděl, kde jsem. Je to tolik let."

„Můžeme najít útěchu v tom, že mu to k ničemu nebylo. Tato investice mu nic nepřinesla. Teď se nehýbej. Musím tu ránu ošetřit."

„Není na to čas. Musíme se vrátit do mého domu. Musím si vzít kosti."

„Řekl jsem, aby ses nehýbala."

„Musíme si pospíšit."

Zedd se na ni rozzlobeně podíval. „Půjdeme zpátky, až skončím. Kůň je ale vyčerpán, takže budeme muset jet krokem. Já půjdu pěšky a nechám tě na něm jet. Ale jenom tehdy, když mi nebudeš dělat další potíže. Teď se ale nehýbej nebo se tady budeme dohadovat až do rána."

Když se dostali k domu Adie, začínalo se rozednívat a ve slabém studeném světle začínalo být vidět způsobenou zkázu. Byl to smutný pohled. Skrin roztřískal všechno. Adie nedbala na nakloněné a proděravělé zdi a vběhla dovnitř. Překračovala trosky, sbírala kosti a držela je v druhé ohnuté paži. Propracovávala se do kouta, kde naposled viděli kulatou vyřezávanou kost.

Zedd zkoumal zem venku, když uslyšel, jak na něj volá.

„Pojď dovnitř, čaroději a pomoz mi najít tu kost."

Překročil spadlý trám. „Neočekávám, že ji najdeš."

Odsunula desku stranou. „Je někde tady." Zastavila se a ohlédla se po něm. „Co tím myslíš, že neočekáváš, že ji najdu?"

„Někdo tady byl."

Rozhlédla se po troskách. ‚Jsi si jistý?"

Zedd neurčitě máchl paží směrem, kde si prohlížel zem. „Viděl jsem tam otisk nohy. Ten otisk není náš."

Nechala kosti ze své paže spadnout na podlahu. „Kdo to byl?"

Položil ruku na trám, který visel ze stropu tak, že se jeden jeho konec dotýkal podlahy. „To nevím, někdo však tady byl. Vypadá to na ženskou botu, není však tvoje. Obávám se, že tu kost sebrala."

Adie prohrabávala hromadu úlomků v koutě a hledala. Po chvíli přestala. „Starče, ty mít pravdu, kost pryč." Otočila se a vypadalo to, že svýma bílýma očima prozkoumává vzduch před sebou. „Zhoubci," zasyčela. „Nemáš pravdu, že by se Strážce o něco snažil marně."

„Obávám se, že máš pravdu." Zedd si oprášil ruku o kalhoty. „Raději bychom měli odsud odejít. Měli bychom jít někam daleko."

Adie se k němu naklonila. Její hlas byl tichý ale rozhodný. „Zedde, my musíme mít tu kost. Je důležitá kvůli oponě."„Zakryla svou stopu magií. Nemám tušení, kam šla. Viděl jsem pouze jednu šlépěj. Musíme se odsud dostat pryč. Strážce mohl očekávat, že se sem vrátíme. Já proto rovněž ukryju naši stopu, aby nikdo nevěděl, kam pojedeme."

„Jsi si jistý? Vypadá to tak, že Strážce ví, kde jsme, a posílá na nás své přisluhovače, jak se mu zachce."

„On nás vystopoval podle náhrdelníků, které jsem měli na sobě. Jistou dobu nás vidět nebude. Musíme však odsud. Může mít nějakého pozorovatele, který se na to dívá, možná jsou to stejné oči, které vzaly tu kost."

Hlava jí klesla ještě níže, když zavřela oči. „Promiň mi, Zedde, že jsem tě tak ohrozila a že jsem byla tak hloupá."

„To je nesmysl. Nikdo nezná všechno. Nemůžeš čekat, že si budeš kráčet životem bez toho, abys občas nešlápla do něčeho smradlavého. Důležité je ale to, že když k tomu dojde, zůstaneš stát na nohou a nepadneš do toho obličejem, abys to ještě zhoršila."

„Ta kost je však důležitá."

„Je pryč. S tím teď nemůžeme nic dělat. Alespoň, že jsme přelstili Strážce a on nás nedostal. Musíme však odsud odejít."

Adie se sehnula, aby posbírala kosti, které upustila. ,,Pospíším si."

„Adie, nemůžeme sebou vzít nic," řekl tiše.

Napřímila se. „Musím si vzít své kosti. Některé z nich mohou být důležité, abych našla Pella."

„Nech je tu. Mohou být Strážcem označené."

„Ne! Nikdy bych nevzala označenou kost, poznala bych to."

Zedd ji poplácal po ruce. „Adie, on by ti nikdy nenastrčil přímo pod nohy kost, kterou by sis měla vzít. Přiměl by tě k tomu, abys o ni bojovala, aby sis jí vážila a měla ji u sebe."

Vytrhla mu ruku. „To by pak mohl označit cokoli!" Ukázala před sebe. „Jak víš, že ti koně nedal nějaký zhoubce?"

Zedd se jí podíval přímo do očí. „Protože to nebyl ten, který mi byl nabídnut. Vzal jsem si jiného."

Z očí jí vytryskly slzy. „Zedde, prosím tě," zašeptala. „Jsou moje. Ony mě naučí, jak se spojit s mým Pellem."

„Pomohu ti dostat tvou zprávu k Pellovi. Na to jsem ti dal své slovo. Tímto způsobem to však nelze udělat, až doposud to neúčinkovalo. Pomohu ti najít nový způsob."

O jeden krok k němu přikulhala. „Jak?"

Soucitně se podíval na její sklíčený obličej. „Znám způsob,jak duchy na krátkou dobu dostat přes oponu, abych s nimi promluvil. Přesto, že nejsem schopen přes ni přivést Pella, možná bych mu dokázal poslat zprávu. Adie, musíš mi však věřit, že to nemůžeme dělat teď. Musíme počkat, až se scelí opona."

Rozechvělými prsty se dotkla jeho paže. „Jak? Jak lze udělat něco takového?"

„Lze to udělat. Prozatím o tom nepotřebuješ vědět víc."

„Řekni mi to." Její prsty mu stiskly paži. „Musím vědět, zda mluvíš pravdu. Musím vědět, že to lze udělat."

Dlouho rozvažoval, co má udělat. K tomu, aby k sobě přivolával duchy svého otce a své matky, používal čarodějnickou skálu, kterou mu kdysi dal otec. Oba mu však výslovně řekli, aby je nevolal, dokud to všechno neskončí, protože by se riskovalo přetržení opony. Použití skály tímto způsobem bylo nebezpečné i v těch nejlepších dobách a byl varován, aby to nedělal, dokud k tomu nebude mít ty nejvážnější důvody.

Otevření přístupu k duchům vždy představovalo velké riziko. Nikdy se nedalo vědět, co se přes přístup neúmyslně dostává. Dost temných bytostí se dostávalo přes oponu i bez jeho přičinění.

Přesto, že Adie byla kouzelnice, o používání čarodějnické skály neměla nic vědět. Bylo to tajemství, stejné jako mnoho jiných tajemství, které musí čarodějové ukrývat. Srdce mu ztěžklo odpovědností.

„Budeš muset věřit mému slovu, že to lze udělat. Dal jsem slovo, že ti pomohu a i když to bude bezpečné, tak se o to pokusím."

Její prsty se mu nadále naléhavě zarývaly do paže. „Jak něco takového může být? Jak můžeš vědět takovou věc?"

Hrdě se napřímil. „Jsem čaroděj prvního řádu."

„Jsi si ale jistý?"

„Adie, musíš mě vzít za slovo. Nedávám ho jen tak lehce. Nejsem si jistý, že to bude fungovat, věřím však, že to může pomoci. Právě teď je nejdůležitější věcí, abychom využili všeho, co víme, co vím já a co víš ty, abychom Strážci zabránili přetrhnout oponu. Bylo by to špatné, kdybych ze sobeckých důvodů použil to, co vím, a tím ohrozil bezpečnost všech ostatních. Udržování opony si vyžaduje jemné vybalancování energií, toto by mohlo rovnováhu narušit. Mohlo by se dokonce stát, že kdybych to použil, mohlo by to oponu roztrhnout."

Sundala mu ruku z paže a odhrnula si zatoulanou kadeř šedivých vlasů z obličeje. „Promiň mi to, Zedde. Máš pravdu. Studovala jsem rozhraní mezi světy většinu svého života. Mělo mě to napadnout. Promiň."

Usmíval se, když ji objímal kolem ramen. „Mám radost z toho, jak je pro tebe důležitá tvá přísaha. Znamená to, že jsi čestný člověk. Není lepšího spojence nad čestného člověka."

Prohlédla si svůj rozbitý dům. „Jde právě o to. Strávila jsem celý svůj život sbíráním těchto věcí. Tak dlouho jsem o ně pečovala. Svěřily mi je jiné kouzelnice."

Zedd vyšel s ní z trosek. „Jiní lidé ti dali důvěru, že talent, kterým jsi byla obdarována, budeš používat k ochraně těch, kteří ho nemají. Jsou to ti, kteří psali proroctví. Ty ses k tomuto bodu svého života dostala z jistého důvodu. Tuto důvěru nesmíš zklamat."

Přikývla a pohladila ho kostnatou rukou po zádech, když odcházeli od pozůstatků jejího domu.

„Zedde, myslím si, že chybí také jiné kosti."

„Já vím."

„V nepatřičných rukou by mohly být nebezpečné."

„To vím také."

„Co s tím tedy chceš udělat?"

„Chci udělat to, o čem proroctví říkají, že to je jediná věc, která nám dá šanci na scelení opony."

„A co to je, starče?"

„Pomoci Richardovi. Musíme nalézt způsob, jak mu pomoci, protože proroctví říkají, že on je tím jediným člověkem, který dokáže oponu scelit."

Ani jeden z nich se neohlédl, když se k životu rozeřvaly plameny, které poskakovaly a kroutily se ruinami a tančily mezi kostmi.

Kapitola dvacátá šestá

Královna Cyrilla měla hrdě vztyčenou hlavu. Odmítala dát najevo, jak silně jí zraňovaly paže drsné prsty zvířat, která ji držela. Nevzpírala se, když kráčeli po špinavé chodbě. Odpor byl stejně beznadějný a nic by jí nepomohl. Bude se chovat, jak se chovala vždy: důstojně. Byla královnou Galey. Důstojně vytrpí to, co má přijít. Neukáže na sobě strach.

Kromě toho, nezáleželo na tom, co se dělo jí. Cítila zármutek nad tím, co se stane lidu Galey.

A nad tím, co se mu už stalo.

Téměř dvacet stovek galeanských gardistů bylo povražděno před jejíma očima. Kdo mohl předvídat, že budou napadeni právě na tomto místě: na neutrální půdě. Že se několika z nich podařilo uniknout, to nebyla žádná útěcha. Pravděpodobně budou také dopadeni a zabiti.

Doufala, že její bratr, princ Harold, byl mezi těmi, kteří unikli. Pokud uprchl, možná se mu podaří shromáždit obránce proti ještě horšímu vraždění, které přijde.

Brutální ruce na jejích pažích ji přinutily zastavit u syčící pochodně zasazené do držáku pokrytého vrstvou rzi. Prsty ji otočily tak bolestivě, že z jejích rtů unikl slabý výkřik i přesto, že se ho snažila potlačit.

„Má paní, snad tě mí muži nezraňují?" ozval se zezadu výsměšný hlas.

Se studeným klidem upřela princi Fyrenovi potěšení z odpovědi.

Strážce se pustil s klíči do zrezivělého zámku, ostré zvuky kovu narážejícího na kov zazněly kamennou chodbou, když se konečně otočila závora zámku. Panty těžkých dveří zavzdychaly při otvírání dokořán. Ruce podobné svěrákům ji donutily dveřmi projít a vydat se další dlouhou a nízkou chodbou.

Slyšela šustění svých saténových sukní, po stranách a vzadu slyšela boty mužů, jak dopadají na kamennou podlahu a občas šplouchají ve stojaté páchnoucí vodě. Vlhký zatuchlý vzduch ji studil na ramenou, která nebyla zvyklá být nezahalená.

Srdce jí hrozilo vypovědět poslušnost, když si pomyslela na to, kam ji vedou. Modlila se k dobrým duchům, aby tam nebyly krysy. Bála se krys, jejich ostrých zubů, jejich chňapajících drápů a jejich vychytralých černých očí. Když byla malá, její noční můry se týkaly krys a budila se s výkřiky.

Ve snaze dostat srdce zpět pod kontrolu se pokoušela myslet na jiné věci. Myslela na neznámou ženu, která si u ní vyžádala soukromou audienci. Cyrilla si nebyla vůbec jistá, proč k té audienci svolila, teď si však přála, aby tehdy věnovala té neodbytné ženě více pozornosti.

Jak se vlastně jmenovala? Lady nějak... Jeden pohled na vlasy skryté pod závojem prozradil, že jsou příliš krátké pro někoho s jejím postavením. Lady... Bevinvierová. Ano, to bylo to jméno. Lady Bevinvierová. Lady Bevinvierová z... odněkud. Nemohla svou mysl přinutit, aby si vzpomněla. Na tom teď stejně nezáleželo. Nezáleželo na tom, odkud ta žena pocházela, záleželo na tom, co řekla.

Opusťte Aydindril, varovala ji Lady Bevinvierová. *Ihned odejděte.*

Cyrilla se však nevydala až sem uprostřed rezavé zimy, aby odešla dříve, než si Rada Středozemí vyslechne její stížnost a vyřeší ji. Přišla Radu požádat, aby splnila svou povinnost a aby okamžitě zabránila útokům na její zemi a lid.

Města byla pleněna, selské usedlosti byly vypalovány a lidé byli vražděni. Armády Keltonu se shromažďovaly k útoku. Hrozila invaze, pokud k ní už mezitím nedošlo. Kvůli čemu? Pouze kvůli dobytí dal-

šího území. Území spojence! Něco takového bylo nanejvýš pobuřující!

Bylo povinností Rady, aby bránila každou zemi, která byla napadená, bez ohledu na to, kým. Základním důvodem pro existenci Rady Středozemí bylo zabraňovat právě těmto zrádným útokům. Bylo její povinností vyzvat všechny země, aby přišly Galee na pomoc a potlačili agresi.

I když byla Galea silná země, byla vážně oslabená obranou Středozemí před D'Harou a nebyla připravená na další nákladnou válku. Kelton byl ušetřen nejtěžšího břemene ďharanské invaze a měl spoustu rezerv. Galea zaplatila cenu za to, že se bránila místo Keltonu.

Minulou noc k ní přišla Lady Bevinvierová a prosila ji, aby okamžitě odešla. Řekla jí, že Cyrilla v Radě nenajde pro Galeu žádnou pomoc. Lady Bevinvierová řekla, že když tam královna zůstane, bude ve velkém osobním nebezpečí. Když na Lady Bevinvierovou naléhala, tak to zpočátku odmítala vysvětlit.

Cyrilla jí poděkovala, ale řekla, že jí to neodvrátí od povinnosti, kterou má vůči svému lidu, a předstoupí před Radu, jak zamýšlela. Lady Bevinvierová se rozplakala a úpěnlivě prosila královnu, aby dbala jejích slov.

Nakonec se přiznala, že měla vidění.

Cyrilla se pokoušela z té ženy vytáhnout, co bylo podstatou jejího vidění, ta jí však řekla, že vidění nebylo kompletní, že nezná podrobnosti, ale že ví, že pokud královna okamžitě neodejde, stane se něco strašlivého. I když Cyrilla věřila na moc magie, měla málo důvěry v hadačky. Většinou to byly šarlatánky, které se staraly o to, aby si nacpaly kapsy penězi pomocí vychytralých frází nebo nejasnými narážkami na nebezpečí, kterému je třeba se vyhýbat.

Královna Cyrilla byla dojata zřejmou upřímností ženy, i když si říkala, že to nemusí být nic jiného než podvodný trik, který z ní měl vylákat peníze. Připadalo jí dosti divné, aby k ní s trikem na získání peněz přišla žena, která byla zřejmě bohatá. Časy jsou však natolik zlé, že i bohatí lidé nejsou chráněni před ztrátami. A nakonec, když se mělo získat zlato a zboží, od koho se mělo získat, když ne od těch, co je mají. Cyrilla znala mnoho lidí, kteří tvrdě pracovali po celý život,

aby pak všechno ztratili ve válce s D'Harou. Možná byly krátké vlasy Lady Bevinvierové následkem takové ztráty.

Poděkovala ženě, ale řekla jí, že její poslání je příliš důležité na to, aby se od něj nechala odradit. Vtiskla ženě do ruky zlaťák, aby pak byla svědkem toho, jak ho Lady Bevinvierová hází na druhou stranu komnaty a s pláčem utíká.

Cyrillou to otřáslo. Šarlatánky zlato neodmítají. Pokud ovšem nejdou po něčem jiném. Buď ta žena mluvila pravdu, nebo pracovala ve prospěch Keltonu a snažila se tak zabránit, aby Rada slyšela o agresi.

Tak či onak, na tom nezáleželo Cyrilla byla rozhodnutá. Kromě toho měla v Radě jistý vliv. Galea byla vážená za obranu Středozemí. Když padl Aydindril, členové Rady, kteří odmítli přísahat věrnost D'Haře byly popraveni a nahrazeni loutkami. Těm členům Rady, kteří kolaborovali, bylo dovoleno ponechat si svá postavení. Velvyslanec Galey u Rady byl popraven.

Bylo záhadou, jak vlastně válka skončila, ďharanská vojska dostala zprávu, že Darken Rahl je mrtev a všechny nepřátelské aktivity jsou ukončeny. Na trůn nastoupil nový Mistr Rahl a vojska byla povolána domů nebo dostala příkazy pomáhat těm, které předtím porazila Cyrilla měla podezření, že Darken Rahl byl zavražděn.

Ať se stalo, co se stalo, pro ni to bylo jenom dobré. Rada byla opět v rukou národů Středozemí. Ti, kteří kolaborovali, byli uvězněni. Říkalo se, že se věci dostávají do té podoby, jakou měly před diktátorem Očekávala, že Rada přijde Galee na pomoc.

Královna Cyrilla měla kromě toho v Radě spojence. Byl to ten nejsilnější spojenec, jaký existoval matka zpovědnice. I když Kahlan byla její nevlastní sestrou, která nad ní nevládla, Galea a královna podporovaly nezávislost různých zemí a mír ve Středozemí prostřednictvím Rady. Galea vždy podporovala účelnou jednotu zemí. Matka zpovědnice uznávala tuto stálost a to jí dělalo spojencem Galey.

Kahlan nikdy Cyrillu nijak nezvýhodňovala, a tak to mělo být; zvýhodňování by oslabilo matku zpovědnici, ohrožovalo by jednotu Rady, a tím by ohrožovalo mír. Vážila si Kahlan za to, že jednotu Středozemí upřednostňovala před jakýmkoli bojem o moc. Tyto hry

byly stejně založené na vratkých základech, vždy dopadal nejlépe ten, kdo se k ostatním choval spravedlivě, oproti tomu, kdo někoho upřednostňoval.

Cyrilla byla vždy potajmu hrdá na svou nevlastní sestru. Kahlan byla o dvanáct let mladší, byla chytrá, silná a přes své mládí byla bystrou vůdkyní. I když byly pokrevně spřízněné, téměř nikdy o tom nemluvily. Kahlan byla zpovědnicí a ztělesňovala magii. Nebyla sestrou, se kterou měla společnou otcovskou krev, ale zpovědnicí, matkou zpovědnicí celého Středozemí. Zpovědnice nebyly příbuzné s nikým jiným než se zpovědnicemi.

S výjimkou milovaného bratra Harolda však neměla žádnou rodinu, a tak často toužila Kahlan obejmout jako příbuznou, jako malou sestru, a mluvit s ní o věcech, které jim byly společné. To však nebylo možné. Cyrilla byla královnou Galey a Kahlan byla matkou zpovědnicí; byly ženami, které si byly vlastně cizí, a s výjimkou krve a vzájemné úcty neměly nic společného. Povinnost měla přednost před srdcem. Cyrillinou rodinou byla Galea, Kahlaninou rodinou byly zpovědnice.

Byli lidé, kteří měli matce Kahlan za zlé, že si za partnera vybrala Wyborna. Cyrilla mezi ně nepatřila. Její matka, královna Bernardina, naučila jí i Harolda, jak jsou zpovědnice zapotřebí, jak je důležitá silná krev v této magické rodové linii, a jak to ve Středozemí přispívalo k velikému úkolu udržovat mír. Její matka nikdy nebyla zatrpklá, že ztratila manžela ve prospěch zpovědnice, místo toho vysvětlila Cyrille a Haroldovi, jaká je to čest, že jsou stejné krve se zpovědnicemi, i když se o tom většinou přímo nemluvilo. Ano, byla na Kahlan pyšná.

Byla pyšná, ale možná byla rovněž trochu nedůvěřivá. Myšlení zpovědnic jí bylo záhadou. Od narození byly cvičené v Aydindrilu, cvičily je jiné zpovědnice a čarodějové. Ony se rodily se svou magií a svou mocí, ale byly svým způsobem jejich otrokyněmi. Do jisté míry byla ve stejné pozici. Narodila se, aby byla královnou, a vybírat si nemohla. I když neměla žádnou magii, chápala tíhu zděděných povinností.

Zpovědnice byly, stejně jako kněžky, odloučené od světa od svého narození do konce jejich výcviku. Říkalo se, že jejich výcvik je

velmi přísný. Cyrilla věděla, že zpovědnice musí mít emoce jako každý jiný, byly ale cvičeny k tomu, aby je ovládaly. Nadevše byla povinnost vůči jejich moci. V životě si mohly vybírat pouze partnera, ale i to nebylo z lásky ale z povinnosti. Cyrilla si vždy přála, aby Kahlan mohla dát alespoň trochu sesterské lásky. Možná si také přála, aby Kahlan trochu takové lásky dala také jí. To se však nikdy nemohlo stát. Možná ji Kahlan měla ráda zpovzdálí, stejně jako Cyrilla měla ráda Kahlan. Možná byla Kahlan na ni rovněž svým způsobem hrdá. Vždy doufala, že tomu tak je.

Věc, která ji bolela nejvíc, byla, že i když obě sloužily Středozemí, ji její lid miloval za to, že plnila svou povinnost, Kahlan se však za to báli a nenáviděli ji. Přála si, aby Kahlan poznala lásku lidu; pro ni to byla alespoň částečná útěcha za její obětování. Zpovědnice však takovou útěchu nikdy nemohly poznat. Pomyslela si, že možná to bylo důvodem, proč byly cvičené, aby potlačovaly své emoce a potřeby.

Kahlan se ji také pokoušela varovat před nebezpečím pocházejícím z Keltonu.

Stalo se to před několika lety na slavnostech letního slunovratu, bylo to první léto po smrti Cyrilliny matky. První léto, kdy Cyrilla byla královnou. Bylo to rovněž první léto po tom, co se Kahlan stala matkou zpovědnicí.

Že se Kahlan stala matkou zpovědnicí v tak mladém věku, svědčilo o síle jejího talentu a síle jejího charakteru. Možná to také hovořilo o nutnosti. Jelikož se výběr dělal v tajnosti, Cyrilla věděla málo o tom, jak se vybírají následnice zpovědnic. Věděla pouze, že se to děje bez nepřátelství nebo soupeření, a že to má něco společného se silou zpovědnického talentu srovnávané s věkem a výcvikem.

Pro lidi Středozemí nebyl věk důležitý. Měli strach před zpovědnicemi bez ohledu na jejich věk a ještě větší strach měli před matkou zpovědnicí. Věděli, že je nejsilnější ze zpovědnic. Na rozdíl od většiny lidí však Cyrilla věděla, že talentu zpovědnice se není nutno obávat, a že Kahlan byla vždy nestranná. Nikdy se nesnažila o nic jiného než o mír.

Toho dne byly ulice Ebinissie, sídelního města Galey, plné zábavy všeho druhu. Ani ten nejposlednější ošetřovatel koní nebyl ode-

hnán od stolů na slavnosti nebo od her nebo od muzikantů, akrobatů a kejklířů.

Cyrilla jako královna předsedala nad mnohými soutěžemi a rozdávala stužky vítězům. Ještě nikdy neviděla tolik usmívajících se obličejů, tolik šťastných lidí. Nikdy se necítila tak spokojená se svým lidem a nikdy neměla tak silný pocit, že ji její lid miluje.

V paláci se ten večer konal královský bál. Velký sál byl naplněn téměř čtyřmi stovkami hostů. Bylo oslnivé vidět každého v těch nejelegantnějších šatech. Jídlo a víno bylo navršeno na dlouhých stolech ve velikém množství a nepřeberné pestrosti - jak bylo správné pro nejdůležitější den roku. Tento bál byl nádhernější než všechny bály před ním, protože bylo mnoho, zač bylo třeba vyjádřit vděčnost. Byl to čas míru a prosperity, růstu a slibné budoucnosti, nového života a štědrosti.

Hudba se odmlčela dlouhými disharmonickými notami a hlasitý hovor shromážděných náhle zmlkl, když rozhodným krokem vkročila do sálu matka zpovědnice. V patách měla čaroděje, za kterým vlála stříbrná říza. Její královsky vznešený bílý šat vynikal mezi směsí barev jako měsíc v úplňku mezi hvězdami. Jasné barvy a elegantní šaty náhle vypadaly úplně obyčejně. Každý se hluboko klaněl, když kolem něj procházela. Cyrilla spolu se svými rádci čekala u stolu, na kterém byla velká mísa z brouseného skla plná svařeného vína.

Kahlan prošla ztichlým sálem, sledovaná každým pohledem a zastavila se před královnou, kterou pozdravila slabým kývnutím hlavy. Její obličej byl studený jako led. Nečekala na protokolární poklonu svému postavení, která by odpověděla na její kývnutí hlavy.

„Královno Cyrillo. Máš rádce jménem Drefan Tross?"

Cyrilla ukázala otevřenou rukou na stranu. „To je on."

Kahlanin bezvýrazný pohled padl na Drefana. „Chtěla bych s tebou mluvit beze svědků."

„Drefan Tross je poradce, ve kterého mám plnou důvěru," přerušila ji Cyrilla. On byl ještě více. Byl to muž, který se jí velmi líbil a do kterého se právě začínala zamilovávat. „Můžeš s ním mluvit v mé přítomnosti." Nevěděla, o co se jedná, ale myslela si, že by bylo nejlepší, kdyby do toho byla zasvěcená. Zpovědnice přerušovaly hostiny

pouze v případě potíží. „Matko zpovědnice, toto není ani doba ani místo, aby se projednávaly takové věci, ale pokud to nepočká, ať to skončí teď a tady."

Myslela si, že to tím odloží na vhodnější příležitost.

Ale potom se Matka zla rozhodla donutit zpovědnici použít svou moc. Znala pouze následky použití moci, ale nikdy neviděla, jak se používá. Takových nebylo mnoho. Zdálo se, že magie ještě dlouho jiskřila vzduchem.

Dav se začal sunout blíž. Varovný pohled čaroděje změnil zvědavost na bázlivost a dav ustoupil.

Kahlan vypadala vyčerpaná, její hlas však neprozrazoval žádnou slabost. „Chtěl jsi zavraždit svou královnu?"

„Ano. má paní," řekl velmi ochotně a olízl si rty.

„Kdy?"

„Dnes večer. Ve zmatku, až budou hosté odcházet." Zdálo se, že Drefan trpí. Z očí mu vytryskly slzy a kutálely se mu po tvářích. „Má paní, prosím, dej mi rozkaz. Řekni, co si přeješ. Dovol mi, abych plnil tvé rozkazy."

Cyrilla byla ještě stále v šoku. To samé se stalo jejímu otci. Takto se stal partnerem zpovědnice. Nejdříve její otec a teď muž, který jí byl drahý.

„Tiše čekej," přikázala mu Kahlan. S pažemi spuštěnými k bokům se otočila k Cyrille a její mladé oči byly ztěžklé lítostí. „Královno Cyrillo, promiň, že jsem narušila tvou slavnost, ale měla jsem strach z toho, co by mohlo způsobit zpoždění."

Cyrilla měla zrudlý obličej, když se otočila k Drefanovi. Stál tam a civěl na Kahlan. „Drefane, kdo to nařídil? Kdo ti přikázal, abys mě zabil?"

Zdálo se, že si vůbec neuvědomuje, že na něj promluvila.

„Královno Cyrillo, tobě neodpoví," řekla Kahlan. „Odpoví pouze mně."

„Tak se ho zeptej!"

„To bych nedoporučoval," ozval se tiše čaroděj.

Cyrilia si připadala jako hlupák. Každý věděl o její náklonnosti k Drefanovi. Každý teď viděl, jak byla napálená. Nikdo nikdy nezapomene na tuto slavnost letního slunovratu.

„Ty se mi odvažuješ poroučet!"

Kahlan se k ní naklonila a tiše promluvila. „Cyrillo, myslíme si, že ho chrání nějaké zaklínadlo. Když jsem se na to zeptala jeho komplice, zemřel dříve, než stačil odpovědět. Já si ale myslím, že odpověď znám. Jsou i nepřímé cesty, jak se dopracovat k informacím. Kdybych ho mohla vzít někam do ústraní a tam ho vyslechla svým způsobem, možná bych se k odpovědi dostala."

Cyrilla téměř plakala zuřivostí. „Já mu důvěřovala! Byl mi tak blízký! Zradil mě! On zradil mě a ne tebe! Chci vědět, kdo ho poslal! Chci to slyšet z jeho vlastních úst! Jsi v mém království, v mém domě! Požádej ho o to!"

Kahlan se vzpřímila a na její obličej se vrátila klidná maska, která nic neprozrazovala. „Jak si přeješ." Svou pozornost obrátila opět k Drefanovi. „To, co jsi chtěl udělat královně, bylo z tvé vlastní vůle?"

Zamnul si ruce v dychtivém očekávání udělat radost matce zpovědnici. „Ne, má paní, byl jsem poslán."

I když to vlastně nebylo možné, obličej Kahlan se stal ještě klidnějším. „Kdo tě poslal?"

Zvedl jednu ruku a ústa se mu otevřela, jako kdyby jí chtěl odpovědět. Z hrdla mu však pouze bublavě vyrazila krev a skácel se na zem.

Čaroděj uznale zabručel. „Jak jsem si myslel: dopadl stejně jako ten druhý."

Kahlan zvedla nůž a nabídla ho Cyrille rukojetí napřed. „Jsme toho názoru, že se tady připravuje spiknutí ohromných rozměrů. Nevím, zda tento muž byl jeho součástí, vím však, že byl poslán z Keltonu."

„Kelton! Tomu odmítám věřit."

Kahlan ukázala na nůž v Cyrillině ruce. „Ten nůž je keltonský."

„Mnoho lidí nosí nože vykované v Keltonu. Jsou jedny z nejlepších. To nestačí jako důkaz pro takové obvinění."

Kahlan nehybně stála. V tom okamžiku byla Cyrilla příliš rozrušená, aby přemýšlela nad tím, co se odehrávalo za těma zelenýma

očima. Kahlanin hlas byl prost veškerých emocí. „Můj otec mě učil, že Keltonci zaútočí pouze ze dvou důvodů. Prvním je závist a druhým, když je pokouší něčí slabost. Říkal, že v obou případech to nejdříve zkoušejí tím, že se snaží zabít toho nejsilnějšího a nejvýše postaveného z jejich protivníků. Galea je teď díky tobě nejsilnější v celé své historii a slavnost letního slunovratu je symbolem této síly. Ty jsi příčinou jejich závisti a symbolem této síly.

Otec mi také říkal, že Keltonce je nutno vždy jedním okem pozorovat a že se k nim nikdy nemáme obracet zády. Řekl, že když se jim zmaří jejich první pokus, ještě to zvýší jejich hlad po krvi a budou neustále číhat na každou slabost, aby mohli udeřit."

Zuřivost, která v Cyrille doutnala nad tím, že se nechala od Drefana podvést, ji přiměla k tomu, aby zaútočila, aniž by se nad svými slovy zamyslela. „Já nevím, co náš otec říkal. Já jsem nikdy neměla nic z jeho výchovy. Mě ho vzala zpovědnice."

Z klidné a chladné vyrovnanosti obličeje zpovědnice se Kahlanin výraz změnil na nadčasový výraz chápavé benevolence, který by se hodil k podstatně starší osobě.

„Královno Cyrillo, možná se dobří duchové rozhodli ušetřit tě věcí, které by tě naučil tvůj otec, a tak je učil mě místo tebe. Buď vděčná za to, že na tebe laskavě shlíželi. Pochybuji totiž, že věci, které by tě učil, by ti přinášely nějakou radost. Mně nepřinesly žádnou, možná pouze radost z toho, že mi dnes večer pomohly zachránit tvůj život. Nebuď, prosím tě, zatrpklá. Smiř se sama se sebou a raduj se z toho, co máš: lásku tvého lidu. Všichni jsou ti rodinou, od prvního až do posledního."

Kahlan se otočila, aby odešla, ale Cyrilla ji jemně zachytila za rukáv a odtáhla ji na stranu, když se muži začali sklánět nad mrtvým tělem, aby ho vynesli ze sálu.

„Kahlan, promiň mi to." Její prsty si pohrávaly se stužkou, kterou měla uvázanou u pasu. „Neměla jsem svou zlost nad Drefanem obracet proti tobě."

„Já to chápu, Cyrillo. Na tvém místě bych se asi chovala stejně. Viděla jsem ti v očích, co jsi cítila k Drefanovi. Neočekávám, že budeš šťastná z toho, co jsem právě udělala. Promiň mi, že jsem do tvé-

ho domu přinesla úzkost v den, který měl být plný veselí, velmi jsem se však obávala následků zpoždění."

Kahlan jí přiměla, aby se cítila jako mladší sestra. Opět se podívala na vysokou a hezkou dívku, která stála před ní. Kahlan už měla věk na to, aby si vybrala partnera. Je docela možné, že si už nějakého vybrala. Její matka musela být přibližně stejně stará, když si za partnera vzala Cyrillina otce. Tak mladá.

Cyrilla se podívala do těch bezedných zelených očí a část zlosti nad Drefanem se rozplynula. Tato dívka, její sestra, jí právě zachránila život, a přitom si jasně uvědomovala, že jí to nepřinese žádné poděkování, ale možná větší hrůzu a pravděpodobně nehynoucí nenávist své nevlastní sestry. Cyrilla se zastyděla nad vlastní sobeckostí.

Poprvé se na Kahlan usmála. „Všechny věci, kterým tě naučil Wyborn, však jistě nebyly tak pochmurné?"

„On mě učil pouze zabíjet. Koho zabít, kdy zabít a jak zabít. Buď vděčná, že víc o jeho lekcích nevíš a že jsi nikdy nepotřebovala to, čemu mě naučil. Já jsem to už potřebovala a obávám se, že jsem všechno, co mě naučil, pouze začala používat."

Cyrilla se zachmuřila. Kahlan byla zpovědnice a ne vražedkyně. „Proč říkáš takové věci?"

„Věřím, že jsme odhalili spiknutí. Nebudu o něm mluvit, dokud se nedozvím jeho příčinu a nebudu mít důkaz. Myslím si ale, že by mohlo přinést bouři, kterou jsme ani já, ani ty, ještě nikdy neviděly."

Cyrilla se dotkla tváře své sestry, to bylo poprvé a naposled, co to udělala. „Kahlan, zůstaň prosím. Raduj se po mém boku ze zbytku slavnosti. Strašně ráda bych tě měla u sebe."

Na Kahlanin obličej se vrátila klidná maska zpovědnice.

„Nemohu. Kdybych tady zůstala, tvůj lid by neměl radost v srdcích. Děkuji ti za nabídku. Ty bys ale měla být schopná veselit se se svým lidem zbytek dne bez toho, abych ti ho já kazila."

„To je nesmysl, nic bys nezkazila."

„Nic bych si nepřála více, je to však jinak. Pamatuj si, co náš otec říkal: dávej pozor na Kelton. Já musím jít. Schyluje se k potížím a já se musím postarat o to, aby zpovědnice zjistily jejich příčinu. Než se vrátím do Aydindrilu, navštívím Kelton, oznámím jim své podezření a

buduje varovat, aby se již nikdy neopakovalo to, co se teď stalo. Budu Radu informovat o potížích, ke kterým dnes došlo, aby každé oko dávalo na Keltonce pozor."

Co je v tom Aydindrilu učí, že to, co vypadá jako porcelán, se změní v železo?

„Děkuji ti, matko zpovědnice," bylo všechno, co dokázala říci, aby své sestře nabídla svou úctu. Pak se dívala, jak odchází s čarodějem za sebou. To byl nejdůvěrnější rozhovor, který v životě se svou nevlastní sestrou vedla. Po odchodu Kahlan jí už slavnost letního slunovratu moc netěšila. Tak mladá, a přesto tak stará.

Dnes na Radě byla Cyrilla překvapená, když zjistila, že jí nepředsedá matka zpovědnice. Nikdo nevěděl, kde je. Dalo se očekávat, že po pádu Aydindrilu bude na Radě chybět; jako zpovědnice musela být často na cestách a pravděpodobně měla plné ruce práce, aby zastavila hrozbu z D'Hary. Všechny zpovědnice zuřivě bojovaly proti hordám z D'Hary. Byla si jistá, že Kahlan nebude dělat nic jiného a bude částečně využívat, co jí naučil její otec.

Obavu ale vzbuzovala skutečnost, že se nevrátila do Aydindrilu, když D'Hara stáhla svá vojska. Možná pro ni ještě nenadešel čas pro návrat. Cyrilla se obávala, že Kahlan mohla najít smrt v rukou komanda. D'Hara odsoudila k smrti všechny zpovědnice a nemilosrdně je pronásledovala. Galea nabídla zpovědnicím útočiště, ale neúprosná a nemilosrdná komanda je stejně našla.

Co bylo ještě horší, kromě nepřítomné matky zpovědnice tady nebyl ani čaroděj, který by dohlížel na zasedání. Cyrillu zamrazila nepříjemná předtucha, když žádného neviděla. Pochopila, že nepřítomnost zpovědnice a čaroděje vytváří v Radě nebezpečné vakuum.

Když pak spatřila, kdo předsedá zasedání Rady, její předtucha se změnila na obavu. Na nejvyšším stolci seděl velkokníže keltonský, princ Fyren. Člověk, před kterým hledala ochranu, tady seděl jako soudce. Překvapilo ji, když ho uviděla sedět v křesle, které vždy patřilo pouze matce zpovědnici.

Zdálo se, že Rada se neobnovila tak, jak se obnovit měla.

Přes to všechno ho ignorovala a předložila své požadavky zbylým členům Rady. Na oplátku vstal princ Fyren a obvinil ji ze zrady Stře-

dozemí. Byl prohnaně drzý a obvinil ji ze stejné věci, kterou byl vinen.

Princ Fyren dále ujistil Radu, že Kelton neuskutečňuje žádnou agresi, ale že to činí pouze v rámci sebeobrany před chamtivým sousedem. Ve své tirádě je poučoval o špatných stránkách toho, když je u moci žena. Rada uvěřila každému jeho slovu. Nedovolila jí předložit žádný důkaz.

Stála tam ohromená a oněmělá. Když Rada vyslechla Fyrenova obvinění, okamžitě ji prohlásila za vinnou a odsoudila ji ke stětí hlavy.

Kde byla Kahlan? Kde byli čarodějové?

Vidění Lady Bevinvierové se ukázalo pravdivým. Cyrilla ji měla poslechnout nebo měla učinit alespoň nějaká bezpečnostní opatření. Pravdivé bylo rovněž Kahlanino varování; Kelton se nejdřív snažil udeřit ze závisti a teď po letech obnovil útok, když ho vyprovokovala lákavá slabost.

Galeanská garda stála ve velkém nádvoří a byla připravená okamžitě doprovodit Cyrillu domů, aby se mohla pustit do přípravy k obraně Galey, dokud nepřijdou vojska, která měla být vyslána Radou. To se však nestane.

Při vyhlašování rozsudku uslyšela zvenčí strašlivý hluk bitvy. Bitvy, pomyslela si trpce. To nebyla žádná bitva, to byl masakr. Její vojáci stáli na nádvoří beze zbraní na znak vážnosti a úcty, jako otevřené gesto podvolení se vládě Rady Středozemí.

Královna Cyrilla stála u okna, po jejích bocích stály stráže, a třásla se hrůzou, když se dívala na ten masakr. Několika z jejích mužů se podařilo zmocnit se zbraní tím, že přemohli útočníky, a statečně bojovali, neměli však žádnou šanci. Měli proti sobě pětinásobnou přesilu a většinou se neměli čím bránit. Nedokázala říci, zda se v nastalém zmatku někomu podařilo uniknout. Doufala, že se to někomu povedlo. Modlila se, aby se to povedlo Haroldovi.

Bílý sníh, který ležel na zemi, se změnil na rudé moře.

Byla zděšená touto řezničinou. Jedinou milostí bylo, že byla tak rychlá.

Cyrilla byla přinucena pokleknout před Radou, pak vzal princ Fyren do ruky její dlouhé vlasy a vlastním mečem je uřízl. Zkrátil vlasy

tak, že je měla jako nejposlednější kuchtička. Klečela tam beze slova s hlavou hrdě vztyčenou na počest svého lidu a na počest mužů, které právě zavraždili.

To, co se ještě před hodinou zdálo být koncem utrpení jejího lidu, bylo pouhým začátkem.

Silné prsty držící její paže ji trhnutím zastavily před malými, železem pobitými dveřmi. Zasténala bolestí. Hrubě stlučený žebřík, dvakrát tak dlouhý jako ona, ležel na boku a byl opřený o protější zeď chodby.

Dozorce s klíči opět přišel dopředu a začal se věnovat zámku. Proklínal jeho mechanismus a ztěžoval si, že jde ztuha, neboť je tak málo používaný. Všichni strážní byli Keltonci. Neviděla nikoho z aydindrilské domobrany. Věděla, že většina z nich padla, když Aydindril dobyla D'Hara.

Muž konečně otevřel dveře a uvolnil výhled na černou díru. Měla pocit, jako kdyby se její nohy chtěly změnit na tekutinu. Pouze ruce, svírající její ramena, ji udržely vzpřímenou. Hodí ji do té černé jámy. Bude tam s krysami.

Přinutila své nohy, aby opět stály. Je královnou. Její tep se však nezpomalil.

„Jak se odvažujete dát šlechtičnu do díry plné krys!"

Princ Fyren přistoupil k černému jícnu. Jedna ruka, založená na boku, odhrnula dozadu jeho rozepnutý modrý královský plášť. Druhou rukou sundal z držáku pochodeň.

„Krysy? Má paní, ty máš strach z krys? Z krys?" Výsměšně se na ni zasmál. Byl ještě mladý na to, aby byl dobře vycvičen v nestoudnosti. Kdyby měla volné ruce, tak by mu nafackovala. „Dovol, abych uklidnil tvé obavy, královno Cyrillo."

Hodil pochodeň do tmy. Jak padala, tak osvětlila obličeje. Pak ji zachytila silná paže. V jámě byli muži. Bylo jich tam nejméně šest, možná i deset.

Princ Fyren se opřel o rám dveří a jeho hlas se odrážel v jámě. „Královna má starosti, že tam dole jsou krysy."

„Krysy?" ozval se z díry drsný hlas. „Tady není žádná krysa. Už tady nejsou. My jsme je všechny sežrali."

Ruka s bílou krajkovou manžetou ještě stále spočívala princi Fyrenovi na boku. Jeho hlas byl poznamenán předstíranou obavou. „Tak vidíš? Ten člověk říká, že tam nejsou žádné krysy. Nesnižuje to tvé obavy, má paní?"

Její oči přeskočily z blikající pochodně na Fyrena. „Kdo jsou ti lidé?"

„Jenom pár vrahů a násilníků, kteří stejně jako ty čekají na popravu. Vpravdě jsou to hnusná zvířata. Se vším, co mám na starosti, jsem zatím neměl čas podívat se na jejich rozsudky. Obávám se, že mají velmi ošklivou náladu z toho, že jsou v jámě tak dlouho." Opět se začal šklebit. „Jsem si ale jistý, že jejich náladu zlepší skutečnost, že mezi sebou budou mít královnu."

Cyrilla dokázala jenom s námahou promluvit. „Žádám si celu jen pro sebe."

Úšklebek se ztratil a obočí se povytáhlo. „Žádáš? Ty něco požaduješ?" Náhle ji udeřil do obličeje. „Ty nemáš co žádat! Ty nejsi nic jiného než obyčejný zločinec, jsi odporný vrah mého lidu! Byla jsi souzena a odsouzena."

Tvář jí palčivě hořela od nárazu jeho ruky.

„Nemůžeš mě tam dát - spolu s nimi." Věděla, že její zašeptaná prosba nebude mít žádnou naději na úspěch, ale nedokázala ji nevyslovit.

Když Fyren opět nabyl sebeovládání, pokrčil rameny, napřímil se a upravil si svůj plášť. Zvýšil hlas, aby ho slyšeli tam dole. „Hele, vy tam dole, vy nezneuctíte šlechtičnu, je to tak?"

Z jámy se ozval tichý smích. „Samozřejmě, že to neuděláme, nechtěli bychom být popraveni dvakrát." Drsný smích se naplnil ledovým nebezpečím. „My se k ní budeme chovat opravdu dobře."

Cyrilla ucítila v koutku úst teplou krev. „Fyrene, to přece nemůžeš udělat. Žádám, abych byla okamžitě popravena."

„Už je to tady opět: zase žádáš."

„Proč to nelze udělat teď? Ať se to stane hned!"

Napřáhl ruku dozadu, aby ji ještě jednou uhodil, pak ji ale nechal klesnout a v obličeji se mu opět objevil samolibý úsměv. „Vidíš? Zpočátku ses prohlašovala za nevinnou a nechtěla jsi být popravena, a teď

už tvrdíš něco jiného. Po několika dnech strávených dole s těmi lidmi budeš prosit, aby tě popravili. Dychtivě se přiznáš ke své zradě všem, kteří se shromáždí, aby byli svědky tvého trestu. Kromě toho se teď musím starat o jiné věci a nemohu se tím zabývat teď. Budeš popravená tehdy, až se rozhodnu, že na to mám čas."

V rostoucí hrůze si až teď začínala plně uvědomovat, co ji v té díře očekávalo. Slzy ji pálily v očích.

„Prosím, nedělej mi to. Já tě o to prosím."

Princ Fyren si upravil bílé krajky kolem svého krku a tiše promluvil. „Snažil jsem se ti to ulehčit, Cyrillo, protože jsi žena. Drefanův nůž by byl rychlý a ty bys trpěla jen velmi málo. Takovou milost bych nikdy neudělal muži, který by byl na tvém místě. Ty jsi to však nechtěla mít lehké, ty jsi dovolila matce zpovědnici, aby se do toho zamíchala. Ty jsi dovolila další ženě, aby zasáhla do výsostného území mužů!

Ženy nemají na vládnutí žaludek. Nehodí se pro tyto úkoly. Nikdy by se jim nemělo dovolovat, aby velely armádám, nebo aby zasahovaly do státních záležitostí. Věci se musí dostat do pořádku. Drefan zemřel, když se to snažil udělat tím lehčím způsobem. Teď to učiníme jiným způsobem."

Pokynul muži, který stál za ním. Strážce přitáhl žebřík ke dveřím a spustil jeho konec do díry. Ruce na jejích pažích ji začaly tlačit k okraji té díry. Další muži tasili meče. Udělali to zřejmě proto, aby nikoho z díry nenapadlo, že po žebříku vyleze ven.

Cyrilla nemohla najít nic, čím by tomu zabránila. Hlasitě protestovala, i když věděla, že je to hloupé, nedokázala však ovládnout svou paniku. „Jsem královna, jsem šlechtična, nedonutíte mě slézt po tom žebříku. Asi se mýlila. Ze všech stran na ni útočilo vrčení a tiché ječeni. Muži nad ní byly natlačení těsně jeden vedle druhého. I když se tomu vzpírala, její končetiny byly natahované a ohýbané, jak se jim zachtělo.

Křečovitě sevřené prsty podobné pařátům trhaly její elegantní šaty a štípaly náhle obnaženou kůži.

Cyrilla pak udělala to, co neudělala od doby, co byla malé děvče.

Začala vřískat.

Kapitola dvacátá sedmá

Kahlan stála nehybně a prohlížela si město, které se rozprostíralo před ní. Pouze mezi palcem a ukazováčkem pomalu točila hladkou kulatou kůstku svého náhrdelníku. Vypadalo to, jako kdyby okolní rozeklané svahy něžně kolébaly stavení, která téměř naplňovala celou šířku i délku jemně se vlnícího údolí. Ostře zašpičatělé břidlicové střechy propíchávaly zem uvnitř stužky hradeb, vyšší věže paláce se tyčily na severní straně. Ani jeden obláček kouře však ze stovek kamenných komínů nestoupal do jasného nebe. Nikde neviděla žádný pohyb. Jako šíp rovná jižní cesta vedoucí k hlavní bráně a menší klikatící se cesty, které se rozvětvovaly a vedly k vedlejším bránám, byly opuštěné. Stejně vypadaly silnice, které vedly mimo vnějších hradeb na sever.

Horská louka, která se svažovala před ní, byla pokryta bílou zimní pokrývkou. Lehký závan větru uvolnil trochu ze sněhového břemena na prohnuté větvi nedaleko stojící borovice a osvobodil jiskřící chomáček, aby odletěl pryč. Stejný závan větru rozčechral bílou vlčí kožešinu, ve které měla zachumlaný obličej. Nevěnovala tomu téměř žádnou pozornost.

Ten kožich pro ni udělali Prindin s Tossidinem, aby jí bylo teplo, když se vydají na severovýchod v ostrých zimních bouřích, které se budou hnát mrazivými pláněmi, po kterých půjdou. Vlci měli strach před lidmi a zřídka se nechali vidět, takže o jejich zvycích toho věděla

málo. Šípy bratrů našly svůj cíl tam, kde ona neviděla nic. Kdyby neviděla střílet Richarda, byla by si myslela, že jsou to neskutečné výstřely. Bratři byli téměř stejně dobří jako on.

I když vždy vůči vlkům cítila neurčité nepřátelství, žádný z nich ji nikdy nepronásledoval. Od doby, co jí Richard řekl o jejich těsných vztazích v rodinných smečkách, začala k nim cítit náklonnost. Nechtěla od bratrů, aby zabíjeli vlky kvůli jejímu teplému plášti, oni však trvali na tom, že to je nutné, a tak nakonec souhlasila.

Bylo jí špatně, když se dívala, jak jsou mrtvoly vlků stahovány z kůže a jak se ukazuje rudá barva svalů a bílá barva kostí a šlach, jak se odhaluje podstata bytí, která byla tak elegantní, když byla plná života a ducha, a která se tak náhle stala nechutnou, když ztratila jedno i druhé.

Jak bratři pokračovali ve své hrůzné práci, mohla myslet pouze na Brophyho, na člověka, kterého zasáhla svou mocí proto, aby se dokázalo, že je nevinen. Její čaroděj jménem Giller ho proměnil na vlka, aby ho dostal z pout magie zpovědnic a mohl začít nový život. Přemýšlela o tom, jak smutné budou vlčí rodiny a smečky, když se tito vlci nevrátí, stejně jako musela být smutná Brophyho rodina a smečka, když byl zabit.

Viděla už tolik zabíjení. Byla z něj unavená až k pláči, byla unavená z toho, že se zdálo, že pokračuje bez výhledu na zastavení. Alespoň že tito tři mužové necítili žádnou hrdost nebo radost z toho, že zabili tak nádherná zvířata, a pomodlili se k duchům jejich bratrů vlků, jak jim říkali.

„Neměli bychom to dělat," bručel Chandalen.

Opíral se o svůj oštěp. Věděla, že se na ni dívá, ale neodvrátila oči od tichého města, které leželo dole. Byla to příliš tichá scenérie. Tón jeho hlasu nebyl tak ostrý jako obvykle. Prozrazoval bázeň z toho, že vidí město o velikosti Ebinissie.

Nikdy předtím nebyl tak vzdálen od území Bahenního lidu, nikdy předtím neviděl tolik budov, především tak obrovských budov. Když poprvé spatřil tak veliké město, upřeně zíral v němém úžasu, který nedokázal skrýt, a jeho štiplavý jazyk ho poprvé zklamal. Celý život

žil ve vesnici na savaně, takže mu město muselo připadat jako výsledek magie a ne pouhé lidské činnosti.

Ucítila malý osten lítosti k němu a k bratrům, za to, že jejich pohled na vnější svět se musel zhroutit. Než však jejich pouť skončí, uvidí ještě více a budou z toho ještě více žasnout.

„Chandalene, věnovala jsem po celou tu dobu mnoho úsilí, abych tebe, Prindina a Tossidina naučila mluvit svým jazykem. Tam, kam půjdeme, vaší řečí nikdo nemluví. Dělám to pouze pro vaše vlastní dobro. Můžete si klidně myslet, že jsem zlomyslná nebo že dělám to, co říkám: záleží mi na vaší bezpečnosti mimo vašeho území, ale v obou případech budete se mnou mluvit jazykem, který jsem vás naučila."

Tón jeho hlasu se stal ostřejší, stejně ale nedokázal skrýt, jak se cítil malý, když poprvé uviděl velké město. Přitom to zdaleka nebylo to největší město, které ještě uvidí. Možná to také prozrazovalo něco, co v něm nikdy předtím nepociťovala: strach.

„Mám tě dovést do Aydindrilu a ne na toto místo. Neměli bychom na tomto místě ztrácet čas. Jeho hlas prozrazoval, že o takovém místě si myslí, že může být pouze špatné.

Zamhouřila oči před oslepivým sluncem na bílém sněhu a hluboko dole uviděla dvě postavy, které se právě vydaly nahoru do svahu. Nechala kulatou kůstku vyklouznout z prstů. „Jsem matka zpovědnice. Mou povinností je ochraňovat všechny národy Středozemí, stejně jako se snažím chránit Bahenní lid."

„Ty mému lidu nepomáháš, ty mu přinášíš jenom potíže."

Zaprotestoval spíše ze zvyku než z opravdové potřeby. Odpověděla tichým unaveným zamumláním. „Nech toho, Chandalene."

Byla ráda, že se s ní dál nedohadoval, on však svůj hněv zaměřil jinam. „Prindin a Tossidin by neměli jít nahoru tak nápadně. Učil jsem je, aby nebyli tak hloupí. Kdyby byli malí kluci, tak bych jim napráskal na zadek. Každý může vidět, kam jdou. Uděláš už konečně po mém a odejdeš z odkrytého prostoru?"

Nechala se odvést pod ochranu stromů. Nedělala to proto, že by to považovala za nutné, ale proto, že mu chtěla ukázat, že respektuje jeho snahu o její ochranu. Přes jeho nepřátelské smýšlení vyplývající z

toho, že byl donucen k této cestě, svou povinnost plnil a neustále na ni dohlížel, stejně jako to dělali oba bratři. Oni to dělali s úsměvem a s péčí, on zachmuřeně a s podezřením. Všichni tři se chovali tak, že měla pocit, jako kdyby byla vzácný křehký náklad, o který je nutno pečovat každou vteřinu. Věděla, že bratři jsou upřímní. Byla si ale jistá, že Chandalen považoval své poslání pouze za úkol, který je třeba splnit bez ohledu na to, jak je obtížný.

„Měli bychom odsud rychle odejít," opět na ni zanaléhal.

Kahlan vytáhla ruku zpod kožichu a odhrnula si zatoulanou kadeř vlasů z obličeje. „Je mou povinností zjistit, co se tady stalo."

„Říkala jsi, že tvou povinností je jít do Aydindrilu, jak tě žádal Richard plný zlosti."

Kahlan se otočila bez toho, aby odpověděla, a zašla hlouběji mezi sněhem pokryté stromy. Richard ji nesnesitelně chyběl. Pokaždé, když zavřela oči, viděla jeho obličej s výrazem, který měl, když si myslel, že ho zradila. Chtěla padnout na kolena a vyrazit ze sebe výkřik, který v ní byl těsně pod povrchem trvale vězněn a který se pokoušel dostat ven kolem jejího sebeovládání. Byl to výkřik zrozený hrůzou z toho, co udělala.

Co jiného však mohla dělat? Pokud byla pravda, co se dozvěděla, a pokud byla opona k podsvětí natržená, a když byl obojek jediný možný prostředek, jak mu zachránit život a dát mu šanci oponu scelit, tak neměla na výběr. Jak jinak by se jenom mohla rozhodnout? Jak by si ji Richard mohl vážit, kdyby se nepostavila čelem k její odpovědnosti vůči obecnému dobru? Richard, kterého milovala, si to jednou uvědomí. Musí si to uvědomit.

Kdyby však cokoli z toho nebyla pravda, pak muže, kterého milovala, úplně zbytečně vydala napospas té největší hrůze.

Opět přemýšlela, zda se Richard často dívá na kadeř vlasů, kterou mu dala, a zda na ni myslí. Doufala, že v sobě najde porozumění a odpustí jí. Tak strašně si mu přála říci, jak ho nuluje, a tak strašně ho toužila obejmout. Chtěla jenom jedno, dostat se k Zeddovi do Aydindrilu a požádat ho o pomoc.

Musí se však dozvědět, co se zde odehrálo. Odhodlaně se napřímila. Je přece matkou zpovědnicí.

Měla v úmyslu obejít Ebinissii, ale poslední dva dny nalézali zmrzlé mrtvoly žen. Nikdy to nebyli muži, byly to pouze ženy: mladé i staré, od dětí až k babičkám. Většina z nich byla polonahá, některé neměly na sobě vůbec nic, to všechno uprostřed zimy. I když většina z nich byla sama, našli i takové, které byly spolu, byly propletené v mrazivé smrti. Byly příliš vyčerpané, vystrašené nebo dezorientované, aby hledaly nějaký úkryt. Neutíkaly z Ebinissie v neuspořádaném chvatu ale v panice, daly přednost smrti zmrznutím, než aby zůstaly.

Na většině z nich bylo vidět, že předtím, než se rozprchly všemi směry do hornatého okolí města, byly zneužity a týrány. Kahlan věděla, co se jim stalo a co je přinutilo rozhodnout se tak, jak se rozhodly. Tři muži to věděli také, ale nikdo z nich to neříkal nahlas.

Těsněji se zachumlala do svého teplého kožichu. Tyto ukrutnosti nespáchaly armády z D'Hary, byly příliš čerstvé. Vojska z D'Hary byla dávno povolána domů. Jistě by neudělala něco takového poté, co se jim řeklo, že válka skončila.

Už nemohla vydržet ani chvíli bez toho, aby nevěděla, jaký osud potkal Ebinissii. Posunula si luk na rameni ještě výše a pustila se ze svahu. Svaly jejích nohou si již konečně zvykly na způsob chůze s nohama na široko od sebe, který je potřebný při používání sněžnic, jež jí muži udělali z vrbových prutů a šlach. Chandalen se vrhl za ní.

„Nesmíš jít tam dolů. Mohlo by tam být nebezpečné."

„Nebezpečí," opravila ho automaticky a nadhodila si tlumok na zádech. „Kdyby tam bylo nějaké nebezpečí, Prindin ani Tossidin by nebyli na volném prostranství. Můžeš se mnou nebo můžeš tady zůstat, já však dolů půjdu."

Uvědomil si, že další dohadování je zbytečné a následoval ji v náhlém záchvatu mlčení. Jasné odpolední slunce nepřinášelo do štiplavě studeného dne žádné teplo. Na okraji hor Rang'Šada obvykle vál vítr, dnes však byl díky bohům pro změnu slabý. Už několik dní nesněžilo a v jasném počasí se mohli rychleji pohybovat. Přesto měla při každém nadechnutí pocit, jako kdyby se vnitřek jejího nosu měnil na led.

Prindina a Tossidina dostihla uprostřed svahu. Zastavili se před ní, opřeli se o své oštěpy a těžce oddechovali. To bylo pro ně neob-

vyklé, protože se zdáli neunavitelní, nebyli však zvyklí na tyto nadmořské výšky. Měli bílé obličeje a jejich sourozenecký dvojitý úsměv byl už dlouho pryč.

„Prosíme tě, matko zpovědnice," řekl Prindin a odmlčel se, pokoušel se popadnout dech po namáhavém výstupu, „Na to místo nesmíš chodit. Duchové předků těchto lidí svůj lid opustili."

Kahlan si odvázala kožený měch s vodou od pasu a vytáhla ho zpod kabátu, kde teplo jejího těla zabraňovalo vodě zmrznout. Nabídla ho Prindinovi a donutila ho, aby se napil dříve, než se ho bude vyptávat.

„Co jste viděli? Do města jste nevešli, je to tak? Říkala jsem vám, ať nevstupujete dovnitř hradeb."

Prindin podal měch svému prudce oddechujícímu bratrovi. „Ne, neustále jsme se skrývali, jak jsi nám to říkala. Nešli jsme dovnitř, ani jsme tam nepotřebovali jít." Olízl si kapku vody ze spodního rtu. „Viděli jsme toho dost zvenku."

Když se Tossidin napil, vzala od něj měch a zazátkovala ho. „Viděli jste nějaké lidi?'

Tossidin se rychle ohlédl dolů svahem. „Viděli jsme mnoho lidí."

Prindin si utřel nos hřbetem ruky a jeho pohled přeskočil z bratra na ni.,.Mrtvé lidi."

„Kolik? Proč jsou mrtví?"

Tossidin si uvolnil kožený řemínek, který udržoval jeho plášť stažený kolem krku. „Mrtví z boje. Většina z nich jsou mužové zabití zbraněmi: meče, oštěpy a luky. Je jich více, než máme slov na počítání. Nikdy jsem tolik mužů neviděl. Za celý svůj život jsem neviděl tolik mužů. Byla tady válka. Válka a zabíjení poražených."

Kahlan na ně chvíli upřeně hleděla, zatímco jí z toho všeho hrdlo svírala hrůza a bránila jí v dýchání. Doufala, že lidé z Ebinissie unikli, že se jim povedlo utéci.

Válka. Udělala to vojska D'Hary poté, co válka skončila? Nebo to byl někdo jiný?

Její svaly se konečně dostaly z křečovitého sevření a ona se mohla dát dolů svahem. Kabát se za ní rozevlál a dovolil proniknout

dovnitř ledovému vzduchu. Srdce jí bušilo hrůzou nad tím, co postihlo obyvatele Ebinissie. „Musím se jít dolů podívat, co se stalo."

„Prosím, matko zpovědnice, nechoď tam," zavolal za ní Prindin. ,,Je to špatný pohled."

Tři muži se vydali za ní, jak kráčela dolů svahem. To, že šla dolů, ještě zrychlovalo její krok. „Už jsem viděla mrtvé lidi."

Začali narážet na mrtvá těla - zřejmě to byla místa potyček - dosti daleko od městských hradeb. Vítr na ně naval sníh, který je částečně zakrýval. Na jednom místě ze sněhu trčela ruka. Vypadalo to, jako kdyby ten muž tonul pod sněhem a natahoval ruku po vzduchu. Většiny z nich se nedotkla žádná zvířata ani ptáci, pro mrchožrouty tady toho byla spousta. Všichni byli vojáky galeanské armády, kteří zmrzli v okamžiku smrti tam, kde padli, jejich krví prosáklé uniformy byly zmrzlé na kámen a strašlivé rány zmrzly bez ošetření.

U jižní hradby, kde kdysi stála obrovská dubová brána kříže - krážem pobitá železnými pásy, byl teď v kameni zející otvor, jehož okraje byly roztavené a dočerna spálené. Kahlan stála a upřeně pozorovala skálu, která roztála jako vosk vyhaslé svíčky. Znala pouze jednu sílu, která dokáže udělat něco takového: čarodějnický oheň.

Její mysl se horečně snažila pochopit, co vidí. Věděla, jak vypadají následky čarodějnického ohně, čarodějové však už nebyli. Tedy s výjimkou Zedda a možná Richarda. Toto však jistě nebyla Zeddova práce.

Před hradbami byla po obou stranách bezhlavá těla navršená do zmrzlých hromad. Hlavy zíraly z vlastních, méně uspořádaných hromad. Meče, štíry a oštěpy byly poházeny na oddělené kupy a vypadaly jako velcí a mrtví oceloví dikobrazi. Toto byla masová poprava, uskutečňovaná na mnoha místech najednou, aby se takový počet obětí dal efektivněji zvládnout. Všichni mrtví byli vojáci Galey.

Když tam ochromená šokem třeštila oči na rozhozené ruce a nohy, které zakrývaly jejich kamarády pod nimi, Kahlan tiše promluvila na tři muže, kteří stáli za ní. „Slovo, které jsi na počítání neznal je *tisíc*. Je tady asi pět tisíc mrtvých mužů."

Prindin opatrně zapřel konec svého oštěpu do sněhu a stísněně jím zavrtěl. „Nevěděl jsem, že existuje slovo potřebné ke spočítání tako-

vého množství mužů." Jeho ruka opět zatočila oštěpem a hlas se mu ztišil na šepot. „Bude to špatné místo, až přijde teplé počasí."

„Je to špatné místo už teď," zamumlal si pro sebe jeho bratr v rodném jazyce.

Kahlan věděla, že toto je velmi malé množství mrtvých. Znala obrannou taktiku Ebinissie. Hradby nebyly tak bezpečným opevněním, jako bývaly kdysi dávno. Jak město prosperovalo a rostlo v dobách spojenectví zemí Středozemí, starší a silněji opevněné hradby byly strženy a kámen byl použit na výstavbu těchto nových a delších vnějších hradeb. Byly spíše symbolem velikosti a hrdosti sídelního města než pevné obvodové hradby schopné obrany.

Když někdo zaútočí, brány se uzavřou a před hradbami zůstanou nejhouževnatější a nejzkušenější oddíly, aby zastavily útočníky ještě dříve, než se jim podaří dosáhnout hradeb. Tou pravou obranou Ebinissie byly okolní hory, jejichž úzké průsmyky zabraňovaly všeobecnému útoku.

Na příkaz Darkena Rahla obléhala ďharanská vojska Ebinissii dva měsíce, ale obránci umístění před hradbami je dokázali zastavit v přístupových průsmycích, zadržovat je tam a neúnavně na ně dotírat, až útočníci nakonec odtáhli za lehčí kořistí a lízali si přitom rány. I když Ebinissiané zvítězili, stálo to obránce mnoho životů. Kdyby se Darken Rahl méně zabýval hledáním schránek, mohl poslat další vojska, která by možná převálcovala obránce v průsmycích, neudělal to však. Tentokrát to však někdo udělal.

Tito bezhlaví muži byli součástí vnějšího obranného prstence. Přitlačeni k hradbám byli poraženi a zajati, pak byli popraveni, ještě než byly dobyty hradby - zřejmě jako příklad těm uvnitř, který jim měl nahnat hrůzu a zpanikařit je do neúčinné obrany. Věděla, že uvnitř hradeb to bude ještě horší. To jí už řekly mrtvé ženy, které nalézali předtím.

Ze zvyku, ani si to neuvědomila, si nasadila klidný výraz, který nic neukazoval: byl to obličej zpovědnice, který ji naučila její matka.

„Prindine, Tossidine, chci, abyste vy dva obešli hradby zvenčí. Chci vědět, co dalšího se nachází před hradbami. Chci vědět o všem, co se tam stalo. Chci vědět, kdy se to stalo, odkud útočníci přišli a

kam odešli, když s tím byli hotovi. Chandalen a já půjdeme dovnitř. Až skončíte, setkáme se tady."

Bratři rychle splnili její rozkaz a odešli. Hlavy měli blízko u sebe a šeptali si mezi sebou, přitom ukazovali a analyzovali stopy a znaky, kterým rozuměli pouhým pohledem. Chandalen kráčel beze slova vedle ní se šípem založeným do luku a s lukem nataženým. Byl připraven na všechno, když překračovali suť a procházeli zejícím otvorem.

Žádný ze tří mužů neměl námitky proti jejím rozkazům. Věděla, že žasli nad velikostí města, ale ještě více byli přemoženi ohavností toho, co se zde odehrálo; respektovali její povinnost vůči mrtvým.

Chandalenovy oči ignorovaly těla, která ležela všude, a místo toho se dívaly do stinných uliček a průchodů mezi domy se zdmi z košatiny pomazané hlínou, které sloužily jako příbytky pro sedláky a ovčáky, co žili z půdy kolem města. Na sněhu nebyly žádné čerstvé šlépěje; v poslední době zde nebylo nic živého.

Kahlan vybírala ty správné ulice a Chandalen se držel u jejího pravého ramene o půl kroku nazpět. Nezastavovala se, aby si prohlížela mrtvé, kteří leželi všude. Vypadali, že všichni zemřeli stejně: že byli zabiti v zuřivé bitvě.

„Tito lidé byli přemoženi velkou přesilou," poznamenal Chandalen tichým hlasem.

Nikde nebylo vidět těla útočníků. Kahlan věděla, že některé národy věřily, že kdyby ponechaly své mrtvé tam, kde padli při porážce nepřítele, že by to věštilo neštěstí v příštích bitvách. Dále věřily, že by to ponechalo jejich duše odplatě duším poražených. Věřily také, že když ponechají své mrtvé na místě vlastní porážky, duše jejich padlých kamarádů budou sužovat jejich nepřátele. Ti, kdo to udělali, věřili něčemu takovému a odtáhli své mrtvé pryč od těl těch, které porazili. Kahlan znala několik národů, které věřily, že smrt v bitvě by mohla vyvolat taková kouzla. Jeden z národů byl s velkým náskokem na čele jejího seznamu.

Když obcházeli převržený vůz, ze kterého se vysypala hromadil palivového dříví, Chandalen se zastavil pod malým dřevěným znakem s vyřezaným symbolem širokolisté rostliny vedle hmoždíře a paličky.

Jednou rukou si zastínil oči před sluncem a díval se do dlouhého a úzkého obchodu umístěného pár kroků za průčelím budov, které stály z obou stran. „Co to je za místo?"

Kahlan prošla kolem něj a vešla rozbitými dveřmi dovnitř. „Je to obchod s bylinkami."

Pult byl pokrytý rozbitými sklenicemi a sušenými bylinami, všechno bylo smícháno do nepoužitelné směsi. Z bledě zelené hromady vyčnívaly pouze dvě nerozbité sklenice. „Lidé sem chodili pro byliny a léky."

Za pultem byla nástěnná vitrína, která dosahovala od podlahy ke stropu a táhla se téměř po celé délce obchodu. Byly v ní stovky malých dřevěných zásuvek, jejich patina ztemněla nesčetnými doteky prstů. Zásuvky, které zůstaly na místě, byly roztříštěny palcátem. Vytažené zásuvky a jejich obsah byly rozšlapány. Chandalen si dřepnul a vytáhl několik zásuvek u země, které zůstaly nedotčeny. Krátce prozkoumal jejich obsah a pak každou zásuvku opět zavřel.

„Nissel by byla... jak řekneš *'překvapená'?"*

„Překvapená," odpověděla Kahlan.

„Byla by překvapená, kdyby viděla tolik léčivých bylin. To je zločin, zničit věci, které pomáhají lidem."

Dívala se na něj, jak otvírá zásuvky a opět je zavírá. „Zločin," souhlasila s ním.

Otevřel další zásuvku a vyjekl. Chvíli tam dřepěl bez pohybu a pak uctivě zvedl malý svazek drobných rostlinek, jejichž stonky byly převázané kouskem provázku. Drobné suché listy byly tmavě hnědé se zeleným nádechem a měly purpurové žilkování.

Tiše zahvízdal. *„Quassin doe,"* zašeptal.

Když si Kahlaniny oči přivykly na přítmí, pozorně si prohlížela zadní část obchodu, která ležela ve stínu, ale neviděla žádná těla. Majitel musel z obchodu utéct a byl zabit venku. „Co *je quassin doe*?"

Chandalen převracel svazek v dlaních a upřeně ho pozoroval, oči mu přitom ani nemrkly. „*Quassin doe* ti může zachránit život, když omylem požiješ desetikrokový jed nebo pokud jsi dostatečně rychlý, když tě zasáhne šíp s tímto jedem."

„Jak ho můžeš požít omylem?"

„Mnoho listů jedovaté *bandy* se musí dlouhou dobu žvýkat a musí být zvlhčováno v ústech dříve, než se bude vařit, až se z nich stane hustá kaše. Někdy, když náhodně polkneš trochu vlhkosti z úst, nebo když žvýkáš příliš dlouho, můžeš z toho být nemocná."

Otevřel jelenicový váček, který měl za pasem a ukázal jí malou vyřezávanou kost a krabičku s víčkem, ve které byla tmavá pasta. „To je desetikrokový jed, který si dáváme na šípy. Děláme ho z *bandy*. Kdybys ho snědla velmi malé množství, byla bys z něj nemocná. Kdybys ho snědla trochu více, trvalo by ti dlouho, než bys umřela. Kdybys ho snědla ještě víc, zemřela bys rychle. Nikdo by ho však nejedl, když je připraven a vložen do krabičky." Krabičku s jedem zasunul nazpět do váčku.

„Takže by sis mohl vzít trochu *quassin doe* a to tě uzdraví, když náhodou polkneš trochu bandy, když žvýkáš její listy, abys z nich udělal jed?" Souhlasně jí přikývl. „Když jsi však zasažen desetikrokovým šípem, nezemřeš dříve, než si dokážeš vzít *quassin doe?"*

Chandalen obracel svazek rostlin mezi prsty. „Je to možné. Někdy se člověk neúmyslně škrábne desetikrokovým šípem a uzdraví se, když si vezme *quassin doe*. Když tě zasáhne jedovatý šíp, někdy máš dost času, aby ses stačila zachránit. Desetikrokové šípy působí rychle jenom v tom případě, že jsi zasažena do krku. Tehdy nemáš dost času na *quassin doe* a zemřeš. Když jsi však zasažena na jiném místě těla, řekněme do nohy, jedu to trvá delší dobu a ty máš čas vzít si *quassin doe."*

„Co se stane, když nablízku není Nissel, která by ti ho dala? Když budeš venku v savaně a náhodou se škrábneš jedovatým šípem, tak zemřeš?"

„Všichni lovci obvykle u sebe mají několik listů, aby je mohli použít, pokud by se škrábli nebo byli postřeleni jedovatými šípy a měli by na to dost času. Když na šípu není příliš mnoho jedu, například ho tam není mnoho, když se šíp používá na lov malých zvířat, máš více času. V dávných dobách, když byla válka, tak muži polykali *quassin doe* před bitvou! aby je neotrávily desetikrokové šípy nepřátel."

Smutně zavrtěl hlavou. „Ale získat bylinu je příliš drahé. Naposled, když jsme koupili asi takovéto množství, každý muž z vesnice

musel vyrobit tři luky a dvě hrsti šípů. Všechny ženy musely kromě toho dělat misky. Teď už je to dlouho, co je spotřebován. Je to několik let. Kmen, s kterým jsme udělali výměnu, už rostlinu nedokázal najít. Od doby, co ji nemáme, zemřeli dva muži. Můj lid by dal velmi mnoho, kdyby mohl opět mít toto množství byliny."

Kahlan se postavila nad něj a dívala se, jak ukládá byliny zpět do zásuvky. „Vezmi si ji, Chandalene. Dej ji svému lidu, on ji potřebuje."

Pomalu zavřel zásuvku. „To nemohu. Bylo by to špatné, kdybych ji vzal jiným lidem, i když jsou mrtví. Nepatří mému lidu, ale patří zdejším lidem."

Kahlan si dřepla vedle něj, otevřela zásuvku a vytáhla malý svazek. Vzala opodál ležící čtverec plátna, který se používal na balení nákupů a zabalila do něj svazek byliny *quassin doe*. „Vezmi si to." Vložila mu balíček do ruky. „Já znám obyvatele tohoto města. Zaplatím jim za to, co jsem si vzala. Protože za to zaplatím já, patří to teď mně. Vezmi si to. Je to můj dar za potíže, které jsem způsobila tvému lidu."

Upřeně se díval na plátěný balíček ve své ruce. „Na dar je to příliš vzácné. Dar tak vysoké hodnoty by nás vůči tobě zavazoval."

„Pak to není dar, ale má odměna tobě, Prindinovi a Tossidinovi za to, že mě na této cestě ochraňujete. Vy tři riskujete své životy, abyste mě ochraňovali. Tento můj závazek k vám je větší než tato odměna. Nebudete mi za nic zavázáni."

Chvíli si balíček se svraštělým čelem prohlížel a než ho schoval do jelenicového váčku u pasu, tak ho dvakrát nadhodil v dlani. Zavázal váček koženým řemínkem a postavil se. „Takže toto všechno děláme jako obchod, když naše pouť skončí, skončí rovněž všechny naše závazky."

„Všechny," řekla a potvrdila dohodu.

Procházeli tichými ulicemi, kolem obchodů a hospod staré městské čtvrti. Každé dveře a každé okno byly rozbité. Střepy skla se blýskaly ve slunečním světle. Byly jako slzy, třpytící se za mrtvými. Útočící horda prohledala každé stavení a hledala každého, kdo byl ještě naživu.

„Jak mohou všechny ty tisíce, které žijí na jednom místě, najít dostatek půdy, aby uživili své rodiny? Nemůže zde být dostatek lovné zvěře ani polí, které by mohli všichni osázet."

Kahlan se snažila na město podíval jeho očima. Pro něj to musí být velká záhada. „Ne všichni z nich loví nebo sázejí na polích. Lidé, kteří zde žili, se specializovali."

„Specializovali? Co je to?"

„To znamená, že různí lidé dělají různé práce. Pracují na jedné věci. Používají stříbro nebo zlato, aby si koupili věci, které potřebují a které si nevypěstují nebo nezhotoví sami.

„Kde vezmou to stříbro nebo zlato?"

„Lidé, kteří chtějí věci, na které se specializují, jim za ně platí stříbrem nebo zlatem."

„A kde ti ostatní vezmou stříbro nebo zlato?"

„Dostanou ho od lidí, kteří jim zaplatí za věci, které dělají."

Chandalen se na ni skepticky podíval. „Proč si věci nevyměňují? Bylo by jednodušší, kdyby si věci vyměňovali."

„Svým způsobem si vlastně věci vyměňují. Často je to tak, že člověk, který chce něco od tebe, nemá nic, co bys potřeboval ty. Tak ti místo toho dá peníze - stříbro nebo zlato zpracované do plochých okrouhlých kotoučků, kterým se říká mince. Ty pak můžeš použít peníze, aby sis koupil věci, které potřebuješ."

„Koupil." Vypadalo to tak, že Chandalen zkouší toto neznámé slovo na jazyku, když se díval do ulice po jejich pravé straně a nevěřícně kroutil hlavou. „Proč pak ale lidé pracují? Proč jednoduše nejdou a nevezmou si tyto stříbrné nebo zlaté peníze?"

„Někteří to dělají. Hledají stříbro a zlato. To je však rovněž těžká práce. Zlato se těžko hledá a vykopává ze země. Jako peníze se používá proto, že je vzácné. Kdyby se dalo najít tak lehce jako zrnka písku, nikdo by ho nepřijímal na výměnu za jiné věci. Kdyby se peníze daly lehce získat, nebo vyrobit, staly by se bezcennými a v konečném důsledku by se celý systém směny s bezcennými penězi zhroutil a každý by hladověl."

Zamyšleně svraštil čelo a zastavil se. „Z čeho se dělají ty peníze? Co je to stříbro nebo zlato, o kterých mluvíš?"

Nezastavila se jako on, a tak musel udělat několik skoků, aby ji doběhl. „Zlato je... ten medailon a ten řetízek, který dali Bantakové jako dar Bahennímu lidu, aby ukázali, že si nepřejí válčit, jsou vyrobeny ze zlata. Chandalen přikývl a na souhlas zamumlal. Tentokrát se Kahlan zastavila. „Víš, odkud mají Bantakové tolik zlata?"

Chandalen pohledem prolétl po břidlicových střechách. „Samozřejmě, že vím. Mají ho od nás."

Kahlan ho popadla za paži, kolem které měl omotaný svůj kabát. „Co tím myslíš, že ho mají od vás?"

Při jejím doteku se celý napnul. Neměl rád na sobě její ruku - ruku zpovědnice. Nezáleželo na tom, že kožený kabát zabraňoval přímému doteku, jeho tělo bylo dostatečně blízko. Kdyby uvolnila své ovládání síly zpovědnic, ten tenký kousek kůže by nebyl žádnou překážkou. Kahlan už jednou uvolňovala svou sílu přes pancíř. Povolila své sevření a on si viditelně oddechl. „Chandalene, odkud Bahenní lid získává tolik zlata?

Podíval se na ni, jako kdyby byla dítě, které se ptá, kde lze nalézt hlínu. „Z děr, které jsou v zemi. Naše země je na severu skalnatá a mnoho tam toho neroste, ani nežije, tam jsou díry v zemi. V nich se nachází to zlato. Je to špatné místo, vzduch tam je horký a zlý. Říká se, že lidé umírají, pokud zůstanou příliš dlouho v zemi. Žlutý kov je v těchto hlubokých dírách. Je příliš měkký, aby z něj byly dobré zbraně, takže není k ničemu."

Nad důležitostí tohoto kovu máchl rukou. „Bantakové však říkají, že duchové jejich předků mají rádi pohled na žlutý kov, tak jim dovolujeme, aby přicházeli na naši zem a chodili do děr, aby mohli dělat věci, na které se duchové jejich předků rádi dívají, když přijdou na tento svět."

„Chandalene, ví ještě někdo o těchto dírách v zemi a o zlatě, které je v nich."

Pokrčil rameny. „Nedovolujeme cizincům, aby chodili po našem území. Řekl jsem ti ale, že je příliš měkké na to, aby se z něj daly dělat zbraně, takže není k ničemu. Bantakům dělá radost a oni jsou dobří při směňování s námi, tak jim dovolujeme, aby si vzali, kolik ho potřebují. Neberou si ho ale moc, protože je to špatné místo pro člověka.

Chodit tam nechce nikdo s výjimkou Bantaků, kteří chtějí potěšit duchy svých předků."

Jak by mu to vlastně mohla vysvětlit? Nechápal, co hýbe ostatním světem. „Chandalene, nikdy nesmíte používat toto zlato." Zašklebil se na znak toho, že jí už vysvětloval, jak neužitečné zlato je, a že ho nikdo nebude chtít. „Vy si můžete myslet, že k ničemu není, druzí by však zabíjeli, aby se k němu dostali. Kdyby se lidé dozvěděli, že na vašem území je zlato, zaplavili by vaše území, aby se k němu dostali. Touha po zlatě dokáže lidi zbláznit natolik, že udělají všechno, aby ho dostali. Kvůli němu by vyhubili i Bahenní lid."

Chandalen se napřímil a samolibě se usmál. Sundal ruku z tětivy a udeřil se do prsou. „Já a mí muži ochraňujeme náš lid. Cizince bychom zahnali."

Kahlan se rozmáchla rukou kolem sebe a ukázala na stovky a stovky mrtvých těl kolem sebe. „Zahnali byste je, kdyby jich bylo tolik? Kdyby jich byly tisíce?" Chandalen nikdy neviděl tolik lidí. Málo chápal, jaký je počet lidí, kteří žijí mimo jejich území. „Tisíce, které by nikdy nepřestaly přicházet, až dokud by vás nesmetly?"

Jeho oči sledovaly oblouk, který udělala. Čelo se mu svraštilo obavou, na kterou předtím nepomyslel. Jeho samolibost se vypařila, když si uvědomil počet mrtvých. „Duchové našich předků nás varovali, abychom s nikým nemluvili o dírách v zemi se zlým vzduchem. Dovolujeme tam chodit jenom Bantakům, nikomu jinému."

„Postarej se o to, ať to tak zůstane i nadále," řekla. „Nebo jiní přijdou a ukradnou vám ho."

„Okrádat lidi by však bylo špatné." Opět napnul tětivu, když ze sebe vyrazila hlasitý zvuk zklamání. „Když udělám na výměnu luk, každý ví, že to je dílo Chandalena, protože to je velmi dobrý luk. Když ho někdo ukradne, každý bude vědět, odkud pochází. Zloděj bude chycen a přinucen ho vrátit. Možná bude vlastním lidem vyhnán. Jak tito lidé dokáží říci, komu patří peníze, když je vezme zloděj?"

Kahlan měla zamotanou mysl, jak se snažila tyto věci Chandalenovi vysvětlit. Bylo to dobré alespoň v tom, že nemusela myslet na všechny mrtvé kolem nich. Opět začala kráčet sněhem a překročila

záda mrtvého muže, neboť ho nešlo obejít, padlo jich tady několik, jeden vedle druhého.

„Je to těžké. Proto si lidé dávají na peníze pozor. Když někoho chytí, jak krade, tak je přísně potrestán, aby to odradilo od krádeží.

„Jak jsou trestáni zloději?"

„Když toho neukradnou mnoho a mají štěstí, jsou zamčeni do malé místnosti, dokud jejich rodina nenahradí, co ukradli."

„Zamčeni? To je co?"

„Zámkem se zabrání chodit dveřmi. Kamenné místnosti, ve kterých jsou umístěni zloději, mají dveře, které nejde otevřít zevnitř. Na dveřích je zámek, ke kterému musíš mít klíč, ten správný klíč, aby se daly otevřít. Nemohou se tedy dostat ven."

Chandalen zkontroloval postranní uličku za dílnou stříbrotepce a pokračovali dál po hlavní ulici. „Raději bych se nechal popravit, než bych měl být zamčen v místnosti."

„Když zloděj okrade nesprávnou osobu nebo nemá štěstí, stane se mu to."

Chandalen si něco mumlal. Nemyslela si, že je velmi dobrá při vysvětlování. Vypadalo to tak, že celý tento postup považuje za nepraktický.

„Náš způsob je lepší. Děláme to, co chceme. Každý dělá to, co potřebuje. Toto specializování není pro nás. My si vyměňujeme pouze málo věcí. Náš způsob je lepší."

„Chandalene, vy děláte to samé, co tito lidé. Možná si to neuvědomuješ, ale je to tak."

„Ne. Každý člověk umí mnoho věcí. Učíme všechny naše děti, aby věděli všechno, co budou potřebovat."

„Vy se specializujete. Ty jsi lovec a více než to, jsi ochráncem svého lidu." Ještě jednou kývla na mrtvé kolem ní. Někteří se kolem sebe dívali mrtvýma očima. „Tito muži byli vojáci. Specializovali se na ochranu vlastního lidu. Obětovali své životy, když se snažili ochránit svůj národ. Ty jsi stejný jako oni; jsi voják. Jsi silný, jsi dobrý s lukem a oštěpem a jsi dobrý při objevování různých způsobů, jakými by ti druzí mohli škodit tvému lidu a při maření jejich úmyslů."

Chandalen o tom chvíli přemýšlel, když se krátce zastavil, aby srazil z vázání své sněžnice nahromaděný sníh. „To jsem však pouze já. Jelikož jsem tak silný a chytrý. Ostatní lidé z mého národa se nespecializují."

„Chandalene, specializuje se každý. Ranhojička Nissel se specializuje na pomoc nemocným nebo poraněným lidem. Většinu času stráví pomocí ostatním. Jak se živí?"

„Ti, kterým pomohla, jí dávají, co potřebuje. Když není nikdo, komu by pomáhala a kdo by jí nabídl jídlo, ti, co ho mají dost, jí nabídnou něco z vlastního jídla, aby Nissel byla dobře živená a byla připravená nám pomáhat."

„Tak vidíš! Ti, kterým pomáhá, jí platí tavovým chlebem. Je to téměř stejné, jak se to tady dělá s penězi. Protože se specializuje na službu pro vesnici, každý jí trochu pomáhá, aby tady byla pro vesnici, když jí bude zapotřebí. Tady se tomu říká daň, když každý platí malou částku na všeobecný prospěch celé skupiny, aby pomohl těm, co pracují pro všechny lidi."

„Ty se dostáváš k jídlu tímto způsobem? Všichni lidé ti ho dávají stejně, jak to děláme my, když přijdeš, abys nám dělala potíže?

Ulevilo se jí, že to poprvé neřekl s nepřátelstvím. „Ano."

Chandalen si prohlížel prázdná okna v prvních patrech, když kráčeli vedle stavení, která se stávala stále větší a honosnější. Dvoukřídlé dveře hostince, které měly veřeje z pásového železa, byly vyražené a stoly, židle, hrnce, talíře a prostírání zdobené vyšitými rudými růžemi - zřejmě, aby připomínaly jméno hostince „U rudé růže" - byly vyházené na ulici, kde byly napůl zapadané sněhem. Přes rám dveří viděla na zemi ležet tělo kuchtíka v zástěře. Jeho oči se dívaly do stropu, zmrzla v nich hrůza jeho posledního pohledu. Nemohlo mu být víc než dvanáct.

„To jsou jenom lovci a Nissel," dodal Chandalen po chvilce přemýšlení. „Ostatní z nás nedělají toto specializování."

Zaujala ji postava, která napůl trčela ven z jednoho okna. Přepychové modré šaty, které měla figurína na sobě, byly zdobené bílými perličkami, které byly několikrát obtočené kolem pasu. Kahlan byla

ráda, že se může odpoutat od myšlenek, které jí vířily v hlavě a poněkud změnila směr, aby se přiblížili figuríně v modrých šatech.

„Toto je krejčovský salón. Lidé, kteří vlastnili tento obchod, se specializovali na výrobu šatů. Ten dřevěný člověk je prostě forma, na které se předvádí to, co vyrobili, aby ostatní lidé mohli vidět, jak hezkou práci dělají. Je to ukázka hrdosti na svou práci."

Zastavila se před velkým oknem. Všechny tabulky skla byly rozbité. Několik žlutě zbarvených svislých příčlí okna viselo nakřivo z vrchní části rámu. Odstín modré barvy těchto nádherných šatů připomněl Kahlan její svatební šaty. Cítila, jak jí v tepnách hrdla buší krev, když polykala výkřik. Chandalen pozoroval ulici oběma směry, když se její ruka pomalu natahovala, aby se dotkla zmrzlé modré látky.

Její pohled se zaostřil na prostor za figurínou, dovnitř salónu, kde čtverec slunečního světla padal na sněhem poprášenou podlahu a na nízký pracovní stůl. Její ruka zaváhala. Mrtvý muž s hlavou, která začínala plešatět, byl přibodnut oštěpem na zeď. Na stole byla dolů hlavou roztažena žena, její sukně a spodničky byly vyhrnuty až k pasu a odhalovaly namodralé tělo. Ze zad jí trčely krejčovské nůžky.

V přítmí ve vzdálenějším konci místnosti stála další figurína ve vybraném pánském plášti. Předek tmavého pláště byl posetý stovkami malých zářezů. Vojáci zřejmě použili figurínu jako cíl pro vrhání nožů, zatímco čekali, až se dostanou u ženy na řadu. Když s ní byli všichni hotoví, tak ji zabili jejími vlastními nůžkami.

Kahlan se odvrátila od salónu a zjistila, že stojí tváří v tvář Chandalenovi. Byl celý rudý a z očí mu sršelo nebezpečí.

„Všichni muži nejsou stejní. Prořízl bych hrdlo každému z mých mužů, kdyby udělal něco takového."

Na to neměla Kahlan žádnou odpověď a kromě toho najednou zjistila, že nemá náladu na mluvení. Když se opět dali do pohybu, uvolnila si kabát u krku, protože potřebovala cítit studený vzduch.

V tichu, které bylo narušováno pouze zlověstným sténáním větru mezi staveními, se lopotili kolem stájí s koňmi, kteří měli všichni podřezaná hrdla, a kolem hospod a výstavných domů, jejichž vysoké římsy jim poskytovaly, stín před jasným ze strany přicházejícím slunečním světlem. Žlábkované dřevěné sloupy po obou stranách jednoho

vchodu byly dosekané mečem zřejmě pouze proto, aby se zohyzdila elegance domu.

Ve stínu bylo chladněji, jí to však bylo jedno. Překračovali těla ležící ve sněhu dolů obličejem, která měla rány na zádech, a šli kolem převržených vozů a kočárů, kolem mrtvých koní a mrtvých psů. Všechno splývalo do nesmyslného šílenství zkázy.

Oči měla upřené na sníh před sebou, když se plahočila dál. Studený vzduch ji mrazil tělo, tak si opět kolem sebe těsněji obtočila kožich. Chlad z ní vysával nejen teplo, ale rovněž sílu. S neochvějným odhodláním posunovala vpřed nohu před nohu a pokračovala ke svému cíli a přitom zároveň doufala, že k němu nikdy nedojde.

Obklopená ze všech stran zmrzlými mrtvými z Ebinissie, naplňovala svou drtivou osamělost tichou modlitbou.

Prosím vás, dobří duchové, udržujte Richarda v teple.

Kapitola dvacátá osmá

Vyprahlá mrtvá rovina, nahá pod zběsilým sluncem, se před nimi táhla donekonečna a v dálce nabízela třpytivé přeludy, které se vlnily a tančily v záři sluneční výhně jako přízračná rukojmí obklopená všemocným nepřítelem. Rozeklané pahorky za jejich zády končily hradbou skalnaté suti. Ticho bylo stejně ubíjející jako horko.

Richard si rukávem setřel pot z čela. Kůže jeho sedla zavrzala, když si poposedl, zatímco čekal. Bonnie a ostatní dva koně čekali také, uši měli nastražené, občas zahrabali kopyty po rozpraskané suché zemi a vyrazili ze sebe ustrašené zafrkání.

Sestra Verna nehybně seděla na Jessupovi a pozorně si prohlížela vzdálenou nicotu, jako kdyby se dívala na velmi důležitou událost. S výjimkou splihlých vlasů nebylo na ní nic, co by vypadalo ovlivněné teplem.

„Já tomu počasí nerozumím. Je zima, ještě nikdy jsem neslyšel, že v zimě může být tak horko."

„Na různých místech je různé počasí," zamumlala.

„Ne, není. Když je zima, tak je chladno. Takto teplo bývá jenom uprostřed léta."

„Ty jsi v létě nikdy neviděl sníh na vrcholcích hor?"

Richard si vyměnil ruce, kterými se opíral o hrušku sedla. „Ano. Jsou to však pouze vrcholy hor. Vzduch je tam nahoře chladnější. My nejsme na vrcholu hory."

Ještě stále se nehýbala. „Odlišné počasí nemají pouze vrcholy hor. Na jihu není počasí tak studené jako na severu. Toto místo je však odlišné ještě jiným způsobem. Je to nevyčerpatelný zdroj tepla."

„Co je to vlastně za místo?“

„Údolí ztracených," zašeptala.

„Kdo se v něm ztratil?"

„Ti, co ho vytvořili, a každý, kdo do něj vstoupí." Konečně se trochu otočila, aby se na něj podívala. „Je to konec světa. Přinejmenším je to konec tvého světa."

Když Bonnie přestoupila z nohy na nohu, také přesunul svou váhu na druhou stranu. „Když je to konec světa, tak proč jsme tady?"

Sestra Verna ukázala směrem dozadu. „Stejně jako je Západozemí, ve kterém jsi se narodil, oddělené od Středozemí a Středozemí je oddělené od D'Hary, tak všechny tyto země jsou oddělené od toho, co leží na druhé straně tohoto místa."

Richard svraštil čelo. „A co leží na druhé straně tohoto místa?"

Otočila se zpět k prostoru, který ležel před nimi. „Ty jsi žil v Novém světě. Za tímto údolím leží Starý svět."

„Starý svět? Nikdy jsem o Starém světě neslyšel."

„V Novém světě není mnoho těch, kteří o něm slyšeli. Byl neprodyšně uzavřen a zapomenut. Odděluje je toto údolí, Údolí ztracených, úplně stejným způsobem jako předtím hranice oddělovala od sebe tři země Nového světa. Poslední část země, kterou jsme teď projížděli, je nehostinná, je to neobydlená pustina. Každý, kdo se odváží přes ní a do tohoto údolí, se nikdy nevrátí. Lidé si myslí, že za ní nic není, že toto je jižní okraj Středozemí a D'Hary, za kterým je to, co vidíš, nekonečná poušť, kde lze zemřít žízní a hladem a kde se tvé kosti budou péci pod horkým sluncem."

Richard popojel s Bonnie k sestře. „Tak co je za ní? A proč ji nikdo nedokáže překročit? Když ji nikdo nedokáže překročit, jak se to podaří nám?"

Koutkem oka se na něj podívala. „Jsou to jednoduché otázky, na které nejsou jednoduché odpovědi." Usadila se v sedle trochu pohodlněji. Země mezi Novým světem a Starým světem se poněkud zužuje, po obou stranách je moře."

„Moře?"

„Ty jsi ještě nikdy neviděl oceán?"

Richard zavrtěl hlavou. „V Západozemí leží daleko na jihu a lidé u něj nežijí. Alespoň mi to tak říkali. Už jsem slyšel mluvit o oceánu, ale nikdy jsem ho neviděl. Říkají, že je podstatně větší než největší jezero, které bych si dokázal představit."

Sestra Verna se na něj slabě usmála. „Říkají pravdu." Otočila se dopředu a ukázala napravo. „Tímto směrem je v jisté vzdálenosti moře. Ukázala nalevo, na jihovýchod. „Tímto směrem, ale ve větší vzdálenosti je rovněž moře. I když země mezi nimi je obrovská, přesto je to nejužší místo mezi Novým a Starým světem. Z tohoto důvodu zde byla válka. Válka mezi čaroději."

Richard se na svém sedle narovnal. „Čarodějové? Jaká válka?"

„Ano, čarodějové. Bylo to už před dávnými věky, kdy bylo mnoho čarodějů. Co před sebou vidíš, je důsledek této války. To je všechno, co zbylo jako památka na čaroděje, kteří měli více moci, než dokáže vyčarovat moudrost."

Nelíbil se mu obviňující pohled, který po něm vrhla. „Kdo vyhrál?"

Teď si konečně položila ruce jednu přes druhou na hrušku sedla a trochu se uvolnila v zádech. „Nikdo. Obě strany byly oddělené touto zemí mezi moři. I když boje možná utichly, nikdo nezvítězil."

Richard se naklonil na stranu pro měch s vodou. „Co kdybychom se napili?"

Slabě se usmála, když si brala měch, který jí podával a pořádně se napila. „Toto údolí je příkladem, co se může stát, když magií vládne spíše srdce než rozum." Její úsměv zmizel. „Kvůli tomu, co udělaly, jsou navěky od sebe oddělené národy dvou světů. To je jeden z důvodů, proč sestry světla pracují na tom, aby učily osoby obdařené talentem - aby nečinili hlouposti."

„Kvůli čemu bojovali?"

„Kvůli čemu mohou čarodějové bojovat? Bojovali kvůli tomu, kteří čarodějové budou vládnout."

„Slyšel jsem o válce čarodějů, která byla kvůli tomu, zda čarodějové vůbec mají nebo nemají vládnout."

Podala mu měch s vodou a jedním prstem si otřela rty. „To byla jiná válka, i když byla součástí stejné věci. Poté, co toto místo oddělilo obě strany, několik čarodějů z každého tábora zůstalo uvězněno na Novém světě. Obě skupiny začaly vnucovat svou vládu těm, kteří odcestovali do Nového světa, aby tam žili, a těm, kteří tam žili vždycky.

Strana, která tam byla uvězněna, se po celá staletí skrývala a pracovala na tom, aby získala dostatek moci a pak se mohla chopit vlády nad celým Novým světem. Válka, která hořela před dávnou dobou, opět vzplála a trvala, dokud nebyly jejich síly poraženy, s výjimkou několika čarodějů, kteří utekli do svého útočiště v D'Haře." Když se na něj podívala, tak povytáhla obočí. „Myslím, že jsou to tví příbuzní."

Richard se na ni na dlouhou dobu zlostně zadíval a až pak se napil zteplalé vody. Trochu jí nakapal na úzký pruh látky — to ho naučila Kahlan - a obvázal si s ní hlavu, aby si jednak ochladil čelo a jednak zabránil, aby mu stále delší vlasy nepadaly do očí. Richard pověsil měch na své sedlo. „Co se tedy stalo tady?"

Rozmáchla se rukou obloukem, který sahal od jihovýchodu až na jihozápad. „Tady, kde byla země nejužší, nebojovaly pouze armády ale také čarodějové a vzájemně se snažili zabránit jeden druhému v postupu. Čarodějové pokryli zemi kouzly a vyvolali každý druh magie, jen aby mohli dostat do pasti protivníka. Obě strany stejnou měrou nechali průchod zkaženosti, nepopsatelné hrůze a nebezpečí. To všechno leží před námi."

Richard zíral na její strnulý výraz. „Tím chceš říci, že jejich magie a jejich kouzla tam ještě stále jsou?"

„S nezmenšenou silou."

„Jak se to mohlo stát? Neměly by přestat účinkovat nebo zeslábnout?"

„Možná by měly," povzdechla si. „Oni však provedli ještě více. Aby udrželi účinnost svých kouzel, vystavěli stavby, které udržují jejich sílu."

„Jaké stavby to dokáží?“

Sestra Verna se zahleděla do prázdna nebo možná na věci, které on nedokáže vidět. „Věže zkázy," zašeptala.

Richard pohladil Bonnie po šíji a čekal. Sestra Verna se konečně s hlubokým povzdechem rozhodla zanechat svých soukromých myšlenek a pokračovat dál.

„Od jednoho moře k drahému postavili proti sobě dvě řady věží, do kterých vložili svou moc a čarodějnické umění. Začali na pobřeží a setkali se zde, v tomto údolí. Vzhledem k energiím věží, které obě strany postavily, žádná z nich se nedokázala přiblížit natolik, aby dokončila svou vlastní řadu poslední věží. To, co obě strany dělaly, skončilo nakonec nerozhodně, neboť každá strana zabránila té druhé dokončit svou poslední věž. Tím vzniklo v magii oslabené místo. Zůstala tam mezera."

Richard se znepokojeně zavrtěl v sedle. „Když tam je mezera, tak proč přes ní nemohou lidé?"

„Je to pouze zeslabení plné síly dané řady. Linie zkázy je neproniknutelná po obou stranách přes kopce a vrchy až tam, kde země končí, a pak pokračuje do moře, kde se trochu zeslabuje. Linie zkázy je neproniknutelná. Kdo do ní vstoupí, toho se zmocní bouře kouzel a magie. Kdokoli vstoupí, může být zabit, nebo, co je ještě horší, může mlhou putovat navěky.

Tady v tomto údolí to uvázlo na mrtvém bodě a nedala se dokončit poslední věž, kterou by každá strana uzavřela svou řadu. Kouzla však mezerou putují a poletují jako bouřková oblaka hnaná větrem, na některých místech narážejí na sebe nebo se propojují. Vzhledem k oslabení tohoto místa, je tam labyrintovitý průchod, kterým mohou projít ti, kteří mají talent. Volný průchod se neustále přemisťuje a kouzla nejsou vždy vidět. Lze je pouze vycítit talentem. I tak to není lehké."

„Takto se tedy sestry světla dostávají na drahou stranu? Protože mají talent?"

„Ano. Nejvíce však dvakrát. Magie se tě naučí hledat. Kdysi dávno byly sestry, které šli do Nového světa a vrátily se, posílány opět, žádná z nich se však podruhé nevrátila." Její pohled se od něj odvrátil a díval se do vzdálené prázdnoty. Jsou tam, nikdo je nemůže najít ani zachránit. Dostaly je Věže zkázy a jejich magické bouře."

Richard počkal, až se k němu vrátily její oči. „Sestro, možná přestaly být loajální a rozhodly se, že se nevrátí. Jak to můžeš vědět?"

Její výraz vystřízlivěl. „My to víme. Některé z nás, které průchodem prošly, je tam viděly," ukázala hlavou na vzdálený třpyt. Já sama jsem jich viděla několik."

„To je mi líto, sestro Verno." Richard myslel na Zedda. Kahlan se ho možná podaří najít a říci mu, co se stalo. Musel potlačit bolestivou vzpomínku na Kahlan. „Takže tudy by se mohl dostat i čaroděj."

„Nepovedlo by se to čaroději s plně vyvinutým talentem. Poté, co naučíme ty s talentem, jak ho ovládat, musí se jim dovolit, aby odešli dříve, než se jejich moc plně rozvine. Vlastním důvodem pro tuto linii je zabránit čarodějům, aby se přes ni dostali. Plně rozvinutý talent čaroděje bude přitahovat kouzla jako magnet přitahuje železné piliny. Magie hledá právě je; kvůli nim byly postaveny věže. Budou ztraceni stejně, jak bude ztracen kdokoli jiný, kdo nedokáže alespoň trochu používat talent, aby vycítil mezeru v zaklínadlech. Příliš málo nebo příliš mnoho talentu a jsi ztracen. Proto linii nemohli dokončit ti co ji vystavěli, oblast působnosti kouzel z druhé strany jim zabraňovala vstoupit. Jejich výtvor skončil na mrtvém bodě."

Richard měl pocit, že ztrácí veškerou naději. Když Kahlan splní jeho žádost a vyhledá jeho starého přítele, Zedd nebude moci udělat nic, aby mu pomohl. Potlačil ochromení ze ztráty naděje, zvedl ruku a sáhl na dračí zub, který mu visel na koženém řemínku na hrudi. „A co tak dostat se přes ni. Nešlo by přes ni přeletět?"

Zavrtěla hlavou. Kouzla účinkují také do výšky, stejně jako do moře. Nic, co dokáže létat, nedokáže letět tak vysoko."

„A co přes moře? Dalo by se plout tak daleko, že by to šlo obeplout?"

Sestra Verna pokrčila rameny. „Slyšela jsem vyprávět, že se to za celou tu dobu několikrát podařilo. V mém životě jsem viděla vyplouvat lodi, které se o to pokoušely, nikdy jsem však neviděla, že by se některá vrátila."

Richard se ohlédl, nic však neviděl. „Mohl by tě někdo sledovat přes průchod?"

„Jeden nebo dva lidé, kdyby zůstali dost blízko u mě, jak budeš muset ty. Větší počet se jistě ztratí. Prázdná místa mezi kouzly nejsou natolik velká, aby umožnila mnoha lidem, aby mě sledovali."

Richard tiše přemýšlel a pak se zeptal: „Proč někdo ty věže nezničil, aby se kouzla rozplynula?"

„Pokusily jsme se o to. Nelze to udělat."

„Sestro, že jste nenašli způsob, jak to udělat, ještě neznamená, že to nelze udělat."

Ostře se na něj podívala. „Věže a kouzla byly vytvořené nejen s pomocí aditivní magie, ale též s pomocí subtraktivní magie."

Subtraktivní magie! Jak se mohli staří čarodějové naučit používat subtraktivní magii? Čarodějové neovládají subtraktivní magii. Jenomže Darken Rahl ji ovládal. Richard zmírnil tón svého hlasu. „Jak mohou věže zabránit kouzlům, aby se nerozplynula?"

Sestra Verna palci hladila otěže. „Každá věž má v sobě čarodějnickou životní sílu."

Přesto, že bylo horko, Richarda zamrazilo. „Tím chceš říci, že čaroděj předal svou životní sílu věži?"

„Je to ještě horší, každá věž obsahuje životní síly mnoha čarodějů."

Richard ochromený šokem nad myšlenkou na čaroděje, kteří se vzdávají své životní síly ve prospěch věží, zíral před sebe. „Jak daleko od sebe jsou věže?"

„Říká se, že některé jsou vzdáleny na kilometry, některé pouze na několik metrů. Jsou umístěny v závislosti na struktuře silových linií uvnitř země samotné. Smysl tohoto uspořádání nechápeme. Jelikož by to znamenalo smrt, kdybychom vstoupily do linie, abychom je našly, nevíme, kolik je věží. Známe jenom těch několik, které jsou v tomto údolí."

Richard se zavrtěl v sedle. Uvidíme nějakou věž, když budeme procházet přes linii?"

„To je nevím. Mezery se neustále přemisťují. Na tvé cestě přes linii tě někdy mezery dovedou nedaleko od věže. Jednu jsem viděla na mé první cestě. Některé sestry nikdy neviděli ani jednu. Doufám, že už žádnou neuvidím."

Richard si uvědomil, že levou rukou svírá jílec svého meče. Vypuklá písmena slova PRAVDA se mu zarývala do kůže. Uvolnil ruku a pustil jílec.

„Co tedy lze očekávat, že uvidíme?"

Sestra Verna odtrhla svůj pohled od dálav a nasměrovala ho na něj. „Jsou tam kouzla všeho druhu. Některá z nich jsou kouzla zoufalství. Když tě zachytí jedno z nich, tvá duše bude v zoufalství putovat celou věčnost. Některá z nich jsou kouzla radosti a rozkoše, ve kterých se očarován můžeš ztratit na věčnost. Jiná jsou čirou zkázou a roztrhají tě na kousky."

Stiskl Bonnie svýma nohama, aby ji pobídl vpřed. „Čím dříve vyrazíme, tím dříve budeme na druhé straně."

„Nebo budeme ztraceni." Kráčela se svým koněm za ním. „Richarde, až tak moc se chceš ztratit?"

„Já už ztracen jsem, sestro."

Kapitola dvacátá devátá

Do cesty se jim postavily schody, široké na dvacet kroků, které byly viditelné vlastně až daleko vpravo, kde vítr foukal podél velké balustrády z růžového mramoru a nedovoloval sněhu zůstat ležet. Kahlan se zastavila pouze na malou chviličku, když si uvědomila, že dosáhli svého cíle. Pak pevně zapřela sněžnice do navátého sněhu, který pokrýval schodiště a vystupovala ke sloupovému průčelí, jehož vlys byl ozdoben řadou soch zahalených do tesaného kamene napodobujícího záhyby tkaniny tak dokonale, až se zdálo, že by se v slabém vánku mohly začít pohybovat. Masivní římsu s vlysem nesly v závratné výšce bílé sloupy po obou stranách. Těla padlých v zoufalé bitvě ležela jedno přes drahé všude na zasněžených trávnících a seděla, jako kdyby odpočívala, opřená o zdi vstupního sálu s klenutým dómem.

Zdobené dveře zobrazující jemně vyřezávané královské štíty rodu Amnellů držených ve vzduchu dvojicí pum, ležely rozsekané na třísky na podlaze vestibulu. Po obou stranách kamenného oblouku u zadní zdi vestibulu s povrchem vytesaným do podoby kamenných provazců stály v životní velikosti sochy královny Bernardiny a krále Wyboma. Oba v jedné ruce drželi oštěp a štít, královna měla v druhé ruce snop pšenice a král jehně. Prsa královny byla rozbitá, odštěpky kamene a kamenný prach znečišťoval dorezava zbarvené mramorové dlaždice. Ani jedna socha neměla hlavu.

Prsty téměř úplně ztuhlými Kahlan rozepnula vázání svých sněžnic a opřela je o sochu královny. Chandalen následoval její příklad a pak šel za ní do audienčního sálu lemovaného rozbitými zrcadly a roztrhanými gobelíny. Zavinula se ještě těsněji do svého kožichu. Obláčky jejich dechu líně stoupaly do úplně nehybného vzduchu, který se jí zdál být podstatně chladnější než vzduch venku.

„K čemu se používá toto místo?" Chandalen se to zeptal šeptem, jako kdyby měl obavu, že by mohl vzbudit duchy mrtvých.

Musela se přemoci, aby nešeptala také. „Je to dům královny této země. Její jméno je Cyrilla."

Jeho pochybovačný hlas se odrážel po sálu z kamene. „Jenom jeden člověk bydlí v takovém místě?"

„Bydlí zde mnoho lidí. Jsou to rádci, ti se v mnohém podobají stařešinům mezi vaším lidem, a další, kteří jsou odpovědni za určování potřeb celé země, a lidé, kteří se starají o jejich potřeby, aby tito mohli konat své povinnosti. Mnoho lidí považuje toto místo za svůj domov, královna je tady hlavou domácnosti stejně, jako je hlavou celé své země. Ona je nade všemi."

Chandalen chodil tiše za Kahlan, která začala prohledávat palác. Oči mu přeskakovaly z jednoho nádherného předmětu na druhý; z umělecky vyřezávaného nábytku, jehož trosky teď ležely všude, na těžké rudé, modré, zlaté nebo zelené závěsy zdobící na tři metry vysoká okna. Teď byla všechna rozbitá.

Sestoupila po schodišti do níže položených místností. V té zimě vrzaly dubové stupně schodů při každém kroku. Trval na tom, že do každé místnosti vstoupí jako první. Dveře otvíral nohou a vklouzával dovnitř s plně nataženým lukem, ve kterém byl desetikrokový šíp. Až pak jí dovolil prohledat vnitřek.

Nacházeli pouze mrtvé. V několika málo místnostech našli část služebnictva. Byli opřeni o zeď, propíchání šípy jako jehelníčky. V kuchyních to vypadalo tak, že útočníci si po vyvraždění kuchařů a kuchařek, kuchtíků, sklepmistrů a jejich pomocníků, umývaček nádobí, roznašečů nápojů, chlapců k otáčení rožňů a kuchyňských pomocníků sedli a slavnostně se opili. Sudy s pivem a vínem byly prázdné. Vypadalo to tak, že více jídla naházeli na zdi, než ho snědli.

Zatímco Chandalen kontroloval vypleněnou špižírnu, Kahlanin pohled upoutala těla dvou dívek, byly to pomocné kuchařky, která ležela na podlaze za dlouhým špalkem na sekání masa. Jedna byla úplně nahá a druhá měla na sobě pouze jednu hnědou vlněnou punčochu srolovanou až k tenkému kotníku. Její první dohad nebyl správný, všechen kuchyňský personál nebyl zavražděn před pitkou.

Obličej měla stejně nehybný, jako byly obličeje dvou mrtvých žen, když se otočila, vyšla z kuchyně a začala stoupat po schodišti pro služebnictvo, aby prohledala vyšší podlaží. Zezadu se ozývalo dupání Chandalenových nohou, jak bral schody po třech, aby ji doběhl.

Věděla, že se mu nelíbí, že odešla bez něj, neříkal však nic. „Je tam nasolené maso. Nemohli bychom si kousek vzít? Nemyslím si, že by si tito lidé mysleli, že děláme něco špatného. Neodepřeli by nám trochu jídla."

Kahlan položila ruku na zábradlí, když nezměněným tempem šla nahoru, ihned ji však odtáhla a schovala pod kožich, protože leštěné javorové dřevo bylo tak studené, že jeho dotek ji zaštípal na prstech. Když to maso sníš, zemřeš. Jistě ho otrávili, aby také zemřeli rodáci těchto mrtvých, kteří by sem přišli a jedli něco z jídla, které zůstalo."

Zjistili, že na hlavním poschodí nejsou mrtvoly. Vypadalo to tak, že ho používali jako hlavní stan armády. Prázdné sudy od vína a rumu se povalovaly po podlaze tanečního sálu. Zbytky jídla, šálky a sklenice, rozbité talíře, popel z dýmek, krvavé obvazy, zaolejované hadry, polámané nebo ohnuté meče, oštěpy a palcáty, tmavé hobliny z ořechové nohy stolu, kterou někdo ořezával, až z ní zůstal jenom pahýl, umyvadla plná zmrzlé vody, špinavé ubrusy, prostěradla roztrhaná na pruhy a špinavé prošívané přikrývky všech barev se válely po podlaze pokryté kobercem. Všude bylo vidět otisky bot, dokonce i na deskách stolů. Podle zakřivených škrábanců to vypadalo, že muži na stolech tancovali.

Chandalen kráčel mezi troskami a prohlížel si jejich různé součásti. „Byli tady před dvěma, možná před třemi dny."

Přikývla na souhlas a její oči se kolem sebe rozhlédly. „Vypadá to tak."

Nohou chvíli kutálel sem a tam sud od vína, aby zjistil, zda je prázdný. Byl prázdný. „Přemýšlím, proč zůstali tak dlouho? Jenom proto, aby pili a tančili?"

Kahlan si povzdychla. „Nevím. Možná odpočívali a starali se o své zraněné. Možná si pouze udělali pijácké orgie, aby oslavili své vítězství nad těmito lidmi."

Ostře se na ni podíval. „Zabíjení není věc, která by se měla oslavovat."

„Pro lidi, kteří zabíjeli zde, to taková věc je."

Kahlan se konečně vydala neochotným krokem do nejvyššího poschodí. Neměla chuť tam pátrat. Tam totiž byly ložnice.

Nejprve zkontrolovali západní křídlo: pánské ložnice. Zdálo se, že je jako ložnice používali vojáci. V tak početné armádě, která dokázala udělat toto, je jistě mnoho důstojníků. Důstojníci asi byli zde v těchto lepších pokojích. Vojáci, kterým veleli, byli v hostincích a prostších domech.

Zhluboka se nadechla, aby posílila svou odhodlanost, zaťala zuby a přešla ústředním sálem s balkónem, ze kterého byl výhled na hlavní schodiště, do pokojů ve východním křídle. Chandalen, kterého měla v palach, jí chtěl otvírat dveře a sám první zkontrolovat pokoje, tady mu to však nedovolila. Její ruka se na chvíli zastavila na klice a pak nakonec otevřela první dveře. Chvíli, tam stála a upřeně hleděla na obraz, který uviděla uvnitř. Šla k vedlejším dveřím a prudce je otevřela, pak šla k dalším a dalším.

V každém pokoji někdo byl. V každé ložnici byly ženy, žádná z nich nebyla oblečená. Pokoj za pokojem se obraz neměnil. Podle špinavých koberců se dalo usuzovat, že tam byl nepřetržitý provoz. Dřevěné hobliny byly v malých kupkách roztroušené po podlaze na místech, kde nějaký muž trávil čas, dokud se nedostane na řadu, tím, že ořezával, co právě bylo po ruce.

„Teď víme, proč zde strávili několik dní," řekla Kahlan bez toho, aby se Chandalenovi podívala do očí. Ten zůstal zticha. Další větu dokázala pouze zašeptat. „Aby mohli dělat tohle."

Těch několik dnů bylo nepochybně nejdelšími dny v životě těchto žen. Kahlan se modlila, aby jejich duše alespoň teď nalezly klid.

Natáhla ruku ke dveřím na konci křídla, ke dveřím, kde společně spaly mladé dívky. Pomaluje otevřela, pak tam stála a dívala se dovnitř. Chandalen byl těsně za ní a díval se jí přes rameno.

Potlačila vzdych, otočila se a položila Chandalenovi ruku na hruď. „Prosím tě, Chandalene, počkej tady."

Přikývl a začal si zuřivě prohlížet své boty.

Kahlan za sebou zavřela dveře, opřela se o ně zády a chvíli stála. Jedna ruka jí visela podél těla, druhou si zakrývala ústa. Obešla převrácený a zničený šatník, pak šla po celé délce mrazivého pokoje mezi řadami postelí a střídavě se dívala na obě strany. Vzácná toaletní zrcátka, kartáče, hřebeny a sponky, které ještě nedávno byly s laskavou péčí naaranžované na stolcích mezi postelemi, ležely teď rozházené po zemi. Modré moarové záclony se trochu vlnily v ledovém vzduchu přicházejícím přes rozbitá okna.

Toto byly královniny dvorní dámy. Mladé dívky, kterým bylo čtrnáct, patnáct, šestnáct, jenom několika bylo více. Toto nebyla žádná bezejmenná těla; Kahlan mnohé z nich znala.

Královna je jednou vzala s sebou, když odjela do Aydindrilu, aby promluvila před Radou. Kahlan je nemohla nevidět, nepozorovat jejich překypující energii, jejich naivní vzrušení nad tím, že jsou v Aydindrilu. Když se Kahlan na nádheru Aydindrilu podívala jejich mladýma očima, dalo jí to nový pohled na věci kolem sebe a přineslo úsměv na její rty. Toužila je sama provést městem, ale kdyby byly s matkou zpovědnicí, nahánělo by jim to strach, tak to neudělala. Zpovzdálí je však obdivovala a záviděla jim život a možnosti, které jim skýtal.

Kahlan se zastavovala u jednotlivých postelí, záda strnule napřímená, hlavu vztyčenou a zuby zaťaté, když zdráhavě sklápěla oči k obličejům, které znala. Juliána, jedna z nejmladších, byla vždy plná sebedůvěry. Věděla, co chce, a neostýchala se za tím jít. Vždy byla beznadějně zamilovaná do mladíků v uniformách, do vojáků. Jednou ji to málem zničilo před její gardedámou, paní Neldou. Kahlan tajně zasáhla v její prospěch a informovala paní Neldu, že přes Juliánino flirtování se domobrana v Aydindrilu skládá pouze z mužů bezúhonné cti a nikdo z nich by ani prst nepoložil na královninu dvorní dámu.

Teď měla zápěstí přivázaná ke sloupku postele a z toho, jak krvácela, to vypadalo, že tak byla přivázána po celou dobu jejího utrpení. Kahlan v duchu proklínala duchy za jejich krutý žert, že dali dívčině to, o čem si myslela, že po tom touží.

Malá Elswytha ležela ve vedlejší krví promáčené posteli. Její prsa byla nesčetněkrát probodnutá a hrdlo měla podřezané. Stejně jako podsvinče na zabíjačce dopadlo mnoho dalších dívek. Na konci místnosti se Kahlan zastavila u nohou poslední postele. Ashley, jedna z nejstarších dívek, měla každý kotník přivázán k jednomu sloupku postele. Byla zardoušena vázací šňůrou záclony. Její otec byl jeden z poradců velvyslance Galey v Aydindrilu. Její matka byla dojatá k slzám, když královna Cyrilla souhlasila s tím, že si Ashley vezme za jednu z dvorních dam. Bude někdy schopna najít slova, která řekne otci a matce Ashley o tom, co se stalo jejich malé holčičce ve službách jejich královně?

Když Kahlan šla nazpět celou délkou pokoje a naposled se dívala na každé mrtvé tělo, na každý obličej zmrzlý hrůzou nebo naprostým odevzdáním se osudu, neúčastně se divila, proč nepláče. Neměla by vlastně plakat? Neměla by padnout na kolena a vykřikovat v mučivé bolesti, tlouct kolem sebe pěstmi a plakat, dokud se neutopí v slzách? Nemohla. Cítila, že v sobě nemá žádné slzy.

Možná jich bylo příliš mnoho. Možná jich dnešní den viděla tolik, že z toho prostě otupěla. Jako když člověk vleze do vany, aby se vykoupal, a zpočátku cítí, že voda je příliš horká a nedá se vydržet a že ho jistě opaří, ale za několik minut se mu zdá být pouze teplá.

Tiše za sebou zavřela dveře. Chandalen stál na stejném místě, na kterém ho opustila. Kotníky prstů svírajících luk byly bílé. Kahlan prošla kolem něj a očekávala, že půjde za ní. On to neudělal.

„Většina žen by plakala," řekl a upřeně se zadíval na dveře.

Cítila, jak jí horko zbarvilo obličej. „Já nejsem jako většina žen."

Chandalen neodtrhl zrak od dveří. „Ne, ty nejsi."

Jeho oči se konečně odvrátily od dveří, aby se podívaly na luk. Napětí se ztratilo z linie jeho zad, když se zhluboka nadechl. Zdálo se, že to je první nádech, který udělal po dlouhé chvíli. „Chtěl bych ti vyprávět jeden příběh."

Kahlan na něj počkala, byla vzdálená pouze několik kroků. „Chandalene, právě teď nechci slyšet žádný příběh. Možná později."

Otočil k ní své pronikavé hnědé oči. „Chtěl bych ti vyprávět jeden příběh," opakoval. Tentokrát to bylo poněkud hlasitěji.

Povzdychla si. „Když to je pro tebe tak důležité, tak mi ho řekni."

Díval se jí do očí, když k ní přicházel. Byl o pár centimetrů nižší než ona, ale právě teď jí připadal vyšší. „Když byl můj dědeček stejně mladý a silný," poklepal si při tom na hruď, ,,jako jsem teď já, měl už ženu a dva syny. Do naší vesnice chodilo vyměňovat zboží mnoho kmenů. Dovolovali jsme přijít každému. Nikoho jsme neodháněli. Všichni byli vítáni. Jokopové byli jedním z těch kmenů, kteří k nám chodili směňovat zboží."

„Kdo jsou to Jokopové?" Kahlan poznala ve Středozemí každý národ, o tomto ale nikdy neslyšela.

„Žili na západ od nás, poblíže místa, kde bývala hranice."

Kahlan svraštila čelo, když v mysli prohledávala mapu země. „Na západ od Bahenního lidu nežije nikdo. Ta země je pustá."

Chandalen se na ni zpod obočí podíval. „Jokopové byli velkým kmenem."

Dal si ruku nad sebe o hlavu výše, než byl vysoký, a pak ji nechal spadnout po svém boku. „Byli však vždy mírumilovní. Podobali se Bantakům a podobali se nám. Pak s námi začali válčit. Nevěděli jsme proč. Naši lidé dostali veliký strach. Třásli se po celé noci strachem, že by Jokopové mohli příští den opět přijít. Přicházeli do naší vesnice a podřezávali hrdla našim mužům a brali si naše ženy a dělali jim tyto věci." Rukou rozpačitě máchl ke dveřím.

„Znásilňování," řekla vyrovnaným hlasem. „Říká se tomu znásilňování."

Přikývl. „Jokopové to dělali našim ženám. Ukradli mnoho žen a udělali jim toto znásilnění." Opět se podíval na dveře. „Stejně jak to bylo uděláno těmto ženám. Chápeš to?"

„Byly znásilněny mnoha muži, mučeny a pak zabity."

Přikývl a byl rád, že to nemusel dále rozvíjet. „Bahenní lid tehdy neměl bojovníky, jak má teď. Bojovníky, jako jsem já." Jeho hruď se opět vypjala a bojovně zvedl bradu. Po chvíli ze sebe vzduch vypustil.

„Nikdy jsme s nikým nemuseli bojovat. Nikdo z našich lidí nechtěl bojovat s ostatními. Mysleli si, že to je špatnost. Jokopové nás však donutili k tomu, že jsme chtěli bojovat.

Ukradli také mou babičku. Ženu mého dědečka. Matku mého otce. Můj dědeček přísahal, že Jokopy pošle do světa duchů. Shromáždil všechny muže, kterým ukradli ženy, sestry nebo matky a..." Otřel si čelo, jako kdyby se potil, v tom chladu se však potit nemohl.

Kahlan mu položila ruku na rameno. Tentokrát sebou netrhl.

Chápu tě, Chandalene."

„Můj dědeček požádal o shromáždění, a to navštívili duchové našich předků. Před duchy plakal za svou ženou a zeptal se, zda by ho duchové předků nenaučili, jak zastavit Jokopy. Řekli mu, že v první řadě musí do doby, než skončí boje, přestat plakat."

Kahlan stáhla ruku a zamyšleně hladila kožešinu límce. „Můj otec mě učil něčemu velmi podobnému. Říkal: 'Neprolévej slzy nad těmi, kteří jsou již v zemi, dokud se nepomstíš těm, kteří je tam poslali. Pak na to budeš mít dost času."

Chandalen se na ni souhlasně podíval. „Pak byl tvůj otec moudrým mužem."

Kahlan v tichosti čekala, dokud si neuspořádal vzpomínky a nepokračoval.

„Duchové předků přicházeli na shromáždění k mému dědečkovi každý večer. Naučili ho, co musí dělat a jak zabíjet. Své muže pak naučil tomu, co se naučil sám. Naučil je, jak se mají pomazat blátem a ovazovat se trávou, aby je nebylo vidět. Naši muži se stali stíny. Jokopové je neviděli, i kdyby stáli tak blízko u nich, jak blízko od sebe teď stojíme my.

Můj dědeček a jeho muži pak válčili s Jokopy. Neválčili způsobem, kterým válčili Jokopové, ale způsobem, jemuž je naučili duchové. Jokopové válčili ve dne, protože jich bylo mnoho a nebáli se nás. Duchové řekli dědečkovi, že s Jokopy nesmí bojovat tak, jak to chtějí oni, ale musí je naučit, aby se báli noci, prázdné savany a každého volání ptáka, žáby nebo zvuku hmyzu.

Na každého z Bahenního lidu připadalo pět Jokopů. Zpočátku se nás nebáli, protože měli tak velkou převahu. Zabíjeli jsme Jokopy,

když lovili potravu, když pracovali na poli, když pečovali o svá zvířata, když šli pro vodu, když si dřepli, aby si ulevili anebo když spali. Zabíjeli jsme každého Jokopa. Nesnažili jsme se s nimi bojovat, my je pouze zabíjeli. Až do té doby, co na tomto světě nezůstal žádný Jokopo a všichni byli ve světě duchů."

Napadlo ji, zda tím myslel, že zabíjeli i děti, odpověď však znala - žádní Jokopové už nejsou. Napadlo ji také ještě něco jiného, co jí otec učil - *Když s tebou někdo začne válčit, pak je tvou povinností neprokazovat žádné milosrdenství. Tobě se jistě žádného milosrdenství nedostane a budeš zrádcem vlastního lidu a budeš stejná jako tvůj nepřítel, když dovolíš, aby se jakákoli milosrdnost dostala ze svých pout, protože tvůj vlastní lid bude za tuto chybu platit svými životy.*

„Já to chápu, Chandalene. Tvůj lid udělal tu jedinou věc, kterou mohl udělat. Tvůj dědeček udělal, co bylo nutné, aby ochránil svůj lid.

Očima sklouznul k ozdobě připevněné na noži.

„Jaká jsou to pera?"

Pohladil lesklá černá pera na noži, co měl u pravého ramene. Dal je tam Ptačí muž, kterého jsme měli tehdy, když se dělal tento nůž." Dotkl se per na levém rameni. „Tyto tam dal Ptačí muž, kterého máme teď. Jsou krkavčí."

Krkavec představoval pro Bahenní lid silného ducha. Jeho podoba se spojovala se smrtí. I když ona považovala myšlenku nosit nůž vyrobený z ramenní kosti dědečka a otce za hrůznou, na druhou stranu věděla, že pro Chandalena je to ctí, a tak neříkala nic, aby neurazila jeho víru. „Chandalene, je pro mě ctí, že sis sebou vzal duchy tvých předků, aby mě ochraňovali."

Nevypadal šťastný. „Ptačí muž říká, že i ty patříš mezi Bahenní lid a musíš být ochraňována, tak je nosím. Je to má povinnost."

Opět pohladil kost svého dědečka. „Můj děda učil mého otce a mého strýce Toffalara, kterého jsi zabila, jak chránit náš lid." Dotkl se kosti svého otce. „Můj otec učil mě. Já budu učit svého syna, až přijde a jednou bude nosit mého ducha, při ochraně našeho lidu.

Od té doby, co jsme vybili Jokopy, nedovolili jsme mnoha lidem vstoupit na naši zemi. Duchové našich předků nás učí, že když pozveme jiné lidi, aby přicházeli, jak se jim zachce, přivoláváme tím

smrt. Duchové mluví pravdu. Ty jsi přivedla Richarda plného zlosti a kvůli němu přišel Darken Rahl a zabil mnoho našich lidí."

Takže v tom to bylo. Od Chandalena se čekalo, že bude ochráncem svého lidu, lidé však byli zabíjeni a on to nebyl schopen překazit. „Duchové předků nám pomohli zachránit Bahenní lid, Chandalene, a nespočetně mnoho dalších lidí. Tito lidé viděli, že Richard má v srdci pravdu a že stejně jako ty riskuje vlastní život, aby zachránil jiné, kteří válku nechtěli."

„Zůstal v domě duchů, zatímco Darken Rahl zabíjel naše lidi. Nepokusil se ho zastavit. Nebojoval. Nechal naše lidi umírat."

„A ty víš proč?" Čekala, on stál před ní s kamenným obličejem a když neodpovídal, pokračovala. „Duchové mu řekli, že když vyjde ven a bude bojovat s Darkenem Rahlem, tak bude bojovat způsobem, jakým bojuje Darken Rahl, a Richard zemře bez toho, aby někomu pomohl. Řekli mu, že když chce porazit Darkena Rahla a zachránit zbytek Bahenního lidu, nesmí bojovat tak, jak to dělá Darken Rahl, ale musí počkat a bojovat později po svém, stejně jak to duchové řekli tvému dědečkovi."

Skepticky se na ni podíval. „To říká on."

„Chandalene, já jsem tam byla a slyšela jsem je to říkat. Richard chtěl bojovat. Plakal zklamáním, když mu duchové řekli, že to nesmí udělat. Tehdy neexistovalo nic, co by se pro zastavení Darkena Rahla dalo udělat. To nebyla Richardova chyba, nebyla ani tvoje. Ty jsi nemohl udělat nic, co by ho zastavilo, a ani Richard nemohl udělat nic. Kdyby se o to pokusil, byl by mrtvý a Darken Rahl by byl vyhrál."

Trochu se k ní naklonil. „Kdybys ho nepřivedla, nestalo by se to. Darken Rahl by ho k nám nepřišel hledat."

Vzpřímila se. „Chandalene, víš, co dělám? Víš co je mou zvláštností?"

„Ano. Stejně jako ostatní zpovědnice naháníš lidem strach, abys jim mohla říkat, co mají dělat. Protože se bojí, tak udělají, co jim řekneš."

„Já svým způsobem vedu Radu Středozemí. Zastupuji tam všechny národy a ochraňuji jejich práva. Umožňuji národům jako je Bahenní lid, aby žili, jak si žít přejí."

„My se ubráníme sami."

Rozvážně se na něj podívala. „To myslíš vážně? Na každého z Bahenního lidu připadalo pět Jokopů. Tvůj dědeček byl statečný a porazil nepřítele, který vás počtem převyšoval. Zde je však za každého muže, každou ženu a každé dítě Bahenního lidu více než sto mrtvých vojáků, přitom je to pouze jediné město této země. Byli poraženi, jako kdyby to nic nebylo. Sto bojovníků na každého příslušníka Bahenního lidu. Přitom tito vojáci bojovali statečně, sám jsi to říkal. Co myslíš, jaká by byla vaše šance proti armádě, která dokázala porazit tolik vojáků? Proti armádě poloviční velikosti?"

Chandalen přestoupil z nohy na nohu, ale neříkal nic. „Chandalene, jsou země, které nemohou do ničeho mluvit, jako jsou země Bahenního lidu nebo Bantaků. Nejsou v Radě zastoupeny. Větší země, jakou je například tato, nebo země, která ji porazila, jsou velmi mocné, Darken Rahl je však stejně porazil. Já mluvím za země, které nemají v Radě žádný hlas. Chráním vaše přáni, abyste byli necháni na pokoji a zakazuji ostatním vstup na vaše území.

Beze mě, která jim nahání strach a říká jim, co mají dělat, by vaše území zabrali pro sebe. Viděl jsi krajinu, přes kterou jsme jeli. Většina z ní by se dala jen těžce obdělávat. Lidé by zabrali vaše území na zemědělské usedlosti a na chov dobytka. Savany, které patří jenom vám, by spálili, zorali a oseli plodinami, které by si vyměňovali za zlato.

I když jsi statečný a silný, nedokázal bys svůj národ ubránit. Vaše země by zčernala pod nesmírným počtem těchto vetřelců. To, že jsi statečný a silný, ještě neznamená, že vyhraješ. Tito vojáci byli stateční, silní, bylo jich stokrát více než vás a podívej se, co se s nimi stalo. A to je pouze jedno město. Je mnoho ještě větších měst.

Chandalene, když jsi statečný, to neznamená, že musíš být hloupý. Viděl jsi, co se stalo tady. Jak dlouho si myslíš, že bys dokázal bojovat proti armádě, která dokázala toto? I kdyby každý z tvých mužů zabil padesát útočníků, oni by to sotva zpozorovali. Skončili byste jako Jokopové, byli byste mrtví. Do posledního člověka."

Kahlan se bodla prstem do hrudi. „Já jsem ta, která jim říká, že to nesmějí. Oni se nebojí tebe, strach mají ze mě a ze spojenectví, které zastupuji já. Ve Středozemí se najdou dobří lidé. Jsou to lidé ochotní

bojovat, aby ochránili slabší národy. Ti mrtví zde patří mezi hodné lidi. Vždy mě podporovali, když jsem říkala, že žádná země nesmí napadnout jinou zemi, aby získala území. Já předsedám Radě Středozemí a udržuji pospolu země, které si přejí mír. Pod mým velením budou bojovat proti každému, kdo by chtěl válčit proti jiným. Ano, naháním lidem strach, aby dělali, co chci. Nedělám to však proto, abych se chlubila svou mocí. Moc mám k tomu, aby pod útlakem netrpěl žádný národ Středozemí a tedy ani Bahenní lid. Zdejší lidé předtím bojovali za to, aby všechny národy Středozemí mohly svobodně žít, aby mohly žít, jak si přejí. Bojovali za vás, za vaše práva, vy jste se ale nikdy nedozvěděli o krvi, kterou za vás prolili."

Ještě pevněji sevřela svůj kožich. „Dokud Darken Rahl nezačal ohrožovat všechny národy, nemuseli jste nikdy bojovat za nikoho jiného. Přišla jsem s Richardem k Bahennímu lidu hledat pomoc. Duchové vašich předků pochopili oprávněnost našeho zápasu a pomohli nám, takže Bahenní lid a všechny ostatní národy mohou svobodně žít. Bahenní lid musel poprvé prolévat krev za Středozemí. Duchové vašich předků pochopili tuto pravdu a pomohli nám.

Národy Středozemí jsou Bahennímu lidu zavázány za jeho oběti, vy jste však rovněž zavázáni jim.

Richard plný zlosti riskoval život za tvůj lid. V tomto zápase ztratil své blízké, stejně jako vy. Trpěl tak, že to nikdy nepochopíš. Neumíš si představit, co všechno mu dělal Darken Rahl, než ho Richard zabil."

Kahlan rozzuřeně stála a obláčky jejího horkého dechu stoupaly do studeného vzduchu.

„Já naháním lidem strach, abyste vy i nadále mohli být slepí a zatvrzelí. Richard a já jsme bojovali za to, aby žádný národ Středozemí včetně Bahenního lidu nebyl vražděn tak, jak Jokopové vraždili Bahenní lid a ty nám odpíráš pomoc a nejsi ani vděčný."

Kolem nich se rozhostilo ticho.

Chandalen pomalu přešel k zábradlí a stejně pomalu jezdil prstem po jeho vyleštěném povrchu. Dívala se, jak se jeden pomalý obláček jeho dechu rozplývá, aby byl následován dalším. Jeho hlas byl tichý. „Ty mě považuješ za zatvrzelého člověka. Já tě rovněž považuji za

zatvrzelého člověka. Možná nás naši otcové měli naučit chápat také to, že lidé někdy něco dělají ne proto, že by byli zatvrzelí, ale proto, že mají strach o ty, které ochraňují. Možná bychom se na sebe navzájem neměli dívat nevlídně, ale měli bychom se vidět jako lidé, kteří se snaží co nejlépe chránit naše lidi."

Kahlan se nečekaně slabě usmála. „Možná Chandalen není až tak slepý, jak jsem si myslela. Pokusím se na tebe dívat lepším okem, pokusím se v tobě vidět tak čestného člověka, jakým jsi."

Přikývl a také se slabě usmál. „Richard plný zlosti není hloupý muž." Opřel se oběma rukama o zábradlí a díval se do přízemí. „Řekl, že kdyby si měl vybrat jednoho člověka, kterého by chtěl mít v boji vedle sebe, vybral by si Chandalena."

„Mluvil pravdu," řekla tiše. „On není hloupý."

„Richard se rovněž obětoval tím, že se stal tvým partnerem. Zachránil naše muže před tvým výběrem, protože ty by sis jistě vybrala někoho z nás, jelikož jsme tak silní." Jeho hlas se hrdě zvýšil. „Pravděpodobně by sis vybrala mě, abys měla nejsilnějšího partnera. Richard mě zachránil."

Kahlan se opět mimovolně usmála, když se dívala, jak upřeně hledí přes zábradlí. „Je mi líto, že máš pocit, jako kdyby úkol být mým partnerem byl tak obtížný."

Chandalen se k ní vrátil. Chvíli stál a díval se jí do očí, pak si začal rozvazovat pásku na pravé paži. Uvolnil pásku i kostěný nůž a přidržel ho před ní.

„Dědeček by byl hrdý, že ochraňuje tebe, která jsi jednou z nás, z Bahenního lidu." Z levého ramene jí dozadu shodil kožich.

„Chandalene, ten nůž nemohu přijmout. Je v něm duch tvého dědečka."

Ignoroval její slova a přivázal jí pásku k levému rameni. „Já mám ducha svého otce a jsem silný. Ty bojuješ a ochraňuješ náš lid. Dědeček by jistě chtěl být v tom boji s tebou. Prokážeš mu tím čest."

Zvedla hlavu vzhůru, když jí za pásku zasunul nůž. „Jsem poctěna, že se mnou je duch tvého dědečka."

„To je dobře. Máš teď povinnost bojovat tak, jak bojoval můj dědeček za bezpečnost našeho lidu. Všech našich lidí." Zvedl její pravou

ruku a položil ji na kostěný nůž. „Přísahej, že tuto povinnost budeš nosit v srdci."

„Už jsem přísahala, že budu ochraňovat Bahenní lid a ostatní národy Středozemí. Už jsem za ně bojovala a budu dál bojovat za všechny z vás."

Přitiskl její ruku silněji ke kostěnému noži. „Přísahej Chandalenovi."

Dlouho si prohlížela jeho ponurý obličej. „Máš můj slavnostní slib, Chandalene. Přísahám to před tebou."

Usmíval se, když jí přes rameno a přes kostěný nůž přehazoval plášť. „Chandalen poděkuje Richardovi plnému zlosti, až ho opět uvidí, že ho zachránil před tím, aby byl vybrán za partnera matky zpovědnice. Nepřeji mu neštěstí. Jak nám řekl Ptačí muž, on rovněž bojuje za Bahenní lid."

Kahlan se sehnula, aby zvedla jeho kožich. „Tady máš. Dej si ho zpátky na sebe. Nechci, abys zmrzl. Ještě stále mě musíš dostat do Aydindrilu."

Přikývl a když si přehazoval kožich přes ramena, ještě stále se trochu usmíval. Úsměv ale zmizel, když se podíval na dveře. „Někdo tady byl od té doby, co se to stalo."

Kahlan svraštila čelo. „Z čeho tak usuzuješ?"

„Proč jsi zavírala dveře poté, co ses podívala dovnitř?"

„Z úcty k mrtvým."

„Když jsme přišli k těmto dveřím, byly zavřené. Ti, kteří znásilňovali, tuto úctu neměli. Ti by dveře nezavřeli. Ti chtěli, aby každý, kdo sem přijde, viděl jejich dílo. Byl tady někdo jiný a zavřel dveře."

Kahlan se podívala na dveře a ihned pochopila, co řekl. „Myslím, že máš pravdu." Zavrtěla hlavou. „Ti, co to udělali, by dveře nezavírali."

Chandalen se opět opřel o zábradlí a podíval se dolů na široké schodiště. „Proč jsme tady?"

„Protože jsem chtěla vědět, co se stalo s těmito lidmi."

„To jsi viděla už venku. Proč jsme tady v tomto domě?"

Kahlan se podívala na schody, které vedly do horního patra. „Protože musím vědět, jestli také nezabili královnu."

Ohlédl se na ni. „Ona pro tebe něco znamenala'?"

Kahlan si náhle uvědomila, jak jí buší srdce. „Ano. Pamatuješ si na sochy u dveří, kterými jsme vstoupili?"

„Žena a muž."

Přikývla. „Socha ženy je socha její matky a socha muže je socha jejího otce, krále Wyborna. Byl to také můj otec!"

Chandalen povytáhl obočí. „Ty jsi sestrou této královny?"

„Nevlastní sestrou." Sebrala odvahu a vydala se ke schodům. „Podíváme se, jestli je zde, a pak se vydáme na cestu do Aydindrilu."

Srdce Kahlan prudce bušilo i teď, když stála před dveřmi do komnat královny. Nemohla se přimět, aby je otevřela. Na chodbě to odporně páchlo, zápach však vůbec nevnímala.

„Nechceš, abych se podíval místo tebe?"

„Ne," řekla. „Musím to vidět na vlastní oči."

Otočila knoflíkem dveří. Dveře byly zamčeny a klíč byl na svém místě v zámku. Dotkla se ledové kovové destičky. „Toto je zámek, o kterém jsem ti předtím říkala," poučila ho. Pak vytáhla klíč ze zámku a zvedla ho do výše. „Toto je klíč." Dala klíč nazpět a roztřesenými prsty jím otočila. „Když máš klíč, můžeš zámek otevřít a pak se dají otevřít dveře."

Z úcty ke královně někdo zřejmě dveře zamkl.

Okna byla neporušená, stejně jako nábytek. Místnost byla stejně mrazivá jako zbytek paláce, ze zápachu se jim však najednou chtělo zvracet a zarazil se jim dech.

Ve vnější přijímací místnosti bylo všechno pokryto lidskými výkaly. Oba na to v šoku zírali. Černé hromady zdobily koberce a ležely na psacím pultu i na stole. Modrá sametová křesla byla nasáklá žlutou zmrzlou močí. Někdo se dokonce úhledně vydělal i do krbu.

Kožichy si ucpávali nosy a opatrně kráčeli přes místnost k dalším zavřeným dveřím. Královnina ložnice byla ještě v horším stavu. Sotva zbývalo místo, kde by se na to nedalo šlápnout. I když podlaha byla zlá, postel byla něco strašného. Výkaly byly na ní přímo navršeny. Jemné malby květin na zdech byly jimi zamazány. Kdyby všechno nebylo zmrzlé na kámen, tak by je zápach vyhnal z pokoje. Takto byl jenom nesnesitelný.

Díky bohům tam nebyla žádná těla. Královna tam nebyla.

Ze seznamu v mysli Kahlan vypadly všechny národy, které by to byly schopné udělat, zůstal tam pouze jeden. Ten, který byl i předtím v seznamu na nejvyšším místě.

„Keltonci," zasyčela potichu.

Chandalen byl ohromen. „Proč by to tito lidé dělali? Jsou to děti, které neznají nic lepšího?"

Kahlan se naposled podívala kolem sebe, pak vyšli na chodbu a zamkli za sebou dveře. Konečně se mohli pořádně nadechnout. „To je poselství, které má ukázat jejich neúctu k lidem, jež tady žili. Říká, že pohrdají těmito lidmi a vším, co bylo jejich. Pošpinili čest svých nepřátel všemi způsoby, které je napadly."

„Alespoň že zde není tvá nevlastní sestra."

Kahlan si šňůrkou přitáhla plášť těsněji ke krku. „Alespoň to."

Sešli dolů schodištěm, aby se ještě jednou podívali na zamčené dveře v prvním patře. Chandalen též vrhl pohled na dveře, ale pak se zahleděl na ni.

Pokusila se narušit ticho. „Musíme najít Prindina a Tossidina."

V obličeji se mu objevil hněv. ,,To všechno tě nerozhněvalo?"

Až teď si uvědomila, že si nasadila svůj zpovědnický neutrální výraz. „Teď by nebylo pro mě dobré, abych ukazovala svůj hněv. Až přijde ta správná doba, zjistíš, jak se dokážu rozhněvat."

Kapitola třicátá

V malém domku z proutí pomazaného hlínou, který stál u díry do městských hradeb, se Kahlan dívala, jak Chandalen pro ni zapaluje v hlavním ohništi malý oheň. Oba bratři nebyli nikde vidět.

„Ohřej se," řekl jí. „Podívám se, jestli nejsou nablízku, a řeknu jim, kde na ně čekáme."

Poté, co odešel, si Kahlan sundala plášť přesto, že věděla, že to není dobrý nápad příliš si zvykat na teplo, protože později jí bude chlad připadat ještě větší. Oheň ji lákal k sobě, tak si těsně k němu dřepla a mnula si nad ním ruce. Třásla se, když jí tělem prostupovalo teplo.

Malá místnost byla jednou ze dvou místností, které byly převážnou částí světa nějaké rodiny. Stůl byl rozbitý, ale neuměle stlučená lavice opírající se o zeď, byla v pořádku. Po zemi se válelo několik kousků šatstva spolu se zprohýbanými plechovými talíři a polámanou přeslicí. Tři vřetena byla zašlapána do hliněné podlahy.

Z trosek si Kahlan vzala otlučenou konvici, rozhodla se totiž, že raději použije ji a nebude vybalovat vlastní. Naplnila ji vrchovatě sněhem zpřed dveří a položila ji na tři kameny do ohně. Pak si opět ohřála zledovatělé prsty a přitiskla si je na studenou kůži obličeje. V rozbité nádobce v rohu sice našla trochu čaje, raději však z tlumoku vytáhla vlastní a čekala, až se sníh rozpustí a muži vrátí.

Ať se snažila sebevíc, nemohla z mysli zahnat obličeje mrtvých dívek.

Několikrát přidala do konvice sníh, když ten předchozí roztál. Když voda právě začínala bublat, do dveří vešel Prindin. Opřel si luk o zeď a s povzdychem ztěžka dosedl na lavici.

Kahlan se postavila a podívala se k prázdným dveřím.

„Kde je tvůj bratr?“

„Měl by tady za chvíli být. Zpátky jsme šli každý jinou cestou, abychom mohli sledovat více stop." Natáhl krk a snažil se dveřmi podívat do druhé místnosti. „Kde je Chandalen?"

„Šel hledat tebe a Tossidina."

„Tak to bude za chvíli zpátky. Bratr není daleko."

„Co jste našli?"

„Další mrtvé lidi."

Zdálo se jí, že teď o tom nechce mluvit.

Když pozorovala Prindina, před jejíma očima se míhaly obličeje dívek.

I když Prindin nepochválil její prsa, napadlo ji, že ženské boky by mohly být stejnou pochvalou mateřství. Věděla, že k ní nechtěl být neuctivý, přesto se jí z jeho zářivého úsměvu zježily chloupky na pažích. Možná to jenom nebyl ten nejvhodnější okamžik, když všude kolem byli mrtví, ale znervózněla z toho. On však mrtvé dívky neviděl.

Prindinův úsměv pohasl jenom trochu, když svraštil čelo. „Vypadáš překvapeně. To ti Richard plný zlosti neustále neříká, jak hezký máš zadek?"

Kahlan namáhavě hledala slova, nebyla si totiž jistá, jak tomu ve vší počestnosti učinit přítrž. „On mi to takto nikdy neříká."

„Jiní muži ti to už jistě řekli. Máš ho příliš hezký na to, aby si ho nevšimli. Na tvary tvého těla se velmi dobře dívá. Naplňují mě touhou." Zmateně svraštil čelo. „Nevím, jak se to v tvé řeči říká."

Krev sejí vehnala do obličeje a celá zrudlá k němu o krok přistoupila. „Prindine, jsem matka zpovědnice.'"

Přikývl a obličej se mu opět naplno rozzářil, úsměv však nebyl tak sebejistý jako předtím. „Ano, ale jsi žena a tvé tvary..."

„Prindine!" Překvapeně na ni mrkal, když zaskřípěla zuby. „Ve vaší zemi to může být slušné, když tímto způsobem mluvíš k ženě, ale na jiných místech ve Středozemí je to jiné. Když takto mluvíš na jiných místech, tak je to urážkou. Je to velmi urážlivé. Kromě toho jsem matka zpovědnice a nehodí se, aby na mě někdo tímto způsobem mluvil."

Úsměv zmizel. „Teď však patříš k Bahennímu lidu."

„To je pravda, ale stále jsem matkou zpovědnicí."

Obličej mu zbledl. „Urazil jsem tě!" Vyskočil z lavice a padl před ní na kolena. „Promiň mi to, prosím. Nechtěl jsem být neuctivý. Chtěl jsem pouze ukázat, že o tobě dobře smýšlím."

Její zrudlý obličej pokryly rozpaky. Teď se jí to povedlo, vždyť ho ponížila.

„Chápu tě, Prindine. Vím, že tvá slova nejsou špatná, ale mimo vaší země nesmíš takto mluvit. Jiní by nemuseli pochopit, co tím myslíš, a cítili by se velmi uražení."

Málem se rozplakal. „To jsem nevěděl. Řekni prosím, že to Prindinovi odpouštíš." Svíral její kalhoty a stehna pod nimi svými silnými prsty.

„Ano, samozřejmě. Vím, že jsi tím nemyslel nic zlého." Chytila ho za zápěstí a jemně mu odtahovala ruce od svých nohou. „Odpouštím ti."

Chandalen vešel do dveří se zamračeným obličejem. Rychle se podíval na Prindina a pak se jí podíval do očí.

„Co se děje?"

„Nic," chvatně pomáhala Prindinovi na nohy. Ve stejnou chvíli vešel do místnosti i jeho bratr. ,,Ale budeme si muset pořádně promluvit o tom, jak ve Středozemí správně mluvit se ženami. Jsou věci, které se vy tři budete muset naučit, abyste se nedostali do potíží." Upravila si nohavice kalhot a pohladila si bolavé místo, kde ji svíraly Prindinovy silné prsty a pak se napřímila. „Řekněte mi, co jste našli."

Chandalen vrhl na Prindina zničující zlostný pohled. „Co jsi udělal?"

Prindin o krok ustoupil a odvrátil pohled. „Nevěděl jsem, že to bude špatné. Řekl jsem jí, že má hezký..."

„Nic to nebylo, už jsem řekla," přerušila ho Kahlan. „Je to pouze malé nedorozumění. Zapomeňte na to." Otočila se k ohni. „Uvařila jsem horký čaj. Najděte si hrníčky, několik ještě použitelných se válí tamhle na podlaze. Dáme si trochu čaje, zatímco mi budete vyprávět, co jste našli."

Tossidin se vydal pro hrníčky a cestou dal svému bratrovi pohlavek, ke kterému šeptem přidal pokárání. Chandalen sebe shodil kožich, dřepl si k ohni a ohříval si ruce. Bratři donesli hrníčky, Prindin si přitom hladil zátylek, a rozdali je.

Kahlan se pokusila všem ukázat, že v jejích očích Prindin neztratil ani trochu své cti, tak svou pozornost a první dotaz směrovala na něj. „Řekni mi, co jsi našel?"

Prindin krátce pohlédl na své dva společníky a pak nasadil vážný výraz. „Toto vraždění se odehrálo před deseti nebo dvanácti dny. Nepřátelé přišli převážně z východu, bylo jich však tolik, že někteří přišli i ze severu a z jihu. Válčili s lidmi z tohoto města na úzkém místě v horách. Ti muži, kteří tam nebyli zabiti, když je nepřátelé přemohli, utekli a shromáždili se tady. Pokusili se jim znovu postavit na odpor. Když sem utíkali, nepřítel je pronásledoval a oni cestou sem bojovali a umírali.

Průsmyky sem proudilo stále více útočníků a ti obklíčili město z jihu. Tady byla bitva. Když porazili tyto muže a pozabíjeli zajatce, prolomili hradby. Když byli hotovi s městem, všichni společně opět odtáhli na východ."

Tossidin se trochu naklonil. „Předtím než odešli, vynesli své mrtvé z města. Používali vozy, je zde mnoho otisků kol. Zabralo jim to možná dva dny, než odsud odnesli všechny své mrtvé. Mnoho tisíc mrtvých. Zdejší lidé museli bojovat jako démoni. Ti, kteří toto udělali, ztratili více lidí, než sami zabili."

„Kde jsou těla," zeptala se.

„V prohlubni východního průsmyku," řekl Prindin. „Vozy přivážely mrtvé po cestě a ti pak byli shazováni se svahu. Celá ta prohlubeň je plná mrtvých těl, nevíme, jak je hluboká."

„Jak vypadali?" napila se čaje a držela plechový hrníček oběma rukama, aby se ohřála. „Jak byli oblečeni?"

Prindin si sáhl pod košili a vytáhl poskládanou látku. Podal jí krvavě rudý balíček. „Našli jsme tam žerdě, na kterých bylo toto. Mnozí muži měli oděv se stejným znakem, nechtěli jsme však brát oděv mrtvým.'"

Kahlan rozvinula praporec a v šoku se dívala na dlouhý rudý trojúhelník z plátna, který měla v rukou. Uprostřed byl černý štít ze zdobeným stříbrným písmenem. Bylo to písmeno R. Byl to válečný praporec se znakem rodu Rahlů.

„D'haranští vojáci," zašeptala. „Jak se to jen mohlo stát?" Zvedla hlavu. ,,Byli tam také Keltonci?"

Tři muži se navzájem na sebe podívali. Nerozuměli jejímu dotazu. Neznali Keltonce.

„Byli tam i takoví, co měli jiné šaty," řekl Prindin. „Ale většina měla na sobě nebo svých na štítech tento znak."

„Odešli tedy na východ?"

Tossidin přikývl. „Nevím, kolik jich bylo, ale bylo jich tolik, že kdybys stála na jednom místě široké silnice, kterou se vydali, dívala by ses celý den, jak kolem tebe procházejí."

„Rovněž," dodal Prindin, „se k nim po cestě přidávali další, kteří čekali na severu a pokračovali s nimi."

Kahlan přimhouřila oči a v zamyšlení svraštila čelo. „Měli mnoho vozů, velkých vozů?"

Prindin se frkavě zasmál. „Musí jich mít stovky. Tito muži nenesou nic. Používají vozy. Zvítězili, protože jich bylo mnoho, jsou však líní. Jedou ve vozech nebo je používají k převozu svých věcí."

„Mnoho zásob je potřebných k tomu," řekla Kahlan, „aby se zásobila tak veliká armáda. A když jedou ve vozech, jsou odpočati pro boj."

„To je ale rovněž dělá změkčilými," řekl Chandalen vzdorovitě.

Když sebou nosíš, co potřebuješ, jak to děláme my, udělá tě to silným. Když kráčíš bez toho, abys nesl, co potřebuješ, nebo jedeš ve vozech nebo na koni, staneš se změkčilým. Tito muži nejsou tak silní jako my."

„Byli natolik silní, aby rozdrtili toto město," řekla Kahlan, zvedla obočí a podívala se na něj. „Byli silní natolik, aby vyhráli bitvu a zničili svého protivníka."

„Pouze proto, že jich je mnoho," namítl Chandalen, „stejně jako to bylo s Jokopy, a ne proto, že jsou silní nebo že jsou dobří bojovníci."

„Velký počet," řekla tiše, Je sám o sobě silou."

Nikdo ze tří mužů na to nic nenamítal. Prindin dopil poslední zbytek čaje a pak promluvil. „Všichni z nich jsou teď pryč. Jsou spolu, jdou na východ."

„Východ." Na chvíli se zamyslela a ostatní tři čekali. „Prošli průsmykem, nad kterým je natažen úzký provazový most? Most, po němž může projít najednou jenom jeden člověk?"

Bratři přikývli.

Kahlan se postavila. „Jarský průsmyk," zašeptala si pro sebe, když se otočila ke dveřím. „Je to jeden z mála, co je dostatečně široký a schůdný pro jejich vozy."

„Je tady ještě něco," řekl Tossidin, když se rovněž postavil. „Asi tak pět dní poté, co odešli, sem přišlo několik lidí."

Zvedl před sebe obě ruce s nataženými prsty. „Tolik lidí tady zabíjelo." Sevřel všechny prsty s výjimkou malíčku pravé ruky. „Tolik jich sem přišlo po zabíjení."

Kahlan se podívala na Chandalena. „Ti, kteří pozavírali dveře."

Přikývl a dva bratři nechápavě svraštili čela.

„Prohledali město," pokračoval Tossidin. „Už zde nebyli žádní lidé, které by mohli zabít, tak šli po stopách za těmi, co odešli na východ, aby se k nim připojili."

„Ne," řekla Kahlan. „Nebyli to spojenci těch, co to tady udělali. Nešli se k nim připojit, ale pronásledují je."

Prindin nad tím chvíli uvažoval. „Ale když dostihnou ty, co to tady udělali, zemřou. Není jich tolik, kolik je těch, které pronásledují. Budou jako blechy, které se pokoušejí sníst psa."

Kahlan popadla svůj plášť a přehodila si ho přes ramena. „Vydejme se na cestu. Jarský průsmyk je široký a dosti pohodlný pro velké vozy, je však velmi dlouhý a klikatý. Znám malé průsmyky - po-

dobné tomu, ke kterému vede ten provazový most nad Jarským průsmykem, a který se jmenuje Strž harpyjí - jimiž nemůže projít armáda, ale my ano, a jsou o mnoho kratší. To co oni ujedou za tři, čtyři dny, my urazíme za jeden!"

Chandalen se postavil. „Matko zpovědnice, když půjdeme za těmi lidmi, nedostaneme se do Aydindrilu."

„Abychom se dostali do Aydindrilu, musíme projít jedním z průsmyků. Strž harpyjí je stejně dobrá jako každý jiný průsmyk."

Chandalen se ani teď nesehnul, aby si vzal kožich. „Tím směrem však leží tisícová armáda. Chtěla ses dostat do Aydindrilu s co nejmenšími potížemi. Tím směrem však potíže budeme mít."

Kahlan položila nohu na sněžnici a začala si upevňovat vázání. Před očima se jí vlnily obličeje mrtvých dívek. „Jsem matka zpovědnice. Nedovolím, aby se něco takového dělo ve Středozemí. Je to má povinnost."

Muži se na sebe nervózně podívali. Bratři se sehnuli ke svým sněžnicím, ale Chandalen ne.

„Řekla jsi, že tvou povinností je jít do Aydindrilu, protože tě o to požádal Richard plný zlosti. Řekla jsi, že musíš udělat, o co tě požádal."

Kahlan přerušila přivazování druhé sněžnice. Tělem jí projela mučivá úzkost. Nad Chandalenovými slovy se ale zamyslela jen velmi krátce. „Nevzdávám se zodpovědnosti za tento úkol." Když byla sněžnice připevněná, postavila se. „My jsme však Bahenní lid a máme i jinou odpovědnost."

„Jinou odpovědnost?"

Kahlan zaťukala na kostěný nůž, který měla pod pláštěm přivázaný k paži. „Odpovědnost vůči duchům. Jokopové, Bantakové a teď muži, co způsobili toto, naslouchali duchům, kteří je přiměli k velkému zlu - duchům, kteří přicházejí trhlinou v oponě z podsvětí. Máme odpovědnost vůči duchům našich předků a jejich živých potomků."

Věděla, že pokud chce, aby se opona uzavřela, musí se dostat k Zeddovi a získat od něj pro Richarda pomoc. Je možné, že jediným člověkem, který dokáže scelit oponu, je Richard. Chandalen měl pravdu, musí se dostat do Aydindrilu.

Mysl však měla plnou tváří těch utýraných dívek. Hrůza z toho, co jim udělali, ji ještě stále pronikala až do morku kostí.

Bratři seděli na lavici a připevňovali si sněžnice. Chandalen k ní přistoupil blíž a ztišil hlas.

„Co dobrého vzejde z toho, že dostihneme tuto armádu? Není to správné rozhodnutí."

Podívala se do jeho hnědých očí. Nebyly naplněny vzdorem jako předtím, teď v nich byla opravdová starost.

„Chandalene, mužů, kteří tady zabíjeli a odešli na východ, je asi padesát tisíc. Těch, kteří zavřeli dveře v paláci a pronásledují tuto armádu, je možná pět tisíc. Jsou plni zuřivosti, ale když dostihnou lidi před nimi, budou rovněž vyvražděni. Dokud mám šanci je zachránit před smrtí, musím se snažit tuto šanci využít."

Povytáhl obočí. „A když tě při tom zabijí, o co větší zlo bude rozpoutáno?"

„Ale tomu, aby mě nezabili, máte zabránit vy tři."

Pustila se ke dveřím. Chandalen jí jemně vzal za paži a zastavil ji. Mluvil rozvážně.

„Za chvíli bude tma. Můžeme si tady dnes večer odpočinout a uvařit si jídlo. Až si odpočineme, můžeme zítra ráno vyrazit."

„Za chvíli vyjde měsíc, který nám bude svítit na cestu. Nesmíme ztrácet čas." Naklonila s k němu. „Já teď půjdu. Pokud jsi tak silný, jak říkáš, půjdeš se mnou. Když ne, můžeš si tady odpočinout."

Chandalen si založil ruce v bok. Stiskl rty a zhluboka vydechl. Znechuceně si ji prohlížel.

„Nemůžeš kráčet rychleji než Chandalen. My půjdeme také."

Kahlan se na něj krátce slabě usmála a vyšla dveřmi. Bratři popadli své luky, vyskočili a zařadili se za ní. Chandalen se mezitím shýbal, aby si přivázal sněžnice.

Kapitola třicátá první

Richard pozoroval koně, jak se pasou na trávě, která tam nebyla, a škrábal si svědící vous. Povrch údolí byl spálený sluncem a byl holý, koně však vypadali, že jsou se svou pastvou spokojeni a že pod nohama mají šťavnatou zelenou trávu. Zdálo se, že iluze poblouznily a nalákaly rovněž koně. Přemýšlel nad tím, co tam není a co uvidí.

Sestra Verna se konečně pohnula, zatahala Jessupa za vodící opraťa odtáhla ho od pastvy. „Tudy."

Hrozivé černé mraky objímaly zemi před nimi, převalovaly se, jako kdyby byly živé a toužebně na ně čekaly. Richard potáhl za sebou zbylé koně a následoval sestru. Řekla mu, že musí jít pěšky, protože koně mohou být znenadání postrašeni neviditelnými věcmi a oni by byli bezmocní, kdyby je zanesli do oblasti kouzla.

Na beztvaré planině najednou sestra Verna změnila směr a otočila se trochu doprava. Černý mrak prachu a hlíny se zvedl a zakolébal, jak ho začaly hnát poryvy větru, které se k nim ještě nedostaly. Sestra Verna se ohlédla a její výraz byl stejně černý jako mrak.

„Ať uvidíš cokoli, ignoruj to. Ať je to cokoli, není to skutečné. Ty to zkrátka budeš ignorovat. Rozumíš mi?"

„Co uvidím?"

Svou pozornost obrátila opět před sebe. Její bílá halenka byla provlhlá potem, stejně jako jeho košile. „To ti nedokážu říci. Kouzla vyhledají v tvé mysli to, čeho se bojíš nebo po čem toužíš, takže kaž-

dý vidí něco jiného. Některé vize jsou ale stejné, některé obavy mají všichni stejné. Něco z magie, co uvidíme, není vize, je to skutečnost. Jako například většina mračen prachu."

„Co to bylo, čeho ses tak moc bála a uviděla jsi to?"

Chvíli beze slova šla. „Milovanou osobu."

„Když to byl někdo, koho jsi měla ráda, proč bys měla mít strach z toho, že ho uvidíš?"

„Protože se mě pokusil zabít."

Richard zamrkal, když v očích ucítil pálivý pot. „Co? Sestro, ty miluješ muže?"

Kráčela dál a dívala se do země. „Už ne." Její hlas změkl zármutkem. Na chvíli se na něj podívala a opět upřela oči do země. „Když jsem byla mladá, měla jsem lásku. Jmenoval se Jedidiah."

Na chvíli se zastavila, otřela si prsty čelo a opět se dala do pohybu. „Byla jsem mladá, možná ještě mladší než ty, když jsem opustila Palác proroků. Odešla jsem z něj, abych hledala tebe. Nevěděli jsme, jestli ses už narodil, ale bylo zřejmé, že pokud k tomu ještě nedošlo, tak se to jistě stane. Nevěděli jsme však, kdy k tomu dojde. Proto byly vyslány tři sestry.

To však bylo před mnoha lety. Větší polovinu svého života jsem strávila daleko od paláce a daleko od Jedidiaha." Opět se zastavila, podívala se nejdříve napravo, pak nalevo a až pak šla dál. „Jistě na mě už dávno zapomněl a našel si jinou."

„Sestro, pokud by tě opravdu miloval, nezapomněl by na tebe a nenašel by si jinou. Ty jsi na něj nezapomněla."

Zatahala koně za otěž a odtáhla ho od něčeho, co chtěl prozkoumat. „Uplynulo už příliš mnoho let. Vyrůstali jsme odděleně. Já jsem zestárla. Už nejsme těmi lidmi, kterými jsme byli. On má talent a svůj vlastní život, který nezahrnuje mě."

„Sestro, nejsi stará. Když se opravdu máte rádi, na čase nezáleží." Přemýšlel, jestli mluví o ní nebo o sobě. Sestra Verna se jen tak pro sebe tiše zasmála. „Mládí. Mládí má v sobě mnoho naděje ale málo moudrosti. Znám lidi a znám muže. Byl příliš dlouho pryč od mé sukně. Už dávno si jistě vyhledal jinou."

Richard pocítil, jak mu v horku rudne obličej. „K lásce však patří ještě něco dalšího."

„Tak ty toho o lásce víš opravdu mnoho, co? Ty zanedlouho také začneš hledat kouzlo nového páru hezkých nožek."

Richard byl na pokraji výbuchu náhlého hněvu, když se sestra Verna zastavila a podívala se vzhůru. Černý mrak se zatočil a dostihl je.

Richard odněkud uslyšel slabounký hlas někoho, kdo křičel jeho jméno.

„Něco není v pořádku," zašeptala si sestra Verna.

„Co to je?"

Ignorovala ho a potáhla Jessupa doleva. „Tudy."

Vzduch kolem nich osvětlilo zablýsknutí. Před nimi udeřil do země oslepivý blesk a vyhodil do nebe vápencovou půdu. Když hlína vyhozená bleskem do vzduchu začala kolem nich padat k zemi, sestra Verna se otočila a popadla ho za rukáv košile.

„Richarde, poslouchej mě. Něco není v pořádku. Průchod se mění příliš rychle. Nedokážu ho vycítit tak, jak bych potřebovala."

„Proč? Už jsi tudy jednou šla. Předtím jsi to dokázala."

„Já nevím. O tomto místě moc nevíme. Je poznamenáno magií, kterou plně nechápeme. Mohlo by to být tím, že se mě magie naučila znát, když jsem tady byla předtím. Nedá se přes ní dostat víckrát než dvakrát. Říká se, že druhý přechod je těžší než první. Možná je to jenom tohle. Mohlo by to však být něco jiného."

„Co jiného? Myslíš tím mě?"

Její oči se podívaly za něj na věci, které viděla, o kterých však věděl, že tam nejsou. Opět se podívala na něj. „Ne, to nejsi ty. Kdybys to byl ty, já bych mohla vycítit průchod, jak jsem to udělala předtím, já to však teď nedokážu. Myslím si, že to má něco společného s tím, co se stalo se sestrami Elizabeth a Grace."

„Co s tím mají společného ony?"

Černá bouře je teď obklopovala ze všech stran, vířila kolem nich a skučela. Šaty jim plápolaly ve větru. Před prachem musel mhouřit oči.

„Když umíraly, předaly mi své talenty. To byl důvod, že obětovaly své životy, když jsi odmítl nabídku. Předaly svůj talent další sestře, aby byla silnější a aby mohla být úspěšná při příštím pokusu."

Proto tedy cítil nutkání přijmout obojek silněji s každou další nabídkou. Již Kahlan tehdy řekla, že to by mohl být důvod k tomu, že se zabily - aby zvýšily moc ostatních, aby je udělaly silnějšími.

„Myslíš tím, že máš sílu, že máš Han dalších sester?"

Přikývla, ale její oči těkaly kolem dokola. „Mám sílu všech tří." Oči se opět zastavily na něm. „Mohlo by to být tím, že mám talent příliš silný na to, abych se dostala na druhou stranu." Pevněji ho uchopila za košili a přitáhla si ho blíž k obličeji. „Když se mi nepodaří projít, musíš jít sám, musíš se o to pokusit sám."

„Co? Nevím, jak se dostat na druhou stranu. Necítím žádné z kouzel, která jsou kolem nás."

„Nehádej se se mnou! Pocítil jsi blesky. Alespoň to jsi z toho pocítil. Kdo je bez talentu by to pocítil, až kdyby bylo příliš pozdě. Musíš se o to pokusit."

„Sestro, budeš v pořádku. Vycítíš průchod."

„Když se mi to ale nepovede, musíš se o to pokusit sám. Richarde, ignoruj všechno, co uvidíš a co tě bude lákat. Když zemřu, musíš se pokusit dostat do Paláce proroků."

„Když se ti něco stane, pokusím se dostat do Středozemí, to je blíž."

Prudce ho zatahala za košili. „Ne! Musíš vždy protestovat proti všemu, co řeknu?" Chvíli se na něj zlostně dívala, pak se její výraz uklidnil. „Richarde, pokud nebudeš mít sestru, která by tě naučila ovládat talent, zemřeš. Obojek tě sám o sobě nezachrání. K Rada'Hanu musíš mít také sestru, aby ti byl k něčemu. Bez sestry by to bylo, jako bys měl plíce, ale žádný vzduch na jejich naplnění. My jsme ten vzduch. Několik z nás už obětovalo životy, aby ti pomohly. Nedovol, aby zemřely zbytečně."

Sundal její ruku z košile a jemně ji stiskl. „Podaří se ti to. Slibuji ti, že se to podaří. Pokud existuje něco, čím bych mohl pomoci, pokusím se o to. Neměj strach. Ignoruj všechno, co uvidíš. Nejsou to tvá vlastní slova?"

Rozčileně vydechla a pak položila ruku zpátky. Odvrátila se od něj. „Ty nepoznáš věci, které vidím já." Ohlédla se a přimhouřila na něj oči. „Richarde, nezkoušej to na mě, nemám na to náladu. Dělej, co ti říkám."

Richard slyšel dusot kopyt koní, které sestra Verna rychle vedla vpřed. Kolem nich se převalovala temnota prorážená blesky. Začínal mít potíže s tím, aby akceptoval klid koní. Opravdu to bylo tím, že používal talent, aby cítil všechno kolem?

Na levé straně se zvedla stěna prachu. Z druhé strany přes ni prosvítalo světlo. Richard na to upřeně zíral. Byl to Hartlandský les, který znal a do kterého se toužil vrátit. Les byl přímo před ním. Stačilo udělat jediný krok a vstoupil by do něj. Klid místa, na které se upřeně díval, ho naplňoval touhou. Připadalo mu, že když vstoupí do lesa, bude to jeho spása.

Uvědomoval si ale, že to je iluze, že to je kouzlo touhy, které ho mělo uvěznit v pasti a které by ho nechalo začarovaného navěky bloudit. Přemýšlel, co by na tom mohlo být až tak zlé, i když to není skutečné. Když to je místo, které miluje, a ve kterém by byl šťastný, co by na tom mohlo být až tak špatného?

Uslyšel, jak někdo neustále vykřikuje jeho jméno. Kopyta koní se ho málem dotýkala. Prudce se otočil a uvědomil si, že to je hlas Slídiče, který vykřikuje jeho jméno.

„Richarde, ignoruj ho," ozval se sestřino zavrčení. „Nezastavuj se!"

Richard toužil po svém příteli stejně silně, jak toužil po Hartlandském lese. Šel pozadu a díval se.

Slídič jel tryskem, černý plášť za ním vlál a jeho zbraně se leskly v nemilosrdném slunci. Kůň byl pokrytý pěnou. Byl s ním ještě někdo, seděl mu na klíně. Richard přimhouřil oči, aby lépe viděl a uvědomil si, že to je Ráchel. To bylo přirozené, Ráchel by měla být se Slídičem. Ráchel na něj rovněž volala. Richard napjatě pozoroval iluzi, která se k němu cvalem blížila.

Něco na Ráchel upoutalo jeho pozornost. Něco na ní mu silně připomínalo Zeddovu přítomnost. Oči mu upoutal jantarový kámen,

který jí visel na krku na zlatém řetízku. Nyní kámen přitahoval Richardovu pozornost a připadalo mu, že ho k sobě volá Zedd.

„Richarde," křičel Slídič. „Nechoď tam! Nechoď tam! Zedd tě potřebuje! Opona je přetržená! Richarde!"

Slídič náhle zastavil koně, až mu podklouzly nohy. Richard dělal pozpátku pomalé kroky a pozoroval iluzi. Slídič se uklidnil a už nekřičel. S Ráchel na ruce sestoupil z koně a udiveně se kolem sebe díval. Mezi nimi opět prolétal prach a Richard jen s obtížemi viděl svého starého přítele. Slídič postavil Ráchel na zem a vzal ji za ruku. Oba se otáčeli a dívali se do prázdna. Richarda napadlo, že to je divné, aby iluze dělala něco takového, pak si ale uvědomil, že to musí být způsob, který by ho měl přilákat, aby se šel podívat na to, co viděli oni.

Když sestra zavolala jeho jméno, Richard se k ní otočil. „Pojď, nebo si budeš přát, abych tě tady nechala! Nesmíš se zastavovat!" Dívala se po obou stranách a šla kupředu. „Tento průchod se kolem nás uzavírá. Pospěš si nebo se dostaneme do pasti."

Richard se podíval dozadu. Vidění mizelo za vířící temnotou. Zdálo se, že Slídič i Ráchel k něčemu jdou. Pak se ale mezi Richarda a vizi jeho přátel dostaly rozvířené mraky a oni zmizeli.

Richard se dal do poklusu, aby doběhl sestru Vernu. Přemýšlel nad důvodem pro tak divnou vidinu. Proč by si magie měla z jeho mysli vybrat právě tyto dva, aby ho přilákala? Připadali mu tak skuteční. Měl pocit, že by mu stačilo natáhnout ruku a dotkl by se jich. Možná se ho magie snažila svést, aby následoval někoho, komu by svěřil svůj život. Stejně mu to ale připadalo tak skutečné a Slídič vypadal tak zoufale...

Připomněl si, že má dávat pozor, co se kolem něj děje. Přirozeně, že mu připadali skuteční. To byl celý účel magie: aby vypadala natolik reálně, že tě přelstí a že tě vtáhne do sebe. Magie, která by nevypadla reálně, by nebyla příliš účinná.

Richard položil ruku Jessupovi na slabinu, když se k němu zezadu přiblížil. Chtěl, aby kůň věděl, že tam je a nesplašil se. Rukou hladil svalnatého koně, když vedle něj klusal a táhl za sebou Bonnie a Geraldinu za otěže, které měl v druhé ruce.

Richard poplácal Jessupa po šíji, když kolem něj prošel. Najednou Jessup spustil hlavu a opět se pásl na trávě a jeho vodící otěž se táhla po zemi. Richard na místě ztuhl.

Sestra Verna byla pryč.

Blesky vybuchovaly ve všech směrech s ohlušujícím hřměním. Jeden blesk narazil do země přímo u jeho nohou. Uskočil na stranu, aby se vyhnul následujícímu zásahu. Když blesk udeřil, vlasy mu z toho vstávaly a ucítil palčivé horko. Jeho zorné pole bylo protkáno modrobílými odrazy klikatých záblesků.

Richard vykřikoval sestřino jméno, tahal koně za sebou a zoufale si prohlížel okolí. Zdálo se, že ho blesky pronásledují a narážejí do země na místa, kde jenom před několika vteřinami stál.

Ohnivé koule se zapalovaly ve vzduchu a s ječením se rozpadaly. Vypadalo to, jako by hořel i sám vzduch. Ohnivá stěna byla všude. Richard běžel k mezerám, které vznikaly po rozpadajících se koulích, vyhýbal se bleskům a plamenům.

Přitom si kryl hlavu rukou, i když věděl, že kdyby ho magie zasáhla, tak ho ruka nezachrání. Kakofonie zvuků byla tak silná, že z ní člověk začínal šílet. Černá oblaka prachu mu nedovolovala, aby něco viděl, pokud tam ale něco k vidění vůbec bylo. Běžel dopředu bez ohledu na směr, pouze se snažil vyhýbat modrým bleskům a žlutým plamenům.

Náhle se před ním do výše tyčil roh zdí z bílého leštěného mramoru. Prudce se zastavil a popadal dech. Podíval se nahoru, ale neviděl, kde zdi končí; mizely nahoře v černém mraku. Úder blesku, který dopadl znepokojivě blízko, ho opět přiměl k běhu. Přitom za sebou stále táhl koně. Uprostřed zdi byl klenutý otvor. Když zaběhl za roh, zjistil, že i tato zeď má v sobě stejný otvor.

Za běhu počítal. Každá z pěti stran stavby byla asi třicet kroků dlouhá. Uprostřed každé byl klenutý otvor široký na šest kroků a zhruba stejně vysoký. Před jedním z otvorů se zastavil, aby popadl dech. Uvnitř byl prázdný a přes něj viděl každý otvor v druhých zdech.

Blesk udeřil do země a vystřelil do vzduchu hlínu. Pažemi si zakryl obličej. Údery blesku se k němu krok za krokem přibližovaly a

jejich hřmění mu burácelo v uších. Neměl kam jít. Pustil koně, vrhl se klenbou dovnitř a kutálel se uvnitř po zemi pokryté pískem.

Když se posadil a opřel se vzadu o ruce, v uších se mu rozeznělo ticho. Vnitřek stavby byl prázdný a pustý. Vzduch vevnitř nebyl tak parný jako venku, ve srovnání s horkem, které tam panovalo, byl téměř studený a měl příjemnou vůni travnaté louky.

Klenutými otvory viděl, jak se venku převalují mraky, které sahají až k zemi. Blesky byly velmi silné, ale jejich hřmění bylo pouze tlumeným duněním. Koně pomalu vešli dovnitř za ním a pásli se na neexistující trávě.

To musí být jedna z věží zkázy, o kterých mu říkala sestra Verna. Vnitřní zdi se tyčily do temnoty, která byla vysoko nad ním, a byly černé od čarodějnického životního ohně. Richard projel prstem černým popelem a ochutnal ho. Trhlo jím, když na jazyku ucítil hořkou chuť. Čaroděj, který zemřel, aby dal svůj život ohni, to neudělal dobrovolně. Udělal to proto, aby se zachránil před mučením, které ho očekávalo, nebo kterému ho už možná podrobovali.

Země byla pokrytá bílým pískem, který zářil duhovým světlem. Byl navátý do rohů jako sníh. Richard si vzpomněl, kde předtím viděl takový písek. Bylo to v Zahradě života Paláce lidu, v kruhu uprostřed místnosti. Darken Rahl kreslil do jiskřivého bílého písku zaklínadla, kterými se pokoušel otevřít schránky Ordenu.

Richard chodil po vnitřku věže a pokoušel se rozhodnout, co by měl udělat. Na tomto místě to vypadalo bezpečně, ale jak dlouho to ještě bezpečné bude? Dřív nebo později si ho jistě magie najde i tady. Zdánlivá bezpečnost tohoto místa byla možná prostým očarováním, které ho mělo chytit do pasti a držet ho zde celou věčnost, protože bude příliš vystrašen, aby se odvážil ven.

Nemohl tady zůstat. Musel najít sestru. Potřebovala jeho pomoc. Měla strach, přestože se ji snažil přesvědčit, že se jí podaří dostat na druhou stranu.

Proč by jí však měl pomáhat? Byl jejím vězněm. Když ji tady nechá, bude svobodný. Co však bude se svobodou dělat? Když ho nenaučí ovládat talent, zemře. Alespoň to takto řekla.

Richard se otočil, protože za sebou uslyšel nějaký zvuk. Z temnoty oblouku vystoupila Kahlan. Dlouhé vlasy jí nesplývaly na ramena, ale byly vzadu svázané do jednoho copu. Místo bílého zpovědnického šatu měla na sobě rudou kůži mord-sithy.

Richard strnule stál a prudce oddechoval. „Kahlan, odmítám myslet na tebe tímto způsobem, i když je to iluze vzniklá podle mé mysli."

Povytáhla obočí. „Nemáš však největší strach právě před tímto?"

„Změň to nebo zmiz."

Rudá kůže zazářila a stala se bílým zpovědnickým šatem, který tak dobře znal. Cop se rozvázal.

„Teď je to lepší, lásko moje? Obávám se, že tě to stejně nezachrání. Přišla jsem tě zabít. Zemři se ctí. Braň se!"

Richard vytáhl Meč pravdy. Věží zaznělo zvláštní zařinčení jeho oceli. Zachvátila ho zuřivost, když se uvolnila magie meče. Pociťoval neosobní trápení nad pocitem potřeby vraždit, zatímco se díval do obličeje jediného člověka na světě, kvůli kterému stálo za to žít.

Kotníky jeho prstů se přitiskly k jílci opletenému dráty, na vypuklou linii slova pravda. Svaly jeho čelistí tvrdly, když zatínal zuby. Pocítil nával porozumění z toho, jak čarodějové dokázali vyvolat životní oheň a raději se mu oddali, než by měli snášet to, co se s nimi bude dít. Některé věci byly horší než smrt.

Richard hodil meč na zem Kahlan k nohám.

„Kahlan, neudělám to ani uvnitř iluze. Raději zemřu."

Její zelené oči zářily tím smutným nadčasovým výrazem. „Lásko moje, bylo by lepší, kdybys zemřel. Pak bys neviděl, co jsem ti přišla ukázat. Přinese ti to více bolesti než smrt."

Oči se jí zavřely, když klesala na kolena a nakláněla se kupředu do hluboké poklony. Po celou dobu, co se skláněla kupředu se její vlasy zkracovaly. Když se její hlava dotkla jiskřícího bílého písku, vlasy vypadaly, jako kdyby byly uřezány velmi nakrátko a odhalovaly její šíji.

„Toto se musí stát, nebo Strážce podsvětí unikne. Kdyby se to zastavilo, pomohlo by mu to a on by nás všechny dostal. Když budeš muset, mluv o těchto slovech, ale ne o tomto vidění." Bez toho, aby se dívala vzhůru, neosobním tónem pokračovala:

„Ze všech na světě zůstane naživu pouze jedna zrozená z magie k tomu, aby přiváděla na svět pravdu. To vyvolá ještě větší temnotu smrti. Proto, aby zůstala naděje na životní svazek, ta v bílém musí být obětována svému lidu, aby v něm nastala radost a dobrá nálada."

Richard tam stál a zíral na iluzi, na jejíž šíji vykvetl kolem krku krvavý prsten. Richardovi se zastavil dech. Kahlanina hlava upadla, jako kdyby byla uťata a její tělo padlo na stranu. Tryskala z něj krev, která se rozlévala do louže pod ním a barvila bílý písek a bílé šaty do ruda.

Richard zalapal po dechu.

„Neee!"

Prsa se mu prudce zvedala. Cítil, jak se mu nehty zarývají do dlaní. Prsty nohou se mu v botách zkroutily.

Je to iluze, říkal si a třásl se! Jenom představa, nic víc. Iluze, která ho měla zastrašit.

Kahlan se na něj dívala bezvýraznýma, mrtvýma zelenýma očima. I když věděl, že to musí být iluze, zapůsobilo to na něj. Panika mu paralyzovala nohy. Strach se mu nekontrolovatelně prohánět myslí.

Podoba Kahlan se zamíhala a náhle zmizela, když se bočním vchodem dovnitř vřítila sestra Verna.

„Richarde!" vykřikla zuřivě. „Co děláš tady? Řekla jsem ti, abys zůstal se mnou. To nedokážeš splnit nejjednodušší příkaz? Musíš se vždy chovat jako dítě?"

Udělal dva kroky vpřed, obličej měla zrudlý zuřivostí.

Srdce mu prudce bušilo bolestí z toho, co právě viděl. Zamrkal překvapením na sestru Vernu. Neměl náladu na to, aby snášel mrzutou stránku její povahy. „Byla jsi pryč. Nemohl jsem tě najít. Hledal jsem tě, ale..."

„Neodmlouvej mi!" Její kadeře poskakovaly nahoru a dolů, když ječela. „Už mám plné zuby tvého odmlouvání. Řekla jsem ti, že na to nemám náladu. Richarde, má trpělivost je už u konce."

Otevřel ústa, aby promluvil, ale obojek jím trhl dozadu a nohy se mu zvedly do vzduchu. Měl pocit, že jím trhlo lano, které měl zavázané kolem krku. Zamručel, když narazil do zdi. Náraz mu vyrazil dech z plic a rozum z hlavy. Visel ve vzduchu, nohy měl nad zemí. Byl ke

zdi přišpendlen Rada'Hanem. Obojek ho dusil. Pokusil se zaostřit oči, všechno však bylo rozmazáno, takže nic neviděl.

„Nadešel čas, abys dostal lekci, kterou jsem ti měla dát už dávno," zavrčela sestra, když k němu pomalu kráčela. „Už jsem dost dlouho snášela tvou neposlušnost. Už ji více snášet nebudu."

Richard zápasil o dech. Každé nadechnutí pálilo, když procházelo jeho sevřeným krkem. Zrak se mu konečně vyjasnil a zaostřil na obličej sestry Verny. Jeho hněv vzplál.

„Sestro... nedělej to!"

Bolest mu vzala řeč. Zapalovala se mu v hrudi s takovou palčivou silou, až ho pálily konečky prstů. Nemohl se ani nadechnout, aby se rozkřičel.

„Už mám dost tvých slov. Už nechci nic slyšet. Už nechci slyšet tvé výmluvy, tvé argumenty a tvé neotesané názory. Od této chvíle budeš dělat, co se ti řekne, a nebudeš už vůči mně drzý."

Udělala k němu další krok. Její obličej se zkřivil zlobou. „Rozumíme si?"

Udělala bolest ještě horší. Zdrcující bolest v hrudi jím otřásala. Pálivé slzy mu vytékaly z vytřeštěných očí.

„Něco jsem se tě ptala! Rozumíme si?"

Do plic mu prudce vnikl vzduch. „Sestro Verno. Já tě varuji... nedělej to, nebo..."

„Ty mě varuješ! Ty mě varuješ!"

Doběla rozžhavený nůž se mu zařízl do hrudi a točil se v ní s každým nadechnutím. Z plic mu vyrazil výkřik. Jeho nejhorší obavy se splňovaly. Toto mu tedy opět přineslo nošení obojku. Toto měly pro něj v úmyslu sestry. Když to dovolí, stane se to jeho osudem.

Richard přivolal magii meče.

Síla, přivolaná svým pánem, do něj vstoupila. Byla horká nadějí, horká rozhořčením, horká touhou. Richard ji vítal, objímal ji a nechával, aby se jeho vlastní zuřivost spojila se zuřivostí meče a aby mu obě zaplavily nitro. Jeho vztek pohlcoval bolest a získával z ní další sílu.

„Neodvažuj se mi odporovat, nebo budeš litovat dne, ve kterém ses narodil!"

Opět se v něm rozhořely žhavé plameny mučivé bolesti. Richard je vtáhl do své zuřivosti. Meče se nedotýkala. A potom se to stalo. Všechno, co zbylo z jejích ramen a hlavy, narazilo asi po třech metrech na zem a vyhodilo do vzduchu fontánu bílého písku. Krev z jejích vnitřností se leskla v čáře, která začínala u jejího těla.

Richard se zhroutil na kolena a lapal po dechu. Bolest konečně zmizela. Zařekl se, že nedovolí, aby se mu to ještě někdy stalo. Myslel to vážně.

Jako nejasnou vzpomínku pociťoval bolest z toho, co udělal. Všechno se stalo tak rychle, že neměl čas nad tím přemýšlet. Použil magii meče, aby někomu vzala život, a magie si svou daň vybere.

Bylo mu to jedno. Nedalo se to srovnat s bolestí, kterou mu způsobovala, nebo kterou by mu mohla způsobit. Když se soustředil na zuřivost, bolest se vypařila a nevrátila se.

Co ale bude dělat teď? Potřeboval sestry, aby ho naučili, jak zabránit talentu, aby ho nezabil. Bez pomoci sestry Verny zemře. Jak teď může jít k ostatním sestrám a žádat je o pomoc? Neodsoudil se právě teď k smrti?

Nedovolí jim však, aby mu způsobovaly bolest, to tedy ne.

Klečel a zotavoval se, opíral se o paty a pokoušel se myslet. Před ním, nedaleko boku těla sestry Verny, ležela malá knížka, kterou měla vždy zastrčenou za pasem. Byla to malá knížka, do které si vždy něco zapisovala.

Richard ji zvedl a listoval stránkami. Byly prázdné. Ne, všechny prázdné nebyly. Kousek před koncem byly dvě stránky pokryté písmem.

Jsem sestra, která má tohoto chlapce na starosti. Ty příkazy jsou nerozumné, jsou vlastně nesmyslné. Chci znát smysl těchto příkazů. Chci znát, z čí pravomoci jsou vydávány.

- zdravím ve službě světlu, sestra Verna Sauventreenová

Richard se zamyslel nad skutečností, že sestra Verna byla náladová i ve svém písemném projevu. Podíval se na další stránku. Byla napsaná jinou rukou.

Uděláš, co ti bylo přikázáno, nebo poneseš následky. Už nikdy si netroufej zpochybňovat příkazy paláce.

- matka představená, vlastní rukou

Vypadalo to tedy, že se sestře Verně podařilo vzbudit hněv nejen v něm. Odhodil knihu na zem vedle ní. Seděl a díval se na její tělo, díval se na to, co udělal. Co bude dělat teď?

Uslyšel vzdych, zvedl hlavu a uviděl Kahlan v bílém zpovědnickém šatu, jak stojí v klenutém vchodu. Se smutným výrazem pomalu vrtěla hlavou.

„Ty se ještě divíš, že jsem tě poslala pryč.'"

„Kahlan, tomu nerozumíš. Nevíš, co mi chtěla."

Tichý smích přilákal jeho pozornost na opačnou stranu místnosti. V druhém klenutém vchodu stál Darken Rahl a jeho bílá říza zářila.

Richard ucítil, jak ho jizva po otisku otcovy dlaně, kterou měl na prsou, štípe a pálí.

„Richarde, Strážce podsvětí tě vítá." Úsměv Darkena Rahla se rozšířil. „Jsem na tebe pyšný, synu."

Richard se s výkřikem rozběhl přes písek, zuřivost v něm hořela. S napřaženým mečem se vrhl na Darkena Rahla.

Zářící postava se vypařila a Richard proletěl vchodem. Rozlehl se smích, který ihned utichl.

Před věží se divoce blýskalo. Tři žhavé blesky se temnotou hnaly k němu. Instinktivně zvedl před sebe meč, jako by to byl štít. Blesky udeřily do meče, míhaly se a kroutily jako had v pasti. Hrom otřásl zemí pod jeho nohama.

Richard přimhouřil oči před oslepujícím světlem. Zatínal zuby, když se snažil meč sklonit k zemi. Plápolající tekutý oheň se skláněl s mečem. Pohasínal a zmenšoval se, jak byl vtahován do země. Tam se kroutil a syčel jako ve smrtelné křeči, až nakonec pohasl a zmizel.

„Už mám dost těch vidin."

Richard zlostně vložil meč do pochvy a vzal koně z jejich pastvy. Nevěděl, kam má jít, ale musel pryč od této věže, pryč od mrtvé sestry. Pryč od toho, co udělal.

Kapitola třicátá druhá

Už se neblýskalo. Mraky se kolem něj převalovaly dál, ale neblýskalo se. Šel a nemyslel na to, kam jde. Když ucítil bezprostřední nebezpečí, obešel ho. Po obou stranách ho iluze lákaly, aby se na ně podíval, on je však lhostejně ignoroval.

Kvůli černým mrakům zpočátku téměř nezpozoroval další věž. Podobala se té první, leskla se však černě. Nejdříve si myslel, že ji obejde, ale pak vešel do jednoho z klenutých vchodů a podíval se dovnitř. Zem uvnitř byla pokrytá pískem, který byl navátý do koutů jako v předchozí věži, byl však černý a ne bílý. Třpytil se však stejným duhovým světlem jako bílý písek.

Zvědavost převážila nad opatrností. Sáhl dovnitř a projel prstem po černých sazích, které pokrývaly zdi. Chutnaly sladce.

Čaroděj, který obětoval život v tomto ohni, to udělal, aby zachránil někoho druhého, a ne aby zachránil sebe sama před mučením. Tento čaroděj byl altruista, ten předchozí byl nečestný.

Pokud skutečnost, že někdo má talent, znamená, že je čarodějem, Richard přemýšlel, jaký druh čaroděje představuje on sám. Rád by si o sobě myslel, že je šlechetný, ale před chvíli zabíjel, aby se zachránil před mučením. Neměl však plné právo zabíjet, aby si zachránil život? Musí neprávem zemřít, aby si zachoval čest?

Kdo je vlastně on sám, že chce soudit, který z těchto čarodějů byl moudřejší, nebo který měl právo udělat to, co udělal?

Jiskřivý černý písek ho fascinoval. Zdálo se, že odněkud přitahuje světlo a odráží ho uvnitř věže v blikajících barvách. Richard vytáhl prázdnou plechovku na koření a naplnil ji černým pískem. Vložil plechovku do tlumoku, který visel ze sedla Geraldiny, a zapískal na Bonnie - ta se opět pásla.

Její uši se otočily k němu, když zvedla hlavu. Poslušně přiklusala a zůstala u dvou ostatních koní. Otřela mu hlavu o rameno v naději, že ji podrbá na šíji. Když za sebou nechali věž, splnil její touhu po podrbání.

Košili měl mokrou potem, když rychle procházel pustou planinou. Chtěl se dostat z tohoto údolí, aby byl z dosahu magie, kouzel a iluzí. Z čela mu při chůzi stékal pot. Snažil se ignorovat známé hlasy, které ho volaly jménem. Bolestivě toužil uvidět obličeje těch, které má rád a kteří po něm volali, ale nepodíval se po nich. Jiné hlasy syčely zlobou a výhrůžkami, on však šel dál. Někdy ho kouzla štípala na kůži, spalovala mu ji horkem, chladem nebo bolesti, vždy však pouze zrychlil krok, aby se od nich rychle dostal.

Když si vytřel pot z očí, zamířil pohledem na spálenou zem a uviděl stopy. Vlastní stopy. Uvědomil si, že pokud byly šlépěje skutečné, musel chodit do kruhu, když se pokoušel vyhýbat pociťovanému nebezpečí, iluzím a hlasům.

Začínal mít nepříjemný pocit, že ho magie dostává do pasti. Je možné, že po celou dobu, co šel, neudělal žádný pokrok, aby se dostal z Údolí ztracených. Možná byl ztracen. Jak jen nalezne cestu ven? Tahal za sebou koně a nezastavoval se, pocit paniky v něm však byl stále silnější.

Neočekávaně se z temné mlhy před ním vynořila vidina, která ho donutila okamžitě ztuhnout na místě. Byla to sestra Verna. Bezcílně se potulovala, ruce měla sepnuté jako v modlitbě, oči otočené do nebe a na rtech se jí usadil blažený úsměv.

Richard se rozmáchl směrem k ní. „Zmiz! Už mám dost těch strašidel! Nech mě na pokoji!" Zdálo se, že ho neslyší. To nebylo možné; byla dostatečně blízko na to, aby ho slyšela. Přistoupil k ní a cítil, že jak jde, tak vzduch kolem něj náhle houstne a začíná jiskřit. Když šel

dál, nechal ho za sebou. „Slyšíš mě? Poslouchej mě! Řekl jsem, abys zmizela!"

Zahleděly se na něj nepřítomné hnědé oči. Napřáhla kupředu paži se zvednutou dlaní, aby ho zastavila. „Běž pryč. Nalezla jsem, co jsem hledala. Nech mě na pokoji, nech mě v mé blaženosti."

Když se od něj odvrátila, Richard po celém těle pocítil pálivé pochopení. Nesnažila se ho zlákat, jak to dělaly ostatní vidiny.

Vlasy se mu pokoušely zježit.

„Sestro Verno!"

Mohla by to být pravda? Mohla by být naživu? Možná ji ve skutečnosti nezabil. Možná to všechno byla jenom iluze. „Sestro Verno, jestli jsi to opravdu ty, tak na mě promluv."

Podívala se na něj a zmateně svraštila čelo. „Richard?"

„Samozřejmě, že to je Richard."

„Běž," zašeptala, když se její oči opět obrátily do nebe. „Jsem s Ním."

„S ním? S kým?"

„Richarde, prosím tě, jdi pryč, jsi poskvrněný."

„Jestli jsi vidina, tak odejdi ty."

Prosebně se na něj podívala. „Richarde, prosím tě, ty Ho rušíš. Neznič mi to, co jsem našla."

„Co jsi našla? Je to Jedidiah?"

„Stvořitel," řekla uctivým tónem.

Richard se podíval do nebe.,.Nevidím nikoho."

Otočila se k němu zády a šla pryč. „Přenech mě Jemu."

Richard nevěděl, zda to je skutečná sestra Verna nebo iluze. Možná to je duch mrtvé sestry. Co je pravda? Jak to může rozeznat?

Skutečné sestře slíbil, že se dostane na druhou stranu, že jí v tom pomůže. Šel proto za ní, ještě než stačila zmizet v temné mlze.

„Sestro Verno, jak vypadá Stvořitel? Je mladý? Starý? Má dlouhé vlasy nebo krátké? Má všechny zuby?"

Vztekle se k němu otočila. „Běž pryč!" Zloba v jejím výrazu ho okamžitě zastavila.

„Ne. Sestro Verno, poslouchej mě. Půjdeš se mnou. Nenechám tě v pasti tohoto kouzla. To všechno, co vidíš, je kouzlo, které tě očarovalo."

Došel k názoru, že kdyby to byla vidina a on ji vzal s sebou, rozplyne se, když se dostanou pryč z magie údolí. Jestli je skutečná, tak ji zachrání. Bude naživu. Přesto, že si přál mít od ní pokoj, ještě víc si přál, aby žila, ale také aby mu ve skutečnosti nedělala to, co se stalo ve věži. Nepřál si, aby to byla skutečná sestra Verna. Opět šel za ní.

Zvedla ruku, jako by ho chtěla od sebe odtlačit, i když byl od ní ještě na deset kroků. Síla úderu ho srazila na zem. Překulil se, držel se za hruď a držel se ustupující mučivé bolesti. Byl to stejný pocit, jaký měl, když mu to dělala ve věži - silná palčivá bolest - ustupovala však rychleji.

Zasténal, posadil se a rychle se snažil sebrat myšlenky, popadal přitom dech. Zvedl hlavu, aby zkontroloval, zda se ho sestra nepřipravuje opět napadnout. Co uviděl, způsobilo, že přestal dýchat v polovině výdechu.

Když se sestra opět podívala do nebe, temná mlha kolem nich zavířila a začaly se z ní vytvářet postavy, byly to podoby přízraků. Byly to nehmotné postavy, ve kterých vířila a kypěla smrt. Jejich obličeje představovaly vířící, převalující se stíny, které se spojovaly do žhnoucích rudých očí obličejů černých jako inkoust - pálivé jazyky ohně oživlé nenávistí na ně zlobně civěly z věčné noci.

Na zádech mu naskočila husí kůže. Když byl v domě duchů a na druhé straně dveří ucítil screelinga, když ucítil muže, který se chystal zabít Chandalena a když se poprvé setkal se sestrami, vždy se objevil tento nevysvětlitelný a zdrcující pocit nebezpečí. Tento pocit měl i teď.

V jeho mysli nebyla žádná pochybnost, že tyto bytosti byly součástí magie údolí, a že magie nakonec našla vetřelce. Byl jím on.

„Verno!" vykřikl.

Zlostně se na něj podívala. „Richarde, říkala jsem ti, že mě máš oslovovat sestro Verno."

„Toto tedy děláš těm, které máš na starosti? Ubližuješ jim svou mocí?"

Zdálo se, že je překvapená. „Ale já..."

„Toto je tvůj věčný ráj? Hádky s lidmi? Trápení lidí?" Rychle se zvedl na kolena a prohlížel si bytosti, které se vznášely nad nimi. „Sestro musíme odsud odejít."

„Přeji si zůstat s Ním. Našla jsem zde blaženost."

„Toto je tvá představa ráje? Způsobovat bolest? Odpověz mi, sestro Verno! To od tebe žádá tvůj Stvořitel? Chce, abys zraňovala lidi, za které jsi zodpovědná?"

Překvapeně se na něj podívala. Její pohyby se zrychlily, když se k němu rozběhla. „Ublížila jsem ti?" Popadla ho za ramena. „Ach, dítě moje. Je mi to líto, já to tak nemyslela."

Úplně se postavil a zatřásl s ní. „Sestro, musíme odsud pryč! Já nevím jak! Řekni mi, jak se odsud dostat. Řekni to dřív, než bude pozdě!"

„Ale... já chci zůstat."

„Sestro Verno, podívej se kolem sebe. Co vidíš?"

Trhavě pohybovala hlavou, jak její pohled přelétal z jedné temné postavy na druhou a pak se vrátil k němu. „Richarde!"

Richard zlostně ukázal na nebe. „Podívej se, sestro! To není Stvořitel! To je Strážce podsvětí!"

Pohlédla směrem, kterým ukazoval. Zajíkla se a její prsty vyletěly k ústům.

Rudá záře v očích jedné z temných převalujících se postav zesílila, až vypadaly jako žhavé uhlíky. Pocit nebezpečí prudkým plamenem dorazil do posledního zákoutí Richardovy duše. V mžiku měl tasený meč. Mlžná strašidla se zhmotnila do pevných kostí a svalů, do drápů a tesáků, do hrozivé příšery pokryté černou popraskanou kůží, na níž byly skvrny ošklivých mokvajících bolák. Hrozivou rychlostí se řítila dolů na ně.

Richard svíral meč oběma rukama a řval nekontrolovatelnou zuřivostí. Útočící bestii prosekl mečem hruď. Měkké maso a tvrdé kosti syčely při doteku s mečem. Příšera sklouzla z meče a narazila na zemi jako kbelík pomyjí. Její kůže nedokázala plně udržet obsah. Kapka krve střikla Richardovi na paži, propálila mu košili a vryla se mu do

masa. Ve vnitřku bestie to kypělo a bublalo. Červi vylézali z hnisajících ran.

Sestra Verna vytřeštěnýma očima pozorovala bublající a kouřící hromadu. Popadl do hrsti její kučeravé vlasy a zkroutil jí hlavu, aby se dívala na postavy, které je obkličovaly. „Tak toto je tvá představa ráje? Podívej se! Podívej se na ně!"

Tahal ji pozpátku se sebou. Černá vodnatá krev tekoucí z bestie vzplanula a z plamenů se začal vinout štiplavý mastný a černý kouř. Richard se zastavil, když si vzpomněl, co mu řekla předtím o tom, že pozpátku se může dostat do ještě většího nebezpečí. Ucítil pálící se maso a uvědomil si, že to je jeho vlastní. Plivl na kouřící bolavé místo, kde mu na paži dopadla kapka krve z té příšery.

Rychle se rozhlédl kolem sebe. Větší množství strašidelných postav bylo za nimi. Další z nich se zhmotnila do bestie, která tentokrát měla rozdělená kopyta a mohutný rypák. Trčely z něj kly ostré jako břitva, které sloužily jako dlouhé zakřivené zbraně.

Bestie zafrkala a vrhla se na ně. Richard jí mečem seshora rozrazil lebku, když se ho pokusila nabrat na kly. Bestie zařeštěla a těžkopádně se svalila. V okamžiku, kdy tělo dopadalo na zem, proměnilo se na svíjející se hromadu hadů. Odpadávali a převraceli se. Když narazili na zem, začali se rozlézat. Stovky kobřích rudých očí se na něj zlověstně upíraly. Rudé jazyky vystřelovaly do vzduchu, když těla zbarvená žlutými a černými pásy klouzala k nim.

Richard si nemyslel, že to jsou pouze netělesné iluze, místo na jeho paži, kam stříkla kapka krve, ho palčivě bolelo. Hadi syčeli a několik z nich se stočilo do útočné polohy a cenilo zuby, ze kterých kapal jed.

„Richarde, musíme odsud pryč. Pojď, dítě."

Otočili se a běželi, vlnící se rudooká těla je pronásledovala. Richard ucítil hustý vzduch a prošel přes něj. Kolem něj to jiskřilo.

Sestra Verna vykřikla. Otočil se a uviděl, jak leží na zemi kousek před hady. Vyskočila a opět se pokusila jít dál, nemohla se však přes bariéru dostat. Pro ni byl vzduch neprostupný.

Chvíli tiše stála a uklidňovala se. Sepjala ruce. „Richarde, jsem v tomto kouzle uvězněna, nemohu ho opustit. To kouzlo mě poznalo a

zajalo. Pro mě je už příliš pozdě. Zachraň se! Běž! Beze mě budeš mít možná šanci. Pospěš si a běž!"

Richardovi se zdálo, že teď tam je více hadů, než jich bylo na začátku. Země se jimi jen hemžila. Obkličovali ho. Ohnal se mečem po hadech, kteří na něj zaútočili, a usekl hlavy třem, co se dostali příliš blízko.

Bezhlavá těla se zazmítala a pak se rozpadla na stovky lesklých, černě a hnědě pruhovaných brouků, kteří se rozeběhli všechny strany. Několik z nich mu lezlo nahoru po nohavicích. Zuřivě třásl nohama a snažil se je vytřást. Každé jejich kousnutí bylo cítit, jako by měl na kůži žhavý uhlík. Dupal nohama, aby se jich zbavil. Ze země, kde zabil hady, vylézali další brouci, jejich těla v tvrdých skořepinách se převalovala přes sebe a vydávala šustivý zvuk suchých listů hnaných větrem po vyprahlé zemi.

Protančil mezi kusadly cvakajícími brouky a mezi svíjejícími se hady, až se dostal zpět do jiskřícího vzduchu. „Bez tebe nemám šanci. Půjdeš se mnou."

Sevřel ji v náručí a s mečem napřaženým kupředu se vrhl na jiskřící bariéru. Zpočátku se stěna zdála tvrdá, pak vzduch kolem nich vybuchl v lesklých záblescích. Čáry světla, podobné prasklinám ve skle, se rozletěly na všechny strany. Vzduch za ostrého zahřmění vybuchl do spousty jisker. Prudce letící jiskry zpomalovaly a pak klesaly k zemi jako velké vločky sněhu. Jejich světlo mizelo, když se dotkly země. Oba prošli přes rozbitou bariéru, kouzlo je už nezadržovalo.

Temné postavy je sledovaly dál. I hadi je sledovali dál. Brouci mu praskali a křupali pod botami.

Richard pevněji sevřel meč. „Pojďme odsud pryč."

Udělala dva kroky a zůstala jako přimrazená.

„Stalo se něco špatného?"

„Nedokážu vycítit cestu," zašeptala. „Richarde, já necítím mezery."" Otočila se k němu. „Cítíš něco?" zavrtěl hlavou. „Pokus se! Richarde, pokus se vycítit, kde je méně nebezpečí."

Zadupal nohama, aby setřásl brouky z nohou a srazil jednoho brouka, kterému se podařilo dostat až k obličeji. Hadi ještě stále vylézali ze země, z místa, kam dopadla příšera. Tryskali z ní jako voda z

pramene. „Nemohu. Nebezpečí cítím všude kolem sebe. Kterým směrem?"

Sevřela sukni do dlaně. „Nevím!"

Richard uslyšel výkřik. Důvěrně známý hlas se mu vetřel do pozornosti dříve, než tomu mohl zabránit. Kahlan stála na místě, kde ze země vylézali hadi. Plazili se všude po ní, jako kdyby byla skála v živé řece hadů. Natahovala k němu ruce.

„Richarde! Pomoz mi! Řekl jsi mi, že mě budeš vždy milovat! Richarde, prosím! Nenechávej mě tady! Pomoz mi!"

„Musíme jet!" Téměř vykřikl.

Sestra Verna na něj třeštila oči. „Richarde, nemůžeme jet na koních. Vždyť jsem ti to už říkala. Jsou to jenom hloupá zvířata. Něco je vystraší a zanesou nás do bouře kouzel. Bez udidla je nezvládneme!"

„Sestro, řekla jsi mi, že jsi četla *Dobrodružství Bonnie Dayové*. Pamatuješ si tu část, kdy tři koně vezli zraněné lidi do bezpečí a dostali se k jedovaté řece, přes kterou se nemohli dostat? Co tehdy řekli? Řekli, že lidé zkrátka musí věřit, že se to dá dokázat. Bonnie, Geraldina a Jessup je přes řeku dostali. Sestro, tak věř! Naskoč na koně. Pospěš si!'"

„Ty ode mě chceš, abych něco, o čem vím, že nás zabije, udělala jenom kvůli tomu, že jsi v nějaké knize četl nějakou hloupost? Musíme jít pěšky!"

Bonnie pohodila hlavou a trochu zatančila. Richard jí přitáhl otěže, aby zůstala na místě. „Ty nevíš, kudy máme jít.

Já nevím, kudy máme jít. Když tady zůstaneme, tak zemřeme."

„K čemu nám tedy bude dobré, když pojedeme?" Musela silně trhnout otěžemi, aby Jessup zůstal na místě. Přecházel na něj neklid Bonnie.

„Sestro, co dělají koně celý den, když je necháme dělat, co chtějí?"

„Pasou se na trávě, která tady není. Mají halucinace!"

„Opravdu? Víš to jistě? A co když halucinace máme my? Koně možná vidí, co tady skutečně je. Tak už pojď!"

Temné stíny byly blíž, jejich rudé oči hořely silněji. Sestra Verna se na ně podívala a pak se vyšvihla do sedla. „Ale..."

„Věř alespoň trochu, sestro." Bonnie poskočila na bok, chtěla vyrazit. „Slíbil jsem ti, že tě zachráním a míním to udělat. Já pojedu první. Nezaostávej."

Richard ostře pobídl svého koně patami a vykřikl příkaz. Kobyla zatančila a prudce vyrazila. Další dva koně se ihned rozběhli za ní. Naklonil se dopředu nad krk Bonnie, aby jí ulehčil, když začala cválat ze všech sil. Nechal ji běžet, kam chce a nijak jí neurčoval směr. Soustředil se na její uši a ne na to, co leželo před nimi, nechtěl ji nijak ovlivňovat.

„Richarde!" vykřikla na něj zezadu sestra Verna. „Dívej se, ve jménu Stvořitele, kam jedeš! Nevidíš, kam toho koně vedeš?"

„Já ji nevedu," zavolal na ni a překřičel zvuk dusajících kopyt. „Ona si cestu vybírá sama."

Sestra přicválala vedle něj s obočím vztekle staženým. „To ses zbláznil? Podívej se, kam míříš!"

Richard tam hodil pohledem. Střemhlav běželi přímo k okraji útesu.

„Sestro, zavři oči."

„To jsi ztratil rozum?"

„Zavři oči! To je pouze vidina! Vidina vyvolaná strachem, který máme všichni - strachem z pádu. Je to stejné, jako když jsme oba viděli hady."

„Ti hadi byli skuteční! Jestli se mýlíš, zabijeme se!"

„Zavři oči. Jestli tam ta propast skutečně je, koně nepoběží přes okraj útesu." Doufal, že má pravdu...

„Nebo tam propast opravdu je a magie ukáže koním představu rovné země, aby nás zabila!"

„Když zůstaneme, zemřeme! Nemáme na vybranou!"

Uslyšel, jak zavrčela kletbu, když přitahovala levou otěž. Snažila se koně otočit, ale Jessup zůstal s Bonnie. Bonnie byla vůdčím koněm, Jessup a Geraldina se od ní neoddělí.

„Říkala jsem ti, že zničení těch udidel bylo hloupostí! Nedokážeme je kontrolovat. Utíkají s námi, kam chtějí!"

„Slíbil jsem ti, že tě zachráním. Zničení těch udidel tě zachrání. Já mám zavřené oči. Pokud chceš žít, zavři je také."

Sestra Verna byla zticha a koně se řítili vpřed. Richard měl pevně zavřené oči. Když si myslel, že by mohli být na okraji útesu, zatajil dech. Modlil se k dobrým duchům, aby u něj tentokrát stáli.

Nohy ho brněly v očekávání pádu přes okraj útesu. Pokoušel se nemyslet, jak by to mohlo vypadat na cestě dolů. Není to nic jiného než strach, který mají všichni. Uvědomil si, že se jako ve smrtelné křeči drží Bonnie za hřívu. Uvolnil své sevření. Ale oči neotevřel.

Pád se nekonal.

Koně cválali dál. Nedělal nic, aby je zpomalil, ale nechal je běžet, jak je jim libo. Po celodenní pastvě měli skotačivou náladu a bylo vidět, že mají z běhu požitek. Běželi, protože z toho měli radost.

Po chvíli si Richard uvědomil, že dusot jejich kopyt se mění. Už nebyl tak pronikavý, stal se jemnějším.

„Richarde! Už jsme se dostali z údolí!"

Ohlédl se přes rameno a uviděl chomáče černých mraků, jak se převalují na obzoru. Zlaté slunce viselo na nebi velmi nízko nad travnatou zvlněnou savanou, po které jeli. Jejich koně zpomalili a teď jen klusali.

„Jsi si jistá? Máš jistotu, že jsme z něj pryč?"

Přikývla. „Toto je Starý svět. Toto místo znám."

„Mohla by to však přesto být iluze, která by nám dodala důvěru a chytila nás do pasti předtím, než se z údolí dostaneme."

„Musíš vždy pochybovat o tom, co ti řeknu? Cítím to svým Hanem. Toto není žádná iluze. Dostali jsme se bez úhony z údolí a jsme v bezpečí před jeho magií. Teď už na nás dosáhnout nemůže."

Richard krátce přemýšlel, zda to přece není iluze. Ale rovněž cítil, že tady už není žádné nebezpečí. Naklonil se kupředu a vřele objal šíji Bonnie.

Rozsáhlé pahorky, mezi které teď vjížděli, nebyly porostlé stromy, pokrývaly je pouze chomáče trávy a polní květiny, nižší místa bylá posypaná písečně zbarvenými kameny. Slunce teple hřálo, ale už nespalovalo zem. Richard se zasmál do větru, který mu foukal do obličeje.

Zašklebil se na sestru Vernu, ta se ale neusmívala. Její čelo bylo plné vrásek, když si prohlížela oblast pahorků, která byla před nimi.

„Přestaň se tak šklebit," utrhla se na něj.

„Já jsem jenom šťastný, že se nám to podařilo. Jsem šťastný, že žiješ, sestro."

„Kdybys věděl, jak se tebe na teď zlobím, Richarde, nebyl bys tak šťastný. Jsem stále s tebou. Vezmi si k srdci mou radu. Právě teď by bylo pro tebe velmi dobré, kdybys držel jazyk za zuby."

Dokázal pouze zavrtět hlavou.

Kapitola třicátá třetí

„Musíš mi uříznout paži."

Zedd jí shrnul rukáv blankytné saténové řízy a přikryl ránu, která se nechtěla hojit, a v níž maso slabě zeleně světélkovalo.

„Neuříznu ti paži, Adie. Kolikrát ti to mám říkat?"

Položil lampu se stínidlem z broušeného skla na odkládací stolek vykládaný stříbrem v květinovém vzoru hned vedle podnosu s černým chlebem a napůl snězeným dušeným jehněčím. Prošel po koberci a tenkým prstem trochu odtáhl těžké vyšívané závěsy. Přes mrazem pomalované okno pozoroval tmavou ulici bez toho, aby něco viděl. Záře ohně ve vedlejší místnosti vrhala otevřenými dvojitými dveřmi teplé tlumené světlo. Místnosti byly docela tiché, vzala-li se v úvahu velikost společnosti dole v jídelně.

Beraní roh kypěl uspěchanou aktivitou i přesto, že bylo uprostřed zimy. Možná to bylo právě proto. Na nekryté silnici se v tomto chladu a sněhu nedá spát a obchodování zkrátka nemůže přestat ani v tomto ročním období. Obchodníci, vozkové a pocestní všeho druhu naplňovali nejen tento, ale i ostatní hostince městečka Penverro.

Spolu s Adie měli štěstí, že našli ubytování. Nebo možná byl šťastlivcem hostinský, že přišel někdo, kdo byl ochoten zaplatit neskutečnou cenu, kterou požadoval za své nejlepší pokoje.

Zedda však cena pokojů nezajímala. Vytvoření potřebného množství zlata není problémem pro čaroděje prvního řádu. Měl ale jiný

problém. Tržná rána na místě, na kterém skrin zasáhl Adie drápem, se nehojila. Ve skutečnosti se spíše zhoršovala. K ničemu nebude, když se k zahojení rány pokusí použít ještě více magie, potíž byla v magii.

„Poslechni mě, starče." Adie se v posteli nadzvedla a opřela se o loket. „To jediná cesta, jak to zastavit. Zkoušel jsi to jinak a já ti tvé úsilí nevytýkám. Když to ale nezastavíme, tak zemřu. Co je to jedna paže ve srovnání se životem? Když nemáš odvahu, tak mi dej nůž. Já to dokážu udělat sama."

Zlostně se na ni ohlédl. „Milá paní, o tom vůbec nepochybuji. Obávám se však, že by to vůbec k ničemu nebylo."

„Co tím myslíš," zašeptala chraptivě.

Vybral studený kousek jehněčího masa ze zlatem lemované mísy a rychle si ho strčil do úst. Pak si poněkud povytáhl přepychovou řízu a posadil se na okraj postele. Vzal ji za zdravou ruku a žvýkal. Vypadala slabá a křehká, on však věděl, že je z něčeho lepšího, než je železo.

„Adie, neznáš někoho, kdo by něco věděl o nákaze tohoto typu?"

Ignorovala jeho dotaz. „Proč říkáš, že to k ničemu není?"

Zedd jí pohladil ruku. „Odpověz mi. Znáš někoho, kdo by o tom něco věděl?"

„Měla bych se nad tím asi zamyslet, stejně si však nemyslím, že je naživu někdo, kdo by měl tyto vědomosti. Ty jsi čaroděj, kdo by to měl znát lépe než ty? Čarodějové vyléčí všechno." Odtáhla ruku. „A co myslíš tím, že uříznutí paže by k ničemu nebylo?" Na chvíli se odmlčela a pak vytřeštila oči. „Myslíš, že už je příliš pozdě?"

Zedd se postavil a odvrátil se od ní. Položil si ruku na kostnatý bok a přemýšlel o různých možnostech. Neměl si z čeho vybírat.

„Adie, zamysli se nad tím. Pospěš si s tím. Tato věc přesahuje okruh mých znalostí a je velmi důležitá."

Uslyšel, jak postel zavrzala, když Adie opět klesla do polštářů a unaveně si povzdychla.

„Pak budu mrtvá. Konečně se můj duch spojí s Pellem. Ty teď musíš pokračovat sám. Už neztrácej čas. Tím, že jsem byla v posteli tak dlouho, jsem tě příliš zpomalila. Musíš se dostat do Aydindrilu. Zedde, prosím tě, nechtěj, abych měla na svědomí to, co se stane,

když se nedostaneš do Aydindrilu. Pomoz Richardovi a nech mě tady zemřít."

„Adie, prosím tě, dělej, co ti říkám, a mysli. Kdo by nám byl schopen pomoci?"

Příliš pozdě si uvědomil, že udělal chybu. Zasténal a čekal na to, o čem věděl, že přijde.

Uslyšel, jak opět zavrzala postel. „Nám?"

„Chtěl jsem prostě říci..."

Popadla ho za rukáv přepychové řízy a prudce ho otočila k sobě. Byla pořádně zamračená. Silně ho zatahala za rukáv a donutila ho posadit se vedle ní. Ve světle lampy se její oči zdály být spíše růžové než bílé, viděl v nich však rovněž tlumený odstín zelené barvy.

„Nám?" zopakovala. Tentokrát to slovo chraptivě zavrčela. „A ty si ztěžuješ, že kouzelnice má svá malá tajemství, která si chce nechat pro sebe! Řekni mi to, nebo olituješ, že jsi mě táhl sebou."

Zedd si unaveně povzdychl. Už to bylo stejně jedno, už jí to déle nemohl zatajovat. Vyhrnul si tmavý rukáv řízy.

Na stejném místě, kde byla její rána, byla kůže jeho nadloktí pokrytá mlžnými černými kroužky velikosti zlaťáků, které vydávaly stejnou nazelenalou záři jako její paže. Upřeně se na to dívala, ale nedala na sobě nic znát.

„My čarodějové používáme magii vcítění, když léčíme lidi. Přebíráme na sebe jejich bolest, příčinu jejich potíží, jejich nemoc nebo zranění. Složili jsme zkoušky bolesti, v této oblasti, stejně jako v mnoha jiných, jsme schopni vydržet všechno, co na sebe převezmeme. Talent používáme k tomu, aby udržel při životě nás a dodal sílu léčené osobě, aby magie vyléčila, co není v pořádku. Naše vnitřní harmonie opravuje disharmonii. Nemoc a poranění jsou úchylky od normálu a magie přivádí v člověku proudy energie do stavu, jaký má být." Pohladil ji po ruce. „Přirozeně to má své meze. Nejsme rukou Stvořitele. Z ní však máme talent, který používáme, když je to vhodné."

„Ale... proč se tvá paže podobá mojí?"

„Efektivní přenos nemoci nebo zranění je zablokovaný. Přenášíme na sebe pouze její bolest a disharmonii, abychom mohli do člověka, kterému pomáháme, vysílat sílu, zdraví a pohodu." Uchopil stříbr-

nou brokátovou manžetu a stáhl si rukáv dolů. „Nákaza ze skrina nějakým způsobem tuto bariéru překonala."

Na obličeji se jí objevily vrásky starosti. „Takže oba budeme muset ztratit paži."

Zedd si projel jazykem po ústech, aby si ho ovlažil. „Ne. Obávám se, že to nepomůže. Když se pokouším někoho vyléčit, cítím, kde se nemoc, rána nebo disharmonie nacházejí." Opět se postavil a otočil se k ní zády. „I když máš ránu na paži, nákazu z magie skrina máš v celém těle." Teď už jenom šeptal. „Prorostla i mým tělem."

Zezdola z jídelny Zedd slyšel tlumený smích. Veselá hudba jako by vystupovala z elegantních, sytě zbarvených koberců. Pěvec zpíval oplzlý příběh o princezně, která se vydávala za servírku. Její královský otec ji zaslíbil princi, který se jí hnusil. Poté, co nápadníka odhalila jako ničemu a chamtivce, zjistila, že i přesto, že musí snášet, že ji štípou do zadku, dává přednost zaměstnání servírky před princeznou a tak dále žila životem plným zpěvu a tance. Přítomní křičeli na znak své spokojenosti a do taktu bouchali svými džbánky do stolů.

Zezadu se tiše ozvala Adie. „Máme pořádné potíže, starče."

Nepřítomně přikývl. „Opravdu máme."

„To je mi líto, Zedde. Promiň mi, že jsem je na nás přivolala."

Nad její lítostí jenom mávl rukou. „Co se stalo, stalo se. Má drahá paní, to není tvoje chyba. Pokud to chyba je, tak je to chyba moje, protože jsem nemyslel, když jsem na ránu použil magii. To je cena, za to, že se srdce použije dřív než hlava." V duchu si pomyslel, že to rovněž je cena za porušení druhého čarodějova pravidla, neříkal to ale nahlas.

Těžké záhyby jeho řízy se zatočily kolem něj, když se opět otočil k ní. „Adie, přemýšlej. Musí být někdo, kdo tuto nákazu zná, někdo, kdo se v skrinech vyzná. Není někdo, koho jsi navštívila, když jsi hledala vědomosti o podsvětí, kdo by o tom mohl něco vědět? I kdyby toho bylo málo, mohlo by mi to dát záchytný bod, který potřebuji, abych nás toho zbavil."

Hlouběji se zachumlala do polštářů a zamyšleně svraštila čelo. Nakonec zavrtěla hlavou ze strany na stranu.

„Když jsem navštěvovala ženy s talentem, byla jsem mladá, ony byly staré. Teď už budou jistě všechny mrtvé."

Zedd k ní přistoupil blíž. „Měla některá z nich dcery? Dcery s talentem?"

Adie k němu zvedla oči, povytáhla obočí a na jejím obličeji plném jemných vrásek se začal objevovat úsměv. „Ano! Jedna, co mě naučila některé z nejdůležitějších věcí o skrinech, měla dcery." Opřela se o loket zdravé paže. „Tři dcery." Teď už se smála. „Všechny měly talent. Tehdy byly malé. Ani zdaleka nebudou tak staré, jako jsem teď já. Jen jestli jejich matka žila dost dlouho, aby je naučila všechno, co znala. Tak to chodí mezi kouzelnicemi."

Přes tupou bolest cizí magie, kterou Zedd cítil v kostech, byl teď jeho krok pružný vzrušením. „Tak musíme k nim! Kde bydlí?"

Adie zasténala, když opět klesla do polštářů. Přitáhla si přikrývku na hruď. „Nicobaresa. Bydlí ve vzdálené části Nicobaresy."

„Do pytle," vyrazil ze sebe s povzdechem Zedd. „To je dlouhá cesta tím nesprávným směrem." Palcem a ukazováčkem si hladil obě strany své oholené čelisti. „Nenapadá tě někdo jiný?"

Adie si šeptala sama pro sebe jedno jméno za druhým a natahovala prsty zavřené ruky. „Synové," zamumlala. „Měla pouze syny." Napřímila další prst. „Ne, tato nevěděla o skrinech nic." Nakonec narovnala poslední prst. „Žádné děti." Ruce jí bezvládně klesly podél těla. „Zedde, je mi líto. Tři sestry jsou jediné, které by o tom mohly něco vědět, a ty žijí v Nicobarese."

„A co ta žena, jejich matka, kde se to naučila ona? Možná bychom mohli tam."

Adie si na břiše uhladila přikrývku. Ruka jí sklouzla a odpočívala jí u boku. „To ví jenom světlo. Jediné místo, o kterém vím, že bychom tam mohli jít hledat odpovědi, je Nicobaresa."

Zedd ukázal kostnatým prstem k nebi. „Tak pojedeme do Nicobaresy."

Adie se na něj pochybovačně zahleděla. Zedde, v Nicobarese je Příbuzenstvo spravedlivých. Mé jméno je tam známo. Vzpomínka na ně není dobrá."

„Adie, to bylo před strašně dlouhým časem. Mezitím panovali dva králové."

„Čas neznamená pro Příbuzenstvo nic."

Zamyšleně si mnul bradu. „Dobře, teď nikdo neví, kdo jsme. Skrývali jsme svou totožnost, abychom nebyli Strážci podsvětí na očích. Zůstaneme i nadále dva bohatí pocestní." Zaškaredil se na ni. „Už stejně nosím tuto směšnou maškarádu." Bohaté řízy, které měli oba na sobě, byly její nápad. A nebyl to nápad, ze kterého by byl nadšen.

Adie pokrčila rameny. „Zdá se, že nemáme na výběr. Co se musí udělat, to se udělat musí." Zamručela, když se v posteli namáhavě pokoušela posadit. „Musíme se vydat na cestu."

Zedd odmítavě máchl rukou. „Jsi slabá a potřebuješ odpočinek. Zabezpečím pro nás dopravní prostředek. Stejně je už teď příliš namáhavé jet na koni. Najmu pro nás kočár nebo něco podobného." Povytáhl obočí, když se na ni lstivě usmál. „Konec konců, když budeme mít na sobě tyto křiklavé oděvy a budeme předstírat, že jsme bohatí pocestní, bude nejlepší, když tuto úlohu budeme hrát v kočáře."

Dívala se na něj, jak se pozoruje ve vysokém stojatém zrcadle. Natáhl před sebe širokou řízu a díval se, kam až dosahuje. Říza byla z těžké hnědé látky, měla černé rukávy a vzadu měla kápi. Manžety rukávů měly tři řady stříbrného vyšívání. Kolem hrdla a po celém předku byly zlatem vyšívané proužky tkané v hrubších vzorech. Kolem pasu měl nevkusný rudý pásek ze saténu se zlatou přezkou. Celkový dojem byl tak okázalý, že v duši zasténal.

Když je to tedy nutné, nedá se nic dělat. Zedd se teatrálně uklonil a v oblouku zagestikuloval paží.

„Okázalé šaty vypadají hloupě, když se snaží zlepšit tvůj perfektní vzhled."

V obličeji se mu objevil úsměv. Ještě jednou se rychle uklonil. „To vám tedy opravdu děkuji, madam."

Rozlomila kus chleba napůl. „Zedde, buď opatrný." Naklonil hlavu a tázavě svraštil čelo. „Pokud se budeš maskovat v těchto šatech, jak to dělala princezna v písničce, může se stát, že tě někdo štípne do zadku."

Zedd na ni čtverácky zamrkal. „Nedovolím žádné potulné ženské, aby vstupovala na tvé území."

Nasadil si klobouk fešácky na stranu, začal si broukat veselou písničku a vyšel ze dveří. Hůlka, napadlo ho. Možná by si měl opatřit hůlku. Samozřejmě, hezky zdobenou. Zdálo se mu, že gentleman by měl mít pořádnou hůlku.

Kapitola třicátá čtvrtá

Z jídelny vystupoval po schodech nahoru teplý vzduch spolu s hlukem přeplněné místnosti. Vůně pečícího se masa vycházela z kuchyně, aby se příjemně mísila se sladkou příchutí lulkového tabáku. Zedd si mnul žaludek, když šel dolů po schodech a přemýšlel, jestli bude mít čas něco pojíst.

Na odpočívadle stál vysoký odkládací koš, ve kterém byly tři hůlky. Zedd z něj vytáhl tu nejzdobenější, rovnou a černou, s pečlivě vypracovaným knoflíkem, který byl vykládaný stříbrem. Zaťukal okázalou hůlkou o dřevěné odpočívadlo a vyzkoušel si její délku a váhu. Zdála se mu trošku těžká, ale vhodně poslouží jako doplněk.

Majitel hostince, pan Hillman, obtloustlý muž s rukávy vyhrnutými nad baculatými lokty a s čisťoučkou bílou zástěrou, uviděl Zedda, jak sestupuje ze schodů. Okamžitě se k němu rozběhl, přitom si z cesty odstrkoval lidi. Dolíčky v jeho kulatých růžových tvářích se prohloubily, když se jeho malá ústa roztáhla v přátelském úsměvu.

„Pane Rybniku! Jsem tak rád, že vás opět vidím!"

Zedd se málem otočil, na koho ten člověk vlastně mluví, pak si ale vzpomněl, že to jméno si dal on sám. Řekl hostinskému, že se jmenuje Ruben Rybnik, Adie je Elda a je to jeho manželka. Zeddovi se vždy líbilo jméno Ruben. Ruben. Zvuk se mu libě kutálel myslí. Ruben.

„Pane Hillmane, říkejte mi Ruben."

Jeho hlava se zakývala. „Samozřejmě, pane Rybniku."

Zedd k němu napřáhl hůlku. „Teď jsem zjistil, že potřebuji hůlku. Mohl bych vás přesvědčit, abyste se rozloučil s touto hůlkou?

Muž širokým gestem rozevřel náruč. „Pane Rybniku, pro vás všechno. Vyrábí je můj synovec a já mu dovolil, aby je zde vystavoval pro mé náročné hosty. Tato je ale zvláštní a drahá." Přišel blíž, když uviděl Zeddův skeptický výraz, se kterým hůlku zvedl. Naklonil se k němu, aby mu něco důvěrně sdělil. „Pane Rybniku, neukazuji to každému. Víte, mohlo by to vyvolat o mém podniku nesprávný dojem. Tady. Vidíte to? Zakroutíte a tady u tohoto stříbrného proužku se to otevře."

Oddělil od sebe dvě části na pár centimetrů, aby mu ukázal lesklou čepel. „Přes půl metru keltonské oceli. Diskrétní obrana pro kavalíra. Nejsem si jistý, zda byste pro vaše prosté účely chtěl mít tak nákladnou..."

Zedd zatlačil tenkou čepel, zkroutil knoflík a když se obě části opět spojily, dokonale propracovaný mechanismus vydal ze sebe pouze tiché cvaknutí. „Opravdu se mi bude hodit. Není příliš nápadná. Připište mi ji k účtu za pokoj." Bohatí lidé se na cenu neptají.

Panu Hillmanovi hlava několikrát poskočila nahoru a dolů. „Samozřejmě, pane Rybniku. Samozřejmě. Pokud smím dodat, vybral jste si dobře. Je opravdu elegantní." Utřel si své čisté masité ruce do růžku zástěry a pak natáhl paži směrem k místnosti. „Smím vám nabídnout stůl, pane Rybniku? Já pro vás stůl uvolním. Někoho přesadím. Dovolte, abych se o to postaral."

„Ne, ne." Zedd ukázal svou novou hůlkou. „Ten prázdný stůl v koutě u kuchyně mi bude úplně stačit."

Muž se ustaraně podíval, kam Zedd ukazuje. „Tam? Pane, to tedy ne. Nechte mě prosím, abych vám zařídil lepší stůl. Co byste řekl na stůl vedle pěvce. Jsem si jistý, že si rád vyslechnete veselou písničku. Zná každou píseň, kterou řeknete. Řekněte mi vaši oblíbenou píseň a já vám ji nechám zahrát."

Zedd se k hostinskému naklonil a zamrkal na něj. „Před zpěvem dám přednost těm nádherným vůním vycházejícím z vaší kuchyně."

Pan Hillman zazářil pýchou a pak ukázal rukou směrem k prázdnému stolu a Zedda k němu uvedl. „Pane Rybniku, prokazujete mi opravdovou čest. Ještě nikdy jsem nikoho neslyšel, aby byl natolik u vytržení nad mou kuchyní. Dovolte, abych vám přinesl talíř."

„Ruben, prosím. Vzpomínáte si? Byl bych velmi potěšen, kdybych mohl okusit plátek pečeně, co tady tak voní."

„Ano, pane Rybniku, samozřejmě." Žmoulal růžek své zástěry, když se naklonil k Zeddovi, který se posadil zády ke zdi. „Jak se cítí paní Rybniková? Doufám, že to je lepší. Modlím se za ni každý den."

Zedd si povzdychl. „Obávám se, že se to nelepší."

„Ach bože, ach bože. Je mi to opravdu líto. Budu se za ni i nadále modlit." Šel ke dveřím do kuchyně. „Donesu vám ten talíř s pečení."

Když hostinský odešel, Zedd opřel svou novou hůlku o zeď, sundal si klobouk a hodil ho na stůl. Plešatící pěvec seděl na stoličce na malém pódiu a byl skloněn nad loutnou, jako by byl kolem ní trvale deformován. Rázně bušil do strun a zpíval ohnivou píseň o dobrodružstvích jednoho vozky, o jeho putování špatnými silnicemi od jednoho špatného města k druhému, v každém bylo špatné jídlo a ještě horší ženy. Zpíval o tom, jak miloval těžkosti, jakými byly strmé pahorky a klikaté průsmyky, šlehající déšť a oslepující sníh.

Zedd pozoroval jednoho muže, který seděl sám v boxu u zdi na druhé straně místnosti, koulel očima a vrtěl hlavou, když poslouchal jedno nepravděpodobné dobrodružství za druhým. Před ním na stole ležel úhledně smotaný bič. Jiní muži, kteří seděli u stolů, považovali píseň za dobrou, bouchali džbánky do stolů a zpívali s pěvcem. Někteří z opilejších se pokoušeli štípnout usmívající se servírky, které běhaly kolem nich, chytali však pouze vzduch.

U druhých stolů seděli elegantně oblečení muži a ženy, asi to byli kupci a jejich manželky, kteří mluvili mezi sebou a ignorovali zpěv. Šlechtici s třpytícími se meči, oblečení podle poslední módy, seděli o pár stolů dál na tišší straně místnosti. V prázdném prostoru mezi pěvcem a osamělým mužem v boxu tančily páry. Některé z nich se skládaly ze servírek a z mužů, kteří jim za tance zaplatili. Zedd dotčeně zjistil, že i když tam bylo mnoho mužů s klobouky, všechny vypadaly, že slouží svému účelu a žádný z nich nebyl vyzdobený perem.

Zedd sáhl do kapsy, aby si spočítal zlaté mince. Dvě. Povzdychl si. Hrát si na bohatého stojí tolik peněz. Nevěděl, jak si to mohou dovolit i ti opravdu bohatí. Teď ale s tím bude muset něco udělat, pokud bude chtít sehnat někoho, kdo by ho dopravil až do Nicobaresy. Nemůže dopustit, aby Adie dále jela na koni, byla na to příliš zesláblá.

Pan Hillman lehkým krokem vyrazil ze dveří kuchyně. Položil před Zedda bílý, zlatem olemovaný talíř vrchovatě naložený pečeným jehněčím, ani se nenarovnal a dvěma prsty natočil talíř a odsunul ho. Rychle vytáhl čistou utěrku a otřel skvrnku na stole. Zedd se rozhodl, že bude muset jíst opatrně, neboť jinak se po něm pan Hillman vrhne, aby mu utřel bradu.

„Mohl bych vám přinést džbánek piva, pane Rybniku? Bude to na účet podniku.

„Říkejte mi prosím Ruben, to je mé jméno. Sklenice čaje by byla báječná."

Samozřejmě, pane Rybniku, samozřejmě. Mohl bych pro vás kromě čaje ještě něco udělat?"

Zedd se poněkud naklonil ke středu stolu. Pan Hillman to udělal stejně. „Za co se teď vyměňuje zlato za stříbro?"

„Čtyřicet celých padesát pět ku jedné," odpověděl. Ta čísla z něj vyrazila bez zaváhání. Odkašlal si. „Myslím, že je to tak. Přinejmenším si to tak pamatuji." Omluvně se usmál. „Já to až tak nesleduji. Myslím si ale, že je to tak. Čtyřicet celých, padesát pět. Ano, myslím si, že to je správně."

Zedd předstíral, že se nad tím zamýšlí. Pak vytáhl jeden z posledních dvou zlaťáků a jedním prstem jej přes stůl posunul k hostinskému.

„Zdá se, že nemám dost drobných mincí. Byl byste tak laskavý a směnil mi to? Chtěl bych to dostat ve dvou váčcích. Z jednoho vezměte jeden stříbrný, směňte ho na měděné mince a dejte to do třetího váčku. Drobné si nechte."

Pan Hillman se dvakrát rychle uklonil. „Samozřejmě, pane Rybniku, samozřejmě. Děkuji vám."

Sebral minci ze stolu tak rychle, že Zedd málem neviděl, jak mizí. Když odešel, Zedd se pustil do jehněčí pečené. Těsně předtím než

skončil, se vrátil pan Hillman a svými širokými a kulatými zády zaclonil Zedda před ostatními.

Položil na stůl dva váčky. „Stříbrňáky, pane Rybniku. Devatenáct světle hnědých a dvacet tmavých." Zedd je strkal do řízy, když hostinský položil na stůl těžší zelený váček a posunul ho směrem k němu. „A tady jsou měďáky."

Zedd se usmál na znamení díků. „A co čaj?"

Velký muž se plácnul do čela. „Promiňte mi to. Zapomněl jsem na to, když jsem měnil peníze." Jeden ze šlechticů mával rukou a snažil se upoutat jeho pozornost. Rychle uchopil paži jedné ze servírek, která vycházela z kuchyně s podnosem plným džbánků. „Julie! Přines panu Rybnikoví sklenici čaje. Drahoušku, ale rychle." Přikývla a usmála se na Zedda, pak odspěchala s podnosem. Hillman se usmíval, když se k němu opět otočil. Julie se o to postará, pane Rybniku. Pokud bych pro vás mohl ještě něco udělat, jen si o to řekněte, prosím."

„Ale ano. Mohl byste mi říkat Ruben."

Pan Hillman se nepřítomně zachichotal a přikývl. „Samozřejmě, pane Rybniku, samozřejmě." Pak vyrazil k šlechtici.

Zedd si ukrojil další kousek jehněčího a nabodl ho na vidličku. Jméno Ruben se mu líbilo. Už by to měl tomu člověku přestat připomínat. Když zuby stahoval maso z vidličky, díval se na Julii, jak přechází přes místnost a proplétá se obsazenými stoly.

Žvýkal, když se díval, jak mrskala džbánky na stůl obsazený nevázanými chlapíky v dlouhých pláštích. Když pokládala džbánek před posledního, ten jí něco řekl. Musela se k němu naklonit, aby ho v tom hluku slyšela. Muži najednou vybuchli smíchem. Julie se narovnala a praštila chlapa podnosem přes hlavu. Když hrdě odcházela, tak ji štípnul. Vyjekla, ale spěchala pryč.

Když šla kolem Zeddova stolu, naklonila se k němu a usmála se na něj. „Pane Rybniku, hned vám donesu váš čaj."

„Jsem Ruben." Rychle ukázal prstem na stůl s hlučnými muži. „Viděl jsem, co se stalo. To musíte něco takového neustále snášet?"

„Ale to je jenom Oskar. Většinou je neškodný. Má však nejodpornější mluvu, se kterou jsem se kdy setkala, a já toho už slyšela dost. Když někdy otevře hubu, aby na mě vyplivl své další sprosťárny,

tak si přeji, aby místo toho začal škytat." Rozmrzele si z obličeje shrnula kadeř vlasů. „A teď chce další džbánek. Promiňte, příliš mluvím. Donesu vám čaj, pane Ryb..."

„Ruben."

„Rubene." Než odběhla, hezky se na něj usmála.

Zedd jedl a čekal, přitom pozoroval stůl hlučných mužů. Maličké přání. Co by se mohlo stát? Julie se vrátila s čajem a se sklenicí. Když je před něj pokládala na stůl, Zedd zakýval prstem a přiměl ji, aby se k němu naklonila.

Sklonila se a tkanice zástěry se jí napjaly na zádech. „Ano, Rubene?"

Čaroděj se zespodu lehce prstem dotkl její brady. „Julie, jsi velmi půvabná žena. Oskar by na tebe neměl mluvit sprostě, nebo se tě dotýkat." Jeho hlas se ztišil do pomalého důrazného šepotu, ze kterého málem začal jiskřit vzduch. „Když mu dáš toto pivo, vyslov jeho jméno a podívej se mu do očí tak, jak se teď dívám já do tvých a přání, o kterém jsi mi řekla, bude splněno. Ty si však nebudeš pamatovat, že jsi ho vyslovila, a ani to, že jsem ti ho splnil."

Julie zamrkala, když se narovnávala. „Promiň, Rubene, co jsi to říkal?"

Zedd se usmál. „Řekl jsem, že ti děkuji za čaj a zeptal se tě, jestli tady někdo nemá k pronajmutí zapřah koní, pokud možno i s kočárem."

Opět zamrkala. „Tedy." Podívala se kolem sebe a sevřela spodní ret mezi zuby. „Polovina z mužů, kteří nejsou oblečeni tak vybraně jako ty, jsou vozkové. Někteří se dají pronajmout. Někteří převážejí náklady a jsou zde stálými návštěvníky, když tudy projíždějí." Ukázala na několik stolů. „Tito, ti by se mohli nechat najmout, pokud bys dokázal zařídit, aby vystřízlivěli."

Zedd jí poděkoval a ona šla pro pivo. Díval se, jak ho nese přes místnost a pokládá ho před Oskara. Chtivě se na ni díval a opile se šklebil. Dívala se mu do očí. Zedd viděl na její rty, když řekla jeho jméno. Oskar otevřel ústa, aby promluvil, místo toho ale škytnul. Z úst mu do vzduchu vyletěla bublina, která pak praskla. Všichni u stolu

vybuchli smíchem. Zedd zamyšleně svraštil čelo, když se na to díval. Pomyslel si, že je to divné.

Kdykoliv Oskar otevřel ústa, aby promluvil na Julii, tak škytnul a vyletěla z něj bublina. Muži řvali smíchy a obviňovali ji, že dala do piva mýdlo. Všichni se ale shodli, že i kdyby to udělala, tak si to zasloužil. Když odcházela od rozesmátých mužů, přivolal její pozornost osamělý muž v boxu. Poté, co o něco požádal, přikývla a odešla směrem do kuchyně.

Julie se zastavila u Zeddova stolu a hlavou ukázala na osamělého muže. „Ten by mohl mít zápřah. Smrdí spíše jako kůň než jako člověk." Zachichotala se. „To ode mě nebylo hezké. Promiň mi to. Je to kvůli tomu, že ho nedokážu přesvědčit, aby nějaké peníze vydal za pivo. Chce, abych mu přinesla čaj."

„Já mám víc, než dokážu vypít. Já se s ním o čaj podělím." Zamrkal na ni. „Ušetřím ti cestu."

„Děkuji ti, Rubene. Tady máš další sklenici."

Zedd si vložil do úst poslední velký kousek masa a přitom pozoroval místnost. Muži se uklidnili a Oskar přestal skytat. Všichni poslouchali, jak pěvec zpívá smutnou píseň o muži, který ztratil svou lásku.

Zedd sebral čajovou konvici a sklenice a chtěl odejít od svého stolu. Šeptem zaklel, když si vzpomněl na svůj klobouk a zvedl ho. Pak uviděl hůlku a popadl ji. Úmyslně prošel nedaleko Oskara a pořádně si ho prohlédl. Nemohl přijít na to, proč skytal bubliny. Zedd v duchu pokrčil rameny. Ten muž teď vypadal docela normálně, i když byl dosti opilý.

Čaroděj šel kolem boxu s osamělým mužem. Nadzvedl čajovou konvici a sklenice.

„Mám tady víc čaje, než dokážu vypít. Mohl bych se s tebou podělit?"

Muž se na něj podíval zpod huňatého obočí a nepřívětivě se na něj zamračil. Zedd se usmál. Ten muž opravdu smrděl jako kůň. Rozložil své mohutné paže, odsunul stočený bič na kraj stolu a ukázal Zeddovi, aby si sedl. Pak si opět paže založil.

„To jsem rád. Já jsem Ruben."

Zedd odhodil klobouk na stůl a tázavým povytáhnutím obočí ho vyzval, aby odpověděl.

„Ahern," řekl hlubokým, zvučným hlasem. „Co chcete?"

Zedd si jednou rukou dal hůlku mezi kolena a druhou potahoval těžkou řízu, když si sedal na lavici, aby z ní naskládal několik vrstev pod svůj kostnatý zadek. „Chtěl jsem se s tebou podělit o čaj, Aherne."

„Co opravdu chcete?"

Zedd mu nalil čaj. „Myslel jsem si, že bys možná potřeboval nějakou práci."

„Mám práci."

Zedd nalil čaj sobě. „Opravdu? Jakou práci?"

Ahern přestal mít paže založené, opřel se v boxu dozadu a zkoumavě si prohlížel oči nového spolustolovníka, nic jiného. Přes rozložitá ramena měl přehozený dlouhý plášť, pod ním měl tmavě zelenou flanelovou košili. Jeho husté a značně prošedivělé vlasy byly dlouhé natolik, že mu zakrývaly větší část uší, a vypadaly, že je hřeben příliš často neobtěžuje. Jeho pobytem venku ošlehaný obličej s hlubokými vráskami byl pokrytý růžovými skvrnami spálenin od mrazivého větru.

„Proč to chcete vědět?"

Zedd pokrčil rameny a napil se čaje. „Abych mohl odhadnout, zda ti mohu dát lepší nabídku." Zedd mohl samozřejmě mít jakékoli množství zlata, o které by muž požádal, měl však pocit, že by to nebyl ten nejlepší přístup. Ještě jednou se napil čaje a čekal.

„Převážím železo zezdola z Tristenu kovářům v Penverru. Někdy jedu až do Winsteadu. Jak víš, my Keltonci děláme nejlepší zbraně ve Středozemí."

„Slyšel jsem něco jiného." Ahernovo zachmuření se ještě prohloubilo. Zedd si položil ruce na postříbřený knoflík hůlky. „Slyšel jsem, že jsou to nejlepší meče ve všech třech zemích, nejen ve Středozemí.'" Pěvec začal novou píseň o králi, který ztratil hlas a musel rozkazovat písemně. Nikdy však nedovolil žádnému ze svých poddaných, aby se naučil číst, takže nakonec ztratil i království. „V tomto ročním období je to obtížné přepravovat takové náklady."

Ahern se sotva znatelně pousmál. „Horší to je na jaře, když je bláto. Tehdy se ukáže, kdo umí vozit a kdo umí jenom mluvit."

Zedd posunul plný šálek o několik centimetrů k muži. „Je to stálá práce?"

Ahern si konečně vzal šálek. „Uživí mě."

Zedd zvedl jeden závit propletené kůže. „Myslím si, že jste člověk, který s tímto umí zacházet."

„Jsou různé způsoby, jak vyburcovat potah, aby se snažil." Bradou ukázal směrem do pokoje. „Tito hlupáci si myslí, že dostanou, co chtějí pouze tím, že přání podpoří bičem."

„A ty nejsi takový?"

Ahern zavrtěl hlavou. „Prásknu bičem, abych získal jejich pozornost, aby věděli, co chci, a kam se mají nohama zapřít. Můj potah pro mě pracuje proto, že jsem ho naučil pracovat, není to proto, že na ně použiji bič, když se dostaneme na obtížné místo.

Odmlčel se a nechal poslat pro další čaj.

Potom se zamyšleně obrátil na Zedda. „Kde jsou vlastně ty sady?"

„V Západozemí. Přestěhoval jsem se tam před vznikem hranice."

„A proč jsi teď tady?"

Zedd se naklonil a ztišil hlas. „Chápej, mojí ženě se nevede dobře. Oba jsme už staří a když je teď hranice pryč, chce navštívit svůj rodný kraj. Zná tam ranhojičky, které by jí mohly pomoci. Udělal bych všechno, abych jí pomohl. Je příliš nemocná na to, aby v tomto počasí dále jela na koni, tak bych si chtěl najmout někoho, kdo by nás dopravil k jejím ranhojičkám. Zaplatím každou cenu, každou přijatelnou cenu, abych se tam dostal."

Ahernův obličej poněkud změkl. „Vypadá to jako docela slušná cesta. Kam máte namířeno?“

„Nicobaresa."

Ahern prudce položil svou sklenici na stůl. Vyšplíchlo z ní trochu čaje. „Cože!" Ztišil hlas a naklonil se kupředu, okraj stolu se mu zarýval do mohutného těla. „Vždyť jsme uprostřed zimy, člověče!"

Zedd projel prstem po okraji sklenice. „Myslel jsem, že jsi říkal, že nejhorší je jaro."

Ahern zavrčel a podezřívavě se na něj podíval. „To je za námi na severozápadě, na druhé straně pohoří Rang'Šada. Když přicházíte ze Západozemí do Nicobaresy, proč byste nejdřív překročil pohoří Rang'Šada? Teď musíte přes ně zpět."

Zedd na to nebyl připraven a musel se namáhavě snažit, aby našel odpověď. Nakonec se mu to podařilo. „Jsem ze severu, není to daleko od Aydindrilu. Jeli jsme tam navštívit mou rodinu a pak jsme se na jaře chtěli vybrat do Nicobaresy. Zamýšlel jsem dostat se přes hory na jihu a pak jet na severovýchod do Aydindrilu. Ale Elda, to je má manželka, onemocněla a já se poté rozhodl, že by bylo lepší, kdybychom šli navštívit ranhojičky."

„Byl byste na tom lépe, kdybyste jel do Nicobaresy předtím, než jste překročil hory."

Zedd si přeložil ruce na knoflíku hůlky. „Aherne, tak dobře. Ty znáš, jak napravit něco, co se stalo omylem, abych mohl žít svůj život tak, jak ho navrhuješ?"

Ahern se bručivě zasmál. „Nevypadá to na to." Na chvíli se zamyslel, a pak si dlouze povzdychl. „Řeknu vám něco, Rubene. Je to dlouhá cesta. Koledujete si o potíže. Nezdá se mi, že bych se toho chtěl zúčastnit."

Zedd povytáhl obočí. „Opravdu?" Nápadně si prohlížel místnost. „Aherne, když ten úkol považuješ za příliš těžký, řekni mi, kdo z těchto mužů by to dokázal? Kdo z nich je lepší vozka než ty?"

Ahern si nasupeně prohlížel shromážděné muže. „Neříkám, že jsem ten nejlepší, ale tito se spíše chlubí, než aby používali rozum. Nemyslím si, že mezi nimi je někdo, kdo by to dokázal."

Zedd se podrážděně zavrtěl na lavici. „Aherne, myslím si, že se jenom pokoušíš vyhnat cenu nahoru."

„A já si myslím, že se ji snažíš srazit dolů."

Zedd dovolil, aby se mu na rtech usadil náznak úsměvu. „Nemyslím si, že ta práce je až tak těžká, jak říkáš."

Ahern se opět zamračil. „Myslíte si, že je lehká?"

Zedd pokrčil rameny. „Vždyť přes zimu stejně jezdíš. Já pouze chci, abys jel jiným směrem, to je vše."

Ahern se naklonil k němu a svaly čelistí se mu napjaly. „Problémem je vlastně směr, kterým chcete jet. Poprvé, mluví se o tom, že v Nicobarese je občanská válka. Co je ještě horší, pokud nechcete strávit týdny tím, že budete projíždět průsmyky daleko na jihu, nejkratší cesta vede přes Galeu."

Ztišil hlas. „Mezi Galeou a Keltonem jsou problémy. Slyšel jsem, že podél hranic se bojuje. Bylo vypleněno několik keltonských měst. Tady v Penverru lidé znervózněli, protože jsou tak blízko hranic s Galeou. Všude se o tom mluví. Jet do Galey jistě znamená potíže."

„Boje? Upovídané jazyky. Válka skončila. D'haranská vojska byla odvolána domů."

Ahern pomalu zavrtěl hlavou. „To nejsou nájezdníci z D'Hary. Jsou z Galey."

„Nesmysl!" odpověděl prudce Zedd. „Když sedlák převrhne lampu a začne hořet stodola, tak to Keltonci považují za útok z Galey. Pokaždé když vlk ukradne jehně, tak za tím Galeánci vidí Keltonce. Chtěl bych mít tolik peněz, kolik stály všechny šípy vystřílené do stínů." Zahrozil muži prstem. „Pokud by Kelton nebo Galea chtěli napadnout jeden druhého, Ústřední rada by dostala hlavy těch, kteří k tomu vydali rozkazy, bez ohledu na to, kdo to byl!" Zabušil hůlkou do země. „To by nikdo nedovolil!"

Ahern se trochu stáhl. „Já o politice nevím nic a ještě méně vím o těch proklatých zpovědnicích. Vím pouze to, že když člověk pojede Galeou, propíchají ho šípy, které budou z těch stínů vylétat. To, co chceš není tak lehké, jak si myslíš."

Zedd už z toho všeho začínal být unaven. Na to čas nemá. Něco z toho, co mu Adie řekla, mu vrtalo hlavou. Něco o světle. Rozhodl se, že tuto diskusi skončí a dopil svůj čaj.

„Aherne, děkuji ti za rozhovor. Vidím však, že nejsi tím člověkem, který by mě dostal do Nicobaresy."

Postavil se a natáhl pro svůj klobouk. Ahern položil svou velkou pracku Zeddovi na paži a přinutil ho sednout. Sám se na lavici přisunul dopředu.

„Podívejte se, Rubene, časy jsou teď těžké. Válka s D'Harou narušila obchod. Kelton byl ušetřen nejhorších následků války, mnoho

našich sousedů však nebylo. S mrtvými se těžko obchoduje. Teď není tolik nákladů, jak bývalo, ale stejně je více než dost lidí, kteří jsou ochotni je vozit. Nemůžete mít za zlé, že se člověk snaží dostat tu nejlepší cenu, když se mu naskytne příležitost." Povytáhl obočí, když se k němu naklonil. „Jako by se někdo snažil dostat tu nejlepší cenu za nejlepší ovoce."

„Opravdu je to nejlepší ovoce?" Zedd netrpělivě mávl rukou směrem do místností. „Každý z těchto lidí se velmi rád nabídne k pronajmutí. Každý z nich mi může nabídnout chlubivý příběh stejně dobrý, jako byl ten tvůj, který dokazuje, proč je tím nejlepším vozkou. Ty se snažíš dostat tu nejlepší cenu. To je v pořádku, Aherne, přestaň si však se mnou zahrávat. Chtěl bych vědět, proč ji mám zaplatit."

Ahern špičkou velkého prstu posunul šálek doprostřed stolu. Naznačil tím, že chce ještě nalít. Než mu Zedd vyhověl, uhladil si rukávy. Ahern přitáhl šálek pod ochranu svých velkých paží, naklonil se kupředu a podíval se po místnosti.

Každý se díval na pěvce, který jedné ze servírek zpíval píseň lásky. Držel ji za ruku a zpíval slova o své věčné oddanosti. Obličej dívky byl rudý. Druhou rukou držela za zády podnos, dívala se od země a chichotala se.

Ahern zpod zelené flanelové košile vytáhl řetízek se stříbrným medailonem. „Toto je důvod, proč chci tu nejlepší cenu."

Zedd pokrčil nosem, když se podíval na vznešenou podobu na medailonu. „Zdá se, že to pochází z Galey."

Ahern jenom přikývl. „Na jaře a přes léto D'Hara obléhala Ebinissii. Galeánci byli pomalu rdoušeni a nikdo jim nechtěl pomoci. Každý měl dost svých starostí s D'haranci a nechtěl se míchat do jejich záležitostí. Ti lidé potřebovali zbraně.

Převezl jsem náklad zbraní a velmi potřebnou sůl přes vzdálenější průsmyky. Galeanští gardisté nabídli doprovod těm, kteří by to riskovali, ale nebylo mnoho těch, kteří tuto nabídku přijali. Tyto odlehlé průsmyky jsou zrádné."

Zedd povytáhl obočí. „To bylo od tebe velmi šlechetné."

„V tom nebylo nic šlechetného. Platili královsky. Já jsem zkrátka nemohl snést, aby byli v tak bezvýchodném postavení. Zvláště když

jsem věděl, co ďharanští vojáci dělají těm, které porazí. Zkrátka jsem si myslel, že pár keltonských mečů by jim mohlo dát lepší šanci ubránit se, to je všechno. Jak jsem řekl, my děláme ty nejlepší meče."

Zedd zvedl ruku od knoflíku hůlky a ukázal na medailon, který byl teď zpět pod Ahernovou košilí. „Co tedy znamená?"

„Když skončilo obléhání, zavolali mě na galeanský dvůr. Sama královna Cyrilla mi dala tento medailon. Řekla mi, že jsem pomohl jejímu národu při obraně a že jsem v Galei vždy vítán." Poklepal si po hrudi na místě, kde se pod košilí skrýval medailon. „Toto je královnina propustka. Říká, že v Galei mohu jít, kam se mi zachce."

„Takže bys teď chtěl," řekl Zedd, který se na něj úkosem podíval, „stanovit cenu toho, co je neocenitelné."

Ahern přimhouřil oči. „Já jsem toho neudělal mnoho, všechno si vytrpěli oni. Pomáhal jsem jim, protože pomoc potřebovali a protože mě dobře zaplatili. Netvrdím o sobě, že jsem hrdina. Udělal jsem to z obou důvodů, neudělal bych to jenom z jednoho z nich. Teď mám tuto propustku. Pokud mi pomůže, abych se lépe uživil, proč ne. Nevidím na tom nic špatného."

Zedd se opřel dozadu. „Aherne, v tom máš pravdu. Galeánci ti nakonec zaplatili zlatem za to, co jsi pro ně udělal. Když budu moci, tak to rovněž udělám. Řekni si svou cenu za to, že nás dovezeš do Nicobaresy."

Čajový šálek vypadal v Ahernových rukou velmi malý, když ho mezi nimi převaloval. „Třicet zlaťáků. Ani o jeden méně."

Zedd povytáhl obočí. „Pro všechny bohy, nemyslíš si toho o sobě příliš mnoho?"

„Dokážu se tam dostat a to je má cena. Třicet zlaťáků."

„Dvacet teď a dalších deset, když se dostaneme do Aydindrilu."

„Aydindril! Ty jsi doposud o Aydindrilu neřekl ani slovo. S Aydindrilem nechci mít nic společného, jsou tam čarodějové a zpovědnice. Kromě toho bychom se opět museli dostat přes pohoří Rang'Šada!"

„Když se budeš vracet zpět, stejně se budeš muset přes něj dostat. Takže přes něj přejedeš na severu, není to žádná objížďka. Když se ti nabídka nelíbí, tak ti nabídnu dvacet, abys nás dostal do Nicobaresy.

Jsem si jist, že tam najdu někoho, kdo by byl více než ochoten vzít nás do Aydindrilu za zbylých deset zlaťáků, pokud bychom po vyléčení mé manželky potřebovali kočár. Když chceš mít všech třicet zlaťáků, tak ti je přislíbím, jen když budeš souhlasit s tím, že nás vezmeš až tam. To je má nabídka."

Ahern pokýval hlavou. „V pořádku, pojedu do Aydindrilu. Dvacet teď a deset v Aydindrilu." Namířil svůj masitý prst na Zedda. „Musíš však souhlasit s jednou podmínkou."

Jakou?"

Ahernův prst se pohnul a ukázal na Zeddův rudý klobouk. „Nebudeš nosit tento klobouk. To pero by jistě splašilo koně."

Na Zeddových vrásčitých tvářích se objevil úsměv. „Já bych ale rovněž měl jednu podmínku." Ahern naklonil hlavu. „Musíš říci mé ženě, že to je *tvá* podmínka."

Ahern se na něj zašklebil. „Přijímám." Jeho úsměv zmizel tak rychle, jako se objevil. „Rubene, do těch hor a přes ně nebude lehká cesta. Mám kočár, který jsem koupil z peněz vydělaných přepravou do Ebinissie. Mohu k němu přidělat skluznice, v hlubokém sněhu to bude lehčí." Prstem zaťukal ze strany na šálek. „A co to zlato?"

Pěvcovy prsty tančily po strunách a hrály okouzlující melodii beze slov. Prakticky všechny nohy v místnosti se pohybovaly do taktu a nahrazovaly písni doprovod bubnů. Zedd sáhl do řízy a sevřel v ruce dva váčky se stříbrem. Nepřítomně si prohlížel místnost.

Pak čaroděj opět udělal to, co v poslední době musel dělat příliš často: nasměroval teplý proud magie na váčky se stříbrnými mincemi - a změnil je na zlaté.

Co jiného mu však zbývalo? Kdyby se mu jeho úmysl nepovedl, znamenalo by to, že svět živých zahyne. Doufal, že jenom sám sobě nezdůvodňuje konání, o kterém věděl, že je nebezpečné.

„Nic není nikdy lehké," zamumlal potichu.

„Co jsi to řekl?"

„Řekl jsem, že vím, že tato cesta nebude lehká." Hodil tmavě hnědý váček zlata na stůl. „Tohle by to mělo umožnit. Teď jich bude dvacet, jak jsme se dohodli."

Ahern nahoře rozvázal váček a vsunul do něj dva velké prsty, Zedd si mezitím nezúčastněně prohlížel lidi, kteří si užívali jídla, pití a hudby. Už by rád byl na cestě do Nicobaresy.

„To má být nějaký žert?"

Zedd opět začal věnovat pozornost Ahernovi. Velký muž dvěma prsty vytáhl z váčku minci a hodil ji na stůl. Matná mince se zatočila a dopadla na stůl s dutým zvukem. Zedd se na to nevěřícně díval.

Mince vypadala jako každá jiná mince, byla však ze dřeva a ne ze zlata.

„To... tedy... nevím."

Ahern vysypal zbytek zlatých mincí do své velké pracky a teď je nechával padat zpět do váčku. „A je jich tady jenom osmnáct. Dvě chybí. Já neberu dřevěné mince."

Zedd se chápavě usmíval, když ze své řízy vytahoval světle hnědý váček. „Omlouvám se ti, Aherne." Sebral dřevěnou minci ze stolu. „Zdá se, že jsem ti dal nesprávný váček, v tomto jsem měl minci pro štěstí. Tu bych nikdy nikomu nedal. Pro mě má větší cenu než zlato."

Podíval se do váčku. Mincí bylo sedmnáct a dvě z nich byly dřevěné. Mělo jích tam být dohromady devatenáct. V mysli se mu myšlenky převalovaly jedna přes druhou, jak se tomu snažil přijít na kloub. Nepokoušel se ho pan Hillman ošidit? Ne, to by byla příliš nešikovná krádež. Kromě toho je nesmyslem vyřezat minci ze dřeva a doufat, že ji lze vydávat za zlatou."

„Kde jsou mé dva další zlaťáky?"

„Ach ano, ano." Zedd vytáhl dvě zlaté mince z druhého váčku a šoupnul je po stole.

Ahern je přidal k mincím, co už měl ve váčku, pevně utáhl šňůrku a strčil si tmavě hnědý váček do kapsy. „Teď jsem vám k službám. Kdy budete chtít vyrazit?"

Stříbrné mince, které se proměnily na dřevěné a ne na zlaté, čaroděje až natolik nezajímaly, to by se dalo nějakým způsobem vysvětlit. Tři mince však chyběly. Zmizely. To se vysvětlit nedalo. To mu dělalo starosti. Mrazilo ho z toho až do konečků prstů.

„Chtěl bych vyrazit, jak to jen bude možné. Pokud možno ihned."

„Myslíte tím zítra?"

Zedd popadl klobouk. „Ne, myslím tím ihned." Podíval se na jeho překvapením svraštělý obličej. „Má žena... nemohu už více ztrácet čas. Potřebuje se dostat k ranhojičkám."

Ahern pokrčil rameny. „No, já jsem se právě vrátil z Tristenu. Potřebuji se trochu vyspat. Bude to dlouhá a těžká cesta." Zedd neochotně přikývl na souhlas. „Nejdříve musím na kočár nasadit skluznice. To zabere několik hodin. Bude to kratší, když zavolám někoho z těch lidí, aby mi pomohli."

Zedd zaťukal hůlkou. „Ne! Nikomu neříkej, co děláš, ani kam jedeš. Nikomu neříkej ani to, že odcházíš." Když viděl, jak se Ahern nechápavě zachmuřil, okamžitě přestal a pomyslel si, že by měl říci něco na vysvětlenou. „Jde o stíny, o kterých jsi mluvil. Nebylo by dobré, kdyby se vědělo, kam mají namířit šípy."

Ahern si ho podezřívavě měřil, když vstával a narovnal se do plné výšky, přitom si oblékal plášť. „Nejdříve mě přemluvíte, abych vás dovezl do prokleté země čarodějů a zpovědnic a teď ještě toto. Myslím si, že jsem chtěl příliš malou cenu." Konce pásku pláště volně převázal. „Obchod je obchod." Připravím kočár a nějaké zásoby, pak si trochu pospím. Setkáme se tady tři hodiny před úsvitem. Zítra před polednem budeme za hranicemi v Galei."

„Mám ve stájích koně. Mohli bychom ho rovněž vzít s námi. Vyzvedni ho, než přijdeš pro nás." Zedd propustil muže s nepřítomným mávnutím hůlky. „Tři hodiny před úsvitem."

Mysl se mu plně zabývala něčím úplně jiným. Je to důležitější, než si původně myslel. Je nanejvýš důležité, aby co nejdříve sehnali pomoc. Je možné, že žena s třemi dcerami někde studovala, možná bydlí někde blíž. Možná najdou to, co potřebují bez toho, aby museli až tak daleko. Čas byl velmi důležitý.

Pouze světlo ví, řekla Adie, kde se ta žena naučila o skrinech. „Světlem" se běžně označoval talent. Bylo to však také nepříliš jasné označení něčeho úplně jiného. Zabouchal hůlkou na podlahu. Proč ta Adie musí vždy mluvit v kouzelnických hádankách!

Když se Ahern vydal ke dveřím, čaroděj vstal a šel ke schodům.

Kapitola třicátá pátá

Zedd otevřel dveře, ze kterých se na něj vyvalil oblak kouře páchnoucího kreozotem. Okno bylo otevřené, pouštělo dovnitř ledový vzduch a vypouštělo kouř. Adie seděla na posteli, byla až téměř po krk zabalená do přikrývky a česala si rovné, černé a šedivé vlasy, které jí byly po ramena.

„Co se to tady děje? Co se stalo?"

Ukázala kartáčem. „Bylo mi zima. Pokusila jsem se zapálit oheň."

Zedd se podíval na krb. „Adie, k tomu potřebuješ dřevo. Bez dřeva nemůžeš mít oheň."

Očekával, že se na něj zaškaredí, místo toho se na něj znepokojeně podívala. „Dřevo tam bylo. Použila jsem magii, pokusila jsem se zapálit oheň z postele. Jenom se zakouřilo a zajiskřilo. Otevřela jsem okno, abych kouř vyvětrala. Když jsem se podívala do krbu, polena byla pryč."

Zedd k ní přistoupil blíž. „Pryč?"

Přikývla a dál si kartáčovala vlasy. „Něco není v pořádku. Něco není v pořádku s mým talentem."

Zedd jí pohladil po vlasech. „Já vím. Měl jsem podobný problém. Musí to být ta nákaza." Posadil se, vzal jí kartáč z ruky a odložil ho. „Adie, co mi můžeš říci o té nákaze a o skrinech? Musíme na to mít odpovědi."

„Už jsem ti řekla všechno, co vím. Skrin je síla na rozhraní světa živých a světa mrtvých."

„Proč se však rány nehojí? Proč je nezhojí ani má magie? Co způsobilo, že zmizela polena, když jsi použila magii ty?"

„Skrin je součástí obou světů. Ty to nechápeš?" Zklamaně zavrtěla hlavou. „Skrin je magie, je to magie obou světů, takže účinkuje v obou světech. Je to aditivní a subtraktivní magie dohromady.

A potom mu to došlo. Přišlo to jako blesk z čistého nebe. Ona studovala se sestrami světla."

Zedd vyskočil na nohy. „Co!" Chodil mezi postelí a krbem. „Do pytle! Do dvojitého pytle! Já to věděl. Já to věděl!"

Začal o tom rozčileně hovořit ale přerušila ho. „Zedde, ona s nimi studovala, aby se něco naučila. Pak se vrátila domů. Ona není sestra. Sestry nejsou až tak... nerozumné, jak si myslíš ty."

Zastavil se, aby se na ni jedním okem podíval. „Jak to můžeš vědět?"

Adie si odevzdaně povzdychla. „Kulatá kost skrina, ta kost, kterou jsem dostala těsně předtím, než žena zemřela, ta kost, o které jsem ti řekla, že je tak důležitá, ta kost, kterou jsme ztratili v mém domě... žena s talentem, která mi ji dala, kdysi byla sestrou světla."

„Co tedy dělala v Novém světě?" zeptal se Zedd bezvýrazným hlasem.

„Ona nebyla v Novém světě. V té době jsem byla ve Starém světě já."

Zedd si založil obě ruce v bok a naklonil se k ní. „Ty jsi přešla přes Údolí ztracených? Ty jsi šla do Starého světa? Ty jsi opravdu plná spousty drobných tajemství."

Adie pokrčila jedním ramenem. „Řekla jsem ti, že jsem vyhledávala ženy s talentem, abych se od nich naučila, co se naučit dá. Některé z nich byly ve Starém světě. Využila jsem svou jedinou cestu údolím a zpět, abych se z toho, co jsem potřebovala vědět, naučila všechno, co se dalo."

Adie si přikrývku přitáhla ještě těsněji k ramenům. „Sestry, tedy některé z nich, mě naučily malé kousky, které znaly. Byly to ale důležité malé kousky. Sestry považují za svou hlavní povinnost vědět o

Strážci podsvětí, ony mu říkají Bezejmenný, aby před ním ochránily duše.

V paláci jsem nezůstala dlouho, dovolily by mi tam zůstat jenom tehdy, kdybych se chtěla stát jednou z nich. Jistou dobu mě však nechaly studovat společně s nimi, nechaly mě studovat věci, které mají ve svých sklepeních. V paláci jsou sestry, kterým bych nesvěřila ani uvaření snídaně, byly tam však i takové, co mi velmi pomohly."

Zedd něco zamumlal a opět začal přecházet sem a tam. „Sestry světla jsou fanatičky svedené na nesprávnou cestu. Ve srovnání s nimi je Příbuzenstvo spravedlivých spolek rozumných lidí!" Zastavil se. „Když jsi tam byla, viděla jsi některého z jejich chlapců? Viděla jsi, zda tam měly někoho s talentem?"

„Já jsem věnovala pozornost tomu, čemu jsem se chtěla naučit. Nebyla jsem tam, abych se sestrami diskutovala o teologii. To by nebyla moudrá věc. Nikdy mi nedovolily dostat se do styku s jejich svěřenci, pokud tehdy nějaké měly. Jsem si jistá, že kdyby tam měly nějaké chlapce, byli by to chlapci z jejich strany světa."

„Ony jistě nemají nikoho!" odvětil prudce. „S talentem se už téměř nikdo nerodí. Příliš mnoho čarodějů bylo zabito ve válkách. Jsme vymírající druh.

A jako čaroděj prvního řádu bych nikdy neodmítl učit někoho s talentem, jak se stávalo před tisíci lety. Neudělal by to ani žádný čaroděj, kterého jsem učil já. A sestry světla to vědí! Ony znají pravidla. Ony nesmějí přijmout nikoho s talentem dříve, než ho odmítne učit každý čaroděj. Zachovat se v rozporu s tímto pravidlem jenom jednou, by znamenalo rozsudek smrti pro každou sestru, která někdy překročila toto údolí."

„Zedde, ony to vědí. Ony tuto hrozbu berou vážně."

„Ony by ji měly opravdu znát! S jednou z nich jsem se setkal, když jsem byl ještě mladý, a poslal jsem po ní varování jejich matce představené." Zatínal pěsti, když se díval do prázdna. „Jejich metody jsou barbarské. Jsou to děti, které učí chirurgii. Kdybych jen věděl, jak se dostat kolem těch prokletých věží, šel bych tam a zničil bych Palác proroků."

„Zedde, v minulosti zemřelo mnoho dětí obdařených talentem, protože nebylo nikoho, kdo by je naučil, jak ho ovládat. Ti, kteří tento talent už měli, si naň dělali nárok a nechtěli cvičit někoho dalšího, kdo by jednoho dne mohl představovat ohrožení jejich moci. Nestarali se o děti narozené s talentem a nechali je umírat pod silným vlivem toho, s čím se narodily a o čem nevěděly, jak to kontrolovat. Sestry nechtěly nechat ty opuštěné chlapce umírat. Ony pouze dělaly to, o čem si myslely, že lidem nejvíc pomůže."

Hodil po ní zničujícím pohledem. „Sestry světla dělají pouze to, co je pro sestry světla nejlepší."

„Možná to tak je, ale ony přísahaly, že pravidla budou dodržovat. Slíbily, že budou dodržovat příměří stejně, jako jsi to udělal ty, když jsi je nechával na pokoji, když sem přicházely."

Díval se do prázdna a vrtěl hlavou. „Aby nechávali umírat děti zrozené s talentem pouze kvůli vlastnímu sobeckému prospěchu. Kdyby se chovali podle toho, jak by se čarodějové chovat měli, sestry světla by nikdy nevznikly. Nikdy by jich nebylo třeba."

Botou shrábnul vyhořený uhlík z přední plochy krbu nazpět do ohniště. „Nikdy by je nenapadlo, aby čaroději dovolili učit mladou kouzelnici, jak má používat svůj talent, troufají si však učit mladé čaroděje, jak mají používat jejich talent."

„Zedde, souhlasím s tebou, ale poslouchej: mrtvé a pohřbené rozpory a války nejsou naše starost. Opona je natržená. Kámen slz je ve světě živých. To být naše starosti.

Šla jsem za těmi ženami, abych se něco naučila. Naučila jsem se tam magii a tu magii jsem naučila tebe. I když nestačí na to, aby zastavila nákazu, byla alespoň schopná zpomalit ji. Musíme se nákazy zbavit dříve, než nás dostane."

Uklidnil se pod upřeným pohledem jejích bílých očí. „Samozřejmě, že máš pravdu, Adie. Jsou tady naléhavé problémy, které musíme zvládnout."

Obdařila ho jedním ze svých slabých úsměvů. „Jsem ráda, že ty dostatečně moudrý na to, abys poslechl moudrou radu."

Třel si bolavý zátylek, masíroval napnuté svaly. „Opravdu si myslíš, že ta žena s třemi dcerami by mohla vědět o nákaze? Je to dlouhá

cesta, nelze se na ni vydat jenom proto, že něco tušíš nebo v něco doufáš."

„Studovala se sestrami mnoho let. Měly ji rády a chtěly, aby zůstala, aby se stala sestrou. Ona ale nevěřila tak hluboce jako ony a nakonec odešla domů. Nevím, co všechno se naučila, ale pokud sestry věděly něco o nákaze a řekly jí o tom, jistě to řekla i svým dcerám. I když z toho nemám radost, ony v Nicobarese."

Když Zedd uviděl Adie, jak si ramena balí do přikrývky, zavřel okno. Klekl si ke krbu, položil hrst podpalu na mřížku a naň naskládal dřevo ze kbelíku, který stál vedle krbu. Chtěl použít magii, aby podpálil oheň, pak si to však rozmyslel a místo toho si zapálil tenký klacík v lampě. Dřepnul si a dotkl se plamenem zakřivených štěpin podpalu.

„Zedde, příteli můj," pronesla Adie tichým a jemným hlasem. „Nejsem sestra světla. Vím, nad čím přemýšlíš, ale já nejsem jedna z nich."

Přesně o tom Zedd přemýšlel.

„A kdybys byla," zeptal se bez toho, aby se otočil, „řekla bys mi to?"

Byla zticha. Ohlédl se a uviděl, že se na něj usmívá. „Sestry světla si cení čestnost nade vše na světě. Ale pro ně by lhaní ve službě Stvořiteli bylo ctí."

Oheň hořel dobře. Zedd stál před ní a díval se na ni, její úsměv však neopětoval. „To mě neuklidňuje."

Chytila ho za ruku a poplácala mu ji druhou rukou.

„Zedde, řeknu ti pravdu. Některým z nich jsem zavázána za to, co pro mě udělaly, ale přísahám ti na duši mrtvého Pella, že nejsem sestra světla. Nikdy bych jim nedovolila, aby si vzaly někoho s talentem z naší strany, pokud bych věděla, že existuje čaroděj, který by ho mohl učit. Pokud bych do toho mohla mluvit, nikdy bych nedovolila, aby nějaký chlapec byl odvlečen a vystaven jejich metodám."

Zedd nohou uhladil okraj koberce. „Milá paní, já vím, že nejsi jedna z nich. Je to v tom, že strašně nerad myslím na to, co tyto ženy dělají chlapcům s talentem, kdežto já jim mohu ukázat jak z talentu mít radost. Talent je dar, ony se k němu chovají, jako by to bylo prokletí."

Palcem mu pohladila hřbet ruky. „Vidím, že sis opatřil novou elegantní hůlku."

„Nerad myslím na to, co se mi za ní bude snažit naúčtovat pan Hillman," zamumlal Zedd.

„Našel jsi pro nás nějakou přepravu?"

Zedd přikývl. „Ten muž se jmenuje Ahern. Raději bychom se měli trochu vyspat. Bude zde s kočárem tři hodiny před úsvitem."

Pak se na ni zasmušile podíval. „Adie, dokud se nedostaneme do Nicobaresy a dokud se nezbavíme této nákazy, měli bychom si před použitím magie velmi pečlivě promyslet následky."

*****

„Jsme tady v bezpečí?"

Měkká ruka se vynořila z mlhy tlumeného světla, pohladila ji po tváři a konejšila ji.

Ráchel, zde jsi v bezpečí. Oba jste v bezpečí. Jste v bezpečí teď i navěky věků. Jsi v bezpečí.

Ráchel se usmála. Cítila, že je v bezpečí. Cítila se tak bezpečně jako nikdy předtím. Nebyl to ten pocit bezpečí, který měla, když byla se Slídičem, ale spíše pocit, který měla, když byla v matčině náručí. Předtím si na matku nedokázala vzpomenout, teď si na ni ale vzpomínala. Myslela na paži, která ji objímala a tiskla k prsu.

Pomalu se v ní rozplýval strašlivý strach, který měl rovněž Slídič, když uháněli, aby dostihli Richarda. Strach vycházející z lidí, kteří se je pokoušeli zastavit, z bojů, které musel Slídič podstoupit, hrůza z krve, kterou viděla, všechna ta krev, kterou viděla. To všechno se pomalu rozplývalo.

Když stála před třpytícím se jezírkem, ruce se k ní opět natáhly. Natáhly se k ní s něžnými úsměvy, které ji uklidňovaly. Ruce jí pomáhaly rozepínat knoflíky jejích ušpiněných a propocených šatů a stahovaly je z ní. Trhla sebou, když jí šaty přitlačily podlitinu na rameni, podlitinu, již získala, když ji na zem srazil muž, který je pronásledoval.

Úsměvy se změnily na smutné výrazy soucitu s její bolestí. Něžné a jemné hlasy vrkaly, aby ji uklidnily. Zářící ruce jí pohladily rameno a když se vzdálily, podlitina byla pryč. Bolest byla pryč.

Už je to lepší?

Ráchel přikývla. „Ano. Je to opravdu lepší. Děkuji vám."

Ruce jí zuly boty a sundaly punčochy. Seděla na teplé skále a komíhala bosýma nohama v chladivé vodě. Bude to tak krásné, když se zbaví špíny a potu.

Ruce sáhly po kameni, který ji visel na řetízku kolem krku. Pak se ruce zase stáhly, jako by měly strach.

Nemůžeme sundat tuto věc. Musíš to udělat sama.

Uklidňujícím teplem a bezpečím nádherné krajiny kolem ní, uklidněním, které našla, a touhou udělat, co od ní chtělo něžné mumlání, se jejím nitrem začal ozývat jiný hlas. Byl to hlas Zedda, který jí říkal, že kámen nesmí ze žádného důvodu nikomu dát. Hlas, který říkal, jak je důležité, aby ho vždy ochraňovala.

Od zčeřených kol, která její nohy dělaly ve vodě, zvedla pohled k vlídným obličejům. „Já si ho nechci sundat. Nemohu si ho nechat na sobě?"

Opět se objevily a rozzářily úsměvy.

Ráchel, pokud si to přeješ, samozřejmě, že si ho můžeš nechat. Pokud tě to udělá šťastnou.

„Chci ho mít u sebe. To by mě udělalo šťastnou."

Tak ti zůstane. Od teď až navěky, když si to přeješ.

Usmívala se úsměvem plným klidu a bezpečí, když vklouzla do chladivé vody. Bylo jí v ní velmi dobře, vznášela se v ní a plula s proudem. Cítila, jak se z ní spolu se špínou smývají všechny potíže. V jedné chvíli měla pocit, že se už nemůže cítit bezpečnější nebo šťastnější, ale v další chvíli to cítila ještě silněji a v další opět silněji.

Pohybovala pažemi v hojivé a očišťující zlaté vodě, plavala na druhou stranu jezírka. Tam, jak si pamatovala, nechala Slídiče. Našla ho ponořeného do vody málem až po krk, hlavu měl zakloněnou a položenou na měkkém koberci trávy na břehu. Oči měl zavřené a na obličeji měl úžasný úsměv.

„Otče?"

„Ano, dcero," zašeptal bez toho, aby otevřel oči.

Připlavala k němu. Zvedl paži a ona vklouzla pod ni. Cítila se tak dobře, když měla kolem ramen jeho paži. Paži, která jí poskytovala tolik útěchy.

„Otče, odejdeme někdy z tohoto místa?"

„Ne, říkají, že zde můžeme zůstat navždy."

Přitulila se k němu. „Jsem tak ráda."

Usnula a opravdu spala. Nepamatovala si, že by někdy spala v takovém bezpečí nebo pod takovou ochranou přesto, že nevěděla, jak dlouho spala. Když se oblékala, její šaty byly čisté a zdálo se, že se třpytí jako nové. Slídičovy šaty byly rovněž jasné a blýskavé. Držela se za ruce s ostatními dětmi a tančila s nimi do kruhu. Byly to zářící děti, jejichž hlasy a smích se ozývaly s ozvěnou. Z toho se smála také, smála se štěstím, jak se ve svém životě ještě nikdy nesmála.

Když měla hlad, lehla si se Slídičem do trávy, všude kolem byla teplá mlha a zářící obličeje. Jedli věci, které byly sladké a chutné. Když byla unavená, usnula. Nikdy si nemusela dělat starosti, kde spí, protože byla v bezpečí, konečně byla v bezpečí. A když si chtěla hrát, přišli si s ní hrát děti, které ji měly rády. Každý ji měl rád a ona měla ráda každého.

Někdy se procházela sama. Průhledné sloupy slunečního světla procházely mezi stromy. Zářící louky byly plné lučního kvítí, které se v mírném vánku kolébalo a mrkalo jasnými skvrnkami barev.

Někdy se procházela se Slídičem a držela ho přitom za ruku. Byla tak šťastná, že byl teď rovněž spokojen. Už nikdy nebude muset s nikým bojovat. Byl rovněž v bezpečí. Řekl jí, že je spokojen.

Někdy ji bral na dlouhé procházky a ukazoval jí lesy, o kterých říkal, že v nich vyrůstal, že si v nich hrával, když byl tak malý jako ona. Usmívala se radostí ze šťastného výrazu, který mu viděla v očích. Milovala ho a byla spokojena, protože stejně jako ona konečně našel klid.

*****

Podívala se nahoru a na jejích tenkých rtech se objevil náznak úsměvu. Neslyšela nic a nepotřebovala se otočit, aby se zahleděla do téměř úplné tmy. Věděla, že tam je, že je na druhé straně dveří. Věděla, jak dlouho tam je.

Se zkříženýma nohama se zvedla na polštáři ze vzduchu a vznášela se nad podlahou pokrytou slámou. Ochablé chlapcovy paže visely a kolébaly se jako rybářský vlasec zatížený olůvkem. Jeho záda byla bez života a ještě nebyla strnulá, tak se ohnula dozadu přes její paži. V druhé ruce držela sošku.

Narovnala nohy, natáhla chodidla v domácích trepkách k zemi a postavila se na ně plnou váhou. Když jí chlapec sklouzl z paže, mrtvá hlava udeřila o podlahu. Paže a nohy byly našikmo rozpláclé po jedné straně těla. Šaty měl špinavé. Znechuceně si utřela ruce do sukně.

„Proč nejdeš dovnitř, Jedidiahu?" Její hlas se odrážel od studeného kamene. „Vím, že jsi tam. Nesnaž se předstírat, že tam nejsi."

Těžké dveře se se zaskřípěním pomalu otevřely a do světla jediné svíčky hořící na nedalekém rozviklaném stole vešla silueta. Stůl byl jediným zařízením podzemní místnosti. Uvolněně tam stál a tiše se díval, jak jí z očí mizí oranžová záře a jejich barva se vrací k bledé modři prostoupené fialovými flíčky.

Pohledem se vrátil k sošce v její ruce. „Její majitelka mě posílá, abych zjistil, kde je. Chce ji zpátky."

Úsměv se prohloubil. „Ona o tom ví'?" Pokrčila rameny. „Už ji nepotřebuji." Napřáhla ji směrem k němu. „Prozatím."

Když si Jedidiah bral sošku, jeho obličej byl klidnou maskou. „Nemá ráda, když si 'půjčuješ' její věci."

Projela mu prstem po tváři. „Já nesloužím jí. Mně vůbec nezáleží na tom, co se jí líbí a co ne."

„Bylo by od tebe moudřejší, kdyby ti na tom alespoň trochu záleželo."

Její úsměv se stal ještě intenzivnějším. „Opravdu? Já bych jí mohla dát stejnou radu." Zkroutila se a ukázala paží na tělo na podlaze. „Měl talent." Pomalu se její kruté oči vrátily k němu a úsměv zmizel, jako kdyby se nikdy nedotkl jejích rysů. Její hlas se stal jedovatým syčením. „Teď ho mám já."

V jeho chladném výrazu se objevil slabý náznak zmatku. „Jedidiahu, snad si nemyslíš, že musíme mít nějaký obřad? Něco jako rituál v Hagenských lesích?"

Pomalu zavrtěla hlavou. „Už to dále není zapotřebí. Je to nutné pouze poprvé, protože jsme ženy a ženský Han nedokáže absorbovat mužský." Její hlas se ztišil do výsměšného šepotu. „Už to není zapotřebí. Teď, když už mám v sobě talent muže, dokážu pohltit další bez jakéhokoli obřadu."

Obličejem se k němu přiblížila na několik centimetrů. „Jedidiahu, ty to dokážeš také," vydechla na něj. „S quillionem to dokážeš také. Mohla bych tě to naučit. Je to strašně lehké. Prostě jsem mu ukázala vstupní rituál a pokusila se mu ukázat jeho Han." Její tvář se otřela o jeho, když mu šeptala do ucha. „On však nevěděl, jak svůj talent kontrolovat. V quillionu jsem vytvořila prázdnotu." Odtáhla se, aby se mu zkoumavě podívala do očí. „On z něj vysál život. On z něj vysál talent. Teď je můj."

Nejdřív se jí chvíli pozorně díval do očí, pak pohlédl na tělo. „Nepamatuji se, že bych ho někdy viděl."

Dále na něj šeptala z nevelké vzdálenosti. Jedidiahu, nezahrávej si se mnou. Co tím chceš říci je, kde jsem ho našla já a proč ho nenašly sestry, když má talent."

Lhostejně pokrčil rameny. „Když má talent, proč nemá obojek?"

Naklonila hlavu na stranu. „Protože je tak malý. Jeho Han je příliš slabý, aby ho objevily ostatní sestry." Naklonila hlavu nejníže jak to dokázala. „Přichází však někdo nový. Zanedlouho bude tady a ty jsi ještě nikdy neviděl někoho, jako on. Myslím si, že už nemusíš být pýchou paláce."

V jeho výrazu nebylo vidět žádnou změnu, ale jeho obličej se pomalu barvil do ruda. Zvedl sošku. „Dobře tedy, ty jsi mi řekla, že bys mě chtěla učit."

Zakývala mu prstem před obličejem. „Nene. On patří mně. Ty si můžeš vzít někoho jiného. Jakýkoli talent značně zvýší tvou sílu, tento je však můj."

Zakýval soškou před jejím obličejem. „Možná k tomu bude něco chtít říct ona. Ona má své plány. Své plány s ním."

Usmála se koutkem úst. „Já vím. A ty mě budeš o jejích plánech informovat."

Povytáhl obočí. „Ty máš své plány se *mnou?"*

Úsměv se jí rozlil na obě strany úst. „Velmi speciální plány." Její ruce klouzaly dolů po jeho bocích a ohmatávaly pevné mladé svaly pod řízou. „Tvé ruce jsou šikovné a jsou dobré na tvorbu věcí, na výrobu věcí z kovu. Je něco, co chci, abys mi udělal. Bude to nadáno magií. Slyšela jsem, že to je jedno z nadání, které vyplývá z talentu."

„Chceš nějakou maličkost, možná nějaký amulet ze stříbra nebo ze zlata?"

„Ne, to nechci, milý chlapče. Zhotovíš mi to z ocele. Nasbíráš ocel z hrotů stovky mečů. Velmi zvláštních hrotů. Hrotů mečů ze zbrojnice, hrotů ze starých mečů. Z mečů, které byly používány. Z těch, které v bitvách vrážely do masa."

Povytáhl překvapeně obočí. „A co si z nich přeješ udělat?"

Vsunula mu ruku mezi stehna. „O tom si promluvíme později."

Usmála se nad tím, jak rychle reagoval na její dotek. „Od té doby, co Margaret utekla, musíš být osamělý. Tááák osamělý. Myslím, že potřebuješ přítelkyni, která tě chápe. Víš to, Jedidiahu, že s mužským Hanem přichází i to zvláštní pochopení mužů? Teď chápu v novém světle, co si muži cení. Myslím, že budeme opravdu výjimeční přátelé. A jako výjimečný přítel dostaneš odměnu ještě dříve, než splníš úkol."

Nechala do něj vniknout tenký provazec magie, který se soustředil tam, kde mohl působit nejlépe. Její úsměv se prohloubil, když sklonil hlavu dozadu. Zavřel oči a vyrazil ze sebe hrdelní sten a pak se prudce nadechl. Popadal dech, když jí chytil za zadek a přitahoval k sobě. Jeho otevřená ústa se drtivě přisála k jejím rtům.

Odkopla tělo na stranu a pak mu dovolila, aby ji přinutil položit se na slámou pokrytou podlahu.